TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẢI TẠI JINSS.WORDPRESS.COM

EDITOR - JINS

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

CỐ TỪ VI

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93

https://thuviensach.vn

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101: Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Châm ngôn làm người của mẹ thật đáng nể.

Hạ Mộng Ngư yên lặng nghe bố mẹ tranh luận về vụ bà dì đang ầm ĩ đòi ly hôn, thầm cảm thấy thất vọng.

Cô đặt bát đũa xuống, khoác cặp lên vai.

"Con no rồi, con đi học thêm đây."

"Sớm thế, tám giờ cơ mà?"

"Con phải đến trước chuẩn bị bài."

Bố mẹ luôn rất yên tâm về Hạ Mộng Ngư, cô là cô bé ngoan ngoãn có tiếng trong khu, chẳng ai nghi ngờ cô đang nói dối cả.

Vừa lên tàu điện ngầm, Hạ Mộng Ngư liền gọi điện cho thầy giáo lớp học thêm.

"Thầy ơi, hôm nay em bị sốt, giờ phải đến bệnh viện, thầy có thể gửi đại cương với bài tập cho em được không ạ? Lúc truyền nước em có thể xem, thế thì lần sau sẽ không bị chậm hơn các bạn ạ."

Thầy vô cùng cảm động, Hạ Mộng Ngư đúng là mẫu học sinh hoàn mỹ vừa thông minh lại vừa chăm chỉ trong mộng của mọi giáo viên.

"Không sao đâu, buổi sau em đến sớm nửa tiếng, thầy giảng qua nội dung cho một lần. Cứ nghỉ ngơi đi, đừng có lúc nào cũng nghĩ đến học!"

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư thều thào nói, "Em cảm ơn thầy, em cúp điện thoại đây ạ."

Cúp điện thoại, Hạ Mộng Ngư cảm giác như có một ánh nhìn lạnh lẽo đâm vào mình, cô liền quay đầu lại, thấy ngay Từ Tử Sung đang dựa vào cửa, tay cầm sách giáo khoa, mắt nhìn mình chằm chằm.

Tuy Từ Tử Sung đang đeo kính đen, nhưng Hạ Mộng Ngư vẫn có thể nhận thấy cái nhìn mỉa mai giấu trong đôi mắt cậu.

Sao hắn lại lên chuyến tàu này chứ?

Đúng là chả hay ho gì...

Hạ Mộng Ngư không chút do dự xoay người đi sang toa tàu khác.

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung là bạn cùng lớp. Một người là vị "học thần" đứng đầu lớp, đứng đầu luôn cả khối. Còn một người là "học bá" đứng thứ hai toàn khối. Hai người không chỉ có thành tích học rất tốt, mà ngay cả nhân duyên trong lớp cũng cực kỳ khá khẩm. Có điều, cả hai đều ngầm coi như không biết đối phương. Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung rất biết làm màu, còn Từ Tử Sung lại thấy Hạ Mộng Ngư vô cùng giả tạo.

Tuy rằng cả hai không biểu hiện thái độ khó chịu ra ngoài, những bạn học khác cũng chẳng nhìn ra được địch ý ngầm giữa họ, nhưng đã qua hai năm trung học, họ chẳng nói với nhau được mấy câu, chỉ yên lặng quan sát, thỉnh thoảng tặng nhau ánh mắt hay nụ cười đầy mỉa mai, chế giễu mà thôi.

Đi qua bốn toa rồi Hạ Mộng Ngư mới dừng lại. Cô dựa vào lan can, lấy sách giáo khoa ra, giở đến nội dung phải học vào thứ Hai, nghiêm túc chuẩn bị bài.

"Học thần" và "học bá" trong trường học là một đám lúc nào cũng làm ra vẻ "Tớ có học hành gì đâu, chả hiểu sao thi vẫn cứ được điểm cao.",

https://thuviensach.vn

nhưng nói toẹt ra thì lại là bọn học hành bán mạng nhất.

Công việc của một boxing cheerleader rất đơn giản, dẫn quyền thủ vào sàn thi đấu, đến giờ nghỉ giữa hiệp thì cầm biển lên diễu một vòng, phô khuôn mặt xinh đẹp ra trước ống kính là được, dễ hơn rất nhiều so với làm câu thứ nhất trong đề toán.

Tuy là lần đầu tiên làm công việc này, nhưng Hạ Mộng Ngư đã nhanh chóng nắm được bí quyết.

Nhóm cheerleader đang ngồi túm tụm bên cạnh sàn đấu chụp ảnh tự sướng, vừa thấy Hạ Mộng Ngư đi xuống, cả đám lập tức gọi cô vào gia nhập. Hạ Mộng Ngư vui vẻ bước đến, cùng mấy cô nàng kia tạo dáng.

Hạ Mộng Ngư có khả năng hòa nhập với môi trường mới rất tốt, giống như tắc kè hoa, văn vẻ mà nói thì là, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Bỗng một tràng hò hét vang lên, trên sàn đấu xuất hiện cú K.O...

*K.O: Knocked out – cú đo ván

Quyền thủ bị đánh bại ngã rạp xuống đất không dậy nổi. Hạ Mộng Ngư cảm thấy là lạ, sao thế được, sao vừa bắt đầu đã xong trận rồi? Nằm đấy làm gì, đứng dậy chiến tiếp đi chứ!

Không có tinh thần gì cả...

Kết quả đã định, quyền thủ thắng cuộc kiêu ngạo nhảy ra ngoài dây chắn ăn mừng với người cổ vũ.

Hạ Mộng Ngư phát hiện ra, gần như tất cả quyền thủ đều rất đặc biệt, nguyên một dàn mĩ nam, không như Triệu Nhật Thiên thì cũng giống Diệp

https://thuviensach.vn

Lương Thần. Có thể thấy testosteron là một loại hoóc môn kì diệu đến mức nào.

Câu lạc bộ đấm bốc này hơi có tính chất ngầm, mỗi một trận đấu đều có sự cá cược, tuần nào cũng có những trận thách đấu. Bất kể là ai, chỉ cần nộp 200 đồng là có thể đăng ký tham gia. Quyền thủ chiến thắng ở mỗi tuần mới có thể thách đấu nhà vô địch, thắng nhà vô địch thì có thể lấy được một vạn tiền thưởng. Nếu nhà vô địch thắng quyền thủ thách đấu thì tiền thưởng sẽ tự động được cộng dồn vào trận thách đấu tuần sau. Số tiền thưởng cao nhất có thể lên tới 12 vạn.

Hôm nay chính là trận đấu 12 vạn đó.

Quyền thủ thách đấu thắng trận này xem ra rất kiêu ngạo, trận trước cũng thắng mà chẳng tốn mấy sức. Mọi người đều có vẻ thích cậu ta, thế nên, số tiền cược cho cửa của nhà vô địch tuần này ít hơn hẳn mọi khi.

Nhóm cheerleader cũng không nhịn được mà phải đánh cược, còn lôi kéo cả Hạ Mộng Ngư đặt cho quyền thủ thách đấu.

"Lợi hại thế, vừa mới hiệp một, còn chưa đến một phút mà đã K.O đối thủ, quá siêu."

"Đúng đấy, tiền cược anh ấy thắng cao lắm đấy."

Hạ Mộng Ngư cầm di động, vừa cười tủm tỉm vừa đáp, "Được, bọn mình đặt cửa quyền thủ thách đấu!"

Sau đó, Hạ Mộng Ngư không chút do dự đặt vào cửa của nhà vô địch.

Chỉ cần dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết người thách đấu không thắng nổi. Đầu tiên, câu lạc bộ dám ra quy chế tích lũy tiền thưởng là bởi cực kỳ tin tưởng nhà vô địch. Hơn nữa, quyền thủ thách đấu này có 90 trận thì thắng đến 70 trận, cho nên chắc chắn anh ta không phải là tay nghiệp

https://thuviensach.vn

dư, cũng chẳng phải nhân tố mới bí ẩn, sở dĩ anh ta thắng được không phải do anh ta lợi hại, mà là do đối thủ quá yếu.

Tuy rằng tỉ lệ thua của nhà vô địch thấp, cá cược lại chẳng phải chuyện hấp dẫn gì, nhưng kiếm được nhiều hay ít không quan trọng, quan trọng là không bị lỗ. Thế nên Hạ Mộng Ngư mới không chần chừ mà đặt hết chút tiền ít ỏi vào cửa của nhà vô địch.

Nghỉ ngơi một chút, ba trận nữa diễn ra, cuối cùng đến trận có nhà vô địch.

Hạ Mộng Ngư đi về phía sau chuẩn bị dẫn nhà vô địch lên sàn đấu. Cô cầm cờ đi qua, chợt nhìn thấy một người thanh niên khoác áo choàng đứng trong bóng tối. Người thanh niên này rất cao lớn, cơ thể không chút sứt sẹo, như được tạc ra vậy, da thịt săn chắc, cơ bụng hoàn hảo, đẹp đến nỗi khiến Hạ Mộng Ngư hận không thể lao ra sờ soạng một lần.

Không hổ là nhà vô địch, chăm sóc cơ thể cũng rất tuyệt.

Hơn nữa, khí chất của anh ta với quyền thủ kia cũng không giống nhau, chỉ cúi đầu đứng trong bóng tối, cả người tản ra một vẻ lạnh lùng vô cùng "đại boss". Trầm ổn, nghiêm nghị, không chút biểu cảm, giỏi che giấu, giống hệt con thủy quái chốn hồ sâu.

Tự nhiên Hạ Mộng Ngư lại nghĩ đến một người.

Nghĩ đến người đó, Hạ Mộng Ngư lại thầm bực tức, cái loại giả tạo như Từ Tử Sung...

Lần đầu tiên nhìn thấy Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư đã biết con người này chẳng tốt lành gì. Tuy rằng họ chưa từng thật sự nói chuyện, nhưng giống như trong thế giới động vật, dã thú quen sống một mình mà ngửi thấy mùi của đồng loại bước vào lãnh địa của riêng mình, thì bản năng phán đoán còn chuẩn xác hơn cả thứ mắt nhìn thấy, tai nghe được...

https://thuviensach.vn

Có thể vì biết là cùng loại, nên họ mới bài xích nhau đến vậy.

Động vật thích quần cư trong tự nhiên, chỉ có thể là con mồi.

Người dẫn chương trình bắt đầu lên tiếng.

Hạ Mộng Ngư lập tức xoay người lại, nụ cười giả tạo đầy ngọt ngào và quyến rũ hiện ra. Cô phất lá cờ, duyên dáng bước lên sàn đấu trong tiếng nhạc inh ỏi.

"Tiếp theo là nhà vô địch đã thắng 99 trận liên tiếp của chúng ta!"

Giọng nói sang sảng của người dẫn chương trình vang vọng cả câu lạc bộ.

"Hôm nay anh ấy sẽ viết tiếp thần thoại, hay sẽ bị đẩy xuống khỏi thần đài, thật đáng để chúng ta mỏi mắt trông chờ! Cùng cổ vũ cho anh ấy nào, nhà vô địch bất bại của chúng ta... Mục Thần Phan Ân!"

Tiếng reo hò gần như có thể chọc thủng trần nhà, nhà vô địch giơ hai tay đáp lễ với người cổ vũ rồi bước lên sàn đấu.

Lúc này, Hạ Mộng Ngư cũng cầm lá cờ in tên "Mục Thần Phan Ân" lên chuẩn bị diễu một vòng.

Ngay khi Hạ Mộng Ngư xoay người, cô và nhà vô địch đang bước lên sàn đấu bốn mắt nhìn nhau.

Một cái nhìn này khiến Hạ Mộng Ngư suýt chút nữa không giữ nổi nụ cười giả tạo, đồng thời cũng khiến nhà vô địch vốn không chút biểu cảm thoáng để lộ vẻ kinh hãi.

Bước chân của hai người khựng lại. Có điều, Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung chẳng phải là loại người không đối phó được với tình huống bất ngờ, chỉ ngạc nhiên trong chốc lát rồi lập tức thu ánh mắt lại.

https://thuviensach.vn

Họ không nhìn thẳng vào mắt nhau, mà chỉ đồng thời trao đổi một ánh mắt đầy ẩn ý. Đó là ánh mắt nói rằng, "Ta đã sớm biết mi không đơn giản, cuối cùng cũng bị ta phát hiện ra rồi".

Từ Tử Sung tiếp tục bước lên sàn đấu, cởi bỏ áo choàng, để lộ ra cơ thể bóng lưỡng cơ bắp cuồn cuộn, trên mặt hiện ra nụ cười khẽ. Mọi người đều nghĩ đó là nụ cười chào hỏi cho có lệ của nhà vô địch, chỉ có Hạ Mộng Ngư mới biết đó là sự chế nhạo cô.

Hạ Mộng Ngư hừ lạnh một tiếng, lắc mái tóc cuộn sóng, dùng sức vẫy lá cờ, nở nụ cười không chút nhăn nhó, rồi đi thẳng đến trước ống kính làm động tác nháy mắt, hôn gió. Lúc cô xoay người, ống kính máy quay cũng rất hiểu tâm lý người xem, tập trung vào mỗi cái mông đầy đặn được ôm trong chiếc váy ngắn bó sát.

Màn biểu diễn của Hạ Mộng Ngư vừa kết thúc thì Từ Tử Sung cũng bước vào sàn đấu.

Hai người cùng bước đi mà không chớp mắt, nhưng chẳng biết là ai cố ý, là ai khiêu khích ai, cánh tay họ thoáng sượt qua nhau, bước chân cũng thoáng giậm mạnh hơn một chút.

Một cánh tay vừa rắn chắc vừa nóng bỏng, một làn da vừa mềm mại vừa mát lạnh.

Cả hai cùng cong khóe miệng, lúc nhìn thoáng nhau, cả hai dùng giọng nói nhỏ đến mức chỉ đối phương mới nghe thấy, đồng thời nói ra ba chữ...

"Ngụy quân tử."

"Giả đứng đắn."

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Dưới sự thị phạm hoàn mỹ của Từ Tử Sung, rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng hiểu boxing là bộ môn vận động bạo lực cỡ nào.

Quyền thủ thách đấu bị đánh đến nỗi mặt mũi bê bết máu, nằm rạp dưới đất không dậy nổi, sống mũi cũng bị gãy. Vậy mà chẳng có lấy một tiếng thổn thức thương xót cho anh ta.

Mọi người không hề hứng thú với thất bại của anh ta, tất cả mọi sự chú ý đều dồn sang cho nhà vô địch, vì một cú đánh tàn bạo cuối cùng mà hò hét ầm ĩ.

Bạo lực và tình dục, trên đời này không gì có thể kích thích người xem hơn hai thứ này, đó chính là phần con giấu sâu trong huyết quản mỗi người.

"Mục Thần Phan Ân" giơ cao hai tay đón nhận những tràng reo hò của người cổ vũ, như thể đã quá quen với chiến thắng vậy.

Có điều, Hạ Mộng Ngư có thể nhìn ra một vầng hào quang từ sâu trong đáy mắt cậu ta.

Sự ngông cuồng nguyên thủy, khát vọng tuyệt đối với chiến thắng, đó chính là ánh mắt vô cùng mãnh liệt.

Con người này vẫn còn mong nhiều chiến thắng hơn nữa.

Trận đấu chấm dứt, Hạ Mộng Ngư quay sang hỏi mấy cô người mẫu khác xem phòng nghỉ của Từ Tử Sung ở đâu.

https://thuviensach.vn

Hai cô người mẫu làm ra vẻ đã hiểu, liền vỗ vai Hạ Mộng Ngư, "Chị khuyên cô đừng có để ý đến cậu ta, thế giới rộng lớn thế này, bọn mình lại xinh đẹp ngời ngời, đừng có lãng phí thời gian vào cái người vừa bí hiểm vừa khó chiều như thế."

"Cậu ta không phải là bí hiểm, mà là như quả thiết hồ lô, chả thú vị gì cả."

"Vô dụng thôi, cô tưởng là bọn chị chưa từng thử à? Không chỉ có bọn chị từng thử đâu, mà là cả cái hội này này...". Cô người mẫu liếc mắt nhìn một anh chàng bảnh trai đang thu dọn ghế ở phía không xa, "Ngay cả cậu ta còn thử rồi nữa là..."

Không có chuyện tày đình gì đáng đắc tội với các nàng hơn là cự tuyệt tình cảm. Xem ra hai cô chị này đều đã nếm mùi bị "đóng cửa tiễn khách", mà có khi còn không chỉ một lần.

"Em chỉ cảm thấy quyền cước của cậu ta lợi hại, muốn làm quen chút thôi, không có ý gì khác đâu..."

Lừa ai chứ?

Hai cô người mẫu nhìn nhau, biết là chưa để Hạ Mộng Ngư thử thì cô vẫn chưa từ bỏ ý định.

Thời đại này, bất kể là nam hay nữ, có ai mà không háo sắc? Nhất là sau khi xem phần thể hiện của "Mục Thần Phan Ân" trên võ đài, có cô gái nào có thể chống cự được "mùi giống đực" mạnh mẽ trên người cậu.

Cho dù nhân loại văn minh thế nào, thì trong máu vẫn giấu sự sùng bái tuyệt đối với sức mạnh, thậm chí là mụ mị.

"Ôi, thế thì chúc cô thành công."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư đi theo sự chỉ dẫn của hai cô chị tìm được phòng nghỉ của Từ Tử Sung.

Cửa không khóa. Từ Tử Sung ngồi trên ghế, để trần nửa người, đang gỡ băng vải quấn trên tay ra. Mồ hôi từ cánh tay cậu chảy dọc xuống theo từng đường cong cơ thể, cánh tay vừa rắn chắc vừa tráng kiện, thật sự khiến người ta muốn giơ tay sờ một cái.

Được cánh tay như vậy ôm, nhất định rất có cảm giác an toàn.

Ý thức được mình đang nghĩ gì, Hạ Mộng Ngư giật mình, vội đá bay suy nghĩ kinh tởm đó ra khỏi đầu, rồi hắng giọng...

"E hèm..."

Vừa rồi, nghe tiếng bước chân, Từ Tử Sung đã biết là Hạ Mộng Ngư. Cậu tiếp tục gỡ băng vải, còn chẳng ngẩng đầu mà chỉ cất giọng hờ hững, "Tóc giả được đấy."

Ở trường, Từ Tử Sung là người hơi nóng tính, nhưng vẫn được biết đến là người biết xử sự, chưa bao giờ xung đột với người khác, tuy rằng nói không nhiều lắm. Hơn nữa, cậu luôn tự biến mình thành người già dặn, thân mình lại cao lớn, nên bạn bè đều coi cậu như anh cả, vô cùng tin tưởng cậu.

Mỗi với Hạ Mộng Ngư, tuy hai người cực ít nói chuyện, nhưng chỉ cần mở miệng thì y như rằng sẽ là lời châm chọc, lực sát thương vô cùng lớn.

Giả sử như lúc này.

Hạ Mộng Ngư liếc mắt vẻ khinh khỉnh, rồi cởi phăng bộ tóc giả ra, mất kiên nhẫn vuốt vuốt mái tóc ngắn rối xù của mình.

https://thuviensach.vn

Không nhắc đến còn đỡ, nhắc đến mới thấy nóng, bộ tóc giả này khiến cô khó chịu vô cùng.

Hạ Mộng Ngư trước nay chưa từng nuôi tóc dài.

Tuy bình thường cô tỏ ra rất nhu mì, là học trò cưng của thầy cô trong trường, ở nhà cũng là con ngoan của bố mẹ, nhưng dù sao thì vẫn xinh đẹp, không sợ kẻ trộm cắp, chỉ sợ đứa thầm thương trộm nhớ. Mẹ sợ Hạ Mộng Ngư yêu sớm sẽ ảnh hưởng đến chuyện học hành, nên vừa lớn một chút là đã cắt cho cô kiểu đầu con trai rồi.

Bọn con trai đang tuổi lớn chưa có mắt thưởng thức, khả năng nhìn thấu bản chất sự việc rất kém, thế nên Hạ Mộng Ngư đúng là không dính vận đào hoa. Có điều, cô cũng không quan tâm, dù gì cô cũng không đặt tâm tư vào chuyện này.

"Cậu biết rồi chứ?", Hạ Mộng Ngư nói.

"Ừ.", Từ Tử Sung lên tiếng.

Hạ Mộng Ngư yên tâm được một chút. Tuy rằng cả hai rõ ràng không muốn bị bạn bè trong trường nhìn thấy một mặt khác của mình, mà Từ Tử Sung cũng không phải kẻ nhiều chuyện, nhưng có được lời hứa hẹn thì cô vẫn yên tâm hơn.

Cũng lạ, bình thường hai người chẳng nói với nhau mấy câu, nhưng dường như không cần nói nhiều mà vẫn có thể dễ dàng hiểu được ý đối phương muốn biểu đạt.

Từ Tử Sung tiếp tục gỡ băng vải, Hạ Mộng Ngư thì chăm chú nhìn đôi bàn tay của cậu.

Trước đây, cô cảm thấy tay Từ Tử Sung không giống tay của một cậu thiếu niên, bàn tay đầy vết chai, lòng bàn tay thô ráp, vừa to vừa dày. Thế

https://thuviensach.vn

nên, cô từng hoài nghi không biết có phải Từ Tử Sung tan học xong đi làm bốc vác hay không.

Đến giờ thì đã tìm ra được nguyên nhân thật sự.

"Sáng mai đừng có mà đến muộn, tuần này mà đến muộn thì không phải là phạt học thuộc lòng nữa đâu, mà là đi dọn vệ sinh đấy.", Hạ Mộng Ngư nói thêm.

Không biết có phải cô chủ nhiệm bắt đầu đến tuổi mãn kinh hay không mà tính khí cực kỳ thất thường, ngày nào cũng có ý tưởng mới để chỉnh đốn học sinh.

Phạt học thuộc bài đối với dạng "học thần", "học bá" như họ thì chẳng tính là gì, nhưng trực nhật thì quả là lãng phí thời gian. Thời gian trực nhật đủ để làm một đề thi Lý rồi.

Coi như Hạ Mộng Ngư đã biểu đạt xong với Từ Tử Sung. Dù sao thì giờ cả hai đều có bí mật, tăng chút cảm giác đồng minh vẫn tốt hơn, cô vốn biết tiến biết lùi mà.

"Tôi sẽ cố.", Từ Tử Sung nói.

Hai người không nói gì nữa. Hạ Mộng Ngư nhặt bộ tóc giả dưới đất lên, cũng không nói tạm biệt mà đi ra khỏi phòng nghỉ luôn.

Lúc này Từ Tử Sung mới ngẩng đầu lên, ánh mắt cậu bất giác dừng tại chiếc váy ngắn của Hạ Mộng Ngư, rồi cậu khẽ cười một tiếng.

Bình thường kín cổng cao tường, không ngờ dáng người lại được như vậy.

Rõ ràng hôm qua chính mình dặn Từ Tử Sung đừng có đến muộn, kết quả là Hạ Mộng Ngư lại đến muộn.

https://thuviensach.vn

Tối qua cô đã lên kế hoạch rất cẩn thận rồi, nhưng tháo phụ kiện và tẩy trang hơi tốn thời gian, về nhà lại sợ đánh thức bố mẹ nên chẳng dám làm ồn ào, không ngờ lại ngủ muộn.

Hiện giờ đúng vào thời điểm nóng nhất tháng Bảy, kỳ nghỉ hè ở cấp ba quá ngắn, từ một tuần trước đã bắt đầu học tăng cường rồi.

Hạ Mộng Ngư mang theo cái đầu nhễ nhại mồ hôi bước đến trước cửa lớp. Từ cửa phả ra luồng gió man mát, nghe tiếng giở sách sột soạt thì rõ ràng là đã bắt đầu học rồi.

Shit!

Hạ Mộng Ngư đành chịu, đẩy cửa đi vào. Cô chủ nhiệm liếc cô một cái, rồi chỉ vào cái bảng đen sau lưng. Hạ Mộng Ngư đưa mắt nhìn, Từ Tử Sung đang đứng trước bảng, ghi tên mình vào cột danh sách trực nhật.

Thấy Hạ Mộng Ngư ủ rũ bước đến, Từ Tử Sung liền đưa viên phấn cho cô, không nói lời nào mà về thẳng chỗ ngồi. Hạ Mộng Ngư chỉ còn cách viết tên mình xuống phía dưới tên Từ Tử Sung.

Học sinh trực nhật:

Từ Tử Sung

Hạ Mộng Ngư

Aaa, nhìn tên mình ở dưới tên Từ Tử Sung đúng là vô cùng khó chịu. Cho đến giờ cô đều đứng trên cậu ta.

Đám bạn ngồi dưới bắt đầu xì xào.

Thế này mới thú vị chứ, học bá và học thần cùng nhau đi muộn.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung ngày nào cũng đi muộn thì mọi người đã quen rồi, đến cả cô chủ nhiệm cũng chán không muốn quản cậu nữa. Nhưng Hạ Mộng Ngư thì không, không chỉ không đi muộn, mà vị học thần này còn chưa bao giờ vi phạm nội quy, nếu có ốm thì cũng phải vác cả chai truyền dịch đến theo, quả thực là một học sinh hoàn mỹ không tìm đâu ra khuyết điểm.

Vừa về chỗ, cô bạn cùng bàn Tiểu Kiều đã lập tức sán lại gần hỏi thăm Hạ Mộng Ngư.

"Hôm qua thế nào? Thích không? Đấu boxing hay không?", Phạm Tiểu Kiều kích động hỏi.

Tuy rằng Hạ Mộng Ngư có quan hệ rất tốt với bạn bè trong lớp, gặp ai cũng có thể tươi cười nói vài câu, nhưng chỉ có cô bạn cùng bàn Phạm Tiểu Kiều là biết rõ một mặt khác của Hạ Mộng Ngư.

"Hừm!", Hạ Mộng Ngư thoáng liếc qua cô chủ nhiệm rồi nhỏ giọng nói: "Tẹo nữa nghỉ giữa giờ kể cho!"

Tiết đầu kết thúc, Hạ Mộng Ngư liền hăng say kể chuyện ngày hôm qua cho Tiểu Kiều, còn cho cô nàng kia xem ảnh mình chụp cùng mấy chị người mẫu, nhưng không hề nhắc đến Từ Tử Sung.

"Có phải dáng người quyền thủ nào cũng siêu siêu đẹp không?"

"Căn bản là không! Có ông vừa lùn vừa gầy!"

"Có ai đẹp trai không?"

Hạ Mộng Ngư nghĩ đến Từ Tử Sung, do dự một chút rồi đáp, "Có một..."

"Có ảnh không, cho xem cái!"

"Không chụp, dù sao thì cũng không đẹp trai bằng chồng mày."

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên, ai có thể đẹp trai hơn mĩ nam Triết Ninh nhà tao!"

Nhắc đến idol nhà mình, Phạm Tiểu Kiều lập tức chuyển sự chú ý, ríu rít khoe với Hạ Mộng Ngư đoạn giới thiệu phim mới của Lý Triết Ninh. Hạ Mộng Ngư không hề để ý đến đoạn phim, ánh mắt bất giác liếc sang Từ Tử Sung ngồi chếch cô.

Từ Tử Sung đang giảng bài cho một bạn.

Cậu đeo một cặp kính gọng đen hết sức bình thường, như thể là cố ý làm mờ đi ấn tượng của người khác về gương mặt mình vậy. Nếu không có cuộc chạm trán ngày hôm qua, Hạ Mộng Ngư hoàn toàn không phát hiện ra mặt mũi cậu ta cũng rất được.

Hơn nữa, Từ Tử Sung không giống với kiểu "tiểu thịt tươi" đang thịnh hành, không phải mĩ nam như hoa, cũng không phải loại sunny boy rạng ngời ánh quang, mà là... dáng vẻ gợi cảm.

Đúng, tuy rằng ngũ quan không tuyệt đối tinh tế, nhưng phối hợp với nhau lại đặc biệt gợi cảm.

Phát hiện dòng suy nghĩ của mình đang lạc đi đâu, Hạ Mộng Ngư lại hoảng sợ.

Buồn nôn chết mất, cô đúng là lú lẫn rồi, sao lại cứ nảy sinh ý nghĩ "dâm dê" với Từ Tử Sung như thế...

Vì là học bù cho kỳ nghỉ hè nên không có giờ tự học buổi tối. Vừa tan giờ, ai nấy đều chạy về nhanh như chớp. Hạ Mộng Ngư thu dọn sách vở, ngẩng đầu lên vẫn thấy Từ Tử Sung đang ngủ...

Ngoài là học bá bốn mắt ra, Từ Tử Sung còn là thánh ngủ của lớp.

Hạ Mộng Ngư cầm chổi đập vào cạnh bàn cậu.

https://thuviensach.vn

"Dậy quét lớp."

Từ Tử Sung bị đánh thức, ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn Hạ Mộng Ngư.

Người vừa tỉnh ngủ thường có một chút mơ hồ, ánh mắt khi đó không phải mê man mà là trống rỗng, nhưng Từ Tử Sung thì không như vậy. Cậu như một con báo săn, tỉnh táo nhìn Hạ Mộng Ngư với vẻ cảnh giác, sâu trong ánh mắt cất giấu một ngọn lửa nóng rẫy, dường như có thể lao lên cắn cô bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư nhớ đến dáng vẻ của cậu trên võ đài ngày hôm qua.

Từ Tử Sung có ánh mắt của kẻ đi săn.

Hạ Mộng Ngư hoảng sợ, lùi lại vài bước theo bản năng.

"Không phải cậu tức vì phải dậy đấy chứ?"

Không lẽ muốn đánh cô?

Lúc này, Từ Tử Sung mới tỉnh táo hẳn, cậu nhanh chóng khôi phục vẻ mặt hờ hững thường ngày, đeo kính, rồi nhận lại cái chổi trong tay Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư vừa đưa chổi cho Từ Tử Sung, vừa nhìn chằm chằm vào cặp mắt cậu.

Người ta vẫn nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhưng cách mắt kính dày thế này thì như là cách cả trăm núi nghìn sông. Từ Tử Sung không để ai hiểu được nội tâm cậu.

"Tôi quét chỗ nào?", Từ Tử Sung hỏi.

https://thuviensach.vn

"Mỗi người một nửa.", Hạ Mộng Ngư chỉ phía trước, "Cậu quét chỗ tổ một, tổ hai, cả đằng sau kia nữa, tôi quét bục giảng."

"Ừ."

Động tác của Từ Tử Sung khá nhanh, chỉ mười lăm phút đã xong một bên, đến lúc quét xong hết rồi mà Hạ Mộng Ngư vẫn chưa xong một tổ.

"Cậu có quét sạch không đấy?", Hạ Mộng Ngư mất hứng nói.

"Có."

"Hay là cậu cứ làm bài tập trước đi, tẹo tôi kiểm tra sau."

Nếu đã bị trực nhật thì phải làm cho tốt, nếu không mai lớp bẩn, chẳng phải là sẽ ảnh hưởng đến hình tượng huy hoàng hoàn mỹ của cô sao?

"Tôi làm xong bài tập rồi.", Từ Tử Sung nói.

Cũng đúng... Hạ Mộng Ngư cũng tranh thủ giờ giải lao và tiết Sinh để làm xong bài tập rồi.

Nghĩ đến chuyện Từ Tử Sung ban ngày động não, ban đêm động thủ quá vất vả, Hạ Mộng Ngư hiếm khi có lòng nói, "Hay là cậu về trước đi, chốc nữa tôi tự đi đổ rác cũng được."

"Không sao, tôi chờ cậu."

Hạ Mộng Ngư cũng không khách sáo, dù sao thì một mình đi đổ rác cũng nặng nhọc, cho nên cô tiếp tục cẩn thận quét lớp. Có điều, vừa ngẩng đầu, cô lại phát hiện ra Từ Tử Sung đang cởi áo!

"Cậu làm gì đấy?"

Từ Tử Sung thoáng dừng lại.

https://thuviensach.vn

"Cởi áo."

...

Hạ Mộng Ngư trợn mắt há miệng, nhìn Từ Tử Sung không chớp mắt. Cô đang không hiểu cậu định làm gì. Chẳng có lẽ hôm qua bị dung nhan của cô hớp hồn, nên giờ muốn giở trò không bằng cầm thú?

Sợ thì sợ, nhưng Hạ Mộng Ngư vẫn không định dời ánh mắt đi. Cô nhìn theo động tác cởi áo của Từ Tử Sung, nhìn từ cơ bụng đến cơ ngực của cậu, nhìn vô cùng tỉ mỉ, coi như là không uổng công luyện mắt từ nhỏ tới lớn.

Thế nhưng Từ Tử Sung chẳng liếc Hạ Mộng Ngư lấy một cái. Cởi áo xong, cậu lập tức đi về khoảng trống phía cuối lớp, hai cánh tay trần bắt đầu làm động tác chống đẩy.

Không chỉ là chống đẩy, mà còn là bài chống đẩy vô cùng đa dạng.

Đến giờ Hạ Mộng Ngư mới biết, chống đẩy còn có thể làm như vậy!

Đầu tiên, Từ Tử Sung chống đẩy bằng hai tay.

Một lúc sau là chống đẩy một tay.

Tiếp theo là động tác đáng sợ hơn hẳn.

Hai tay Từ Tử Sung chống đất, cả chân lẫn tay dùng lực, rồi trong nháy mắt cả người bật lên, hai tay vỗ vào nhau rồi nhanh chóng tiếp đất, hệt như một khối sắt vững vàng đáp xuống, động tác dứt khoát, gọn gàng.

Đây là cái thể loại chống đẩy gì đây? Bay được lên cơ đấy...

Hạ Mộng Ngư ôm chổi há hốc miệng nhìn Từ Tử Sung tập, ánh mắt lưu luyến trên thân thể rắn chắc như thép của cậu. Cô vô cùng không tình

https://thuviensach.vn

nguyện nhưng lại không thể không thừa nhận...

Từ Tử Sung quá gợi cảm.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mùi của hoóc môn trong không khí quá nồng, thế này thì làm gì còn sự thuần khiết chốn học đường nữa?

Hừ, dùng lời của mẹ Hạ Mộng Ngư nói thì: Con người này, liêm thì ít mà sỉ thì nhiều!

Giữa ban ngày ban mặt, Từ Tử Sung cởi trần làm động tác này trước mặt Hạ Mộng Ngư, không phải đang dụ dỗ khiến cô gái ngây thơ đây sa đọa thì là cái gì?

Hạ Mộng Ngư đỏ mặt xoay người đi, vừa thở nặng nhọc vừa quét rác tiếp, kiên quyết không nhìn.

Đến lúc Hạ Mộng Ngư quét sạch sẽ, lau chùi sạch sẽ, chiếc bảng đen sáng bóng như mới, bàn ghế xếp gọn gàng, thì đã là nửa tiếng sau. Lúc này Từ Tử Sung cũng đã hoàn thành bài chống đẩy của mình.

Cậu đứng ở phía cuối lớp uống nước. Hạ Mộng Ngư nhìn theo trái cổ lên xuống của cậu, ánh mắt cứ thế đờ ra.

Cô chạy lại lấy chiếc khăn mặt nhỏ trong cặp ra đưa cho Từ Tử Sung.

"Cho cậu, tôi dùng để lau mặt, cậu không chê thì lấy mà lau mồ hôi."

Từ Tử Sung không nói một lời mà nhận lấy chiếc khăn mặt hồng của Hạ Mộng Ngư, cũng không khách sáo chút nào, chẳng những lau mặt mà còn lau mồ hôi khắp người.

https://thuviensach.vn

"Đang bật điều hòa đấy, mặc áo vào không có cảm giờ."

Cứ cởi trần như thế cô không chịu được.

"Ừ."

Từ Tử Sung lau xong liền trả khăn lại cho Hạ Mộng Ngư, cuối cùng thì cũng chịu mặc áo lại.

Hạ Mộng Ngư cầm lấy chiếc khăn mặt hồng gần như ướt đẫm mồ hôi của Từ Tử Sung. Cô tìm một chiếc túi ni lông, bỏ khăn vào rồi cất trong cặp.

"Cậu định giữ mồ hôi của tôi đấy à?", Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư gườm gườm, "Ướt nhẹp thế này, cất thẳng vào cặp để ướt luôn cả sách vở à?"

Từ Tử Sung gật đầu, còn nói thêm: "Hay để tôi giặt sạch rồi trả cho cậu đi."

"Không cần, tôi tự giặt cho tiện."

"Quả nhiên là muốn giữ rồi..."

Hạ Mộng Ngư quay lại nhìn Từ Tử Sung với vẻ mặt khó tin. Tên này đang trêu cô à?

Trên mặt Từ Tử Sung hiện lên một nụ cười nhạt, nhưng không phải là nụ cười mỉa mai mà Hạ Mộng Ngư quen. Cô sợ tới mức nhất thời sửng sốt, quên luôn cả chuyện phải đi về.

Con người này mà cũng biết nói đùa...

https://thuviensach.vn

Có điều, Từ Tử Sung lập tức khôi phục lại vẻ hờ hững thường ngày. Lúc này Hạ Mộng Ngư mới thu lại ánh mắt kinh ngạc, hừ lạnh một tiếng, "Tự mình đa tình... Cặn bã."

Một lớp 54 con người mà số lượng rác thải ra nhiều đến hãi hồn, có khi xếp lên phải cao đến ngang bụng.

Bình thường vẫn là hai người đi đổ rác, mỗi người xách một bên, nhưng Hạ Mộng Ngư vừa động tay vào thì Từ Tử Sung đã một mình nhấc thùng rác lên rồi.

Biết cậu khỏe rồi, có cần khoe khoang thế không?

"Đặt xuống.", Hạ Mộng Ngư nói.

Từ Tử Sung sửng sốt, nhưng vẫn đặt thùng rác xuống.

"Có hai người trực nhật, không thể để cậu làm hết được."

Từ Tử Sung không đáp lời nào, lẳng lặng đi sang một bên nhấc một quai thùng rác lên.

"Với lại, cậu bê như thế bẩn quần áo mất.", Hạ Mộng Ngư nói.

Cô rút ra hai tờ giấy ăn, đưa cho Từ Tử Sung một tờ, bảo cậu bọc lấy quai thùng rác rồi hẵng cầm. Từ Tử Sung đành phải nghe theo, nhấc một quai thùng rác, cùng Hạ Mộng Ngư đi xuống phía dưới.

Đổ rác xong, hai người khóa cửa cẩn thận, rửa sạch tay rồi cùng nhau ra khỏi trường.

Từ Tử Sung trước sau vẫn im lặng, điều này khiến Hạ Mộng Ngư cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư là kiểu cho dù không thích một ai đó, cũng không muốn nói chuyện, nhưng nếu đã gặp thì phải duy trì một chút hòa khí ngoài mặt, lịch sự hàn huyên vài câu, quả thực là điển hình của hội vờ chín chắn.

"Cậu chơi boxing bao lâu rồi?", Hạ Mộng Ngư làm ra vẻ nhiệt tình hỏi, "Sao chơi giỏi thế?"

Vẻ mặt Từ Tử Sung vẫn không chút thay đổi.

"Hai năm.", cậu trả lời.

"Wow, siêu thật... Cậu nghĩ thế nào mà lại đi đấu boxing?"

"Kiếm tiền nuôi gia đình."

Mẹ, sao nghe ra lại có cảm giác như trong truyện thế?

Hạ Mộng Ngư không biết nên nói tiếp thế nào, bởi vì cô cảm thấy, nếu cứ tiếp tục hỏi thì sẽ vượt qua giới hạn của bạn học bình thường, và rồi sẽ bắt đầu tiến đến gần một thứ gọi là thế giới nội tâm.

Đúng là cái mồm làm tội cái thân, giờ thì càng bối rối hơn rồi!

Hạ Mộng Ngư không sợ người khác làm phiền cô, không sợ người khác tìm cô vay tiền, không sợ phải giảng đi giảng lại một bài cho bạn học kém, cô chỉ sợ người ta để tâm đến mình, mà cũng kiên quyết chống đối mình để ý người ta.

Hạ Mộng Ngư quyết định ngậm miệng, cứ để kệ thế đi.

Từ Tử Sung hoàn toàn không nghĩ đến chuyện phải tiếp tục cuộc hội thoại, lẳng lặng đi về phía trước.

Hạ Mộng Ngư cũng vì thế mà lại liếc trộm Từ Tử Sung.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt người này không to, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định, cả người toát lên vẻ điềm tĩnh. Càng là những lúc trầm mặc thì cái vẻ ấy lại càng hiện ra rõ ràng, hoàn toàn không giống với những cậu chàng mười bảy tuổi.

Thế nên, rõ ràng là Từ Tử Sung chẳng làm chuyện gì đặc biệt, nhưng cả lớp lại bất giác tin tưởng cậu đến vậy, cứ có chuyện gì là lại tìm Từ Tử Sung phân giải, ngay tới cả cô chủ nhiệm nghiêm khắc đến thế nhưng cũng không bao giờ nặng lời với cậu.

Con người này...

Chắc chắn tâm cơ rất sâu!

Rốt cuộc cũng ra đến cổng. Hướng về nhà hai người khác nhau. Hạ Mộng Ngư nhẹ nhàng thở phào, cuối cùng cũng không phải bối rối nữa.

"Tạm biết, mai đừng có đến muộn đấy.", Hạ Mộng Ngư tiếp tục giả vờ thân thiện, vẫy tay với Từ Tử Sung.

"Ừ."

Hạ Mộng Ngư vui vẻ xoay người đi, lại bị Từ Tử Sung gọi lại.

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?"

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư.

Ánh mắt của cậu hệt như một hồ nước lặng đã nhiều năm, khiến cho Hạ Mộng Ngư có cảm giác như mình sắp chết đuối đến nơi.

"Gì đấy, gọi tôi mà lại không nói gì."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung thoáng nhìn qua phía đường đối diện, lại nhìn Hạ Mộng Ngư, vẻ mặt nghiêm túc, "Về cẩn thận, đi đường to ấy."

Hả?

"Ờ."

Từ Tử Sung dặn xong liền quay người đi.

Hạ Mộng Ngư không hiểu ra làm sao, Từ Tử Sung bắt đầu biết quan tâm người khác từ khi nào vậy?

Nhà Hạ Mộng Ngư cách trường không xa, nhưng nếu đi bộ cũng mất nửa tiếng, vừa hay cô có thể tận dụng khoảng thời gian này để đọc mấy bài tiếng Pháp.

Cô vẫn giấu bố mẹ tự học tiếng Pháp. Bình thường ở trường nhiều người không tiện, chỉ có trên đường đến trường và về nhà là có thể tranh thủ học.

Cô học theo giọng nói trong app vừa đi vừa đọc, thong thả bước đi trên con đường về nhà vốn đã quen thuộc.

Bỗng nhiên có người vỗ vai Hạ Mộng Ngư. Cô xoay người lại, nhìn thấy ngay bốn gã thanh niên mặt mày bặm trợn nhìn mình.

"Cắt tóc khi nào thế?"

Mẹ kiếp, gặp ngay bọn đòi nợ.

Gã đi đầu xăm trổ đầy mình đưa tay tóm lấy một lọn tóc bên tai Hạ Mộng Ngư, cợt nhả nói: "Không ngờ lúc mày không trang điểm lại thuần khiết thế này, suýt nữa thì không nhận ra."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư lùi từng bước theo bản năng, nặn ra một nụ cười nịnh nọt, "Anh, sao lại khéo thế ạ, thế giới lớn thế này mà mình cũng có thể gặp nhau, thật là có duyên đấy."

"Không khéo, anh đây đặc biệt đến tìm em gái đấy.", gã đó rút ra một con dao găm khẽ cà lên tay, rồi bỗng nhiên thu nụ cười lại, trừng mắt hỏi: "Tiền đâu?"

"Ơ? Anh, anh nói gì cơ ạ?"

"Đừng có giả vờ với tao, Hồng Hồng đã bảo rồi, bọn mày có hai vạn tiền phần trăm còn chưa nộp."

Mẹ kiếp, Hồng Hồng không giữ nghĩa khí gì cả, tiền cũng chẳng bịt được mồm cô ta.

Chỗ tiền đó là mồ hôi nước mắt của Hạ Mộng Ngư, chém gió gãy lưỡi mới kiếm được, tại sao lại phải đưa cho bọn lưu manh này những 60%? Hơn nữa Hạ Mộng Ngư luôn làm xong một đơn là đi luôn, không bao giờ ở lại nơi đó, vì thế cũng sẽ không nộp "phí bảo kê" đúng hạn.

Kỳ lạ, cô chưa bao giờ để lộ thông tin mình đang học ở đâu, sao hai anh giai này lại tìm được đến?

"Anh ơi, hôm nay em đi học, trên người đúng là không có nhiều tiền. Mai em gửi qua cho anh được không ạ?"

Tên xăm trổ không nói lời nào, tiếp tục nghịch con dao găm nhỏ, ánh mắt dồn cả vào Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư căng thẳng lùi tiếp về sau. Tình huống này vô cùng không hay rồi.

https://thuviensach.vn

"Không trả tiền hả?", tên xăm trổ nhìn Hạ Mộng Ngư từ trên xuống dưới một lượt rồi nói: "Không sao, dáng người mày chuẩn, đem đi bán chắc được không ít."

"Đừng đừng đừng! Anh ơi!...", Hạ Mộng Ngư lập tức tháo chiếc đồng hồ trên tay xuống đưa cho tên xăm trổ, "Cái đồng hồ này không ít tiền đâu, anh cầm trước đi, chắc chắn mai em sẽ mang tiền đến cho anh!"

"Coi tao là thằng ăn mày à?"

Mấy tên loi choi đằng sau lao lên tóm lấy Hạ Mộng Ngư, lôi cô vào trong một con ngõ nhỏ.

Hạ Mộng Ngư biết giãy giụa cũng vô ích nên cố gắng nghĩ ngay ra cách thoát thân.

"Anh ơi, em không phải là loại con gái đầu đường, bố mẹ em đều là người có uy tín ở cơ quan chính phủ, anh làm gì em có khi lại tự chuốc phiền toái vào thân ấy chứ."

Tên xăm trổ vẫn không nói gì, nhưng hai tên khác thì hơi khựng lại, chỉ ghì Hạ Mộng Ngư vào tường.

"Mày dọa tao à? Có uy tín mà lại chạy đi bán rượu?"

"Đấy là trải nghiệm ngông cuồng chút thôi.", Hạ Mộng Ngư ưỡn ngược, nghiêng đầu nhìn xuống huy hiệu trường cài trên áo, "Anh xem, em học Tứ Trung, trường điểm, giống những đứa con gái bán rượu bình thường sao?"

Hạ Mộng Ngư không có ý ỷ thế ăn hiếp người khác, cũng không phải đang xem thường những cô gái bán rượu, chỉ là cô biết thế giới này rất tàn khốc, phương thức giết hại người vô danh còn tàn nhẫn hơn, vì có khi chẳng cần chịu hậu quả nặng nề.

https://thuviensach.vn

Thấy tên xăm trổ còn đang ngẫm nghĩ, Hạ Mộng Ngư lại nói tiếp: "Em nói thế này đi, hôm nay, hoặc là anh giết chết em, chứ nếu để em đi, chắc chắn em sẽ không để yên. Đương nhiên, nếu anh giết em, bố mẹ em sẽ biết có chuyện rồi đi tìm những nơi em đi qua. Bây giờ trên đường lắp đầy camera, em chết, các anh cũng phải chết cùng em, một người cũng đừng hòng thoát!"

Hạ Mộng Ngư trợn mắt nhìn mấy tên lưu manh, thái độ y như một con báo con.

Cô hiểu bọn lưu manh này. Chỉ số thông minh không cao, chỉ có thể làm ra mấy chuyện vớ vẩn để dọa dẫm, lừa gạt người khác, ngu ngốc nên dễ bị kích động, mà còn ngu ngốc hơn nữa khi cứ nghĩ người khác cũng là kẻ ngốc nên sẽ không phát hiện được hoạt động của mình.

Nhưng vì hiểu được nên mới lại không dám làm gì.

Sự tàn nhẫn của bọn chúng đến từ sự ngu ngốc và vô tri, chứ không phải đến từ dũng khí hay thủ đoạn.

"Mày dọa tao đấy à?"

Càng là kẻ ngu ngốc lại càng nguy hiểm, cho nên Hạ Mộng Ngư vẫn sợ.

Hạ Mộng Ngư nở nụ cười ngọt ngào, giả lả nói: "Không phải là em dọa anh, là em muốn tìm ra cách tốt nhất cho cả hai anh em mình. Làm gì cũng không nên để "cá chết lưới rách" mà nhỉ? Anh là người làm chuyện lớn, việc gì phải phí mạng với một đứa vô danh tiểu tốt như em. Hòa khí phát tài, anh có tiền, em giữ được mạng, ai cũng vui vẻ mà anh."

"Mày yên tâm, anh đây không cần mạng của mày. Mai lấy được tiền rồi tao sẽ không động đến mày. Nhưng mà con quỷ cái như mày thì á, tao phải có cái đảm bảo đã, chuẩn không?", gã xăm trổ rút di động ra, nở nụ

https://thuviensach.vn

cười đáng kinh tởm. Hắn hất cằm với hai tên khác rồi ra lệnh: "Lột sạch nó ra, anh đây phải chụp một kiểu ảnh đã."

Hạ Mộng Ngư thở một hơi, ảnh nude không sợ, chỉ cần không bị cưỡng bức, chỉ cần không phải "hiếp xong giết", chỉ cần không phải là "trước giày vò, sau phanh thây".

Ngay lúc Hạ Mộng Ngư đang nghĩ xem trong tình huống này nên phản kháng tốt hơn hay ngoan ngoãn tốt hơn, thì bỗng nhiên tên xăm trổ bay ra khỏi tầm mắt của cô...

Hắn bị ai đó đá một phát vào cằm, văng lên theo đường vòng cung hoàn mỹ rồi ngã rạp xuống đất.

Hạ Mộng Ngư ngây ra, mà không chỉ có cô choáng váng, ngay cả ba tên lưu manh khác cũng đờ đẫn, nhất thời quên cả phản ứng.

Tên xăm trổ đau đớn rên một tiếng, vừa thở phì phò vừa lồm cồm bò dậy. Vừa ngẩng đầu, hắn liền nhìn thấy một cậu chàng mặc đồng phục học sinh, thân mình cao lớn.

"Chó chết! Mẹ mày! Mày là đứa mẹ nào?"

Từ Tử Sung khoác cặp sang một bên, xoay cổ tay, mặt vẫn không chút biểu cảm như mọi khi.

"Ông nội mày.", cậu nói.

o:p>W{w~

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tên đàn em đứng bên cạnh còn đang ngơ ngác chưa kịp hiểu có chuyện gì thì đã bị Từ Tử Sung đạp một phát quỳ thụp xuống đất.

Nắm đấm của Từ Tử Sung mang theo sức mạnh cực lớn, cậu lại có sức bật phi thường, đến cả những gã quyền thủ to béo còn chịu không nổi, huống chi là mấy tên lưu manh gầy tong teo như khỉ.

Có lẽ không chịu nổi mọi sự tàn khốc trên đời này, tên đàn em kia còn chẳng kêu nổi một tiếng nào, bị đánh đến nỗi hôn mê ngay lập tức.

Lúc này, hai tên đang ghì lấy Hạ Mộng Ngư mới tỉnh táo lại, lập tức rút dao giấu sau lưng ra. Gã xăm trổ cũng lau máu trên mặt rồi cầm dao lao về phía này.

Ba tên cùng xông tới, hơn nữa lại đều cầm dao, vậy mà Từ Tử Sung vẫn không hề tỏ vẻ sợ hãi, rõ ràng là không coi ba tên kia ra gì.

Cả người Từ Tử Sung tản ra một vẻ lạnh lùng, khí thế bức người, khiến ba tên kia rõ ràng đang cầm vũ khí mà trong phút chốc không dám tiến lên.

Tên xăm trổ đánh mắt ra hiệu cho đàn em, bảo bọn chúng xông lên trước. Hai tên đó lại hoàn toàn do dự, vừa rồi bị Từ Tử Sung đánh một cú, giờ không dám ra tay.

Ba tên đó dường như định cùng nhau xông lên, mỗi tên tấn công một phần khiến Từ Tử Sung khó lòng chống đỡ nổi. Có điều, cậu đã nhìn thấu ý

https://thuviensach.vn

đồ của bọn chúng, vậy nên sao cậu có thể để chúng có thời gian chuẩn bị?

Ngay khi ba tên xông về phía trước thì Từ Tử Sung đã vọt đến trước mặt tên xăm trổ, vung chân đá một cước, gọn gàng khiến con dao trong tay hắn văng ra, rồi vặn ngược cánh tay hắn ra phía sau, khóa chặt hắn lại.

Tên xăm trổ đau đớn la oai oái. Tất cả chỉ diễn ra trong khoảng vài giây.

Hạ Mộng Ngư bị động tác của Từ Tử Sung làm cho đờ đẫn, nhất thời quên luôn việc chạy trốn.

Một tên đàn em khác kể ra cũng không đến nỗi ngu ngốc, hắn giơ con dao găm lên, lao về phía Hạ Mộng Ngư.

Lao về phía cô làm gì!

Tới lúc Hạ Mộng Ngư biết mình không tránh được, thì bỗng một bàn tay to lớn kéo cô ra phía sau thân mình.

Từ Tử Sung đột ngột xông ra chắn, dù động tác nhanh gọn, nhưng do vướng Hạ Mộng Ngư nên vẫn bị lưỡi dao xượt qua cánh tay.

Hạ Mộng Ngư biết mình vướng víu nên vội vàng bỏ chạy, chạy được nửa đường còn không quên nhặt cặp sách của Từ Tử Sung rơi dưới đất lên, phủi sạch bụi rồi ôm trước ngực.

Thấy mình chảy máu, Từ Tử Sung nhíu mày, tâm trạng có vẻ không được tốt lắm.

Cậu không muốn phí thời gian nên chỉ vài cước đã hạ gục cả ba tên nằm rạp xuống đất. Hiện giờ, ngoài tên đang hôn mê ra thì ba tên khác đều nằm rên rỉ, không tên nào dám đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư còn chưa chạy ra khỏi ngõ, vừa ngoái cổ nhìn lại thì đã thấy Từ Tử Sung giải quyết xong. Cô nhanh chóng chạy trở lại, đạp lên mỗi tên lưu manh một cái rồi nhặt hết chỗ dao găm của chúng vứt vào thùng rác ở bên cạnh.

Tên xăm trổ bị vặn gãy tay mà vẫn không quên già mồm, như thể để lấy lại chút danh dự...

"Thằng ôn con, cứ chờ đấy cho bố mày! Dám đắc tội với bố mày à! Mày cũng là học sinh Tứ Trung đúng không, bố mày sẽ không tha cho mày đâu, mày cứ chờ bố mày dẫn người đến mà xem!"

"Ổi ôi, gì thế này? Mày còn định trả thù à?", Hạ Mộng Ngư ôm cặp của Từ Tử Sung, đứng sau cậu, nghiêng đầu cười lạnh với tên xăm trổ, "Thế thì không còn cách nào rồi, để phòng mày trả thù, bọn tao đành phải đánh chết mày thôi."

Tên xăm trổ không nghĩ chuyện lại phát triển đến mức này, lập tức kinh hãi trợn trừng hai mắt.

"Đừng mà..."

Tên xăm trổ còn chưa nói xong thì đã bị Từ Tử Sung tẩn tiếp.

Từ Tử Sung giáng liên tiếp những đòn hiểm lên người hắn, đánh từ lúc ánh mắt hắn đầy vẻ phẫn nộ cho đến khi hắn phải tuyệt vọng cầu xin mới thôi.

Có những người có thể nói đạo lý, nhưng với kẻ không biết nói lý thì chỉ có thể lấy "bạo chế bạo" mà thôi. Phật Tổ còn có lúc tức giận dùng chùy kim cương để phục yêu nữa là.

Hạ Mộng Ngư biết, với loại người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu như tên xăm trổ mà nói, chỉ có một cách để đối phó, đó là đánh cho đến khi hắn phục thì

https://thuviensach.vn

thôi, đánh cho đến mức mỗi khi hắn nghe thấy tên mình là phải nhũn chân sợ hãi, như vậy mới khiến hắn ngoan ngoãn được. Cô ra vẻ cáo mượn oai hùm, từ trên cao nhìn xuống mấy tên kia, "Còn đến tìm bọn tao nữa không? Còn trả thù nữa không?"

Gương mặt của tên xăm trổ be bét máu, cánh tay cũng bị gãy, chân thì đau buốt đến mức không rên nổi. Hắn lắc đầu, linh hồn như thể đã không còn ở thế giới này nữa, rõ ràng là đã bị đánh đến nỗi hoàn toàn khiếp hãi.

"Cút mau.", Hạ Mộng Ngư vung tay lên.

Hai tên đàn em khác lồm cồm bò dậy, mỗi tên kéo một tên không thể nhúc nhích được dậy, đi mà như đang chạy trốn.

Bọn chúng đi khuất rồi Hạ Mộng Ngư mới quay sang nhìn Từ Tử Sung.

"Sao tự dưng cậu lại xuất hiện?", cô hỏi.

"Lúc ở cổng trường, tôi phát hiện ra có mấy tên cứ nhìn cậu, thế nên mới để ý, nghĩ một lúc thấy không ổn nên quay lại."

Chẳng trách cậu bảo cô về cẩn thận. Con người này có khả năng quan sát đúng là không phải bình thường, hơn nữa lại có suy nghĩ tỉ mỉ, không đơn giản chút nào.

"Khá lắm người anh em, cảm tạ!", Hạ Mộng Ngư đấm Từ Tử Sung một cái.

Từ Tử Sung khẽ nhíu mày: "Sao cậu lại gặp loại người như thế?"

"Kiếm tiền nuôi gia đình thôi mà.", Hạ Mộng Ngư đáp không chút do dự.

https://thuviensach.vn

Lần này đến lượt Từ Tử Sung không hỏi nổi nữa, rõ ràng là Hạ Mộng Ngư đang cố ý oán cậu mà.

Biết Hạ Mộng Ngư sẽ không nói thật, Từ Tử Sung cũng không muốn hỏi nữa. Cậu giơ tay ra phía cô, Hạ Mộng Ngư liền trả lại cặp cho cậu.

"Đi thôi.", Từ Tử Sung đeo cặp lên rồi nói.

"Này, chờ chút!", Hạ Mộng Ngư cầm lấy cánh tay Từ Tử Sung rồi nói, "Cậu bị thương này, tôi đưa cậu đến bệnh viện xem thế nào."

"Không sao.", Từ Tử Sung nhanh chóng rút tay về.

"Tuyệt đối không được. Trời nóng thế này dễ bị nhiễm trùng lắm, mà ai biết được dao của bọn nó đâm vào những cái gì rồi, dù gì cũng phải tiêm một mũi phòng uốn ván, nhanh lên."

Hạ Mộng Ngư mặc kệ Từ Tử Sung từ chối hay không, cô nhất định phải đưa cậu đến một bệnh viện ở gần đó.

Vừa lên xe, Hạ Mộng Ngư liền gọi điện cho mẹ.

"Mẹ à... Con đang phiền chết đây. Thầy dạy Lý không chịu để bọn con tự học mà cứ bắt bọn con phải lên lớp... Mẹ gọi cho thầy được không, bảo là con muốn về tự học?"

...

"Mẹ gọi hộ con. Tốc độ học của con với các bạn khác không giống nhau mà, thà con về nhà tự học còn hơn."

...

"Vầng, được rồi, con biết rồi... Vầng, con sẽ học chăm chỉ mà... Được ạ, con sẽ nghe lời thầy mà."

https://thuviensach.vn

...

"Không cần phần cơm con đâu, con ăn ở ngoài."

...

"Con chào mẹ."

Cúp điện thoại, Hạ Mộng Ngư phát hiện Từ Tử Sung đang đánh giá mình, ánh mắt mang theo vẻ chế giễu.

"Nhìn gì? Chưa từng nhìn thấy mĩ nữ nói dối à?"

Từ Tử Sung bình tĩnh thu lại ánh mắt, suốt dọc đường đi không hề nói chuyện.

Không phải là cậu chưa từng thấy người khác nói dối, nhưng lại chưa từng thấy ai nói dối mà khúc chiết như vậy.

Người bình thường sẽ nói luôn là "Thầy giữ bọn con lại học bù, con phải về nhà muộn", còn Hạ Mộng Ngư lại nói không muốn học bù nên bảo mẹ gọi điện xin phép thầy.

Cách nói của cô có một chỗ hay đó là khiến mẹ cô nghĩ rằng, chuyện học bù đúng là có thật, vấn đề mấu chốt là "có xin thầy cho nghỉ hay không", chứ không phải là "cô về muộn".

Có thể thấy được là trong lời nói dối của cô còn chứa rất nhiều tâm tư, lại vô cùng hiểu lối suy nghĩ của phụ huynh.

"Ha ha, chết cười."

Hạ Mộng Ngư đang đọc một mẩu truyện trên Weibo.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung liếc mắt nhìn Hạ Mộng Ngư đang cười ngây ngô như một đứa trẻ, trong lòng bỗng dưng có cảm giác "vô cùng bó tay".

Có đôi lúc cậu cảm thấy mình có thể nhìn thấu cô, nhưng lại có đôi khi cảm thấy, con người của Hạ Mộng Ngư này... thật sự rất khó hiểu.

Tuy không bị thương đến xương cốt, nhưng Từ Tử Sung vẫn phải khâu vài mũi.

Hạ Mộng Ngư cực kỳ sợ đau, từ nhỏ đã sợ tiêm, càng đừng nói là khâu.

Cô không nhìn nổi cảnh này, vậy mà Từ Tử Sung lại chẳng có phản ứng gì, ngay cả lúc mũi kim xuyên qua da mà cậu vẫn ngồi yên bất động.

"Cậu không đau à?", Hạ Mộng Ngư rưng rưng nhìn Từ Tử Sung, hai tay khoanh chặt trước ngực, thảm thương nói, "Tôi nhìn thôi mà còn thấy đau..."

"Vẫn ổn."

"Chắc chắn là đau lắm rồi!", Hạ Mộng Ngư xót ruột, thều thào nói với bác sĩ, "Cô không tiêm cho cậu ấy một mũi thuốc tê được ạ? Sao chưa chi đã khâu luôn rồi à? Bọn cháu không phải là không trả được tiền thuốc tê nhé!"

"Không sao thật mà.", Từ Tử Sung bất đắc dĩ lắc đầu, ý bảo bác sĩ tiếp tục.

"Thằng nhóc này lợi hại thật.", cô bác sĩ cũng không nhịn được mà phải tán thưởng, "Nhiều người sợ đau, cô khâu cho xong là xỉu luôn cơ. Còn cậu này gan gớm, còn chẳng nhíu mày tí nào."

https://thuviensach.vn

"Đau thế cơ ạ? Sao cô không tiêm thuốc tê ạ? Cậu ấy bị khâu tận bảy mũi đấy cô!", Hạ Mộng Ngư bị cô bác sĩ này làm cho tức chết rồi.

"Là cậu ta tự chọn không tiêm đấy chứ, cậu ta bảo chịu được còn gì.", bác sĩ quay sang nói với Từ Tử Sung, "Cố chịu một tí, cháu ngồi yên thì cô mới khâu xong nhanh được."

"Được ạ."

Hạ Mộng Ngư thấy nói không nổi nên đành quay đi không nhìn nữa.

Sao lại không đau chứ, xuyên thủng cả da thịt, nghĩ thôi đã thấy đau rồi.

Một lát sau, Hạ Mộng Ngư cảm thấy có người tóm lấy tay mình.

Lòng bàn tay thô ráp, cực kỳ ấm áp, chắc chắn là Từ Tử Sung.

"Xong rồi.", Từ Tử Sung nói.

Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới buông tay xuống. Nhìn miệng vết thương của Từ Tử Sung đã được khâu lại đẹp đẽ, cô thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Đau không?", cô căng thẳng hỏi.

"Không sao... Đi thôi."

Chờ hai người đi ra khỏi phòng khám, hai vị bác sĩ mới bắt đầu thảo luận.

"Nhìn cái đôi vừa nãy mà xem, con bé kia xót ruột đến mức sắp khóc đến nơi ấy."

"Ờ, nhìn cái mắt ấy rõ ràng là thích thằng bé kia lắm đấy."

https://thuviensach.vn

"Ha ha, thằng bé kia trông có vẻ đầu gỗ lắm, không biết có nhận nổi chân tình của người ta hay không nữa."

"Chắc chắn là thằng bé cũng thích con bé ấy lắm, bằng không sao lại muốn thể hiện, đến cả thuốc tê cũng không cho tiêm?"

"Ôi, thanh xuân ơi..."

"Haiz, già rồi, già rồi..."

Ra khỏi bệnh viện, Hạ Mộng Ngư mời Từ Tử Sung đi ăn coi như bày tỏ lòng biết ơn.

"Không cần."

"Tôi cũng đã nói với mẹ là sẽ đến trường tự học rồi, chín giờ mới về nhà được. Thôi, cùng đi đi, ăn một bữa thôi."

Hạ Mộng Ngư căn bản không cho Từ Tử Sung từ chối, cô kéo cậu đi thẳng đến cửa hàng Pizza Hut ở ngay cạnh đó.

"Cậu thích loại pizza nào?"

"Loại nào cũng được."

"Thế cậu thích vị nào?"

Từ Tử Sung chọn bừa một phần pizza hải sản.

"Không được. Trong này chủ yếu là tôm, tôm tính hàn, vết thương của cậu còn chưa liền lại thì không được ăn.". Hạ Mộng Ngư giở đi giở lại quyển thực đơn, bỗng dưng hai mắt sáng lên, "Đây, Hawaiian pizza, nhiều hoa quả. Cậu phải bổ sung vitamin... Cậu còn muốn ăn đồ vặt gì không?"

https://thuviensach.vn

"Gọi ít thịt đi.", Từ Tử Sung vừa lúc giở đến tờ có cánh gà, cậu thuận miệng nói, "Cánh gà đi."

"Sao lại ăn cánh gà được? Đang có vết thương hở không được ăn cánh gà, chân gà gì hết, nhớ đấy... Nhưng mà cậu phải bổ sung protein... Để tôi xem nào... Ăn bít tết đi, bít tết nhiều protein."

Từ Tử Sung không còn từ gì để nói.

"Kiểu gì cũng là cậu quyết định, còn hỏi tôi làm gì?", Từ Tử Sung liếc mắt nhìn Hạ Mộng Ngư.

"Ừ nhỉ...", Hạ Mộng Ngư không hề cảm thấy xấu hổ với hành vi của mình, cô dõng dạc nói, "Thế thì cậu đừng xem nữa, để tôi gọi món."

Hạ Mộng Ngư gọi một phần pizza Hawaiian to nhất, bốn miếng bít tết, một đĩa mỳ Ý, một phần cơm rang, một phần nấm nướng, một phần ốc nướng, thêm một bát canh nấm.

Nhân viên phục vụ hỏi, "Hơi nhiều đấy, hai em có ăn hết không?"

"Chị yên tâm, có cậu ấy rồi, cậu ấy sẽ ăn hết."

Chờ cô nhân viên đi rồi Từ Tử Sung mới nói: "Nhỡ tôi không ăn hết thì sao?"

"Sao có thể chứ? Bình thường cậu ăn ở căng tin cũng ăn nhiều mà, chắc chắn cậu sẽ ăn hết."

Hạ Mộng Ngư đã từng quan sát, tuy con trai mười tám tuổi đều ăn nhiều, nhưng Từ Tử Sung ăn còn nhiều hơn, mỗi bữa đều ăn đến năm cái cánh gà và hai quả trứng.

"Xem ra cậu nhìn trộm tôi cũng lâu rồi nhỉ.", bỗng Từ Tử Sung nói.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, có điều, lần này cô sẽ không bị Từ Tử Sung trêu giống lần đầu tiên đâu.

Cô nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Sung, miệng cười tủm tỉm, không chút thẹn thùng, "Đúng đấy, tôi thích nhìn trộm cậu đấy, ai bảo cậu đẹp trai. Không được à?"

Trên mặt Từ Tử Sung thoáng hiện lên vẻ ngại ngùng khó phát hiện. Cậu nghiêng đầu, vẫn là vẻ mặt hờ hững mọi ngày.

"Được chứ..."

Hạ Mộng Ngư đắc ý nở nụ cười. Tuy rằng biểu hiện của Từ Từ Sung rất nhỏ, nhưng vẫn không trốn được khỏi mắt cô.

Từ nhỏ đến lớn, Hạ Mộng Ngư đặc biệt thích nhìn ánh mắt người khác, càng đừng nói là cô đã thầm quan sát Từ Tử Sung hai năm nay. Cậu nghĩ gì, từng biểu cảm có ý nghĩa gì, sao cô lại không biết?

Không ngờ Từ Tử Sung cũng sẽ xấu hổ, để xem sau này cô trị cậu thế nào.

Nhân viên mang nước hoa quả và đồ ăn vặt lên trước, hai người cùng im lặng ăn. Xảy ra tình huống bất ngờ, hai người họ đều ăn rất nhanh. Từ Tử Sung ăn nhanh hơn một chút, nhưng vì phải ăn nhiều hơn Hạ Mộng Ngư, nên cơ bản là họ ăn xong bữa tối cùng một lúc.

Ăn xong, họ lại nhìn nhau không biết nói gì.

Không phải là Hạ Mộng Ngư không nhiệt tình, mà là con người Từ Tử Sung không biết cách xã giao. Mỗi lần Hạ Mộng Ngư muốn xây đắp chút bầu không khí thân thiện với cậu thì cậu sẽ chẳng đáp lời, chỉ ừ, ồ, à, siêu đáng ghét.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ, còn hai tiếng nữa, không thể cứ giương mắt nhìn nhau cho qua thời gian được, thế nên cô đề nghị: "Vẫn còn sớm, nếu cậu không bận, hay là bọn mình cùng làm một chuyện thú vị được không?"

Từ Tử Sung nghi hoặc nhíu mày.

"Chuyện gì?"

"Chuyện vô cùng thú vị!"

Hạ Mộng Ngư rút từ trong cặp ra một tập đề, đặt bộp một cái lên bàn, thần thái sáng rực, "Trong này là đề cương toán, đại boss đã tổng hợp, bọn mình cùng làm đi!"

Tâm trạng của Từ Tử Sung khó có thể dùng một lời để nói hết.

Cậu trầm mặc một lát rồi bất đắc dĩ gật đầu.

"Được."

"Yes!"

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung cùng trao đổi vở để xem đáp án của nhau.

Từ cách giải đề của một người có thể nhìn ra lối suy nghĩ của họ. Sau khi xem đáp án của đề thứ nhất, cả hai đồng thời ngẩng đầu lên, nhịn không được bèn nhìn nhau cười rồi lại cúi đầu xuống xem tiếp.

Mỗi một dạng bài đều có cách giải căn bản, cho dù là câu cuối của đề toán, tuy có nhiều chỗ đánh đố nhưng suy cho cùng thì vẫn có tính chất đặc trưng.

Cách giải của Từ Tử Sung luôn rất trực tiếp, là cách mà 90% người làm đều sẽ dùng, chỉ khác ở chỗ là cậu giải một cách rất ngắn gọn, một dấu chấm vô nghĩa cũng không có, mục tiêu rõ ràng, không lằng nhằng. Nếu có một đáp án tiêu chuẩn nhất, thì chính là như của cậu.

Bài tập bình thường đều có vài cách làm. 90% sẽ dùng cách đơn giản, cách cơ bản nhất. 9% dùng cách thứ hai, cách suy luận rất rõ ràng. Chỉ có 1% là dùng cách cuối cùng, loại người này dùng cách vô cùng "biến thái" mà chỉ những người biên soạn sách mới nghĩ đến, mà cách này thì người bình thường còn lười chẳng buồn xem.

Hạ Mộng Ngư chính là người dùng cách thứ ba.

Vở bài tập của Từ Tử Sung rất gọn gàng, mạch lạc. Còn vở của Hạ Mộng ngư thì vô cùng phong phú.

https://thuviensach.vn

Hai người so đáp án, gần như là hoàn toàn giống nhau. Chỉ duy nhất có một câu Từ Tử Sung không làm ra, mà câu này, chỉ có người dùng cách giải thứ ba mới có được đáp án.

Từ Tử Sung chép lại bài giải của Hạ Mộng Ngư, định bụng về nhà sẽ tự xem.

"Chép bài giải thì được gì, để tôi giảng cho cậu.", Hạ Mộng Ngư nhiệt tình nói.

"Tôi xem là hiểu rồi.", Từ Tử Sung tiếp tục chép, lại nói, "Về nhà tôi sẽ nghĩ tiếp."

"Nghĩ gì?"

"Nghĩ xem vì sao cậu có thể dùng cách biến thái thế này để giải đề."

"Cái này mà cũng nghĩ được á!", Hạ Mộng Ngư giật lấy cái bút trong tay Từ Tử Sung rồi đặt xuống bàn, "Hỏi thẳng tôi không phải là xong rồi sao, tôi sẽ nói cho cậu biết."

"Cậu sẽ nói thật chứ?"

"Sao lại biến tôi thành ra xấu tính như thế? Cái này thì có gì mà phải giữ bí mật chứ...", Hạ Mộng Ngư nói tiếp: "Ai hỏi tôi chuyện bài tập tôi cũng đều trả lời thật hết, không giấu cái gì cả. Chẳng qua là cách làm của tôi không phải ai cũng tiếp thu được thôi."

Đúng là như thế. Hạ Mộng Ngư chưa bao giờ tỏ ra nhỏ mọn cả, cô luôn giảng bài cho bạn trong lớp nghe. Nhưng cả lớp vẫn thích tìm Từ Tử Sung để xem bài giải hơn, căn bản là vì xem Hạ Mộng Ngư giải họ không hiểu gì cả.

https://thuviensach.vn

Tất cả đều nói đây chính là điểm khác nhau giữa học thần và học bá. Học bá gần gũi quần chúng nhân dân, còn học thần căn bản không phải người.

"Toán không giống Lý, trong lòng tôi, Toán là một công trình nghệ thuật. Đương nhiên, cậu thích dùng cách trực tiếp đơn giản để giải không có vấn đề gì, bởi vì đại đa số đều có mục đích là tìm ra đáp án, cũng giống như xây nhà để ở vậy."

"Tôi thì không thế, tôi nhìn ra được cái tinh hoa trong từng đề bài, ý nghĩ trong đầu tôi luôn là làm thế nào mới có thể thể hiện được mỹ cảm của đề bài một cách hoàn hảo nhất, làm thế nào mới có thể tao nhã khơi ra được những chi tiết nhỏ được giấu trong đề, làm thế nào để dựng nên một công trình đẹp đẽ nhất. Đối với tôi mà nói, có được đáp án là mục đích thứ hai, vì đáp án chỉ là kết quả của công trình kiến trúc tôi dựng nên mà thôi."

Ánh mắt thâm trầm của Từ Tử Sung dừng trên gương mặt Hạ Mộng Ngư, cậu gật đầu.

"Hiểu rồi."

Hạ Mộng Ngư cầm cốc nước trái cây lên uống một ngụm, lại nhìn Từ Tử Sung rồi đắc ý nói: "Thế nào, có phải đang cảm thấy cả người tôi đều toát lên vẻ trí thức hoàn mĩ không?"

"Cũng được..."

"Ha ha, giả vờ làm cái gì, chắc chắn cậu đang nghĩ thế!"

Từ Tử Sung nghiêng mặt, bất đắc dĩ cười rồi gật đầu.

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vui vẻ cười khanh khách, hớn hở thu dọn sách vở vào cặp.

"Mình về thôi, đi."

Thấy Từ Tử Sung vẫn ngồi yên, Hạ Mộng Ngư nghi hoặc hỏi cậu: "Sao thế?"

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư.

"Tại sao?"

"Tại sao cái gì?"

"Cậu cần tiền làm gì? Cậu không phải là người thiếu tiền."

Hạ Mộng Ngư cười, cô ngồi xuống, hai tay chống cằm, mắt nhìn Từ Tử Sung chằm chằm, "Sao cậu biết tôi không phải là người thiếu tiền? Tôi thiếu."

Tuy Hạ Mộng Ngư ăn vận rất giản dị, nhưng có thể nhìn ra được, đồ cô dùng đều là thứ tốt. Dù cho không diện những nhãn hiệu nổi tiếng, thì chắc chắn cô vẫn là con gái trong một gia đình trung lưu. Cô có nhất thiết phải đi làm người mẫu, đi bán rượu để kiếm tiền không? Nếu chỉ là tìm cảm giác kích thích, thì dựa vào tính cách tinh quái của cô, chút chuyện như vậy hình như chưa đủ.

Từ Tử Sung hoàn toàn không hiểu.

"Cậu cần tiền làm gì?"

"Còn có thể làm gì được nữa, đương nhiên là để thực hiện ước mơ vĩ đại của tôi rồi."

"Ước mơ gì?"

https://thuviensach.vn

"Cậu đoán xem?"

.....

"Thôi bỏ đi."

Từ Tử Sung đứng dậy ra về. Hạ Mộng Ngư lập tức đi theo ra, rồi hai người chào nhau ở cửa.

"Mai đừng đến muộn đấy."

"Ừ."

Hạ Mộng Ngư lên taxi, Từ Tử Sung chụp ảnh biển số xe, nhìn chiếc xe đi khuất khỏi tầm mắt rồi mới nặng nề thở dài một hơi, xoay người rời đi.

Ngày hôm sau Từ Tử Sung vẫn đến muộn.

Cả lớp đều chú ý đến băng gạc trên cánh tay cậu. Cô chủ nhiệm vừa nhìn thấy đã hỏi: "Sao thế này?"

"Bị ngã ạ."

Cô chủ nhiệm vốn là kiểu mạnh miệng mềm lòng, cô lừ Từ Tử Sung một cái rồi nói: "Vào đi, trực nhật thì để khỏi đã rồi hẵng làm, cứ ghi lại trước đã."

"Không sao ạ."

Từ Tử Sung bước đến viết tên mình vào cột danh sách trực nhật rồi mới về chỗ ngồi.

Hạ Mộng Ngư trộm nhìn bóng dáng Từ Tử Sung, trong lòng vô cùng nôn nóng. Tên này đúng là không biết tận dụng cơ hội gì cả, được lợi mà

https://thuviensach.vn

không nhận, làm cô bực chết đi được.

"Mày nhìn cái gì đấy?", Phạm Tiểu Kiều sán lại, nhìn theo tầm mắt của Hạ Mộng Ngư, rồi chợt nghi hoặc hỏi: "Mày đang nhìn Từ Tử Sung hả?"

Hạ Mộng Ngư lập tức thu tầm mắt lại, gật gật đầu như để che giấu cảm xúc, "Vết thương kia vừa nhìn đã biết không phải do bị ngã."

"Này, chả hiểu sao mày lại không thích Từ Tử Sung nữa, tao thấy người ta được mà, trừ cái vẻ lạnh lùng hờ hững ra thì đáng tin lắm luôn..."

Phạm Tiểu Kiều vẫn biết Hạ Mộng Ngư không thích Từ Tử Sung, suốt hai năm học vừa qua, Hạ Mộng Ngư đã không ít lần nói xấu Từ Tử Sung với Phạm Tiểu Kiều. Nào là con người đó cực giả tạo, căn bản là nhìn không thấu thôi, nào là con người đó không bao giờ biểu đạt cảm xúc, chắc chắn tâm cơ khó dò, nào là thoạt nhìn thì thấy con người đó có quan hệ với mọi người rất tốt, nhưng căn bản là không có bạn bè, chắc chắn rất lạnh nhạt...

"Tao bảo này, để ý một người như thế, đến năm mươi phần trăm là thích người ta."

"Tao thèm vào!", Hạ Mộng Ngư bày ra vẻ mặt như ăn phải rỉ mũi, "Đừng có nói mấy lời kinh tởm thế có được không?"

"Trong tiểu thuyết toàn viết thế mà, hận thù là đất đai để tình yêu nảy nở, mối tình oan gia nhé."

"Tao thèm vào!"

"Hạ Mộng Ngư, Phạm Tiểu Kiều."

https://thuviensach.vn

Cô chủ nhiệm phi ánh mắt sắc lẹm về phía hai người đang thủ thỉ, hai cô nàng lập tức rụt cổ ngoan ngoãn học bài.

Tiết đầu và tiết thứ hai đều là Toán, tự dưng lại có bài kiểm tra. Hạ Mộng Ngư làm rất nhanh, đến câu cuối cùng, cô mới kinh ngạc phát hiện ra đây chính là đề mà hôm qua mình vừa thảo luận với Từ Tử Sung.

Hạ Mộng Ngư bất giác ngẩng đầu nhìn về phía chếch, đúng lúc Từ Tử Sung cũng quay đầu.

Hai người nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên ý cười khó phát hiện, sau đó đều cúi đầu làm bài tiếp.

Tiết ba, bốn là tiết Lý, không ai có thể ngờ được lại có bài kiểm tra. Mọi người đều hoài nghi có phải hôm qua thầy cô đi chơi không soạn giáo án hay không, thế nên mới bày ra bài kiểm tra để hành học sinh.

Một buổi sáng đen tối đã qua, bụng ai nấy đều réo ầm ĩ, tất cả đều lao ra ngoài cổng trường mua cơm nhanh như chớp.

Đang kì nghỉ hè nên căng tin trong trường không mở, mọi người chỉ có thể ra quán cơm bên ngoài ăn. Phạm Tiểu Kiều ở gần trường nên trưa nào cũng về nhà ăn cơm, Hạ Mộng Ngư không hẹn ai nên lẳng lặng đi ra ngay sau Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung luôn có mấy cậu bạn đi ăn cùng, cả đám kéo nhau vào một quán ăn nhỏ. Hạ Mộng Ngư vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy ngay dòng chữ: Tiểu Tứ Xuyên.

Mẹ kiếp, mù à!

Cậu bạn Mạnh Huy ngồi cùng Từ Tử Sung là cây hài của lớp, thích kéo bầy kết đàn, lại cực kỳ sùng bái Từ Tử Sung, trưa nào cũng phải hẹn Từ Tử Sung đi ăn cùng. Từ Tử Sung là dạng người biết trước biết sau, cũng

https://thuviensach.vn

chơi được với cả đám con trai trong lớp, vậy nên thoạt nhìn thì vẫn hòa đồng hơn Hạ Mộng Ngư.

Mạnh Huy gọi đồ ăn xong thì Hạ Mộng Ngư vừa lúc đẩy cửa vào, ngồi ở góc sáng sủa nhất.

"Hey!", Mạnh Huy vừa nhìn thấy Hạ Mộng Ngư thì cực kỳ kích động, "Học thần, đi một mình à?"

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu tỏ vẻ kinh ngạc, thêm chút ngại ngùng, gật đầu với cả bàn toàn con trai, sau đó lại cúi đầu ra chừng đang lưỡng lự chọn món.

Ấn tượng của mọi người về Hạ Mộng Ngư cũng không tệ, bởi Hạ Mộng Ngư không điệu chảy nước như nhiều cô bạn cùng tuổi, tính cách tốt, lúc nào cũng tủm tỉm cười, tuy là học thần nhưng không kiêu căng, với ai cũng rất hòa nhã, vậy nên quan hệ với cả lớp rất tốt.

Suy cho cùng, thành tích của người khác tốt hơn bạn một chút, bạn có thể sẽ ghen tỵ, nhưng thành tích của người ta ở mức bạn không thể theo kịp thì bạn chỉ có thể sùng bái mà thôi.

"Học thần, lại đây ăn cùng đi, ăn cơm một mình chán chết!"

"Đúng đấy, ăn chung đi."

Hạ Mộng Ngư thoáng do dự, cuối cùng ngại ngùng đứng dậy, cười với mọi người rồi gật đầu, "Thế thì tớ không khách sáo nhé."

"Khách sáo gì chứ, nhanh lên nào!"

Hạ Mộng Ngư cúi đầu bước tới, dừng lại ở giữa Từ Tử Sung và một cậu bạn khác, rồi đưa mắt ngượng nhìn hai bên.

"Còn không mau nhường chỗ cho học thần.", Mạnh Huy nói.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên cậu bạn bên cạnh Từ Tử Sung đứng dậy đi sang chỗ bên cạnh.

Hạ Mộng Ngư được như ý, vừa tủm tỉm cười vừa ngồi xuống, còn khách sáo nói cảm ơn với cậu bạn kia.

Từ Tử Sung liếc nhìn Hạ Mộng Ngư, Hạ Mộng Ngư lại bối rối mỉm cười với cậu.

Lại giả vờ cười...

"Nào học thần, gọi thêm món đi, vừa hay bọn tớ chưa trả thực đơn.", Mạnh Huy đưa thực đơn cho Hạ Mộng Ngư.

"Các cậu gọi hết rồi à? Chắc tớ không cần gọi nữa đâu..."

"Thêm một món! Đây, gọi những món này rồi, cậu xem xem còn muốn ăn gì nữa."

Hạ Mộng Ngư nhìn thực đơn, lại thoáng liếc vết thương của Từ Tử Sung rồi ra vẻ bâng quơ nói: "Toàn món cay à? Ê, Từ Tử Sung, tay cậu bị thương có ăn được cay không đấy? Hay là tớ gọi một món rau đi..."

Lúc này Mạnh Huy mới nhớ ra, lập tức vỗ đùi, "Đúng rồi! Không cần đâu, bọn mình đổi chỗ đi. Người anh em, ông mới khâu không được ăn cay. Vẫn là học thần lớp mình cẩn thận, nào, đổi đi!"

Mạnh Huy phẩy tay, cả đám lục tục kéo nhau sang quán cơm Chiết Giang ở ngay bên cạnh.

Hạ Mộng Ngư cười trộm, lúc ngẩng đầu thì thấy Từ Tử Sung đang dùng ánh mắt không chút kiêng dè mà nhìn mình. Cô vội vàng nhíu mày với cậu, rồi mới cúi đầu đi theo mọi người đi ra khỏi quán ăn.

https://thuviensach.vn

Ăn cơm xong, tất cả cùng quay về trường, đám con trai vẫn là ồn ào nhất.

Lý Viễn vốn ôm giấc mộng thi vào trường đại học trọng điểm nên cứ hỏi kinh nghiệm học của Hạ Mộng Ngư suốt, Hạ Mộng Ngư vô cùng kiên nhẫn truyền đạt phương pháp học của mình cho cậu ấy.

"Tớ biết Lý là nhược điểm của cậu, nhưng tớ cảm thấy cứ hùng hục làm bài tập là cách ngốc nhất."

"Á, tại sao?"

"Vật lý là môn học đi tìm nguồn gốc, cậu phải lật lại sách giáo khoa mới được. Tớ đề nghị cậu ngày nào về nhà cũng đọc sách giáo khoa."

"Không phải chứ... Đọc sách giáo khoa mà có tác dụng á?"

"Có, lúc cậu gặp phải một đề bài, trong đầu sẽ lập tức hiện ra nội dung tương ứng trong sách giáo khoa, vậy thì môn Lý của cậu sẽ chẳng thành vấn đề nữa, dù sao thi được 80 điểm là ổn rồi."

"Được, để tớ thử xem..."

Mạnh Huy đi bên cạnh Từ Tử Sung, thấy Từ Tử Sung vẫn mải nhìn theo Hạ Mộng Ngư thì bèn ôm vai cậu, "Tôi bảo này, tôi cảm thấy học thần tốt mà, sao ông lại ghét cô ấy?"

Dù sao cũng đã ngồi cùng bàn suốt hai năm, kể ra Mạnh Huy vẫn biết nhiều về Tử Tử Sung hơn, quan hệ giữa hai người cũng không tồi nên cậu ta mới biết Từ Tử Sung không mấy ưa Hạ Mộng Ngư.

"Tôi không ghét cô ấy.", Từ Tử Sung dừng lại một chút, khẽ nhíu mày rồi nói: "Mà là tôi sợ cô ấy."

https://thuviensach.vn

"Sợ?", Mạnh Huy kinh ngạc vô cùng, lập tức nghi hoặc hỏi: "Tôi không nghe nhầm đấy chứ?"

"Ừ."

"Ông sợ gì cô ấy? Cô ấy là con gái, ngoài thành tích tốt ra thì còn có gì đặc biệt đâu, thế mà lại làm cho đại ca lớp mình sợ á?"

"Cô ấy rất nguy hiểm."

"Nguy hiểm thế nào?"

"Điểm nào cũng nguy hiểm."

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tan học, Hạ Mộng Ngư cố ý thu dọn sách vở một cách chậm chạp, đợi cho đến khi cả lớp đã về hết, cô mới đi đến trước mặt Từ Tử Sung, gõ gõ xuống bàn cậu.

Tiết cuối thường là Hóa hoặc Sinh, về cơ bản là Từ Tử Sung toàn ngủ.

Từ Tử Sung ngẩng đầu, lại là ánh mắt sâu hút đó.

"Tan học rồi, về.", Hạ Mộng Ngư bực mình nói.

Cũng không biết rốt cuộc Từ Tử Sung này bị sao nữa, đang ngủ mà cũng có thể tỉnh táo ngay được, đây là trường học chứ không phải rừng rậm hoang vu.

"Tôi trực nhật hộ cậu, cậu làm gì thì làm đi."

"Ờ... Được."

Từ Tử Sung không hề khách sáo chút nào, có điều, Hạ Mộng Ngư cũng không muốn Từ Tử sung khách sáo với mình, người ta vì cứu cô nên mới bị thương, cô giúp người ta trực nhật là lẽ phải thôi.

Hạ Mộng Ngư không thích mắc nợ người khác, cô thà rằng người khác mắc nợ mình chứ không chịu để người khác phải chịu thiệt.

Cô cầm lấy chổi, bắt đầu quét rác, thấy Từ Tử Sung không có ý đi về thì nói: "Cậu về đi, đừng ở đây cho phí thời gian ra."

https://thuviensach.vn

"Không sao, lát nữa tôi đi đổ rác với cậu. Tôi làm việc tôi muốn ở đây là được rồi."

"Thế thôi, tùy cậu."

Hạ Mộng Ngư cũng không khách sáo với cậu, dù sao thì một mình cô cũng không khiêng nổi cái thùng rác nặng chịch.

Từ Tử Sung lại bắt đầu cởi áo.

"Cậu làm gì đấy?", Hạ Mộng Ngư kích động nói: "Không phải cậu định tập chống đẩy đấy chứ? Cậu không sợ miệng vết thương toạc ra à?"

Từ Tử Sung thoáng khựng lại, bất đắc dĩ nói: "Hôm nay tập chân, không cần đến tay."

"À..."

Từ Tử Sung tiếp tục cởi áo. Hạ Mộng Ngư nhìn cậu không dời mắt, ngay cả nước bọt cũng cảm thấy tiết ra nhiều hơn một chút.

Hạ Mộng Ngư ho nhẹ một tiếng, cúi đầu quét rác tiếp nhằm che đi sự xấu hổ của mình.

"Không thể hiểu nổi sao lần nào tập cậu cũng phải cởi áo nữa. Áo làm phiền cậu hay sao hả...", Hạ Mộng Ngư than thở.

"Tại vì sẽ ra mồ hôi."

"Ra mồ hôi thì lau đi, nói như kiểu chẳng ai ra mồ hôi không bằng."

"Tôi không mang áo sạch, lát nữa lên tàu điện ngầm sẽ làm ảnh hưởng đến người khác."

"Dù sao thì cậu luôn có lý do là được rồi..."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung cởi áo ném sang một bên rồi bắt đầu khởi động làm nóng người. Dáng người cậu đúng chuẩn vai rộng eo hẹp, Hạ Mộng Ngư không kiềm chế được, ánh mắt dần chuyển xuống vị trí dưới bụng cậu.

Thời gian trước trên mạng có phổ biến cụm từ "eo chuẩn man", có lẽ chính là kiểu eo giống như Từ Tử Sung?

Quả nhiên siêu gợi cảm...

Hạ Mộng Ngư nhìn lên trên, bỗng nhiên phát hiện Từ Tử Sung đang nhìn mình với vẻ mặt như cười như không.

Hai người nhìn nhau, Hạ Mộng Ngư vội vàng thu lại ánh mắt, tiếp tục quét rác, chỉ mong che giấu đi sự thật là mình đã bị Từ Tử Sung mê hoặc.

"Cậu để ý chuyện tôi cởi áo không?", Từ Tử Sung đột nhiên hỏi.

"Để ý.", Hạ Mộng Ngư trả lời không chút do dự.

"Nhưng sao tôi lại thấy cậu rất thích nhỉ?"

Để ý với thích không hề mâu thuẫn nhé...

Hạ Mộng Ngư liếc xéo một cái, "Từ Tử Sung..."

"Hả?"

"Vẻ mặt không chút biểu cảm của cậu thật sự không hợp để nói mấy lời đong đưa như thế đâu."

"Ồ."

Từ Tử Sung khởi động qua rồi bắt đầu luyện chân.

Dù cho Hạ Mộng Ngư đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị một phen chấn động.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung đứng trên bục giảng, vào tư thế chuẩn bị rồi bỗng nhiên lấy đà bằng một chân, cả người phi lên, ổn định đáp xuống mặt bàn giáo viên...

Hạ Mộng Ngư còn đang nghĩ vừa rồi mình bị hoa mắt. Không thể nào chứ?

Đây là việc mà người bình thường làm được ư?

Sức bật này quá đáng sợ...

Nhưng dường như Từ Tử Sung đang đáp lại sự nghi ngờ của Hạ Mộng Ngư, cậu cứ lặp đi lặp lại động tác đó liên tục.

Hạ Mộng Ngư chắc chắn mình không nhìn lầm, Từ Tử Sung thật sự lấy đà tại chỗ rồi nhảy lên bàn giáo viên.

Bàn giáo viên ít ra cũng phải từ 1m2 đến 1m4, hơn nữa lần nào cậu cũng đáp chân rất gọn gàng, nhẹ nhàng, như thể không hề bị ảnh hưởng bởi lực hút của Trái Đất vậy. Rốt cuộc là thế nào mà lại làm được như vậy?

Hạ Mộng Ngư há hốc miệng nhìn Từ Tử Sung, mãi vẫn không lấy lại được tinh thần.

Tới khi Từ Tử Sung làm xong bài tập thứ nhất, cậu mới quay ra nhìn Hạ Mộng Ngư đang ngắm mình đến mức cằm không nhúc nhích, nhịn không nổi bèn cười, "Quả nhiên là cậu cực kỳ thích..."

Lúc này Hạ Mộng Ngư mới tỉnh táo lại được. Con người này sao lại buồn nôn như vậy chứ?

"Tôi bị hù có được không?...", Hạ Mộng Ngư vẫn bày ra vẻ mặt không thể tin nổi, "Sao cậu lại làm được?"

"Đâu có khó."

https://thuviensach.vn

Lại điêu, thế này còn không khó? Rõ ràng là việc không phải người bình thường có thể làm được.

"Có một chân mà cậu đã nhảy được cao thế rồi, vậy hai chân thì nhảy được bao nhiêu?"

"Khoảng hai mét..."

Nếu không phải vừa rồi tận mắt chứng kiến Từ Tử Sung nhảy bằng một chân lên bàn giáo viên, thì nhất định Hạ Mộng Ngư sẽ cảm thấy Từ Tử Sung đang chém gió. Nhưng rõ ràng cô vừa bị một phen sửng sốt, cho dù bây giờ Từ Tử Sung nói cậu nhảy được lên đến trời thì cô cũng sẽ tin.

Nếu không phải vì sợ quá nịnh bợ, thì chắc chắn Hạ Mộng Ngư sẽ tặng cậu một tràng pháo tay.

"Siêu thế, sao cậu lại siêu thế, quá đỉnh..."

Hạ Mộng Ngư khen một cách khoa trương như vậy lại khiến Từ Tử Sung có chút ngượng ngùng.

"Cũng tàm tạm..."

Từ Tử Sung xoay người tiếp tục tập luyện, che đi vẻ ngại ngùng của mình.

Từ Tử Sung bắt đầu chuyển sang bài tập thứ hai. Hạ Mộng Ngư giả vờ bình tĩnh tiếp tục quét rác, nhưng ánh mắt vẫn không khống chế được mà bám lấy Từ Tử Sung.

Động tác của cậu vẫn tràn ngập sức mạnh, vừa nhanh vừa gọn, quả thật như động tác của một con báo săn.

Mẹ kiếp...

https://thuviensach.vn

Chắc chắn là Từ Tử Sung đang muốn quyến rũ cô!

Quét dọn xong thì Từ Tử Sung cũng tập xong, cậu vừa uống nước vừa chìa tay ra với Hạ Mộng Ngư.

"Hả? Gì?"

"Khăn mặt."

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ lôi khăn ra cho cậu. Xem ra ngày mai cũng phải mang khăn cho ông tướng này rồi, hệt như cô là người hầu của cậu vậy.

Từ Tử Sung lau mồ hôi, Hạ Mộng Ngư cũng bắt đầu quan sát cậu, trong lòng bỗng dưng sinh ra một nỗi nghi hoặc. Rõ ràng hai năm vừa rồi cô rất ít nói chuyện với Từ Tử Sung, vậy mà tại sao giờ ở cạnh nhau lại như đã quen rất nhiều năm rồi, như có một sự ăn ý mà chính cô cũng không giải thích nổi?

Có lẽ nào là vì trộm quan sát cậu ta một thời gian dài?

"Tôi đẹp đến thế cơ à?", bỗng Từ Tử Sung nói, "Lau miệng đi, nước miếng thì phải giữ lại."

Hạ Mộng Ngư lườm nguýt một cái, đáng nhẽ ra nên ghi âm lại câu nói này của Từ Tử Sung, rồi để mọi người cùng nghe mấy lời càn rỡ này xem buồn nôn đến độ nào.

Có điều, Hạ Mộng Ngư vẫn bất giác lau khóe miệng.

Không phải là chảy nước miếng thật đấy chứ?

Hai tiết cuối của ngày hôm sau là Toán.

"Có điểm bài kiểm tra rồi, tôi đọc điểm nhé."

https://thuviensach.vn

Trong lớp tràn ngập tiếng kêu rên, bài thi hôm qua quá khó, cô Toán quả thật quá biến thái.

"Sao? Đều biết là làm không tốt hả? Không cần tuyệt vọng, bài kiểm tra lần này là để đả kích các em mà."

Quả nhiên biến thái...

"Có điều tôi rất ngạc nhiên, lần này cả khối chỉ có lớp mình có người được điểm tuyệt đối."

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hạ Mộng Ngư. Cái này thì có gì mà ngạc nhiên? Học thần trong khối này...

"Hơn nữa lại còn là hai bài điểm tuyệt đối. Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung, 150 điểm.", cô giáo rút ra hai tập giấy, đầu mày cuối mắt đậm vẻ vui sướng, "Nào, lên mang bài về."

Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư đồng thời lên bục giảng nhận bài. Hai người thoáng liếc nhau, không cần nhiều lời đã hiểu, cùng cầm bài về chỗ.

Hiện trường kế tiếp khá thảm khốc.

Số người làm được hai câu cuối không nhiều, tương đương với việc tự vứt đi của mình 27 điểm. Vì thế điểm của cả lớp đều không tốt cho lắm, gần như ai cũng ủ rột lên nhận bài về.

Vừa đọc điểm vừa gọi lên bảng lấy bài về là tiết mục mà cô Toán yêu thích nhất, không chỉ lớn tiếng đọc điểm, mà lúc học sinh lên lấy bài về còn ca cho một tràng.

"Cái câu cho điểm mà còn sai được!"

"Cậu nhìn xem cậu làm ăn thế này này. Tôi chưa giảng bao giờ à? Thay đổi dạng đi một tí là không nhận ra à?"

https://thuviensach.vn

"Giời ơi, tôi hối hận quá là hối hận, ngày xưa không học cho đến nơi đến chốn để giờ phải lưu lạc đến đây dạy một đám dốt nát."

"Cái đề này lần trước tôi ghi ở góc bảng này nhé! Cả lớp có mình cô sai thôi đấy!"

Ai nấy đều bị cô nói cho méo mặt, tức mà không dám nói gì.

Quả nhiên càng tệ càng cùn!

"Cả lớp có mười phút xem lại bài, xem xong thì bắt đầu làm đề."

Tiết thứ nhất trôi qua nhanh chóng, nhưng cô giáo vẫn không có ý định cho nghỉ.

"Nội dung hôm nay tương đối nhiều, lớp mình không có giờ giải lao, lát nữa nếu xong sớm thì tôi cho tan sớm hai mươi phút."

Gớm, cô chưa bao giờ nói xong trước giờ nhé.

Quả nhiên cô lại dạy quá giờ, hơn nữa còn là quá nửa tiếng. Cho nên, trên cơ bản, lúc chữa đến câu cuối là mọi người đã âm thầm thu dọn sách vở, chỉ chờ cô dặn dò bài tập xong là lao hết ra khỏi phòng học. Năm phút sau khi cô báo tan lớp, trong phòng đã sạch bóng người.

Quả nhiên tan học vẫn tích cực hơn là vào học.

Vì tiết cuối là Toán nên Từ Tử Sung hiếm khi không ngủ. Hạ Mộng Ngư lại gần rồi nói: "Đi, đến bệnh viện, tôi đi thay thuốc cùng cậu."

"Không trực nhật à?"

Từ Tử Sung ngày nào cũng đi học muộn, báo hại Hạ Mộng Ngư ngày nào cũng phải trực nhật.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ rồi ra quyết định: "Không còn sớm nữa, đến bệnh viện trước, trực nhật thì để sáng mai tôi đến sớm làm sau."

"Ờ", Từ Tử Sung ngẫm nghĩ rồi nói, "Không hay lắm đâu, phiền cậu."

Hạ Mộng Ngư lại lườm nguýt, kéo thẳng Từ Tử Sung ra ngoài.

"Ở đâu ra nhiều lời thừa thãi thế, bớt khách sáo đi, nhanh lên."

Vết thương của Từ Tử Sung hơi nhiễm trùng một chút, tuy nhiên tình hình không nghiêm trọng lắm. Bác sĩ dặn dò vài câu, thay thuốc, hẹn lịch thay thuốc rồi để hai người về.

Hạ Mộng Ngư phải vội về nhà nên tạm biệt Từ Tử Sung ở cổng bệnh viện.

"Cậu đi gì về? Tôi lên tàu điện ngầm, rẽ hướng kia."

"Ừ, tạm biệt."

Hạ Mộng Ngư không yên tâm, bèn cau mày nói, "Cậu chú ý ăn uống đấy."

"Ừ."

"Nhớ uống thuốc tiêu viêm đúng giờ, hôm nay ở trường không thấy cậu uống, cậu xem đi, nhiễm trùng thật rồi đấy."

Từ Tử Sung giơ tay xoa xoa chóp mũi, gương mặt thoáng vẻ mất tự nhiên.

"Tôi quên mất... Sao cậu biết tôi không uống?"

"Tôi vẫn nhìn đấy!", Hạ Mộng Ngư giơ hai ngón tay chỉ vào mắt mình rồi lại chỉ vào mắt Từ Tử Sung, tỏ vẻ uy hiếp, "Nhất cử nhất động của cậu

https://thuviensach.vn

đều không thoát khỏi thiên lý nhãn của tôi đâu."

Từ Tử Sung bất đắc dĩ cười, "Mai sẽ uống."

"Thôi đi, mai đến giờ uống thuốc tôi sẽ gửi tin nhắn nhắc cậu, nhớ phải cầm di động đấy, đặt số của tôi ở chế độ đặc biệt chú ý đấy."

Từ Tử Sung trầm mặc trong chốc lát nhưng vẫn gật đầu.

"Được."

"Mai đừng đến muộn nữa! Đừng báo hại tôi lại phải trực nhật."

"Tôi sẽ cố."

Lại là "Tôi sẽ cố", Hạ Mộng Ngư nghe thấy ba chữ này là lại chẳng ôm hi vọng gì nữa, chắc mai lại phải trực nhật rồi.

"Được rồi, tôi về trước đây."

Hạ Mộng Ngư lôi di động ra, mở app học tiếng Pháp, đang chuẩn bị đeo tai nghe thì thấy Từ Tử Sung gọi mình bằng giọng nghiêm túc khác thường.

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?"

Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung với vẻ đề phòng.

Từ Tử Sung liên tục có biểu hiện nghiêm túc lại khiến Hạ Mộng Ngư nổi da gà.

"Nghiêm túc thế làm gì? Không lẽ định thổ lộ với tôi đấy chứ?"

...

https://thuviensach.vn

"Không phải."

"Ồ, thế thì gọi tôi làm gì?"

"Sao cậu lại đối xử tốt với tôi như thế?"

"Tôi đối xử tốt với cậu thế nào?", Hạ Mộng Ngư mơ hồ hỏi.

"Trực nhật hộ tôi, nhắc tôi thay thuốc, cùng tôi đến bệnh viện. Còn cả bữa trưa hôm trước nữa, cậu cố ý vào để nhắc Mạnh Huy là tôi không được ăn cay đúng không?"

"Á? Vì cậu cứu tôi, tôi làm những chuyện đó chẳng phải là lẽ thường sao?", Hạ Mộng Ngư bình tĩnh nhìn Từ Tử Sung, thấy dáng vẻ nghiêm túc này của Từ Tử Sung, cô nặng nề thở dài một hơi, giơ tay vỗ ngực cậu, nhân thể sờ cơ ngực rắn chắc của cậu rồi bất đắc dĩ nói: "Đứa bé đáng thương này, thế mà gọi là đối xử tốt với cậu ư? Nếu mà tôi tích cực hơn tẹo nữa chắc cậu bị dọa chết khiếp luôn nhỉ?"

Từ Tử Sung không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Hạ Mộng Ngư, biểu cảm đúng thật là chỉ biết câm nín.

"Hạ Mộng Ngư..."

"Hả?", Hạ Mộng Ngư vờ cười với Từ Tử Sung, "Lại gọi gì tôi?"

"Tay cậu..."

"À...", Hạ Mộng Ngư thu bàn tay đang đặt trên ngực Từ Tử Sung về, không biết ngại mà cười, "Ha ha, tập luyện hiệu quả ghê. Cậu còn chuyện gì muốn nói với tôi nữa không?"

Từ Tử Sung lắc đầu.

"Thế thì mai gặp lại, về thôi."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư đeo tai nghe rồi xoay người đi.

Cuối tháng Bảy trời lâu tối, tuy đã bảy giờ nhưng mặt trời vẫn chưa biến mất khỏi đường chân trời, xa xa trên không trung có một áng mây trắng nhuộm hồng, tựa như màu nền cho tiết hè ngày hôm nay.

Từ Tử Sung nhìn theo bóng Hạ Mộng Ngư, bỗng khẽ thở dài một hơi.

Hạ Mộng Ngư...

Cô ấy đâu chỉ là nguy hiểm, mà là phần tử khủng bố.

R

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Vì Từ Tử Sung nói con người Hạ Mộng Ngư rất nguy hiểm nên lại khiến Mạnh Huy có hứng thú với cô nàng.

Thế nào mà lại khiến Từ Tử Sung thấy sợ, quá lợi hại. Nhưng nhìn kiểu gì thì Mạnh Huy vẫn cảm thấy Hạ Mộng Ngư là một cô bé nhu mì mà thôi... Gương mặt tròn tròn ngây thơ, đôi mắt to tràn đầy ý cười ngọt ngào, thành tích học tốt, làm chuyện gì cũng có trách nhiệm, tính tình cởi mở, luôn mỉm cười, lại hay giúp đỡ bạn bè.

Ấy, sao trước đây lại không phát hiện ra Hạ Mộng Ngư có nhiều ưu điểm như vậy?

Có điều, Hạ Mộng Ngư ăn mặc quá mộc mạc, hơn nữa không hiểu vì sao luôn là cỡ rộng nhất. Bọn con gái khác đều thích chọn đồng phục cỡ nhỏ nhất, váy ngắn một chút, áo bó một chút, còn Hạ Mộng Ngư lại luôn mặc cỡ to hơn hẳn, nhìn không ra dáng người.

Có lẽ dáng người cũng rất được...

Mạnh Huy cảm thấy Hạ Mộng Ngư khá xinh xắn, nếu có thể nuôi được mái tóc dài thì càng đẹp hơn, con gái tóc dài tung bay vẫn là thích nhất.

Ôi, nếu như Hạ Mộng Ngư nuôi tóc dài, mặc thêm bộ váy vừa người, chắc chắn sẽ rất có tính sát thương...

"Này, em yêu, sao Mạnh Huy cứ nhìn mày thế nhỏ?"

https://thuviensach.vn

Phạm Tiểu Kiều chọc chọc Hạ Mộng Ngư. Cô nàng vẫn giả vờ chăm chú nhìn vào sách giáo khoa Văn như thể đang đọc bài, nhưng thật ra là đang dùng khóe mắt nhìn Mạnh Huy.

"Tao cũng thấy thế, tóc gáy tao đang dựng hết cả lên đây này, từ hôm qua bắt đầu, không hiểu bị trúng cái gì nữa..."

"Không phải là thích mày rồi đấy chứ?"

Phạm Tiểu Kiều là một cô nàng mộng mơ, ngày nào cũng chìm đắm trong thế giới màu hồng của phim thần tượng và tiểu thuyết ngôn tình, chuyện gì cũng liên hệ đến tình yêu được.

Cô nàng nghĩ ngợi rồi nói: "Đã hai năm rồi, sao tự dưng bọn mày lại bắn lửa tung tóe thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì mày chưa kể cho tao nghe không?"

"Vớ vẩn..."

Hạ Mộng Ngư liếc nhìn gáy Từ Tử Sung, chợt hoài nghi liệu có phải cậu nói gì đó với Mạnh Huy không, nếu không thì sao tự dưng Mạnh Huy lại chú ý đến cô như vậy. Dù sao thì cô ngoài đống thành tích tốt ra, phương diện nào cũng thấp kém.

Nhưng Hạ Mộng Ngư lại cảm thấy Từ Tử Sung không phải là loại người không giữ lời hứa...

Thu lại ánh mắt từ Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư bất cẩn chạm phải ánh mắt của Mạnh Huy.

Mạnh Huy chẳng ngại ngùng gì, giơ tay vẫy vẫy với Hạ Mộng Ngư, rồi lại tiếp tục chống đầu nhìn cô chằm chằm, không hề biết hành vi của mình có gì bất thường.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cảm thấy đầu mình đau âm ỉ, Mạnh Huy chắc có vấn đề gì rồi.

Bỗng nhiên một viên phấn chuẩn xác phi mạnh vào trán Mạnh Huy.

"Mẹ kiếp!", Mạnh Huy ôm trán, tức tối nói: "Đứa nào ném tao?"

"Tôi."

Giọng nói của cô chủ nhiệm vang lên.

Cả căn phòng lặng ngắt, tất cả cùng nhìn về phía Mạnh Huy.

"Nhìn cái gì?", cô chủ nhiệm liếc Hạ Mộng Ngư một cái rồi nhìn Mạnh Huy, mở lời châm chọc, "Có muốn tôi đổi chỗ cho cậu ra ngồi sau Hạ Mộng Ngư không? Thế thì cậu đỡ phải ngoái cổ nhìn người ta, đỡ cho Mạnh thiếu gia bị vẹo cổ."

Cả lớp rần rần cười khúc khích, Mạnh Huy thì đỏ mặt, quay đầu ngồi học nghiêm chỉnh.

"Cười cái gì mà cười? Bài còn chưa học xong, có phải muốn thêm bài nữa không?"

Trong nháy mắt, căn phòng lập tức bị tiếng giở sách sột soạt bao trùm.

Hạ Mộng Ngư cũng lẩm bẩm đọc bài. Lúc này Từ Tử Sung mới quay đầu, hai người liếc nhìn nhau sau đó lại nhanh chóng thu ánh mắt, nhìn vào sách giáo khoa.

Được rồi, xem ra Từ Tử Sung cũng không biết Mạnh Huy bị làm sao...

Hai tiết Văn kết thúc, trước tiết ba và tiết bốn có một giờ giải lao hai mươi phút, mọi người có thể đi vệ sinh, ra ngoài ăn vặt, hoặc đi hít thở không khí.

https://thuviensach.vn

Mạnh Huy bị cả đám con trai vây quanh, ai nấy đều trêu cậu ta, dồn dập hỏi cậu ta có phải đã để ý học thần rồi không.

"Cút, đừng có nói vớ nói vẩn, đi, ra ngoài ăn kem."

"Thiếu gia mời à? Này này này, đi hết đi, Mạnh thiếu gia chiêu đãi!"

"Mẹ, suốt ngày đục khoét tao, đi..."

Mạnh Huy dẫn cả đám anh em thong thả rời đi, trước khi đi còn trộm liếc Hạ Mộng Ngư một cái.

Trong lớp không còn nhiều người, những người ở lại nếu không phải để ngủ bù thì là làm bài tập. Phạm Tiểu Kiều cũng cùng mấy cô bạn khác đi vệ sinh.

Từ Tử Sung lại gục đầu xuống bàn ngủ như mọi khi. Hạ Mộng Ngư đứng dậy, lúc đi ngang qua bàn cậu thì nhẹ nhàng kéo tay áo đồng phục của cậu, sau đó đi thẳng ra khỏi cửa.

Không cần quay đầu lại Hạ Mộng Ngư cũng biết Từ Tử Sung chắc chắn đã tỉnh. Trải qua hai năm quan sát, Hạ Mộng Ngư vô cùng khẳng định mặc dù Từ Tử Sung đang ngủ nhưng vẫn vô cùng nhạy bén, càng đừng nói là cô đã kéo áo cậu.

Hạ Mộng Ngư đi xuống tầng dưới.

Tầng dưới là khu phòng học của khối 11, bọn nhỏ vẫn chưa phải học nên cả tầng trống không. Lúc chuẩn bị xuống dưới, cô quay đầu thoáng nhìn, quả nhiên Từ Tử Sung đã đi ra.

Cô đợi dưới đó chừng 30 giây thì Từ Tử Sung xuất hiện. Hạ Mộng Ngư lập tức tóm lấy cậu, kéo đến bên cạnh lan can.

"Cậu đứng làm gì, ngồi xuống, đừng để người ta nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung bất đắc dĩ ngồi xổm xuống cạnh Hạ Mộng Ngư.

"Làm gì?"

"Không phải Mạnh Huy là đệ của cậu à? Cậu nhắc cậu ta đừng có nhìn tôi nữa."

"Nhìn thì sao đâu.", vẻ mặt Từ Tử Sung không chút thay đổi.

"Hơ! Nhìn thì không sao, nhưng mà nhìn như thế quá là lộ liễu! Cậu không phải là không biết con người tôi không thích phô trương, không thích bị người khác chú ý. Cậu ta làm thế chẳng phải là khiến mọi người đều chú ý đến tôi sao?"

Từ Tử Sung liếc nhìn Hạ Mộng Ngư mà chẳng biết nên làm thế nào.

"Hạ Mộng Ngư, không phải là cậu hiểu sai cái gọi là không phô trương đấy chứ?"

Hạ Mộng Ngư nhếch khóe miệng, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng thì không, "Cũng không phải là cậu chưa từng thấy dáng vẻ phô trương của tôi."

Từ Tử Sung không còn lời nào để nói, nhớ lại dáng vẻ của Hạ Mộng Ngư vào tối hôm đó ở câu lạc bộ, không thể không thừa nhận, hiện giờ cô vô cùng không phô trương.

Hạ Mộng Ngư lấy ví, từ bên trong rút ra một tấm ảnh thẻ của mình đưa cho Từ Tử Sung.

"Gì?"

"Cậu đưa cho Mạnh Huy, nếu cậu ta cứ muốn nhìn tôi thì nhìn ảnh tôi đi."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung dùng một ánh mắt đầy phức tạp nhìn Hạ Mộng Ngư, như thể đang xác định xem có phải cô đang nói đùa, hay là đang cố ý vênh váo ra vẻ ta đây thông minh.

"Cầm lấy.", Hạ Mộng Ngư sốt ruột.

Từ Tử Sung không chần chừ nữa, nhận lấy tấm ảnh rồi nhét vào ví của mình.

Hạ Mộng Ngư chợt ngáp một cái.

"Hôm nay dậy sớm à?", Từ Tử Sung hỏi.

"Đúng, dậy trực nhật!", Hạ Mộng Ngư hậm hực nói: "Hôm nay cậu lại đến muộn... Tôi bảo anh giai này, sáng cậu dậy sớm một tí thì chết à? Không thì để sáng nào tôi cũng gọi điện giục cậu dậy nhé?"

"Không cần..."

"Cũng phải.", Hạ Mộng Ngư cười lạnh, giở giọng châm chọc, "Dù sao cậu đến muộn cũng là tôi trực nhật, dậy sớm làm gì chứ?"

Từ Tử Sung bật cười.

"Đúng là mắc nợ cậu mà...", Hạ Mộng Ngư đứng dậy, "Tôi về lớp trước đây, cậu đợi một phút nữa rồi hẵng về."

Hạ Mộng Ngư chuồn vội.

Chờ Hạ Mộng Ngư đi rồi, Từ Tử Sung mới lại mở ví ra cẩn thận nhìn tấm ảnh thẻ.

Trong ảnh, Hạ Mộng Ngư mặc áo len cao cổ, mái tóc ngắn ngủn, ánh mắt hiền hòa, trên môi là nụ cười mỉm vừa phải, tràn ngập cảm giác thảo hiền của một cô học trò ngoan.

https://thuviensach.vn

Đúng là...

Siêu cấp giả tạo.

Vài ngày liên tiếp sau đó Từ Tử Sung đều có việc, tan học là về ngay, chỉ có một mình Hạ Mộng Ngư ở lại trực nhật. Bình thường ai cũng tập trung học, cũng chẳng có cơ hội gặp nhau nói chuyện riêng, nên đến khi hai người được gặp mặt riêng tư là buổi tối cuối tuần trong câu lạc bộ boxing.

Trước trận đấu một lúc, Hạ Mộng Ngư cùng mọi người chụp ảnh, chợt phát hiện ra xung quanh bỗng im phăng phắc.

"Các chị làm sao đấy?", Hạ Mộng Ngư nghi hoặc hỏi.

"Tìm em đấy...", cô nàng người mẫu bên cạnh kéo tay Hạ Mộng Ngư, nhỏ nhẹ thì thầm, trong giọng nói có chút run rẩy.

Hạ Mộng Ngư mơ hồ nhìn theo ánh mắt của cả đám người mẫu, thì chợt nhìn thấy "Mục Thần Phan Ân" đang đứng ngay trước mặt mình.

Sau khi thay bộ đồ thi đấu, khí chất cả người Từ Tử Sung đều hoàn toàn thay đổi. Ở trường, Từ Tử Sung luôn mang vẻ trầm mặc kiệm lời, cảm xúc ổn định, vô cùng đáng tin cậy. Nhưng hiện tại, cả người cậu toát lên vẻ hoang dại của một con thú săn.

Vô cùng nguy hiểm, nhưng lại vô cùng gợi cảm.

"Cậu đi theo tôi.", Từ Tử Sung nói với Hạ Mộng Ngư.

Cả đám người mẫu quay sang nhìn Hạ Mộng Ngư, ai nấy đều trợn mắt há miệng, thậm chí còn có người âm thầm giơ ngón cái lên với cô.

Hạ Mộng Ngư cười cười với mọi người rồi xấu hổ đi theo Từ Tử Sung về phía phòng nghỉ. Vừa đi được vài bước, di động của cô đã liên tục réo chuông, cả đám người mẫu thi nhau gửi tin nhắn cho cô.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Ngư, em làm thế nào đấy?"

"Quá trâu, chị phải bái cô làm sư phụ mới được!"

"Quá trâu bò, cô làm thế nào mà thu phục được nhà vô địch thế?"

"Tẹo nữa phải khai báo rõ ràng cho các chị đấy nhé!"

Hạ Mộng Ngư trừng mắt lườm Từ Tử Sung một cái rồi trách, "Cậu có việc tìm tôi sao không gửi tin nhắn cho tôi?"

Từ Tử Sung chỉ cười chứ không nói gì. Hạ Mộng Ngư chắc chắn cậu ta cố ý.

Vào phòng nghỉ, Từ Tử Sung đóng cửa lại, còn tiện tay khóa trái cửa.

Thật ra Hạ Mộng Ngư không sợ Từ Tử Sung làm gì mình, nhưng cô cảm thấy khóa cửa lại như vậy nhất định sẽ khiến người khác hiểu lầm.

"Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Làm chuyện không thể để người khác phát hiện ra."

"Chuyện gì?"

Từ Tử Sung rút từ trong ba lô ra một quyển sách bài tập nâng cao, "Cậu giỏi Lý lắm đúng không?"

"Môn nào tôi cũng giỏi.", Hạ Mộng Ngư nói mà không chút do dự.

Từ Tử Sung nghẹn họng, sau đó đành chỉ vào quyển sách, "Nào, giảng cho tôi đề này."

...

https://thuviensach.vn

Lúc Hạ Mộng Ngư quay lại thì đã xong hai trận đấu, đang diễn ra hiệp một của trận thứ ba. Tất cả nhóm người mẫu và nhân viên câu lạc bộ đều nhìn cô chằm chằm.

"Nghe huấn luyện Lý nói, lúc cậu ấy đến tìm em xong còn khóa cửa phòng nghỉ?"

"Đúng đấy, hai người ở trong làm gì thế?"

"Làm gì mà lâu thế, phải khai thành thật, chị vừa giúp cô lên dẫn một trận đấy."

Hạ Mộng Ngư xấu hổ cười, "Em có thể khai thật, nhưng cho dù em có khai thật thì chắc chắn mọi người cũng không tin."

"Nói mau!"

"Bọn em học bài."

Lừa kiểu quái gì thế! Một chàng thanh niên cao lớn cơ bắp cuồn cuộn, một cô bé eo thon mông cong, tổng diện tích vải trên người cả hai chẳng được là bao, thế mà ở trong phòng riêng lại không làm gì, chỉ học bài?

Bốc phét!

"Không muốn nói thì thôi đi, học cái gì mà học..."

"Đúng, sao cô không nói là hai người ở trong đấy tụng kinh luôn đi?"

"Chắc là tụng Ngọc Nữ Tâm Kinh rồi."

*Ngọc Nữ Tâm Kinh là tên một môn võ của phái Cổ Mộ (xuất hiện trong "Thần Điêu đại hiệp"), khi luyện môn võ này, nam nữ phải thoát y.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư để mặc cả đám trêu chọc, cũng may mọi người đều chẳng phải trẻ con, lại là những người sống trong xã hội phức tạp, nên ai nấy đều rất biết một vừa hai phải.

Trận đấu vẫn tiếp tục.

Hôm nay có một quyền thủ đặc biệt gây sự chú ý, hình như là một gã người Nga, thân mình cực kỳ cường tráng.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy gã quyền thủ này toát lên vẻ cực kỳ điên cuồng, không chính trực, dáng người cực kỳ to lớn, tuyệt đối không làm mất danh dự dân tộc.

Nghe nói hắn ta đang là quyền thủ dẫn đầu của vòng đấu này, sáu trận trước đều K.O đối thủ, còn có hai quyền thủ bị hắn đánh đến mức phải đưa đi bệnh viện.

Hạ Mộng Ngư thoáng sốt ruột, vội gửi tin nhắn cho Từ Tử Sung.

Hạ Mộng Ngư: Hôm nay có một tên người Nga, trông có vẻ lợi hại lắm, hình như đã đánh tàn phế hai người rồi.

Từ Tử Sung: Thế nên?

Hạ Mộng Ngư: Người ta lợi hại thật sự đấy, cậu có được không?

Từ Tử Sung: Hỏi một người đàn ông có được không, cậu có biết hậu quả thế nào không?

Hạ Mộng Ngư:.....

Hạ Mộng Ngư: Cậu còn chưa tròn 18 tuổi, chưa thành nhân thì đừng có tự xưng là đàn ông.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung: Hỏi tôi có được không, lại bảo tôi không phải đàn ông, xem ra cậu thật sự muốn tôi làm gì đó với cậu rồi.

Hạ Mộng Ngư:.....

Hạ Mộng Ngư: Không nói đùa với cậu đâu, hắn ta mạnh thật đấy, cậu cẩn thận một chút.

Từ Tử Sung: Được.

Hạ Mộng Ngư: Tôi đặt cậu thắng nhé!

Từ Tử Sung: Chắc chắn.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hôm nay tỉ lệ cược "Mục Thần Phan Ân" thua cao đột ngột.

Một là vì đối thủ hôm nay thực sự rất mạnh, chỉ là trận khiêu chiến mà đã hạ gục hai người một cách dã man. Hai là vì Tử Sử Sung đã thắng nhiều rồi, ai cũng cảm thấy nhà vô địch cũng có lúc phải thua một trận.

Mà nguyên nhân quan trọng nhất là, tất cả mọi người đều chú ý thấy cánh tay phải của "Mục Thần Phan Ân" bị thương.

Tay phải đối với một quyền thủ quan trọng thế nào không cần nói cũng biết, lần này "Mục Thần Phan Ân" rơi vào thế khó rồi.

Người khiêu chiến là quyền thủ được mệnh danh "cỗ xe tăng" đến từ Nga, tuổi tác có lẽ không cách biệt Từ Tử Sung lắm, cao chừng 1m80 giống cậu, nhưng cơ thể vạm vỡ đô con hơn hẳn Từ Tử Sung, vô cùng xứng với cái tên "cỗ xe tăng". Mà cỗ xe tăng này còn cực kỳ thô kệch, cổ ngắn, vai với đầu như thể chỉ muốn dính lấy nhau, quả thật là trời sinh đã giống kẻ tấn công.

Sau khi người dẫn trận đấu giới thiệu xong thông tin quyền thủ, những bóng đèn rọi sáng bừng lên, trong tiếng nhạc xập xình, "cỗ xe tăng" khoác chiến bào màu lam bước lên đài thi đấu.

Trận này Hạ Mộng Ngư không phải lên nên cô có thể ngồi ở dưới tập trung theo dõi.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cảm thấy "cỗ xe tăng" này không chừng trong người bị bệnh gì đó, ví dụ như cường giáp trạng* chẳng hạn, bằng không sao hắn lại hùng hổ như vậy? Mọi hành động đều cho thấy sự kích động, ngay cả động tác lúc lên đài cũng khác người, miệng cứ ngoác ra, há rồi lại ngậm, như thể đang làm vật lý trị liệu khoang miệng vậy.

*Cường giáp trạng là tình trạng tuyến giáp tiết quá nhiều thyroxin dẫn đến việc người bệnh luôn cảm thấy căng thẳng, có lúc rất nóng nảy hung dữ.

Ngứa mắt...

Chờ "cỗ xe tăng" đứng yên, Từ Tử Sung mới bước lên.

Lần đầu tiên Hạ Mộng Ngư có cảm giác lo lắng đến vậy, ngay cả lúc đi thi cấp thành phố, cô cũng không căng thẳng như thế này...

Cô cảm giác trong ngực như đang rầm rầm tiếng hò hét, lại có thêm sự kích động và kiêu hãnh khó tả.

Từ Tử Sung khoác chiến bào đen, chiếc mũ hơi che đi ánh mắt, bước chân vững vàng hướng về đài thi đấu.

Như thế này có được gọi là khí phách của bậc vương không? Hạ Mộng Ngư thầm so sánh trong lòng. Từ Tử Sung giống như một sát thủ mặt lạnh, không chút biểu cảm, nhưng phong thái lại đủ để chế ngự cả trường đấu. Còn tên xe tăng kia thoạt nhìn thì có vẻ hùng hổ, nhưng một chút khí phách cũng không có, kẻ mù mới cho rằng hắn thắng được Từ Tử Sung.

Ai đặt cược cho "xe tăng" thắng đều là đồ dại dột!

Đây là sân nhà của "quyền vương Phan Ân", có rất nhiều khán giả quen thuộc, vậy nên khi Từ Tử Sung vừa xuất hiện là những tiếng reo hò lập tức vang lên.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cũng bị cuốn theo bầu không khí chung, cô cầm lấy lá cờ ở bên cạnh, như thể giải thoát cho một Hạ Mộng Ngư đang muốn gào thét bên trong mình, trong nháy mắt, cô bỗng biến thành một cổ động viên cuồng nhiệt của Từ Tử Sung.

"Phan Ân, đẹp trai nhất! Phan Ân, đẹp trai nhất! Phan Ân, fighting!"

"Từ Tử Sung! A a a! Hạ gục thằng quỷ tây kia đi!"

Từ Tử Sung thoáng khựng lại, suýt chút nữa thì vấp ngã.

Cậu nhìn xuống phía dưới đài thi đấu, bắt gặp ngay hình ảnh Hạ Mộng Ngư mặc bộ đồ cheerleader, tay cầm lá cờ "Mục Thần Phan Ân" vừa vẫy vừa nhảy nhót điên cuồng, quả thật rất giống một con búp bê được lên dây cót.

Nhảy mạnh như thế, không sợ rơi tóc giả à...

Từ Tử Sung bất đắc dĩ thở dài một hơi, sải bước vượt qua rào chắn tiến vào đài thi đấu.

Chiến bào được cởi xuống, cả hai quyền thủ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bỗng Từ Tử Sung đi đến cạnh trọng tài, nói với anh ta câu gì đó.

Trọng tài sửng sốt, nhưng nhanh chóng mỉm cười gật đầu, ý bảo cậu cứ đi đi.

Ai nấy đều đang hiếu kỳ, thì chợt thấy Từ Tử Sung bước đến bên cạnh đài thi đấu, chống hai tay lên dây chắn, hạ thắt lưng xuống rồi ngoắc tay gọi Hạ Mộng Ngư vẫn còn đang cổ vũ nhiệt tình.

"Phan Ân, đẹp trai nhất! Phan Ân, đẹp trai nhất! Phan Ân, fighting!"

"Fighting!"

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vẫn đang chìm đắm trong tinh thần cổ vũ sục sôi, cái eo thon ra sức lắc lư.

"Hạ Mộng Ngư..."

"Hả?", Hạ Mộng Ngư thoáng dừng lại.

Từ Tử Sung chỉ còn biết nói: "Lại đây."

Hạ Mộng Ngư định thần lại, lập tức chạy đến trước đài thi đấu, ngửa cổ, nhìn chằm chằm Từ Tử Sung, gương mặt đầy vẻ nghi hoặc.

"Sao thế?", cô chột dạ hỏi, "Có phải tôi làm phiền cậu không?"

"Không."

Từ Tử Sung giơ hai nắm đấm về phía Hạ Mộng Ngư.

"Gì?", Hạ Mộng Ngư vẫn không hiểu ra làm sao.

"Fighting form, có được không?"

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, do dự giơ hai tay, nắm lại rồi chạm vào tay Từ Tử Sung.

"Thế này à?"

"Đúng.", Từ Tử Sung cười, rồi lại nói, "Đến lượt cậu."

"Gì?"

"Fighting form."

"À!"

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư lập tức hiểu ra, bèn bắt chước động tác của Từ Tử Sung, tủm tỉm giơ hai tay về phía cậu. Từ Tử Sung lập tức chạm hai nắm đấm vào hai tay cô.

Thì ra cái này gọi là "fighting form".

"Cái này có nghĩa là gì?", Hạ Mộng Ngư hỏi.

"Bình thường có ý cổ vũ tinh thần, nhưng giữa bọn mình thì lại là ý khác."

"Thế giữa bọn mình là ý gì?"

Từ Tử Sung nhếch khóe môi, để lộ ra vẻ mặt ngang tàng hiếm gặp.

"Ý là chắc chắn thắng cuộc."

Hạ Mộng Ngư cười rộ lên, hất hất mái tóc, mở to đôi mắt tròn nhìn Từ Tử Sung, hai tay vẽ một vòng tròn thật to rồi làm thành hình trái tim trước ngực, mông eo lắc lư, vang giọng hô: "Từ Tử Sung, fighting!"

Từ Tử Sung hơi quay đầu đi, không kìm được một tiếng cười khẽ.

"Được rồi."

Tiếng còi của trọng tài vang lên, trận đấu bắt đầu.

"Cỗ xe tăng" là điển hình của quyền thủ chuyên tấn công, không ngừng tung ra những đòn cực mạnh. Có điều, Từ Tử Sung phòng thủ cẩn trọng, không để lộ bất kỳ điểm yếu nào.

Đánh hồi lâu mà "cỗ xe tăng" như phát nghẹn, vì Từ Tử Sung dường như có thể đoán trước hướng đánh của hắn, khiến hắn tung đòn hoàn toàn uổng phí. Gần cuối hiệp một, hắn đã không còn tỏ vẻ hung hăng bức người như lúc đầu nữa.

https://thuviensach.vn

Qua vài lần va chạm, cả hai đều có điểm, hiệp đấu cứ vậy nhàm chán mà qua đi.

Mọi người tới giờ lại cảm thấy "Mục Thần Phan Ân" sẽ thắng, về chiến lược thì cậu hơn "cỗ xe tăng" một bậc, hoàn toàn có thể bù lại chênh lệch về ngoại hình.

Trước nay Hạ Mộng Ngư không hề có hứng thú với quyền anh, nhưng hiện giờ thì lại nhận ra được vài điều.

Hóa ra không nên nghĩ vận động thể lực thì không cần có chỉ số thông minh cao, bằng không sẽ giống như "cỗ xe tăng", bị Từ Tử Sung vần lên vần xuống.

Quả nhiên, làm gì thì làm, nếu muốn đạt tới đỉnh cao thì vẫn cần có cái đầu thông minh.

Sang hiệp hai, rõ ràng "cỗ xe tăng" đã mất kiên nhẫn, mấy lần tấn công thô bạo đều bị Từ Tử Sung giải chiêu, thậm chí còn bị trúng mấy đòn hiểm.

Có điều, cỗ xe tăng này da dày thịt béo, hắn là nhờ đặc điểm thiên phú này của chủng tộc, vậy nên hắn vẫn khỏe như một con gấu trắng. Nếu đây là một quyền thủ Trung Quốc, nhận phải mấy đòn của Từ Tử Sung thì đã bị K.O lâu rồi. Còn "cỗ xe tăng", cùng lắm chỉ phải nhổ có mấy ngụm máu, cho dù là bị đánh đau thì vẫn có thể ngay lập tức nhảy chồm tới chiến tiếp.

Ai cũng cảm thấy lần này Từ Tử Sung gặp phải một đối thủ thật sự khó nhằn.

Nhưng không sao, dù không thể K.O, dựa vào kỹ thuật thì Từ Tử Sung vẫn sẽ thắng.

https://thuviensach.vn

Lúc có thể kết thúc hiệp hai đã xảy ra một chuyện khiến ai cũng phải thót tim.

"Xe tăng" tung ra một đòn nặng nề, Từ Tử Sung nhanh chóng bảo vệ huyệt thái dương, nhưng hoàn toàn không ngờ tới, một đòn đó "ma xui quỷ khiến" thế nào lại nhắm trúng vào vết thương trên cánh tay Từ Tử Sung.

Vết thương của Từ Tử Sung toạc ra, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ cả băng vải. Từ Tử Sung nhíu mày vẻ đau đớn, "cỗ xe tăng" nhân cơ hội tung một đòn vào mặt Từ Tử Sung.

Tuy rằng Từ Tử Sung ổn định được sải chân, nhưng xương mày đã bị thương tổn.

Trọng tài lập tức cất tiếng còi cảnh cáo "cỗ xe tăng", nhưng hắn vẫn tỏ vẻ vô tội, như thể mình không hề cố ý. Hắn không có động tác phạm quy rõ ràng nên trọng tài cũng không làm gì được.

Hiệp hai kết thúc.

Đài thi đấu lấm tấm máu của Từ Tử Sung. Bác sĩ và huấn luyện viên đều lao đến xử lý vết thương cho cậu, còn "cỗ xe tăng" thì xòe hai tay ra như thể chẳng có chút hổ thẹn nào, thậm chí còn làm bộ mếu máo với Từ Tử Sung để khiêu khích.

Giờ phút này, tất cả khán giả đều vô cùng tức giận, ngay cả những người cược "cỗ xe tăng" thắng cũng vậy. Dù sao thì hắn cũng là người ngoại quốc, còn Từ Tử Sung mới là nhà vô địch nước mình.

Trận này mẹ kiếp quá đen, thi đấu mà còn chơi bẩn như thế, không có tinh thần fairplay chút nào.

Tiếng nhạc lại rộn ràng, một cô nàng người mẫu cầm biển chuẩn bị bước lên đài thi đấu.

https://thuviensach.vn

Lúc chuẩn bị bắt đầu, một cô người mẫu khác bỗng nhảy tới bên cạnh đài thi đấu, gào thét về phía "cỗ xe tăng", tiếng hét to tới nỗi anh chàng điều chỉnh âm thanh đứng ngây ra, quên cả việc bật nhạc tiếp. Vậy nên, cả hội trường chỉ còn lại tiếng chửi mắng của cô nàng người mẫu đó.

"Mẹ kiếp! Không biết xấu hổ! Cặn bã! Đánh không nổi người ta nên chơi bẩn! Mày không phải đàn ông!"

"You! Son of a bitch! Just look at what you"ve done! You mother**er! Asshole! Damn you! Go to hell! Go to the devil!"

4пk

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Văng tục trên đài thi đấu là chuyện bình thường, chẳng ai ngạc nhiên.

"Cỗ xe tăng" liếc Hạ Mộng Ngư rồi mắng, "Shut up, bitch!"

"Shut your mouth, you damned bastard!", Hạ Mộng Ngư tức lộn ruột, còn hung hăng giơ ngón giữa với gã "xe tăng" rồi buông một câu, "Ятвойротеб"алнахуй!"

Lần này "cỗ xe tăng" thật sự bị chọc giận, những lời này trong tiếng Nga vô cùng bẩn thỉu.

Hắn chỉ hận không thể lao thẳng xuống dưới đánh Hạ Mộng Ngư.

May là trọng tài và huấn luyện viên kịp thời kéo hắn lại, anh chàng phụ trách âm thanh cũng nhanh nhẹn vặn to nhạc lên, thế mới làm dịu được bầu không khí căng thẳng.

Nhân viên an ninh của câu lạc bộ đến gần yêu cầu Hạ Mộng Ngư bình tĩnh, còn làm loạn nữa thì họ sẽ đuổi cô ra ngoài. Có điều, mọi người đều cảm thấy hành động của "cỗ xe tăng" quá bẩn thỉu, một tràng chửi rủa của Hạ Mộng Ngư cũng coi như thay mọi người trút giận, thế nên nhân viên ở đây cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Đám người mẫu bên cạnh cũng ra nói đỡ Hạ Mộng Ngư vài câu rồi kéo cô sang một góc, "Thôi, đừng chửi nữa, có chửi thậm tệ hơn nữa thì cũng chưa chắc Phan Ân nhà mình sẽ thắng mà..."

https://thuviensach.vn

"Chị không hiểu, chị không thấy cái bộ dạng hắn tức mà không làm gì được em à? Con người lúc tức giận sẽ bị giảm phần thông minh, kiểu gì cũng lộ ra sơ hở."

Mấy cô người mẫu trợn mắt nhìn Hạ Mộng Ngư, vẻ mặt vô cùng sùng bái cô.

"Uôi, hình như thế thật đấy, trông hắn sốt ruột hắn ấy."

"Đúng đúng, chị nhìn kìa, huấn luyện viên của hắn đang phải trấn an hắn kìa."

"Tiểu Ngư, em siêu thật đấy, hóa ra là cố ý chửi hắn."

Cũng không hẳn là vậy, cô thật sự nhịn không nổi...

Nhưng Hạ Mộng Ngư tuyệt đối không thừa nhận, bằng không chẳng phải là cô quá thô thiển, nóng nảy sao, vậy thì ảnh hưởng đến hình tượng huy hoàng của cô rồi.

Hạ Mộng Ngư chửi xong cũng đỡ tức, cô gừ mắt liếc "cỗ xe tăng", gặp ngay phải vẻ mặt khiêu khích rẻ tiền của hắn. Không thể không nói, một "diễn viên" quanh năm suốt tháng giả vờ như Hạ Mộng Ngư mà muốn chọc tức người khác thì quá đơn giản.

"Cỗ xe tăng" tức sôi máu nhưng không biết làm thế nào, hắn kháng nghị với trọng tài, nhưng trọng tài nói, con nhà người ta nói gì anh ta đâu có xen vào được.

Lúc "cỗ xe tăng" đang định khiêu khích lại Hạ Mộng Ngư thì cô lại quyết không nhìn hắn, càng khiến hắn tức hơn.

Cho mày tức chết đi.

Hạ Mộng Ngư nhìn về phía Từ Tử Sung.

https://thuviensach.vn

Vết thương của Từ Tử Sung đã được xử lý xong, nhưng có vẻ không cầm máu được, trong nháy mắt, băng gạc đã bị máu thấm đỏ.

Từ Tử Sung nhìn lại phía Hạ Mộng Ngư, khẽ lắc đầu với cô ý bảo là không sao.

Vốn Hạ Mộng Ngư cũng nghĩ không có chuyện gì, nhưng ánh mắt của Từ Tử Sung thoáng chốc lại khiến hai mắt cô ửng đỏ.

Cậy mạnh, chắc chắn đau lắm rồi, lúc khâu vết thương cũng không thấy cậu để lộ vẻ mặt đau đớn, nhưng lúc bị đánh trúng vết thương, cả gương mặt như rúm ró lại.

Chắc chắn là rất đau!

Tiếng nhạc dừng lại, trọng tài cất tiếng còi bắt đầu hiệp đấu cuối cùng. Hai quyền thủ chuẩn bị xong liền vào vị trí.

Hạ Mộng Ngư đứng hẳn lên ghế, tay giơ cao lá cờ "Mục Thần Phan Ân" ra sức vẫy, miệng hô lớn, "Mục Thần Phan Ân, fighting!"

"Phan Ân! Phan Ân! Phan Ân!"

Cả hội trường bị Hạ Mộng Ngư kéo tinh thần, cùng nhau hô vang tên của nhà vô địch.

"Phan Ân! Phan Ân! Phan Ân!"

Hạ Mộng Ngư xoa xoa khóe mắt, lồng ngực dần nóng ran lên.

Từ Tử Sung, nhất định phải thắng đấy nhé.

Hiệp ba bắt đầu.

https://thuviensach.vn

"Cỗ xe tăng" vẫn mang thái độ vô cùng ngạo mạn như lúc đầu, hơn nữa vừa rồi bị Hạ Mộng Ngư trêu tức nên nghẹn một bụng hằn học, thầm muốn trút toàn bộ nỗi phẫn uất lên người Từ Tử Sung, vậy nên vừa vào trận đã chủ động tấn công.

Tuy cả xương mày và cánh tay đều bị thương, đối thủ lại ra chiêu bẩn, nhưng Từ Tử Sung vẫn giữ bình tĩnh, bước chân vững vàng, cũng không sốt ruột tấn công mà chỉ cẩn thận phòng thủ.

Hai người lao vào giằng co, "cỗ xe tăng" quyết không chịu buông tay, đến khi trọng tài nghiêm khắc cảnh cáo thì hắn mới hậm hực lùi bước.

"Cỗ xe tăng" ngày càng nôn nóng, còn Từ Tử Sung thì vẫn không chút biểu cảm.

Mọi người đều cầu nguyện cho Từ Tử Sung có thể kiên trì, bởi vì chỉ cần không bị "xe tăng" K.O, dựa vào kỹ thuật của cậu thì có thể dành chiến thắng. Tình trạng hiện tại của cậu không tốt, mọi người không còn kỳ vọng vào một chiến thắng giòn giã, chỉ cần có thể trụ được đến cùng là tốt rồi.

Trận đấu vẫn tiếp tục.

Đôi bên giằng co có vẻ rất kịch liệt. "Cỗ xe tăng" quả thật không làm gì được Từ Tử Sung, con người này quá trầm ổn, một chút sơ hở cũng không có.

Nhưng ngay lúc đó lại xảy ra một chuyện khiến ai nấy đều bất an.

Tuy vùng xương mày của Từ Tử Sung đã được xử lý nhưng vẫn rỉ máu. Hạ Mộng Ngư để ý, Từ Tử Sung trừng mắt nhìn, có vẻ như mắt không được thoải mái.

Chẳng lẽ máu chảy vào mắt rồi?

https://thuviensach.vn

"Xe tăng" cũng nhận ra Từ Tử Sung không bình thường, trong lòng lập tức mừng thầm.

Lúc này, Từ Tử Sung lại nâng tay, mắt thoáng chớp một cái không mấy dễ chịu.

"Xe tăng" bắt lấy cơ hội, vung một cú đấm về phía Từ Tử Sung!

Bị một cú đấm nặng nề như của "xe tăng" đánh trúng tuyệt đối sẽ là đòn trí mạng. Vốn tưởng rằng trận đấu đã kết thúc, vậy mà dường như Từ Tử sung biết trước ý định của "xe tăng", cậu nhanh nhẹn nghiêng người, đồng thời đấm thẳng vào huyệt thái dương của "xe tăng".

Động tác giả! Vừa rồi Từ Tử Sung cố ý!

"Xe tăng" bị đánh đến xây xẩm, cả người lảo đảo, còn chưa kịp ngã xuống thì đã lại bị Từ Tử Sung đấm thêm một cú vào cằm. "Cỗ xe tăng" bay ra khỏi sàn đấu, ngã rạp xuống đất không dậy nổi.

"Cỗ xe tăng" đã không còn là xe tăng nữa, mà là một đống sắt vụn.

Trọng tài cất tiếng còi.

K.O!

Bầu không khí im lặng bao trùm trong tích tắc, rồi ngay lập tức bùng nổ trong tiếng hò hét chói tai.

Hạ Mộng Ngư kích động đến nỗi nhảy cẫng lên ngay trên ghế. Mấy cô người mẫu khác cũng sung sướng bá vai nhau, vừa nhảy vừa hò hét.

"Mục Thần Phan Ân" lại thắng!

Hạ Mộng Ngư chưa từng nhìn thấy một Từ Tử Sung kích động đến vậy. Cậu đi về phía khán giả, bám vào hàng dây thừng chắn, vẫy tay cùng

https://thuviensach.vn

đám đông người hâm mộ đang hò hét inh ỏi.

Cả hội trường sôi trào vì cậu.

Đây là "nhà vô địch" của họ, là anh hùng của họ, là "Mục Thần Phan Ân" của họ!

Từ Tử Sung nhảy qua dây chắn rồi đi về phía Hạ Mộng Ngư. Hạ Mộng Ngư cũng lập tức lao đến cạnh đài thi đấu, gào to lên với Từ Tử Sung: "Từ Tử sung, cậu quá ngầu!"

Từ Tử Sung khoác hai tay lên dây thừng chắn, nở nụ cười rất thoải mái với Hạ Mộng Ngư.

"Tôi nói là chắc thắng rồi chứ?"

Nụ cười của Hạ Mộng Ngư còn sáng hơn cả ngọn đèn phía trên, cô giơ hai ngón cái ra với Từ Tử Sung.

"Vô cùng ngầu!"

Từ Tử Sung cười, giơ nắm tay ra với Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư cũng giơ nắm tay chạm nhẹ vào tay cậu.

Lúc này Từ Tử Sung mới xoay người đi vào giữa sàn đấu. Trọng tài giơ tay cậu lên, tuyên bố người thắng cuộc trận này là "Mục Thần Phan Ân."

Cả hội trường lại một lần nữa chìm trong tiếng hoan hô inh ỏi.

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu, dường như cô nhìn thấy vầng hào quang đang bao phủ Từ Tử Sung, dù cả gương mặt đầy máu, nhưng vẫn không giấu đi được vẻ kiêu hãnh rạng ngời.

https://thuviensach.vn

Truyện cổ tích không phải cũng đều như vậy hay sao?

Trăm biến ngàn chuyển, cuối cùng anh hùng cũng đánh bại được nhân vật phản diện, giết chết quái vật hung ác, cứu dỗi cả thế giới.

Hạ Mộng Ngư nghĩ, nếu như trong lòng mỗi cô gái đều ôm một giấc mộng về anh hùng của mình, vậy thì anh hùng trong lòng cô, có lẽ nào chính là Từ Tử Sung?

Từ Tử Sung nhận cúp rồi nhìn về phía Hạ Mộng Ngư. Cậu quơ quơ nắm tay với cô rồi cười rộ lên.

Bình thường ở trường Từ Tử Sung không hay cười, cùng lắm chỉ là cười mỉm, với Hạ Mộng Ngư thì phần lớn là nụ cười đầy ý chế nhạo. Nụ cười dịu dàng như ánh mặt trời đó quả thật quá hiếm thấy, vậy nên nó khiến Hạ Mộng Ngư đặc biết quý trọng.

Lúc Hạ Mộng Ngư đang định đáp lại Từ Tử Sung thì trái tim bỗng giật thót lại.

Cô đưa tay đặt lên ngực theo bản năng, chợt một dự cảm không hay ùa tới.

Toi rồi...

Toi rồi, toi rồi, toi rồi!

Đại sự không ổn rồi.

Từ Tử Sung vẫn nhìn Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư nhếch khóe miệng, nhìn thì có vẻ rất rạng ngời, nhưng thật ra lại như không cười.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nhíu mày, sao cậu lại cảm thấy nụ cười của Hạ Mộng Ngư giả như vậy?

Sau màn trao thưởng, huấn luyện viên và bác sĩ đều chạy ra kiểm tra vết thương của Từ Tử Sung.

"Chờ một chút."

Từ Tử Sung định đi tìm Hạ Mộng Ngư, nhưng không đợi cậu xuống khỏi đài thi đấu, Hạ Mộng Ngư đã xoay người bỏ đi như chạy trốn. Tới khi Từ Tử Sung xuống khỏi đài thi đấu thì đã chẳng thấy bóng dáng Hạ Mộng Ngư đâu nữa rồi.

Giống như khi chuông đồng hồ điểm mười hai giờ, cô bé Lọ Lem bỏ lại chiếc giày thủy tinh, bỏ lại một mình chàng hoàng tử giữa đêm vũ hội.

"Này, Phan Ân, cậu đi đâu thế?", bác sĩ giữ Từ Tử Sung lại, "Để ý đến vết thương trước đã, vẫn chảy máu đây này."

Nụ cười trên gương mặt Từ Tử Sung nhạt hẳn đi.

Cậu nén giận trong lòng.

Hạ Mộng Ngư giống như một con thỏ thành tinh vậy, bên ngoài khoác tấm da nhu mỳ, đáng yêu, bên trong thì giảo hoạt khôn lường, không ai biết trong lòng cô đang nghĩ gì cả.

Lúc bạn cho rằng con thỏ tinh này gần gũi với bạn, thậm chí là bò lên người bạn quấn quýt, thì chẳng hiểu vì lý do gì, nó lại theo một lỗ hổng mà bỏ đi.

Vậy nên Từ Tử Sung hoàn toàn bó tay với Hạ Mộng Ngư.

Phần tử khủng bố...

https://thuviensach.vn

oc$

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Một tuần mới lại bắt đầu.

Tuần này cô chủ nhiệm lại có trò mới, học sinh đi muộn không phải dọn vệ sinh nữa, mà phải ngồi ngay cạnh bục giảng. Có hai chỗ ngồi, chừa lại cho hai người đến muộn nhất.

Có lẽ do hình thức phạt này quá dã man, nên ngay cả Từ Tử Sung cũng đến sớm một cách bất ngờ, tiếng chuông vừa vang lên là đã có mặt ở trước cửa lớp.

"Ôi chao, thánh ngủ hôm nay đến sớm quá cơ.", cô chủ nhiệm nói móc, "Mặt mũi cậu lại sao thế này, ngã từ trên giường xuống hả?"

"Vâng."

Từ Tử Sung nhận luôn.

Cô chủ nhiệm thoáng lườm một cái rồi phẩy tay, "Vào đi, hôm nay không tính là cậu đến muộn."

Chờ cả lớp đến hết, cô chủ nhiệm mới tuyên bố đổi chỗ ngồi.

Vì thị lực của cả lớp, cũng vì công bằng, mỗi tháng cô chủ nhiệm lại đổi chỗ một lần. Phương thức đổi chỗ là tráo từ trái sang, từ dưới lên.

Cụ thể sẽ là, nếu bạn đang ngồi ở dãy đầu tiên của tổ một, thì giờ sẽ đổi sang dãy thứ hai của tổ hai. Lần lượt theo các lần đổi, thì dãy cuối cùng của tổ một sẽ được đổi sang dãy đầu tiên của tổ hai.

https://thuviensach.vn

Trường trung học trọng điểm luôn rất đông, một lớp có đến năm sáu mươi học sinh, phòng học nào gần như cũng chật ních. Vậy nên, tổ hai và tổ ba hợp thành một, bốn chỗ ngồi sát nhau. Hơn nữa, số thành viên của mỗi tổ không giống nhau, cho nên bốn chỗ ngồi sát nhau đó sẽ thay đổi theo từng tháng.

Lần thay đổi này, Từ Tử Sung, Mạnh Huy, Hạ Mộng Ngư, Phạm Tiểu Kiều, hợp thành bốn người ngồi cùng một dãy bàn.

Lúc mọi người nhìn thấy Mạnh Huy và Hạ Mộng Ngư cùng ngồi xuống, ai nấy cũng xì xào bàn tán.

Dường như Mạnh Huy có chút ngượng ngùng, nhưng trên mặt vẫn khó giấu nổi vẻ vui mừng, mà vẻ vui mừng đó đương nhiên là bị cô chủ nhiệm phát hiện ra.

"Từ Tử Sung.", cô chủ nhiệm nghiêm túc nhìn Mạnh Huy, "Cậu đổi chỗ với Mạnh Huy, trông cậu ta đắc ý kìa."

Mạnh Huy vừa ngồi xuống, nghe cô chủ nhiệm nói thế thì cả người cứng đờ, đưa mắt nhìn cô với vẻ không thể tin nổi.

"Nhìn tôi làm gì? Đứng dậy mau!"

Vẻ mặt thất vọng của Mạnh Huy khiến cả lớp cười ầm lên, cậu chàng ủ rũ cầm ba lô, đổi chỗ với Từ Tử Sung.

Toàn bộ quá trình, Hạ Mộng Ngư chỉ lẳng lặng dọn bàn, coi như những chuyện này không liên quan đến mình.

Người phía bên trái nhét ba lô vào ngăn bàn, dứt khoát ngồi xuống, không một động tác dư thừa.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cảm thấy nhiệt độ phía bên trái hình như vừa tăng cao. Nhiệt độ cơ thể Từ Tử Sung sao luôn cao như vậy, có phải người cơ bắp thì trao đổi chất cũng nhanh hơn bình thường không?

Hạ Mộng Ngư giơ tay quạt quạt qua mặt.

Nóng.

Vào giờ Toán, Phạm Tiểu Kiều và Mạnh Huy cứ chuyền giấy suốt.

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung vừa chăm chú nghe giảng, vừa giúp hai người kia trao đổi mảnh giấy, cả quá trình không nói với nhau câu nào, hệt như hai người máy.

Mạnh Huy và Phạm Tiểu Kiều đều là thành viên tích cực của lớp, có hoạt động gì thì phía nam sẽ có Mạnh Huy đứng đầu, bên nữ sẽ có Phạm Tiểu Kiều, vậy nên quan hệ của hai người không tệ lắm.

Không hiểu họ đang nói gì, từ đầu đến cuối rất tập trung chuyền giấy, ngay cả khi cô xuất hiện bên cạnh cũng không phát hiện ra.

Cô Toán vẫn giảng bài, tay cầm giáo án, giả bộ lơ đễnh đi đến cạnh Mạnh Huy.

Từ Tử Sung đá Mạnh Huy một cái, nhưng ông mãnh này vô cùng trì độn, căn bản là không để ý gì, chỉ hăng hái mở tờ giấy ra xem.

Bi kịch vì thế mà xảy ra.

Mạnh Huy còn chưa kịp đọc thì tờ giấy đã bị cô giật mất.

"Mạnh Huy, Phạm Tiểu Kiều, hai cô cậu có cái gì mà không thể nói trong giờ của tôi à? Tập trung thế cơ mà, tôi lườm mấy lần mà không phát hiện ra!"

https://thuviensach.vn

Mạnh Huy và Phạm Tiểu Kiều một người che mặt cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mặt cô giáo, một người ngồi thẳng đơ, vẻ mặt hoảng hốt.

Cô Toán mở tờ giấy ra, nói bằng giọng kỳ quái, "Để tôi đọc xem nào, cho cả lớp nghe xem rốt cuộc cô cậu đang bàn cái chuyện quốc gia đại sự gì nào."

Mạnh Huy và Phạm Tiểu Kiều không hẹn mà cùng nhìn liếc qua bạn ngồi cạnh, căng thẳng đến mức tóc gáy dựng đứng hết cả lên.

Xong rồi, đại sự bất thành rồi.

"Định mệnh, hai đứa kia lạ cực luôn."

"Không phải bà không biết hai đứa nó nhìn nhau không vừa mắt mà."

Trong lúc cô Toán đọc nội dung tờ giấy, cả lớp đều vểnh tai nghe chăm chú. Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung cũng nhanh chóng chú ý, hai đứa ngốc này đang bàn luận về họ.

Cả hai đồng thời quay sang nhìn người ngồi cạnh bàn, một bên ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ, một bên thì trợn trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi.

Mạnh Huy và Phạm Tiểu Kiều lập tức rụt cổ, không dám nhìn bạn cùng bàn.

Chết rồi, chết rồi...

"Cô cậu đang nói ai đây?", cô Toán cũng nổi lòng hiếu kỳ, đẩy nhẹ gọng kính lên rồi tiếp tục đọc, "Làm thế nào bây giờ, tôi ngồi cạnh bọn nó mà còn cảm thấy ngại cơ."

Trong nháy mắt, cả lớp đã hiểu ra, đồng loạt nhìn sang Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

Cô Toán đọc tiếp, "Đúng, nếu Linh Hoa cho tôi ngồi cạnh học thần thì có phải tốt rồi không, bọn mình không phải ngại nữa..."

Những lời này vừa được đọc ra, mọi người đều biết là Mạnh Huy viết.

Cô chủ nhiệm tên là Lý Linh Linh, Mạnh Huy vẫn thường nói cô chủ nhiệm là bông hoa của lớp, vậy nên mới gọi cô là Linh Hoa.

"Hừ, thế thì hời cho ông quá. Nói, có phải ông thích Tiểu Mộng Ngư nhà tôi không?"

Ừm, câu này chắc chắn là Phạm Tiểu Kiều nói. Cả lớp đều dựng tai lên nghe, đến thở mạnh còn không dám, chỉ sợ quấy rầy cô đọc tiếp.

Thật là phấn khích.

"Đâu mà... Tôi chỉ muốn xin học thần chỉ giáo mấy vấn đề bài vở thôi."

"Chó má, ông ham học lúc nào thế? Ông nói thật đi, ngày nào ông cũng nhìn chằm chằm Hạ Mộng Ngư còn gì."

"Nếu không vì lời Từ Tử Sung nói thì tôi còn lâu mới nhìn học thần nhé."

"Hả? Từ Tử Sung nói gì?"

"Nó bảo Hạ Mộng Ngư rất nguy hiểm, tôi cứ nghĩ mãi sao Hạ Mộng Ngư lại nguy hiểm, thế nên mới nhìn cậu ấy đấy chứ."

Nghe đến đó, Hạ Mộng Ngư cau mày nhìn Từ Tử Sung, bực bội lườm cậu.

Cậu ấy cảm thấy cô nguy hiểm? Kỳ lạ, cậu ấy bạo lực như vậy mà cô còn không cảm thấy cậu ấy nguy hiểm. Thế mà lại nói cô.

https://thuviensach.vn

Đúng là trêu tức cô mà...

Thần sắc Từ Tử Sung vẫn không hề thay đổi, trông vô cùng bình tĩnh, cậu cũng không đáp lại ánh mắt của Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư đành quay đầu lại, tiếp tục giả vờ đọc sách.

Mẹ nó, xấu hổ dã man.

Dựa vào tính cách thâm nho của cô Toán, không thể nào không đọc tiếp.

"Tôi bấm tay tính toán mới cảm thấy có gì đó rất lạ... Tại sao Từ Tử Sung lại bảo Hạ Mộng Ngư nguy hiểm? Cậu ta có nói với ông không?"

"Bà không phải là không biết Từ Tử Sung khó cậy miệng lắm. Nếu nó nói cho tôi biết thì tôi còn quan sát làm cái gì? Thật chẳng hiểu nổi sao hai đứa nó lại lạ thế nữa..."

"Ôi giời, Mộng Ngư nhà tôi cũng lạ cơ, chẳng hiểu sao nó lại không thích Từ Tử Sung. Nhưng có khi cả lớp chỉ có tôi với ông biết là học thần học bá ghét nhau nhỉ?"

Hay, giờ thì cả lớp đều biết Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung ghét nhau.

Rốt cuộc cô Toán cũng đọc xong tờ giấy, kẹp vào quyển giáo án, sau đó cũng ngại ngùng ho nhẹ một cái.

Học sinh trung học bây giờ, sao quan hệ lại phức tạp thế chứ.

"Mạnh Huy, Phạm Tiểu Kiều, từ nay về sau cấm chuyền giấy trong giờ!", cô Toán cố che đi vẻ xấu hổ, lại tiếp tục nói, "Thôi được rồi, cả lớp tập trung lên bảng, chúng ta tiếp tục nói về vấn đề ban nãy."

...

https://thuviensach.vn

Trong lòng biết một người không thích mình cũng bình thường, nhưng được một người khác xác minh rồi nói cho thì lại là tâm trạng khác.

Vốn dĩ Hạ Mộng Ngư đã không thoải mái khi ngồi cạnh Từ Tử Sung, giờ cả lớp lại nghĩ họ không ưa nhau, vậy nên cô càng cảm thấy mất tự nhiên hơn. Hình như mọi ánh mắt đều đổ vào họ, đang judge họ vậy.

Bầu không khí giữa hai người càng thêm kỳ quái, thế nên Mạnh Huy và Phạm Tiểu Kiều ngoan ngoãn một cách bất ngờ, biết hai người bạn cùng bạn đang không có tâm trạng nên không dám trêu chọc.

Cả lớp xì xào bàn tán, nhưng thế giới của học thần và học bá, họ không hiểu, có lẽ là sự ganh đua giữa những người học giỏi thôi.

Vấn đề đó quá xa xôi, mọi người vẫn là quan tâm trưa nay ăn gì hơn.

Vì là học thêm trong kì nghỉ hè nên sáng chỉ học đến mười một giờ là tan, hai giờ chiều mới học tiếp, giữa buổi có đến hai tiếng để nghỉ ngơi.

Bình thường, hội con trai sẽ đi chơi game, con gái đi mua sắm hoặc ngủ bù. Hạ Mộng Ngư từ chối lời mời đi dạo phố với Phạm Tiểu Kiểu, một mình bắt xe đến cửa hàng yêu thích.

Cửa hàng này chủ yếu phục vụ món Tây, nhưng cũng bán thêm cả đồ ăn nhẹ. Hạ Mộng Ngư cảm thấy món ngon nhất của họ là bánh mì.

Vừa ngửi thấy mùi bánh mì, Hạ Mộng Ngư cảm thấy như được cứu dỗi, tâm trạng không tốt cũng đỡ hơn hẳn.

Bánh mì là một trong những đồ ăn đơn giản nhất, chỉ cần bột mì, muối, nước là xong. Chất lượng bạt bánh ra sao tùy thuộc vào thời tiết, độ ẩm, có thể kết hợp đa dạng, chỉ cần nhồi bột với nguyên liệu ưa thích rồi cho lên men là được. Cuối cùng tạo hình thế nào thì ra hình thù như thế.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư chọn mấy chiếc, trong đó có một chiếc là bánh matcha. Cô cắn thử, bên trong có bạch đậu, phô mai, hạch đào, nho khô.

Bởi Hạ Mộng Ngư là người giỏi giao tiếp nên gần như ngay từ lần đầu đến cửa hàng đã tạo được mối quan hệ tốt với cả đám nhân viên. Mỗi lần Hạ Mộng Ngư đến mua bánh, nhân viên cửa hàng sẽ đều kêu ca với cô vài câu về tay đầu bếp. Chẳng hạn như tay đầu bếp rất lắm chuyện, chỉ là đường cát thôi mà phải nhập từ ba nước khác nhau, bạch đậu phải là đậu Hàn Quốc, phô mai phải nhập từ Italy, bột mì phải là hàng Pháp... Vậy nên họ có chuỗi bảy cửa hàng, ông chủ chắc là phiền đến chết.

Vậy chẳng phải là đương nhiên sao?

Mặt ngoài Hạ Mộng Ngư đáp lời nhân viên, nhưng trong lòng thì lại nghĩ, đợi sau này cô làm đầu bếp sẽ còn tỉ mỉ hơn. Ví dụ như bánh mì này, tuy hương vị không tồi, nhưng phô mai Ý và bạch đậu có chút gì đó không hợp. Nếu là cô, chắc chắn sẽ đổi thành phô mai Nhật, tăng một chút độ ngọt, rồi đổi nho khô thành đậu đỏ.

Có đôi khi hương vị hòa quyện còn quan trọng hơn cả thành phần phong phú.

Ôm một gói to đầy bánh mì về trường, Hạ Mộng Ngư không quay lại lớp luôn, mà tìm một góc yên tĩnh, rồi ngồi xuống một gốc cây đại thụ bắt đầu ăn bánh.

Hạ Mộng Ngư có một khuyết điểm, giữ đồ ăn.

Cô thà mua cho người ta một phần ăn, chứ nhất quyết không chịu đưa đồ mình đang ăn cho người khác.

Phạm Tiểu Kiều từng nói, nếu Hạ Mộng Ngư có thể chia sẻ đồ ăn cho ai, thì người đó nhất định là người Hạ Mộng Ngư yêu.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cắn một miếng bánh, nở một nụ cười vô cùng thỏa mãn.

Tai nghe truyền ra giọng đọc vừa hoàn mỹ vừa gợi cảm của một giáo viên người Pháp. Cô có cảm giác như mình đang tới Pháp rồi, vào lúc mười giờ sáng, ngồi bên một quán cà phê ven đường phố Pháp, ăn một chiếc bánh mì nóng hổi vừa ra lò.

Cô giơ tay, ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mặt trời xuyên qua kẽ tay rọi xuống.

Giấc mộng gần trong gang tấc.

Bỗng nhiên, Hạ Mộng Ngư cảm giác bên cạnh mình có động tĩnh. Cô gỡ tai nghe ra, nghi hoặc quay đầu lại, chợt thấy Từ Tử Sung đã ngồi xuống cạnh mình từ khi nào không biết.

"Ngon thế sao?", Từ Tử Sung hỏi.

Lúc chỉ có hai người, Hạ Mộng Ngư lại chẳng thấy xấu hổ.

"Ngon chứ...", Hạ Mộng Ngư nói.

Thấy Từ Tử Sung không nói gì, Hạ Mộng Ngư đành khách sáo hỏi, "Cậu có muốn nếm thử không?"

"Được."

Từ Tử Sung cũng không làm khách. Hạ Mộng Ngư đưa túi bánh bên cạnh cho Từ Tử Sung, để cậu chọn lấy một cái. Từ Tử Sung liếc nhìn, mỗi cái một vị khác nhau.

"Không có cái giống cái cậu đang ăn.", Từ Tử Sung nói.

"Không phải là cậu thích ăn vị này đấy chứ?"

https://thuviensach.vn

"Trông có vẻ ngon."

Hạ Mộng Ngư hơi khó xử, cúi đầu nhìn chiếc bánh bị mình cắn dở, nhưng rồi cũng không do dự nhiều mà bẻ một nửa cho Từ Tử Sung.

"Tuyệt vời.", Từ Tử Sung nói.

"Cậu còn chưa ăn mà đã khen? Làm màu..."

"Tôi không nói là bánh tuyệt.", Từ Tử Sung nhìn chằm chằm Hạ Mộng Ngư, đồng thời há miệng cắn một miếng bánh, "Có điều, bánh cậu chọn cũng rất ngon."

Hạ Mộng Ngư ngoảnh mặt đi không nhìn cậu, cũng không muốn đối diện với ánh mắt của cậu, nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt ấy đang nhìn mình.

Con người Từ Tử Sung đúng là vô cùng biết làm người ta bồn chồn.

"Thế vừa nãy cậu không nói bánh mì tuyệt vời thì cái gì tuyệt vời?", Hạ Mộng Ngư cắn một miếng bánh, thuận miệng hỏi, hòng che đi vẻ xấu hổ của mình.

"Tôi nói tuyệt vời là vì trước giờ chẳng phải cậu không chia đồ ăn cho người khác sao?", Từ Tử Sung nhếch khóe môi, kéo theo một nụ cười thoải mái, "Xem ra cậu không ghét tôi như lời Phạm Tiểu Kiều nói."

...

"Vốn dĩ không, nhưng giờ có."

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Từ Tử Sung cảm thấy có lẽ mình đã thật sự chọc giận Hạ Mộng Ngư. Hôm đó, ăn xong bánh, Hạ Mộng Ngư liền đi luôn. Hai ngày sau đó cô cũng không liếc nửa con mắt nhìn cậu. Có khi rơi vào tình huống không thể không trao đổi với nhau thì cô sẽ tuyệt đối không nhìn vào mắt cậu, thậm chí lúc bạn cùng lớp nhắc đến Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư vừa nghe thấy đã xoay người bỏ đi.

Điều này hoàn toàn chứng thực cho tin đồn hai người ghét nhau.

Cả lớp đã xác nhận, học thần và học bá đúng thật là không ưa nhau.

"Sung ca, rốt cuộc là ông đã đắc tội gì với học thần đấy?", lúc cả hội túm tụm ăn trưa, có người không nhịn nổi sự tò mò đã hỏi Từ Tử Sung.

Vẻ mặt Từ Tử Sung không chút thay đổi.

"Không biết."

"Thế thì học thần đắc tội với cậu à?"

"Cô ấy không đắc tội tôi."

Rõ ràng Từ Tử Sung không muốn tiếp tục đề tài này, chỉ tiếc là đám anh em cây khế lại không tinh ý.

"Không đắc tội ông thế sao ông lại ghét cô ấy?"

https://thuviensach.vn

"Tôi không ghét cô ấy.", Từ Tử Sung dừng một lát rồi nói tiếp, "Tôi cảm thấy cô ấy rất tốt."

"Hả? Thế ra là học thần đơn phương ghét cậu rồi..."

Lời vừa nói ra, mọi người đều thấy Từ Tử Sung vốn luôn bình tĩnh giờ lại ngẩng đầu liếc cậu bạn kia một cái, ánh mắt sắc nhọn đáng sợ. Tuy Từ Tử Sung nhanh chóng thu ánh mắt lại, nhưng giây phút vừa rồi đã đủ uy lực khiến cậu bạn kia đánh rơi cả đũa.

Bầu không khí quanh bàn ăn bỗng nhiên trở nên vô cùng kỳ quái.

"Tôi về trường trước.", Từ Tử Sung nói.

"Ông còn chưa ăn mà!", Mạnh Huy kêu lên.

"No rồi."

Hẳn nhiên là Từ Tử Sung mất hứng, cậu đứng phắt đậy, không chút dông dài.

Từ Tử Sung vừa đi, Mạnh Huy liền đập bốp một cái đến đau vào gáy cậu bạn lắm mồm vừa rồi.

"Chuyện của người ta mà cứ thích bới móc ra! Bao nhiêu cơm cũng không chặn nổi cái mồm ông!"

"Tôi có biết là không được nhắc đến Hạ Mộng Ngư đâu...", cậu bạn đó xụ mặt, "Đây là lần đầu tiên tôi thấy Từ Tử Sung mất hứng đấy, tôi còn tưởng ông anh này không có tí cảm xúc nào cơ."

"Phí lời, ông bị ghét thì có cảm xúc gì không? Đằng này lại còn bị học thần ghét, học thần đấy!"

Mọi người lại tiếp tục ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Mạnh Huy sốt ruột, cảm thấy cứ kệ cũng không phải cách nên vội vàng gửi tin nhắn cho Phạm Tiểu Kiều.

Mạnh Huy: "Người chị em, chúng ta phải quản chuyện của hai đứa cùng bàn thôi, cứ để thế không phải cách hay đâu."

Phạm Tiểu Kiều: "Lại sao rồi? Không lẽ là bầu không khí căng thẳng thêm một chút chút... À không, vô cùng căng thẳng à?"

Mạnh Huy: "Sung ca nhà tôi hôm nay vì Hạ Mộng Ngư mà chưa ăn cơm."

Phạm Tiểu Kiều: "Gì? Từ Tử Sung tuyệt thực vì Hạ Mộng Ngư?"

Khoảng chừng mười giây ngay sau khi Mạnh Huy và Phạm Tiểu Kiều trao đổi qua lại, thì Hạ Mộng Ngư đang ngồi trên tàu điện ngầm nhận được tin nhắn.

Phạm Tiểu Kiều: "Này, nghe nói Từ Tử Sung vì mày mà không nuốt nổi miếng cơm nào đấy!"

Phạm Tiểu Kiều: "Chẹp chẹp, mày nhìn mày xem, làm cho người ta tuyệt thực vì mày... Thảo nào tao thấy hai hôm nay cậu ta cứ gầy gầy..."

Phạm Tiểu Kiều: "Y đới tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy."*

*Câu thơ trong "Điệp luyến hoa" của Liễu Vĩnh, tạm dịch: Áo quần rộng dần nhưng không hối hận, chỉ vì người mà hao gầy tiều tụy.

Phạm Tiểu Kiều: "Đáng thương, thật đáng buồn, vô cùng đáng tiếc."

...

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ nhìn tin nhắn của Phạm Tiểu Kiểu, cô nàng này chỉ diễn là giỏi.

Từ Tử Sung đang dựa vào gốc cây ngủ thì bỗng nhiên bị đá một phát.

Cậu tỉnh dậy, nhưng không mở mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười không rõ ràng.

Dù sao cũng đã ngồi cạnh Hạ Mộng Ngư mấy ngày, Từ Tử Sung rất quen với mùi hương của cô. Không phải mùi nước hoa, cũng không phải mùi bột giặt hay nước xả vải, mà là một thứ mùi ngòn ngọt khiến người ta cảm thấy rất thỏa mãn, lại liên tưởng đến căn bếp ngập tràn ánh mặt trời ấm áp, có một khung cửa sổ thật rộng, thoáng đãng mà lại sạch sẽ, có đầy đủ các loại thực phẩm, hương liệu, và cả hương sữa thoang thoảng...

"Ăn cơm.", Hạ Mộng Ngư bực tức nói.

Từ Tử Sung chậm rãi mở mắt nhìn về phía Hạ Mộng Ngư.

Cô ôm một cái gói thật to trong lòng, ngồi phịch xuống cạnh cậu, dáng vẻ bực bội. Bóng cây loang lổ phủ xuống gương mặt cô, khiến Từ Tử Sung tiếc vì không thể đưa tay véo một cái.

Cậu thu lại ánh mắt, yên lặng quay đầu.

Quên đi, sau này có cơ hội đã.

Từ Tử Sung thở dài một hơi, trong lòng đầy bất đắc dĩ.

Nghe thấy Từ Tử Sung thở dài, Hạ Mộng Ngư nhíu mày.

"Sao cậu cứ thở dài mãi thế?"

"Tôi đâu có hay thở dài..."

https://thuviensach.vn

"Cả ngày nghe thấy cậu thở dài."

"Tại vì cả ngày tôi nhìn thấy cậu."

Từ Tử Sung vừa thốt lời này khỏi miệng thì cả hai người cùng sửng sốt.

Từ Tử Sung biết lời nói của cậu có ý khác, nhất thời không biết giải thích thế nào nên cứ ngẩn ra. Hạ Mộng Ngư cũng vô cùng sửng sốt, bàn tay đang lấy đồ ăn ra cứng đờ.

"Không phải..."

Hạ Mộng Ngư đứng dậy định đi liền bị Từ Tử Sung tóm lại.

"Cậu chờ chút, tôi không có ý đó."

Vì chơi boxing và hay tập tạ nên lòng bàn tay Từ Tử Sung đầy vết chai, thô ráp, nhưng lại cực kỳ nóng.

Hạ Mộng Ngư như vừa chạm phải dòng điện cao thế, lập tức muốn rút tay lại, nhưng Từ Tử Sung nắm quá chặt.

"Có chuyện gì thì nói đàng hoàng, không cần dùng dằng, ảnh hưởng đến hình tượng của tôi."

"Vậy cậu ngồi xuống đã."

Hạ Mộng Ngư đành ngồi xuống, lúc này Từ Tử Sung mới buông tay ra.

Cô tức giận nói: "Xem ra cậu nhìn thấy tôi thôi cũng phát phiền."

"Không phiền."

"Thế sao cậu nhìn thấy tôi lại thở dài?"

https://thuviensach.vn

"Thở dài là vì...", Từ Tử Sung suy nghĩ tìm từ, "Mỗi lần nhìn thấy cậu, tôi đều có cảm giác như trưởng bối nhìn vãn bối vậy đó, rất quan tâm, nhưng lại chẳng biết phải thế nào."

Hạ Mộng Ngư ngây ngẩn.

"Thế?"

"Ừ."

"Cậu tự coi mình là bố tôi à?"

"Có thể. Gọi bố đi."

"Cút."

Từ Tử Sung nghiêng đầu cười, Hạ Mộng Ngư cũng bật cười thành tiếng.

"Ngứa mắt..."

Hạ Mộng Ngư đưa đồ ăn cho Từ Tử Sung, lại liên miệng cằn nhằn, "Sau này bất kể thế nào cũng không được nhịn, cậu vừa phải học, vừa phải tập, lại còn bị thương nữa..."

Từ Tử Sung bình tĩnh nhận đồ ăn, "Tôi nhịn lúc nào?"

"Không phải cậu tuyệt thực à?"

"Không. Tôi vừa ăn một cái hamburger."

...

Hạ Mộng Ngư cực kỳ muốn giết chết Phạm Tiểu Kiều, dối trá việc quân, báo hại cô đi mua nhiều đồ ăn như vậy. Cô chần chừ nhìn cả một gói to đồ ăn, sau đó dùng ánh mắt đầy tuyệt vọng nhìn Từ Tử Sung.

https://thuviensach.vn

"Làm thế nào bây giờ? Lãng phí quá."

"Không sao, tôi vẫn chưa no. Có thể ăn hết đấy."

Hạ Mộng Ngư nhoẻn miệng cười, cũng tự mình vui vẻ cầm một hộp lên, vừa ăn vừa lơ đễnh nói, "Tốt, tôi thích con trai ăn nhiều."

Động tác ăn của Từ Tử Sung thoáng dừng lại, cậu quay sang nhìn Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư lôi sách từ trong ba lô ra, vừa ăn vừa đọc, dáng vẻ vô cùng chăm chú, khiến Từ Tử Sung định nói gì đó phải nghẹn lại, yên lặng cắn một miếng đùi gà.

Cô thích tất cả con trai ăn nhiều, hay là người con trai cô thích phải ăn nhiều?

Cái này rất quan trọng đó.

Từ Tử Sung ăn xong liền tựa vào gốc cây nhìn chằm chằm Hạ Mộng Ngư.

"Đừng có nhìn tôi chằm chằm thế."

Hạ Mộng Ngư cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Từ Tử Sung, cô rất mất tự nhiên, lại có cảm giác như bị ai nhìn xuyên thấu vậy.

"Sao hôm đấy tự nhiên cậu lại bỏ chạy?", đột nhiên Từ Tử Sung hỏi.

"Hả? Cậu bảo gì?", động tác gập sách của Hạ Mộng Ngư thoáng dừng lại, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, "Hôm nào?"

"Không cần giả ngu."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư liếc xéo một cái, cậu giả ngầu thì được, cô giả ngu thì không chắc...

Cô gập sách lại, mở to mắt nhìn Từ Tử Sung, nở nụ cười nịnh nọt.

"Đương nhiên là bởi vì hào quang của cậu chói mắt quá, tôi cảm thấy nếu cứ ở đó thì sẽ bị hào quang ngời ngời của Phan Ân đả thương mất, cái thân hèn mọn này không nhìn thẳng cậu nổi nên chỉ đành chạy khỏi khu vực chiếu rọi của hào quang từ cậu thôi..."

"Chân thành chút.", Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói.

"Tôi rất chân thành đấy...", vẻ mặt Hạ Mộng Ngư thản nhiên như không.

...

"Thế có được không?", Hạ Mộng Ngư hỏi.

"Được..."

Hạ Mộng Ngư lại tiếp tục đọc sách, nhưng Từ Tử Sung thì vẫn nhìn cô.

"Cậu mà còn cứ nhìn tôi như thế là tôi đi đấy.", da đầu Hạ Mộng Ngư run cả lên, "Giữa mùa hè mà cả người tôi nổi đầy da gà đây này."

"Tôi chọc giận gì khiến cậu mất hứng thế?", đột nhiên Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư trầm mặc dời ánh mắt.

"Tôi cảm thấy dạo gần đây thái độ của cậu với tôi rất kỳ lạ."

"Chắc chắn là cậu đang giận tôi."

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư quay sang mỉm cười với Từ Tử Sung, một nụ cười thân thiện, phát ra từ tận đáy lòng.

"Sao cậu lại nghĩ vậy? Cậu là ân nhân cứu mạng của tôi đấy. Cho dù cậu không phải là ân nhân của tôi thì mình cũng là bạn cùng lớp. Cậu cũng biết là quan hệ giữa tôi với cả lớp vẫn tốt mà. Cậu lại không làm gì tổn thương tôi, sao tôi phải giận cậu?"

Ánh mắt Từ Tử Sung vẫn thâm trầm như trước, cậu nhìn Hạ Mộng Ngư chăm chú, cảm thấy nụ cười trên mặt Hạ Mộng Ngư thật cứng nhắc.

Mẹ kiếp, quên mất cô là người khó đối phó.

"Cậu có biết cậu rất khủng bố không?", Từ Tử Sung nói.

"Hả? Tôi khủng bố?", Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung với vẻ mặt ngỡ ngàng.

"Đúng."

"Khủng bố thế nào? Cậu mới khủng bố đấy, một cú đấm chết người được."

"Cậu từ chối giao tiếp, như vậy vô cùng khủng bố."

"Tôi không hiểu suy nghĩ của con gái, nếu tôi làm gì sai thì cậu phải nói cho tôi biết.", Từ Tử Sung tiếp tục nói, "Nếu cậu không nói, tôi cũng chẳng biết phải sửa thế nào.

Hạ Mộng Ngư càng nghe càng ngây ngẩn. Họ tiến triển đến mức này từ khi nào vậy? Đây là chuyện mà mấy đôi tình nhân phải làm khi đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt ư?

Từ Tử Sung vẫn dùng ánh mắt thâm trầm nhìn Hạ Mộng Ngư, đến vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Tâm trạng Hạ Mộng Ngư cực kỳ lạ, vào lúc bình thường chắc chắn cô sẽ liến thoắng mồm mép tép nhảy, nhưng dáng vẻ đó của Từ Tử Sung khiến cô ngại không dám nói mấy lời bông đùa.

Con người này sao lại có thái độ tốt thế?

Cậu không làm gì sai, chỉ đơn giản là nội tâm Hạ Mộng Ngư cô đang nhiễu loạn nên cứ muốn trốn tránh mà thôi.

"Cậu nói thế làm tôi cảm thấy mình không phải người...", Hạ Mộng Ngư ủ rũ than thở.

"Cậu...", Từ Tử Sung đang định an ủi một câu.

"Mà là tiểu tiên nữ.", Hạ Mộng Ngư đã tiếp tục nói.

"Sao cậu phải để ý suy nghĩ của tôi với câu như vậy?", Hạ Mộng Ngư chớp mắt, "Nói đi, không lẽ cậu coi tôi thành nữ thần của cậu rồi đấy chứ?"

Từ Tử Sung thở dài một hơi thật mạnh, Hạ Mộng Ngư luôn có cách mang đề tài lên tận trời.

Đau đầu.

"Có phải không?", Hạ Mộng Ngư truy hỏi.

"Phải."

"Lại còn không biết xấu hổ mà thừa nhận, ha ha."

Từ Tử Sung càng đau đầu thêm, đành bất đắc dĩ hỏi: "Nữ thần, giờ có thể cho tôi biết, rốt cuộc tôi đã làm gì sai không?"

"Ôi dào, cậu không phải nghĩ nhiều đâu.", Hạ Mộng Ngư giờ đã nghĩ thông, tủm tỉm cười, "Là tôi động kinh thôi, giờ thì ổn rồi. Con người tôi

https://thuviensach.vn

vốn sáng nắng chiều mưa mà... Cậu xem, chẳng phải hôm nay tôi mang cơm cho cậu sao? Cậu đã từng thấy tôi tốt thế này với ai chưa?"

"Thấy rồi.", Từ Tử Sung nói không chút do dự.

Hạ Mộng Ngư sửng sốt.

"Ai?"

Từ Tử Sung không nói lời nào, vẻ mặt không chút thay đổi, cậu dời ánh mắt đi, cũng không muốn nhắc đến cái tên kia nữa.

Hạ Mộng Ngư thật sự không nhớ nổi mình đã từng mang cơm cho ai nữa, chỉ là cô bình thường khá hòa đồng với các bạn, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có Từ Tử Sung mà thôi.

"Tôi đây quả thật rất tốt với bạn bè, nhưng đâu có giống."

"Không giống thế nào?", Từ Tử Sung lại nhìn Hạ Mộng Ngư chằm chằm.

"Tôi đối với người khác là giả vờ nhiệt tình thôi, còn với cậu là thật tâm. Cậu nghe xem, thùm thụp thùm thụp đây này!"

Hạ Mộng Ngư mỉm cười nhìn Từ Tử Sung, ánh mắt nóng rực khiến Từ Tử Sung cảm thấy chói mắt.

Cậu không phân biệt được Hạ Mộng Ngư có đang trêu mình hay không, nhưng cho dù không phải thật thì cậu vẫn cứ vui.

Cảm tính thì muốn là thật, nhưng lý trí thì lại thừa biết thành phần khủng bố này quá thông minh.

Từ Tử Sung nghiêng đầu, che đi vẻ bất đắc dĩ của mình.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư tiếp tục tươi cười với Từ Tử Sung, còn đang đợi câu trả lời của cậu.

"Thùm thụp một trái tim vô cùng chân thành này!"

"Nghe rõ rồi.", Từ Tử Sung không biến sắc.

"Đấy... Giờ yên tâm chưa?"

"Ừ."

Ý cười trên mặt Hạ Mộng Ngư càng đậm hơn.

"Còn gì muốn hỏi không? Nếu không thì tôi học đây."

"Vấn đề mấu chốt cậu vẫn chưa trả lời tôi.", Từ Tử sung không phải loại người không bắt được trọng tâm, "Đầu óc động kinh cũng phải có nguyên nhân chứ?"

"Ôi dào, tâm tình con gái nhàm chán lắm."

"Không sao, tôi muốn nghe."

"Cậu không hứng thú đâu."

"Tôi hứng thú."

Từ Tử Sung đúng là quá chấp nhất, phải trái gì cũng phải đào tận đáy.

Đương nhiên Hạ Mộng Ngư sẽ không nói thật rồi.

"Dì cả đến tâm trạng không tốt chứ sao.", Hạ Mộng Ngư nói dối không chớp mắt.

Từ Tử Sung không nói được gì.

https://thuviensach.vn

"Dì cả đến, tâm trạng không tốt nên trút giận lên tôi?"

"Đúng."

"Không được à?", Hạ Mộng Ngư hỏi.

"Được..."

!0 TO

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Còn một lúc nữa mới tới giờ học buổi chiều, Hạ Mộng Ngư tranh thủ học bài, bằng không lấy đâu ra thời gian làm việc khác.

Cô lấy một quyển sách ra, nói với Từ Tử Sung: "Tôi muốn học ngoại ngữ, nếu cậu thấy ồn thì tìm chỗ khác nghỉ trưa nhé."

"Không ồn."

Hạ Mộng Ngư vì thế mà mặc kệ Từ Tử Sung, tự đọc tự nhẩm bài.

Từ Tử Sung liếc thoáng qua quyển sách trên tay Hạ Mộng Ngư, là một quyển luyện khẩu ngữ tiếng Pháp.

"Cần tôi giúp cậu không? Hai người đối thoại hiệu quả hơn đấy.", Từ Tử Sung đề nghị.

"Cậu biết tiếng Pháp?", Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi.

"Ừ, hồi cấp hai tôi học trường quốc tế, trong trường mỗi học sinh phải chọn học một thứ ngoại ngữ khác, tôi chọn tiếng Pháp, có điều sau này chuyển trường nên tổng cộng chỉ học được vỏn vẹn một năm."

"Sao lại chuyển trường? Trường quốc tế tốt biết bao nhiêu."

Nếu không phải vì quá xa nhà, lại phải ở trọ, bố mẹ sợ Hạ Mộng Ngư học thói xấu, thì hồi trước cô đã được học trường quốc tế rồi.

https://thuviensach.vn

"Lên lớp Tám bỗng nhiên trong nhà hết tiền, học phí trường quốc tế đắt mà."

Từ Tử Sung luôn nói chuyện kiểu lơ đễnh khiến Hạ Mộng Ngư không sao tiếp nổi. Nếu hỏi vì sao trong nhà lại đột nhiên hết tiền, chắc chắn sẽ lại dây dưa đến cả đống chuyện cũ.

Tình huống này thật mất tự nhiên, Hạ Mộng Ngư cẩn thận quan sát Từ Tử Sung, chỉ thấy ánh mắt cậu rất lặng, dường như không mấy để ý đến chuyện này.

Vậy cũng tốt, con trai đang tuổi lớn dễ mẫn cảm, may mà Từ Tử Sung không phải loại đó.

Hạ Mộng Ngư rất sợ chuyện cũ, không thích nhớ lại quá khứ, càng đừng nói hiện tại cô đang cố hết sức giữ khoảng cách với Từ Tử Sung, không muốn quá thân thiết với cậu. Vậy nên cô không hỏi gì nhiều mà chỉ tán dóc mấy chuyện không quan trọng.

"Không sao, cho dù chỉ học được một năm thì vẫn hơn loại tự học như tôi.", Hạ Mộng Ngư tủm tỉm, "Cậu có thể chỉ cho tôi ít phương pháp học tiếng Pháp không? Chắc là giáo viên nước ngoài có chỉ chứ?"

"Ừ.", Từ Tử Sung gật đầu.

"Nào.", hai mắt Hạ Mộng Ngư sáng rực, cô đưa sách cho Từ Tử Sung, kích động nói, "Mình mau bắt đầu đi!"

Từ Tử Sung lại lâm vào cảnh bất đắc dĩ.

"Học khiến cậu vui thế sao?"

"Đúng!"

...

https://thuviensach.vn

"Ngon!"

Phạm Tiểu Kiều và Mạnh Huy ăn uống xong liền hẹn ra một chỗ nói chuyện.

Hai người định hợp sức tính toán xem làm thế nào mới có thể giải quyết được mối quan hệ đầy kỳ quái giữa bốn người cùng bàn. Họ chẳng phải Từ Tử Sung hay Hạ Mộng Ngư, không có tố chất tốt như học bá và học thần, mấy ngày nay đủ để họ nghẹn tức thở, nếu cứ để thế một tháng nữa thì họ phát rồ mất.

Có điều, trăm ngàn lần chẳng ngờ, họ còn chưa kịp hợp tác hành động, thì từ xa đã thấy Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung ngồi cùng nhau dưới tán cây cổ thụ. Một người ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, thần thái nghiêm túc, cả người tản ra ánh hào quang của học thần, là Hạ Mộng Ngư. Còn một người dựa vào thân cây, tay cầm quyển sách, một bàn tay khoác bừa lên đầu gối, thần thái thoải mái, miệng nở nụ cười nhạt hiếm thấy, là Từ Tử Sung.

"Học..."

Một chữ "thần" còn chưa được Mạnh Huy nói ra thì đã bị Phạm Tiểu Kiều nhào đến bịt lại, sau đó cô nàng kéo anh chàng trốn rịt sau bồn hoa bên cạnh.

Hai người ngồi xổm xuống nhìn trộm.

"Hai đứa nó chẳng phải không ưa nhau sao?", thấy Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung hòa hợp ngồi dưới gốc đại thụ, Mạnh Huy nghi hoặc hỏi: "Thế này đã là hòa hợp chưa?"

"Yêu hận trong nháy mắt, chưa từng nghe sao?", Phạm Tiểu Kiều cất giọng kích động, "Bọn nó đang hẹn họ ư? Wow, cảm giác bọn mình vừa phát hiện ra một chuyện cực đặc biệt!"

https://thuviensach.vn

"Không phải đâu... Ai lại hẹn hò mà còn học?", Mạnh Huy than thở.

"Đừng có dùng lối suy nghĩ phàm nhân của ông để đo với thế giới thần thánh được không? Phong cách lãng mạn của học thần với học bá mà lại để cho cái loại học hành dốt nát lý giải nổi à?"

Phạm Tiểu Kiều cảm thấy hai người kia chắc chắn có vấn đề, nhưng lại không dám khẳng định.

"Haiz, chẳng trách tôi học ngu, còn người ta là học thần...", Mạnh Huy nhìn hai người đang luyện khẩu ngữ, nặng nề thở dài một hơi: "Nếu tôi mà cố gắng như hai đứa nó, nghỉ trưa còn luyện tiếng Anh, thì thành tích tiếng Anh của tôi chắc chắn không be bét như thế."

Phạm Tiểu Kiều liếc xéo Mạnh Huy một cái đầy khinh bỉ.

"Ông có cố gắng gấp trăm lần thì trình độ tiếng Anh của ông vẫn nát bét bền vững thế thôi."

"Hả?"

"Bọn nó nói tiếng Pháp."

...

Còn mười lăm phút nữa là đến giờ học, học sinh đã gần như vào hết trong lớp.

Phạm Tiểu Kiều và Mạnh Huy vốn tưởng Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung đã hòa giải, nhưng không ngờ vừa về chỗ, hai người kia vẫn chẳng nói câu nào, ngay cả một ánh mắt trao nhau cũng không.

Chuyện gì xảy ra thế này? Lẽ nào lại vừa có mâu thuẫn, vừa cãi nhau?

Phạm Tiểu Kiều nháy mắt với Mạnh Huy.

https://thuviensach.vn

Mạnh Huy xòe tay, tỏ vẻ không hiểu ý Phạm Tiểu Kiều. Đến giờ Phạm Tiểu Kiều mới thật sự hiểu được thế nào là thằng con ngốc của địa chủ. Cô nàng bất đắc dĩ viết một tờ giấy chuẩn bị gửi qua, nhưng tờ giấy mới đến nửa đường đã bị chặn lại.

Hạ Mộng Ngư hờ hững chộp lấy tờ giấy, xé tan tành rồi ném vào túi rác.

Phạm Tiểu Kiều vẫn hơi sợ cái vị ngồi cùng bàn này, lập tức ngoan ngoãn làm bài tập toán.

Nhưng Mạnh Huy thì vẫn thích phải truy tận gốc rễ, cậu ta muốn biết rõ ràng Phạm Tiểu Kiều muốn nói gì với mình nên bèn lấy di động ra gửi tin nhắn cho Phạm Tiểu Kiều.

Phạm Tiểu Kiều nhận được tin nhắn, nghiêng người đưa lưng về phía Hạ Mộng Ngư, lén lút trả lời.

Mạnh Huy: "Bà muốn tôi làm gì?"

Phạm Tiểu Kiều: "Hỏi Từ Tử Sung xem cậu ta với Hạ Mộng Ngư có chuyện gì đi, Mộng Ngư nhà tôi là cái loại không thích nói chuyện, đổ cả lọ nước ớt mà cũng không cậy được mồm ra."

Mạnh Huy: "Sung ca cũng thế!"

Nhưng Mạnh Huy còn chưa kịp ấn nút gửi thì di động trong tay đã biến mất.

Từ Tử Sung cướp di động của Mạnh Huy, siết trong tay, dáng vẻ đáng sợ đến mức khiến Mạnh Huy thiếu điều quỳ xuống xin tha.

"Đừng đừng! Đại ca, đừng!"

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung lạnh nhạt liếc nhìn Mạnh Huy, tắt di động rồi trả lại cho cậu ta.

Mạnh Huy thở phào nhẹ nhõm, vơ di động bỏ vào ba lô, ngoan ngoãn làm bộ đọc sách.

Còn nhớ lúc Mạnh Huy vừa mới vào cấp ba, dáng người vẫn chưa lớn, bên cạnh chẳng có nhiều bạn đi theo như bây giờ. Vừa gầy, vừa nhỏ, lại vừa có tiền, cậu ta thường xuyên bị bọn con trai cá biệt trong trường bắt nạt. Có một lần cậu ta quên không lấy tiền tiêu vặt, bị đám cá biệt đó đánh ở con phố nhỏ sau trường, chính là Từ Tử Sung đã cứu cậu ta. Vậy nên Mạnh Huy biết nắm tay của vị đại ca này vô cùng lợi hại, bóp nát di động của cậu ta là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Phạm Tiểu Kiều và Mạnh Huy đều ngoan ngoãn, Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung liếc nhau một cái rồi yên lặng quay đầu làm tiếp việc của mình.

Tuy Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư đã hòa giải, nhưng trong lớp vẫn không nói câu nào với nhau, hai người không hẹn nhưng dường như có một sự ăn ý rất đặc biệt, khiến hai người tiếp tục duy trì "hiện tượng" không bằng mặt.

Cả đám bạn cũng đã quen với thái độ lạnh nhạt giữa hai người nên đều cố không nhắc đến tên đối phương trước mặt họ.

Mạnh Huy và Phạm Tiểu Kiều không biết hai vị thần tiên này đang làm chuyện huyền bí gì, nhưng rốt cuộc vẫn răm rắp nghe lời không dám phá đám. Có điều, họ lén trao đổi, rồi tỏ vẻ cuối cùng cũng đã hiểu vì sao trước đây Từ Tử Sung nói Hạ Mộng Ngư giả tạo, Hạ Mộng Ngư chê Từ Tử Sung làm màu rồi. Cho tới bây giờ, Mạnh Huy và Phạm Tiểu Kiều, thân là bạn cùng bàn với hai người, mới hoàn toàn cảm nhận được bộ mặt của hai người.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày gần đây nhiệt độ tăng cao, có khi đến xấp xỉ bốn mươi độ. Giữa trưa, mọi người đều ăn cơm rồi về lớp ngay, không ai dám ở lại bên ngoài, sợ nóng.

Áp lực bài vở mỗi ngày đều rất lớn, cũng chỉ có giờ nghỉ trưa là có thể thả lỏng. Trong lớp, học sinh túm năm tụm ba, con trai một góc chém gió, con gái một chỗ buôn dưa lê.

Mạnh Huy đang chơi điện tử trên di động, Từ Tử Sung thì ngả xuống bàn ngủ, Hạ Mộng Ngư nhoay nhoáy làm bài, còn Phạm Tiểu Kiều thì xem phim thần tượng ngắm nam thần.

Bỗng nhiên, không hiểu vì sao cả lớp im phăng phắc. Mấy nhóm đang cười đùa cùng cả đám con trai đang chém gió ngút trời đột nhiên quay hết ra cửa.

Bốn vị trí ngồi liên tiếp, Phạm Tiểu Kiều là người đầu tiên ngẩng đầu.

Ôi chao, người quen cũ.

Phạm Tiểu Kiều huých huých Hạ Mộng Ngư đang hết sức tập trung làm bài, nhỏ giọng nói: "Tiểu Ngư, người mày ghét nhất đến kìa!"

Đang chìm đắm quên lối về trong đề Lý, Hạ Mộng Ngư lập tức có phản ứng, ngẩng phắt đầu nhìn ra cửa, ánh mắt lóe sáng.

Trước cửa lớp là một cô nàng tóc đen dài thẳng mượt, da trắng dáng thon, mặt như hoa đào, hai mắt ngậm nước xuân. Cô nàng cười tươi roi rói nhìn vào trong lớp học.

Hạ Mộng Ngư liếc một cái đầy khinh thường.

Bất luận xuân hạ thu đông, mưa dầm gió bấc, quanh năm suốt tháng diện váy ngắn khoe chân, không phải hoa khôi thì là ai?

https://thuviensach.vn

"Hello, mình muốn tìm Từ Tử Sung.", hoa khôi mang vẻ mặt sáng ngời, mỉm cười nói với cả lớp.

Hai tay cô nàng chắp trước ngực, ra hiệu "please", nụ cười tiêu chuẩn như của nữ thần tượng, nghiêng đầu, tiếp tục kêu gọi trợ giúp từ phía cả lớp.

"Các cậu có thể gọi Từ Tử Sung giúp mình không? Please, please mà."

"Bitch!"

Hạ Mộng Ngư và Phạm Tiểu Kiều đồng thanh nói.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Trường trung học trọng điểm như Tứ Trung, vì chỉ tiêu trúng tuyển có hạn, mà số học sinh muốn chen chân vào quá nhiều, vậy nên trường mới tạo ra cái gọi là phân cấp.

Phí nhập học của một học sinh phân cấp là năm vạn, học phí đắt gấp ba khối học sinh bình thường.

Học sinh phân cấp và học sinh bình thường cũng đều học trong cùng một khuôn viên trường, số lớp được đánh cùng với lớp bình thường, 8 đến 12 là lớp phân cấp, đồng phục giống nhau, chất lượng giáo viên cũng khá tương đương. Trên cơ bản, ngoài không cùng ở một dãy nhà ra thì không có gì khác.

Nếu học sinh phân cấp thuộc hàng gia đình có quan hệ hay có khả năng bỏ tiền thì có thể vào lớp bình thường học. Chẳng hạn như đại thiếu gia Mạnh Huy, vốn là học sinh phân cấp nhưng lại vào học trong lớp bình thường.

Học sinh phân cấp học cùng lớp bình thường vẫn mang vẻ đơn thuần hơn, trông ra dáng học sinh hơn. Còn học sinh phân cấp, trên cơ bản chỉ cần dùng mắt thường là đã có thể phân biệt được. Nam thì cậu nào cậu nấy đồng dạng lêu lổng không thích học. Nữ thì khá thích ăn diện, váy đồng phục kiểu gì cũng sẽ thật ngắn, áo sẽ bó sát, ba lô cực sành điệu, hơn nữa trên mặt lúc nào cũng trưng ra nụ cười đến phô trương, đi đến đâu là gió theo đến đó.

https://thuviensach.vn

Cô nàng hoa khôi hiển nhiên là mang nụ cười phô trương và phong cách đó để xuất hiện.

Lại bởi vì cô hoa khôi này bất kể xuân hạ thu đông đều mặc đồ mùa hè, cho dù là trời rét căm căm cũng vẫn mặc váy ngắn kèm bốt cao, khoe ra đôi chân dài miên man, cho nên cô nàng còn có một biệt danh khác là "chân dài của năm".

Hạ Mộng Ngư liếc nhìn cô hoa khôi một cái, tỏ vẻ khinh thường.

Không phải dáng cao, chân dài sao? Có nhất thiết ngày nào cũng phải mặc váy ngắn như vậy không?

Cũng không sợ khi có tuổi bị mắc bệnh phong thấp nữa...

"Hello?", cô hoa khôi cười như thể mình là idol của cả khối, lặp lại một lần nữa, "Phiền ai đó giúp mình gọi Từ Tử Sung được không?"

Mạnh Huy đang tập trung chơi điện tử, còn không ngẩng đầu mà thuận miệng nói: "Đại ca, có người tìm."

Từ Tử Sung không nhúc nhích, vẫn gục xuống bàn ngủ.

Hạ Mộng Ngư lạnh lùng liếc Từ Tử Sung một cái, trong lòng vô cùng không thích, đá cậu một cái.

Lúc này Từ Tử Sung mới ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Mộng Ngư, nghi hoặc chớp mắt.

"Hả?"

Hạ Mộng Ngư ngoài cười nhưng trong thì không, "Bạn Từ Tử Sung, có người tìm cậu."

"Ai?"

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư lạnh lùng liếc ra vửa, nhếch khóe miệng, nhỏ giọng than thở: "Người tình trăm năm của cậu."

Từ Tử Sung nhanh chóng phản ứng lại.

"Đừng có nói luyên thuyên, tôi với cậu ấy không có quan hệ gì hết."

Hạ Mộng Ngư tiếp tục cúi đầu làm bài, chỉ nghe thấy người bên cạnh nặng nề thở dài một hơi.

Từ Tử Sung bất đắc dĩ đứng dậy, đi ra cửa.

Cả lớp chằm chằm nhìn theo Từ Tử Sung, sau đó bắt đầu xì xào bàn tán.

Bút Hạ Mộng Ngư mài xuống giấy xột xoạt, Phạm Tiểu Kiều sán lại gần cô, nhỏ giọng than: "Sao nó lại tới nữa? Vẫn chưa buông tha Từ Tử Sung?"

"Ai biết được..."

"Không phải học kỳ trước nó yêu đương với thằng nam vương à? Tao cứ tưởng nó không còn thích Từ Tử Sung nữa, một lòng một dạ lao vào vòng tay nam vương chứ..."

"Tao cũng đâu phải Từ Tang đa tình kia, làm sao tao biết được nó nghĩ gì?"

Giọng điệu Hạ Mộng Ngư có phần mất kiên nhẫn.

"Chẳng phải mày lớn lên cùng Hạ Dạ Dương sao? Mày hỏi thử hắn xem! Hắn chia tay với hoa khôi rồi à? Vì sao chia tay?"

"Tao biết đâu được... Hạ Dạ Dương đúng chất playboy, yêu được một tháng là khá lắm rồi."

https://thuviensach.vn

"Thế thì chắc chắn là chia tay rồi, chẳng trách hoa khôi lại nhắm vào Từ Tử Sung. Chẹp chẹp, đúng là chấp nhất, sắp theo đuổi được hai năm rồi đấy."

Ngòi bút của Hạ Mộng Ngư hận không thể rạch nát quyển vở.

"Đúng, đúng là chấp nhất.", Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn ra cửa phòng học, kỳ quái nói: "Có điều, mày nghĩ là người nào đó không bơm dầu cho nó, nó vẫn chạy bền động cơ à?"

Phạm Tiểu Kiều cảm thấy có gì đó là lạ.

"Ý gì đấy? Mày cảm thấy Từ Tử Sung có thích hoa khôi không?"

"Người ta vừa gọi đã đi, nếu không có ý với người ta, có thể không đi mà."

Sao Phạm Tiểu Kiều lại cảm thấy lời nói này của Hạ Mộng Ngư cứ chua chua vậy?

"Sao lại xót người ta đứng cửa lâu bị nóng thế? Sợ người ta đứng mệt hay là sợ người ta bị nhòe phấn son? Bình thường cũng không thấy cậu ta lịch thiệp như thế."

Phạm Tiểu Kiều quan sát biểu cảm của Hạ Mộng Ngư, rồi nhìn ra Từ Tử Sung đang đứng ngoài cửa, lại nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Từ Tang, hình như đột nhiên có cảm giác đã hoàn toàn thông suốt.

Ồ ồ, rốt cuộc cô cũng biết vì sao Hạ Mộng Ngư lại ghét hoa khôi thế rồi!

Định mệnh, con ranh kia giấu kĩ thật!

Khoảng ba phút sau Từ Tử Sung quay vào lớp, trong tay còn cầm theo một ly trà sữa.

https://thuviensach.vn

"Ây da...", Phạm Tiểu Kiều liếc Hạ Mộng Ngư một cái, cố ý trêu Từ Tử Sung: "Sung ca, hoa khôi mua cho cậu à?"

Đám bạn xung quanh đồng loạt vểnh tai lên nghe.

"Ừ...", Từ Tử Sung tỏ vẻ không biết làm sao.

Hạ Mộng Ngư vừa làm bài vừa nói với vẻ không âm không dương: "Nghe nói uống nhiều trà sữa sẽ bị xăng pha nhớt."

"Uống vào bị xăng pha nhớt chắc vui?", Từ Tử Sung nói.

Mấy đứa ngồi phía sau nghe đoạn đối thoại của Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư nhịn không nổi bèn che miệng cười trộm.

Học thần và học bá quả nhiên đối chọi gay gắt!

Phạm tiểu thư nhìn ngòi bút Hạ Mộng Ngư vạch một nét vừa dài vừa sâu trên vở, cô nàng chỉ cười, ngẩng đầu liếc Từ Tử Sung.

Có lẽ trai thẳng này vẫn chưa ngửi thấy mùi giấm chua tỏa ra từ khắp cả người Hạ Mộng Ngư.

"Từ Tử Sung, học thần lớp mình thích uống trà sữa nhất đấy.", Phạm Tiểu Kiều nói.

"Cho cậu.", Từ Tử Sung không chút do dự đưa ly trà sữa cho Hạ Mộng Ngư.

Phạm Tiểu Kiều lập tức quay đầu nhìn cô hoa khôi vẫn đang đứng bên cửa sổ, ngay lập tức thấy nụ cười trên mặt cô nàng cứng đờ ra.

"Không cần."

Hạ Mộng Ngư dứt khoát từ chối.

https://thuviensach.vn

Thế này đúng là xấu hổ.

Học bá chủ động bảy tỏ, học thần lạnh lùng từ chối.

Cả đám bên cạnh tiếp tục xem trò vui.

Cô nàng hoa khôi rõ ràng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Từ Tử sung nghi hoặc hỏi: "Không phải cậu thích trà sữa sao?"

Hạ Mộng Ngư liếc ly trà sữa, cười lạnh một tiếng: "Tôi không uống loại trà sữa khó uống thế này đâu."

"Thế cậu thích loại nào?", Từ Tử Sung hỏi.

"Tôi chỉ thích trà sữa matcha thêm double cheese mousse với trà sữa trân châu bốn mùa ba phần ngọt thêm đậu đỏ."

Từ Tử Sung nhíu mày, thật rắc rối...

"Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư không uống hay là cho mình đi!", Phạm Tiểu Kiều nói.

"Được."

Từ Tử Sung không chút do dự đưa trà sữa cho Phạm Tiểu Kiều, rồi lại gục xuống ngủ tiếp.

Phạm Tiểu Kiều nhận lấy ly trà sữa, ho nhẹ một tiếng, sau đó quay ra nhìn cô hoa khôi vẫn đang đứng lì ngoài cửa sổ, dùng sức chọc ống hút, rồi hút mạnh một ngụm, làm ra vẻ vô cùng thỏa mãn.

Từ Tang lườm Phạm Tiểu Kiều một cái rồi kéo tay cô bạn thân mập mạp bỏ đi.

Tiện nhân!

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, hoa khôi lại đúng giờ xuất hiện ở cửa lớp tìm Từ Tử Sung.

"Tôi đã nói không cần mua rồi mà.", Từ Tử Sung mất kiên nhẫn nói.

"Hôm nay không phải trà sữa, em mua sushi cho anh."

"Cậu tự ăn đi."

"Anh không nhận em không đi đâu."

"Đừng có nhận anh lung tung..."

"Em mặc kệ, anh không nhận giờ ra chơi nào em cũng chờ anh."

Từ Tử Sung hết cách, đành nhận lấy túi đồ cô nàng mua, cau mày nói: "Tôi cầm, giờ có thể đi rồi chứ?"

"Vâng, nhìn anh vào rồi em đi."

Từ Tử Sung xoay người đi vào lớp, vừa vặn nhìn thấy Phạm Tiểu Kiều cười tươi vẫy tay với cậu.

"Sung ca, lại đây."

Từ Tử Sung mặt không biến sắc nhét cả gói to vào tay Phạm Tiểu Kiều, tiếp tục nằm ngủ.

Hôm nay hoa khôi thật sự tức giận, lườm Phạm Tiểu Kiều một cái sắc lẹm.

Phạm Tiểu Kiều chẳng sợ, giương mắt nhìn Từ Tang với vẻ mày làm được gì tao nào.

Hai cô nàng cứ lườm qua lườm lại, đến khi cô bạn mập bên cạnh giục cô nàng hoa khôi về lớp, Từ Tang mới hậm hực bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Hết cách, hai dãy nhà xa nhau, yêu nơi đất khách là khổ rồi.

Phạm Tiểu Kiều đắc ý mở hộp sushi ra, không kìm được một tiếng "wow".

"Đẹp thế!"

Hạ Mộng Ngư liếc qua nhãn hiệu nổi tiếng của hộp sushi, khẽ nhíu mày. Tuy đám học sinh phân cấp vốn có tiền, tặng một ly trà sữa là bình thường, chứ tặng một hộp sushi hơn trăm tệ hình như hơi nhiều.

Con bé hoa khôi này chắc thấy sắp tốt nghiệp, cứ nhất định phải thu phục bằng được Từ Tử Sung.

"Mộng Ngư, mày ăn không? Nhìn thôi đã thấy ngon rồi!", Phạm Tiểu Kiều hỏi Hạ Mộng Ngư.

"Ăn chứ.", Hạ Mộng Ngư không chút đắn đo.

Hạ Mộng Ngư cầm lấy một hộp sushi, nhét luôn cả miếng vào miệng, đắc ý nói: "Sushi đâu có tội."

Bỗng nhiên Từ Tử Sung ngẩng đầu lên nhìn Hạ Mộng Ngư, nhìn đến nỗi khiến Hạ Mộng Ngư nổi đầy da gà.

Sao lại cảm thấy ánh mắt này của Từ Tử Sung thâm sâu đến vậy?

Khóe miệng Từ Tử Sung nhếch lên một nụ cười trào phúng yếu ớt.

"Sushi không có tội, vậy ai có tội?"

Mẹ kiếp.

"Tặng sushi cho tôi mà còn có tội cơ đấy. Sao, đắc tội cậu à?"

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Hạ Mộng Ngư ho sặc sụa, có lẽ là bị nghẹn, Phạm Tiểu Kiều vội vàng lấy nước cho cô nhuận họng.

Mạnh Huy thấy thế bèn huých Từ Tử Sung, cất lời chính nghĩa, "Người anh em, ông cần gì phải gây sự với học thần như thế, nhìn xem dọa người ta rồi kìa. Chẳng phải chỉ ăn của ông có một miếng sushi thôi sao?"

Mạnh Huy còn tưởng Từ Tử Sung đang bênh Từ Tang.

Hạ Mộng Ngư tiếp tục ho, ho đến mức mặt đỏ cả lên, vất vả lắm mới ngừng được.

"Ây da, sushi này hắc quá.", Hạ Mộng Ngư đẩy hộp sushi cho Mạnh Huy, "Hay là cậu ăn đi?"

"Được, vừa lúc mình đang đói.", Mạnh Huy vô cùng vui vẻ nhận lấy.

Mặt Hạ Mộng Ngư vẫn đỏ, cô cảm thấy tầm mắt Từ Tử Sung vẫn dừng trên mặt mình bèn đứng dậy, "Không xong, không xong rồi, mình phải đi rửa mặt, tí mù tạt làm mình sặc chết mất."

Nói xong, Hạ Mộng ngư liền chạy ra khỏi phòng học.

"Haiz...", Phạm Tiểu Kiều nhìn theo bóng Hạ Mộng Ngư, nặng nề thở dài một hơi, ngữ điệu uyển chuyển khúc chiết, ý vị sâu xa, "Mình không thấy sushi hắc, mà lại cảm thấy cực kỳ chua."

Từ Tử Sung nhíu mày, nghi hoặc nhìn về phía Phạm Tiểu Kiều.

Phạm Tiểu Kiều cười với cậu, lại nhướng mày, "Từ Tử Sung, cậu nên ăn một miếng để cảm nhận."

"Chua á?", Mạnh Huy ăn một miếng rồi nói, "Không chua mà, Phạm Tiểu Kiều, lưỡi bà bị hỏng rồi hả? Gia vị là mù tạt với cả xì dầu chứ có phải giấm đâu..."

https://thuviensach.vn

Phạm Tiểu Kiều lườm Mạnh Huy, "Lo ăn sushi của ông đi, đồ con nhà địa chủ..."

"Này, bà nói chuyện kiểu gì đấy!"

Phạm Tiểu Kiều với Mạnh Huy cứ ông một câu tôi một câu chí chóe.

Lúc này Hạ Mộng Ngư đã quay lại, trên mặt còn vương bọt nước, cô cầm khăn bông chậm rãi thấm. Thấy Từ Tử Sung nhìn mình, cô lịch sự mỉm cười gật đầu với cậu, sau đó thần thái lại trở về như cũ, bắt đầu làm bài, như thể vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì cả.

Từ Tử Sung chỉ biết gục xuống ngủ tiếp.

Con thỏ tinh vốn không thành thật, giỏi diễn.

[5WJV

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, hoa khôi lại đến.

Có điều, lần này Từ Tang thông minh, không mang đồ ăn đến mà kéo luôn Từ Tử Sung đi.

Bên tai truyền đến một tiếng hừ lạnh đầy khinh miệt, Phạm Tiểu Kiều mẫn tuệ sâu sắc nhận thấy oán khí nồng nặc từ người ngồi cùng bàn.

"Mộng Ngư, tao muốn đi WC, hay mày đi cùng tao đi?", Phạm Tiểu Kiều nói với Hạ Mộng Ngư.

"Ờ..."

Hạ Mộng Ngư đặt bút xuống rồi đi ra khỏi lớp cùng Phạm Tiểu Kiều, dáng vẻ rất không yên lòng.

Từ xa Phạm Tiểu Kiều đã nhìn thấy Từ Tử Sung và Phạm Tiểu Kiều xuống lầu.

"Tầng này đông, tao với mày xuống WC ở dưới.", Phạm Tiểu Kiều kéo Hạ Mộng Ngư đi.

"Gấp cái gì?"

"Buồn tè mày ơi!"

Phạm Tiểu Kiều bám theo Từ Tử Sung và hoa khôi, quả nhiên hai người đó xuống tầng của khối 11.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng ý thức được Phạm Tiểu Kiều muốn làm gì nhưng không nói ra, mà cùng cô nàng lấp ló sau tường, lén lút quan sát.

Từ Tử Sung cùng Từ Tang đi khá xa, hai cô nàng sợ bị phát hiện nên không dám tới gần, căn bản không nghe được hai người kia đang nói gì.

Phạm Tiểu Kiều sốt ruột thật sự, còn Hạ Mộng Ngư thì lại vô cùng bình tĩnh, nhưng ánh mắt thì như hai cây nhũ băng, hận không thể chọc thủng mấy lỗ trên người Từ Tử Sung.

"Hoa khôi đang thổ lộ hả?", Phạm Tiểu Kiều nhỏ giọng hỏi: "Từ Tử Sung trước giờ chưa từng bị con bé đấy kéo đi, chẳng lẽ là đồng ý rồi?"

Hai tay Hạ Mộng Ngư bám lấy góc tường, hận không thể lột hết vôi tường xuống.

Phía bên kia còn nói thêm hai câu nữa, rồi bỗng thấy Từ Tang nhào vào lòng Từ Tử Sung.

"Định mệnh!", Hạ Mộng Ngư không kìm nén được liền bật thốt ra.

Tim Hạ Mộng Ngư vọt thẳng tới tận cổ, nếu không có Phạm Tiểu Kiều che ở phía trước, có lẽ cô đã xông lên theo bản năng rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc Từ Tang bổ nhào vào lòng Từ Tử Sung, cậu lập tức nghiêng người né tránh.

"Wow, Từ Tử Sung ác ghê!", Phạm Tiểu Kiều không nhịn được phải thốt lên: "Giỏi ghê, động tác mạnh mẽ!"

Cô nàng hoa khôi lảo đảo suýt chút nữa ngã sấp mặt, may mà bám được vào tường.

Tình huống này thật xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Phạm Tiểu Kiều che miệng, thiếu điều bật cười thành tiếng.

Hạ Mộng Ngư cũng thở phào nhẹ nhõm. May là Từ Tử Sung có luyện tập, không thì đã bị chiếm hời rồi.

Phạm Tiểu Kiều vẫn quan sát biểu cảm của Hạ Mộng Ngư, rồi mở miệng nói với ý vị sâu xa: "Bảo bối, có câu không sợ kẻ trộm chỉ sợ kẻ trộm thương thầm nhớ, hẳn là mày từng nghe câu đấy rồi chứ?"

Hạ Mộng Ngư liếc Phạm Tiểu Kiều, bĩu môi nói: "Sao mày hay nói nửa vời thế hả?"

"Dù gì thì thành tích Ngữ Văn của tao cũng tốt hơn một chút...", Phạm Tiểu Kiều lại nói: "Tiểu Mộng Ngư à, tin chị đi, tiên hạ thủ vi cường, nếu không cuối cùng sẽ thấy nam thần sống hạnh phúc cùng con bitch mình ghét nhất, đến lúc đấy thì chẳng còn chuyện của mày nữa đâu!"

Hạ Mộng Ngư không thể không thừa nhận, Phạm Tiểu Kiều tương đối hiểu cô, những lời này thật sự xuyên thủng cô rồi.

"Chẳng có ai cứ chờ mày mãi đâu."

Ánh mắt của Hạ Mộng Ngư dần thay đổi, cô âm thầm nắm tay lại.

"Không ị cũng không sao, mình có thể chiếm hố trước mà!"

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng nhìn về phía Phạm Tiểu Kiều, ánh mắt vừa sáng vừa kiên nghị.

Bạn bè thân thiết chỉ cần một ánh mắt, không cần trao đổi nhiều.

"Tao về làm bài tập.", Hạ Mộng Ngư nói.

"Đi thôi."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư xoay người lên lầu.

Hai năm ngồi cùng bàn, Phạm Tiểu Kiều đã có được sự ăn ý tuyệt vời với Hạ Mộng Ngư, cô nàng biết lần này mình đã làm được một việc công đức viên mãn rồi. Có điều, thân là tiểu thiên sứ, đương nhiên cô phải cho bạn thân một pha trợ công cuối cùng rồi.

"Ấy, Từ Tử Sung, cậu ở đây làm gì thế?"

Phạm Tiểu Kiều đón lấy ánh mắt oán hận của cô hoa khôi đứng cạnh Từ Tử Sung, nghênh ngang kéo tay cậu, "Đi mau, theo mình về."

"Mày làm gì đấy? Buông tay ra!", hoa khôi tức tối nói, "Tao còn có chuyện chưa nói xong với Từ Tử Sung!"

"Hôm nào nói sau, có cái chuyện quốc gia đại sự gì mà cứ phải nói bây giờ. Từ Tử Sung, cô chủ nhiệm tìm cậu!"

"Không được đi!", Từ Tang như sắp khóc đến nơi.

"Cô chủ nhiệm tìm mình.", vẻ mặt Từ Tử Sung không chút thay đổi.

Lúc Từ Tử Sung và Phạm Tiểu Kiều quay lại lớp học, Hạ Mộng Ngư đã ngồi ngay ngắn làm bài tập.

Đám con trai thấy Từ Tử Sung về liền xôn xao, nhao nhao hỏi cậu và cô nàng hoa khôi ra ngoài làm gì.

"Không làm gì cả."

Từ Tử Sung ngồi vào chỗ, liếc nhìn Hạ Mộng Ngư, nặng nề thở dài một hơi.

"Thật, không làm gì cả."

https://thuviensach.vn

Mọi người vẫn không tin, cứ nhốn nháo truy hỏi Từ Tử Sung, có người còn bảo cậu chém gió, khen cậu lợi hại.

Từ Tử Sung không biết làm gì, lại nhìn thoáng qua Hạ Mộng Ngư, chỉ thấy cô vẫn cắm cúi làm bài, vẻ mặt không chút thay đổi, như thể đang chìm đắm trong đề Lý, hết sức chuyên chú.

"Đừng có nói lung tung nữa.", Từ Tử Sung nghiêm mặt nói.

Lúc này mọi người mới chịu ngậm miệng.

Phòng học yên tĩnh trở lại, ai nấy đều quay về làm chuyện của mình.

Bốn chỗ ngồi sát nhau vẫn thế, Mạnh Huy chơi điện tử, Từ Tử Sung ngủ, Hạ Mộng Ngư làm bài, còn Phạm Tiểu Kiều xem phim thần tượng.

Bỗng nhiên, Từ Tử Sung cảm giác có người kéo tay áo mình.

Cậu tựa vào bàn, nghiêng đầu, mơ hồ nhìn Hạ Mộng Ngư.

Tay phải Hạ Mộng Ngư vẫn hí hoáy viết. Vẻ mặt vẫn hết sức tập trung như thể toàn tâm chỉ dồn vào từng trang giấy, nhưng tay trái của cô lại đặt ở phía dưới.

Từ Tử Sung cúi đầu, nhìn thấy tay Hạ Mộng Ngư đặt ở dưới gầm bàn, hơi nắm lại.

Cậu chần chừ giơ tay ra, đặt dưới nắm tay của Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư khẽ buông, một viên kẹo Đại Bạch Thỏ rơi vào lòng bàn tay Từ Tử Sung. Cô thu tay lại, tiếp tục làm bài, cả quá trình không hề thay đổi biểu cảm.

Từ Tử Sung ngồi dậy, nhìn viên kẹo trong tay, nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Thỏ tinh tặng Đại Bạch Thỏ*...

"Ấy, Đại Bạch Thỏ ở đâu đấy? Lại là hoa khôi tặng à?", Mạnh Huy tinh mắt, cậu ta thích đồ ngọt, với tay định lấy, "Nhanh nhanh nhanh, cho tôi!"

"Cút."

Từ Tử Sung bóc vỏ, ném thẳng viên kẹo vào miệng, rồi lại tiếp tục gục xuống bàn ngủ.

Trường coi như vẫn có chút tình người với hội lớp 12, kỳ học hè không có giờ tự học tối, hơn nữa thứ Bảy và Chủ Nhật cũng không phải đi học.

Tiết cuối cùng của hôm nay là Sinh học. Còn khoảng hai mươi phút nữa, nhưng một nhóm đã cất dọn gần hết sách vở, chỉ chờ đến lúc lao ra khỏi phòng học mà thôi.

Cô giáo dạy Sinh chẳng biết phải làm sao, có lẽ Sinh là môn nằm trong "top dưới", chẳng mấy học sinh coi trọng, kinh nghiệm dạy của cô lại không phong phú, thật sự chẳng có cách gì với lũ học trò này.

"Các em im lặng một chút!", cô giáo dạy Sinh đành phải thương lượng với học sinh: "Nếu các em trật tự, cô giảng xong bài này sẽ cho tan sớm."

Cả căn phòng im lặng hẳn, nhưng cũng chỉ được một lát, vì tâm trạng ai cũng hưng phấn nên khó mà kiềm chế được.

Hoạt động quan trọng nhất trước khi tan học là chép bài tập.

Vở bài tập của Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung hệt như món hàng trao tay vậy. Chẳng hạn sáng nay học xong Toán, giờ nghỉ trưa hai người học đã làm xong bài, những bài tập cần phải chép là cả đám đều chép xong trong

https://thuviensach.vn

buổi chiều. Mà Vật lý là hai tiết đầu, tiết ba là Ngữ Văn, cô chủ nhiệm là giáo viên Văn nên không ai dám làm việc riêng, vậy nên bài tập Lý đành đợi đến giờ Sinh mới chép.

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung vẫn đang làm, tranh thủ hai mươi phút cuối cùng nhoay nhoáy múa bút, tạo phúc cho cả lớp.

"Học thần cố lên!"

"Học bá cố lên!"

Ai cũng biết, vở bài tập của hai người này đều để cho bạn cùng bàn mang về nhà, vậy nên họ chỉ có thể tận dụng thời gian ở trường để chép lại.

"Tan học về mày làm gì?", Phạm Tiểu Kiều hỏi Hạ Mộng Ngư.

"Về nhà thôi.", Hạ Mộng Ngư không ngừng bút.

"Không phải tuần này bố mẹ mày về thăm ông bà nội à? Mày về nhà sớm thế làm gì?"

"Đương nhiên là về học rồi."

Mạnh Huy cũng hỏi Từ Tử Sung: "Sung ca, lát nữa tan học đi đánh điện tử đi."

"Không rảnh.", Từ Tử Sung giữ nguyên vẻ mặt.

"Chẳng phải ông sắp làm xong bài tập rồi à? Ông còn muốn làm gì nữa?"

"Học bài."

Hai người ngồi ở phía trước đồng thời ngoái lại nhìn, hai người ngồi phía sau cũng ngẩng đầu nhìn lên, tất cả đều dồn sự chú ý về hai vị "đại

https://thuviensach.vn

thần", không khỏi lộ ra ánh mắt sùng bái.

Không hổ là học thần với học bá!

Còn mười chín phút nữa là tan học, Hạ Mộng Ngư đặt bút xuống. Cô vỗ vỗ người bạn ngồi đằng trước, cười tủm tỉm đưa vở qua rồi nhẹ giọng nói: "Mình làm xong rồi, các cậu chép nhanh nhé, lát nữa Phạm Tiểu Kiều còn phải mang về."

"Không thành vấn đề! Mười phút là xong!"

Hai người phía trước đã được chép, như vậy là có thể tạo phúc tiếp cho người ngồi cùng bàn.

Còn mười tám phút, Từ Tử Sung buông bút, yên lặng quắng vở ra sau. Cậu bạn ngồi phía sau chộp gọn, bắt đầu cắm cúi chép.

"Nhanh lên!", Mạnh Huy giục, "Tôi còn phải mang về nhà đấy."

"Biết rồi... Nói nhiều."

Bạn ngồi trước sau đều đã bắt đầu chép bài tập, nếu mười phút mà họ có thể chép xong, vậy thì sẽ có bốn bản sao, còn lại mười phút là có thể nhân thêm nhiều bản nữa để phân phát đi.

Thật ra được chép trực tiếp vẫn thích hơn, ai cũng thích mang quyển vở bài tập đó về nhà, để đến lúc xem lại có gì không hiểu còn so sánh được.

Vì Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung đã làm xong bài nên phòng học yên lặng hơn lúc trước nhiều. Cô giáo dạy Sinh hết cách, đành mắt nhắm mắt mở cho qua, tự nhủ hết giờ là có thể đi chơi với bạn trai, nhẫn nhịn.

Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư bắt đầu nhàn, hai người liếc nhau, lại nhanh chóng thu ánh mắt.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư lấy sách bài tập thêm ra làm, Từ Tử Sung cũng bắt đầu làm bài tập Toán.

Như là sự yên lặng trước cơn bão tố, cả căn phòng chỉ nghe xột xoạt tiếng ngòi bút mài xuống trang vở.

"Từ Tử Sung, cậu xem giúp tôi câu này chọn đáp án nào được không?"

Hả?

Gì đây?

Á?

Bạn bè trước sau đều ngẩn ra, không phải chứ...

Cá đám xung quanh nhất loạt quay ra nhìn Hạ Mộng Ngư, chỉ thấy cô đặt sách trước mặt Từ Tử Sung, vẻ mặt khiêm tốn học hỏi, hẳn nhiên là đang hỏi bài Từ Tử Sung.

Học thần mà cũng có bài không làm được?

Hơn nữa không phải quan hệ giữa họ không tốt sao?

Từ Tử Sung cũng sửng sốt.

Con thỏ tinh lại đang giở trò mới gì thế này?

textl̓h

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Từ Tử Sung cầm quyển sách qua, nhìn vào mục Hạ Mộng Ngư khoanh tròn.

Là đề hoàn thành chỗ trống tiếng Anh, có bốn đáp án để chọn lựa.

【A】operating room【B】hospital【C】patient ward【D】emergency

Mạnh Huy tò mò sán lại xem, cả đám bạn trước sau đang chép bài cũng bu vào xem đề bài có thể làm khó học thần.

"Đề gì mà đến cả học thần cũng không chắc thế?"

"Điền chỗ trống hả? Ghét nhất loại bài này."

"Đây là đề thi của tỉnh nào đấy?"

Từ Tử Sung chỉ nhìn đề bài mà không nói lời nào.

Quả nhiên con thỏ tinh đang giở trò...

Mạnh Huy ngồi cạnh thấy Từ Tử Sung im lặng, còn tưởng cậu cũng đang hóc.

"Ba dài một ngắn chọn ngắn nhất!", Mạnh Huy vỗ ngực, quay sang nói với Hạ Mộng Ngư, "Học thần, tin mình đi, chọn B, hospital!"

https://thuviensach.vn

"Thông minh!", Hạ Mộng Ngư rút sách về, đắc ý nói: "Đúng là chọn hospital, ây da, Từ Tử Sung, sao cậu còn chẳng bằng Mạnh Huy thế, phản ứng chậm chạp."

Lúc này mọi người mới hiểu, thì ra học thần căn bản không phải là không biết làm, mà là cố ý làm khó học bá.

Hai người vẫn đang bất hòa!

Mạnh Huy được học thần khen thì khá vui vẻ, nhưng nghĩ kĩ lại, hình như lời nói đó có phần bất bình thường.

Cái gì gọi là còn chẳng bằng Mạnh Huy?

Nhưng nghĩ lại thì kệ đi, dù sao cũng là được học thần khen!

Từ Tử Sung cầm quyển đề Toán lên tay, cậu nhanh chóng lật giở một hồi, tìm ra một câu.

"Câu này chọn gì?", Từ Tử Sung hỏi Hạ Mộng Ngư.

Học bá lại khiêu chiến học thần?

Mọi người đều quay ra nhìn, là một câu cuối cùng trong đề trắc nghiệm Toán.

Bình thường câu này mọi người đều đoán mò, cho dù không đoán mò thì cũng phải lấy giấy bút ra tính toán.

Nhưng học thần chỉ liếc mắt một cái liền trả lời: "Chọn C, 6 độ."

"Wow, sao cậu chỉ nhìn một cái đã biết thế?"

"Thật không đấy? Là đáp án đấy hả?"

https://thuviensach.vn

Có người giật lấy quyển sách giở đến trang cuối xem đáp án, đúng là C.

"Đậu má, đúng là 6, học thần nhà mình lợi hại thật, 6-6-6 đấy!"

Mọi người kinh ngạc nhìn Hạ Mộng Ngư.

"Đề này mình làm rồi.", Hạ Mộng Ngư mỉm cười giải thích với bạn ngồi đằng trước, vẻ mặt khiêm tốn, "Không có gì lợi hại cả, chỉ là bình thường mình làm nhiều nên nhớ thôi."

Khó trách, không hổ là học thần, lượng bài làm quá nhiều!

Gương mặt Từ Tử Sung hiện một nụ cười, sau đó lại quay về vẻ nghiêm túc, thần sắc không chút thay đổi, yên lặng rút sách về.

"Giỏi ghê."

Mấy bạn kia đã hoàn thành nhiệm vụ chép bài, còn lại bốn người vội vàng chép nốt. Còn tám phút nữa là hết giờ nên ai cũng phải tranh thủ thời gian, vì thế cũng chẳng còn chú ý đến Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung nữa.

Hạ Mộng Ngư cười trộm.

Hẹn rồi đấy, sáu giờ gặp ở bệnh viện!

Cô giáo Sinh học giảng xong một đề cuối cùng thì chuông cũng reo lên.

Cô còn chưa nói hết chữ "tan học" thì đã có người xông ra ngài, cô hết cách, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài ôm giáo án bỏ đi.

Phạm Tiểu Kiều luôn là người lắm đồ đạc, đợi cô nàng thu dọn xong hết thì trong lớp cũng gần như chẳng còn mấy người. Hạ Mộng Ngư kiên nhẫn chờ cô nàng để cùng về.

https://thuviensach.vn

Giờ vẫn sớm, mới có bốn rưỡi. Hai người hẹn nhau một lát nữa cùng đi mua trà sữa uống rồi tự về.

Con gái thành phố có ba sở thích lớn, trà sữa, nựng mèo, lướt Taobao.

Hạ Mộng Ngư nói với Phạm Tiểu Kiều gần đây phát hiện ra trên Taobao có một shop bán bánh bơ lòng đỏ trứng, đang tán gẫu hăng say thì bắt gặp một đám người đi đến.

Từ Tang và nhóm bạn thân của cô nàng.

Từ Tang ngăn Phạm Tiểu Kiều lại.

"Phạm Tiểu Kiều, chờ mày lâu thật đấy, bọn mình tâm sự đi?"

Từ Tang vênh váo nhìn Phạm Tiểu Kiều, dáng vẻ như thể mình là nữ vương đang nhìn người hầu vậy.

Vô cùng ngứa mắt.

"Ôi chao, tán gẫu thôi mà dắt theo nhiều người thế này, đáng sợ lắm nhé.", Phạm Tiểu Kiều liếc xéo khinh thường, "Được thôi, nói chuyện gì?"

"Đương nhiên là nói chuyện về Từ Tử Sung rồi."

"Được, mày muốn nói thế nào nào?", khí thế Phạm Tiểu Kiều không thua, mặc dù trong lòng đã hơi run.

"Sân thượng tòa nhà Dật Phu* đi."

*Tòa nhà được Thiệu Dật Phu quyên tiền xây dựng. Ông là người sáng lập đài TVB Hồng Kông, đồng thời là nhà từ thiện nổi tiếng, tên ông được đặt cho rất nhiều cơ sở giáo dục của Hồng Kông và Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

"Được thôi.", Phạm Tiểu Kiều nói với Hạ Mộng Ngư: "Bảo bối, tao có việc, mày về trước đi."

Hạ Mộng Ngư chuẩn bị đi thì bị Từ Tang chặn lại.

"Ai cho nó đi?"

Phạm Tiểu Kiều lập tức nói: "Bạn thân tao là học sinh ngoan, để nó đi."

Từ Tang nhìn thoáng qua Hạ Mộng Ngư.

Cô nàng biết Hạ Mộng Ngư, dù sao cũng là nhân vật cả trường biết, học thần, bảo bối tâm can của các thầy cô, toàn trường chỉ trông chờ cô vào được đại học Thanh Hoa.

Thôi đi, giữ học thần lại thì sao chứ, cô đến khóc lóc với hiệu trưởng thì cả đám này cũng không xong. Hơn nữa, Hạ Mộng Ngư đứng cạnh Phạm Tiểu Kiều, cả người chìm trong bộ đồng phục như quàng nguyên cái chăn, thoạt nhìn vừa già vừa quê, dáng vẻ như không dám gây chuyện thị phi, chắc chỉ cần uy hiếp vài câu là không dám đi nói lung tung.

"Tôi với Phạm Tiểu Kiều nói chuyện một chút, cậu về nhà luôn đi, đừng làm chuyện gì đen tối, cẩn thận tôi xử lý cậu đấy."

Hạ Mộng Ngư hoảng hốt rụt cổ lại, trông như con nai ngước ánh mắt nơm nớp lo sợ.

"Mình hiểu rồi..."

"Đi đi.", Từ Tang mất kiên nhẫn phất tay.

Hạ Mộng Ngư gật đầu, bỏ chạy nhanh như chớp.

https://thuviensach.vn

Tòa nhà Dật Phu là tòa nhà khoa học kỹ thuật, bình thường ít dùng, là nơi mấy thành phần bất lương rất thích tụ tập.

Một đám nữ sinh dồn Phạm Tiểu Kiều vào tường, đẩy tới đẩy lui, khiến Phạm Tiểu Kiều như cái trống bỏi bị người ta quăng quật.

"Sau này không được quấn lấy Từ Tử Sung nữa."

"Tao không quấn lấy hắn, là hắn quấn lấy tao.", Phạm Tiểu Kiều toi đến nơi mà vẫn không khống chế được cái miệng ngoa ngoắt.

Cùng lắm thì bị đánh một trận, chi bằng cứ nói cho sướng mồm.

"Từ bỏ đi, người Từ Tử Sung yêu là tao, không phải mày.", Phạm Tiểu Kiều nói.

"Nói bậy!"

Từ Tang tức điên lên, giơ tay ẩn Phạm Tiểu Kiều vào tường, đang định cho cô nàng một cái tát thì lại bị người ta tóm tay.

Từ Tang đứng không vững, bị đẩy một phát ngã quay xuống đất.

"Chẹp chẹp, người chân dài trọng tâm không vững mà."

Từ Tang phẫn nộ ngẩng đầu, chỉ thấy một cô gái mặc đồng phục rộng thùng thình đang đứng trước mặt mình, ánh mắt cô ấy rất lợi hại, khóe môi nhếch lên một tia cười trào phúng, nhìn cô nàng bằng vẻ vô cùng ngạo nghễ.

Mà phía sau cô còn có mấy nhân vật thường xuyên bị ghi tội lên "bảng vàng danh dự", chuyên đi gây phiền phức, cả đám đều thuộc thành phần bất hảo.

"Hạ Mộng Ngư?"

https://thuviensach.vn

Từ Tang ngây người, tại sao giờ này trên người Hạ Mộng Ngư không còn chút vẻ dịu ngoan vừa rồi?

Đây vẫn là nữ học thần ngoan ngoãn kia sao?

"Tên tao để mày gọi à?", Hạ Mộng Ngư cười lạnh một tiếng: "Gọi bà nội tao còn tha cho."

Nửa tiếng sau, cả đám con gái ngồi thở hồng hộc, chẳng ai còn sức gây gổ nữa. Nhưng chẳng ai chịu nhận thua trước, đứng dậy không nổi nhưng lại nhào vào tôi tóm tóc cô, cô kéo quần áo tôi, không chịu buông.

"Không đánh, không đánh nữa!", Từ Tang dựa vào tường, xua tay nói: "Hết sức rồi, hết sức rồi..."

Hạ Mộng Ngư đặt mông ngồi xuống đất, cũng thở phì phò: "Dừng lại, dừng lại hết!"

Mọi người dừng tay, kiệt sức hết nằm lại ngồi, nghiêng nghiêng ngả ngả, cả đám khản giọng, bộ dạng chật vật, người ngợm như bị đục rỗng vậy.

Hạ Mộng Ngư và Từ Tang cùng liếc nhau, đều tỏ vẻ khinh thường đối phương.

"Được lắm.", Hạ Mộng Ngư nói với Từ Tang.

"Mày cũng thế, bình thường giả vờ được đấy."

"Cũng thế thôi."

Những người khác cũng đều phải nhìn Hạ Mộng Ngư và Từ Tang với ánh mắt khác.

https://thuviensach.vn

Đừng nhìn Hạ Mộng Ngư và Từ Tang, một người bình thường ngoan ngoãn dịu hiền, một người lúc nào cũng nũng nịu kiêu kỳ, vậy mà đến lúc đánh nhau thì cũng vô cùng trâu bò, hơn nữa không hề chịu ảnh hưởng bởi gánh nặng "thần tượng", cực kỳ buông lỏng.

Con gái đánh nhau không có miếng võ nào, chỉ là dứt tóc, xé áo, cắn chỗ này chỗ kia, nhưng tuyệt đối phí sức hơn con trai. Con trai đánh nhau xong phủi tay áo một cái là có thể đi uống rượu ngay, con gái đánh xong kiệt cả tinh thần lẫn thể lực.

Phạm Tiểu Kiều đánh không nổi, nằm phịch dưới đất chẳng nhúc nhích được. Cô nàng mếu máo nói với Từ Tang: "Mẹ kiếp, Từ Tang, mày thích Từ Tử Sung đến mức nào thế? Vì cậu ta mà dám liều mạng!"

"Tao chẳng thèm thích Từ Tử Sung đâu!", Từ Tang hổn hển kêu lên.

Từ Tang dựa vào tường, tóc tai rối tung như bà điên, phấn son nhòe nhoẹt, mi giả cũng rơi cả ra.

"Không thích sao mày lại liều thế?", Phạm Tiểu Kiều không thể hiểu nổi.

Ngay cả bạn thân của Từ Tang cũng không chịu nổi.

"Thế mà mày theo đuổi hắn tận hai năm? Còn hại cả đám này đánh nhau!"

"Ngày nào bọn tao cùng bày mưu tính kế cho mày làm gì?"

"Hồi đầu là thích cậu ấy thật, bởi vì thấy cậu ấy đẹp trai, bọn mày cũng biết, chỉ cần đẹp trai là tao thích mà.", Từ Tang nói.

Thật ra, Từ Tang quả thực có tiếng là mê giai, về cơ bản là sưu tập được nguyên một dàn mĩ nam trong trường.

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà cũng không đẹp trai đến mức khiến tao thích hai năm liền!"

"Thế mà mày còn theo đuổi cậu ta?", Phạm Tiểu Kiều lại hỏi.

Từ Tang bực bội nói: "Tao không phục! Từ năm lớp 10 cậu ấy đã nói với tao là trong lòng thích một người, nhưng mà chẳng thấy cậu ấy yêu đương gì cả! Tao nghĩ, người cậu ấy thích là Lưu Diệc Phi hay Phạm Băng Băng mà tao theo đuổi như vậy vẫn không xi nhê! Cứ nghĩ là tao lại tức! Dựa vào cái gì chứ?"

"Đã bảo người cậu ta thích là tao rồi mà.", Phạm Tiểu Kiều vẫn leo lẻo.

"Chó má! Chó má! Tao không tin!", Từ Tang liếc xéo: "Mày nghĩ thành tích tao không tốt nghĩa là tao ngu à? Cậu ấy thích mày hay không mà tao không nhìn ra sao? Phạm Tiểu Kiều, mày tưởng mày là Phạm Băng Băng chắc?"

Phương diện nào Phạm Tiểu Kiều cũng bình thường, nhưng bị Từ Tang khinh như vậy thì cực kỳ tức giận.

"Từ Tang, mày có ý gì? Mày vẫn muốn đánh nhau à?"

"Đến đây!"

"Đừng đừng đừng, đừng đánh, có chuyện gì thì từ từ nói, vì một đứa con trai không đáng đâu."

Cả đám xung quanh đều khuyên, ai cũng mệt lử rồi.

Phạm Tiểu Kiều lại nằm thẳng đơ dưới đất, Từ Tang cũng dựa vào tường thở dài.

https://thuviensach.vn

"Mẹ kiếp, tiểu thư đây vừa đẹp lại vừa có tiền, cho không cậu ấy thế mà cậu ấy còn nhớ thương người khác. Tao không phục, ít ra tao cũng phải biết tao thua ai chứ!"

"Tao."

Một giọng nói bất chợt vang lên.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư dõng dạc nói: "Người Từ Tử Sung thích là tao."

Cả sân thượng trong nháy mắt chỉ có tiếng gió, ai nấy đều đang tiêu hóa thông tin này.

Hai người kia ở bên nhau lúc nào vậy?

"Cho nên là tao thua mày?"

"Chính là tao."

Từ Tang đánh giá Hạ Mộng Ngư một lượt từ trên xuống dưới, sau đó bỗng nhiên phì phò giậm chân, vừa đứng dậy vừa phủi chân, còn kêu la nức nở: "Tức chết tao, tức chết tao, a a a, sao tao lại oan thế này chứ!"

Hạ Mộng Ngư vỗ vai Từ Tang.

"Tuy mày vừa xinh vừa nuột lại có tiền, nhất cử nhất động đều vô cùng đáng yêu, quả thật là phong cảnh đẹp của trường mình, nhưng Từ Tử Sung thích học, thích thành tích tốt."

"Cho nên mày không thua tao, mà là thua chuyện học."

Phạm Tiểu Kiều nằm dưới đất, nhịn không nổi lừ mắt khinh bỉ với trời xanh.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư lại bắt đầu nói phét rồi.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 16

"Ngoài top mười ra Từ Tử Sung chẳng để ý đến đâu.", Hạ Mộng Ngư nói.

"Ngay từ đầu tao đã hấp dẫn cậu ấy vì thành tích tốt rồi."

"Mày có biết vì sao cả trường nhiều con gái như thế mà cậu ấy chỉ để ý đến mỗi tao không? Vì trong top mười chỉ có tao là con gái!"

Mọi người càng nghe Hạ Mộng Ngư nói lại càng thấy vầng quang quanh người Từ Tử Sung mờ đi. Bình thường thấy Từ Tử Sung rất ngầu, còn tưởng tính cách cũng vậy luôn, không ngờ lại thích học như thế, đúng là thần kinh!

"Chúng mày biết mỗi lần cậu ấy hẹn tao ra ngoài là làm gì không?", Hạ Mộng Ngư nói.

Cả đám con gái bắt đầu nổi lòng hiếu kỳ, bâu kín lấy Hạ Mộng Ngư, vây tròn quanh cô, nghe cô tiếp tục chém gió.

"Từ Tử Sung trông rất là khỏe nhá, có phải hừng hực hormone không?", có người hớn hở hỏi.

"Đúng rồi, có một trận bóng rổ, tao nhìn thấy cậu ta mặc đồng phục, lộ ra cái cánh tay, định mệnh, sexy dã man!"

"Hẹn mày làm gì, vào rừng hay là nhà nghỉ?"

https://thuviensach.vn

"Xí!", Hạ Mộng Ngư lắc đầu, "Cậu ấy tìm tao để soát đề, lần nào hẹn tao ra ngoài cũng là để làm đề thi!"

"Lạ thế cơ?"

"Đúng, cậu ấy thích nhất là thảo luận với tao về câu cuối khó nhất trong đề Lý. Bọn mày thấy có biến thái không?"

Mọi người đều gật đầu.

Siêu biến thái!

"Cậu ta như vậy rồi sao mày vẫn muốn ở cạnh cậu ta?"

Gương mặt Hạ Mộng Ngư hiện lên một nụ cười thẹn thùng.

"Vì tao cũng thích học chứ sao!"

Ai nấy đều câm nín, hai người kia đúng là trời sinh một cặp.

Hoa khôi nghe Hạ Mộng Ngư nói vậy thì trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút.

Bắt Từ Tang học Toán, học Lý, chẳng bằng giết cô nàng đi...

Hạ Mộng Ngư lại vỗ vai Từ Tang, cất lời thấm thía: "Người chị em, tao thấy mày nên bỏ Từ Tử Sung đi, dù sao thì mày cũng không còn thích cậu ấy nữa mà."

"Thế chẳng phải Từ Tang tao đây mất mặt lắm sao?", Từ Tang hừ lạnh một tiếng, "Ngoài Từ Tử Sung ra, tao chưa từng tán không nổi thằng nào hết! Tao không thể để cho người ta nghĩ Từ Tang tao thua."

Hạ Mộng Ngư nghĩ...

https://thuviensach.vn

"Chuyện này thì dễ giải quyết, cứ giao cho tao, tao cam đoan sẽ nghĩ ra cách làm cho mày không mất mặt."

"Thật á?"

"Tao cam đoan.", Hạ Mộng Ngư giơ tay ra và nói: "Nếu sau này mày không bám lấy Từ Tử Sung nữa thì tao sẽ kết bạn với mày. Thế nào?"

Từ Tang hừ lạnh một tiếng, nhìn liếc qua bàn tay Hạ Mộng Ngư đang giơ về phía mình, cuối cùng mất kiên nhẫn tét bốp một cái.

"Vậy thì bổn tiểu thư miễn cưỡng kết bạn với mày."

"Uôi!", Phạm Tiểu Kiều nằm bên cạnh bỗng kinh hãi than: "Bọn mày xem, mây hôm nay đẹp dã man luôn, giống bầu trời trong thế giới mới kỳ bí ấy."

"Thật á? Để tao xem nào..."

"Tao cũng xem, wow, thật đấy."

Một đám con gái cùng nằm dưới đất ngửa mặt lên nhìn bầu trời.

Gió chạng vạng tối mát lạnh, từng làn gió lùa qua tóc những cô gái trẻ, lướt qua làn da mềm mại, thổi bay đi những cảm xúc nóng nảy vừa rồi.

Mùa hè năm nay vô cùng nóng nực, đã nhiều ngày không thấy mưa. Ban ngày mặt trời chói chang suốt buổi, vậy nên có lẽ nào chỉ vào lúc xế chiều thế này mới khiến người ta cảm thấy thật ra mùa hè cũng rất đẹp?

Mùa hè của tuổi mười bảy, bầu trời của tuổi mười bảy, thời gian của tuổi mười bảy khờ dại.

Nỗi phiền muộn lớn nhất của các cô thiếu nữ cùng lắm chỉ là người mình thích không thích mình, tình cảnh túng quẫn nhất cũng chỉ là mất thể

https://thuviensach.vn

diện trước mặt người khác, chuyện để ý nhất cũng chỉ là người khác nghĩ sao về mình.

Mười bảy tuổi đúng độ thanh xuân, dù thế nào cũng là tuổi đẹp nhất, dù không tô phấn điểm son, dù vận nguyên bộ đồng phục nhếch nhác.

Gương mặt những cô gái ấy chưa hiện dấu vết tàn phá của tháng năm, giấc mộng của họ còn chưa tan biến, tình yêu của học chưa bị phụ bạc, niềm tin của họ vào cuộc sống tương lai vẫn vô cùng đẹp đẽ.

Những cô gái ấy hiện tại vẫn chưa có quá nhiều kiến thức với thế giới bên ngoài, không thể hiểu quá nhiều về cuộc sống thật sự, không biết một cô gái muốn trở thành một người phụ nữ phải trải qua những đau đớn giày vò nhường nào.

Giờ khắc này, niềm vui và nỗi buồn của các cô chỉ đơn giản, thậm chí nông cạn như vậy thôi. Chỉ cần vui vẻ, giận hờn như vậy là đủ.

Thế giới này, còn gì có thể sánh được với trái tim chân thành, đầy nhiệt huyết của một cô gái?

Sẽ chẳng thể có được.

"Này, giờ này mà có dưa hấu ăn thì tuyệt.", cũng chẳng biết là ai nói.

"Tao muốn ăn kem!"

"Tao muốn uống nước Ramune..."

"Tao muốn uống trà sữa."

"Tao muốn uống Vitasoy."

"Ai đi mua?"

https://thuviensach.vn

"Tao đi!", Từ Tang ngồi bật dậy, vội vàng sửa sang đầu tóc, lấy lọ kem ra vừa đánh chút kem BB vừa nói: "Anh giai thu ngân của cửa hàng 7-Eleven trông như Ngô Ngạn Tổ mất nửa chân! Đẹp trai cực kỳ luôn!"

Mọi người ngẩn ra, cách hình dung giống Ngô Ngạn Tổ mất nửa chân đúng là quá bá đạo.

"Giống Ngô Ngạn Tổ thật á?"

"Thật! Mỗi tội hơi lùn.", Từ Tang nói.

"Tao phải đi xem mới được."

"Tao cũng đi!"

"Đi hết, đi hết!"

Từ Tang từ đầu đến cuối rõ ràng là một đứa mê trai, còn không quên dặn: "Bọn mày không được phép để ý anh ấy, tao chấm trước rồi đấy."

"Rồi rồi rồi, tao không có hứng thú với trai lùn đâu."

"Đi thôi."

Cả đám con gái kéo nhau đến cửa hàng 7-Eleven. Hạ Mộng Ngư vừa đi vừa nhắn tin cho Từ Tử Sung, giờ đã là bảy giờ, quá một tiếng so với giờ hẹn của họ.

Hạ Mộng Ngư: Xin lỗi nhé, hôm nay có chút việc bận, cậu còn ở bệnh viện à?

Từ Tử Sung: Ừ, vẫn.

Hạ Mộng Ngư: Còn đang cắt chỉ à? Bác sĩ nói vết thương của cậu thế nào rồi? Giờ tôi đến còn kịp không?

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung: Hôm nay không cắt.

Hạ Mộng Ngư: Không phải là còn đang xếp hàng đấy chứ? Nhiều người thế cơ à?

Từ Tử Sung: "Không, bác sĩ vừa tan làm, tôi hẹn chú ấy sang ngày mai rồi.

Hạ Mộng Ngư: Gì cơ? Sao cậu không cắt chỉ đi?

Từ Tử Sung: Tôi chờ cậu.

Hạ Mộng Ngư: Cậu cứ phải chờ tôi đến mới cắt được à?

Từ Tử Sung: Đúng.

Hạ Mộng Ngư:...

Từ Tử Sung: Tại vì muốn cậu đến cùng.

Hạ Mộng Ngư lừ mắt một cái rồi lại không kìm được nụ cười tươi rói.

Chịu không nổi anh chàng Từ Tử Sung này.

"Uôi! Nhắn tin với ai đấy mà cười ngọt lịm thế này?"

"Á, Từ Tử Sung."

Từ Tang cũng xúm lại nói: "Mày có nói chuyện của bọn mình với Từ Tử Sung không?"

Lúc này Hạ Mộng Ngư mới nhớ đến chuyện vừa rồi cô nói sẽ có cách khiến Từ Tang không bị mất thể diện.

"Đợi chút, tao nói ngay đây."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư: Sung ca, cậu phải nhận một cô em gái.

Từ Tử Sung:?

Hạ Mộng Ngư: Từ hôm nay trở đi, Từ Tang sẽ là em họ cậu.

Từ Tử Sung: Cái quỷ gì thế...

Hạ Mộng Ngư: Tại vì thành tích của cậu tốt, Từ Tang bị áp lực nên không muốn để người khác biết nó là em họ cậu. Mỗi lần nó đưa đồ ăn cho cậu không phải là để theo đuổi cậu, mà là do mẹ nó, bác gái cậu bảo nó đưa cho cậu.

Từ Tử Sung:...

Từ Tử Sung: Sao phải nói thế?

Hạ Mộng Ngư: Thế thì nó mới không mất mặt, xong là sẽ không bám lấy cậu nữa.

Từ Tử Sung: Nhàm chán.

Từ Tử Sung: Cậu ấy đã đồng ý với tôi hôm nay là lần cuối cùng cậu ấy tìm tôi rồi.

Hạ Mộng Ngư:...

Hạ Mộng Ngư: Chuyện quỷ quái đấy mà cậu cũng tin được.

Từ Tử Sung:...

Từ Tử Sung: Thôi, tôi chẳng quan tâm cậu ấy có bám lấy tôi hay không, không ảnh hưởng đến tôi.

Hạ Mộng Ngư: Cậu không sao nhưng tôi có sao đấy, ảnh hưởng đến tôi!

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung:...

Hạ Mộng Ngư: Rốt cuộc có được hay không?

Từ Tử Sung: Được.

Từ Tử Sung: Cậu vui là được rồi.

Hạ Mộng Ngư: Chốt thế nhé!

Từ Tử Sung: Chốt.

Nói chuyện với Từ Tử Sung xong, Hạ Mộng Ngư hớn hở chạy lại hòa vào đám con gái.

Từ Tang đang thanh toán, còn không quên hất tóc tạo dáng quyến rũ với anh chàng thu ngân, tiện thể xin phương thức liên lạc.

Hạ Mộng Ngư đánh giá anh giai thu ngân một lượt, dáng vóc không cao, khoảng chừng 1m73, nhưng vô cùng đẹp trai, luận về gương mặt thì không hề thua kém Hạ Dạ Dương, không hổ là Ngô Ngạn Tổ mất chân!

"Hạ Mộng Ngư, mày thích vị gì?"

Mọi người đang chia kem, Hạ Mộng Ngư nhòm vào túi rồi nói: "Tao thích Magnum, chocolate đi, còn có hạnh đào giòn ở ngoài nữa kìa."

Mua kem xong, cả đám con gái tự tách nhau ra để về nhà. Hạ Mộng Ngư và Phạm Tiểu Kiều cùng hướng nên hai cô nàng vừa ăn kem vừa chờ xe.

"Tao bảo này Mộng Ngư..."

"Hả?"

"Nếu tao đoán không sai, thì mày thích Từ Tử Sung đúng không?"

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cắn một miếng vỏ chocolate giòn tan, không chút do dự, tủm tỉm cười: "Đúng."

"Vậy hắn có thích mày không?", Phạm Tiểu Kiều lại hỏi.

"Không chắc...", Hạ Mộng Ngư cân nhắc rồi nói: "Hình như là thích, mà hình như là không rõ ràng lắm, tao không chắc."

Phạm Tiểu Kiều híp mắt, giơ tay bấm đốt: "Bổn đại tiên bấm tay tính toán, cảm thấy Từ Tử Sung cũng thích mày."

"Haiz... Đúng là không chắc mà...", Hạ Mộng Ngư thở dài một hơi: "Con người Từ Tử Sung á, tâm cơ sâu xa, không tin người khác, rất hay nghi ngờ vô căn cứ, cuộc sống đầy bí mật... Dù sao thì cũng là thể loại khó nhằn nhất, khó nói..."

"Vậy mày tính thu phục hắn thế nào?", Phạm Tiểu Kiều tò mò hỏi: "Chắc chắn mày có cách đúng không?"

"Tao không định thu phục cậu ấy."

"À à, tao hiểu rồi!", Phạm Tiểu Kiều ra vẻ tỉnh ngộ, "Mày định câu dẫn hắn, để hắn chủ động thu phục mày."

"Tao cũng không định câu dẫn cậu ấy."

Phạm Tiểu Kiều ngơ luôn.

"Mày không định làm gì à? Mày đừng có nói với tao là mày chỉ muốn cắm đầu vào học đấy nhé..."

"Ai bảo? Đương nhiên phải làm gì đó rồi."

"Nói mau!"

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư đứng dậy rồi hỏi: "Tiểu Kiều, mày cảm thấy khi thích một người thì phải làm gì?"

Phạm Tiểu Kiều vừa ăn kem vừa nghĩ, "Thích một người đương nhiên là phải ở bên cạnh người ta rồi, có thể ngày ngày ngọt ngọt ngào ngào ngược chết bọn FA... Mày nghĩ sao?"

Hạ Mộng Ngư cắn nốt miếng kem cuối cùng, khẽ lau miệng.

Cô nhìn về phía trước, trên mặt là nụ cười hồn nhiên, ánh mắt kiên định trước nay chưa từng có.

"Tao cảm thấy, thích một người là phải đối xử tốt với người ấy."

Không hề giữ lại cái gì, không hề nuối tiếc điều chi.

Hạ Mộng Ngư quay đầu nhìn về phía Phạm Tiểu Kiều, tủm tỉm cười, khóe mắt cong như vầng trăng sáng ngời.

"Thế nên chuyện tao cần làm, là tao muốn đối xử tốt với Từ Tử Sung."

Phạm Tiểu Kiều ngây người một lúc lâu, không nhịn được phải nói: "Mày chẳng phải tiểu tiên nữ đâu, mà phải là thánh mẫu."

Hạ Mộng Ngư nháy mắt mấy cái với Phạm Tiểu Kiều, "Có phải cảm thấy cả người tao chìm trong hào quang thánh không?"

"Quả là đại ái vô cương*!"

*Nôm na hiểu là yêu không giới hạn.

Xe buýt đến, Hạ Mộng Ngư chuẩn bị lên xe thì bị Phạm Tiểu Kiều gọi lại.

"Mộng Ngư..."

https://thuviensach.vn

"Gì?", Hạ Mộng Ngư quay đầu lại.

Phạm Tiểu Kiều giơ nắm tay với cô rồi nói: "Cố lên!"

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, nhưng lập tức cười tươi rói với Phạm Tiểu Kiều.

"Được!"

Hạ Mộng Ngư lên xe, còn Phạm Tiểu Kiều vẫn đứng ở trạm chờ nhìn theo, cho đến khi chiếc xe buýt biến mất khỏi tầm mắt, cô mới chậm rãi thu ánh nhìn lại.

Haiz...

Phạm Tiểu Kiều nặng nề thở dài một hơi.

Hy vọng Từ Tử Sung có thể hiểu được lòng Hạ Mộng Ngư, đừng phụ trái tim nhiệt thành hồn nhiên của cô gái nhỏ đó.

...

Bố mẹ lo cho Hạ Mộng Ngư chỉ ở nhà một mình, nên vốn dĩ Chủ nhật mới về nhưng cuối cùng vẫn quyết định trưa mai làm đại thọ cho ông nội xong là lái xe về luôn.

Hạ Mộng Ngư đành chịu, tắm giặt sạch sẽ xong liền nằm lên giường nhắn tin cho Từ Tử Sung, hẹn chính xác thời gian ngày mai.

Hạ Mộng Ngư: Mai cậu hẹn với bác sĩ mấy giờ đấy? Sáng à?"

Từ Tử Sung: Cuối cùng cũng nhớ đến chuyện này?

Hạ Mộng Ngư:...

Hạ Mộng Ngư: Tôi vẫn nhớ mà.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung: Phải không thế? Tưởng cậu chỉ nhớ tìm em gái cho tôi chứ.

Hạ Mộng Ngư không chống chế được câu nào, vừa nãy không hỏi ngay Từ Tử Sung chuyện này, người ta còn ưu tư cơ.

Hạ Mộng Ngư: Mai tôi đến bệnh viện cùng cậu nhé?

Từ Tử Sung: Ừ.

Hạ Mộng Ngư: Mấy giờ thế?

Từ Tử Sung: Chín giờ sáng.

Hạ Mộng Ngư: Ok ~ Vậy mai gặp ở bệnh viện!

Từ Tử Sung: Rồi.

Lại ra vẻ, gõ thêm vài chữ thì chết chắc?...

Hạ Mộng Ngư lừ mắt, đang chuẩn bị cất di động để đi ngủ thì lại có chuông báo.

Từ Tử sung: Mai cắt chỉ xong mời cậu ăn cơm.

Hạ Mộng Ngư: Được thôi!

Bên kia có động tĩnh gì nữa không đây?

Một lát sau, Hạ Mộng Ngư không nhịn được lại gửi tin nhắn cho Từ Tử Sung.

Hạ Mộng Ngư: Từ Tử Sung!

Từ Tử Sung: Hả?

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư: Cậu từng cảm nhận cái gọi là đại ái vô cương chưa?

Từ Tử Sung: Gì cơ?

Hạ Mộng Ngư: Đại! Ái! Vô! Cương!

Từ Tử Sung:...

Từ Tử Sung: Chưa.

Hạ Mộng Ngư: Tốt, cậu sẽ sớm được cảm nhận thôi.

T

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Vết thương của Từ Tử Sung hồi phục rất nhanh, đến bác sĩ còn cảm thấy kinh ngạc.

"Thương tích của cháu đều lành rất nhanh.", Từ Tử Sung giải thích: "Vết thương như thế này bình thường trong vòng một tuần là có thể khỏi."

"Không hổ là thanh niên, trao đổi chất cũng nhanh."

Hạ Mộng Ngư ngồi bên cạnh nghe mà thót tim, cô ngước đôi mắt long lanh lên nhìn Từ Tử Sung, chỉ bực không thể khóc luôn được.

"Cái gì gọi là thường lành rất nhanh? Thế là có ý gì? Thế nào là bình thường? Cậu bị thương mà là bình thường à? Bình thường trong vòng một tuần là có thể khỏi, không thì bao lâu?"

"Cậu không cần kích động như vậy..."

Thấy ông chú bác sĩ dùng ánh mắt trêu ghẹo nhìn mình, Từ Tử Sung có chút ngại ngùng. Cậu nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, rồi nhẹ giọng trấn an: "Chơi boxing đương nhiên là phải bị thương rồi."

"Nhưng không phải cậu thắng 100 trận liên tiếp sao?", Hạ Mộng Ngư mếu máo hỏi.

"Chuyện quỷ quái đấy mà cậu cũng tin?", Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói, "Cái thắng liên tiếp 100 trận là câu lạc bộ nói thế thôi, tôi mới đến đấy thi được có nửa năm, tổng cộng mới thi được hơn ba mươi trận."

https://thuviensach.vn

"Thế không phải cậu chưa từng thua sao?

"Không thua nhưng vẫn bị thương, đây là quyền anh."

"Thôi, anh bạn này đừng nói nữa.", ông chú bác sĩ liếc nhìn Hạ Mộng Ngư, ánh mắt đầy vẻ cười trêu, "Nói nữa là bạn gái đau lòng khóc ầm lên bây giờ."

Bác sĩ vừa nói xong, cả hai cùng sửng sốt, thoáng liếc nhau rồi lại thu hồi ánh mắt, cả căn phòng bỗng chốc rơi vào bầu không khí tĩnh lặng đến quái lạ.

Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung, Từ Tử Sung nhìn chằm chằm theo động tác cắt chỉ của bác sĩ, gương mặt không chút thay đổi, căn bản không có ý định giải thích.

Cậu không giải thích, vậy thì cô cũng không giải thích!

Cắt chỉ xong cũng mới đến chín rưỡi, Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư cùng rời khỏi bệnh viện.

"Bọn mình đi đâu tiếp đây?", Hạ Mộng Ngư hỏi Từ Tử Sung, "Còn lâu mới đến giờ ăn trưa."

Từ Tử Sung nghĩ ngợi một hồi, có vẻ hơi do dự, không chắc Hạ Mộng Ngư sẽ nghĩ thế nào.

"Hôm nay tôi chưa đi tập, nếu cậu không cảm thấy phí thời gian thì hay là đi tập cùng tôi đi?"

"Đi!"

Từ Tử Sung không ngờ Hạ Mộng Ngư lại đồng ý nhanh như vậy.

https://thuviensach.vn

"Có thể sẽ hơi nhàm chán đấy, tập không giống với thi đấu đâu, rất buồn tẻ, tôi cũng không thể nói chuyện với cậu."

"Tôi muốn đi!"

"Được, vậy đưa cậu đi xem."

"Được, được, được."

Hạ Mộng Ngư đắc ý liến thoắng hệt như một con chó nhỏ.

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng bị Hạ Mộng Ngư chọc cho bật cười, cậu vỗ vai Hạ Mộng Ngư và nói: "Được lắm người anh em, đi thôi."

Hạ Mộng Ngư vốn đang tủm tỉm cười, vừa nghe thấy mấy chữ "người anh em" liền cứng đờ người, nụ cười trên mặt cũng đơ lại.

"Sao thế?", Từ Tử Sung phát hiện ra thần sắc Hạ Mộng Ngư có gì đó là lạ.

"Không có gì..."

Mẹ kiếp, sao lại biến thành anh em rồi?

Hạ Mộng Ngư thầm chấp nhặt trong lòng.

Không được, tuyệt đối không được, tuyệt đối không thể phát triển theo hướng anh em được!

Đối với một số người, cách xưng hô tựa như câu thần chú vậy, là một kiểu ám thị tâm lý. Tuyệt đối không thể để Từ Tử Sung nhìn thấy cô liền nghĩ đến anh em tốt được, phải nhìn thấy cô mà nghĩ đến "tiểu yêu tinh mê hoặc" mới được...

Hai người trầm mặc trong chốc lát.

https://thuviensach.vn

"Từ Tử Sung."

"Hả?"

Hạ Mộng Ngư bỗng đứng lại, vẻ mặt nghiêm túc, vỗ vai Từ Tử Sung rồi hất cằm lên, bộ dạng hệt như đám con trai nói chuyện với nhau, "Người anh em, thương lượng với nhau chuyện này."

Thấy Hạ Mộng Ngư bày ra cái vẻ này, Từ Tử Sung dở khóc dở cười. Lại đang đùa gì đây?

"Nói."

"Người anh em... Sau này cậu có thể đừng gọi tôi là người anh em được không?"

"Có thể..."

"Vậy chúng ta đổi cách xưng hô nhé?", Hạ Mộng Ngư tiếp tục cuộc thương lượng.

"Có thể.", Từ Tử Sung dừng một chút rồi hỏi: "Vậy cậu muốn tôi gọi cậu thế nào?"

Hạ Mộng Ngư cau mày, dáng vẻ như đang cố gắng suy nghĩ.

Thấy cô như vậy, Từ Tử Sung bất đắc dĩ thở dài một cái. Lại giả vờ giả vịt...

"Nói đi...", Từ Tử Sung thở dài: "Rõ ràng là đã nghĩ ra từ lâu rồi."

"Hí hí.", Hạ Mộng Ngư cười ranh mãnh, rồi lại tủm tỉm nói với Từ Tử Sung: "Anh giai này, hay là sau này gọi tôi là Britney đi!"

Britney...

https://thuviensach.vn

"Hạ Mộng Ngư, cậu nghiêm túc đấy chứ?", mặt Từ Tử Sung đầy vạch đen.

"Đương nhiên là nghiêm túc rồi, tôi chính là Britney của cậu!", Hạ Mộng Ngư tiến đến trước mặt Từ Tử Sung rồi giơ tay ra, "Mau, lấy di động ra, sửa danh bạ điện thoại của tôi đi, danh bạ online, weixin cũng phải sửa luôn."

"Nhanh lên."

Từ Tử Sung hết cách, đành phải đổi tên Hạ Mộng Ngư trong danh bạ thành Britney.

"Hài lòng chưa?"

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng vui vẻ trở lại, cô nghiêng đầu ngọt ngào cười với Từ Tử Sung, ngọt đến nỗi bầu không khí xung quanh cũng bị nụ cười của cô hòa tan.

"Từ Tử Sung, mình có phải là Britney của cậu không?"

"Phải không? Phải không?"

Từ Tử Sung hơi nghiêng đầu, gương mặt thoáng ửng đỏ nhưng khó phát hiện ra. Thật sự là vô cùng xấu hổ.

"Rốt cuộc có phải không?", Hạ Mộng Ngư sốt ruột đến mức giậm chân.

"Phải!"

"Yes!"

Có được câu trả lời thuyết phục, Hạ Mộng Ngư hưng phấn xoay người, ngúng nguẩy đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nhìn theo bóng cô, lại thở dài một hơi. Đối với Hạ Mộng Ngư, đúng là cậu không có biện pháp nào.

Trung tâm luyện tập boxing của Từ Tử Sung không lớn như những phòng tập thể thao bình thường mà nằm sâu trong khu quảng trường cũ, không trang hoàng biển hiệu gì, cũng không phát những ca khúc tiếng Anh sôi động.

Vừa tới gần trung tâm, Hạ Mộng Ngư đã nghe thấy bên trong truyền ra những tiếng thùm thụp rất lớn. Đẩy cánh cửa sắt ra, bên trong là một không gian rộng rãi, ở giữa có hai đài đấu, bốn phía là các loại bao cát, dụng cụ tập. Cả trung tâm tràn đầy vẻ cứng ngắc mà lại già cỗi.

Tuy là sáng thứ Bảy nhưng trung tâm đã chật người. Tinh thần tập luyện của mọi người cao thế sao?

Hạ Mộng Ngư theo sau Từ Tử Sung đi vào trung tâm. Có người nhìn họ, nhưng không ai hỏi gì, chỉ mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi, rồi lại lập tức lao vào tập luyện.

Ừm, Hạ Mộng Ngư rất có thiện cảm với người ở đây.

Hạ Mộng Ngư tiếp tục tò mò nhìn trái nhìn phải. Khắp nơi nồng đậm mùi hormone nam, choán cả tầm mắt toàn là hình ảnh đàn ông để trần nửa người. Từ học sinh trung học đến ông nội của học sinh trung học, độ tuổi chênh lệch rất nhiều. Cao thấp béo gầy đủ cả, có người tong teo như con khỉ, cũng có người to như con gấu, có thể nói là đầy đủ chủng loại.

Thấy Hạ Mộng Ngư cứ nhòm ngó khắp nơi, ánh mắt lại chỉ tập trung vào cơ ngực người ta, Từ Tử Sung nhịn không nổi bèn nhíu mày hỏi: "Nhìn cái gì đấy?"

"Đương nhiên là nhìn dáng người rồi!", Hạ Mộng Ngư đáp không chút do dự.

https://thuviensach.vn

"Đẹp không?", giọng điệu Từ Tử Sung thoáng nghe thì có vẻ vẫn bình tĩnh.

"Bình thường, không giống như mình tưởng tượng, mình nghĩ ai chơi boxing dáng người cũng..."

Lời còn chưa dứt, Từ Tử Sung đã nói: "Cũng đều giống mình phải không?"

Thật buồn nôn.

Hạ Mộng Ngư lừ mắt xem thường, còn định ném trả một câu, nhưng vừa quay đầu đã thấy Từ Tử Sung đang cởi áo.

Nhìn thấy một thân đầy cơ bắp của Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư lập tức quên luôn phải dỗi cậu, cứ thế chằm chằm nhìn cậu cởi áo, cực kỳ tập trung, không hề chớp mắt, vô cùng nhập tâm...

"Còn nhìn nữa là thu tiền cậu đấy.", Từ Tử Sung nói.

"Thật á?", Hạ Mộng Ngư hưng phấn nhìn cậu, không chút e lệ hỏi toẹt một câu: "Thế sờ một cái thì bao nhiêu tiền?"

Từ Tử Sung không ngờ Hạ Mộng Ngư lại thẳng thắn như vậy, ngược lại chính cậu là người xấu hổ. Cậu dời ánh mắt đi, đang nghĩ xem trả lời thế nào thì có người gọi.

"Lại đây."

Hạ Mộng Ngư theo tiếng nói nhìn về phía sàn đấu, chỉ thấy một người đàn ông tầm bốn năm mươi tuổi đứng trên đó, cạnh mắt có một vết sẹo, thần thái nghiêm nghị, lưng thẳng tắp, hai tay khoanh trước ngực, toát lên một vẻ không quát vẫn uy.

https://thuviensach.vn

"Bạn học của em, Hạ Mộng Ngư.", Từ Tử Sung giới thiệu: "Huấn luyện viên Trần."

Hạ Mộng Ngư mỉm cười với ông, huấn luyện viên Trần cũng gật đầu với cô.

"Luyện một chút chứ?", huấn luyện viên Trần hỏi Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung gật đầu.

"Mình đi tập trước, cậu chờ mình một chút."

"Được!"

Từ Tử Sung cởi giày rồi lên sàn đấu, huấn luyện viên cầm găng bảo hộ, hai người bắt đầu tập luyện.

Hạ Mộng Ngư đứng cạnh sàn đấu chăm chú nhìn Từ Tử Sung luyện tập.

Quả thật tập luyện không giống như thi đấu, đa phần là lặp đi lặp lại những quyền pháp giống nhau, cũng không có sự giằng co quyết liệt khiến người xem căng thẳng.

Nhưng Hạ Mộng Ngư vẫn thấy rất hứng thú.

Thì ra lúc xem thi đấu luôn bị bầu không khí căng thẳng của cả hội trường cuốn theo, chỉ cảm thấy đó thực sự là bộ môn vận động sôi nổi nhất. Hiện tại ở trung tâm xem Từ Tử Sung tập, Hạ Mộng Ngư mới có cơ hội cảm nghiệm, rốt cuộc quyền anh là bộ môn tuyệt vời nhất như thế nào.

Không ngừng chuyển động, kiên nhẫn chờ đợi, không ngừng tiến về phía trước, chủ động xuất kích.

https://thuviensach.vn

Tuyệt đối không quay lưng với đối thủ, lúc nào cũng đối mặt với kẻ địch.

Không trốn tránh đau đớn, thậm chí nghênh đón đau đớn.

Không lui về phía sau, nếu lui về phía sau thì cũng là để tung ra một cú đánh thật mạnh.

Trước đây, Hạ Mộng Ngư chỉ cảm thấy quyền anh là môn thể thao bạo lực mà thôi, nhưng hiện tại cô lại cảm thấy, dường như quyền anh còn cất giấu một điều gì đó mà cô không hiểu, cũng là điều mà rất nhiều người chơi quyền anh chưa thật sự hiểu được.

Là gì vậy?

Cô mơ hồ cảm thấy, phải hiểu được điều này, thì có lẽ cũng sẽ hiểu được Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung tập được hơn nửa tiếng rồi, dù sao vẫn cứ thế, Hạ Mộng Ngư không khỏi có chút phân tâm, liền tiếp tục quan sát trung tâm huấn luyện này.

Tới giờ cô mới phát hiện ra, trên bức tường phía sau đài thi đấu có một tấm biển được lắp đèn màu, đèn nhấp nháy hàng chữ: Angry - Hungry.

Phẫn nộ và đói khát.

Thế là ý gì?

"Nhìn gì đấy?"

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu, thấy Từ Tử Sung đầu ướt nhẹp mồ hôi đứng bên cạnh sàn đấu, hai tay chống lên dây chằng, đang cúi đầu nhìn cô.

"Cậu tập xong rồi à?"

https://thuviensach.vn

"Ừ."

Hạ Mộng Ngư chỉ vào tấm biển "Angry – Hungry" phía sau Từ Tử Sung và hỏi: "Hai từ đấy để ở đây là có ý gì?"

Từ Tử Sung quay đầu lại nhìn thoáng qua rồi đáp: "Duy trì phẫn nộ, duy trì khát vọng."

Hạ Mộng Ngư gật đầu với vẻ đăm chiêu, sau đó bỗng cúi đầu cười toe toét.

"Cười gì?"

Hạ Mộng Ngư chỉ vào Từ Tử Sung, "Angry."

Rồi lại chỉ vào mình, "Hungry."

"Cậu đói à? Vậy mình đưa cậu đi ăn cơm."

Từ Tử Sung cởi bỏ găng tay, ném sang một bên.

Hạ Mộng Ngư lắc đầu.

"Không phải ý này..."

"Hả?"

"Mình chưa từng nói về ước mơ của mình với cậu nhỉ?"

"Từng nói cậu kiếm tiền là để thực hiện ước mơ, nhưng chưa nói cho mình nghe rốt cuộc là gì."

"Sau này mình muốn mở một nhà hàng.", Hạ Mộng Ngư tủm tỉm cười.

Mở một nhà hàng...

https://thuviensach.vn

"Hungry...", Hạ Mộng Ngư chỉ vào mình, lại chỉ Từ Tử Sung, "Angry!"

Nhà bếp và sàn đấu.

Đầu bếp và quyền thủ.

Hungry và Angry.

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng "get" được ý của Hạ Mộng Ngư, không nhịn được bèn nghiêng đầu cười.

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn Từ Tử Sung, cả hai cùng yên lặng. Một người ngẩng đầu, kiễng chân, tươi cười đến rạng rỡ. Một người cúi xuống, khóe miệng cong lên một ý cười nhẹ nhàng.

Thời gian như vừa dừng lại, nếu không phải có người chen ngang, có lẽ hai người có thể cứ nhìn nhau như vậy đến "thiên hoang địa lão".

"Cho bạn lên chơi đi, chỉ cho cô bé xem.", huấn luyện viên Trần vỗ vai Từ Tử Sung.

Lúc này Từ Tử Sung mới hỏi Hạ Mộng Ngư: "Cậu có muốn lên thử không?"

"Chơi boxing á? Mình không biết đâu."

"Mình dạy cậu."

Hai mắt Hạ Mộng Ngư sáng ngời, cô gật đầu như giã tỏi.

"Được!"

Từ Tử Sung đi đến bên sàn đấu, nói với vị huấn luyện viên có vết sẹo cạnh mắt, "Có găng nhỏ hơn một chút không ạ?"

https://thuviensach.vn

"Để thầy tìm xem, số 10 cũng không được nhỉ?"

"Tay cô ấy bé, số 10 không được, tốt nhất là số 6."

"Chỉ có một đôi số 8, được không?"

"Cũng được ạ."

Từ Tử Sung lấy đôi găng tay, vỗ vỗ mấy cái rồi quay đầu lại, vừa hay thấy Hạ Mộng Ngư không biết đã cởi giày từ khi nào, đang loay hoay trèo lên sàn đấu. Nhìn thấy bộ dạng đó của cô, Từ Tử Sung không nhịn được, cúi đầu khẽ bật cười, sau đó rút di động ra chụp trộm một kiểu.

"Sao mà khó khăn thế?"

Từ Tử Sung cất di động, ngồi xổm ở chỗ Hạ Mộng Ngư đang trèo lên.

Hạ Mộng Ngư đang leo được một nửa, thấy Từ Tử Sung cười mình liền bực bội nói: "Cười cái gì mà cười, còn không giúp người ta một tay!"

Từ Tử Sung cầm tay Hạ Mộng Ngư, chỉ một phát đã kéo được cô lên, quả thật không tốn chút sức nào như tóm một con thỏ lên vậy.

"Uôi, cậu khỏe thật đấy.", Hạ Mộng Ngư khoa trương khen ngợi.

"Cũng tàm tạm."

"Cậu lợi hại thật mà, cậu là người khỏe nhất mà mình từng gặp."

"Hạ Mộng Ngư..."

"Gì?"

"Hết giờ diễn rồi."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cười ầm lên, lại nghiêng đầu tủm tỉm, " Nhưng mà mình cảm thấy cậu lợi hại thật mà, không nịnh nọt chút nào, cậu là Apollo của mình, sáng bừng rực rỡ."

Từ Tử Sung bị Hạ Mộng Ngư khen đến ngại, nhưng cậu hiểu cô, trình độ khen phổng mũi người ta của cô vô cùng thành thục, chỉ cần mở miệng là có thể dỗ ngon lành cả đám thầy cô và bạn bè. Cậu hắng giọng: "Chờ mình một chút, cậu khởi động cho nóng người, mình đi tìm cho cậu miếng băng vải."

"Được thôi!"

Hạ Mộng Ngư vén vạt áo sơ mi rộng thùng thình của mình lên rồi buộc túm lại, để lộ ra cái eo thon, nhảy qua nhảy lại, nhảy tới nhảy lui, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Từ Tử Sung hơi nghiêng đầu, cũng thoáng nở nụ cười.

Thật sự giống hệt một con thỏ.

Từ Tử Sung đến cạnh hòm đồ chọn mãi mới lôi ra được một băng vải màu đỏ thẫm, cậu hỏi: "Màu này có được không?"

Hạ Mộng Ngư gật đầu thật mạnh, "Thích nhất màu đỏ sẫm!"

"Sao chưa bao giờ thấy cậu mặc quần áo màu đỏ thẫm?"

"Mẹ mình không cho mặc, mẹ mình chỉ cho mặc đồ đen, trắng, xám..." Nếu giờ mà có cái trường nữ sinh hay trường nữ tu gì á, chắc chắn mẹ mình sẽ không chút do dự mà tống mình vào."

Từ Tử Sung có chút đăm chiêu nhìn Hạ Mộng ngư, rồi lại cúi đầu.

"Đưa tay cho mình."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư giơ tay ra. Từ Tử Sung tóm lấy bàn tay Hạ Mộng Ngư, chậm rãi quấn băng vải cho cô, ánh mắt chỉ nhìn vào bàn tay đó, trầm mặc không nói, dáng vẻ hết sức chăm chú.

"Sao tay cậu lúc nào cũng nóng thế?", Hạ Mộng Ngư tò mò hỏi.

"Vì mình là đàn ông, thân nhiệt cao.", Từ Tử Sung quấn thêm một vòng quanh tay cô, lại hỏi ngược lại: "Sao tay cậu lại nhỏ như vậy?"

"Tay nhỏ giữ tiền tốt! Tay mình nhỏ, ngón tay lại dài, giữ tiền giữ phúc, mệnh tốt đấy. Ai lấy vợ phải lấy được người như mình này, vượng phu!", Hạ Mộng Ngư nói bằng vẻ đầy tự hào.

Khóe môi Từ Tử Sung nhếch lên một điệu cười yếu ớt.

"Tuyệt đấy."

Bỗng Hạ Mộng Ngư ý thức được câu nói của mình có ý khác, dường như là muốn nói Từ Tử Sung phải lấy mình vậy.

"Tay cậu nhiều vết chai quá.", Hạ Mộng Ngư tiếp tục nói.

"Sao?", động tác của Từ Tử Sung thoáng dừng lại, "Làm đau cậu à?"

"Không... Ngứa."

Từ Tử Sung đưa mắt nhìn, bất đắc dĩ thấy Hạ Mộng Ngư cụp mắt xuống, cậu hỏi: "Sao lại ngứa?"

"Chỉ là rất ngứa thôi.", Hạ Mộng Ngư tủm tỉm cười, mắt nhìn Từ Tử Sung, cô nghiêng đầu nói: "Tim ngứa."

Vẻ mặt Từ Tử Sung thoáng đờ lại, cậu cúi đầu tiếp tục im lặng buộc băng vải cho Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

Cô nàng Hạ Mộng Ngư này...

Đúng là đòi mạng mà.

n thôig/U

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hạ Mộng Ngư cảm nhận được sự trầm mặc của Từ Tử Sung. Cô thoáng bồn chồn, có lẽ nào do mình quá chủ động nên người ta sợ rồi? Cũng đúng, đối với người như Từ Tử Sung, không nên quá chủ động, không được như sói như hổ, phải kiên nhẫn mới được.

Cô phải tự kiềm chế mình.

Hạ Mộng Ngư ngoan ngoãn im lặng, không nói thêm gì nữa.

Từ Tử Sung lẳng lặng quấn xong băng vải cho cô rồi mới đeo tiếp đôi găng tay, động tác vừa cẩn thận vừa nhẹ nhàng.

"Được rồi."

Từ Tử Sung dạy cho Hạ Mộng Ngư tư thế đứng cơ bản đầu tiên.

Hạ Mộng Ngư đứng vững rồi hỏi: "Như thế này đúng không?"

"Ừ, tay trái cao lên một chút, còn phải che mặt."

"Che mặt nhưng không được che tầm mắt, không nhìn thấy đối thủ đánh thế nào được."

Từ Tử Sung đi ra phía sau Hạ Mộng Ngư, tay đặt lên vai cô, chỉnh lại tư thế cho cô.

"Người hướng về phía trước.", Từ Tử Sung nói bên tai Hạ Mộng Ngư: "Nhớ, trong quyền anh, phương thức tốt nhất để bảo vệ mình là hướng về

https://thuviensach.vn

phía trước."

Nghe được câu này, Hạ Mộng Ngư bỗng cảm thấy lòng mình run lên.

Phương thức tốt nhất để bảo vệ mình là hướng về phía trước.

Hạ Mộng Ngư quay đầu lại theo bản năng, vừa hay Từ Tử Sung đang kề gần vai cô, khoảng cách giữa hai người rất gần, dường như có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Trong phút chốc điện giật tung tóe, hai người đều cảm nhận được tiếng bùm bùm trong đầu như có gì đó đang cháy bùng.

Hai người liếc nhau, lại cùng nhanh chóng dời ánh mắt, một người tiếp tục đứng tập, một người chỉ đạo, coi như không để tâm đến cú điện giật vừa rồi.

Từ Tử Sung hắng giọng, đi đến trước mặt Hạ Mộng Ngư, nghiêm túc chỉ cho cô làm thế nào để tung quyền thẳng.

Hạ Mộng Ngư cũng vô cùng chăm chú học từng động tác, hoàn toàn không có cái vẻ thiếu đứng đắn như vừa rồi.

"Rất chăm chỉ."

"Không thì thế nào?", Hạ Mộng Ngư thản nhiên nói: "Không chăm chỉ thì hóa ra là phí thời gian à?"

Hạ Mộng Ngư là người như vậy, bất kể học gì, chỉ cần là học thì sẽ cố gắng hết sức.

"Tiến về phía trước một chút.", Từ Tử Sung giơ tay ra, "Đánh vào lòng bàn tay mình."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vung một cú đấm vào lòng bàn tay Từ Tử Sung, một tiếng "bụp" vang lên, vừa chắc vừa chuẩn. Âm thanh đó khiến Hạ Mộng Ngư sợ hãi rụt tay lại, cô hoảng hốt nhìn Từ Tử Sung, bất an hỏi: "Mình có làm cậu bị thương không?"

Từ Tử Sung bị câu hỏi của Hạ Mộng Ngư làm cho sửng sốt.

Cậu liếc mắt khinh khỉnh.

"Cậu chỉ đuổi muỗi thôi đấy..."

"Đánh bị thương được mình?"

"Tiếp tục, straight!"

Tập được nửa tiếng rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng không tiếp tục được nữa. Hiện giờ cô đã hiểu vì sao giữa mỗi hiệp đấu đều phải nghỉ vài phút, đúng là vô cùng mệt!

Hạ Mộng Ngư ngồi phịch xuống đất nghỉ, được thể chìa tay ra để Từ Tử Sung cởi băng vải cho.

"Đánh không tệ."

Từ Tử Sung ngồi xổm xuống đất giúp Hạ Mộng Ngư cởi găng tay.

Hạ Mộng Ngư quan sát dáng vẻ cúi đầu của Từ Tử Sung bèn hỏi: "Từ Tử Sung, ngoài mình ra, cậu có từng dạy đứa con gái nào tập đấm bốc không?"

"Trung tâm này không có con gái.", Từ Tử Sung trả lời.

"Thế nếu có thì sao?"

https://thuviensach.vn

"Tùy huấn luyện viên bảo ai dạy cô ấy thôi, có điều sẽ không phải là mình, mình đến đây để tập, còn ở đây có huấn luyện viên chuyên nghiệp."

"Thế nếu huấn luyện viên của cậu nhất định bắt cậu dạy người ta thì sao?"

"Thì dạy.", Từ Tử Sung đáp không chút do dự.

Hạ Mộng Ngư im lặng, biểu cảm có chút cứng ngắc, suýt chút nữa còn không giữ nổi nụ cười.

Đại ái vô cương, đại ái vô cương.

Cô tự thầm nói đi nói lại với mình, cô là một cô gái đầy khoan dung, không bao giờ thèm để ý đến tiểu tiết như thế này.

Đại ái vô cương, đại ái vô cương.

"Từ Tử Sung."

"Hả?"

"Cậu từng nghe câu chiếm hố xí trước thải phân sau chưa?"

"Mình có thể chiếm cậu trước được không?"

Biểu cảm trên mặt Từ Tử Sung khó khi nào phong phú được như thế, quả thật cậu không biết nói với Hạ Mộng Ngư từ đâu nữa.

"Hạ Mộng Ngư."

"Ơi?"

"Mình là hố xí sao?"

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư xấu hổ cười, giờ mới ý thức được mình lấy một cái so sánh rất chi là không thích hợp.

"Trời, chỉ là lấy ví dụ thôi mà."

"Ví dụ này của cậu, mình nên lý giải thế nào?"

"Nghĩa là, lúc cậu không dạy mình đấm bốc thì cũng không được dạy đứa con gái khác ấy."

Từ Tử Sung bất đắc dĩ thở dài, chỉ một câu đơn giản, Hạ Mộng Ngư không nói thẳng ra mà lại vòng vèo rắc rối đến vậy.

"Được."

"Thật không?", Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, đưa nắm tay về phía Từ Tử Sung, "Bọn mình nói rồi đấy nhé, trừ mình ra, cậu không được dạy đứa con gái nào khác!"

Từ Tử Sung đành giơ nắm tay ra chạm với Hạ Mộng Ngư.

"Được."

"Cũng không được phép quấn băng vải, đeo găng tay hộ đứa con gái khác."

"Được."

Từ Tử Sung tiếp tục tháo băng vải cho Hạ Mộng Ngư. Cậu trầm mặc trong chốc lát rồi thấp giọng nói: "Vốn cũng chỉ có cậu."

Hạ Mộng Ngư sửng sốt.

"Wow!", cô ngả về phía trước, kích động hỏi: "Thế chẳng phải là mình rất đặc biệt sao?"

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung có chút ngượng ngùng, cậu vẫn cúi đầu, "Ừm... Đúng vậy."

Hạ Mộng Ngư đắc ý cười toe toét, còn nghiêng đầu ngọt ngào nói: "Quả nhiên... Mình không hổ là cheerleader của cậu!"

Từ Tử Sung nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Không phải là Britney à?"

Hạ Mộng Ngư chớp mắt, vẻ mặt tươi tắn, ý cười càng đậm thêm.

"Đúng đúng đúng, cậu nói đúng, mình là Britney của cậu."

Từ Tử Sung sửng sốt, thế mà lại bị cô dắt mũi.

Từ trung tâm đi ra, hai người vào một quán cơm ngay khu gần đó. Cách Hạ Mộng Ngư gọi món đúng là có một không hai.

"Mì nhà anh có cho dầu vừng không ạ?"

...

"Không có ư, thế thì chẳng dai đâu, em thích phải dai cơ, thôi không gọi mì nữa."

...

"Cơm rang trứng nhà anh nấu bằng gạo gì đấy ạ? Có phải gạo ngâm qua đêm không ạ?"

...

"Gạo bình thường ạ... Hôm nay ăn cơm nấu đi... Không ăn cơm rang nữa."

...

https://thuviensach.vn

"Vậy ăn bánh xốp đường đỏ đi, chỉ cần không hỏng tay là trên cơ bản sẽ không làm sai đâu."

...

"Salad đậu nành dùng dầu vừng trộn không ạ?... Tốt, vậy là được rồi."

...

"Gọi thêm một phần salad thịt bò, đồ gia vị để bên cạnh."

...

"Lấy thêm một suất gà hầm, để nguyên con nhé, em phải tự tay xé!"

Từ Tử Sung không biến sắc nhìn Hạ Mộng Ngư, cô nàng này thật là...

Vô cùng phiền toái.

"Sao vậy?", Hạ Mộng Ngư nghiêng đầu cười tủm tỉm, "Sao lại nhìn mình như vậy? Mình xinh thế cơ à?"

Không đợi Từ Tử Sung trả lời, Hạ Mộng Ngư đã nhòm vào tấm kính cửa sổ.

"Ôi trời, quả nhiên siêu cấp xinh đẹp."

Từ Tử Sung nghiêng đầu bất đắc dĩ cười, Hạ Mộng Ngư này chuyên môn tự khen mình trước, cậu muốn khen cô một câu, cô cũng không cho cậu cơ hội.

Khoảng thời gian chờ đồ ăn lên, Hạ Mộng Ngư cũng không để lãng phí. Cô lôi bài tập ra làm, còn nhiệt tình hỏi Từ Tử Sung: "Có muốn chia đề ra làm cùng không?"

https://thuviensach.vn

Từng thấy chia đồ ăn, đồ uống, chứ đây là lần đầu tiên Từ Tử Sung thấy có người chia đề thi.

"Không cần, cậu tự làm đi."

"Tiếc ghê...", Hạ Mộng Ngư vừa giở đề ra vừa than thở: "Bộ đề thi này cực kỳ kinh điển, đề nào cũng cực kỳ hóc búa, vô cùng thú vị."

Chỉ có cô mới cảm thấy đề thi hóc búa thú vị.

Từ Tử sung nhìn vẻ mặt hưng phấn của Hạ Mộng Ngư mà cảm thấy cô nàng này quá thể...kỳ quái.

"Cậu định thi đại học nào?", Từ Tử Sung đột nhiên hỏi.

"Thanh Hoa.", Hạ Mộng Ngư đáp không chút chần chừ.

Quả nhiên.

"Bố mình chỉ có một yêu cầu, là phải thi đỗ Thanh Hoa, làm rạng danh dòng họ, bù lại cho nỗi tiếc nuối của bố năm đó. Trên cơ bản, ngoài việc yêu cầu mình thi Thanh Hoa ra thì bố mình chẳng quản chuyện gì cả."

Thanh Hoa...

Từ Tử Sung nhíu mày, năm nào cũng có mặt trong tốp năm mươi thì không thành vấn đề, nhưng cho dù cậu liều mạng cũng khẳng định không đỗ nổi Thanh Hoa.

Dù sao hằng năm Thanh Hoa cũng chỉ chiêu mộ hơn một trăm người trong toàn tỉnh. Trong số đó, đến hơn một nửa bị trường trung học trực thuộc đại học chiếm, các trường trung học trọng điểm của cả tỉnh giành mấy chục suất, cho nên mặc dù Tứ Trung là một trường trọng điểm nhưng vài năm mới có một học sinh thi đỗ Hoa Bắc*.

https://thuviensach.vn

*Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa.

"Còn cậu?", Hạ Mộng Ngư thuận miệng hỏi Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung uống một ngụm nước, vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu bình thản.

"Thanh Hoa.", cậu nói.

Động tác viết bài của Hạ Mộng Ngư dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn Từ Tử Sung, như để xác định xem mình có nghe nhầm hay không.

Nhưng vẻ mặt của Từ Tử Sung hoàn toàn thản nhiên, hoàn toàn không như đang nói đùa.

Không phải Hạ Mộng Ngư xem thường Từ Tử Sung, nhưng thực tế là, dựa vào thành tích hiện tại của Từ Tử Sung mà thi Thanh Hoa thì trên cơ bản là không thể, trừ phi xuất hiện kì tích.

"Vậy cậu... Cố lên nhé..."

Hạ Mộng Ngư không đành lòng đả kích Từ Tử Sung, hơn nữa quan điểm làm người của cô trước sau như một, tuyệt đối không nói lời người khác không muốn nghe, luôn cố giữ câu "nói thật" có sức sát thương, bằng không tại sao cô lại có mối quan hệ tốt với mọi người như vậy.

"Có một cái mục tiêu cũng không phải chuyện tệ. Cố gắng là được.", Hạ Mộng Ngư nói.

"Ừ."

Giọng Từ Tử Sung trầm xuống, cậu cụp mắt, yên lặng cầm cốc nước lên uống tiếp.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cúi đầu tiếp tục làm bài. Từ Tử Sung nhìn cô viết, nhưng mới làm được hai câu, bỗng nhiên cô nặng nề đập bút xuống bàn.

"Cậu có nói đùa không đấy?", Hạ Mộng Ngư nghiêm túc nhìn Từ Tử Sung, rốt cuộc vẫn là không nhịn nổi.

"Hả? Đùa cái gì?"

"Thi Thanh Hoa ấy!"

"Không nói đùa, mình thật sự muốn thi Thanh Hoa."

Hạ Mộng Ngư trầm mặc vài giây, rồi nặng nề thở dài một hơi.

"Chết tiệt."

"Sao thế?", Từ Tử Sung nghi hoặc hỏi.

Hạ Mộng Ngư cau mày suy ngẫm, dáng vẻ như đang tính chuyện trọng đại.

"Tình hình của cậu thi Thanh Hoa thật sự là quá khó, khả năng thấp. Nhưng thấp không có nghĩa là hoàn toàn không có khả năng. Cho nên năm học này cậu phải tăng tốc học, có mục tiêu sẽ tăng được thành tích. Cậu yên tâm, mình sẽ giúp cậu, chỉ cần cậu học theo phương pháp của mình, không chừng sẽ có kỳ tích."

Từ Tử Sung nghe Hạ Mộng Ngư nói liến thoắng thì không khỏi sửng sốt, sau đó trầm mặc một lúc lâu mới nghiêng đầu cười.

"Ơ kìa, cậu cười cái gì!", Hạ Mộng Ngư đang sốt ruột sốt gan, cô hổn hển nói: "Chuyện này không buồn cười chút nào, phải nghiêm túc, trừ phi cậu không thật sự thi Thanh Hoa."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung thu lại nụ cười, thái độ nghiêm chỉnh, cậu gật đầu, "Được, mình sẽ nghiêm túc."

Hạ Mộng Ngư cất đề thi, lại lấy quyển sổ ghi chép ra, vừa viết vừa lải nhải, "Từ bây giờ, một giây cũng không được lãng phí, cậu học lệch hơi nghiêm trọng đấy, nhất là Văn, cái môn này còn khó hơn Toán nhiều. Cậu viết văn cực kỳ rối, nhưng cậu không phải lo. Làm văn mình cũng có cách, mấu chốt vẫn là chạm được vào tim người chấm thi..."

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?"

Hạ Mộng Ngư cau mày nhìn bảng biểu trong quyển sổ.

Tình hình của Từ Tử Sung đúng là không thể lãng phí dù chỉ một giây, cô phải nhanh chóng lên kế hoạch cho tuần này, bắt đầu lao vào học.

"Đây chính là đại ái vô cương mà cậu nói sao?"

...

"Cảm ơn.", Từ Tử Sung nói thêm, "Nhưng không cần phiền thế đâu."

Động tác trên tay Hạ Mộng Ngư cứng đờ, lòng cô trầm xuống, thậm chí cô còn không dám ngẩng đầu lên nhìn Từ Tử Sung.

Xong rồi, xong rồi, đây là muốn cự tuyệt cô đây, cũng không muốn để cô đối xử tốt với cậu.

"Có khả năng thi Thanh Hoa hay không, hiện tại cũng đã nhìn ra được. Có rất nhiều chuyện không phải cứ ngang bướng đấu tranh là có ý nghĩa.", Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư thở một hơi.

https://thuviensach.vn

Chưa xong, chưa xong, hù chết cô.

"Cậu nói thật đi, cậu cảm thấy mình liều mạng học một năm có thể thi đỗ Thanh Hoa không?", Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư nặng nề thở dài một hơi, tâm trạng đi xuống thảm hại.

"Khó, đến mình còn không chắc trăm phần trăm. Cậu cũng không phải là không biết, học sinh tỉnh mình thi thố trâu bò, càng đừng nói đến chuyện năm nay là năm có số lượng thi tuyển nhiều nhất từ trước đến giờ.", Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ nói: "Có điều cậu nhất định phải thi, chúng ta đương nhiên phải thử rồi, ngộ nhỡ có kỳ tích xuất hiện thì sao? Tuy là phương pháp tốt nhất, có thể không phải là học, mà là diệt hết những đứa đang xếp trước cậu."

"Vậy phải diệt bao nhiêu?"

"Diệt một trại tập trung Do Thái..."

Thật sự Từ Tử Sung biết, thế giới này giống như một tòa Kim Tự Tháp vậy. Nhóm người có thành tích tốt nhất đứng ở đỉnh tháp, là những người giỏi nhất. Người có thành tích bình thường như cậu thật ra rất nhiều, trong lớp hay trong trường thì được coi là nổi bật, nhưng xếp hạng toàn tỉnh hoặc cả nước thì vô cùng bình thường. Lúc nào cũng có thể bị thay thế, lúc nào cũng có thể bị đá văng đi, chứ chưa nói đến tương lai huy hoàng.

Cái gọi là thi đỗ đại học sẽ thay đổi vận mệnh đã không còn có khả năng ở thời đại này.

Có thừa nhận hay không, thì tuyệt đại đa số con người sinh ra đã được xếp sẵn đường đời, bố mẹ bạn có thể quyết định những "tài nguyên" bạn có được, chỉ số thông minh của bạn quyết định sự cố gắng của bạn sẽ đưa bạn đến trình độ nào, ADN của bạn quyết định bạn có phải là người nỗ lực hay

https://thuviensach.vn

không, mà tính cách của bạn lại quyết định sự cố gắng của bạn có thể có tác dụng hay không.

Bạn cho rằng đó là sự lựa chọn của bạn, thật ra đó là thuận theo vận mệnh, đi trên con đường người khác muốn bạn đi mà thôi.

Trên đời này, mọi sự cạnh tranh đều vô cùng tàn khốc, không chỉ có thi vào đại học. Cuộc sống sau cuộc thi vào đại học cũng chỉ ngày càng tràn đầy lạnh lùng, máu và nước mắt mà thôi.

Từ Tử Sung tiếp xúc với xã hội sớm hơn các bạn cùng trang lứa nên đã sớm hiểu ra đạo lý này.

"Vậy nên mình mới nói không cần phiền như vậy, bỏ vào chỗ vô ích, chỉ làm lãng phí thời gian của cậu thôi."

"Thế cậu định bỏ Thanh Hoa à?", Hạ Mộng Ngư tự nói: "Thật ra mình lên kế hoạch cho cậu, sau đó bọn mình cùng cố gắng, đặt ra mục tiêu, thoải mái học một chút, tuy rằng không đỗ Thanh Hoa thì vẫn có thể vào được trường 985* của tỉnh, còn có thể chọn được một chuyên ngành tốt nữa."

*Dự án 985 ra đời năm 1998, dự án nâng cao nguồn lực tài chính để trang bị cơ ở vật chất tối tân cho các trường, nhằm chủ trương xây dựng các trường đại học đẳng cấp quốc tế.

"Mình muốn đến Bắc Kinh học.", Từ Tử Sung kiên định nói, "Nhất định phải đi."

Hạ Mộng Ngư nhíu mày nói: "Tại sao? Thí sinh ngoại tỉnh thi trường ở Bắc Kinh không có ưu thế gì, nếu đến Bắc Kinh chắc chắn không vào được trường tốt bằng ở địa phương."

"Ừ, mình biết, nhưng mình muốn đến Bắc Kinh."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư hết cách, tiếp tục cúi đầu hí hoáy làm bảng biểu.

"Bọn mình vẫn cứ là liều mạng thi Thanh Hoa đi..."

Hạ Mộng Ngư như một binh sĩ chuẩn bị ra chiến trường diệt giặc, sẵn sàng đón địch, bất cứ lúc nào cũng có thể xông pha.

"Hạ Mộng Ngư."

"Lại gì nữa?", Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu, cô than thở: "Không thấy mình đang bận sao? Đừng quấy rầy mình lập kế hoạch cho cậu có được không, sao hôm nay cậu nói nhiều thế?"

Từ Tử Sung trầm mặc.

"Sao gọi mình mà lại không nói gì?"

"Không phải cậu chê mình nói nhiều sao?"

"Nói đi.", Hạ Mộng Ngư giục, "Nói xong mình còn phải lên kế hoạch."

"Trận đấu tuần này, cậu đến làm cheerleader cho mình đi, cầm cờ cho mình, dẫn mình lên sàn đấu."

"Gì?"

Hạ Mộng Ngư ngây ngẩn, sao Từ Tử Sung lại có lối suy nghĩ còn nhảy cóc hơn cả cô thế này.

"Cuối tuần này mình không chắc có thể đi được, mình có lớp học thêm."

Đã bỏ hai tuần rồi, nếu không đến chắc chắn sẽ có chuyện, đảm bảo thầy sẽ hoài nghi, ngộ nhỡ gọi điện cho mẹ cô thì cô xong đời.

https://thuviensach.vn

"Lên Mười hai rồi, mình không định tiếp tục chơi ở câu lạc bộ nữa, chỗ đó ngoài kiếm tiền ra thì không giúp mình nâng cao kĩ thuật cho lắm."

"Cậu không chơi quyền anh nữa à?"

"Vẫn chứ. Nhưng không chơi ở câu lạc bộ nữa. Cho nên tuần này là trận cuối cùng của mình ở đó."

"Thế à, vậy thì rất quan trọng rồi.", Hạ Mộng Ngư thở dài, đang nghĩ xem tuần này đi thế nào được, làm thế nào để thầy không nghi ngờ, bố mẹ không phát hiện.

"Ừ. Cho nên cậu nhất định phải đến đấy."

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, sau đó cười tủm tỉm, "Cậu yên tâm, cho dù phải vượt núi đao biển lửa mình cũng sẽ nhất định đến."

9"3J?&uX0b

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Một tuần không đi học thêm không sao, hai tuần không đi học thêm vẫn còn có thể miễn cưỡng che giấu, nhưng mà đến ba tuần liên tiếp không đi, chắc chắn thầy sẽ nghi ngờ. Càng đừng nói lớp học thêm này là do mẹ Hạ Dạ Dương sắp xếp, thầy cô đều là giáo viên nổi tiếng cả nước đã về hưu, đầy mình kinh nghiệm chinh chiến cùng học trò qua nhiều kỳ thi.

Vậy nên, trước khi đến câu lạc bộ quyền anh, Hạ Mộng Ngư vì đề phòng ngộ nhỡ, nhân lúc mẹ đi nấu cơm liền lấy trộm di động của bà, cho số của thầy dạy thêm vào danh sách đen. Như vậy, nếu thầy có nghi ngờ gì muốn gọi điện thoại hỏi mẹ thì cũng không gọi nổi.

Chặn trao đổi là phương pháp tốt nhất để chia tách liên minh, bởi vì cả hai bên đều chỉ có thể nghe được từ phía Hạ Mộng Ngư.

Đợi đến tuần sau cô đi học thêm lại nói dối thầy vài câu, thầy giáo không nghi ngờ gì nữa, mọi chuyện êm đẹp trôi qua, cô sẽ tìm cơ hội bỏ số của thầy ra khỏi danh sách đen trong điện thoại của mẹ, thần không biết quỷ không hay!

Vậy nên hôm nay Hạ Mộng Ngư hoàn toàn chẳng lo lắng gì, thong dong chuyển di động sang chế độ im lặng, hết sức tập trung làm bài tập trong phòng nghỉ của Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung khởi động xong liền ngồi xuống bên cạnh Hạ Mộng Ngư quấn băng vải, tiện thể nhìn cô làm bài. Cậu thật sự thích ngắm dáng vẻ Hạ Mộng Ngư lúc cô làm bài. Bởi mỗi lúc đó, trên gương mặt cô sẽ hiện lên vẻ chăm chú khó có được, hoàn toàn không giống với cái vẻ hờ hững thế nào

https://thuviensach.vn

cũng được lúc bình thường. Ánh mắt lúc này của cô rất sáng, khi gặp phải đề khó sẽ hơi nhíu mày, lúc suy nghĩ thường đưa tay vân vê vành tai trái, lúc không biết phải làm sao sẽ vô thức cắn môi. Hàng mày của cô rất thanh tú, vành tai vừa trắng vừa mịn, bờ môi chỉ nhìn thôi đã biết là mềm mại...

"Chết tiệt!", bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư kêu lên một tiếng.

Từ Tử Sung lấy lại tinh thần, thu ánh mắt lại, quay đầu đi, tiếp tục quấn băng vải.

"Gì đấy?", Từ Tử Sung thản nhiên lên tiếng.

"Suýt nữa mình quên mất một chuyện quan trọng."

"Hả?"

Hạ Mộng Ngư lập tức đứng dậy, chạy đến mở ba lô ra, vừa giở vừa nói: "Đề thi mình soạn cho cậu đâu rồi? À... Đây rồi!"

"Đề thi nào?"

Hạ Mộng Ngư đập bộp một cái cả tập đề thi xuống trước mặt Từ Tử Sung, tủm tỉm nói: "Đề thi cậu phải làm trong tuần này ở đây hết, mình đã phân theo ngày cho cậu rồi. Cậu không cần phải làm tất đâu, chỉ cần làm những câu mình đánh dấu thôi, như vậy sẽ không lãng phí nhiều thời gian của cậu."

Từ Tử Sung nhìn tập đề thi, thoáng cau mày, "Hạ Mộng Ngư, cậu tự giao bài tập cho mình đấy hả?"

"Đúng, không được à?"

"Được..."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư ngồi xuống, tiếp tục làm bài, vừa viết vừa nói: "Thái độ của cậu phải nghiêm túc một chút đấy, cậu phải cùng mình vào Thanh Hoa!"

Từ Tử Sung sửng sốt, cúi đầu cười cười, sau đó cất đề thi đi.

Cùng cô ấy vào Thanh Hoa sao?

"Được.", Từ Tử Sung nghiêm túc nói: "Nhất định sẽ làm."

Hạ Mộng Ngư không nói tiếp, giành giật từng giây để làm đề thi Lý. Cô bắt đầu tách mình với thế giới bên ngoài, đắm chìm trong không gian rộng lớn của đề Lý, không thể kiềm chế được.

Bỗng nhiên, điện thoại Hạ Mộng Ngư đặt bên cạnh lóe sáng, cô chăm chú làm bài nên không để ý, chỉ Từ Tử Sung liếc mắt một cái liền nhìn thấy hàng chữ: Tiểu tổ tông.

Cậu nhíu mày.

Là người kia sao?

Từ Tử Sung không nhắc, để kệ Hạ Mộng Ngư làm bài, cứ vậy trầm mặc nhìn màn hình nháy sáng cho đến khi đầu bên kia cúp máy.

"Hạ Mộng Ngư.", Từ Tử Sung đột nhiên hỏi: "Cậu lưu mình trong điện thoại là gì?"

"Từ Tử Sung.", Hạ Mộng Ngư trả lời không chút do dự.

"Ừ."

"Sao vậy?", Hạ Mộng Ngư nghi hoặc ngẩng đầu.

"Không có gì."

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư nghĩ ra, chẳng lẽ nóng nực nên tâm tính thay đổi? Có khi nào bực mình vì cô lưu cho cậu cái tên không đủ thân thiết?

"Cậu nói thế mình mới cảm thấy là nên sửa cho cậu một cái tên khác."

Hạ Mộng Ngư cầm di động, nhìn thấy cuộc gọi nhỡ.

Từ Tử Sung cẩn thận quan sát biểu cảm của Hạ Mộng Ngư, chỉ thấy cô bình tĩnh phớt lờ cuộc gọi đó, chuyển ra mở danh bạ.

Hạ Mộng Ngư thoăn thoắt sửa lại tên cho Từ Tử Sung, sau đó lại sửa trên weixin, cả danh bạ online cũng sửa luôn.

"Xong rồi!", Hạ Mộng Ngư đưa di động cho Từ Tử Sung xem, còn cười tủm tỉm, "Tên này thế nào, thích không?"

Từ Tử Sung nhìn thoáng qua màn hình di động của Hạ Mộng Ngư, bên trên hiện ra ba chữ to đùng: Từ ỏn ẻn.

Vẻ mặt Từ Tử Sung đen thui.

Hạ Mộng Ngư cười to hai tiếng rồi nói: "Đùa thôi, cậu chờ một chút!"

Cô lại cúi đầu gõ chữ, rồi lại đưa cho Từ Tử Sung xem.

Boy cao ngạo...

"Hạ Mộng Ngư."

"Sao?"

"Cậu có nghiêm túc không đấy?"

"Có mà! Thế nào? Thích không? Thích cái nào?"

https://thuviensach.vn

"Vẫn là cái đầu đi...", Từ Tử Sung điềm tĩnh nói.

"Tuyệt!"

Hạ Mộng Ngư đắc ý đổi thành "Từ ỏn ẻn".

Từ Tử Sung nhìn điệu bộ vui vẻ của Hạ Mộng Ngư mà nặng nề thở dài một hơi. Cậu thật sự có cảm giác hoàn toàn bó tay với cô nàng này rồi.

Lúc này có người gõ cửa phòng nghỉ, là huấn luyện viên của Từ Tử Sung.

"Còn mười lăm phút nữa, chuẩn bị lên sàn đi."

"Được ạ, bọn em qua ngay."

Huấn luyện viên vừa đi, Hạ Mộng Ngư liền nhảy chồm lên, vội vàng đeo tóc giả, kéo kéo tà váy ngắn xuống, sau đó chạy tới lấy chiến bào cho Từ Tử Sung, kiễng chân nói: "Nào, để mình mặc cho cậu."

Từ Tử Sung cứng đờ, nhưng vẫn nghiêng người qua.

Sao dạo gần đây cô lại ân cần như vậy?

Vóc dáng Hạ Mộng Ngư không tính là cao, vậy nên phải nhảy nhảy lên. Từ Tử Sung nhìn cô chăm chăm qua tấm gương.

"Mình cảm thấy mặc chiến bào cực ngầu nhé.", Hạ Mộng Ngư nói.

"Cậu thích mình có thể tặng cậu một cái."

"Thật không?", ánh mắt Hạ Mộng Ngư lập tức sáng lên.

Thấy Hạ Mộng Ngư hưng phấn như vậy, Từ Tử Sung không kiềm chế được phải nở nụ cười dịu dàng.

https://thuviensach.vn

"Thật. Mình sẽ đặt may cho cậu một cái."

"Wow, mình thích màu đỏ!"

"Được."

"Mà còn phải là lụa tơ tằm nhé!"

"Đều được."

"Tuyệt quá!", Hạ Mộng Ngư tươi cười nói.

Đến lúc phải lên đài, cả hai cùng rời khỏi phòng nghỉ.

Hành lang của câu lạc bộ khá dài, Hạ Mộng Ngư rất không thích cảm giác ngột ngạt như lúc này, dọc đường đi cứ muốn nói gì đó.

"Mọi người đều biết hôm nay là trận cuối cùng của cậu nên đều cược cậu thắng đấy. Đây là lần có tỉ lệ cược cậu thắng cao nhất đấy, ai cũng hy vọng sẽ cậu có thể có được một lời tạm biệt hoàn mỹ nhất."

"Còn cậu, cược ai thắng?"

"Mình đương nhiên cược cậu thắng rồi!"

Từ Tử Sung cười: "Phải là chắc thắng."

"Lần nào cược cậu thắng cũng chẳng kiếm được bao nhiêu, tỉ suất chênh quá thấp."

Hạ Mộng Ngư chợt chớp mắt, không biết lại nghĩ ra ý kiến quỷ quái gì.

"Này...", Hạ Mộng Ngư đưa ánh mắt sáng quắc sang nhìn Từ Tử Sung, "Hay là cậu cố ý thua đi? Mình cược đối thủ thắng, tiền kiếm được mỗi đứa một nửa."

https://thuviensach.vn

"Không được.", Từ Tử Sung từ chối không chút đắn đo.

Tuy rằng Hạ Mộng Ngư vốn chỉ đang nói đùa, nhưng ngẫm lại thì đây là lần đầu tiên Từ Tử Sung nói không với cô.

"Tại sao? Chẳng phải cậu chơi quyền anh để kiếm tiền à?", Hạ Mộng Ngư tò mò hỏi: "Như thế không phải là sẽ kiếm được nhiều tiền hơn ư?"

Từ Tử Sung trầm mặc trong chốc lát, cậu quay đầu nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, vẻ mặt không chút thay đổi, "Nhưng mình thích thắng."

Hạ Mộng Ngư cảm thấy tim mình đập nhanh hơn hẳn, mà lại còn cảm giác mặt mình đỏ lên nữa.

Mẹ kiếp, hắn nói lời này trông thật ngầu.

Dường như sợ bị Từ Tử Sung phát hiện ra vẻ ngại ngùng của mình, Hạ Mộng Ngư quay đi nhìn mũi chân, lại bắt đầu đùa: "Quả nhiên thắng vẫn quan trọng hơn tiền."

"Thắng không quan trọng.", Từ Tử Sung ngừng một lát rồi bình thản nói tiếp: "Quan trọng là mình có thể..."

Từ Tử Sung không nói gì nữa, tiếp tục trầm mặc đi về phía trước.

Ngọn đèn dọc hành lang lờ mờ, khung cửa sổ của câu lạc bộ được lắp trên cao, ánh trăng xuyên qua ô kính rọi xuống thân hình Từ Tử Sung, phủ lên tấm chiến bào của cậu.

Hạ Mộng Ngư không khống chế được mình ngước mắt nhìn Từ Tử Sung, dừng tại sườn mặt của cậu, sao chỉ cảm thấy từng đường nét đều được như dùng mũi dao tỉ mỉ chạm khắc nên, giống như ánh trăng bàng bạc đêm nay, ngọt ngào cứa qua linh hồn cô.

"Từ Tử Sung..."

https://thuviensach.vn

"Hả?"

Hạ Mộng Ngư ngây ngốc nhìn Từ Tử Sung, dùng giọng nói như than vãn mà nói: "Sao cậu có thể đẹp trai thế này chứ..."

"Được đấy.", Từ Tử Sung dừng một chút rồi nói tiếp: "Rất biết ăn nói."

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng trở lại bình thường, nháy mắt mấy cái với Từ Tử Sung: "Đương nhiên rồi, cậu quên mình là gì của cậu rồi sao?"

"Britney..."

"Đúng!", Hạ Mộng Ngư sôi nổi hẳn lên, bắn hình trái tim thật to với Từ Tử Sung, nũng nịu nói: "Britney ăn Đại Bạch Thỏ đương nhiên là mồm miệng càng ngọt hơn rồi."

Từ Tử Sung không nhịn được liền bật cười.

"Được rồi, lát nữa xong việc sẽ mua cho cậu."

"Wow! Từ Tử Sung đẹp trai nhất, Từ Tử Sung đẹp trai nhất!"

Hạ Mộng Ngư vui vẻ lắc mông, ngúng nguẩy đi về phía trước.

Nhìn thấy dáng vẻ này của cô, Từ Tử sung không khỏi thở dài trong lòng.

Britney khác đòi kẹo, còn Britney của cậu đòi mạng cơ.

"Lại đây."

"Hả?", Hạ Mộng Ngư thôi hưng phấn, nghi hoặc nhìn về phía Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung giơ tay.

https://thuviensach.vn

"Fighting form, còn nhớ không?"

"Nhớ chứ!", Hạ Mộng Ngư lập tức giơ nắm tay chạm vào nắm tay của Từ Tử Sung.

"Từ Tử Sung, fighting!"

Từ Tử Sung cũng chạm vào nắm tay của Hạ Mộng Ngư.

"Chắc thắng."

Ngọn đèn bừng sáng, Hạ Mộng Ngư giơ cao lá cờ "Mục Thần Phan Ân" tiến vào vầng hào quang.

Tiếng hoan hô cùng tiếng reo hò vang vọng khắp câu lạc bộ. Từ Tử Sung theo sau Hạ Mộng Ngư tiến vào khoảng sáng, bước đi vững vàng từ từ lên sàn đấu.

Đối thủ của Từ Tử Sung đã đợi sẵn trên sàn đấu.

Người muốn đánh gục cậu đang ở phía trước, nhưng tình yêu và ước mơ của cậu cũng ở phía trước, vì vậy không có gì phải do dự cả.

Cứ vậy mà làm thôi.

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy "Mục Thần Phan Ân" vẫy tay chào khán giả cả bốn phía. Ai nấy đều dùng tiếng vỗ tay giòn giã và tiếng reo hò chói tai để đáp lại chàng thanh niên còn chưa đến mười tám tuổi này.

Tuy rằng cậu chỉ chơi ở cậu lạc bộ này được nửa năm, nhưng mỗi trận đấu đều chưa từng khiến người xem thất vọng.

Chưa từng thấy cậu khinh miệt đối thủ, mặc dù thực lực cách xa.

https://thuviensach.vn

Cũng chưa từng thấy cậu khiếp đảm lùi bước, mặc dù đối thủ là người ngoại quốc thể hình gần gấp đôi cậu.

Trên đài mạnh mẽ uy phong, dưới đài lại trầm ổn khiêm tốn.

Họ biết cậu thanh niên này sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi đài đấu của câu lạc bộ nhỏ này, vì tương lai cậu không chỉ là nhà vô địch ngầm không một xu dính túi.

Một ngày nào đó, cậu sẽ khoác chiến bào đen "Mục Thần Phan Ân", dưới ánh đèn sáng rực, bên dàn pháo lửa nghi ngút, giữa những tiếng reo hò như sóng gầm, đứng trên lôi đài trước hàng vạn khán giả, giao đấu cùng đối thủ đỉnh cao nhất thế giới.

Mà đến khi đó, họ có thể kiêu ngạo nói với người khác: Lúc hắn mới mười mấy tuổi, ông đây đã xem hắn thi đấu rồi. Ông đây đã sớm biết hắn sẽ có ngày này mà.

uB

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Trận đấu cuối cùng của Từ Tử Sung không có gì đáng ngạc nhiên. Trong tiếng treo hò của khán giả, cậu chỉ cần một hiệp đã K.O đối thủ.

Chỉ một đòn đẹp mắt, đối thủ đã gục xuống đất không dậy nổi.

Từ Tử Sung giành chiến thắng một cách lưu loát, thậm chí không chút động tác dư thừa, không hề phí phạm thời gian.

Nhưng khán giả thích cậu như vậy.

Mục Thần Phan Ân cá tính là vậy, mặc dù là trận đấu cuối cùng, nhưng cậu không hề biểu diễn cho có, chiến thắng dứt khoát, không dền dứ, cũng không đùa bỡn đối thủ.

Trọng tài đếm giây, đối thủ không sao đứng dậy nổi, trận đấu kết thúc.

Sau cùng, trọng tài giơ tay Từ Tử Sung lên, tuyên bố cậu là người giành chiến thắng hôm nay. Cậu đi vòng quanh sàn đấu, nhảy qua dây chắn, vẫy chào những khán giả đã ủng hộ mình trong suốt nửa năm nay một lần cuối cùng.

Hôm nay, đến cả đối thủ cũng mong Từ Tử Sung thắng.

Trong tiếng nhạc rộn ràng, Từ Tử Sung nhận lấy chiếc cúp giành cho người chiến thắng. Cậu giơ cao chiếc cúp, mắt nhìn xuống phía dưới sàn đấu.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư đang đứng ngay hàng đầu, tay vẫy cờ, miệng mỉm cười, cùng mọi người hoan hô chúc mừng cậu.

Mặc dù Hạ Mộng Ngư không phải người biết nhảy, động tác lắc lư chẳng hề bài bản, nhưng vẫn có được sức sống của tuổi thanh xuân, vậy nên nhìn thế nào cũng thấy nóng bỏng, nhìn kiểu gì cũng thấy hấp dẫn.

Tốt, hôm nay con thỏ tinh này không chạy trốn.

Thấy Từ Tử Sung nhìn về phía mình, Hạ Mộng Ngư thôi không nhảy nhót nữa, cứ trân trân nhìn cậu. Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, tất cả những thứ xung quanh dường như không còn quan trọng nữa, ngay cả giữa những tiếng ồn ào huyên náo, trong mắt hai người chỉ có đối phương.

Từ Tử Sung cầm theo chiếc cúp nhảy xuống khỏi sàn đấu, đi thẳng về phía Hạ Mộng Ngư. Cô cũng để lá cờ lại cho người bên cạnh, vội vàng chạy về phía cậu.

Nhóm người mẫu và nhân viên câu lạc bộ đều mỉm cười nhìn hai người trẻ tuổi.

Ôi chao, tình cảm tốt quá.

"Cậu rất cừ!", Hạ Mộng Ngư không tiếc lời khen, "Một đòn cuối cùng quả thật quá lóa mắt."

"Lần sau dạy cậu."

"Được!"

Từ Tử Sung đưa chiếc cúp trong tay cho Hạ Mộng Ngư.

"Hả?", Hạ Mộng Ngư nghi hoặc đón lấy chiếc cúp, lại hỏi: "Đưa cho mình làm gì? Muốn mình nhận thay cậu à?"

https://thuviensach.vn

Chiếc cúp này khá nặng, hình như có mạ vàng thật.

"Tặng cậu."

"Gì?", Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi: "Cái này không phải chỉ để người thắng cầm một lúc, sau đấy lại trả lại à?"

"Ừ, nhưng lần này câu lạc bộ tặng mình, họ sẽ làm cái mới."

"Wow, thích thế!", Hạ Mộng Ngư ôm chặt cái cúp vào lòng, tủm tỉm cười hỏi: "Thứ có ý nghĩa thế này tặng mình liệu có ổn không?"

Không ổn mà còn ôm chặt thế? Từ Tử Sung không biết làm gì ngoài cười, cậu vỗ vai Hạ Mộng Ngư rồi nói: "Không phải đã nói là xong việc sẽ mua kẹo thỏ cho cậu à? Cái này cho cậu đem đi đựng kẹo."

"Thế thì cậu phải mua cho mình hơi nhiều kẹo đấy."

"Được."

"Nếu mình ăn hết rồi thì sao?"

"Lại mua."

"Tuyệt!"

Trận đấu kết thúc, Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư lấy lý do sáng mai phải đi học làm lý do để từ chối lời mời ăn khuya của câu lạc bộ. Hai người thay quần áo, mặc đồng phục, lưng đeo ba lô, quyền thủ và cheerleader "biến hình" thành hai cô cậu học sinh trung học bình thường.

Tối mùa hè, trên đường khá nhiều người. Ban ngày quá nóng nực, bảy tám giờ tối mặt trời mới lặn hẳn, mọi người cũng chỉ có thể ra ngoài đi dạo vào tối muộn. Đã mười giờ mà vẫn có không ít người đi lại, hai bên đường

https://thuviensach.vn

đầy người ăn khuya. Mặc đồng phục học sinh như Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư thật ra chẳng gây chú ý chút nào.

Hai người đi đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ ngay gần bến xe để mua kẹo.

Hạ Mộng Ngư ngồi trên băng ghế dài, nhìn Từ Tử Sung đổ cả đống kẹo Bạch Thỏ vào chiếc cúp. Những viên kẹo chạm vào thành cúp lách cách nghe hệt như cảm giác rộn ràng của năm mới.

"Vui quá.", Hạ Mộng Ngư cười nói: "Lâu lắm rồi không được vui như thế này."

Từ Tử Sung liếc nhìn Hạ Mộng Ngư một cái, rõ ràng bình thường ngày nào cô cũng rất vui vẻ mà.

"Có vài gói kẹo mà đã vui, cậu cũng dễ thỏa mãn thật đấy.", Từ Tử Sung thực sự bó tay.

"Tại vì là kẹo cậu mua cho mình mà.", Hạ Mộng Ngư vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, giọng nói trở nên rất nhẹ nhàng, "Với lại, những thứ mình muốn không nhiều, những thứ mình muốn đều cực kỳ dễ thỏa mãn."

Chỉ có điều, những thứ cô muốn không giống với đại đa số mà thôi.

Bỗng nhiên Từ Tử Sung lặng thinh.

Có lẽ những thứ Hạ Mộng Ngư muốn không nhiều, nhưng có lẽ cô đều có thể đạt được, và phải là có được những thứ tốt nhất.

Oh my God, who is she?

...

Di động của Hạ Mộng Ngư bỗng nhiên đổ chuông.

https://thuviensach.vn

...

Cause, darling, I"m a nightmare dressed like a daydream.*

*Blank Space – Taylor Swift

...

Di động trong túi Hạ Mộng Ngư liên tục đổ chuông, Từ Tử Sung nghe bài nhạc chuông của cô mà không khỏi nở nụ cười bất đắc dĩ.

I"m a nightmare dressed like a daydream...

Thật ra cô rất hiểu bản thân mình.

She really is a nightmare dressed like a daydream.

Hạ Mộng Ngư chính là kiểu người thoạt nhìn bay bổng như giấc mơ, nhưng trong nội tâm lại là cơn ác mộng vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận là sẽ khiến người ta sa chìm trong đó.

Thoạt nhìn thì như "con cá" hạnh phúc, vô lo vô nghĩ, thông minh lại xinh đẹp, lễ phép lại khiêm tốn.

Nhưng thực tế thì sao?

Đầy một bụng mưu ma chước quỷ.

Cô nàng đáng yêu ngoan ngoãn kia chỉ là bề ngoài mà thôi, mà dường như vỏ bọc đó đang che giấu đi trùng trùng lớp lớp nội tâm bên trong cô.

Cô là phần tử khủng bố trong đời cậu.

Vì giấc mơ ban ngày tan biến nên cơn mộng đêm mới khó tỉnh.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc cũng rút điện thoại ra, nhìn màn hình điện thoại, rồi Hạ Mộng Ngư không chút do dự ấn nút tắt, còn không quên lừ mắt khinh khỉnh, sau đó cầm một viên kẹo bỏ vào miệng.

"Wow, ngon quá."

Hạ Mộng Ngư lại cười.

"Sao lại thích kẹo Đại Bạch Thỏ?", Từ Tử Sung hỏi.

"Vì mình thích chế phẩm từ sữa!"

Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm đưa cho Từ Tử Sung một viên.

Từ Tử Sung thoáng do dự nhưng vẫn ăn, mặc dù cậu không thích đồ ngọt.

"Hồi còn bé, bố mẹ mình yêu cầu ở mình rất cao, thi hai bài được 99 điểm cũng không được, nhưng nếu được 100 điểm là họ lại thưởng cho mình một túi Đại Bạch Thỏ!", Hạ Mộng Ngư nói.

"Bố mẹ cậu nghiêm khắc với cậu thật.", Từ Tử Sung điềm nhiên đáp.

Hồi nhỏ chắc chắn Hạ Mộng Ngư rất đáng yêu, một gói kẹo đáng là bao mà cứ phải được 100 điểm mới cho cô chứ.

"Ừ đấy, đúng là không có tuổi thơ...", Hạ Mộng Ngư lại bỏ một viên kẹo vào miệng, nháy mắt mấy cái với Từ Tử Sung, "Nhưng mà con người mình trước giờ không bao giờ làm khó mình, họ nghiêm khắc với mình, còn mình thì rất khoan dung với bản thân."

Từ Tử Sung không nhịn cười nổi, thật là...

Cô trông thì có vẻ rất quy củ, nhưng thật ra lại thích gì làm nấy, cũng chẳng phải ai cũng có thể suy nghĩ tự do tự tại được như thế.

https://thuviensach.vn

"Không có tuổi thơ cậu có tiếc không?", Từ Tử Sung lại hỏi.

Hạ Mộng Ngư phát hiện ra, hôm nay câu hỏi nào của Từ Tử Sung cũng đặc biệt có ý tứ.

Cô không phải là người thích bộc lộ nội tâm, nhưng cô đồng ý để Từ Tử Sung biết, vì chỉ cần là chuyện cậu muốn biết thì cô sẽ không giấu.

"Không tiếc."

...

"Vì chỉ cần đợi đến lúc mình trưởng thành, đợi đến lúc không phải dựa vào ai mà vẫn có thể sống tốt, là mình có thể từng ngày từng ngày đưa tuổi thơ trở lại."

"Đấy là cách sống gì vậy?", Từ Tử Sung hơi nhíu mày.

Cô vẫn muốn sống vô tư thế sao?

"Cậu có từng nghe người ta nói rằng trẻ con thường coi mình thành thần thánh không, bởi vì dường như cả vũ trụ xung quanh nó vậy, khóc có người bế, đói thì có ăn, muốn lấy gì thì lấy, muốn ngủ thì ngủ. Vậy nên thật ra trưởng thành là quá trình thần thánh biến thành người thôi, tuổi thơ ấu và tuổi thanh xuân chính là sự giao hòa giữa người và thần."

"Giữa thần với người là gì?"

"Thần chính là gốc rễ con người mình, vô thức theo đuổi những thứ mình muốn, giống như trẻ con khóc oe oe vậy. Người là phần vượt trội của mình, là khuôn sáo xã hội cho mình, là cái bố mẹ chờ mong. Thời thơ ấu chính là phần căn bản nhất trong con người mình. Vậy nên, sống thời thơ ấu chính là sống đúng với bản thân mình."

https://thuviensach.vn

"Có sáu chữ là nói rõ được câu chuyện, sao cậu cứ phải vòng vèo thế nhỉ!"

Từ Tử Sung là người thích nói chuyện vào trọng tâm, vậy nên cậu không thể nào giải thích nổi cái tính thích lòng vòng của cô.

Hạ Mộng Ngư gõ gõ mặt bàn rồi nói: "Đây chính là nguyên nhân mình viết văn lúc nào cũng được điểm cao, còn cậu thì luôn luôn thất bại! Người làm công tác văn hóa như mình đây nói chuyện thích lòng vòng thế đấy!"

"Phải điểm hoa vẽ cành vào, hiểu chưa? Sau này kể cả một câu chuyện kể tám trăm chữ vẫn chưa hiểu thì cũng không được dùng có tám chữ để nói!"

Từ Tử Sung không nhịn cười nổi.

"Được."

Sống đúng với bản thân.

Lúc này, di động của Hạ Mộng Ngư lại đổ chuông. Từ Tử Sung liếc nhìn màn hình, lại là "Tiểu tổ tông" gọi.

"Ai mà cứ gọi suốt thế?", Từ Tử Sung hỏi: "Sao cậu không nghe?"

"Hạ Dạ Dương.", Hạ Mộng Ngư nói luôn: "Hắn tìm mình chắc chắn không phải chuyện tốt, không nghe, không nghe."

Hạ Dạ Dương...

Nghe thấy cái tên này, ánh mắt Từ Tử Sung liền tối sầm lại.

Tâm trạng không tốt.

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương, nam vương của trường, bạn từ nhỏ của Hạ Mộng Ngư, học thần số hai, bố là cục trưởng cục giáo dục.

Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương được mệnh danh là hai đối thủ sống mái trong trường, hàng năm huyết tẩy đầu bảng thành tích, một người vị trí thứ nhất, một người thứ hai, không ai lay đổ được. Vậy nên, hai cái tên Hạ Dạ Dương và Hạ Mộng Ngư, gần như ai ai trong trường cũng đều biết.

Có điều, so sánh ra thì mọi người vẫn khâm phục và ủng hộ Hạ Dạ Dương hơn Hạ Mộng Ngư một chút.

Vì trong ấn tượng của mọi người, Hạ Mộng Ngư là một cô học trò ngoan ngoãn, ngày ngày chăm chỉ học tập, đầu óc không để ý chuyện khác, vậy nên thành tích cao là điều dễ hiểu. Hơn nữa, ngoài thành tích học tập ra thì cô chẳng có điểm gì đáng chú ý.

Còn Hạ Dạ Dương, ngoài học ra thì đời tư của cậu ta cũng rất phong phú. Trong hai năm trung học, Hạ Dạ Dương đã tập hợp về đội đủ các thành phần nữ sinh, số bạn gái cũ gần đủ để thành lập được một nhóm AKB48*. Chẳng mấy nữa cậu ta sẽ lên Mười hai, khóa lớp Mười chuẩn bị nhập học, ai cũng cảm thấy có lẽ các em gái kia khó mà thoát được rồi. Dù sao thì vừa đẹp trai, gia đình vừa có điều kiện, lại thông minh xuất chúng như vậy, ai lại không thích?

*AKB48 là nhóm nhạc của Nhật có số lượng thành viên rất lớn.

À, có Hạ Mộng Ngư không thích.

"Lại gọi kìa.", Từ Tử Sung nhìn di động của Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư lại không thèm nghe.

Sao tên Hạ Dạ Dương này đáng ghét thế nhỉ, quấy nhiễu buổi hẹn hò của cô.

https://thuviensach.vn

"Có phải có mình ở đây cậu không tiện nghe không?", Từ Tử Sung hỏi.

"Không phải... Hắn tìm mình thì còn có cái chuyện gì quan trọng cơ chứ? Chắc chắn là vì mình không đi học thêm nên hỏi đấy."

Thật ra Hạ Mộng Ngư khá thích lớp học thêm đó, vì cô cảm thấy hiệu suất dạy của giáo viên rất cao, không vô nghĩa, câu nào cũng vào trọng tâm. Có điều cũng đến năm học cuối cùng rồi, phương pháp nên biết đều đã biết, sách giáo khoa cũng đã học xong, từ giờ đến khi kết thúc cũng chỉ là ôn đi ôn lại các dạng đề, vậy nên cả Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương đều hết dần hứng thú với lớp học thêm này. Thỉnh thoảng hai người lại xin nghỉ, nhưng ba tuần liên tiếp thì chưa bao giờ. Hạ Dạ Dương gọi điện hỏi cũng là chuyện bình thường, chỉ có điều, Hạ Mộng Ngư không thích nói nhiều với cậu ta.

Hạ Mộng Ngư lại nhấn nút tắt.

Từ Tử Sung giả vờ bâng quơ hỏi: "Cậu đi học thêm cùng Hạ Dạ Dương à?"

"Ừ.", Hạ Mộng Ngư vừa ăn kẹo vừa nói: "Cũng được hai năm rồi, mình vào học lớp này là do mẹ Hạ Dạ Dương tận dụng quan hệ xin được đấy."

"Lớp học thêm gì mà phiền thế?", Từ Tử Sung hỏi tiếp.

"Toàn giáo viên nổi tiếng về hưu dạy mà, nghe đâu những đứa dốt học xong cũng thi được vào trường điểm đấy."

"Thế?"

"Đương nhiên là chém gió rồi, có điều chỉ cần không phải là dốt đặc cán mai, cứ học ở đấy là cũng ổn rồi. Thành tích năm lớp Mười của mình

https://thuviensach.vn

tăng nhanh như vậy, rõ ràng là lớp học thêm này không phải dạng vừa."

Hồi cấp Hai, Hạ Mộng Ngư không quá chăm chỉ học hành, có sao hay vậy, thế nên kết quả thi vào cấp Ba rất bình thường. Mặc dù có thể chắc chắn vào được Tứ Trung, nhưng vẫn bị phân vào một trong tám lớp bình thường.

Mỗi khóa học đều có hai lớp chọn, trong đó một nửa là học sinh do trường tự chiêu sinh, một nửa là học sinh đăng kí vào kỳ thi xét tuyển. Hai lớp chọn đó ngay từ học kỳ đầu tiên của năm học đầu đã trực tiếp phân ban, hơn nữa cường độ học rất lớn, tất cả đều là học sinh xuất sắc của các trường Trung học cơ sở, học sinh lớp bình thường căn bản là không đủ sức cạnh tranh cùng.

Vậy nên, học kỳ đầu tiên, Hạ Mộng Ngư cũng chỉ có thể đứng đầu lớp mình mà thôi.

Hạ Dạ Dương là học sinh lớp chọn. Hồi còn ở cấp Hai, Hạ Dạ Dương đã luôn đứng vị trí thứ nhất của cả trường; Lên cấp Ba, vào lớp chọn, vì bạn cùng lớp đều quá xuất sắc nên thành tích có giảm xuống một chút, nhưng vẫn đứng trong tốp hai mươi.

Có điều Hạ Dạ Dương có tố chất tương đối tốt. Trong lớp chọn có vài người là bạn học cùng cấp Hai với Hạ Dạ Dương và Hạ Mộng Ngư, thành tích thi tuyển cao hơn Hạ Mộng Ngư nhiều, sau này do chịu không nổi áp lực cạnh tranh, chịu không nổi tâm lý chênh lệch gà với phượng hoàng, chênh lệch lòng sông mặt biển, vậy nên thành tích học tập xuống dốc không phanh, mỗi lần thi cũng đều chỉ qua được mức cơ bản. Bố mẹ Hạ Dạ Dương thấy con trai khó sống nổi giữa một bầy long phượng, nên ngay khi kết thúc kỳ học đầu tiên đã phải tích cực hành động, tìm ra được một lớp học thêm cực kỳ đắt đỏ nhưng cũng vô cùng lợi hại. Giáo viên của lớp học thêm đó đều là người nổi tiếng trong cả nước nhưng đã về hưu. Vì bố Hạ Mộng Ngư là thư ký của bố Hạ Dạ Dương, hai người lại học cùng trường,

https://thuviensach.vn

nên Hạ Mộng Ngư mới được hưởng ké thể diện của bố Hạ Dạ Dương mà chen được một chân vào lớp học thêm này.

Từ Tử Sung trầm mặc không nói.

Không chỉ cùng lớn lên, mà quan hệ giữa hai nhà có vẻ cũng rất tốt. Lớp học thêm tốt như vậy, bình thường người ta toàn giấu giếm đi, nhưng bố mẹ Hạ Dạ Dương lại tích cực đưa Hạ Mộng Ngư vào, đủ để thấy họ quý cô đến đâu.

Di động của Hạ Mộng Ngư vẫn không ngừng rung, cả tin nhắn weixin cũng không ngừng đến.

"Hay là cậu nghe đi.", Từ Tử Sung nói nhưng không chút biểu cảm, "Cứ kêu mãi thôi, ồn quá."

Hạ Mộng Ngư vốn không để ý, nhưng Từ Tử Sung kêu ồn ào. Cô đang chuẩn bị chuyển sang chế độ yên lặng, nhưng vừa mở màn hình khóa ra liền nhìn thấy ngay nội dung tin nhắn của Hạ Dạ Dương.

Ngay phút ấy, Hạ Mộng Ngư lập tức ngây dại.

Hạ Mộng Ngư như vậy, Từ Tử Sung chưa bao giờ nhìn thấy.

Sao cô lại hoảng như vậy?

Từ Tử Sung thật sự chưa từng thấy cô sợ gì, nhưng biểu cảm trên gương mặt cô lúc này đúng là vô cùng kinh hãi, ngay cả khi bị đám côn đồ bao vây, cô cũng không để lộ ra vẻ mặt như vậy.

"Thôi xong rồi, xong rồi, xong rồi."

"Sao vậy?"

"Mình chết chắc rồi..."

https://thuviensach.vn

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Mình phải đi trước đã, mai gặp nhau nói sau."

Hạ Mộng Ngư đứng dậy, chạy nhanh ra cửa, lại vội vàng quay vào ôm lấy cái cúp trên bàn nhét thẳng vào ba lô, rồi mới dùng tốc độ như chạy nước rút một trăm mét lao ra khỏi cửa hàng tiện lợi, thậm chí còn không kịp giải thích được một câu với Từ Tử Sung.

Sắc mặt Từ Tử Sung trầm xuống. Cậu nhìn thoáng qua viên kẹo Đại Bạch Thỏ rơi trên bàn rồi cũng nhấc ba lô rời đi.

Hạ Dạ Dương.

Quả là tiểu tổ tông của cô.

Hạ Mộng Ngư ngồi vào taxi, miết màn hình, nhìn tin nhắn weixin Hạ Dạ Dương gửi đến, trong đầu thầm chém cậu ta một trăm nhát chí tử.

Hạ Dạ Dương: Thầy quan tâm cậu lắm đấy, thấy cậu ốm hai tuần liền nên định gọi điện cho mẹ cậu hỏi han tình hình. Nhưng thế nào mà mãi vẫn không gọi được, tôi tốt bụng lấy điện thoại của tôi cho thầy mượn.

Hạ Dạ Dương: Dì nói là cậu vẫn khỏe chứ không có bệnh tật gì hết. Biết cậu trốn học, chú dì đang tức giận lắm đấy. Dì nói với tôi, bố cậu để sẵn cái roi gia truyền ra rồi.

Hạ Dạ Dương: Tôi bảo này, tối cuối tuần cậu không ngoan ngoãn học hành mà còn chạy đi đâu đấy?

Hạ Dạ Dương: Cậu đâu có bạn trai, trốn học làm gì hả?

Hạ Dạ Dương: Không phải là đang yêu đương thật đấy chứ?

Hạ Dạ Dương: Vẫn đang trốn tôi?

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương: Không nhận điện thoại hả? Tôi thấy cái gan cá tin hin của cậu càng lúc càng lớn đấy.

Hạ Dạ Dương: Trong vòng hai mươi phút đến ngay cổng tiểu khu thì tôi vẫn còn cứu được cậu một mạng.

Hạ Mộng Ngư nhìn tin nhắn của Hạ Dạ Dương, cả người như muốn nổ tung!

Tên rác rưởi Hạ Dạ Dương này, fug asshole!

ugun

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Niễu niễu thành biên liễu

Thanh thanh mạch thượng tang

Đề lung vong thải diệp

Tạc dạ mộng Ngư Dương.*

*Bài "Xuân khuê tứ" của Trương Trọng Tố.

Hạ Dạ Dương, Hạ Mộng Ngư.

Vừa nghe hai cái tên đó thì ai cũng cảm thấy chắc chắn giữa họ có một mối duyên phận vô cùng sâu sắc...

Nhưng đúng ra là mối "nghiệt duyên" sâu không thấy đáy!

Không chỉ là mối nghiệt duyên sâu không thấy đáy, mà trong lòng Hạ Mộng Ngư, Hạ Dạ Dương còn là mồ chôn sâu hun hút, vì vị tiểu tổ tông này từ nhỏ đến lớn đều gài bẫy hại cô. Vậy nên Hạ Mộng Ngư vẫn nghĩ không biết có phải kiếp trước mình đã một đao chém chết Hạ Dạ Dương hay không, thì kiếp này Hạ Dạ Dương mới luôn nghĩ cách bức tử cô như thế...

Hạ Mộng Ngư ngoan ngoãn đứng sau lưng Hạ Dạ Dương, cúi đầu không nói được câu nào, gương mặt đầy vẻ buồn bã, như thể đang ăn năn hối hận vì hành vi sai lầm của mình.

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương đứng phía trước cô, nói đỡ cho cô.

"Chú dì, chú dì đừng trách Hạ Hạ, chuyện này chủ yếu là tại cháu. Đợt vừa rồi bọn cháu cãi nhau, bạn ấy không muốn gặp cháu nên mới trốn mấy buổi học ạ."

Loại người thay bạn gái còn chăm hơn thay tất như Hạ Dạ Dương, quả nhiên trình độ kiếm lý do là số một thiên hạ, đến cô còn không bì kịp.

Lý do này cực tốt, ha ha, e là chính Hạ Dạ Dương còn không biết, việc cô cãi nhau với cậu ta còn khiến bố mẹ cô tức giận hơn cả việc cô bỏ học.

Từ nhỏ đến lớn, bố mẹ Hạ Mộng Ngư chỉ yêu cầu ở cô hai điều, một là không gây phiền toái, hai là không chọc tức Hạ Dạ Dương. Vì bố của Hạ Dạ Dương là cấp trên của bố Hạ Mộng Ngư...

Vào năm bố Hạ Mộng Ngư vẫn chưa làm thư ký cho bố Hạ Dạ Dương, hai bà mẹ đều mang thai cùng lúc, sinh trong cùng một bệnh viện. Bố Hạ Mộng Ngư là điển hình cho kiểu người chỉ số thông minh bình thường, được cái mã anh tuấn tiêu sái, lại chịu cố gắng, hơn nữa vô cùng giỏi nịnh bợ cấp trên. Vậy nên, lúc hai bà vợ hai nhà họ Hạ* cùng sinh trong bệnh viện, ông bố này đã nhờ sếp đặt tên cho con gái mình.

*Cùng họ Hạ nhưng chữ viết khác nhau, họ của Hạ Mộng Ngư mang nghĩa "mùa hè", còn của Hạ Dạ Dương mang nghĩa "chúc mừng".

Đúng là nghiệt duyên...

Bác Hạ bình thường thích nghiên cứu tử vi, vừa nhìn bát tự của Hạ Mộng Ngư đã vô cùng kinh ngạc.

"Lão Hạ à, con gái chú mệnh tốt cực kỳ, ở thời cổ đại là có mệnh hoàng hậu đấy, mạng lớn. Mà kể cũng khéo thật, bát tự của con gái chú vô cùng vượng con trai anh."

https://thuviensach.vn

Bố Hạ Dạ Dương cảm thấy chắc chắn Hạ Mộng Ngư có duyên với nhà họ nên lấy ngay bốn chữ trong câu thơ mình thích nhất, hai chữ cho con trai, hai chữ cho Hạ Mộng Ngư. Sau này, quan hệ giữa hai gia đình không tệ. Lúc được thuyên chuyển công tác, bố Hạ Dạ Dương đã đặc biệt tiến cử bố Hạ Mộng Ngư, vì vậy bao năm nay, bố Hạ Mộng Ngư vẫn đi theo ông ấy, làm thư ký cho ông ấy luôn.

Chuyện chọn tên này là nỗi đắc ý của bố Hạ Mộng Ngư, lần nào kể với người khác cũng vô cùng tự hào, nhưng đó lại là nỗi sỉ nhục lớn nhất đời Hạ Mộng Ngư.

"Tạc dạ mộng Ngư Dương", ha ha, quả là kẹp mình giữa một đầu một đuôi.

Hạ Mộng Ngư trời sinh tính tình phóng khoáng, yêu tự do. Cô cảm thấy người quản cả nhân sinh quan như mình sao có thể bị người khác kìm kẹp? Chỉ có thể là tên rác rưởi Hạ Dạ Dương!

Hơn nữa, Hạ Mộng Ngư vẫn luôn cảm thấy nhà họ Hạ không hẳn có lòng tốt. Nói cái gì mà, tính ra mệnh cô tốt, là mệnh hoàng hậu, cho tên con trai họ ghép với tên cô, chẳng phải chính là hy vọng mệnh con trai họ còn tốt hơn cô sao?

Hoàn hảo hơn mệnh hoàng hậu, chỉ có thể là mệnh hoàng đế.

Mẹ kiếp, sao không ngẫm thử xem cái đồ tiểu thiếu gia như Hạ Dạ Dương có nhận nổi không đi.

Bố Hạ Mộng Ngư lại lấy chuyện này làm kiêu hãnh, thường xuyên thổi phồng lên, cho rằng mình có quan hệ rất tốt với cấp trên, hai nhà thân thiết khăng khít, không như người bình thường. Mỗi lần Hạ Mộng Ngư ngồi bên cạnh nghe bố nói chuyện này, cô đều lấy làm xấu hổ thay bố, thay chính bản thân cô nữa.

https://thuviensach.vn

Cũng bởi vậy mà Hạ Mộng Ngư không muốn qua lại quá nhiều với Hạ Dạ Dương. Nhưng trớ trêu, từ nhỏ bố mẹ đã dạy Hạ Mộng Ngư phải chơi cùng Hạ Dạ Dương, bất cứ chuyện gì cũng phải nhường Hạ Dạ Dương. Chỉ cần Hạ Mộng Ngư thoáng có biểu hiện không phục Hạ Dạ Dương, hoặc nói lời không phù hợp với cậu ta, là khi về nhà sẽ bị bố mẹ dạy cho một bài, mắng cô không hiểu chuyện.

Dựa vào cái gì chứ, đều là con người như nhau, vì sao cô phải cúi đầu, cô không phải là nha hoàn của Hạ Dạ Dương!

Hồi còn nhỏ, Hạ Mộng Ngư còn quật cường, dám đứng trước mặt bố mẹ mà cao giọng, nhưng trứng chọi đá, có cứng đầu đến đâu cũng không thắng nổi đòn roi của bố.

Cô sợ đau.

Bị bố đánh nhiều, Hạ Mộng Ngư rất ngoan ngoãn, không hề để lộ ra vẻ ngang bướng, bắt đầu biết nghe lời Hạ Dạ Dương, vâng dạ phục tùng.

Vậy nên, gần như từ hồi bảy tám tuổi, Hạ Mộng Ngư đã chôn giấu một ý định trong lòng. Đó là đợi đến lúc cô dày lông cứng cánh, những người này, từ bố mẹ cô cho đến cả nhà Hạ Dạ Dương, nhất là Hạ Dạ Dương, cô tuyệt đối sẽ không nhịn nữa!

"Mộng Ngư, sao con lại cãi nhau với Dạ Dương?", ánh mắt sắc lẹm của bố như lưỡi lê lướt qua Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư lập tức tỏ ra sợ hãi.

"Con xin lỗi..."

Hạ Dạ Dương vội vàng nói, "Không trách Hạ Hạ được ạ, tại tính tình cháu không tốt. Thật đấy, chú, nếu chú trách Hạ Hạ, cháu áy náy lắm, sau này chẳng còn dám gặp Hạ Hạ nữa."

https://thuviensach.vn

"Ôi dào, con gái chú mong manh, Dạ Dương đừng để bụng nhé."

"Hạ Hạ mà mong manh thì trên đời này không có con gái mong manh đâu ạ.", Hạ Dạ Dương lại nhìn Hạ Mộng Ngư, mỉm cười rồi nói tiếp: "Bạn ấy rất ngoan, bố mẹ cháu vẫn hay bảo, giá mà đổi được cháu với Hạ Hạ, để bạn ấy qua nhà cháu làm con gái của bố mẹ cháu thì tốt, chắc chắn có thể sống thêm vài năm nữa."

Lời vừa nói ra, quả nhiên tâm trạng của bố Hạ Mộng Ngư tốt hẳn.

Hạ Mộng Ngư thấy Hạ Dạ Dương mỉm cười với mình thì cũng nở một nụ cười ngọt ngào, vẻ mặt vô cùng cảm kích.

Mẹ kiếp, Hạ Dạ Dương, cậu có thể đừng dùng cái vẻ mặt này mà nhìn tôi được không? – Hạ Mộng Ngư thầm rít gào trong lòng.

Cô tuyệt đối sẽ không cảm kích Hạ Dạ Dương, cô không bị chứng Stockholm*! Nếu không vì Hạ Dạ Dương, thì thông minh như cô sao có thể bị bố mẹ phát hiện là đã trốn học!

*Hội chứng mà nạn nhân lâu ngày trở nên yêu quý, đồng cảm với người hại mình.

Thấy Hạ Mộng Ngư cười đến ngọt ngào với mình, Hạ Dạ Dương mới thu lại ánh mắt, rồi nhìn về phía bố mẹ cô, "Cũng không còn sớm nữa, chú dì nghỉ sớm đi ạ, cháu về đây."

"Phải, phải, mai còn phải đến trường, về sớm đi."

"Mộng Ngư, tiễn Dạ Dương xuống lầu đi con."

"Vâng ạ."

Hạ Mộng Ngư thầm lừ mắt xem thường, nhưng ngoài mặt thì vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Cô im lặng đưa Hạ Dạ Dương xuống lầu, rồi vẫy tay

https://thuviensach.vn

tạm biệt với cậu ta.

"Hôm nay cảm ơn cậu, đi đường cẩn thận, chú ý an toàn, tôi lên đây, tạm biệt, ngủ ngon."

Hạ Mộng Ngư xoay người định bước đi, nhưng bất chợt bị người ta tóm cặp lại.

"Quay lại đây!"

Biết ngay là sẽ không bỏ qua cho cô mà...

"Trong cặp có gì mà nặng thế này?", Hạ Dạ Dương buông tay,cau mày hỏi.

Hạ Mộng Ngư thầm thở dài, bất đắc dĩ xoay người lại, cúi đầu nhìn mũi giày, vẫn là bộ dạng nhu mì đó, "Sách..."

Dáng vẻ ngoan ngoãn quá mức này của Hạ Mộng Ngư, Hạ Dạ Dương vừa nhìn đã phát phiền.

"Rốt cuộc cậu bị làm sao đấy? Lén lút làm cái gì? Không phải là đang yêu thật đấy chứ?"

Hạ Dạ Dương cũng từng có nghe tin đồn, rằng vị công tử nhà giàu của khối, Mạnh Huy, đang theo đuổi Hạ Mộng Ngư, hơn nữa động tĩnh còn rất lớn, đến cả giáo viên còn biết.

Hạ Mộng Ngư vội vàng xua tay, lắc đầu nguây nguẩy, vẻ mặt sợ hãi, "Sao có thể thế được... Không có đâu, tôi đâu có dám. Nếu tôi mà làm thế, bố mẹ biết thì chắc chắn sẽ đánh gãy chân tôi. Tôi không thể..."

Hạ Dạ Dương quan sát Hạ Mộng Ngư, đúng là cô không dám làm thật. Nếu cô dám, người đầu tiên đánh gãy chân cô sẽ là cậu ta.

https://thuviensach.vn

"Thôi, cuối tuần nhớ đi học thêm, không được trốn học nữa."

"Biết rồi."

"Đi đây."

Hạ Dạ Dương xoay người đi, Hạ Mộng Ngư vẫn nhìn theo cậu ta.

Quả nhiên, đi chưa được mấy bước, Hạ Dạ Dương lại quay đầu lại.

Con người này lần nào cũng đi không dứt khoát như thế, cứ phải một bước ba lần quay đầu mới chịu.

Mẹ kiếp, có chuyện gì không thể nói một lần cho xong được sao?

Hạ Mộng Ngư cong khóe môi, dùng nụ cười tươi tắn giả tạo nhất cho Hạ Dạ Dương thấy.

"Sao vậy?", Hạ Mộng Ngư vờ cười.

"Mai là ngày gì cậu không quên đấy chứ?"

"Đương nhiên không rồi."

Định mệnh, mai là ngày gì?

"Tạm biệt, về cẩn thận."

"Ừ, đi đấy."

Lần này Hạ Dạ Dương đi thật.

Cho đến khi bóng dáng Hạ Dạ Dương biến mất trong màn đêm, Hạ Mộng Ngư mới có thể lừ mắt đi lên lầu. Sức chiến đấu của tên Hạ Dạ Dương này đúng là quá dư thừa, cả ngày nghĩ ra chuyện để lấy mạng cô.

https://thuviensach.vn

Lúc quay về, bố mẹ vẫn đang chờ trong phòng khách.

Hai người lại ca cho Hạ Mộng Ngư một bài, không phải vì cô trốn học, mà là vì chuyện tại sao cô có thể cãi nhau với Hạ Dạ Dương. Có điều vẫn tốt, vì Hạ Dạ Dương đã có lời nên bố không lôi roi ra nữa.

"Bố là thư ký của bác Hạ, sau này bác Hạ về hưu, bố bị cử đến đơn vị nào đều do một tay bác ấy sắp xếp đấy."

Lời dạy bảo ân cần của mẹ lại vang bên tai, "Tương lai của cả nhà đều nằm trong tay con đấy, sao con có thể không hiểu chuyện như vậy?"

Hạ Mộng Ngư bị lên lớp hơn nửa tiếng, nhưng cô đầy mình kinh nghiệm để xử lý tình huống này, thái độ nhận sai vô cùng đáng khen.

Cuối cùng bố mẹ cũng buông tha cho cô, để cô về phòng ngủ.

Rửa mặt xong, Hạ Mộng Ngư mới vào phòng xem điện thoại.

Có một tin nhắn của Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung: Về đến nhà báo tin bình an.

Hạ Mộng Ngư lập tức trả lời.

Hạ Mộng Ngư: Về lâu rồi. Hôm nay trốn học bị Hạ Dạ Dương bán đứng, vừa bị bố mẹ ca thán cho một lúc, vừa mới đọc được tin nhắn.

Bên kia gần như trả lời lại ngay trong tích tắc, quả thật không giống với phong cách của Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung: Có chuyện gì không?

Hạ Mộng Ngư: Không sao, yên tâm.

Từ Tử Sung: Vậy là tốt rồi, ngủ đi.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư: Ừ!

Hạ Mộng Ngư: Ngủ ngon!

Hạ Mộng Ngư: *Trái tim*!

Hạ Mộng Ngư: *Hôn gió*!

Hạ Mộng Ngư: *Chụt chụt*!

Từ Tử Sung:...

Từ Tử Sung: Được rồi.

Hạ Mộng Ngư chỉnh đồng hồ báo thức để chuẩn bị đi ngủ, vừa lúc kim đồng hồ điểm mười hai giờ đêm. Đã sang ngày mới, cô để ý thấy đã đến mùng một tháng Tám rồi.

Mùng một tháng Tám là ngày gì mà Hạ Dạ Dương xem trọng như vậy?

Ngày gì nhỉ?

Mùng một tháng Tám có phải ngày lễ không nhỉ?

Đậu má...

Dạo gần đây chỉ để ý đến Từ Tử Sung, vậy mà lại quên mất một chuyện lớn như vậy!

Cuối tháng Bảy, bạn thuộc chòm Sư Tử.

Đầu tháng Tám, bạn cũng thuộc chòm Sư Tử.

Hành động theo tình cảm, ý muốn bảo hộ quá mức, thích chỉ huy người khác, chủ nghĩa cá nhân, chủ nghĩa nam quyền mạnh mẽ, thích được

https://thuviensach.vn

khen, hấp tấp nóng nảy, ăn nói không kiêng dề, lòng tự trọng cao, và là kẻ vô cùng sĩ diện... Hạ Dạ Dương tuyệt đối là người đặc cái tính của Sư Tử nhất mà cô từng gặp.

Hôm nay là sinh nhật Hạ Dạ Dương...

Chết rồi, chết rồi, chết rồi, cô không chuẩn bị quà gì hết, tối muộn thế này cũng không đâu bán, nghĩ thế nào cũng thấy không kịp.

Tiểu tổ tông chắc chắn sẽ lại nổi điên rồi.

cu

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sáng thứ Hai, Hạ Mộng Ngư lại đến muộn, chỉ vì phải làm bánh sinh nhật cho tiểu tổ tông.

Bình thường nếu Hạ Mộng Ngư muốn làm bánh, chắc chắn phải lén lút làm sau lưng bố mẹ. Nhưng biết là làm cho Hạ Dạ Dương nên bố mẹ cô không hề mắng câu nào, còn dặn cô làm cho ngon nữa.

Đi học muộn nửa tiếng quả thật là chuyện chưa từng xảy ra với Hạ Mộng Ngư. Hơn nửa tiết đầu đã trôi qua, mà hai tiết đầu của thứ Hai lại luôn là tiết của cô chủ nhiệm Linh Hoa.

Hạ Mộng Ngư ủ rũ gõ cửa, sẵn sàng đợi trận công kích từ Linh Hoa. Quả nhiên, Linh Hoa liếc mắt một cái, lại quan sát Hạ Mộng Ngư một lượt từ trên xuống dưới rồi cười lạnh, "Ấy, đêm qua làm cái chuyện quốc gia đại sự gì mà hai mắt đen thui thế kia, định đến vườn bách thú đóng vai quốc bảo* hả?"

*Quốc bảo: Gấu trúc

Hạ Mộng Ngư lập tức cúi đầu, trông có vẻ vô cùng xấu hổ.

Linh Hoa vốn là tuýp người khẩu xà tâm Phật, giả vờ đáng thương một chút là sẽ không bị cô ấy làm khó nữa.

"Vào đi.", Linh Hoa chỉ chỗ ngồi sát bục giảng rồi nói: "Lên ngai vàng đi."

https://thuviensach.vn

Tuần trước, vì "đãi ngộ" cứ đi học muộn là phải ngồi cạnh bục giảng, nên gần như ai cũng đi học đúng giờ. Linh Hoa thấy chiêu này có lực uy hiếp nên tuần này vẫn lại phạt theo cách cũ.

Xong rồi, quả này không làm bài tập trong giờ được rồi.

Bi thương...

Hạ Mộng Ngư ủ rũ nhìn thoáng qua vị trí bên cạnh, ngạc nhiên là lại thấy có một người nữa, Từ Tử Sung.

Hai người liếc nhau, hình như Từ Tử Sung cũng mới đến chưa lâu, sách còn chưa lấy ra nữa. Cậu dứt khoát đứng dậy, ngồi vào chỗ bên trong, nhường lại chỗ vừa rồi cho cô. Hạ Mộng Ngư cúi đầu, vội vàng ngồi xuống cạnh cậu. Không hiểu sao, cô lại cảm thấy hơi ngại...

Quả nhiên, màn trào phúng của Linh Hoa vẫn chưa kết thúc, bà cô này rõ ràng là không thể kiềm chế được bản tính cay nghiệt của mình.

"Hai cô cậu cũng lợi hại ghê, thứ nhất, thứ hai, dẫn đầu chuyện đi muộn. Xem ra cô cậu không chỉ thích đứng đầu kỳ thi, mà còn thích ngồi hàng đầu nhỉ? Sao, ngồi ngay cạnh bục giảng có thích không, có cảm giác quân lâm thiên hạ không?"

Từ Tử Sung quay đầu nhìn liếc, vẻ mặt không chút thay đổi: "Cũng tàm tạm ạ."

Hạ Mộng Ngư trợn tròn mắt nhìn Từ Tử Sung.

Cậu làm gì đấy? Sao lại đi chọc giận Linh Hoa! Không biết lúc này im lặng mới là câu trả lời tốt nhất à?

"Vẫn còn cảm thấy ổn hả?", cô chủ nhiệm hừ lạnh một tiếng: "Nghĩ hai cô cậu đang đăng cơ thật đấy hả? Nếu mà đã thích chỗ này như thế thì

https://thuviensach.vn

cứ ngồi đấy đi. Tuần này nếu không có ai đi muộn thay cô cậu, cô cậu ngồi nguyên đấy cả tuần đi, cho cô cậu nghiện luôn."

Hạ Mộng Ngư khóc không ra nước mắt, vừa định mở miệng thì đã bị ánh mắt sắc lẹm của cô chủ nhiệm chặn họng. Cô mếu máo lấy sách vở ra, lòng đau như cắt. Từ Tử Sung tìm đường chết, liên quan quái gì đến cô!

Linh Hoa tiếp tục giảng bài, Từ Tử Sung ngáp một cái, chống đầu nhìn vào quyển sách giáo khoa nhàm chán.

Ngữ Văn là khuyết điểm lớn nhất của Từ Tử Sung, thấy cậu lại định ngủ, Hạ Mộng Ngư đá cậu một cái, trừng mắt, gõ vào sách của cậu, bảo cậu tập trung nghe giảng. Từ Tử Sung không còn cách nào khác, đành thở dài một hơi, sốc lại tinh thần, ánh mắt mới hơi sáng lên một chút.

Cảnh tượng này lọt vào mắt cô chủ nhiệm khiến cô ấy vô cùng sung sướng. Bởi Từ Tử Sung luôn không thích học Văn, vào tiết chẳng tập trung, tuy không dám trắng trợn gục xuống ngủ nhưng lúc nào cũng mơ mơ màng màng. Quả nhiên Hạ Mộng Ngư đúng là học trò ngoan, không chỉ chăm học mà còn kéo cả bạn học theo mình.

Bài học của tiết hôm nay là "Quy khứ lai từ" của Đào Uyên Minh*.

*Nhà thơ nổi tiếng thời Đông Tấn.

"Vừa rồi chúng ta đã xong phần tiểu sử của Đào Uyên Minh, bây giờ đến bài thơ "Quy khứ lai từ", ai xung phong đọc cho các bạn nghe nào?"

Đương nhiên là không ai giơ tay.

Linh Hoa liếc mắt nhìn hai người đang ngồi gần bục giảng.

"Hai vị mới đăng cơ, ai đọc nào?"

https://thuviensach.vn

Dựa theo thói quen ngày thường của Linh Hoa, chắc chắn sẽ là ai không thích học Văn thì sẽ gọi người đó. Hạ Mộng Ngư vừa định giơ tay kéo Từ Tử Sung ra khỏi ngọn hỏa lôi, thì không ngờ Từ Tử Sung lại mở miệng trước.

"Mỗi người một nửa đi ạ."

"Được!", Linh Hoa cười cười, bàn tay mập vung lên, "Ai đọc trước?"

Từ Tử Sung đeo kính vào rồi đứng dậy. Cậu cầm sách bằng một tay, một tay nhét vào túi, cất giọng đọc: "Quy khứ lai hề, điền viên tương vu, hồ bất quy..."

* Về đi sao chẳng về đi

Ruộng hoang đồng cỏ đợi chi chưa về

Phòng học rất im lặng, cả không gian chỉ còn lại giọng đọc của Từ Tử Sung, rõ ràng là không phí sức, nhưng lại có thể vang tới tận từng góc lớp.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy tim mình như run lên. Trước nay sao lại không cảm thấy giọng đọc của cậu hay đến vậy, trầm trầm, ấm áp, như tiếng vang từ lồng ngực dội ra, ngay cả người nghe thoáng qua cũng cảm thấy rung động.

Cô lại đưa mắt nhìn trộm Từ Tử Sung. Bình thường ở trường cậu đều đeo kính, chỉ khi ra ngoài mới không đeo. Rõ ràng thời gian cậu đeo kính khá nhiều, nhưng hiện tại, nhìn cậu một tay cầm quyển sách, gương mặt không chút biểu cảm, miệng đọc bài, Hạ Mộng Ngư lại thấy vô cùng khác lạ. Giống như dã thú vận quần áo giả làm người, hoặc giống như người sói, che giấu thân phận sống giữa loài người, đợi đến đêm trăng tròn mới biến hình vậy.

Dùng từ gì để diễn tả đây?

https://thuviensach.vn

Đúng!

Thú đội lốt người.

"Ngộ dĩ vãng chi bất gián, tri lai giả khả truy."

* Việc qua chuộc lại được nào

Từ nay riêng chuyện mai sau lo lường

Đọc đến câu này, Từ Tử Sung hơi liếc mắt xuống nhìn Hạ Mộng Ngư. Hai người nhìn nhau, Từ Tử Sung thoáng lắc đầu với cô rồi nhanh chóng thu tầm mắt trở lại trang sách.

Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới sực tỉnh, cũng vội vàng quay đầu xem sách.

Chết mất, vừa rồi nhìn Từ Tử Sung đến mê mẩn, may là cô giáo đang nhìn vào sách nên không để ý.

Từ Tử Sung này, ngày nào cũng quyến rũ chết cô!

Từ Tử Sung đọc xong hai đoạn, cô giáo bỗng chen lời, "Được rồi, đọc rất tốt, nửa sau Hạ Mộng Ngư tiếp tục."

Hạ Mộng Ngư đứng dậy đọc tiếp.

Cô cầm sách bằng hai tay, dáng đứng ngay ngắn, thần thái nghiêm túc, nhưng giọng đọc và ngữ điệu thì lại thánh thót, có phần khác so với vóc dáng nhỏ nhắn của cô.

"Quy khứ lai hề, thỉnh tức giao dĩ tuyệt du. Thế dữ ngã nhi tương vi, phục giá ngôn hề yên cầu..."

* Chuyến này về thực về rồi

https://thuviensach.vn

Lời chào nhắn gửi cùng người tới lui

Mùi đời chẳng hợp ngán mùi

Lẽ nào gắng gượng kịp lùi hoá hay

Nếu so sánh ra, thì Từ Tử Sung đọc khá bình thản, gần như không chêm thêm chút tình cảm cá nhân nào. Nhưng thần thái và giọng đọc trầm ấm của cậu thì lại rất phù hợp với bài thơ này. Giọng đọc của Hạ Mộng Ngư tuy rất thanh, rất ngọt, nhưng bao tâm tình đều được cô dồn vào bài thơ. Sự hào hứng của cô, linh hồn dạt dào yêu thương, tự do bay bổng, mới thật sự như kẻ tri âm với bài thơ này, vậy nên cô mới có thể đọc một cách phiêu diêu như vậy.

Thế dữ ngã nhi tương vi. (Đời đã lìa bỏ ta)

Phú quý phi ngô nguyện. (Phú quý chẳng phải điều ta nguyện)

"Ngụ hình vũ nội phục kỷ thời, hạt bất uỷ tâm nhiệm khứ lưu?"

* Đường đời đà tới khúc này

Còn bao năm tháng nữa đây mà chờ

Khóe miệng Hạ Mộng Ngư bất giác cong lên, tuy rằng chỉ là thoáng qua nhưng vẫn bị Từ Tử Sung tóm được. Cậu cau mày nhìn câu thơ, lại đối chiếu với dòng chú thích cuối sách. Đáng tiếc cậu kém Văn, vẫn không sao lý giải được.

Câu thơ này có ý gì, sao cô ấy lại thích như vậy?

Từ Tử Sung gạch chân câu thơ, đợi lát nữa nghe cô giáo giảng.

...

https://thuviensach.vn

Vì là học thêm trong hè nên giữa hai tiết học đầu có giờ nghỉ khá dài. Hai tiết đầu đều là Văn, lại bởi vì là tiết của cô chủ nhiệm nên cả lớp không ai dám làm loạn, Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư cũng không nói chuyện với nhau.

Đến khi hai tiết đầu kết thúc, Từ Tử Sung còn chưa kịp mở miệng hỏi Hạ Mộng Ngư xem hôm qua xảy ra chuyện gì, thì đã thấy cô cẩn thận ôm một cái túi lớn vội vàng ra khỏi cửa.

Phòng học nhanh chóng chỉ còn lại một nửa, người đi vệ sinh, người thì tới quầy bán đồ ăn vặt, còn có rất nhiều người tranh thủ hai mươi phút nghỉ này chạy ra ngoài ăn sáng.

"Ông anh.", Mạnh Huy vỗ vai Từ Tử Sung và nói: "Có đi ăn gì không?"

Từ Tử Sung lập tức đứng dậy.

Bình thường Mạnh Huy gọi thế nào Từ Tử Sung cũng không đứng dậy, thế mà hôm nay lại đồng ý nhanh đến vậy.

"Nhưng mà đi vệ sinh với tôi đã!", Mạnh Huy nói thêm.

"Được."

Hai người đi ra ngoài, từ xa đã thấy Hạ Mộng Ngư ôm cái túi đi tới cuối hành lang, rồi xoay người đi lên cầu thang.

"Ế, không phải học thần kia sao? Một mình ôm cái bọc đi đâu thế nhỉ?", Mạnh Huy tò mò hỏi: "Hay là ăn mảnh?"

"Không biết."

Nhưng Từ Tử Sung biết, đó là hướng lên tầng của lớp chọn. Ánh mắt cậu trầm xuống, mà Mạnh Huy cũng rõ ràng cảm thấy tâm trạng của anh

https://thuviensach.vn

bạn cùng bàn đang không tốt.

Trời nóng, Hạ Mộng Ngư sợ bánh sẽ chảy kem nên tranh thủ giờ nghỉ dài vội vàng chạy đi tặng quà sinh nhật cho Hạ Dạ Dương, đỡ phải đêm dài lắm mộng.

Lớp chọn và một lớp ban Văn khác đều ở tầng trên, muốn đến lớp Hạ Dạ Dương phải lên tầng, Hạ Mộng Ngư chọn thang ít người qua lại nhất. Thang này cách khá xa khu bán đồ ăn vặt, hơn nữa cuối dãy là nhà vệ sinh nam, lại đang kỳ nghỉ hè nên rất ít người. Tuy trong trường có vài người biết cô và Hạ Dạ Dương là bạn cùng lớn lên từ nhỏ, nhưng dù sao phong cách hai người khác biệt nên tuyệt đại đa số đều không gán ghép hai người.

Hạ Mộng Ngư không thích gây chú ý, vậy nên cũng không muốn bị ai ghép với tên playboy Hạ Dạ Dương.

Kể cũng trùng hợp, Hạ Mộng Ngư vừa đi đến đầu cầu thang đã thấy Hạ Dạ Dương cùng đám anh em chí cốt của cậu ta đi xuống.

Hạ Dạ Dương đút hai tay vào túi, thấy Hạ Mộng Ngư xuất hiện ở đầu cầu thang, cậu ta dừng bước, cố nén ý cười, híp mắt quan sát cô từ trên cao.

Đám anh em của Hạ Dạ Dương đương nhiên là số ít những người biết quan hệ của hai người họ nên cũng biết Hạ Mộng Ngư, họ mỉm cười với cô trước.

Hạ Mộng Ngư cũng lễ phép mỉm cười với họ.

Hạ Dạ Dương híp đôi mắt hoa đào nhìn Hạ Mộng Ngư, hơi nhíu mày, dường như không mấy hài lòng với cách chào hỏi của cô với đám anh em của cậu ta.

Hạ Mộng Ngư nhìn về phía đại gia Hạ Dạ Dương. Tiểu tổ tông sĩ diện như thế, tuyệt đối sẽ không chào hỏi cô trước.

https://thuviensach.vn

"Hạ Dạ Dương, bố mẹ tôi gửi cho cậu cái này."

Hạ Mộng Ngư cầm bao lì xì bố mẹ gửi đưa cho Hạ Dạ Dương. Bởi vì đưa cái này trước, nên khả năng Hạ Dạ Dương từ chối có thể khá cao. Nếu cô đưa bánh ngọt trước, nói không chừng, tâm trạng tốt, cậu ta sẽ nhận luôn cả lì xì cũng nên. Cô không thể phạm phải sai lầm trong chiến lược như vậy.

"Không cần."

Quả nhiên Hạ Dạ Dương từ chối thẳng, vẻ mặt còn hơi khó chịu.

"Cậu không nhận, bố mẹ lại nói tôi.", Hạ Mộng Ngư mếu máo nói.

"Vậy cậu cầm đi, cứ nói là tôi đã nhận rồi.", Hạ Dạ Dương mất kiên nhẫn nói.

Hạ Mộng Ngư mừng thầm trong lòng, nhưng lại làm ra vẻ bất đắc dĩ mà đút bao lì xì vào túi áo đồng phục.

Hạ Dạ Dương vẫn đứng trên bậc thang, tiếp tục từ trên cao nhìn xuống Hạ Mộng Ngư.

"Cậu cầm cái gì trong tay đấy?", Hạ Dạ Dương hỏi.

"À.", Hạ Mộng Ngư làm ra vẻ như vừa sực nhớ, vội đưa cái túi cho Hạ Dạ Dương, "Đây là quà sinh nhật tôi tặng cho cậu!"

Thần sắc Hạ Dạ Dương tươi tỉnh lên một chút, rốt cuộc cậu ta cũng bước xuống thang, đi đến trước mặt Hạ Mộng Ngư, nhận lái cái túi, rồi lấy ra từ bên trong một chiếc hộp đựng bánh sinh nhật.

Chiếc bánh không lớn, chỉ khoảng 10cm.

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương lập tức mở ra, đưa cái hộp cho bạn bên cạnh cầm, còn mình cẩn thận lấy bánh ra.

Là một chiếc bánh kem trắng, bên trên còn dùng fondant làm thành hình một chú sư tử nhỏ.

Ánh mắt Hạ Dạ Dương sáng bừng, rốt cuộc cũng nở nụ cười vui vẻ.

Từ Tử Sung ngăn Mạnh Huy đang định đi lại, rồi giơ tay ra hiệu chớ lên tiếng với cậu ta. Hai người đứng ở góc rẽ, vừa vặn chứng kiến cảnh tượng đó.

Hạ Dạ Dương cười rạng rỡ, đám anh em bên cạnh cũng đều cười toe toét.

"Cái này là cậu tự làm à?", Hạ Dạ Dương hỏi.

"Ừ.", Hạ Mộng Ngư bày tỏ lòng trung thành: "Dậy từ bốn giờ sáng làm đấy."

,"serif)uR

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Nghe thấy Hạ Mộng Ngư nói dậy từ bốn giờ sáng, Hạ Dạ Dương càng không kìm được nụ cười tươi hiếm thấy.

"Hôm qua cậu về nhà muộn, bốn giờ đã dậy, ngủ được có mấy tiếng? Sau này không cần thế nữa, tặng quà hay không không quan trọng, để tôi biết cậu có lòng là được rồi."

Mẹ kiếp!

Nếu cô thật sự không tặng gì, chắc chắn với cái tính bụng dạ hẹp hòi của Hạ Dạ Dương, chưa biết chừng sẽ làm ra chuyển quỷ quái nào đó, sao có thể bỏ qua cho cô được.

"Thế đâu có được? Sinh nhật cậu tôi nhất định phải tặng quà."

Hạ Dạ Dương vừa cười vừa nhìn Hạ Mộng Ngư, "Thật á? Quan trọng thế cơ à?"

"Đúng rồi.", Hạ Mộng Ngư tiếp tục giả vờ cười, "Chỉ có điều là quà của tôi quá bình thường, chắc chắn không thể so sánh với quà của bạn cậu rồi, có mỗi cái bánh kem, chẳng phải gì đáng giá."

Hạ Dạ Dương biết, bố mẹ Hạ Mộng Ngư không keo kiệt với cô, nhưng cũng không xông xênh chút nào, chẳng như đám công tử cậu ta có bao nhiêu tiền tiêu vặt.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy vẻ mặt ngại ngùng này của cô, Hạ Dạ Dương lại chợt băn khoăn, vì để tặng quà cho cậu ta, chắc chắn cô đã suy nghĩ rất lâu, đồ đắt thì không mua được, rẻ lại sợ cậu ta không thích.

"Ai nói không đáng giá?", Hạ Dạ Dương đưa mắt nhìn cậu bạn bên cạnh, ý bảo cậu ta nói thêm một hai câu.

"Phải phải phải, của ít lòng nhiều!"

"Mẹ ông, bớt mồm đi được không.", Hạ Dạ Dương vội nói với Hạ Mộng Ngư, "Không ít, rất nhiều, những thứ mấy người đó mua tôi không thích."

"Đúng, đúng, đúng.", đám anh em kia lập tức nói: "Quà mua đều không đáng để ý!"

Hạ Mộng Ngư cười như không, "Tôi biết cậu cái gì cũng có, cho nên tốt nhất vẫn nên tặng thứ tự tay mình làm."

Thật ra là cô quên sinh nhật của cậu ta, cũng không kịp mua quà.

"Như thế mới ý nghĩa đấy biết không!"

Hạ Dạ Dương cười tươi rói. Lúc cậu ta cười, có thể nói là chiếu sáng tinh thần, cả con phố đều phải mờ đi vì cậu ta...

Tuy rằng tuyệt đại đa số thời gian, Hạ Mộng Ngư đều cảm thấy Hạ Dạ Dương cực kỳ đáng ghét, nhưng không thể không công nhận là cậu ta rất đẹp trai, mày kiếm mắt sáng, anh tuấn ngời ngời. Chàng trai áo trắng được nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ trong tiểu thuyết chính là hình mẫu như cậu ta. Haiz, người đẹp như vậy, nếu không phải cái bụng xấu xa thì thật tốt...

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cũng cười, "Nhưng mà cái bánh này hơi bé, tôi nghĩ chắc hôm nay cậu đặt một cái bánh to rồi, tôi mà làm to thì sợ cậu ăn phát ngấy mất."

Thật ra là không có thời gian mua nguyên liệu, nguyên liệu trong nhà chỉ đủ để làm cái bánh bằng vậy.

"Nếu cậu không ăn nổi thì cắn một miếng thôi, chỗ còn lại chia cho người khác đi.", Hạ Mộng Ngư nói.

Hạ Dạ Dương cười nhìn chiếc bánh ngọt trong tay, "Cái này có gì mà không ăn hết? Cậu yên tâm, tôi sẽ ăn hết!"

"Cậu ta không ăn hết còn có mình.", một cậu bạn bên cạnh chen vào.

"Liên quan quái gì đến ông, tự ăn rỉ mũi đi."

...

Nhiệm vụ hoàn thành mĩ mãn, Hạ Mộng Ngư vô cùng sảng khoái, chuẩn bị quay về.

"Quà này tặng cậu, tôi về làm bài đây, chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

Tâm trạng Hạ Dạ Dương vô cùng tốt nên cũng không làm khó Hạ Mộng Ngư nữa.

"Được, đi đi.", Hạ Dạ Dương hớn hở nói.

Hạ Mộng Ngư xoay người định đi.

"Chờ chút."

Hạ Dạ Dương bỗng gọi Hạ Mộng Ngư lại. Hạ Mộng Ngư vừa bước được một chân liền phải thu lại.

https://thuviensach.vn

Tiểu tổ tông lại làm sao vậy?

"Hạ Hạ..."

Hạ Mộng Ngư nổi đầy da gà, xong rồi, tiểu tổ tông lại giở trò rồi. Mỗi lần cậu ta gọi cô là Hạ Hạ thì y rằng có chuyện không hay!

"Hạ Hạ."

"Hả?"

Vừa rồi, Hạ Dạ Dương nhìn thấy Mạnh Huy và Từ Tử Sung đang đứng ngay lối rẽ cầu thang. Cái tên tay đeo Iwatch đứng phía trước hẳn là Mạnh Huy đang theo đuổi Hạ Mông Ngư? Tên này khá cao, nghe nói chơi bóng rổ không tồi.

Có điều, tuy Mạnh Huy xịt keo tóc bóng lộn, đi đôi giày phiên bản số lượng hạn chế, nhìn thôi đã thấy khoa trương. Nhưng người đứng phía sau thì không, thoạt nhìn rất bụi bặm, đeo thêm cặp kính gọng đen, thật sự tạo cảm giác khiến người khác không thể xem thường. Cậu cường tráng hơn hẳn đám bạn cùng tuổi, rõ ràng đang trầm mặc nhưng lại rất nổi bật trong đám đông.

Hạ Dạ Dương không thích cậu, cậu ta cảm giác người này không như những người khác, cũng không giống cậu ta.

"Cậu gọi gì tôi?", Hạ Mộng Ngư tuy đang rất mất bình tĩnh nhưng vẻ mặt thì vẫn vô cùng hòa nhã, "Còn chuyện gì sao?"

Hạ Dạ Dương nhìn thoáng qua tên ngốc Mạnh Huy, nhếch khóe miệng, nở nụ cười đầy kiêu ngạo.

"Hạ Hạ, cậu cầm cái bánh này rồi hát mừng sinh nhật tôi đi."

Hạ Mộng Ngư suýt chút nữa cau mặt.

https://thuviensach.vn

Chó chết, tên tiểu tổ tông này quá biến thái!

"Cầm đi.", Hạ Dạ Dương cầm chiếc bánh ngọt đưa tới trước mặt Hạ Mộng Ngư, lại liếc nhìn Mạnh Huy rồi nói: "Tặng bánh sinh nhật sao lại không hát mừng sinh nhật được, đúng không? Hạ Hạ."

Hạ Mộng Ngư thấy tạm thời đang không có ai lên xuống cầu thang nên đang thầm nghĩ phải tốc chiến tốc thắng mới được. Lát nữa nếu có người đến thì chẳng phải sẽ càng xấu hổ hơn sao?

Mẹ kiếp, cố nhịn trước đã.

Cô cầm lấy chiếc bánh rồi cất giọng hát.

"Chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

Hạ Mộng Ngư nở nụ cười đầy giả tạo.

"Chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

"Happy birthday to you Hạ Dạ Dương, happy birthday to you!"

Hạ Dạ Dương vẫn nhìn về phía Mạnh Huy và Từ Tử Sung, còn hơi nghiêng đầu nói: "Hát hay quá, vỗ tay nào."

Đám anh em bên cạnh lập tức bồm bộp vỗ tay theo.

Lúc này, vừa hay Phạm Tiểu Kiều đi vệ sinh từ tầng của khối 11 về, cô nàng đang định lên tầng thì gặp ngay cảnh tượng này, sợ tới mức đứng sững lại.

Hạ Mộng Ngư đang bưng chiếc bánh kem, hồn nhiên không biết ngay phía sau mình là Mạnh Huy và Từ Tử Sung. Kỳ lạ là, Hạ Mộng Ngư bê bánh đứng đó làm gì?

https://thuviensach.vn

Phạm Tiểu Kiều tò mò ngó lên trên xem thì thấy ở phía đối diện Hạ Mộng Ngư là Hạ Dạ Dương và đám bạn bè chí cốt của cậu ta...

Hả?

Phạm Tiểu Kiều sực tỉnh.

Nói đây là A Tu La trường liệu có được không?

Chính là A Tu La trường!

Phạm Tiểu Kiều cảm thấy mình đã chạm được tới đỉnh cao của đời học sinh trung học rồi!

Hạ Mộng Ngư đưa bánh lại cho Hạ Dạ Dương, cậu ta vô cùng vui vẻ đón lấy, lần này thì tỏ ra cực kỳ thỏa mãn.

Tiểu tổ tông vốn dĩ khó hầu hạ mà.

"Còn chuyện gì không?", Hạ Mộng Ngư hỏi.

"Không."

Tâm trạng Hạ Dạ Dương đang tốt, đến cả ánh mắt cũng dịu đi rất nhiều.

"Tôi về đây, thật sự là còn phải làm bài."

"Được, lát nữa nhắn weixin cho cậu."

"Ừ ừ!"

Hạ Mộng Ngư vui mừng khôn xiết, rốt cuộc tiểu tổ tông cũng buông tha cho cô, sướng quá!

https://thuviensach.vn

Cô hớn hở xoay người định bỏ đi, nhưng vừa ngoảnh đầu lại thì nhìn luôn thấy Từ Tử Sung và Mạnh Huy đứng sau mình. Cô khựng bước chân lại, đứng bất động, như thể bị sét đánh trúng đầu vậy.

Cô và Từ Tử Sung nhìn nhau, nhưng lại nhanh chóng dời mắt đi, cô không dám nhìn vào mắt cậu.

Rõ ràng từ trước đến nay cô đã nịnh nọt Hạ Dạ Dương rất nhiều lần, nhưng lúc này, Hạ Mộng Ngư lại thấy vô cùng xấu hổ, chỉ hận không thể nhảy thẳng từ trên tầng xuống. Người khác nhìn thấy thì không sao cả, vì sao lại là Từ Tử Sung?

Mạnh Huy ngờ nghệch còn chưa phát hiện ra nên cứ hì hì cười chào hỏi Hạ Mộng Ngư. Hạ Mộng Ngư xấu hổ cười với cậu ta, suýt chút nữa không giữ được nụ cười gượng gạotrên mặt.

Tại sao Từ Tử Sung lại nhìn thấy, cậu ấy sẽ nghĩ thế nào về cô?

Hạ Dạ Dương mẫn cảm nhận thấy Hạ Mộng Ngư run lên lúc vừa xoay người lại. Sao vậy, không muốn bị Mạnh Huy nhìn thấy đến thế ư? Nhìn tên ngốc Mạnh Huy, Hạ Dạ Dương bắt đầu phát bực, tên đó mà cũng dám theo đuổi Hạ Mộng Ngư, xứng sao?

"Hạ Hạ, dù sao còn lâu mới hết giờ ra chơi, cậu ăn bánh với tôi đi."

Hạ Mộng Ngư nắm chặt hai tay, cô cảm thấy như hai chân mình vừa bị đổ chì.

"Tôi không đói.", Hạ Mộng Ngư không quay đầu lại, cô thấp giọng nói: "Tôi phải về làm bài tập."

Hạ Mộng Ngư cúi đầu định đi, Hạ Dạ Dương liền đưa chiếc bánh trong tay cho đám anh em bên cạnh rồi tóm chặt cổ tay Hạ Mộng Ngư không cho cô đi.

https://thuviensach.vn

"Hạ Hạ, cậu lại đây với tôi một lát.", giọng nói của Hạ Dạ Dương có phần mất hứng, cậu ta nói: "Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Hạ Mộng Ngư khó có được lúc nào quật cường như lúc này, cô nhất quyết sẽ không nghe lời Hạ Dạ Dương nữa. Cô rút tay về, cố chấp nói: "Cậu bỏ ra, tôi phải về làm bài."

Hạ Dạ Dương đâu chịu buông tay, vẫn tóm chặt không cho cô đi.

Hạ Mộng Ngư cắn môi, sống chết muốn rút tay về. Lần này dường như cô quyết tâm không chịu đi cùng Hạ Dạ Dương. Nhìn thấy bộ dạng cứng đầu này của cô, Hạ Dạ Dương hơi mềm lòng, nhưng vẫn không chịu buông tay.

"Bài tập gì? Bài tập quan trọng hơn tôi à?", Hạ Dạ Dương nửa đùa nửa thật.

"Bài tập quan trọng, học khiến tôi vui.", Hạ Mộng Ngư vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Cậu...", Hạ Dạ Dương càng tức hơn, càng không chịu buông tay.

Hạ Mộng Ngư cố rút tay ra, cau mày nức nở nói: "Hạ Dạ Dương, cậu buông ra, tôi đau."

"Tôi có dùng sức đâu."

Thấy hai người đó cứ lôi lôi kéo kéo, Mạnh Huy cảm thấy có nửa tiếng nữa cũng không xong nên định bảo Từ Tử Sung ra quán đồ ăn vặt. Nhưng vừa quay đầu lại thì chẳng thấy Từ Tử Sung đâu nữa.

Ớ?

Cậu ta ngẩng đầu, không biết từ khi nào Từ Tử Sung đã chạy tới chỗ Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương rồi.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung tóm tay Hạ Dạ Dương rút ra khỏi tay Hạ Mộng Ngư, sau đó không chút do dự kéo Hạ Mộng Ngư đến bên cạnh, dùng thân mình che cho cô.

Định mệnh, tình huống gì thế này?

Hạ Dạ Dương lạnh lùnh nhìn Từ Tử Sung, lá gan tiểu tử này cũng to ghê.

"Gì đây, thay anh em cướp người à?"

Từ Tử Sung vẫn giữ gương mặt không chút biểu cảm, chỉ có chút thay đổi là khó mà nhận ra được. Cậu điềm tĩnh lên tiếng: "Ai nói là thay anh em cướp người?"

"Cậu ta cướp thứ của cậu ta."

...

"Tôi cướp thứ của tôi."

...

Từ Tử Sung quay đầu liếc nhìn Mạnh Huy, lạnh lùng nói: "Muốn cướp không?"

Mạnh Huy lắc đầu nguầy nguậy.

Ai dám cướp người của ông? Chán sống chắc?

Phạm Tiểu Kiều há miệng trợn mắt nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy vô cùng chấn động!

Vừa rồi cô nàng đã cảm thấy mình chạm tới đỉnh của đời học sinh trung học ư?

https://thuviensach.vn

Không, không, không, vừa rồi cô nàng nhầm!

Phạm Tiểu Kiều nghĩ, bây giờ mới thật sự chạm tới đỉnh của đời học sinh trung học đây này!

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Từ Tử Sung chơi thể thao nên biết thể lực con trai con gái cách biệt, con trai cảm thấy mình không dùng sức nhưng không có nghĩa là không gây đau cho con gái. Càng đừng nói là Hạ Mộng Ngư da thịt mềm mại. Cô lại sợ đau nữa.

Từ Tử Sung nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Hạ Mộng Ngư giơ lên xem. Cũng may, tuy bị nắm đến in dấu tay nhưng không rõ lắm, chỉ hơi đỏ.

Lúc này Hạ Dạ Dương mới phát hiện ra cổ tay Hạ Mộng Ngư bị mình siết đến ửng đỏ, cậu ta lập tức cảm thấy xấu hổ, đang định lên tiếng hỏi cô có đau không thì đã bị người khác cướp lời.

"Đau không?", Từ Tử Sung hỏi.

Vốn dĩ Hạ Mộng Ngư cảm thấy cũng chẳng có gì, vừa rồi chỉ giả vờ theo bản năng, chẳng phải thật sự bị Hạ Dạ Dương làm đau. Nhưng Từ Tử Sung vừa hỏi vậy, cô liền cảm thấy trong lòng đầy ấm ức, không đau cũng phải đau.

Hốc mắt Hạ Mộng Ngư đỏ lên, cô nhìn Từ Tử Sung rồi nũng nịu nói: "Đau chết đi được."

Từ Tử Sung nghe Hạ Mộng Ngư nói vậy thì chẳng biết làm sao. Hắn là không nghiêm trọng như vậy chứ, sao lại đau đến mức ấy?

"Thật à?"

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nhíu mày, nhìn cổ tay Hạ Mộng Ngư, đến nắm còn chẳng dám dùng sức. Vốn là người tay chân nhanh nhẹn mà đến lúc này lại cực kỳ vụng về.

"Đương nhiên là thật rồi.", Hạ Mộng Ngư giơ tay lên ngang mặt Từ Tử Sung, hai mắt lóng lánh như hồ nước xuân, rồi cô lại tiếp tục nũng nịu: "Cậu thổi cho mình đi, cậu thổi sẽ không đau nữa."

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư bằng ánh mắt phức tạp.

"Đi mà...", Hạ Mộng Ngư bĩu môi.

Từ Tử Sung có chút ngại ngùng đánh mắt sang nhìn phía bên cạnh. Chỉ một cái liếc mắt này khiến Hạ Mộng Ngư sực tỉnh, thoáng chốc giật bắn mình.

Shit, nhất thời quên mất bên cạnh còn có người khác!

Bầu không khí xung quanh gần như đông cứng lại, từ bốn phương tám hướng bắn đến đủ loại ánh mắt. Hạ Mộng Ngư sững người, bàn tay giơ ra rồi mà chẳng biết phải làm sao. Đúng là giơ gần hơn nữa cũng không được, mà rút lại cũng không xong.

Mẹ kiếp, không hiểu làm sao mà mỗi lần ở cạnh Từ Tử Sung, cô lại tự động tách mình với thế giới bên ngoài, thường xuyên bất giác quên mất sự tồn tại của những người xung quanh. Chẳng hạn như lúc nghe cậu đọc bài trong giờ Văn, chẳng hạn như vừa rồi.

Vừa không cẩn thận một cái là quên tiệt bên cạnh còn có người khác, vừa không cẩn thận một cái là giơ luôn tay giở trò làm nũng.

Đúng là vô cùng xấu hổ.

Từ Tử Sung bất đắc dĩ liếc Hạ Mộng Ngư một cái, mày hơi nhíu lại.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư xấu hổ cười, bộ dạng cứng ngắc.

Giờ phải làm sao đây?

"Đi thôi.", Từ Tử Sung nói.

"Hả?"

"Đi với mình."

"À, à! Được!"

Hạ Mộng Ngư thoáng ngây người nhưng lại định thần được ngay, khóe miệng không giấu nổi nụ cười vui vẻ mà thẹn thùng, cô lập tức theo Từ Tử Sung xuống lầu.

Hết cách, dù sao cũng chỉ là một cô nàng mười bảy tuổi, có biết diễn đến đâu thì đứng trước mặt người mình thích vẫn không giấu được vẻ hớn hở.

Thấy Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư xuống lầu, Phạm Tiểu Kiều lập tức nhường đường cho hai người, còn nháy mắt mấy cái với Hạ Mộng Ngư rồi giơ hai ngón tay cái lên với cô.

Người chị em, tốc độ khá đấy!

Đợi hai người đi khuất, Phạm Tiểu Kiều mới đi đến cạnh anh chàng Mạnh Huy vẫn đang còn ngơ ngác.

"Đồ đần này, còn đứng thừ ra đấy làm gì?"

Lúc này Mạnh Huy mới hoàn hồn, nhìn về phía Phạm Tiểu Kiều rồi kinh ngạc hỏi: "Hai người đấy vừa nãy là thế nào vậy?"

"Còn có thể là chuyện gì nữa? Giữ bí mật đấy."

https://thuviensach.vn

Mạnh Huy kinh hãi, quả thật không thể tin nổi điều mình vừa tận mắt thấy.

"Ông định đi đâu đấy?", Phạm Tiểu Kiều hỏi.

"Quán đồ ăn vặt."

"Đi, tôi cũng đi.", Phạm Tiểu Kiều kéo Mạnh Huy đi, lại liếc mắt nhìn Hạ Dạ Dương, khóe môi nhếch lên một nụ cười ranh mãnh, "Mình đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện hai người kia."

Chờ Phạm Tiểu Kiều và Mạnh Huy cũng đi mất, anh chàng đang bưng chiếc bánh ngọt mới hỏi Hạ Dạ Dương: "Ông ơi, mọi người đi hết rồi, mình có về lớp ăn bánh không?"

"Ông về trước đi."

"Tôi có được ăn bánh không?"

Hạ Dạ Dương trừng mắt nhìn anh bạn một cái, thần sắc âm trầm.

"Tôi mang về cho ông trước...", anh bạn đó mang bánh kem đi.

Hạ Dạ Dương một mình đi vào WC nam, bước tới gian phòng tối, mở cánh cửa sổ ra, rồi lấy bật lửa châm một điếu thuốc.

Bỗng nhiên cậu ta có cảm giác như mình không hề quen Hạ Mộng Ngư. Rõ ràng cậu ta đã quen Hạ Mộng Ngư được mười tám năm, không có người bạn nào quen thuộc hơn họ, vậy mà cậu ta lại cảm thấy Hạ Mộng Ngư vô cùng xa lạ.

Không, cũng không phải là hoàn toàn xa lạ.

Còn nhớ trước đây Hạ Mộng Ngư cũng từng rất tinh quái, lúc nào cũng có đủ trò hay để chơi với các bạn, vậy nên ai cũng rất thích cô. Thế

https://thuviensach.vn

mới có chuyện cậu ta thích nhất, đó là ăn cơm xong liền chạy đi tìm Hạ Mộng Ngư. Không chỉ có cậu ta, mà những đứa trẻ trạc tuổi cũng rất thích chơi cùng cô. Bởi cô luôn phát hiện ra những chỗ chơi rất thần bí, hầm trú ẩn, sơn động, hoa viên bí mật mà phải cực kỳ gian nan mới tìm ra được.

Bắt đầu từ khi nào Hạ Mộng Ngư trở nên ngoan ngoãn như vậy, ngày càng nhàm chán, ngày càng thật thà?

Sáu tuổi? Bảy tuổi?

Hay là khi Tiểu học, cấp Hai?

Hạ Dạ Dương không nhớ rõ, dù sao cậu ta cũng không biết từ khi nào thì Hạ Mộng Ngư bắt đầu thay đổi như vậy.

Cô biến thành một cô nàng ngoan ngoãn mặc váy dài qua đầu gối, ngày ngày cắm đầu vào học, hiền lành đến mức nhàm chán, lúc nào cũng mỉm cười một cách dịu dàng.

Cô gần như không có thời kỳ phản nghịch, không làm trái yêu cầu của bố mẹ, nghe lời đến mức khiến người ta phát bực, bực vì cô không cá tính, không có cái tôi của riêng mình.

Không chỉ đối với bố mẹ cô.

Với Hạ Dạ Dương cũng vậy. Bất kể cậu ta yêu cầu gì quá đáng thì Hạ Mộng Ngư cũng đáp ứng. Muốn cô làm hộ bài tập hè, cô đồng ý, bảo cô viết thư tình hộ cậu ta, cô đồng ý, lúc thi bảo cô chép bài đưa cho bạn gái mới của cậu ta, cô cũng đồng ý luôn. Càng như vậy, Hạ Dạ Dương lại càng muốn quá đáng hơn, muốn thử một lần xem Hạ Mộng Ngư dễ dàng bỏ qua cho cậu ta là vì điều gì, rốt cuộc đến khi nào cô mới không chịu nổi nữa.

Cô không nổi cáu là vì con người cô không có điểm giới hạn, hay là vì cậu ta đặc biệt nên cô mới bao dung với cậu ta đến vậy?

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương vốn nghĩ là vậy, nghĩ là cậu ta đặc biệt. Cho đến tận vừa rồi cậu ta mới biết, hóa ra Hạ Mộng Ngư không phải là bao dung vô giới hạn với cậu ta, mà chính là cậu ta còn cách quá xa giới hạn của cô, cô cũng có lúc ngang bướng không chịu nghe lời cậu ta, mà thật ra là vì người khác. Hóa ra không phải lúc nào cô cũng đeo vẻ mặt như khi đứng trước mọi người.

Hạ Dạ Dương rít một hơi thuốc, trong đầu cứ lặp đi lặp lại hình ảnh Hạ Mộng Ngư đứng trước mặt Từ Tử Sung, thần thái, biểu cảm, nhất cử nhất động.

Cậu ta chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt như vậy từ Hạ Mộng Ngư.

Ánh mắt bình thường của cô cũng rất dịu dàng, nhưng là cái dịu dàng một cách ngoan hiền. Nhưng lúc nhìn Từ Tử Sung, lại là cái dịu dàng pha chút quyến rũ, làm nũng, đầy yêu thương.

Giọng nói của cô vừa nhẹ nhàng vừa nũng nịu, thần thái đáng yêu lại cuốn hút, vừa chọc đau người ta, lại vừa... gợi cảm.

Hạ Dạ Dương rụi tắt điếu thuốc. Cậu ta cũng chẳng phải tên ngốc, vậy mà lại bị Hạ Mộng Ngư ru êm tới mức an nhàn hưởng thụ, vậy nên mới không cẩn thận suy xét. Giờ nghĩ tới thì chó má là lại thông suốt hết.

Mẹ kiếp!

Coi cậu ta là thằng nhóc dễ hù dọa sao!

Không được, cậu ta phải tìm Hạ Mộng Ngư nói cho rõ ràng.

...

Từ Tử Sung đưa Hạ Mộng Ngư xuống tầng của khối 11.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy hiện tại chỉ có hai người họ, Hạ Mộng Ngư thoải mái giơ tay ra trước mặt Từ Tử Sung, "Giờ cậu có thể thổi cho mình rồi chứ? Đau quá đi."

Từ Tử Sung liếc nhìn cổ tay Hạ Mộng Ngư, mặt không biến sắc, "Đau gì mà đau, còn chẳng đỏ..."

Hạ Mộng Ngư cũng liếc, mẹ kiếp, đúng là không đỏ nữa thật...

Giờ cũng chẳng giả vờ được nữa, Hạ Mộng Ngư phụng phịu rụt tay về, nhỏ giọng than thở: "Không đau thì không thổi chắc? Quỷ hẹp hòi... Thổi có tí thôi chứ có phải hút dương khí của cậu đâu mà..."

Từ Tử Sung bó tay, cậu không biết tại sao Hạ Mộng Ngư lại có nhiều câu hài hước đến vậy.

"Mình thấy cậu đúng là thỏ tinh chuyển thế rồi.", Từ Tử Sung chỉ biết nói vậy.

"Hả?", Hạ Mộng Ngư ngơ ngác hỏi: "Thỏ tinh gì cơ? Ai? Mình á?"

"Đúng."

Hạ Mộng Nghĩ ngẫm nghĩ, hình như cũng không phải có ý xấu gì nên gần như ngay lập tức chấp nhận cách gọi này.

"Nói không chừng mình là thỏ tinh chuyển thế thật đấy.", Hạ Mộng Ngư nghiêng đầu nhìn Từ Tử Sung, "Thế cậu có muốn để mình hút dương khí của cậu không nào?"

Từ Tử Sung thật sự hết cách, không đáp lại lời nào.

Thấy Từ Tử Sung cau mày im lặng, Hạ Mộng Ngư đành trật tự. Hôm nay người ta không thích đùa, cô ghẹo không nổi.

https://thuviensach.vn

"Cậu làm sao vậy?", Hạ Mộng Ngư hỏi.

"Hắn là mình mới phải hỏi cậu câu này chứ.", Từ Tử Sung lạnh mặt hỏi: "Vừa rồi sao lại thế?"

"Sao lại thế cái gì cơ?"

"Cậu với Hạ Dạ Dương."

"Chẳng có gì cả, hôm nay là sinh nhật cậu ta nên mình tặng cậu ta cái bánh sinh nhật thôi.", Hạ Mộng Ngư bình tĩnh nói.

"Bốn giờ sáng dậy làm bánh cho cậu ta?"

"Đúng.", Hạ Mộng Ngư đáp không chút do dự.

Bình thường Hạ Mộng Ngư đều rất tinh ý, nhưng trước mặt Từ Tử Sung thì tâm tình lúc nào cũng thả lỏng, vậy nên hoàn toàn không phát hiện ra vẻ mặt cậu đã đen thui rồi.

"Quả nhiên..."

"Cái gì?"

Gương mặt Từ Tử Sung không chút thay đổi, "Cậu quả nhiên... đại ái vô cương."

Hạ Mộng Ngư ngẩn người, bỗng nhiên sực nhớ ra.

Xong rồi, xong rồi, xong rồi!

Vất vả lắm mới trói được con sói, đừng để nó tức đến mức chạy mất chứ.

"Mình với Hạ Dạ Dương tuyệt đối không giống như với cậu! Mình đối với cậu ta chỉ là hư tình giả ý!", Hạ Mộng Ngư giơ tay thề, "Mình đối xử

https://thuviensach.vn

với cậu mới là đại ái vô cương!"

"Thật không?"

Từ Tử Sung tiếp tục giữ nguyên vẻ mặt.

"Thật, cậu tin mình đi!"

"Ừ."

Từ Tử Sung vẫn vô cùng điềm tĩnh.

"Thật, mình lấy trái tim ra thề đấy."

Ánh mắt Từ Tử Sung lạnh lại.

"Cậu mà có trái tim sao? Không được một câu nói thật."

"Có chứ! Không chỉ có trái tim, mà còn là trái tim hạnh phúc cơ."

Hạ Mộng Ngư sốt ruột, cầm luôn tay Từ Tử Sung đặt lên ngực mình.

"Cậu sờ mà xem, xem có phải trái tim mình đang rộn ràng không?"

Vừa làm xong, Hạ Mộng Ngư liền ngây người. Trạng thái của cô hôm nay không tốt, chắc chắn là thiếu ngủ, đầu óc không tỉnh táo nên mới dẫn đến hàng loạt thất bại như vậy.

Cô đang làm gì thế này?

Hạ Mộng Ngư nhìn bàn tay Từ Tử Sung đang đặt trên ngực mình, nhất thời quẫn bách không biết phải làm sao. Không biết phải thẹn thùng một chút, hay là phóng khoáng một tẹo nữa.

Thế nên, kế tiếp cô phải làm động tác gì?

https://thuviensach.vn

Làm như không có chuyện gì rồi bỏ tay Từ Tử Sung xuống, coi như chưa xảy ra điều gì cả?

"Cậu... có cảm nhận được tim mình đang loạn nhịp không?"

Hạ Mộng Ngư hắng giọng, quyết định coi như không có chuyện gì mà bỏ tay Từ Tử Sung ra, rồi bình tĩnh nhìn Từ Tử Sung.

Có thể, tin tưởng vào mày đi.

Hạ Mộng Ngư, mày rất cừ.

Từ Tử Sung nhìn bàn tay của mình trên ngực Hạ Mộng Ngư, tâm tình nhất thời phức tạp khó hình dung nổi. Cậu cũng làm như không có chuyện gì mà thu tay lại.

"Có."

"Rộn ràng hạnh phúc."

Nhưng lại rất đàn hồi.

Hạ Mộng Ngư đắc ý cười hỏi: "Giờ tin mình rồi chứ, không giận nữa phải không?"

Nửa phần tức giận Từ Tử Sung cũng không có.

"Ừ..."

Thỏ tinh không hổ là thỏ tinh.

Đâu chỉ có dương khí để cho cô hút, mà đến mạng còn hận không thể giao nốt cho cô ấy chứ.

?zV

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đáng sợ nhất là bầu không khí im lặng...

Nhất thời hai người đều không biết nên làm gì, biểu cảm trên mặt đều thoáng chút xấu hổ, người thì nhìn sang hướng khác, người thì nhòm mũi chân.

Thỉnh thoảng bên hành lang lại truyền tới tiếng học sinh tranh cãi, thoáng ồn ào nhưng lại nhanh chóng tĩnh lặng. Thời tiết oi bức, lúc nào cũng có thể mưa, ngay cả ve trên cành cũng chẳng thấy râm ran.

"Hay là mình về lớp đi?", Hạ Mộng Ngư đề nghị.

Từ Tử Sung nhìn đồng hồ, "Còn mười phút nữa mới vào giờ."

"Mình làm gì bây giờ?", Hạ Mộng Ngư than thở, "Giờ về còn mười phút làm bài đấy."

Từ Tử sung nhíu mày.

"Cậu thích làm bài tập thế cơ à?"

"Vậy cậu có chuyện gì thú vị hơn làm bài tập không?"

"Có chứ."

Hai mắt Hạ Mộng Ngư sáng lên, vẻ mặt đầy chờ mong, cô hơi kiễng chân, tiến lại gần mặt cậu.

https://thuviensach.vn

"Gì nào?"

Hôn khẽ?

Ôm một cái?

Hay là nhấc bổng?

"Nói chuyện cậu và Hạ Dạ Dương."

Hạ Mộng Ngư cảm thấy mình chết đứng luôn rồi.

Ngực cũng đã cho cậu sờ mà cậu vẫn chưa chịu buông tha chuyện cô và Hạ Dạ Dương, Từ Tử Sung này sao lại khó lòe đến thế cơ chứ!

Hạ Mộng Ngư thở dài.

"Cậu muốn nói thế nào?", cô hỏi.

"Cho dù là hư tình giả ý thì cậu đối xử với Hạ Dạ Dương cũng quá chu đáo rồi.", Từ Tử Sung nói.

Tâm trạng Hạ Mộng Ngư trầm xuống.

"Mình không biết làm thế nào với Hạ Dạ Dương cả, không như vậy không được."

"Tại sao?"

"Tại bố cậu ta là cấp trên của bố mình."

Câu này thốt ra, chẳng cần nhiều lời giải thích nữa, điều gì nên hiểu thì Từ Tử Sung đều đã hiểu. Cậu thở dài một hơi, thoáng vẻ xót xa khi nhìn cô, nhất thời chẳng biết nói gì.

"Chẳng trách...Trông cậu thì có vẻ là rất sợ cậu ta."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nghĩ, chắc chắn từ nhỏ đến lớn, Hạ Mộng Ngư đã bị Hạ Dạ Dương bắt nạt cực nhiều lần.

"Ai sợ cậu ta? Mình căn bản chẳng coi cậu ta ra gì đấy được không?", Hạ Mộng Ngư không chút kiêng dè.

Từ Tử Sung vốn nghĩ trong lòng Hạ Mộng Ngư ít nhiều vẫn có bóng ma.

"Cậu không sợ cậu ta?"

"Không sợ."

"Thế sao cậu ta bắt làm gì thì cậu làm đấy?"

Tại sao bảo cầm bánh ngọt hát là hát?

Không phải sợ, thì là rất để ý.

Từ Tử Sung cảm thấy tâm trạng mình lại không tốt rồi.

Hạ Mộng Ngư nặng nề thở dài một hơi, "Chuyện mình với Hạ Dạ Dương, một lời khó nói hết lắm..."

"Không sao, một lời khó hết thì cứ từ từ mà nói."

Từ Tử Sung nghe thấy câu "mình và Hạ Dạ Dương", sắc mặt lập tức tối lại, rõ ràng là không vui.

Hạ Mộng Ngư ngạc nhiên nhìn Từ Tử Sung, cô thật sự muốn xác định xem đây có đúng là cậu hay không.

"Cậu có chắc là muốn nghe không?"

"Nói đi."

https://thuviensach.vn

"Một hai câu không xong được đâu.", Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ, "Sắp vào giờ rồi, làm sao mà từ từ nói được?"

"Vậy thì vào giờ nói."

"Mình ngồi ngay sát bục giảng đấy, làm sao mà nói chuyện trong giờ được? Dưới mắt cô, đến truyền giấy còn không có cơ hội nữa là..."

Từ Tử Sung cau mày trầm mặc.

Hạ Mộng Ngư nói thêm: "Với lại, nhờ người nào đó, cả hai đứa mình phải ngồi cạnh bục giảng nguyên tuần đấy."

"Về nhà gọi điện cũng không được, có tiếng, bố mẹ mình sẽ biết mất. Gửi tin nhắn cũng được đấy, nhưng một lời không nói hết nổi, phải gõ nhiều chữ lắm, lãng phí thời gian học. Bọn mình phải thi vào Thanh Hoa, không nên phí thời gian vào mấy chuyện cỏn con đúng không?"

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?"

"Không phải là cậu không muốn nói đấy chứ?"

Thấy Từ Tử Sung hạ quyết tâm không chịu buông tha đề tài này, Hạ Mộng Ngư chẳng biết phải làm sao.

Cô nên làm gì bây giờ?

Đương nhiên là phát huy đại ái vô cương rồi.

Người con trai mình nhắm trúng, đương nhiên là khóc thì mình phải dỗ dành rồi.

https://thuviensach.vn

"Mình với Hạ Dạ Dương thật sự không có gì cả. Chỉ là mình không thích gây chuyện với cậu ta, thế nên bớt chút sức lực ra đối đãi cậu ta thôi, bằng không người như cậu ta khó ở lắm.", Hạ Mộng Ngư kiên nhẫn giải thích.

"Bốn giờ dậy làm bánh cho cậu ta mà kêu là bớt chút sức lực?"

"Đúng! Hạ Dạ Dương rách việc lắm... Vô cùng, vô cùng khó hầu hạ. Sung đại ca, cậu tin mình đi, thái độ của mình với cậu ta bây giờ là giữ khoảng cách nhất có thể đấy, thật."

Hầu hạ.

Nghe thấy từ này, Từ Tử Sung lại càng mất hứng.

"Cậu giải thích chuyện này với mình làm gì?"

Mẹ kiếp, còn không phải là cậu muốn mình nói sao?

Hạ Mộng Ngư phát hiện ra Từ Tử Sung cũng là một tên cực kỳ rách việc!

"Đại ca à...", Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Từ Tử Sung nhíu mày.

"Mình thật sự không sợ Hạ Dạ Dương."

...

"Nhưng mà mình thật sự sợ cậu."

Từ Tử Sung càng nhíu mày chặt hơn.

"Sợ mình cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Sợ cậu không vui, tại nhất cử nhất động của cậu đều ảnh hưởng đến mình. Sợ cậu hiểu lầm, vì cả thế giới này, mình chỉ để tâm cậu nghĩ gì về mình thôi."

Từ Tử Sung không nói lời nào.

"Sung đại ca?"

"Đạn bọc đường."

...

"Thôi được rồi.", Từ Tử Sung nói tiếp.

Hạ Mộng Ngư thở phào một hơi.

"Câu hỏi cuối cùng.", Từ Tử Sung nhìn đồng hồ, tạm dừng một chút rồi hỏi: "Cậu không sợ Hạ Dạ Dương, vậy còn coi cậu ta là tiểu tổ tông làm gì?"

Ớ?

Hạ Mộng Ngư sửng sốt.

"Sao cậu biết cậu ta là tiểu tổ tông của mình?"

Từ Tử Sung hơi nhíu mày, đảo mắt đi chỗ khác rồi hắng giọng nói: "Vô tình nhìn thấy tin nhắn của cậu."

À, thì ra vấn đề ở đây!

Hạ Mộng Ngư bừng tỉnh. Chẳng trách Từ Tử Sung hỏi cô lưu số cậu là gì. Từ Tử Sung này cũng thật là, có khúc mắc mà cứ để nghẹn trong lòng chứ không chịu nói thẳng với cô.

Biết vấn đề ở đâu, giải quyết cũng dễ hơn hẳn.

https://thuviensach.vn

"Cậu có biết tiểu tổ tông là ý gì không?", Hạ Mộng Ngư tủm tỉm.

Từ Tử Sung cụp mắt, lạnh lùng nói: "Là tiểu tổ tông."

"Cậu quả nhiên là kém Văn, cậu nghe mình giải thích cho này."

Từ Tử Sung hờ hững nhìn Hạ Mộng Ngư, cậu đã sẵn sàng nghe cô luyên thuyên rồi.

Hạ Mộng Ngư hắng giọng, bắt đầu thuyết giảng.

"Tổ tông là gì? Tổ tông là người đi trước của cậu. Ông nội cậu có phải là tổ tông của cậu không? Không. Ông nội của ông nội cậu, ông nội của ông nội của ông nội cậu mới gọi là tổ tông. Ông nội của ông nội cậu và ông nội của ông nội của ông nội cậu có điểm gì chung cậu biết không?"

"Gì?"

"Họ đều đã chết rồi."

"Tiểu tổ tông nghĩa là, trong lòng mình, Hạ Dạ Dương đã chết rồi."

Từ Tử Sung không biến sắc nhìn Hạ Mộng Ngư, rốt cuộc thì cũng hiểu vì sao lần nào thi Văn cũng được hơn 140 điểm.

Miệng lưỡi dẻo quẹo.

Rõ ràng biết là cô đang chém gió, cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cứ bị cô thuyết phục.

"Trong lòng mình, cậu ta là người chết. Chỉ có cậu là mãi mãi sống trong lòng mình, mãi mãi tỏa sáng!", Hạ Mộng Ngư nở nụ cười nịnh nọt, ánh mắt sáng quắc nhìn Từ Tử Sung chằm chằm, "Thế cậu đã hiểu chưa?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

"Vừa lòng không?"

"Cũng được."

Rất vừa lòng.

Từ Tử Sung nhìn đồng hồ, còn ba phút nữa là vào giờ.

"Đi thôi.", Từ Tử Sung nói: "Về lớp."

Hạ Mộng Ngư thở phào một hơi nhẹ nhõm, tốt xấu gì cũng dỗ dành được người ta. Dạo này con trai thành ông tướng hết rồi, cứ phải nịnh nọt.

Hai người cùng quay về. Nhưng mới đi được vài bước, tới chỗ góc rẽ, Từ Tử Sung bỗng nhiên đứng lại. Hạ Mộng Ngư vẫn đi theo sau cậu, nghi hoặc nhìn cậu một cái rồi mới nhìn theo ánh mắt cậu.

Chỉ có một bóng dáng thẳng tắp đứng đó, không biết từ bao giờ.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy bao nỗi xấu hổ của cả đời cô dồn hết vào hôm nay rồi.

Hạ Dạ Dương vẫn đứng yên nhìn cô, thần sắc lạnh lùng.

Hạ Mộng Ngư không dám chắc những lời cô vừa nói với Từ Tử Sung cậu ta đã nghe được bao nhiêu nữa.

"Thật ra cậu không cần phải như vậy.", Hạ Dạ Dương nhìn Hạ Mộng Ngư, "Vì bố tôi mà phải lấy lòng tôi hay gì đấy, không cần thiết, Hạ Dạ Dương tôi không cần cái kiểu có mục đích như thế."

Mẹ kiếp, nghe được hết.

Từ Tử Sung liếc Hạ Mộng Ngư và hỏi: "Có cần mình về trước không?"

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ gật đầu.

Từ Tử Sung và Hạ Dạ Dương thoáng liếc nhau, rồi cậu đi lên tầng.

Dãy hành lang chỉ còn lại Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương.

Vì còn vài phút nữa là vào giờ nên bắt đầu có học sinh lục tục kéo nhau về lớp, dãy hành lang thỉnh thoảng lại có người đi qua.

"Mình sang bên cạnh nói chuyện đi.", Hạ Mộng Ngư đề nghị.

Hạ Dạ Dương thật sự nổi bật nên có không ít người tò mò ngoảnh đầu lại nhìn họ.

"Chúng ta còn gì để nói nữa?", Hạ Dạ Dương lạnh lùng nói.

"Thế... Mình về lớp thôi?", Hạ Mộng Ngư lại đề nghị.

"Hạ Mộng Ngư, cậu thật sự vô tâm vô tư thế ư?"

Giọng Hạ Dạ Dương bỗng vút lên, pha chút run rẩy, trên mặt là vẻ tức giận lẫn buồn đau.

Hạ Mộng Ngư ngây người, kinh ngạc nhìn Hạ Dạ Dương. Cậu ta dùng vẻ mặt mà con trai nhìn thấy thì lặng câm, còn con gái nhìn thấy thì rơi lệ để nhìn cô, khiến cô ngay đến một câu cũng không cất lên được, như bị nghẹn chặt trong cổ họng vậy.

Xem ra, cô thật sự làm tổn thương cậu ta rồi.

"Tôi vẫn cho rằng mình là bạn. Nhưng hiện tại, xem ra, tình cảm bao nhiêu năm đều là giả, cậu đối với tôi, một chút thật lòng cũng không có."

...

https://thuviensach.vn

"Hạ Mộng Ngư, tôi biết có lúc tôi quá đáng, nhưng ít ra không khi nào là tôi thiếu chân thành hết. Còn cậu thì sao?"

...

"Con người cậu rốt cuộc có cái gọi là chân thành không?"

...

"Cậu thật sự là người dối trá nhất tôi từng biết đấy."

...

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, không nói được một lời nào.

Cô còn có thể nói gì nữa đây?

Cũng chẳng có gì để giải thích nữa. Những điều Hạ Dạ Dương nói đều là sự thật, ngay đến cô còn cảm thấy mình giả dối, giả dối kinh khủng khiếp. Đúng là Hạ Dạ Dương không tính là tốt với cô, nhưng thỉnh thoảng vẫn có lúc giúp đỡ hoặc thật lòng. Có điều Hạ Mộng Ngư cô lòng dạ sắt đá, đổi là người khác, có khi đã bị cảm động vì chuyện nào đó, chứ cô thì không thể.

"Cậu không có câu nào muốn nói với tôi à?"

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Dạ Dương, nghẹn lời một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu. Cô không muốn giải thích, một khi đã giải thích thì sự việc càng trở nên phức tạp.

"Chúng ta sau này không nhất thiết phải làm bạn nữa, cậu cũng đừng nhẫn nhịn tôi. Cậu yên tâm, tôi sẽ không gây phiền toái cho cậu đâu, tôi không low đến mức đấy."

"Thật sự cảm ơn cậu vì đã tặng món quà sinh nhật đó cho tôi."

https://thuviensach.vn

...

Tiếng chuông vang lên, Hạ Dạ Dương không chút do dự xoay người đi lên tầng.

Hạ Mộng Ngư ngơ ngác đứng đó, một lúc sau mới hoàn hồn.

Trái tim của chàng trai đang lớn thật yếu ớt mà.

"Aaa!"

Hạ Mộng Ngư ngửa mặt lên trời, cô cảm thấy mình đúng là một tên "đểu vô địch".

Tại sao cô lại có cảm giác như bị đá vậy?

Rõ ràng là giữa cô và Hạ Dạ Dương chẳng có mấy tình cảm, và vì cô luôn đơn phương ngăn cách, nên Hạ Dạ Dương cũng không thể nào hiểu được nội tâm cô. Nhưng dù sao cũng có từng ấy năm lớn lên cùng nhau, cảm tình mười mấy năm, giờ đến bước này, bị cậu ta chỉ trích như vậy, Hạ Mộng Ngư cũng có chút ít buồn bã.

Quên đi.

Hạ Mộng Ngư luôn không muốn làm khó mình, vậy nên cô quyết định trước tiên đừng nghĩ nhiều nữa. Về lớp học, học là quan trọng. Học khiến cô vui.

Cô đi lên tầng, ngay chỗ rẽ đã thấy Từ Tử Sung đang tựa vào tường chờ mình.

"Mình cứ tưởng cậu về lớp rồi.", Hạ Mộng Ngư ngạc nhiên nói.

"Sợ cậu ta lại động chân tay nên chờ ở đây."

https://thuviensach.vn

"Ha ha, không có đâu, Hạ Dạ Dương cũng chẳng phải người xấu. Mình nhanh vào lớp thôi, tiết này học Hóa nhưng cũng không nên vào muộn chứ."

Thấy Từ Tử Sung vẫn đứng bất động, Hạ Mộng Ngư thoáng bồn chồn, không phải là lại có khúc mắc gì đấy chứ?

Mẹ ơi, lại phải dỗ sao?

Hạ Mộng Ngư lên tinh thần, chuẩn bị dỗ dành anh chàng bé bỏng của cô.

"Sao vậy?", Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm với Từ Tử Sung, vẻ mặt đầy dịu dàng, "Lại không vui à?"

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư, vẻ mặt nghiêm túc.

"Cậu ta nói thế không công bằng.", Từ Tử Sung đột nhiên nói.

"Gì? Nói gì cơ?"

"Hạ Dạ Dương. Cậu ta nói cậu không thật lòng."

Hạ Mộng Ngư đã hiểu, cô cười như chẳng hề để ý, "Ha ha, thật ra cũng gần gần vậy đấy, mình vô tâm vô tư, cậu ta nói đúng mà."

"Cậu ta không hiểu cậu."

"Cậu có một trái tim sáng như vàng."

Chính vì nội tâm Hạ Mộng Ngư không đơn thuần nên mới càng dễ bị tổn thương. Như vàng trong thiên nhiên, người ta vừa nhìn thấy là đã muốn thay đổi nó, chiếm lấy nó, lợi dụng nó, không cho phép nó là chính mình, không cho phép nó chỉ là vàng thuần túy. Họ muốn cải tiến nó, ép nó trở

https://thuviensach.vn

thành món đồ giá trị. Bởi vì trong mắt đại đa số, vàng là tài nguyên, là vốn quý, là lợi ích, nhưng chẳng bao giờ chỉ là vàng.

"Cậu phải bảo vệ nó, trái tim của cậu."

Vậy nên mới dùng lớp lớp biểu hiện để che giấu trái tim chân thật của mình.

Không phải vì không có trái tim, mà vì nó rất trân quý.

"Người khác không biết, nhưng mình biết."

...

"Hạ Mộng Ngư, mình hiểu cậu."

Chuông đã reo thêm hồi nữa, bắt đầu học rồi.

Hành lang trống rỗng, chỉ có Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư đang mặt đối mặt.

Hôm nay thời tiết oi bức, nguyên một ngày bí rì rì, cả người nhớp nháp mồ hôi, thế nên ai cũng cảm thấy trong người khó chịu, bất an.

Trên khoảng trời phía xa có đám mây đen kéo về, hình như sắp có cơn mưa.

Rốt cuộc mưa cũng trút xuống, xóa tan đi cái khô nóng và cảm giác phiền muộn.

"Từ Tử Sung... Cậu nói thêm câu nữa, có tin là mình khóc cho cậu xem không? Khóc lóc thảm thiết, khóc đến nửa tiếng sau vẫn không thôi thổn thức ấy."

"Đừng... Bình tĩnh."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư biết giờ còn phải vào học, không khóc được, mà nếu khóc đến sưng mắt thì chẳng biết giải thích với cô giáo kiểu gì, thể nào cũng bị hiểu lầm. Cô ngửa mặt, nuốt nước mắt trở về.

Không được khóc, không được khóc!

Định mệnh, sao Từ Tử Sung lại sến súa thế cơ chứ!

"Cậu mau nói gì đi, dời sự chú ý của mình đi!", Hạ Mộng Ngư sốt ruột nói.

Từ Tử Sung ngẫm nghĩ.

"Hay là...", Từ Tử Sung dừng một chút, "Mình cảm nhận lại trái tim hạnh phúc của cậu nhé?"

Hạ Mộng Ngư hạ mặt xuống, chết lặng nhìn Từ Tử Sung.

"Cảm ơn cậu nhé, giờ mình hoàn toàn không muốn khóc nữa rồi."

Từ Tử Sung cười, vỗ vỗ đầu Hạ Mộng Ngư rồi nói: "Đi thôi, về lớp nào."

Hạ Mộng Ngư cũng nhẹ nhõm thở một hơi, cười tủm tỉm, "Ừ."

Hai người cùng đi về lớp học.

"Từ Tử Sung."

"Hả?"

"Mình bỗng nhớ ra một chuyện."

"Chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Về sau đừng dùng câu so sánh trái tim với vàng, nhất là trong văn viết."

...

"Kiểu so sánh này nhiều người dùng lắm, nghe cứ thô thô, năm mươi người thì có đến bốn mươi chín người ví trái tim chân thành với vàng, cậu cũng dùng, lúc chấm bài, giáo viên sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi."

...

"Nghĩ đơn giản đi một chút, cậu có thể đổi thành tấm lòng son. Phức tạp hơn một chút, cậu có thể ví như nước giữa sa mạc, như ngọn lửa thiêu đốt giữa đêm tuyết chẳng hạn..."

...

"Tóm lại, càng là thứ bình thường lại càng không nên lấy ra để so sánh, như thế không dọa người. Mỗi một ngày giáo viên phải chấm bao nhiêu bài thi, cậu phải nghĩ cách lên tinh thần cho họ mới được."

...

"Viết văn mà, tình cảm phải chân thành da diết, thủ pháp phải khoa trương."

...

Từ Tử Sung cảm thấy, Hạ Mộng Ngư này thật sự là...Một báu vật.

"Hiểu chưa? Phải nhớ kĩ, lần sau thi phải vận dụng linh hoạt đấy!"

Từ Tử Sung không kìm nén được nụ cười bên môi.

"Được."

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Vừa hết giờ học buổi sáng, Mạnh Huy liền lập tức lao đến chỗ Từ Tử Sung.

"Người anh em, trưa nay đi ăn cùng nhau đi, tôi có chuyện muốn hỏi ông."

Cậu ta nhìn thoáng qua Hạ Mộng Ngư, rồi ghé tai Từ Tử Sung nói thêm: "Chuyện vô cùng quan trọng."

Hạ Mộng Ngư ngại ngùng ngẩng đầu nhìn Mạnh Huy. Sau chuyện lúc sáng, giờ nhìn Mạnh Huy thôi mà Hạ Mộng Ngư đã thấy xấu hổ rồi, cô vẫn cần một chút thời gian để thích ứng.

Hết cách thôi, dù sao thì vẫn phải giữ thể diện.

Có điều, ngoài mặt thì Hạ Mộng Ngư vẫn rất bình tĩnh, cô yên lặng thu dọn đồ đạc rồi đeo ba lô lên chuồn nhanh ra khỏi phòng học.

Hôm nay Từ Tang hẹn Hạ Mộng Ngư ăn cơm, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng. Cô chờ Từ Tang ở cửa hàng 7-Eleven, vừa chờ vừa cầm di động soạn tin nhắn, còn cân nhắc xem có nên gửi tin xin lỗi cho Hạ Dạ Dương hay không. Cô gõ đi gõ lại nhiều lần, suy nghĩ đủ cách nói, nhưng lại cảm thấy mình nói thế nào cũng đều có vẻ không thật.

Haiz, Hạ Mộng Ngư thở dài, nói gì cũng không thích hợp.

https://thuviensach.vn

Có lẽ hiện giờ trong lòng Hạ Dạ Dương, cô đích thực là một con **itch vô địch thiên hạ, một khi đã như vậy mà còn giải thích cái gì nữa, cứ để kệ đi cũng được. Dù sao cô cũng đã hạ quyết tâm sau khi thi đại học sẽ rời khỏi nơi này rồi, rời khỏi nơi mà lúc nào cũng như cái lồng sắt tù túng. Nếu sớm muộn rồi cũng sẽ cắt đứt liên hệ, vậy thì cần gì phải ngụy biện nữa? Với lại, còn chưa đến một năm nữa là sẽ thi đại học, thời điểm then chốt như thế này, bố mẹ cũng chẳng dám quá đáng với cô.

Lúc này, Từ Tang đẩy cánh cửa tiệm đi vào, chào Hạ Mộng Ngư một câu rồi ra tủ lạnh lấy một đống đồ, sau đó lượn ra quầy thu ngân đong đưa anh chàng "Ngô Ngạn Tổ".

Cô nàng lấy hết đồ ăn ra nhét vào tay Hạ Mộng Ngư, còn mình thì chỉ lấy mỗi hộp sữa chua với túi salad.

"Mày ăn có tí thế thôi á?", Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi, Từ Tang ăn như mèo vậy.

"Sợ béo chứ sao.", Từ Tang thấy Hạ Mộng Ngư ăn bao nhiêu cũng không béo thì bực bội nói: "Sao mày ăn nhiều như thế mà vẫn không béo hả?"

Hạ Mộng Ngư cực kỳ đắc ý, "Mày có biết cái gì làm tiêu hao atp nhất không?"

"Atp là cái gì?"

Từ Tang có lẽ là một trong số ít những người khiến Hạ Mộng Ngư bó tay, mỗi lần muốn thể hiện thì cũng chẳng thể hiện được với cô nàng. Bởi vì cô nàng không tiếp thu được!

"Mày không học Sinh hả? Adenosine triphosphat... Một loại hợp chất cao năng, gần như là chất cung cấp năng lượng cho cơ thể mình ấy."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Từ Tang vẫn ù ù cạc cạc như lúc đầu.

"Đại khái là mình ăn gì thì cũng phải qua atp rồi mới cung cấp năng lượng được cho cơ thể, tạm hiểu thế."

"À à, như kiểu tiêu hao năng lượng đúng không?", vừa nghe đến chuyện có thể giảm béo, Từ Tang đã hứng thú ngay được, "Thế cái gì làm tiêu hao atp nhất?"

Hạ Mộng Ngư ăn một miếng to bánh ngọt với một ngụm sữa đậu nành, rồi tủm tỉm cười, "Động não."

Từ Tang im bặt.

"Cứ động não nhiều, suy nghĩ nhiều, làm bài nhiều, chăm chỉ học hành là gầy ngay ấy mà!"

Mẹ kiếp.

Từ Tang cảm giác mình đang chịu trận công kích từ học thần.

"Có chuyện cần mày hỗ trợ đây.", Từ Tang gõ gõ bàn vẻ nghiêm túc.

Hạ Mộng Ngư biết không phải vô duyên vô cớ mà cô nàng này mời cô ăn.

"Nói đi."

"He he... Mày cũng biết là hội học sinh trường mình năm nào cũng phải quay video để chào đón học sinh mới đúng không?"

Có đôi khi ngẫm nghĩ thì thấy điểm lạ lùng nhất trường Trung học chính là, hội học sinh, đội truyền thanh, toàn những thành phần thành tích kém tham gia. Những người thành tích tốt có ai lại muốn lãng phí thời gian vào việc tạo phúc lợi ngoài giờ lên lớp cho các bạn khác chứ?

https://thuviensach.vn

"Mày định làm gì?", Hạ Mộng Ngư bày ra vẻ mặt đề phòng.

"Năm nay quay mày được không? Ăn của tao rồi thì phải làm cho tao chứ. Mày yên tâm, trang thiết bị tao cấp cho, mày chỉ phải quay cảnh đọc một bài thơ thôi cũng được. Khó lắm mới quay được người đứng đầu trường, khó lắm đấy."

"Đương nhiên là tao xin khiếu rồi."

Hạ Mộng Ngư tiếp tục ăn bánh và uống sữa đậu nành Từ Tang mua, còn chẳng thèm xấu hổ mà nói: "Ăn đồ của mày cũng có thể không phải làm việc cho mày mà."

"Ha ha, tao sẽ đăng lên diễn đàn của trường rằng mày là đứa lưu manh."

"Ha ha, ai tin chứ."

"Ha ha, tao có ảnh chụp này!"

Từ Tang lôi di động ra, trên màn hình là bức ảnh Hạ Mộng Ngư cùng cả đám "nữ sinh bất hảo" ăn kem, vai kề vai, vừa nói vừa cười. Cô nàng cắn một miếng bánh ngọt của Hạ Mộng Ngư rồi đắc ý nói: "Xem ra não của tao cũng có thể tiêu hao được atp đấy."

Chó má, hôm nay đúng là chịu họa từ ngày cũ, lật thuyền trong cống.

"Mày yên tâm, người chị em này làm gì cũng chỉ có một chữ, chú ý! Tuyệt đối sẽ không để mày làm không công, sẽ có phúc lợi.", Từ Tang nói.

"Chú ý" là hai chữ.

Nhưng Hạ Mộng Ngư chẳng buồn bắt bẻ câu chữ với Từ Tang nữa.

"Phúc lợi gì?"

https://thuviensach.vn

"Không dùng tiền thương lượng là không yêu rồi!"

Nghe thấy tiền, hai mắt Hạ Mộng Ngư liền sáng lên.

"Sao không nói sớm, có tiền vào là chuyện gì cũng dễ nói."

"Thế bọn mình thỏa thuận rồi đấy nhé, thời gian buổi trưa trong tuần này phải dành hết cho tao, bắt đầu từ ngày mai đấy. Tao sẽ quay một video đón học sinh mới thành công nhất trong lịch sử!"

Sau khi gặp Từ Tang, Hạ Mộng Ngư liền về lớp làm bài.

Chỉ một lát sau, Từ Tử Sung và Mạnh Huy cũng về. Từ Tử Sung trầm mặc ngồi vào bên cạnh cô, nhưng lại thu dọn sách vở như kiểu sắp đi đâu đó.

"Cậu đi đâu đấy? Cậu liều quá đấy, vẫn chưa tan học đâu."

"Mình xin nghỉ buổi chiều nay."

"Cậu ốm à?", Hạ Mộng Ngư sốt ruột hỏi.

"Không, đi tìm ông chủ câu lạc bộ ngày trước, ông ấy muốn giới thiệu mình cho một câu lạc bộ chuyên nghiệp lớn, mình phải gặp người đại diện của bên đó, bàn chuyện tham gia giải đấu quyền anh chuyên nghiệp."

Hạ Mộng Ngư thoáng im lặng, rồi nhìn quanh lớp, thấy không ai chú ý đến mình thì mới ghé lại sát Từ Tử Sung. Cô nhỏ giọng nói: "Chẳng phải bọn mình đã nói là sẽ thi Thanh Hoa sao? Cậu cứ phải tham gia giải đấu vào lúc này à? Sao không đợi thêm một năm nữa? Còn chưa đến một năm ấy."

"Không phải cậu nói hy vọng thi vào Thanh Hoa với mình là xa vời sao?", Từ Tử Sung đáp.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà...

"Hy vọng xa vời thì vẫn là hy vọng, ánh sáng mỏng manh cũng vẫn là ánh sáng, đừng nghĩ là bông hoa thôn bản thì không làm được cán bộ."

Hạ Mộng ngư vẫn không dừng được những câu nói hài hước.

Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói: "Hạ Mộng Ngư, mình chưa bao giờ làm chuyện đầu cơ, một việc chỉ có chắc trăm phần trăm thì mình mới làm, nếu không là lãng phí thời gian, hao tổn sức lực."

Vậy nên Từ Tử Sung không thi Thanh Hoa.

Vì nghĩ cho tương lai của cậu, cô vẫn khuyên cậu chọn trường đại học tốt. Dù sao hai trường đại học của tỉnh cũng đứng tốp mười cả nước, đến Bắc Kinh chắc chắn không vào được trường tốp mười, chuyên ngành để chọn cũng bị giới hạn.

Nhưng Hạ Mộng Ngư còn chưa kịp mở miệng thì Từ Tử Sung đã cướp lời.

"Thế nên mình mới tham gia giải đấu chuyên nghiệp, vì chắc thắng trăm phần trăm."

"Hả?", Hạ Mộng Ngư không hiểu, "Là sao?"

"Mình muốn tham gia giải thiếu niên của wbo* vào cuối năm nay."

*World Boxing Organization

"Giải thiếu niên của wbo là gì?"

"Một trong những giải chuyên nghiệp, khó giải thích ngắn gọn lắm, tại vì cơ cấu hoạt động của các giải quyền anh khá phức tạp."

https://thuviensach.vn

Đối với người không biết gì về quyền anh thì rất khó để hiểu ngay được sự khác biệt giữa các giải đấu, cả sự chênh lệch giữa các giải đấu nữa.

Vậy nên Từ Tử Sung cố gắng nói một cách ngắn gọn, "Đơn giản mà nói, tuy giải đấu cho thiếu niên không có giải thưởng lớn, cũng không tính là giải đấu lớn trong giới, nhưng chỉ cần mình giành giải quán quân thì có thể xin chứng nhận kiện tướng, rồi làm vận động viên quốc gia cấp một."

"So?"

"Có chứng nhận kiện tướng và vận động viên cấp một, cộng thêm kết quả thi đại học của mình, xin vào Thanh Hoa có lẽ được."

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng hiểu ra, cô kích động nói: "Thì ra là thế! Tuyệt quá!"

...

Trong lúc Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư nói chuyện, thì Phạm Tiểu Kiều cũng đến cạnh Mạnh Huy, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện tôi bảo ông thăm dò thế nào rồi?"

"Tôi hỏi rồi."

"Thế rốt cuộc có phải Từ Tử Sung thích Hạ Mộng Ngư không?"

"Không biết."

Sao tên Mạnh Huy này lại vô tích sự thế này cơ chứ. Phạm Tiểu Kiều bực bội, tét cậu ta một cái, "Không phải ông vừa bảo là có hỏi à?"

"Tôi hỏi chứ!", Mạnh Huy phụng phịu nói: "Nhưng mà tôi không hiểu lời Sung ca nói."

"Hắn nói gì?"

https://thuviensach.vn

"Cái gì mà Hạ Mộng Ngư đi ở thoải mái, cậu ta thân bất do kỷ, nghe chả hiểu gì cả..."

"Gì cơ?", Phạm Tiểu Kiều chẳng hiểu ra làm sao bèn sốt ruột nói: "Ông kể rành mạch từng từ từng chữ Từ Tử Sung nói cho tôi nghe xem nào."

Sau bữa trưa vừa rồi, Mạnh Huy liền kéo Từ Tử Sung ra sân bóng rổ, nằng nặc đòi nói chuyện với cậu.

Có vẻ Từ Tử Sung đang vội.

"Cho ông mười phút, chiều nay tôi còn có việc."

"Được. Sung ca, ông nói thẳng cho tôi xem, có phải ông với Hạ Mộng Ngư đang hẹn hò không?"

Từ Tử Sung bắn ngay ánh mắt sắc lẹm về phía Từ Tử Sung.

"Ông hỏi chuyện này làm gì?"

...

"Nếu tôi không hẹn hò với cô ấy thì sao?"

...

"Ông định nhắm cô ấy?"

...

Mẹ kiếp, cậu ta mới hỏi có một câu thôi mà Từ Tử Sung đã sốt ruột thế rồi. Mạnh Huy sợ tới mức vội vàng bày tỏ lòng trung thành, "Không, không, không, tôi đâu có dám. Đây chẳng phải là tôi đang quan tâm ông hay sao? Nghịch di động không vui à? Hay chơi Nba* không thích hơn à?

https://thuviensach.vn

Yêu đương á, tôi không có hứng thú. Tôi chỉ cảm thấy học thần rất tốt, cảm giác hai người mà ở cạnh nhau thì cực hợp đấy."

*Game bóng rổ

"Ừ, thế còn được."

Mạnh Huy thở phào một hơi, lại hỏi: "Thế nên tình hình của hai người bây giờ là như nào?"

Từ Tử Sung trầm mặc một lát rồi nói: "Bọn tôi không hẹn hò."

"Tại sao? Tôi cảm thấy học thần thích ông lắm đấy, tôi chưa từng nhìn thấy cái dáng vẻ đấy của cậu ấy trước mặt người khác đâu, đến ánh mắt nhìn ông còn sáng lấp lánh ấy chứ. Ông không thích cậu ấy, hay là không muốn hẹn hò với cậu ấy?"

Từ Tử Sung thở dài một hơi.

"Không phải."

"Thế thì còn do dự cái gì nữa, người anh em, theo đuổi đi! Là ai thì người ta cũng theo đuổi thôi!"

Từ Tử Sung nhíu mày.

"Ông nghĩ thì dễ thế thôi."

Mạnh Huy không rõ còn có gì phức tạp nữa.

"Thích thì theo đuổi chứ sao."

"Giờ thời cơ vẫn chưa chín muồi."

"Tại sao, sợ yêu sớm bị tóm à?"

https://thuviensach.vn

Hai người này đều quái như nhau, rõ ràng là thuộc phái hành động, họ không dám yêu sớm thì chẳng ai dám cả.

"Không sợ.", Từ Tử Sung đáp không chút do dự, "Bọn tôi mà không muốn bị phát hiện thì chẳng bao giờ bị phát hiện cả."

"Hay là sợ ảnh hưởng đến chuyện học hành?"

"Người kia là Hạ Mộng Ngư đấy...Ảnh hưởng đến học tập thế nào được?", nói đến chuyện này, Từ Tử Sung lại cười khổ.

Mạnh Huy câm nín.

Thế nào cũng không phải? Hẹn hò với học thần, chuyện ảnh hưởng đến học tập duy nhất chính là càng thích học hơn mà thôi. Như Phạm Tiểu Kiều sau khi ngồi cùng bàn với Hạ Mộng Ngư, bởi sự ảnh hưởng của học thần mà thành tích đã leo lên được vị trí thứ hai trăm.

"Thế là vì cái gì? Ông lo giữa Hạ Mộng Ngư với Hạ Dạ Dương có vấn đề à?"

Càng nghĩ Mạnh Huy càng cảm thấy chỉ có một nguyên nhân này.

"Không phải. Tôi không lo chuyện giữa cô ấy với người khác."

Mạnh Huy lại càng không hiểu.

"Mẹ kiếp, thế thì còn chướng ngại gì nữa? Theo đuổi nhanh lên không là người khác cướp mất đấy, tôi thấy học thần được nhiều người quý lắm."

Từ Tử Sung lại thở dài.

"Ông đừng có thở dài nữa, nói đi."

"Bọn tôi không giống nhau."

https://thuviensach.vn

Mạnh Huy sửng sốt.

Nói vậy thì cậu ta không thoải mái rồi.

"Hai bọn mình không giống nhau cái gì? Không phải là thành tích của tôi chỉ kém ông chút chút thôi hay sao? Hay là chân tôi không dài bằng ông?"

* Từ Tử Sung dùng từ "wo men", vừa có nghĩa là chúng tôi, vừa có nghĩa là chúng ta, Mạnh Huy hiểu nhầm.

"Người anh em, tôi đang nói tôi với Hạ Mộng Ngư."

"À à.", Mạnh Huy bừng tỉnh, bèn hỏi: "Sao hai người bọn ông lại không giống nhau?"

Từ Tử Sung lại trầm mặc.

"Nói đi, ông làm tôi sốt ruột chết mất."

"Cô ấy đối với tôi rất thoải mái, tự nhiên, có thể cô ấy thích tôi, mà cũng có thể không thích tôi. Nhưng tôi thì không thể, tôi căn bản là không khống chế được, tôi thân bất do kỷ, một khi đã bắt đầu thì không dừng lại được."

Mạnh Huy nghĩ ngợi mãi mà vẫn không hiểu được.

Từ Tử Sung nhìn về phía đám bạn đang chơi bóng rổ, nhưng ánh mắt lại dường như đặt ở nơi xa hơn. Ánh mắt cậu thâm sâu không giống với một cậu thiếu niên, thăm thẳm như hồ nước.

"Thế rốt cuộc là ông thích hay không thích cậu ấy?"

Loại suy nghĩ thẳng như Mạnh Huy không tài nào hiểu nổi suy nghĩ của Từ Tử Sung.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung vỗ vai Mạnh Huy, chẳng giải thích thêm gì mà cứ thế bỏ đi, "Tôi đang vội, lần sau có cơ hội nói tiếp."

...

Mạnh Huy hỏi Phạm Tiểu Kiều: "Bà nói xem rốt cuộc Sung ca có ý gì?"

Phạm Tiểu Kiều thở dài, quả nhiên Hạ Mộng Ngư nói đúng, con người Từ Tử Sung rất khó hiểu, lại càng khó trị. Cô nàng cắn một miếng khoai lang sấy rồi thở dài tiếp, "Ý của hắn là, tình yêu của Hạ Mộng Ngư giống như lửa, nóng đấy nhưng dễ bị dập tắt, bởi vì lửa không thể trường tồn. Ông đã thấy ngọn lửa nào không bao giờ tắt chưa? Không có là cái chắc. Nhưng còn tình yêu của hắn thì sao, giống như nước, là nước chảy từng giọt từ núi cao xuống ấy, rất bí ẩn, khó có thể phát hiện, nhưng không bao giờ dừng. Rồi sẽ có ngày những giọt nhỏ đấy hợp lại thành biển rộng, sông sâu, sóng ngầm cuồn cuộn, vĩnh viễn không ngừng."

Mạnh Huy nhăn mặt vẻ không hiểu.

"Gì đấy? Bà đang nói cái gì đấy? Nói tiếng người đi được không?"

Phạm Tiểu Kiều đến bó tay. Có lẽ nên để Hạ Mộng Ngư dạy cho Mạnh Huy biết thế nào là biện pháp phóng đại để biểu đạt tình cảm da diết, bằng không hai người họ thật sự không thể nói chuyện được.

"Đơn giản mà nói thì là, Từ Tử Sung cảm thấy, tình cảm của Hạ Mộng Ngư tuy rất nồng nhiệt nhưng nhanh đến nhanh đi, không chừng sẽ có ngày không thích nữa là sẽ thôi. Có điều cũng phải, tại vì Hạ Mộng Ngư nhà tôi xưa nay tính cách vẫn vậy, suy nghĩ rất thoáng, chẳng màng tương lai, yêu được một ngày thì hay một ngày, cho dù có biết đến một ngày không thể yêu được nữa thì vẫn có thể thoải mái bắt đầu cuộc sống mới. Cho nên Sung ca mới bảo là Hạ Mộng Ngư có thể thích mà cũng có thể không thích hắn... Từ Tử Sung thì lại không giống thế, tại vì hắn không yêu vô tư được

https://thuviensach.vn

giống như Mộng Ngư nhà tôi. Hắn mà yêu là sẽ chấp nhất, không từ bỏ, sẽ tính đường xa, cứ yêu mãi cho đến khi không thể ở bên nhau nữa thì thôi. Thế nên hắn mới cảm thấy bây giờ thời cơ vẫn chưa chín muồi. Tại vì hắn đang bị động, không tóm chặt được Hạ Mộng Ngư. Quá rõ ràng, hắn đang chờ đến lúc mình đủ năng lực nắm chắc cuộc tình này thì mới để nước chảy tiếp."

Mạnh Huy trợn mắt nhìn Phạm Tiểu Kiều, "Định mệnh! Sao có một hai câu đấy thôi mà bà xổ ra nguyên cả một tràng thế? Bà không làm cán sự Văn thật là phí phạm. Chẳng trách tôi ngu Văn thế, so với bà, đúng là tôi thua xa."

Phạm Tiểu Kiều đen mặt.

"Mạnh Huy... Ông không những ngu Văn mà còn ngu ổn định cơ."

"Hả?"

"Tôi là cán sự Văn đây!", Phạm Tiểu Kiều tức giận nói.

"À, chẳng trách!", Mạnh Huy lại nói: "Rất trâu bò!"

Phạm Tiểu Kiều tức đến run người, "Làm sao mà lợi hại bằng ông, hai năm học cùng nhau mà đến ai là cán sự Văn còn không biết."

Mạnh Huy đã quen bị Phạm Tiểu Kiều đá xoáy nên chẳng để ý mà chỉ hỏi: "Thế rốt cuộc Sung ca có thích Hạ Mộng Ngư không?"

"Đâu chỉ có là thích.", Phạm Tiểu Kiều vừa cắn khoai sấy vừa nói: "Tiểu Mộng Ngư nhà tôi đối với Sung ca là đại ái vô cương, còn Sung ca với Tiểu Mộng Ngư nhà tôi là yêu tận xương tủy."

Mạnh Huy cũng nhón một miếng khoai sấy từ trong cái bọc Phạm Tiểu Kiều đang cầm, nhìn về phía hai người kia đang thủ thỉ rồi nhíu mày

https://thuviensach.vn

suy nghĩ.

"Nghe có vẻ kịch liệt.", Mạnh Huy nói.

"Đúng đấy.", Phạm Tiểu Kiều gật đầu.

"Bà nói xem hai người đấy cuối cùng sẽ thế nào?", Mạnh Huy hỏi.

"Còn thế nào được nữa, còn không phải là sau mấy ngày khó hiểu thì sẽ mặt dày mày dạn ở bên nhau à. Hai đứa này nhìn đã biết không phải loại thanh tâm quả dục, tâm hồn trong sáng rồi."

"Á, có khi nào lại giống trong phim không, kiểu mà ăn cơm trước kẻng, chả đi đến đâu ý...", Mạnh Huy có chút lo lắng, "Bọn mình phải để mắt đến hai đứa nó, không thể để hai đứa nó lầm đường lạc lối được..."

"Bình thường ông hay xem mấy cái phim vớ vẩn gì thế?...", Phạm Tiểu Kiều liếc xéo khinh thường, "Ông nhìn Sung ca lớp mình mà xem, có yêu thôi mà đã suy tính thế rồi, loại chuyện như thế mà không có kế hoạch được sao?"

"Có lý...", Mạnh Huy nhìn Từ Tử Sung, nhịn không được phải tán thưởng, "Trâu bò đấy!"

4.0pteZ+

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Ngày hôm sau, Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư lại đến muộn.

Kể cũng duyên, hai người thường xuyên gặp nhau ở cổng trường, liếc nhau một cái rồi cùng nhìn đồng hồ. Ngon, giờ học bắt đầu rồi. Nếu đã đến muộn rồi thì hai người cứ thong dong đi vào lớp, dù sao muộn năm phút hay mười lăm phút cũng chẳng có nhiều khác biệt. Bởi vì bất kể thế nào, thì tuần này Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư đều phải chịu hình phạt là ngồi cạnh bục giảng, thế nên hai người cứ ung dung ngủ thêm lúc nữa. Hai người đều tinh quái, đã "đi buôn" thì đâu chịu lỗ.

Có điều, dậy muộn thế mà Hạ Mộng Ngư vẫn ngáp ngắn ngáp dài.

"Cậu mệt lắm à?", Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư bình thường luôn rất tỉnh táo, tinh thần sảng khoái, quả thực khó có thể nhìn thấy cô ngáp như thế này.

"Ừ, hôm qua ngủ muộn quá.", Hạ Mộng Ngư liên tục ngáp và than thở.

"Sao lại thế?", Từ Tử Sung nhíu mày hỏi, "Hạ Dạ Dương lại làm phiền cậu à?"

"Hả? Không phải!", Hạ Mộng Ngư không ngờ Từ Tử Sung lại nghĩ đến đó nên vội giải thích: "Tại tối qua đọc tài liệu đến đêm muộn."

https://thuviensach.vn

Hôm qua về đến nhà, Hạ Mộng Ngư liền tìm tài liệu liên quan đến quyền anh chuyên nghiệp. Cô muốn hiểu một chút về thứ Từ Tử Sung chuẩn bị phải đối mặt, rốt cuộc giải đấu thiếu niên Wbo là gì. Nhưng cô không ngờ bên trong môn quyền anh chuyên nghiệp lại phức tạp như vậy, vừa đọc có một lúc mà đã đến ba giờ sáng.

"Tài liệu gì?"

"Tài liệu về quyền anh chuyên nghiệp."

Từ Tử Sung sửng sốt, cậu liếc Hạ Mộng Ngư một cái, khóe miệng nhoẻn lên, rồi cậu khẽ cất giọng, "Thật không? Xem được những gì rồi?"

"Rất lạ.", Hạ Mộng Ngư mở to đôi mắt tròn nhìn Từ Tử Sung, tình thần có vẻ rất tỉnh táo, lại vô cùng hưng phấn, "Với các môn thể thao khác, tham gia Olympic được coi là niềm vinh dự lớn nhất, nhưng quyền anh ở Olympic lại gọi là quyền anh nghiệp dư... Cái này mình đến chịu."

Không chỉ có thế, liên minh quyền anh cũng có luật riêng. Nếu quyền thủ chuyên nghiệp tham gia Olympic thì sẽ bị phạt.

Đúng là quy định kỳ quặc, như thể coi Olympic là nỗi sỉ nhục không bằng.

Từ Tử Sung cười, kiên nhẫn giải thích: "Tại vì một trận đấu quyền anh chuyên nghiệp hoàn toàn không giống với một trận đấu thể thao, không bàn đến vinh quang Tổ quốc, chỉ tính đến lợi ích thương mại mà thôi. Trên thế giới, giải thưởng cao nhất cho một trận đấu chuyên nghiệp lên đến mấy triệu đô, sau lưng là cả đống ràng buộc. Cũng vì thế nên quyền anh chuyên nghiệp bị coi là tàn bạo hơn các môn thể thao khác. Olympic là thế vận hội vì hòa bình, sao có thể để quyền anh hạng nặng như vậy vấy máu chứ? Vì thế chỉ có quyền anh nghiệp dư thôi đấy."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư chưa từng thấy Từ Tử Sung nói nhiều như vậy nên có chút kinh ngạc.

Từ Tử Sung thật sự thích quyền anh.

"Thật ra...", Hạ Mộng Ngư muốn nói gì đó nhưng lại do dự.

"Hả?"

"Thôi."

Từ Tử Sung cũng rất ít khi thấy Hạ Mộng Ngư định nói lại thôi.

"Nói đi."

Hạ Mộng Ngư trầm mặc một lúc rồi mới nói: "Tham gia đội tuyển của tỉnh hay của quốc gia vẫn hơn chơi chuyên nghiệp mà, thế có phải là đơn giản hơn không?"

Đây là kết luận mà đến nửa đêm qua Hạ Mộng Ngư mới rút ra được.

Chơi quyền anh chuyên nghiệp phải đầu tư rất nhiều. Để tham gia thi đấu, quyền thủ phải nuôi mình, huấn luyện viên, chuyên gia thể chất. Thế vẫn còn đơn giản, nhiều tay đấm vĩ đại có nguyên cả một ê kíp phía sau. Hơn nữa, trận đấu chuyên nghiệp rất tàn khốc, dễ bị thương, không có quy tắc hoàn thiện để bảo vệ quyền thủ. Tuy cũng có quy tắc để không dẫn đến tình huống quá đẫm máu, nhưng bị thương là chuyện thường như cơm bữa, thậm chí không phải là không có người bị thương đến chết. Dù sao thì lợi ích bày ra trước mắt, chẳng ai có thể cam đoan là sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Thật ra từ hồi mình tốt nghiệp cấp Hai, đội tuyển của tỉnh đã mời mình gia nhập rồi.", Từ Tử Sung nói.

https://thuviensach.vn

"Thế chẳng phải là tốt quá rồi hay sao?", Hạ Mộng Ngư có chút tiếc nuối, "Nếu tham gia tuyển thể thao thì cậu còn bận tâm Thanh Hoa cái gì nữa chứ? Cậu lại thông minh như vậy, chắc chắn là có thể rồi."

"Nếu hồi đó mình tham gia làng thể thao thì không thể tự tách ra thi đấu được, thể chế không cho phép. Hồi đó mình đang thiếu tiền, không còn cách nào khác."

Hạ Mộng Ngư trầm mặc.

Thì ra là không muốn, cho nên có cơ hội cũng không cân nhắc.

Hiện giờ cô rất muốn biết vì sao Từ Tử Sung thiếu tiền, rốt cuộc trong nhà đã xảy ra chuyện gì, nhưng sắp phải vào học rồi, có lẽ chốc lát không nói rõ được.

"Thế giờ cậu có thể tham gia không?", Hạ Mộng Ngư nghĩ một lát rồi hỏi.

Từ Tử Sung nói: "Tuy bây giờ tình hình tài chính khá hơn một chút, mình vẫn liên lạc với huấn luyện viên bên đội tuyển của tỉnh, muốn gia nhập cũng không phải khó. Nhưng nói thật là mình vẫn muốn chơi chuyên nghiệp hơn."

"Tại sao?"

Đều là chơi quyền anh, có gì khác lắm sao? Sao không chọn con đường dễ đi hơn?

"Quyền anh nghiệp dư phải chú ý quy tắc. Cho dù là tham gia Olympic cũng vậy, có dụng cụ bảo hộ, có thể né, quan trọng là lấy được huy chương vàng. Cho nên, cách tốt nhất là cố gắng giành nhiều điểm nhất có thể. Nghiên cứu quy tắc, hiểu rõ quy tắc, dựa vào các bước di chuyển và

https://thuviensach.vn

tránh đòn của đối thủ, cho dù không đánh gục được đối thủ thì vẫn có thể thắng."

...

"Nhưng quyền anh chuyên nghiệp thì không thế, mặc dù cũng có quy tắc, nhưng không phải quy tắc tính điểm. Nếu đánh theo cách của thế vận hội thì sẽ bị phỉ nhổ. Bởi vì trong quyền anh chuyên nghiệp, quyền thủ không thể đánh theo kiểu tránh né, chạy trốn được."

...

"Điều quyền anh chuyên nghiệp chú ý là sức mạnh, là đánh bại, là K.O."

...

"Mị lực của nó chính là tính công bằng, ở đó không có quốc gia bảo vệ, không có tính ngoại giao trong thể thao. Đương nhiên, trong đó có hoạt động thương mại, nhưng là hoạt động thương mại với giá trị của nắm đấm."

...

"Biểu hiện trên sàn đấu quyết định khán giả sẽ đối xử như thế nào với mình, nắm đấm của mình có sức mạnh đến đâu thì con người mình có giá trị đến đó. Cậu có biết Mike Tyson không?"

Hạ Mộng Ngư gật đầu, đây là một trong số ít những quyền thủ mà cô biết.

"Cuộc sống cá nhân của ông ta rất nhiều tai tiếng, nhưng vẫn có nhiều người tung hô ông ta, vì trên sàn đấu ông ta đánh rất sạch sẽ. Ông ta không tránh né, cậu lao đến ôm ông ta, ông ta sẽ đẩy ra ngay, vì muốn đánh. Ông

https://thuviensach.vn

ta không tránh né, cũng tuyệt đối không cho cậu tránh né, đấy chính là đánh một cách sạch sẽ."

...

"Chọn chơi nghiệp dư, chắc chắn con đường sẽ dễ đi hơn một chút, nhưng như thế có nghĩa là mình chọn quy tắc chứ không chọn sức mạnh. Mình không làm thế."

...

"Mình không cần nghiên cứu quy tắc, cũng không cần nhờ quy tắc để giành chút điểm, thắng mà như ăn cướp ấy. Mình muốn dựa vào sức mạnh để đoạt lấy chiến thắng giòn giã, thắng như một người chiến thắng thật sự."

...

Từ Tử Sung nhoẻn miệng cười.

Nụ cười của cậu làm Hạ Mộng Ngư liên tưởng đến dáng vẻ hăng say của cậu trên võ đài.

Thiếu niên anh hùng.

Ngũ hoa mã, thiên kim cừu.

Thơ cổ luận bàn về hiệp khách thiếu niên như vậy phải không?

"Cậu chờ mà xem, đai vàng mình sẽ lấy được, Thanh Hoa mình cũng sẽ vào được.", Từ Tử Sung thoáng dừng lại, nhìn Hạ Mộng Ngư rồi khẳng định, "Cùng cậu."

Sáng sớm mùa hè, mặt trời chói lóa.

https://thuviensach.vn

Ánh nắng sớm chiếu rọi, bao phủ trên Từ Tử Sung. Hạ Mộng Ngư ngược nắng nhìn về phía cậu, cảm thấy cậu như người anh hùng khoác tấm áo hoàng kim.

Cậu đang tỏa sáng.

"Từ Tử Sung."

"Ơi?"

"Cậu đúng là man chết đi được!"

"Tàm tạm."

"Cậu đẹp trai chết đi được!", Hạ Mộng Ngư khoa trương nói.

"Hạ Mộng Ngư..."

"Hả?"

"Tàm tạm là được rồi."

Ha ha, Hạ Mộng Ngư biết Từ Tử Sung được khen nên xấu hổ. Nhưng cô muốn khen cậu, muốn cậu biết cậu tuyệt vời đến mức nào.

"Nhưng mà mình cứ cảm thấy cậu là người đẹp trai nhất, man nhất trên đời này!", hai mắt Hạ Mộng Ngư sáng ngời, nhìn Từ Tử Sung chằm chằm, cô thật lòng nói: "Không ai hơn được cậu cả, cậu là tuyệt nhất!"

Từ Tử Sung sửng sốt, cuối cùng ngoảnh mặt đi mỉm cười, gương mặt còn thoáng đỏ.

"Từ Tử Sung, fighting!"

Hạ Mộng Ngư bắn hình trái tim về phía cậu.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung hắng giọng rồi gật đầu.

"Được đấy."

Hai người chậm chạp đi đến trước cửa lớp, giờ tự học đã bắt đầu được một nửa rồi.

Cô chủ nhiệm liếc nhìn hai người, trên mặt là nụ cười trào phúng.

"Ôi chao, cô cậu biết mình phải ngồi gần bục giảng một tuần nên thoải mái đi muộn phải không?"

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung đứng ngang hàng nhau, một người cúi đầu xấu hổ, một người thì vẫn điềm tĩnh như không.

Cô chủ nhiệm cũng thôi phát cáu, "Vào đi."

Giữa trưa, Hạ Mộng Ngư đi tìm Từ Tang như đã hứa. Hai người ăn trưa xong liền đến tập trung với người của hội học sinh.

Mọi người chuẩn bị để quay video, Hạ Mộng Ngư ngồi yên để Từ Tang bôi trát loạn trên mặt mình, còn cô thì chuyên tâm đọc sách.

"Tao bảo này, mày đủ rồi đấy, có tí thời gian thế mà cũng đọc sách được à?"

"Tranh thủ thời gian, đừng làm phiền tao."

Từ Tang nghẹn họng, "Kịch bản tao đưa mày đọc chưa đấy? Chốc nữa đừng có ngắc ngứ nhá."

"Rồi."

"Tiết ba tao mới đưa cho mày, mày thuộc rồi?"

https://thuviensach.vn

"Có tẹo, năm mười phút là học xong rồi.", Hạ Mộng Ngư thoáng dừng lại, "Tao còn nhân tiện sửa lỗi chính tả với câu cú cho mày đấy, sau đấy còn trau chuốt lại mấy chỗ tu từ, trước đấy viết đến lủng củng."

Từ Tang cảm thấy cô nàng vẫn thích Hạ Mộng Ngư ban đầu hơn, tuy rằng hơi điêu một tẹo, nhưng ít ra mồm miệng không đáng ghét như vậy.

"Phải rồi, mày đừng có trang điểm đậm quá, chiều tao còn đi học."

"Biết rồi, biết rồi!", Từ Tang lừ mắt, "Tao trang điểm cho mày theo kiểu trong suốt đấy! Bình thường không nhìn ra là mày trang điểm đâu, chỉ thấy là mày đẹp hơn mà không hiểu là đã xảy ra chuyện gì!"

"Tốt."

Từ Tang nghẹn lời.

"Tao bảo này, Hạ Mộng Ngư, kiểu nói chuyện của mày càng ngày càng giống ông anh họ kia của tao đấy."

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, ý thức được Từ Tang đang nhắc đến Từ Tử Sung.

"Hì hì.", Hạ Mộng Ngư đắc ý nói, "Đương nhiên rồi, tại ngày nào bọn tao cũng ở cạnh nhau mà."

Từ Tang lừ mắt xem thường, ra vẻ ân ái, không biết xấu hổ.

...

Video chào đón học sinh mới thật ra rất đơn giản. Người thường xuyên tiếp xúc với thế giới bên ngoài như Hạ Mộng Ngư, quay video dạng học đường thế này chẳng tốn vài phút.

https://thuviensach.vn

"Không tồi nha học thần của tao.", Từ Tang nhìn Hạ Mộng Ngư trên màn hình và nói.

Hạ Mộng Ngư xong việc bèn đến xem, liền kinh ngạc nói: "Mày cũng không tệ nha trò hề của tao, rất có năng khiếu."

"Đương nhiên rồi, đợi tao chỉnh sửa xong còn đẹp hơn cơ."

"Mày biết chỉnh á? Siêu thế! Mày học ở đâu đấy?"

"Tự học thôi. Tất cả các kiểu chỉnh sửa ảnh tự sướng, tao toàn không thầy mà tự mày mò đấy."

Từ Tang vừa nói đến chuyện chụp ảnh thì lập tức hưng phấn hẳn.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy quả nhiên mỗi người đều sẽ phát huy khả năng ở lĩnh vực mình thích, phàm là việc mình thật sự thích, chẳng cần có người đốc thúc, bạn vẫn sẽ làm một cách tốt nhất có thể. Tựa như người mình thật sự yêu, cho dù có trăm nghìn người ngăn cản thì bạn vẫn muốn yêu người đó.

Mấy hôm nay thời tiết không tốt mấy, trời cứ âm u mãi.

Lúc mấy người đang túm tụm xem lại đoạn băng thì bỗng từ xa vọng lại tiếng sấm vang rền như muốn xé toạc bầu trời làm đôi vậy. Cả đám nhìn nhau rồi láo nháo lên, "Chết rồi, sắp mưa rồi!"

Vừa dứt lời, cơn mưa ào ào đổ xuống.

Từ Tang giấu máy quay vào lòng rồi tháo chạy nhanh chóng, những người khác cũng nhốn nháo bỏ chạy. Mưa càng ngày càng nặng hạt, cả hội còn chẳng kịp chào nhau.

Dãy lớp học của Từ Tang ngay gần khu quay phim nên mấy người đó đã kịp vào đến lớp trước khi mưa trút xuống những hạt nặng nề nhất. Chỉ

https://thuviensach.vn

có Hạ Mộng Ngư và một người bạn khác thì không may mắn như vậy.

Mưa mùa hè lúc nào cũng xối xả như vậy. Hai người mới chạy được nửa đường thì mưa đã đổ xuống tầm tã, đến khi chạy được về đến dãy phòng học thì cả người đã ướt sũng.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy gần đây rõ ràng cô đã phạm thái tuế, xui đến tận răng rồi!

Hai cô gái chẳng có cách nào, nửa tiếng nữa sẽ vào học, cũng chỉ đành cố chịu vậy, để nguyên cả người ướt sũng quay về lớp.

Vì thời tiết xấu nên cả lớp đều quay lại sớm, đến cả cô chủ nhiệm dạy hai tiết đầu cũng đến sớm hơn bình thường.

Hạ Mộng Ngư ì ạch đẩy cánh cửa lớp ra, vừa bước vào đã bị khí lạnh lùa thẳng vào mặt làm cho rét run.

Cả người ướt đẫm mà bước vào căn phòng đang bật điều hòa thì đúng là lạnh cóng.

Cả lớp cùng ngẩng đầu lên, đám con trai nhìn thấy bộ dạng này của Hạ Mộng Ngư thì đều xì xào bàn tán. Cô chủ nhiệm trừng mắt nhìn thì cả đám đó mới yên lặng trở lại.

"Hạ Mộng Ngư, em để thế này không được, cảm đấy. Các em có ai mang thừa một cái áo không, đưa cho Hạ Mộng Ngư mặc đi?"

Từ Tử Sung vốn đang ngủ, nhưng nghe thấy cô nhắc đến tên Hạ Mộng Ngư thì ngẩng đầu dậy. Nhìn thấy bộ dạng ướt sũng của cô, cậu lập tức nhíu mày.

Ánh mắt Từ Tử Sung đi xuống dưới, đầu mày lại càng nhíu chặt thêm.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư thấy Từ Tử Sung nhíu mày thì liền nghi hoặc cúi đầu xuống. Đến lúc này cô mới ý thức được việc cái áo đồng phục trắng của mình đang ướt dính sát vào người, chẳng trách vừa rồi cả đám con trai cứ xì xào mãi...Cô giơ hai tay ôm ngực, run cầm cập chạy vội về chỗ ngồi.

"Không ai có áo dư à?", cô lại hỏi.

Hè năm nay quá nóng, ai cũng mong có thể mặc càng ít càng tốt chứ ai lại mang thừa áo!

"Bạn nào tắt điều hòa đi cái.", cô chủ nhiệm nói: "Nhiệt độ thấp thế này em chết cóng mất."

Hạ Mộng Ngư là học trò cưng của cô, sao cô lại để mặc trò cưng bị ốm chứ? Nhưng mọi người thì không cam lòng cho lắm. Tuy trời mưa, nhưng tháng tám vẫn nóng nực vô cùng, có mưa cũng chẳng giảm được mấy phần cái nóng. Lớp lại đông con trai, cậu nào cũng sợ nóng, nghe cô nói phải tắt điều hòa, ai nấy đều nhăn nhó.

"Không cần đâu ạ.", Hạ Mộng Ngư ngăn lại, "Em không lạnh đâu ạ, bật điều hòa áo em còn nhanh khô hơn ấy cô."

Hạ Mộng Ngư biết, cho dù cô có quan hệ tốt với các bạn, nhưng phàm động đến vấn đề lợi ích cá nhân thì chẳng ai chịu hi sinh cả. Dù sao thì người bị ốm là người khác, còn người nóng là mình. Chắc chắn cô sẽ không làm người đáng ghét như vậy.

Hạ Mộng Ngư thở dài một hơi, hôm nay e là phải chịu khổ rồi.

Cô run rẩy lấy khăn mặt từ trong cặp ra lau, đúng lúc này, một chiếc áo bị ném xuống mặt bàn cô.

"Mặc áo mình.", Từ Tử Sung nói.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Cả lớp lại được một trận xì xào nữa. Hạ Mộng Ngư quay đầu, không biết Từ Tử Sung đã cởi áo từ bao giờ.

Tiếng xôn xao ngày càng to, thậm chí còn có cô nàng nào đó nhỏ giọng thét lên.

Cô chủ nhiệm liếc Từ Tử Sung một cái, trên mặt hiện lên điệu cười trêu chọc, "Mấy bạn nam khác nhìn Từ Tử Sung mà học tập nhé, ga lăng đến thế là cùng. Các em nữ trong lớp phải chú ý, sau này có lập gia đình nhớ chọn người như Từ Tử Sung ấy, rất có cảm giác an toàn."

Cả lớp cười ầm lên, còn Hạ Mộng Ngư chỉ liếc Từ Tử Sung một cái chứ không nói gì.

"Đừng để phí tâm ý của Từ Tử Sung.", cô chủ nhiệm nói: "Hạ Mộng Ngư, em đi thay nhanh đi."

Hạ Mộng Ngư nghe lời cô, cầm áo của Từ Tử Sung đi ra khỏi lớp. Vừa đi ra khỏi cửa, cô không nhịn được bèn cúi đầu ngửi áo cậu.

Thật thơm.

Lại rất ấm áp.

Lúc quay lại lớp học, Hạ Mộng Ngư nhìn thấy một cô bạn đang ngồi ở chỗ cô để hỏi bài Từ Tử Sung.

Mẹ kiếp!

https://thuviensach.vn

Mắt nhìn đi đâu đấy?

Cô bạn kia được phong là "hoa khôi của lớp", mặt mũi trông cũng được, trong khối cơ bản được coi là xinh xắn, quan hệ với các bạn nam khá tốt, đến danh xưng đó của cô nàng cũng là do đám con trai trong lớp phong cho. Đối với danh hiệu này của cô nàng, Phạm Tiểu Kiều vẫn luôn cười nhạt, vì trong lòng cô nàng, Hạ Mộng Ngư mới là hoa khôi của lớp. Mà Phạm Tiểu Kiều vốn là kiểu đã không ưa là không ưa tất, nên cô nàng đều không mấy thiện cảm với cả danh xưng "hoa khôi" lẫn cô "hoa khôi" đó.

Vốn dĩ Hạ Mộng Ngư chẳng để ý đến chuyện có phải hoa khôi hay không, danh hiệu đó chẳng có ý nghĩa gì cả, không thêm được điểm nào cho kỳ thi đại học, bình thường cũng chả có tiền lương. Vậy nên cô không như Phạm Tiểu Kiều, cô không ác cảm với hoa khôi.

Cho đến hôm nay.

Cho đến lúc này.

Bình thường hoa khôi có câu hỏi gì đều chạy lại nhờ vả lớp phó học tập là cô, sao hôm nay lại chạy đến chỗ Từ Tử Sung?

Hạ Mộng Ngư tức điên lên được.

Bụng dạ khó lường!

Hạ Mộng Ngư ngồi vào bên cạnh, hoa khôi nhìn thấy cô rồi mà vẫn không đứng lên, cứ yên vị ở chỗ cô, còn tủm tỉm liếc cô một cái: "Tớ hỏi Từ Tử Sung đề này cái, ngồi nhờ chỗ cậu một lát nhé."

Không được!

"Không thành vấn đề.", Hạ Mộng Ngư mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vừa xử lý cái áo ướt, vừa quan sát hai người. Từ Tử Sung nhìn qua đề bài rồi giải thích một cách vô cùng ngắn gọn. Nhưng hoa khôi thì chẳng thèm nhìn đề bài, mà cứ dùng ánh mắt đong đưa nhìn Từ Tử Sung. Hạ Mộng Ngư thầm thề trong lòng, nếu Từ Tử Sung dám cả gan tiếp chuyện hoa khôi, hoặc chỉ cần cả gan cười với hoa khôi, thì nhất định cậu sẽ chết.

May là Từ Tử Sung không làm thế.

Từ Tử Sung vẫn giữ nguyên vẻ mặt, ánh mắt thản nhiên, tuy trong lúc giảng giải có lịch sự nhìn về phía hoa khôi nhưng cũng chỉ là ánh mắt xã giao bình thường.

Hạ Mộng Ngư đỡ bực hơn một chút.

"Ôi chao, nhưng mình vẫn chưa hiểu lắm, cậu có thể dùng cách khác giảng lại cho mình lần nữa không?", hoa khôi chống cằm hỏi Từ Tử Sung.

Hạ Mộng Ngư tức đến run tay. Giả ngu gì đấy, đã giảng cụ thể như thế rồi mà còn không hiểu thì đúng là ngu nặng rồi. Thời đại này không còn thịnh hành mốt thỏ trắng ngây thơ nữa đâu!

Từ Tử Sung nhíu mày nói, "Đến cách này mà cậu còn không hiểu thì cách khác càng khó hiểu hơn."

Hoa khôi bĩu môi, "Thế cậu...giảng lại một lần nữa nhé? Dùng cách vừa rồi ấy, lần này mình sẽ nghe kĩ."

"Sao vừa nãy cậu không nghe cho kĩ đi?"

Từ Tử Sung lại nhíu mày, cậu không thích người khác làm lãng phí thời gian của mình vào mấy chuyện vô nghĩa.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của Từ Tử Sung, hoa khôi có chút chột dạ. Cô nàng xấu hổ cười rồi giải thích: "Hơi phân tâm một chút, một lần cuối cùng thôi mà."

"Hay là để tớ giảng cho cậu nhé?", Hạ Mộng Ngư bỗng nói.

Cả Từ Tử Sung và hoa khôi đều sửng sốt, đồng thời ngoảnh sang nhìn Hạ Mộng Ngư. Hoa khôi hơi xấu hổ, còn Từ Tử Sung thì nghiêng đầu khẽ cười.

Hạ Mộng Ngư kéo tờ đề qua, nhìn một lượt rồi thầm chửi trong lòng một câu. Đề dễ như thế này mà phải hỏi Từ Tử Sung? Hỏi lớp phó học tập là được rồi đúng không? Đâu cần phải đến lãng phí thời gian ngủ của Từ Tử Sung.

"Xời, dễ lắm, tớ có thể giảng cho cậu bằng ba cách!"

Hạ Mộng Ngư tiến vào ngồi giữa Từ Tử Sung và hoa khôi, dùng người mình chắn Từ Tử Sung, sau đó nhiệt tình giảng lại đề này cho hoa khôi.

"Hiểu chưa nào?", Hạ Mộng Ngư nở nụ cười tươi rói, "Có cần tớ đổi cách khác giảng lại cho cậu không?"

Hoa khôi xấu hổ cười cười rồi cầm tờ đề lên, "Hiểu rồi, cảm ơn cậu nhé."

"Sau này có thắc mắc gì cứ hỏi tớ nhé!", Hạ Mộng Ngư tiếp tục nhiệt tình nói.

"Ừ, được, cảm ơn cậu."

Hoa khôi đi rồi Hạ Mộng Ngư mới ngồi lại chỗ của mình. Cô nhìn Từ Tử Sung, lại gục xuống bàn ngủ không biết gì. Hạ Mộng Ngư cảm thấy

https://thuviensach.vn

mình sắp phát hỏa đến nơi nên liền nhắn tin hỏi Từ Tang xem cô nàng có mang quần áo khô không.

Từ Tang: Đương nhiên là có rồi, mà không chỉ có nhé, tao còn có đến hai ba bộ liền cơ, tiện lúc tan trường là thay quần áo đi quẩy luôn, có thể biến hóa đủ phong cách.

Hạ Mộng Ngư: Không cần rườm rà quá đâu, mày cho tao mượn bộ đơn giản nhất ấy.

Từ Tang: Tao không có quần áo phong cách giản dị. Có ba loại, mày chọn đi, nóng bỏng quyến rũ, retro hoạt bát, với cả "thế bắt buộc".

Hạ Mộng Ngư: Thế bắt buộc là cái thể loại gì đấy?

Từ Tang: Là lúc muốn quyến rũ ai thì mặc đấy, mặc vào tuyệt đối không phí phạm tài nguyên. Bộ mồi của tao đấy! Thế nào, có muốn mượn không?

Hạ Mộng Ngư:... Tao chọn retro.

Từ Tang: Không thành vấn đề! Nhưng mà vào giờ rồi, chủ nhiệm lớp tao theo dõi gắt lắm, cứ bắt tao phải làm cho xong chỗ bài tập chưa làm, tao chưa ra được. Mày chịu khó một tí, tan tiết một tao mang áo sang cho mày ngay.

Hạ Mộng Ngư: Nhớ phải sang đấy, không được chậm trễ một giây.

Từ Tang: Tao hành sự mày còn không yên tâm à?

Hạ Mộng Ngư đặt di động xuống rồi lại nhìn về phía Từ Tử Sung. Đáng ghét, sao mà ngủ cũng đẹp trai thế cơ chứ! Cô phải nhanh chóng trả áo lại cho Từ Tử Sung, không thể để cậu cởi trần mãi thế này. Bởi vì không chỉ có hoa khôi, vừa nãy lúc vào lớp, cô phát hiện ra cả đám con gái cứ bất

https://thuviensach.vn

giác nhìn về phía Từ Tử Sung, hơn nữa ánh mắt đó còn khiến cô vô cùng không thoải mái. Cũng khó trách, ai bảo bây giờ đang có mốt trai cường tráng chứ? Đây mới chỉ là con gái lớp này thôi đấy, nếu để con gái lớp khác nhìn thấy nữa thì không hiểu sẽ thế nào?

Không sợ kẻ trộm ăn cắp, chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương.

Hiện giờ Hạ Mộng Ngư chỉ hận không thể rạch vài đường trên người Từ Tử Sung, sau đó khắc nguyên tên cô trên ngực, bụng, và vai của cậu.

Hạ Mộng Ngư, Hạ Mộng Ngư, Hạ Mộng Ngư...

Tất cả đều là chữ Hạ Mộng Ngư.

Còn năm phút nữa, cô chủ nhiệm đi xuống cuối lớp hỏi han học sinh.

Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới hạ giọng hỏi Từ Tử Sung: "Sao vừa nãy cậu lại cởi áo đưa cho mình? Rốt cuộc cậu có âm mưu gì hả?"

Từ Tử Sung vẫn gục trên bàn, nghe thấy Hạ Mộng Ngư hỏi thế thì nghiêng đầu nhìn cô, cũng không biết tại sao tự dưng cô lại mất hứng.

"Tại vì cậu lạnh chứ sao."

"Mình lạnh thì lạnh chứ!", Hạ Mộng Ngư phì phò nói, "Cậu cứ để mặc cho mình lạnh đi!"

Từ Tử Sung cảm thấy hình như Hạ Mộng Ngư đang cố ý kiếm chuyện với cậu nên chỉ có thể ngồi dậy. Cậu biết, tình huống này mà không nghiêm túc nói chuyện thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

"Hạ Mộng Ngư, mình làm gì cậu rồi?"

"Cậu chẳng làm gì mình cả!"

https://thuviensach.vn

"Thế sao tự dưng cậu lại giận?"

Hạ Mộng Ngư dùng sức tì nét bút, như thể muốn cào rách trang vở vậy.

"Cậu nói xem, có phải cậu cố ý khoe thân không? Có phải cậu muốn mê hoặc đám con gái lớp này không?"

Từ Tử Sung khẳng định, Hạ Mộng Ngư đang kiếm chuyện với cậu. Nhưng cậu lại buồn cười, lại cảm thấy bó tay.

"Mình phải chờ tận hai năm mới khoe?"

Tuy Từ Tử Sung nói rất có lý, nhưng Hạ Mộng Ngư vẫn mất hứng. Cô hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại rồi than thở: "Dù sao cậu cũng mê hoặc cả đám chúng nó rồi. Ánh mắt bọn con gái nhìn cậu khác hẳn luôn..."

Ánh mắt Từ Tử Sung tối sầm lại, cậu quay đầu thoáng nhìn một lượt.

"Cậu vẫn còn nói mình được?", Từ Tử Sung lạnh lùng nói.

Hạ Mộng Ngư nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Sung, khí thế giảm đi không ít, cô thở dài, "Sao mình không nói cậu được? Sao...Cậu không nói nổi à?"

"Mình còn kém xa cậu.", sắc mặt Từ Tử Sung cũng trầm xuống, "Vừa nãy cậu ướt sũng đi vào lớp, một chút cảnh giác cũng không có. Cái bộ dạng đấy gây chú ý lắm cậu có biết không? Mình thấy cậu mới là đang cố ý mê hoặc người ta đấy."

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, sao bỗng nhiên lại biến thành cô bị giáo huấn vậy? Không được rồi, cô thầm kêu lên trong lòng một tiếng "Đại sự bất ổn rồi".

Mẹ kiếp, Từ Tử Sung muốn đoạt quyền chủ động. Trận đấu này e là cô thua rồi.

https://thuviensach.vn

"Ánh mắt bọn con trai nhìn cậu mới là thay đổi ấy. Cậu không phải con trai, cậu không biết trong đầu hội con trai tuổi này nghĩ cái gì cả. Tin mình đi, không phải là chuyện cậu thích nghe đâu. Để bọn nó nhìn cậu, tơ tưởng cậu, chẳng thà mình hi sinh một chút, dời sự chú ý đi còn hơn."

Hạ Mộng Ngư không cãi câu nào, nhưng rõ ràng là khí thế đã giảm đi rất nhiều so với ban nãy.

"Mình chỉ hỏi cậu có một câu thôi, cậu giải thích nhiều như thế làm gì..."

"Còn câu hỏi nào không?", Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư lắc đầu, lí nhí đáp, "Không có..."

"Giờ mình ngủ được chưa?"

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, "Được rồi..."

Không hiểu tại sao, Hạ Mộng Ngư lại có cảm giác phong thủy thay phiên vậy. Bây giờ đến lượt cô không biết phải làm sao với Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung gục xuống bàn ngủ tiếp, nhưng chỉ được một lát, cậu bỗng quay đầu ra nhìn Hạ Mộng Ngư.

"Sao vậy?", trong lòng Hạ Mộng Ngư vẫn đang rối bời.

Có lẽ nào lại muốn giáo huấn cô tiếp?

"Vừa rồi, cậu...", Từ Tử Sung ngừng một lát rồi hỏi: "Ghen sao?"

lM{ځ

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Động tác viết bài của Hạ Mộng Ngư thoáng khựng lại, trên gương mặt cô xuất hiện vẻ xấu hổ. Cô hắng giọng, lại cố tỏ ra điềm tĩnh, "Đúng đấy, ghen đấy, không được à?"

Từ Tử Sung sửng sốt, có lẽ cũng không ngờ Hạ Mộng Ngư lại thừa nhận thẳng như thế.

"Được."

Đã nói đến đây rồi thì Hạ Mộng Ngư phải đi trước thêm một bước. Cô nhìn Từ Tử Sung, học theo đúng điệu bộ của cô nàng hoa khôi vừa rồi, hai tay chống cằm, hai mắt chớp chớp ngắm Từ Tử Sung. Mỗi lần Hạ Mộng Ngư làm ra cái kiểu lấy lòng này là Từ Tử Sung biết ngay cô có trò mới.

"Sung ca, thương lượng với cậu chuyện này nhé?"

Từ Tử Sung nhíu mày, quả nhiên là có chuyện. Thế nhưng cậu lại cứ thích vậy đấy...

"Gì?"

"Sau này cậu không được giảng bài cho hoa khôi nữa. Nếu cậu ngại thì bảo cậu không biết làm, để nó sang hỏi mình."

"Được.", Từ Tử Sung hoàn toàn không do dự.

Thấy Từ Tử Sung đáp thoải mái như vậy, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi: "Sao cậu dễ nói chuyện thế?"

https://thuviensach.vn

"Mình với cậu không phải vẫn như thế sao?"

Nghe Từ Tử Sung nói thế, Hạ Mộng Ngư lại không nén được sự đắc ý. Cô quay đầu liếc cô nàng hoa khôi ngồi cách đó không xa, người ta vẫn còn thỉnh thoảng ngó trộm về phía này đấy. Bỗng nhiên cô cảm thấy cái kiểu ngang ngạnh của mình không có lực sát thương, căn bản không phải là đối thủ của cô nàng kia.

Có điều, đạo lý thì Hạ Mộng Ngư hiểu, nhưng ghen thì vẫn cứ phải ghen thôi.

"Bọn mình nói rõ rồi đấy nhé?"

"Ừ."

Có lẽ Từ Tử Sung không buồn ngủ nữa nên lôi sách giáo khoa ra xem.

Hạ Mộng Ngư quan sát sườn mặt cậu rồi buông tiếng thở dài.

"Thở dài cái gì?", Từ Tử Sung hỏi mà không dời mắt khỏi trang sách.

"Cậu nói xem sao cậu lại tốt với mình thế chứ? Cứ thế này xem ra mình hơi ghê gớm thì phải."

"Đúng."

"Cậu cảm thấy mình ghê gớm à?"

"Ừ."

Suýt chút nữa thì Hạ Mộng Ngư nổi cơn giận.

"Nhưng mà không sao, cậu cứ là chính mình là được."

Từ Tử Sung quay đầu, ánh mắt nhìn Hạ Mộng Ngư đầy kiên định, ngay cả giọng nói cũng nghiêm túc, "Hạ Mộng Ngư, cậu thế nào cũng

https://thuviensach.vn

không sao hết, mình chấp nhận, thế nào cũng được."

Từ Tử Sung này, tự dưng lại sến sẩm thế? Hạ Mộng Ngư bỗng cảm thấy tim mềm nhũn, quả thực là không còn sức đâu mà đánh trả.

"Cậu công phu thâm hậu thế? Lời ngon tiếng ngọt mà nói ra êm như ru.", Hạ Mộng Ngư dùng từ ngữ trêu ghẹo để che đi nỗi kích động đang hò reo trong lòng, "Mình thấy cậu không phải lo về Văn nữa đâu."

"Không phải lời ngon tiếng ngọt, là thật.", Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư đỏ mặt, cô khẽ than, "Ai tin chứ, ghê gớm mà cũng được?"

"Được."

"Tại sao được?"

Từ Tử Sung nghĩ một hồi, lại không nhịn được bèn cúi đầu cười rồi nói: "Vì rất đáng yêu."

Cũng may là đúng lúc này chuông reo, cô chủ nhiệm đi lên bục giảng chuẩn bị bắt đầu tiết học, Từ Tử Sung đeo kính lên rồi nhìn về phía trước, không để ý đến Hạ Mộng Ngư, bằng không cậu nhất định sẽ nhìn thấy Hạ Mộng Ngư đỏ từ mặt cho đến cổ.

Hạ Mộng Ngư vùi mặt vào quyển sách, cảm thấy tim gan đều như nhũn ra. Từ Tử Sung sao lại nói thế chứ, đúng là giết cô mà.

Tiết đầu tiên kết thúc, Từ Tang nhanh chóng mang quần áo sang cho Hạ Mộng Ngư. Cô nàng lại mang dáng vẻ của idol, gõ cửa phòng học rồi tủm tỉm cười với cả lớp: "Hello, phiền bạn nào đấy gọi Hạ Mộng Ngư giúp mình được không?"

Hạ Mộng Ngư xám mặt giơ tay lên nói: "Mình đây."

https://thuviensach.vn

Ngay trước mặt mày, ngay bục giảng! Gọi cái gì mà gọi!

Cô chủ nhiệm thấy Hạ Mộng Ngư quen Từ Tang thì có chút kinh ngạc.

"Hai em biết nhau à?"

Từ Tang mỉm cười giải thích: "Cô Lý, Hạ Mộng Ngư giúp hội học sinh bọn em làm video nên bị mưa ướt, em mang quần áo sang cho bạn ấy thay ạ." Nói xong, Từ Tang nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, nhưng lại liếc sang Từ Tử Sung, hai mắt lập tức trợn tròn, ngang nhiên thả ánh nhìn lang sói.

Hạ Mộng Ngư dùng tốc độ tên lửa vọt tới cửa đẩy Từ Tang ra ngoài.

"Cảm ơn cậu nhé! Mình đi thay đồ đi!"

Hạ Mộng Ngư không cho Từ Tang thêm một giây nhìn Từ Tử Sung.

"Giỏi lắm, Hạ Mộng Ngư, có phải mày biết dáng người Từ Tử Sung ngon như thế từ lâu rồi đúng không?"

...

"Áo trên người mày là của Từ Tử Sung hả? Cho tao ngửi cái, xem mùi của hắn có gợi cảm không nào."

...

"Ki bo, ngửi chứ có phải sờ đâu mà."

...

"Không được, tao hối hận rồi, tao phải theo đuổi Từ Tử Sung lại mới được!"

"Mẹ! Nhất ngôn cửu đỉnh, mày đừng có mà để mắt đến cậu ấy nữa.", Hạ Mộng Ngư quắc mắt cảnh cáo.

https://thuviensach.vn

Từ Tang nặng nề thở dài, trong lòng vô cùng hối hận vì trước đây đã dễ dàng bị Hạ Mộng Ngư lừa. Quả nhiên học thần nhìn xa trông rộng, giấu nhẹm đi một cách nhanh chóng. Sớm biết Từ Tử Sung còn nhiều ưu điểm chờ khai quật như thế, còn lâu cô nàng mới buông tay.

"Thôi, quên đi, Từ Tang tao nói lời giữ lời."

Lúc này Phạm Tiểu Kiều cũng ra, ba cô nàng cùng vào nhà vệ sinh thay quần áo.

Từ Tang còn chu đáo lôi ra cả một cái quần lót và một đôi tất da chân.

"Cái này lấy ở đâu đấy?"

"Anh giai 7-Eleven nhà tao đưa đấy. Chu đáo không?", Từ Tang đắc ý nói: "Tao không quen nhầm bạn trai đâu."

Hạ Mộng Ngư giơ bộ quần áo Từ Tang mang cho, đôi mày nhíu chặt lại.

"Cái này mà mày gọi là retro á?"

"Đúng."

"Thế cái gì mới là gợi cảm?"

"Thì là hở nhiều đấy, đằng sau hở đến tận thắt lưng, đằng trước xẻ chữ V sâu tít mù tắp, váy che đúng cái mông, lúc nào cũng có thể lộ hàng ấy."

Bộ retro này thật ra là một cái áo ba lỗ với một cái quần đùi ngắn. Ngực áo xẻ hình chữ U, phía sau hở nguyên xương bả vai, cạp quần thấp dưới thắt lưng, còn che không nổi rốn.

May là Hạ Mộng Ngư thấp hơn Từ Tang, bằng không thì lộ cả mông ra rồi.

https://thuviensach.vn

Kiểu quần áo này Hạ Mộng Ngư không sợ, hở hơn cô cũng mặc được. Hơn nữa Từ Tang miêu tả khá chính xác, mặc dù có chút gợi cảm nhưng vẫn đáng yêu. Có điều, bộ quần áo này thật sự không hợp với hình ảnh Hạ Mộng Ngư ở trường. Mặc bộ này bước ra ngoài, chẳng phải là hình tượng hiền lành vô hại, học trò ngoan của thầy cô sẽ sụp đổ sao?

Thay xong quần áo, Hạ Mộng Ngư cúi đầu nhìn hai bên xương quai xanh của mình, lại cả rốn và cặp đùi trắng nõn, cô vô cùng do dự.

"Hay là tao vẫn mặc quần áo cũ đi..."

"Tại sao? Nhìn đẹp mà!"

Phạm Tiểu Kiều tung đòn sát thủ: "Thế thì Từ Tử Sung đành cởi trần rồi?"

Mẹ kiếp.

Hạ Mộng Ngư lập tức câm nín.

Từ Tang nhìn dáng vẻ mới này của Hạ Mộng Ngư xong bèn thò tay nhúng vào nước, rồi cào hết tóc của cô ra sau, hai ba đường đã buộc xong một búi tóc nhỏ.

Bình thường Hạ Mộng Ngư hay để mái, mặt lại nhỏ nên ngũ quan không rõ ràng. Hiện giờ toàn bộ tóc đã được vuốt gọn ra sau đầu, để lộ hoàn toàn ngũ quan trên gương mặt. Hạ Mộng Ngư vốn đã xinh đẹp, nay mặc áo ba lỗ với quần lửng trông lại càng thu hút.

"Có phải thu hút hơn bao nhiêu không? Ăn đứt con gái cả cái trường này!", Từ Tang đắc ý nói: "Tao buộc tóc lên cho mày như kiểu vẽ rồng điểm mắt ấy!"

https://thuviensach.vn

Phạm Tiểu Kiều cũng rất kích động: "Từ Tang, mày siêu thật đấy! Quá đẹp luôn, đáng ra phải thế này này. Wow, quá ngon, hôm nay có thể lộ liễu thế này thì diệt chết con hoa khôi rồi!"

"Hoa khôi?", Từ Tang lừ mắt khinh thường, "Bạn gái của một lớp phó học tập lớp mày á?"

Hạ Mộng Ngư liếc Phạm Tiểu Kiều. Cô biết cô nàng khó chịu với hoa khôi phần nhiều là vì cô nàng thầm mến một lớp phó học tập khác, mà lại là kẻ quỳ mọp dưới chân váy hoa khôi.

"Bạn gái cái gì chứ, quan hệ mập mờ thôi."

"Èo, con trai lớp mày mắt mũi thế nào đấy, trông như thế mà cũng làm hoa khôi được. Phạm Tiểu Kiều, mày cũng được đấy, hôm nào tao tỉa tót cho."

"Ngon!"

"Không còn sớm nữa, mình ra ngoài đi, tao còn phải chạy về dãy nhà phân ban kia kìa.", Từ Tang vừa nói vừa vỗ mông Hạ Mộng Ngư, "Uổi, mông mẩy kín tay tao luôn này, quá được, giờ diện mạo của mày mới xứng để chơi với tao đấy."

Phạm Tiểu Kiều lại nhìn bộ ngực ẩn hiện dưới cổ áo chữ U của Hạ Mộng Ngư, cô nàng cũng không nhịn được bèn đưa tay vồ lấy, "Uổi, có vốn ra phết, cái áo này che làm sao đủ."

Từ Tang sờ ngực mình rồi thở dài: "Haiz, giá mà ngực tao to lên tí nữa thì có phải hoàn hảo không cơ chứ. Chắc ông trời cho tao chân dài rồi nên không cho tao bộ cặp lồng cỡ D, dù sao tao cũng xinh thế này, đâu thể hoàn mỹ trăm phần trăm được. Nào nào, Hạ Mộng Ngư, cho tao sờ thử cặp lồng cỡ D nào."

https://thuviensach.vn

"Bọn mày đủ rồi đấy."

Cũng chẳng hiểu là tật xấu gì, mà con gái thì thích sờ ngực nhau, còn con trai lại ham "đọ súng"?

Ba cô nàng cuối cùng cũng bước ra khỏi nhà vệ sinh nữ.

Có điều, vừa đi đến đầu cầu thang, cả ba chạm mặt ngay với Hạ Dạ Dương và mấy cậu bạn của cậu ta đang đi lên. Hai bên đều không thể đi thẳng vậy nên cùng thoáng dừng bước.

Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương là bạn từ nhỏ. Từ Tang lại là bạn gái cũ của Hạ Dạ Dương. Phạm Tiểu Kiều nhìn ba người đó mà không khỏi cảm thán, quan hệ giữa người với người trong cái trường này thật phức tạp.

Từ Tang liếc Hạ Dạ Dương một cái rồi hừ lạnh, sau đó bám sát sau Hạ Mộng Ngư đi xuống, lúc lướt ngang qua Hạ Dạ Dương còn không quên vẩy tóc một cách đầy kiêu kỳ.

Hạ Dạ Dương cũng đưa mắt nhìn Hạ Mộng Ngư một lượt, nhìn xong thì vẻ mặt càng thêm xám xịt.

Hạ Mộng Ngư lặng lẽ thở dài, xem ra cô và Hạ Dạ Dương thật sự phải trở thành người xa lạ rồi.

Đám bạn bè chí cốt của Hạ Dạ Dương đuổi kịp cậu ta liền ghé tai nhỏ giọng nói: "Này, học thần trường mình thay da đổi thịt thật rồi à?"

Hạ Dạ Dương không đáp.

Một cậu bạn lại nói tiếp: "Không ngờ dáng người học thần lại đẹp thế, mê ly thật đấy."

"Định mệnh, đúng đấy.", một anh chàng khác cũng thấp giọng nói: "Ông bà cha má ơi, Hạ Dạ Dương, bao nhiêu năm rồi mà ông vẫn chưa ra

https://thuviensach.vn

tay với cô ấy. Đúng là không thua gì hoa khôi nhé."

"Ông không ra tay là tôi ra tay đấy."

"Câm miệng hết cho ông nhờ.", rốt cuộc Hạ Dạ Dương không thể nhịn được nữa.

Vì vẫn chưa vào giờ nên khắp hành lang đầy rẫy học sinh, người ngắm mưa, người buôn chuyện. Lúc Hạ Mộng Ngư và Phạm Tiểu Kiều đi qua, tất cả đều không giấu nổi ánh mắt tò mò nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, dường như không ai dám tin vào mắt mình cả.

"Kia là Hạ Mộng Ngư đúng không?"

"Học thần lớp A14 đấy á?"

"Mẹ kiếp, đúng rồi."

Còn có cậu bạn to gan huýt sáo với Hạ Mộng Ngư, số khác cũng thì thầm râm ran cả lên.

Hạ Mộng Ngư đau đầu, cô cảm thấy người mình như sắp đóng băng đến nơi rồi. Vậy mà Phạm Tiểu Kiều thì lại chưng ra vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, đắc ý như tú bà lầu xanh đang được mùa.

Vào đến lớp thì quả nhiên lại là một tràng ồn ào nữa, quả thực còn ghê gớm hơn cả khi Hạ Mộng Ngư xuất hiện với dáng vẻ ướt như chuột lột. Tuy hiện giờ quần áo của cô không trong suốt nữa, nhưng lại quá bó!

Cho đến khi cô chủ nhiệm ho một tiếng, mọi người mới ngoan ngoãn trật tự lại.

Hạ Mộng Ngư đưa mắt nhìn cô chủ nhiệm, có vẻ không ổn cho lắm.

https://thuviensach.vn

Cô chủ nhiệm hiểu, đành chịu thôi, quần áo của Từ Tang mà. Hơn nữa, cô cũng chẳng phải là một giáo viên cổ hủ, mà trái lại, tư tưởng rất thoáng, không cảm thấy con gái mặc đẹp một chút là có vấn đề gì cả.

"Đẹp đấy, về sau cứ mặc thế này đi.", cô chủ nhiệm trêu.

Hạ Mộng Ngư không nói được lời nào, lẳng lặng quay về chỗ ngồi rồi đưa ngay áo cho Từ Tử Sung.

"Nhanh mặc vào cho mình.", Hạ Mộng Ngư nhỏ giọng nói.

Từ Tử Sung im lặng mặc áo lại rồi liếc Hạ Mộng Ngư một cái.

"Cậu giỏi lắm.", bỗng Từ Tử Sung nói.

"Gì? Giỏi gì?"

"Giỏi gây phiền phức cho mình.", Từ Tử Sung nói một cách kỳ quái.

Hả?

Gây phiền phức gì cơ?

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Đến giờ ra chơi sau tiết hai, trước cửa lớp Hạ Mộng Ngư xuất hiện rất nhiều những gương mặt không quen.

Giờ ra chơi hành lang đông là chuyện bình thường, nhưng lớp của Hạ Mộng Ngư ở gần giữa, đến lớp ở cuối dãy còn chạy đến cửa lớp cô thì lại rất khác thường. Đa phần là con trai, chỉ thỉnh thoảng có tiếng con gái xì xào chen vào. Ai nấy đều giả vờ như đang chơi đùa trên hành lang, nhưng thật ra là thò đầu vào nhìn Hạ Mộng Ngư. Đại đa số đều nhìn đi nhìn lại đến mấy lượt, nhìn xong thì nở nụ cười bí hiểm như mật thám đang làm nhiệm vụ ngầm.

Hạ Mộng Ngư bồn chồn vô cùng, cô biết bộ dạng mình lúc này hơi nổi bật, nhưng đâu đến mức làm náo động cả trường thế này? Nhân lúc Phạm Tiểu Kiều chạy qua chỗ cô, cô liền tóm cô nàng lại, nhỏ giọng hỏi: "Có phải là tao hiểu lầm gì đó về tao rồi đúng không? Không phải là tao có gì đặc sắc nổi bật đấy chứ?"

"Đúng!", Phạm Tiểu Kiều trả lời không chút do dự.

"Người chị em à...", Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ liếc cô nàng.

"Ơ, chẳng nhẽ mày không biết thế nào là một phút tỏa sáng à?", Phạm Tiểu Kiều giải thích: "Bộ dạng của mày hôm nay khác hoàn toàn với mọi khi, mọi người tò mò là đúng thôi, với lại mày cũng tự biết là trong trường mày nổi tiếng thế nào. Hơn nữa, giờ chưa có học sinh mới, bọn con trai không có gái mới để ngắm, nhìn mãi gái cũ thành chán. Hôm nay mày mang một diện mạo mới, bọn nó kéo đến xem là đúng rồi. Mưa thì đang

https://thuviensach.vn

tầm tã, làm gì còn chỗ nào mà chơi, dù sao thì cũng chẳng có hoạt động giải trí gì cả."

"Cảm giác bọn nó nhìn tao như nhìn tinh tinh trong sở thú ấy..."

"Mẹ kiếp! Là xà nữ trong đoàn xiếc thì có!"

Nếu chỉ đứng ở cửa ngó nghiêng thì vẫn còn là lễ độ. Còn nếu nói không lễ độ, thì phải như đám con trai chuyên đi gây chuyện của mấy lớp phân ban. Cả đám nghênh ngang đứng trước cửa nhìn Hạ Mộng Ngư, còn ghé tai thì thầm bàn luận. Điều này khiến Hạ Mộng Ngư vô cùng không thoải mái.

Cô liếc mắt trừng một cái, nhưng tiếc là không có tác dụng, mà ngược lại, khiến cả đám càng thêm hăng máu, bàn luận còn rôm rả hơn.

"Ôi giời, mày bị học thần lườm kìa."

"Lườm thôi mà cũng xinh như thế, ôi mẹ ôi, trái tim tao bị lườm đến nát tan rồi."

Hạ Mộng Ngư nghĩ ngợi một lúc, quyết định tốt hơn hết là nhịn.

Không thể để mất hình tượng được.

Trong trường, cô là một nữ sinh ngoan ngoãn, dịu dàng, thùy mị. Nếu mà là ở ngoài trường, chắc chắn cô sẽ hùng hổ nhào tới đòi tiền cả lũ con trai đó!

Nhìn là phải trả tiền!

Lúc này, Từ Tử Sung và Mạnh Huy cùng nhau trở về. Thấy đám con trai của lớp phân ban đứng ngoài cửa, hai mắt Từ Tử Sung tối sầm lại.

"Cho đi nhờ cái.", Từ Tử Sung nói.

https://thuviensach.vn

Mấy đứa con trai lớp phân ban vốn hơi khó chịu, nhưng vừa quay đầu lại đã chạm ngay phải ánh mắt u ám của Từ Tử Sung thì liền lùi lại nhường đường trong vô thức.

Hai người đi vào phòng học, Mạnh Huy nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua đám con trai đó rồi hỏi Từ Tử Sung: "Kia chẳng phải là bọn lớp phân ban sao? Chạy sang cửa lớp mình làm cái gì?"

Từ Tử Sung không nói lời nào, chỉ nhìn Hạ Mộng Ngư đang cúi đầu làm bài, ánh mắt trượt từ xương quai xanh đến ngực cô, lại từ ngực đến vòng eo thon gọn, cuối cùng dừng trên đùi cô. Sau đó, ánh mắt vốn đã tối lại càng tối thêm.

Đúng là gây phiền phức cho cậu mà.

Mạnh Huy thấy Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư thì hiểu ra ngay. Tuy cậu ta ngốc, nhưng cũng là một cậu chàng đang trong độ tuổi trưởng thành, sao lại không hiểu nổi bọn con trai tuổi này nghĩ gì cơ chứ. Con trai mười bảy, ngoài học ra thì có thú vui gì? Chẳng phải là chém gió, ngắm gái sao!

"Mẹ ơi, học thần hoặc là không ra tay, mà đã ra tay là phải làm náo loạn cả trường luôn, bọn phân ban còn đến nhìn cơ mà."

Từ Tử Sung vẫn không nói lời nào, chỉ bước về phía trước.

Hai người đi đến chiếc bàn cạnh bục giảng, Mạnh Huy lại không nhịn được phải giơ ngón cái với Hạ Mộng Ngư, "Học thần, quá đỉnh!"

Lúc này Hạ Mộng Ngư mới ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Mạnh Huy.

Gì?

Đỉnh cái gì?

https://thuviensach.vn

Nhưng còn chưa kịp hỏi thì tên ngốc Mạnh Huy đã bỏ chạy ra sau lớp tụ tập với đám con trai khác.

Thấy Từ Tử Sung về, Phạm Tiểu Kiều định đứng dậy trả chỗ cho cậu.

"Không cần, cậu cứ ngồi đi, tôi đứng đây một lát."

Từ Tử Sung cầm sách lên, nhẹ nhàng tựa vào cạnh bàn của Hạ Mộng Ngư rồi cúi đầu đọc sách. Cậu điều chỉnh góc độ, vừa vặn che kín tầm mắt của đám con trai bên ngoài.

Ngoài cửa truyền đến tiếng chửi, có người còn bảo Từ Tử Sung tránh ra. Từ Tử Sung không nói gì, chỉ nâng mí mắt, bắn ánh mắt lạnh lùng qua. Đám con trai đang định nói gì đó nhưng lại bị nghẹn chỉ bởi ánh mắt này của Từ Tử Sung, dĩ nhiên là không tên nào dám ho he nữa. Biết không xem được gì nữa, cả đám liền líu ríu kéo nhau quay về. Lúc này Từ Tử Sung mới cúi đầu, đẩy gọng kính lên, từ từ giở sách.

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn Từ Tử Sung. Cô cảm thấy, nhìn từ dưới lên thế này, bờ vai của cậu dường như còn rộng hơn, thân mình dường như còn cao lớn hơn, vừa nhìn đã có cảm giác an toàn.

Dường như có một bàn tay thật lớn đang nhẹ nhàng bao bọc lấy trái tim cô. Lần đầu tiên trong đời Hạ Mộng Ngư có cảm giác như vậy, cảm giác có thể dựa vào một người, cảm giác được bảo vệ.

Cô không phải là một cô con gái được bố mẹ cưng chiều. Tình cảm của bố mẹ hình như cũng chẳng mấy sâu đậm, cho nên họ mới không yêu thương cô hết mực. Ngoài yêu cầu cô học giỏi, phải nghe lời, cho cô ăn, cho cô mặc, thì họ chẳng quan tâm đến những chuyện khác. Họ không quan tâm hôm nay cô ở trường thế nào, có bị bạn bắt nạt hay không, có muốn bố đi cùng bảo vệ, gõ đầu đứa con trai ức hiếp cô hay không. Dường như cô chẳng thể nhớ nổi lần cuối cùng cô có mong ước ấy là khi nào. Vậy mà vào lúc cô đã tuyệt vọng thì lại có một người xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung che kín Hạ Mộng Ngư, ngăn cách cô khỏi những ánh mắt xấu xa.

Hạ Mộng Ngư lại cúi đầu tiếp tục làm bài. Cô muốn tranh thủ giờ giải lao làm cho xong để Phạm Tiểu Kiều còn mang về.

Vừa lúc Phạm Tiểu Kiều có chỗ không hiểu muốn hỏi Hạ Mộng Ngư, lúc quay đầu lại thì thấy cô vừa viết bài vừa nở nụ cười ngọt ngào, cười đến tươi tắn, như thể muốn xóa tan đi những mây đen ngoài kia.

Phạm Tiểu Kiều chợt ngây ngẩn, trong lòng vô cùng thắc mắc. Chết rồi, có phải Hạ Mộng Ngư học nhiều quá hóa đần không? Làm bài thôi mà cũng cười ngọt ngào đến thế được? Đề thi nào mà lại khiến cô nàng vui đến vậy? Phạm Tiểu Kiều liếc nhìn gương mặt Hạ Mộng Ngư, lại liếc nhìn Từ Tử Sung đang đứng cạnh thì lập tức hiểu ra. Cô nàng không giấu nổi ánh mắt khinh thường.

Chịu không nổi hai cái đứa này, nhanh nhanh yêu nhau đi có được không!

Cô nàng nghĩ, nếu hai đứa này mà không yêu nhau thì thật có lỗi với cô nàng, khi mà ngày nào cũng phải thiết tha ngóng trông như một bà mẹ già!

Tiết cuối cùng là Hóa học.

Cả căn phòng tràn ngập không khí buồn ngủ, đến cả Hạ Mộng Ngư vốn luôn tỉnh táo mà cũng phải ngáp một cái. Kỳ lạ là Từ Tử Sung thì vẫn chăm chú nhìn lên bảng.

Thật thần kỳ, phải biết rằng giờ Hóa là giờ mà Từ Tử Sung thích ngủ nhất. Dù sao thì giờ Sinh ai ai cũng nói chuyện, ồn ào không ngủ được.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư không kìm lòng được liền chống đầu nhìn Từ Tử Sung. Từ bên cạnh nhìn Từ Tử Sung lại càng thấy cậu cường tráng, cặp kính gọng đen không những khiến cậu trông nho nhã hơn, mà lại còn phô ra chút cảm giác rất "xấu xa". Lúc không đeo kính thì khá dữ, đeo kính lên, vẻ dữ dằn biến mất.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy, Từ Tử Sung đeo kính là để che giấu chính mình, dù sao thì cặp kính to đó luôn đem lại cảm giác tồn tại rất mơ hồ. Nhưng hiện tại cô lại cảm thấy, Từ Tử Sung đeo kính chỉ là để quyến rũ cô mà thôi.

Mới vừa nghĩ vậy, Hạ Mộng Ngư đã thấy Từ Tử Sung tháo kính xuống, có vẻ mệt mỏi nên hơi day sống mũi.

Ôi, rốt cuộc cũng mệt rồi.

Từ Tử Sung quay đầu nhìn Hạ Mộng Ngư, đầu mày thoáng nhíu lại.

Đôi mắt cậu tựa như một hồ nước lâu năm. Hạ Mộng Ngư cứ thế ngơ ngác nhìn cậu, cho đến khi Từ Tử Sung nhẹ nhàng gõ vào trang sách...

Hạ Mộng Ngư lập tức hoàn hồn, vội vàng quay lên bảng.

Nhìn thế nào mà ngây ngẩn cả ra.

Được rồi, Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung đeo kính có thể không phải để quyến rũ con gái, nhưng lúc tháo kính xuống thì chắc chắn là để thu hút con gái!

Cô giáo dạy Hóa khom người viết công thức. Lúc Hạ Mộng Ngư đang định chép lại thì Từ Tử Sung bỗng tráo vở với cô. Hạ Mộng Ngư nghi hoặc cúi đầu nhìn thì thấy Từ Tử Sung viết một hàng chữ trên vở: Tan học mình đưa cậu về.

https://thuviensach.vn

Cô giáo viết xong công thức là liền quay đầu lại.

Hạ Mộng Ngư vội vàng tẩy bỏ hàng chữ đó, rồi cúi đầu cười trộm.

Cô không trả vở lại cho Từ Tử Sung, mà tiếp tục chép công thức vào vở cậu. Từ Tử Sung thấy thế cũng chỉ đành chép công thức thay Hạ Mộng Ngư.

Chép công thức xong, Hạ Mộng Ngư thoáng đảo mắt, sau đó biểu cảm trên mặt liền cứng lại.

Không thể không nói...Chữ Từ Tử Sung thật sự rất xấu.

Trời ngừng mưa, mặt trời lại ló dạng. Thời tiết nóng nực, mặt đất bốc hơi nước nên lại càng nóng hơn. Lại bởi thành phố này gần sông, khí hậu nóng bức ẩm ướt, nên dù quần áo có phơi lên đến trưa mà vẫn không khô hẳn, cứ dính dấp đến khó chịu.

Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ. Hôm nay cô phải về nhà ngay, không thể đi uống trà sữa với Phạm Tiểu Kiều được. Trước khi mẹ về đến nhà, cô phải thay xong bộ quần áo này, nếu không kiểu gì cũng chết với mẹ.

Nghĩ đến mẹ, Hạ Mộng Ngư chỉ muốn thở dài. Trước đây mẹ cô cũng từng mua cho cô mấy cái váy ngắn, nhưng từ sau khi tham gia vào hội Thánh kinh nào đó là ngày càng khác người.

Cả lớp đều bận thu dọn sách vở chuẩn bị đi về, không ai chú ý đến Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung cả. Hai người thu dọn đồ đạc xong thì Hạ Mộng Ngư mới để ý thấy Từ Tử Sung cất kính. Bình thường, chỉ trừ những lúc ngủ là cậu không đeo kính mà thôi.

Hạ Mộng Ngư tò mò hỏi: "Sao hôm nay ở trường mà cậu lại tháo kính xuống?"

https://thuviensach.vn

"Sau này cũng không đeo nữa."

"Tại sao?", Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi.

"Mình vốn dĩ không cận."

Chuyện này Hạ Mộng Ngư đã nhận ra từ lâu rồi.

Cô lại hỏi: "Thế tại sao trước đây cậu lại đeo kính?"

Cô muốn biết, có phải là nguyên nhân mà cô đoán hay không.

"Tại vì một người bạn của mình nói lúc không đeo kính trông ánh mắt mình rất dữ, không muốn dọa bạn bè, ảnh hưởng đến tình hữu nghị."

Người chơi quyền anh đều có vẻ dữ dằn trong ánh mắt, trong cả huyết quản, rất khó che giấu.

Hạ Mộng Ngư nghi hoặc nhìn Từ Tử Sung, nhìn một cách chăm chú vào đôi mắt cậu, rồi cô hỏi: "Đâu có đâu, rõ ràng là chẳng dữ chút nào."

Từ Tử Sung đeo ba lô lên, bất đắc dĩ nói: "Đấy là vì đang nhìn cậu."

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, sau đó không giấu nổi nụ cười đắc ý.

"Chẳng phải là vì mình ngọt ngào quá sao, ngọt ngào đến nỗi cậu không dữ nổi, ngọt ngào đến nỗi tim cậu cũng phải mềm nhũn ra."

Từ Tử Sung bật cười.

"Đúng không?"

"Ừ."

Ở phía sau, Phạm Tiêu Kiều tiến lại gần Mạnh Huy, kéo kéo vạt áo cậu ta và hỏi: "Có phải Từ Tử Sung từng nói, nếu hắn với Hạ Mộng Ngư

https://thuviensach.vn

yêu nhau, chỉ cần hai đứa nó không muốn mọi người biết thì sẽ không bị phát hiện đúng không?"

"Đúng."

"Mẹ kiếp!", Phạm Tiểu Kiều nhìn hai con người ở phía trước, lừ mắt khinh thường, "Cái kiểu trong mắt chỉ có nhau của bọn nó, đến đứa mù còn thấy có vấn đề. Ánh mắt rực cháy bùm bùm kia kìa."

Mạnh Huy ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư cùng đi ra khỏi lớp, thỉnh thoảng còn nói nói cười cười.

"Ấy, học bá sao lại đi cùng học thần thế?", bên cạnh lại có thêm người tò mò hỏi: "Chẳng phải hai người đấy không ưa nhau sao? Sao mới ngồi cùng bàn có hai ba hôm mà quan hệ đã tốt lên hẳn vậy?"

Phạm Tiểu Kiều và Mạnh Huy liếc nhau, rồi cùng im lặng, cúi đầu đeo ba lô lên vai. Mấy người bạn vừa tò mò hỏi xong cũng không để tâm, thấy hai người không đáp lời nên cũng đeo ba lô lên rời khỏi phòng học.

"Xem ra yêu vào là chỉ số thông minh sẽ tụt giảm.", Phạm Tiểu Kiều nói.

"Bọn mình có cần nhắc nhở bọn nó không?"

"Vô dụng thôi, hai đứa nó mang trọng bệnh trong người rồi, không cứu nổi. Đi theo bọn nó."

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung cùng ra khỏi trường. Quả nhiên Từ Tử Sung tính toán xa, có người cứ nhìn Hạ Mộng Ngư chằm chằm không thôi. Đám con trai muốn xông lên xin số điện thoại nhưng đều bị vẻ mặt u ám bên cạnh cô ghìm bước, không ai dám tiến tới nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc này Hạ Mộng Ngư mới lý giải được vì sao Từ Tử Sung nói lúc cậu không đeo kính trông sẽ rất dữ.

Hai người đi đến cổng trường, Từ Tử Sung đang định đưa Hạ Mộng Ngư tới ga tàu điện ngầm thì chợt thấy chiếc xe đen đỗ ngay đó hạ cửa kính xuống. Bên trong có một ông chú tầm bốn năm mươi tuổi, để râu quai nón, vẫy vẫy tay với Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung dẫn Hạ Mộng Ngư đi tới.

"Bạn gái cháu đây à?", ông chú tủm tỉm cười với Hạ Mộng Ngư.

Từ Tử Sung liếc Hạ Mộng Ngư một cái, thoáng im lặng, rồi điềm tĩnh đáp: "Vẫn chưa phải ạ."

Hả?

Hạ Mộng Ngư ngẫm nghĩ, hai mắt liền sáng lên.

Vẫn chưa phải!

Tiếng Trung phong phú, giữa "không phải" và "vẫn chưa phải" khác nhau rất nhiều đó!

* "Không phải" là "不是", "vẫn chưa phải" là "还不是", chỉ thêm có một chữ nhưng nghĩa khác xa.

bsp!

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Hạ Mộng Ngư cùng Từ Tử Sung lên xe của ông chú đó.

Lúc này Từ Tử Sung mới giới thiệu với Hạ Mộng Ngư, thì ra ông chú có bộ râu quai nón này là chủ của câu lạc bộ quyền anh chuyên nghiệp mà cậu chuẩn bị gia nhập.

"Ba chúng ta cùng ăn một bữa cơm thế nào?", ông chú đề nghị.

Từ Tử Sung liếc Hạ Mộng Ngư. Cô lập tức lắc đầu, cúi xuống nhìn chiếc quần đùi đang mặc rồi ghé vào tai cậu nhỏ giọng nói: "Mình phải về đến nhà trước khi mẹ về..."

"Thôi, để hôm khác ạ.", Từ Tử Sung nói.

"Thế thì đưa cô bé này về nhà trước vậy nhé?", tuy ông chú râu quai nón hỏi nhưng giọng điệu thì lại như khẳng định, "Đợi đưa cô bé về nhà rồi hai anh em mình tìm một chỗ ăn gì đi?"

"Được ạ."

Trong xe yên tĩnh trở lại khiến bầu không khí có chút gì đó kỳ lạ.

Không biết có phải những người chơi quyền anh đều có khí chất tương tự nhau hay không, mà cho dù chẳng nói lời nào nhưng từ ông chú này cũng toát ra cảm giác không dễ chọc vào. Vì thế Hạ Mộng Ngư căng thẳng một cách kỳ cục.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Từ này.", ông chú nói, "Đề nghị lần trước anh nói với chú, chú đã nghĩ kĩ chưa?"

"Không phải em đã trả lời rồi sao ạ?"

Ông chú cười, "Thằng nhóc này từ bỏ thật rồi đấy. Chú có biết đợi đến lúc chú mày tốt nghiệp đại học thì thời kỳ hoàng kim của một quyền thủ đã qua rồi không?"

"Học đại học với chơi quyền anh không mâu thuẫn."

"Thế thì đi Mĩ học vậy, cũng không ảnh hưởng.". Ông chú lại phân tích tiếp: "Đội anh thật sự xem trọng chú, theo anh đi Mĩ đi. Hiện tại bên Mĩ vẫn muốn mở rộng thị trường sang Trung Quốc, chú rất có ưu thế, phương diện nào cũng tốt."

Hạ Mộng Ngư nghe mà sửng sốt.

Mĩ?

Liên quan gì đến Mĩ?

"Em cảm ơn, nhưng mục tiêu ngắn hạn của em là nhanh chóng thi chuyên nghiệp, chính thức ra mắt, tham gia giải vô địch châu lục, lấy chứng nhận kiện tướng, thi Thanh Hoa."

"Từ Tử Sung... Chú trời sinh đã là quyền thủ, đừng lãng phí thời gian. Thi Thanh Hoa với chú không có ý nghĩa gì đâu."

Thấy Từ Tử Sung không đáp lời nào, ông chú lại tiếp tục phân tích, "Chỉ cần chú đồng ý với điều kiện của bọn anh, anh sẽ lập tức sắp xếp huấn luyện viên và chuyên gia thể chất tốt nhất cho chú, nửa năm sau trực tiếp ra mắt ở Mĩ, cho chú đấu trận chuyên nghiệp đầu tiên. Chờ chú công thành danh toại, ai còn để ý chú học đại học nào.". Ông chú nhìn Hạ Mộng Ngư

https://thuviensach.vn

rồi hỏi: "Em nói xem, em gái? Em hi vọng bạn trai em sau này trở thành công chức chín giờ đi làm năm giờ về, hay là muốn cậu ấy trở thành quyền vương thu tiền tỉ?"

Hạ Mộng Ngư liếc Từ Tử Sung, cậu vẫn chẳng thay đổi vẻ mặt.

"Em nghe cậu ấy, cậu ấy quyết định thế nào em đều ủng hộ ạ."

"Ha ha...", ông chú bật cười sang sảng, giơ tay chỉ chỉ Hạ Mộng Ngư và nói với Từ Tử Sung, "Chú khá đấy, bạn gái tri kỷ đến thế này cơ."

Từ Tử Sung nghiêng đầu liếc Hạ Mộng Ngư một cái, sau đó trầm mặc quay đầu nhìn về phía trước, im lặng không nói gì.

Hạ Mộng Ngư nghi hoặc nhìn sườn mặt Từ Tử sung. Sao cô lại cảm thấy tâm trạng cậu không được tốt cho lắm nhỉ?

Trong chốc lát, xe đã về đến gần tiểu khu nhà Hạ Mộng Ngư. Cô không dám để xe đỗ ngay cửa tiểu khu, nhỡ gặp người quen lại phiền phức.

"Em đưa cô ấy vào.", Từ Tử Sung nói với ông chú đó: "Đợi em tí."

"Được, đợi chú."

Từ Tử Sung cùng Hạ Mộng Ngư đi về phía tiểu khu. Vì sợ gặp người quen nên Hạ Mộng Ngư tìm con ngõ nhỏ ít người qua lại.

"Rốt cuộc là có chuyện gì thế?", Hạ Mộng Ngư hỏi Từ Tử Sung, "Cậu có muốn đi Mĩ không?"

"Không, chỉ có họ muốn thế thôi. Câu lạc bộ hi vọng mình ra mắt ở Mĩ, nhưng mình muốn tham gia trận chuyên nghiệp đầu tiên ở trong nước, tạm thời không đi Mĩ, tốt nghiệp Đại học rồi tính tiếp."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư trầm ngâm chốc lát. Mĩ hẳn là nơi mà tất cả các quyền thủ chuyên nghiệp đều mơ ước tới, ra mắt và hoạt động ở Mĩ, cơ hội tốt biết bao.

"Cậu có nghĩ tới tương lai muốn làm gì không?", Hạ Mộng Ngư hỏi: "Nghề nghiệp sau này ấy, cậu muốn làm gì?"

"Quyền thủ.", Từ Tử Sung đáp không chút do dự.

Hạ Mộng Ngư vừa chậm chạp bước vừa nói: "Nếu đây là con đường cậu nhất định phải đi, thế sao không bắt đầu từ bây giờ? Tuy là thầy cô, bố mẹ ngày nào cũng nhắc thi đại học quan trọng thế này thế kia, là chuyện thay đổi cả đời mình, nhưng nếu một chuyện có thể thay đổi cả cuộc đời mình, thế không có nó thì thay đổi làm sao được. Thứ quyết định mình trở thành người thế nào không phải là thi đại học, mà là chính mình. Thế nên nếu mình có cơ hội làm việc mình muốn, mình sẽ không thi đại học, mình không muốn chờ một giây nào mà sẽ lao đi làm việc đấy ngay. Chỉ là mình không có cơ hội thôi. Chẳng hiểu sao cậu lại từ bỏ cơ hội tốt như thế."

Từ Tử Sung cúi đầu, hai tay đút vào túi quần, cậu lắng lặng nghe Hạ Mộng Ngư nói.

"Hì, mình chỉ thuận miệng nói bừa thôi.", Hạ Mộng Ngư nghĩ Từ Tử sung mất hứng nên vội giải thích: "Cậu muốn làm gì thì cứ làm, mình chỉ đưa ý kiến thôi, cuối cùng thì cuộc đời là của cậu, cậu phải tự quyết định."

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?"

"Cậu có biết mình đi Mĩ có nghĩa là gì không?"

"Gì?"

https://thuviensach.vn

Lên như diều gặp gió? Vậy cô có cần nhắc Từ Tử Sung, giàu rồi xin chớ quên nhau?

"Chênh lệch 12 tiếng đồng hồ, 12 giờ bay, khoảng cách 12000km.", Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư sửng sốt. Cô nghiêng đầu nhìn Từ Tử Sung rồi trêu cậu: "Thật ra... Nếu đi từ Bắc Kinh qua Thái Bình Dương để đến Mĩ, khoảng cách ước chừng là 14000km. Nếu theo hướng từ đông qua tây, xuyên qua châu Á, châu Âu, và Đại Tây Dương, ước chừng là khoảng 15000km."

"Hạ Mộng Ngư...", Từ Tử Sung nhíu mày, nhìn Hạ Mộng Ngư và nói: "Hiện tại mình không có tâm trạng nói đùa."

"Ôi dào, nghiêm túc thế làm gì...", Hạ Mộng Ngư nở nụ cười ngọt ngào, cô cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Thật ra mình hiểu ý cậu. Từ Tử Sung, cậu còn nhớ đại ái vô cương mình từng nói với cậu không?"

"Có."

"Mình hi vọng cậu có thể là chính cậu, mình hi vọng cậu càng đi càng xa, cho dù đến cuối cùng hạnh phúc của cậu không liên quan đến mình, mình cũng không để ý đâu, mình mong những điều tốt đẹp cho cậu, mong cậu vui vẻ.", Hạ Mộng Ngư nói.

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn về phía trước, nụ cười rạng ngời khiến Từ Tử Sung cảm thấy bỏng mắt.

"Mình không làm được.", Từ Tử Sung nói.

"Gì cơ?"

https://thuviensach.vn

"Đại ái vô cương, mình không làm được.", giọng nói của Từ Tử Sung rất trầm thấp, cậu nhẹ nhàng mà lại trịnh trọng nói: "Mình yêu một người thì sẽ cho cô ấy tương lai."

"Nhưng mà tương lai sẽ thay đổi đấy.", Hạ Mộng Ngư nói: "Ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì."

"Thế lại càng phải chuẩn bị trước thì mới không bị động. Đúng là cuộc đời sẽ thay đổi liên tục, nhưng trong phạm vi có thể dự đoán được, vẫn có nhiều chuyện mình có khả năng khống chế. Về phần không thể đoán được...", Từ Tử Sung thoáng nhìn qua Hạ Mộng Ngư, "Thì có lẽ là số mệnh."

Số mệnh định ra chuyện sẽ xảy đến.

Số mệnh định ra người mình sẽ yêu.

Hạ Mộng Ngư vẫn bày ra vẻ vô tư lự, "Mình không nghĩ thế, mình cảm thấy nếu đã không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì thì đâu cần phải lo nghĩ cho ngày mai. Mình không lo đến tương lai, chỉ nghĩ đến hiện tại. Chuyện muốn làm thì phải làm ngay, người muốn yêu... thì phải lập tức yêu."

"Dù không có kết quả?"

"Đúng, dù không có kết quả.", Hạ Mộng Ngư đáp không chút do dự.

"Thế thì có ý nghĩa gì?"

"Có chứ!", Hạ Mộng Ngư tủm tỉm cười, "Mình rất thích một câu, nếu chỉ còn mười phút nữa sẽ lên thuyền, thì ít nhất chúng ta vẫn còn có thể hôn năm phút."

Từ Tử Sung thoáng dừng bước rồi lại đi tiếp.

https://thuviensach.vn

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?"

"Mình không đi Mĩ."

"Ờ. Cũng được, cậu vui là được rồi."

"Ừ."

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Bỗng Hạ Mộng Ngư thở dài một tiếng.

"Thở dài cái gì?", Từ Tử Sung hỏi.

"Mình vẫn cứ cảm thấy chơi chuyên nghiệp phức tạp thật. Nếu là chuyện học hành thì mình còn giúp cậu được, chứ còn quyền anh thì mình bó tay, chẳng làm được gì cho cậu, chỉ có thể đứng nhìn."

Từ Tử Sung nhíu mày hỏi Hạ Mộng Ngư, "Sao cậu lại cứ phải giúp mình?"

"Tại vì mình muốn trở nên có ích cho cậu..."

Thích một người chung quy không thể chỉ nói mồm mà chẳng làm được gì, Hạ Mộng Ngư thầm nghĩ như vậy.

Từ Tử Sung trầm mặc trong chốc lát.

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?"

"Cậu không cần phải hữu ích với mình.", Từ Tử Sung thoáng dừng lại rồi trầm giọng nói tiếp: "Cậu cứ là chính cậu là được rồi."

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà mình chẳng có ích gì cho cậu cả, mình không thể chai mặt quấn lấy cậu suốt được."

Từ Tử Sung càng nhíu mày chặt hơn, lần này thì giọng điệu khá nghiêm khắc: "Sao cậu lại nghĩ cái chuyện kỳ quái này trong đầu cơ chứ."

"Chẳng lẽ không nên thế à?", Hạ Mộng Ngư cúi đầu đi về phía trước, "Nếu không có tác dụng với cậu, thế thì với cậu mà nói, mình tồn tại còn có ý nghĩa gì nữa?"

Trên đời này đâu có tình yêu vô điều kiện? Đến cả bố mẹ cũng sẽ không yêu bạn vô điều kiện. Còn nhớ trước đây, bố mẹ hay nói với cô: "Con phải ngoan, điểm phải cao, phải thật giỏi giang. Bởi vì không ai cần một đứa trẻ vô dụng cả."; "Mày không nghe lời như thế thì nuôi mày làm cái gì nữa?"

Ai có thể yêu mà không cầu lợi?

Vậy nên, nếu cô vô ích đối với Từ Tử Sung, nếu cô không đẹp, không thông minh, không giúp ích cho cậu, thì đâu xứng được với tình yêu của cậu. Cô đâu thể không biết xấu hổ mà ở bên cạnh cậu?

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?"

"Rốt cuộc cậu có hiểu mình nói gì không?"

Giọng điệu của Từ Tử Sung vô cùng nghiêm túc, đến nỗi khiến Hạ Mộng Ngư sửng sốt.

"Gì cơ?", khuôn mặt Hạ Mộng Ngư hiện đầy vẻ mông lung.

"Cậu không cần có ích cho mình, cậu không cần làm gì cả, cậu chỉ cần đứng ở nơi mình nhìn thấy là được rồi.", Từ Tử Sung nghiêm túc nói: "Cậu

https://thuviensach.vn

hiểu không?"

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà..."

"Thế..."

"Không có thế thì gì hết."

Hạ Mộng Ngư bị chặn cứng họng.

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư bằng ánh mắt sâu hun hút, rồi cậu nói bằng ngữ khí chắc chắn, không chút do dự, "Cho dù cậu là người vô dụng nhất trên đời này, mình cũng không bận tâm. Chỉ cần cậu là cậu là đủ rồi. Cậu không cần lo cho tương lai, mình sẽ tính toán chu toàn. Cậu cứ nói điều cậu muốn nói, làm chuyện cậu muốn làm. Chỉ cần cậu đồng ý, cho dù cậu có là phế nhân thì mình cũng không quan tâm."

Dù sao Từ Tử Sung cũng cảm thấy nuôi Hạ Mộng Ngư ở nhà, ngày ngày không cần làm gì cũng được.

Bỗng Hạ Mộng Ngư dừng bước. Từ Tử Sung đi quá một đoạn rồi mà vẫn chưa thấy cô lên theo, bèn nghi hoặc xoay người lại.

"Đến rồi à?"

Vẫn còn đang trong ngõ, chưa tới cổng tiểu khu.

Không nghe thấy Hạ Mộng Ngư trả lời, Từ Tử Sung nhìn về phía cô, lại ngay lập tức bị bộ dạng của cô dọa cho hoảng sợ.

Hạ Mộng Ngư nước mắt lưng tròng, miệng méo xệch, hai má run run, hệt như một con chó nhỏ bị mưa xối ướt, hai giọt nước mắt có thể lăn xuống bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Từ Tử Sung chưa từng xử lý tình huống thế này. Hạ Mộng Ngư quả thực còn khiến cậu cảm thấy khó giải quyết hơn cả đối thủ cường tráng nhất trên sàn đấu. Con gái đúng là sinh vật kỳ lạ, đang vừa đi vừa nói chuyện bình thường, thế nào mà tự dưng lại khóc được? Rốt cuộc nước mắt này đến từ đâu đây?

Cậu luống cuống đứng nhìn Hạ Mộng Ngư, giơ tay ra không được, mà không giơ ra cũng không được.

"Cậu...Cậu đừng khóc nữa.", Từ Tử Sung vụng về dỗ dành.

Hạ Mộng Ngư mím môi, ngước đôi mắt long lanh lên nhìn Từ Tử Sung rồi mếu máo nói: "Còn không phải là...cậu chọc vào mình sao..."

"Mình chọc cậu thế nào?", Từ Tử Sung bất đắc dĩ nhìn Hạ Mộng Ngư, giọng nói nhẹ nhàng như thể sợ dọa đến cô, "Mình nói gì sai thì cậu bảo mình, sau này mình không nói nữa là được, đừng khóc nữa."

Hạ Mộng Ngư lắc đầu, nước mắt cũng văng ra theo.

"Không phải..."

"Thế thì làm sao?"

"Cảm động chứ sao, đồ ngốc này..."

Từ Tử Sung sửng sốt, rốt cuộc cũng yên tâm, gương mặt hiện vẻ dịu dàng, "Cậu mới là đồ ngốc, nói có mấy câu đã làm cậu cảm động được. Sao

https://thuviensach.vn

mà dễ lừa thế?"

Hạ Mộng Ngư ngẩn ra. Cậu đang lừa cô sao?

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng giơ tay ra, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt vừa lăn xuống bên má Hạ Mộng Ngư, cậu thở dài: "Đừng nghe đàn ông nói, phải xem người ta làm thế nào, biết chưa?"

Hạ Mộng Ngư cúi đầu không nói lời nào.

Bàn tay có phần thô ráp của Từ Tử Sung vuốt ve trên làn da non mềm của Hạ Mộng Ngư, lòng bàn tay nóng rẫy như muốn hun chảy cô vậy.

"Cậu chờ nhé.", Từ Tử Sung nói, "Chờ xem mình làm thế nào. Mình nói được làm được."

Cơn nức nở vừa qua lại ào ào dội lại, Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt chân thành của Từ Tử Sung thì chỉ thấy như cậu lại giáng một đòn vào tim cô. Hạ Mộng Ngư mếu máo chuẩn bị khóc tiếp.

"Cậu...", Từ Tử Sung bất đắc dĩ cười khổ, "Vừa nãy không phải đã ổn rồi sao, thế nào mà lại khóc rồi?"

Hạ Mộng Ngư lắc đầu, xem ra lần này không nín được rồi.

Từ Tử Sung thở dài.

"Haiz, khóc đi, khóc đi..."

Cậu dỗ là được.

Hạ Mộng Ngư gật đầu, nhưng ngay một giây trước khi giọt nước mắt rơi xuống, cô bỗng trợn tròn mắt, hoảng sợ nhìn về phía sau Từ Tử Sung.

Lần này Hạ Mộng Ngư thật sự không muốn khóc.

https://thuviensach.vn

Cô sắp toi rồi.

"Chết rồi, chết rồi, chết rồi!"

Hạ Mộng Ngư trốn ra sau Từ Tử Sung, bộ dạng như vừa nhìn thấy Diêm Vương.

"Sao thế?"

Từ Tử Sung quay đầu lại, thấy xa xa có một bà thím đang xách túi lớn túi nhỏ đi về phía họ.

"Mẹ mình đấy!"

Hạ Mộng Ngư nhìn ngó xung quanh, cả con ngõ này chẳng có cái cây nào để lấp cả, chỉ trơ trọi hai bên vách tường. Giờ quay đầu chạy cũng không kịp nữa rồi, dù sao cũng là mẹ đẻ, e rằng mẹ cô chỉ liếc một cái là đã nhận ra cô rồi.

Toi rồi, toi rồi, toi thật rồi!

Nếu mẹ cô nhìn thấy cô ăn mặc thế này, lại một mình đi với con trai, kiểu gì về bà cũng đánh gãy chân cô mất.

Ngay lúc mẹ Hạ Mộng Ngư nhìn về phía họ, Từ Tử Sung bỗng giơ tay kéo Hạ Mộng Ngư vào lòng. Bàn tay Từ Tử Sung áp vào lưng Hạ Mộng Ngư, ghìm cô vào lòng mình, sau đó tiến về phía trước, áp chặt cô vào tường, vây thật kín.

"Đừng nhúc nhích.", Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư cũng vội vàng vùi đầu vào ngực Từ Tử Sung, hai tay tóm chặt vạt áo cậu, cả người áp sát vào cậu, hoàn toàn không dám ngẩng đầu.

https://thuviensach.vn

Mẹ Hạ Mộng Ngư nhìn về phía bên này, thấy ven đường có hai đứa nhỏ đang ôm nhau, một đứa mặc đồng phục, còn một đứa thì ăn mặc vô cùng không đứng đắn, để lộ nguyên cẳng chân, phía trên mặc gì không rõ nhưng hình như là không có tay áo. Đứa con trai ôm đứa con gái rất chặt, đè vào tường, cúi đầu không biết đang làm gì. Bà liếc xéo một cái, sau đó khinh khỉnh thu tầm mắt lại rồi nhanh chóng rời đi.

Nghe thấy tiếng bước chân dần đi xa, Hạ Mộng Ngư mới dám thò đầu ra nhìn. Nhìn bóng dáng mẹ nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, cô thở phào nhẹ nhõm. Nguy hiểm thật, suýt chút nữa là bại lộ.

Vừa rồi cả người căng cứng, giờ cô mới thả lỏng nổi. Cô bất lực cúi đầu, tựa vào ngực Từ Tử Sung, để mặc cậu ôm, lại nặng nề thở dài một hơi: "Đúng là làm mình sợ chết mất... May mà cậu phản ứng nhanh, không thì e là ngày mai mình không thấy mặt trời rồi..."

Từ Tử Sung không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn Hạ Mộng Ngư,

Không nghe thấy câu trả lời từ Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư bèn nghi hoặc ngẩng đầu.

"Sao cậu không nói gì?"

Hạ Mộng Ngư chạm phải ánh mắt sâu hun hút của Từ Tử Sung, ngay lập tức bị ánh mắt đó làm cho hoảng sợ.

Ánh mắt sâu không thấy đáy, tựa như có đốm lửa đang nhen nhóm trong đó.

Lúc này Hạ Mộng Ngư mới nhận ra tư thế của hai người thân mật đến mức nào. Từ Tử Sung vẫn ép cô vào tường, cả người cô bị cậu vây chặt, cơ thể kề sát, gần như không một khe hở.

https://thuviensach.vn

Tiếng hít thở của Từ Tử Sung có chút nặng nề, hơi thở cậu nóng rực, một tay cậu chống lên tường, một tay đặt trên lưng Hạ Mộng Ngư ấn cô sát thêm vào người mình.

Vừa rồi rơi vào tình huống cấp bách nên mới cần dùng tư thế đó, nhưng hiện tại mẹ Hạ Mộng Ngư đã đi rồi, vậy mà Từ Tử Sung vẫn không có ý định buông tay.

Tim Hạ Mộng Ngư đập như sấm, cả mặt đỏ bừng. Cô có thể cảm nhận được nhịp tim hai người có tiết tấu gần như nhau. Cơ thể Từ Tử Sung cứng ngắc, thân nhiệt quá nóng, quả thực gần đốt cháy Hạ Mộng Ngư rồi. Đầu cô quay mòng mòng, cô mơ hồ nhìn Từ Tử Sung, cứ như vậy cùng cậu mặt đối mặt.

Cho đến khi Hạ Mộng Ngư cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ chết chìm trong ánh mắt của Từ Tử Sung mất...

"Cậu có thể buông ra rồi đấy.", Hạ Mộng Ngư căng thẳng đến nỗi giọng nói cũng run rẩy.

"Ừ."

Từ Tử Sung lên tiếng, bàn tay lại dùng sức hơn.

"Cậu...Thả ra."

"Được."

Nhưng cậu không buông tay, mà ngược lại còn ôm Hạ Mộng Ngư chặt hơn.

Từ Tử Sung cảm thấy, con gái đúng là loài sinh vật kỳ lạ. Sao có thể mềm như vậy? Sao có thể mịn như vậy?... Mềm đến mức khiến cậu sợ sẽ ép nát cô, mịn đến mức khiến cậu không nhịn được lại muốn dùng sức hơn

https://thuviensach.vn

chút nữa. Rõ ràng biết như vậy là không ổn, nhưng Từ Tử Sung lại cứ không lỡ buông tay. Vì hơi thở của Hạ Mộng Ngư phả sát cổ cậu, chà ngứa tâm gan cậu.

Muốn gần chút nữa, chỉ hận không thể xóa mọi khoảng cách.

Muốn tỉnh táo hơn chút nữa, để cảm nhận hơi thở của cô, cắn một cái vào đôi môi cô.

Ngực Hạ Mộng Ngư kề sát Từ Tử Sung, dù cách mấy lớp vải, nhưng Từ Tử Sung vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại ấy. Cậu vô thức hạ ánh mắt, nhìn xuống bộ ngực lấp ló dưới cổ áo xẻ chữ U của Hạ Mộng Ngư...

Từ Tử Sung lập tức ngẩng đầu lên.

Định mệnh.

Cậu thầm chửi một câu trong lòng.

Cả người cô không chỗ nào là được nhìn hết, nhìn một cái là đã muốn phạm tội rồi.

Từ Tử Sung muốn thu tầm mắt nhưng lại chạm ngay phải ánh mắt Hạ Mộng Ngư. Cô vẫn đăm đăm nhìn cậu, đôi mắt ướt át, thần thái điềm đạm đáng yêu đến nỗi khiến người ta muốn giày vò.

Ánh mắt Hạ Mộng Ngư hạ thấp xuống, nhìn tới yết hầu đang không ngừng chuyển động của Từ Tử Sung, cô căng thẳng cắn môi trong vô thức.

Chỉ nhẹ nhàng cắn một cái...

Cắn làn môi hồng thắm, mềm mại.

Ánh mắt Từ Tử Sung tối sầm lại, cậu cảm thấy đầu óc mình như sắp sung huyết đến nơi rồi.

https://thuviensach.vn

Mẹ kiếp, đúng là giết người mà...

Ánh mắt Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư ngày càng sâu khiến cô cảm thấy mình như sắp bị cậu nuốt chửng vậy.

Bỗng nhiên, Hạ Mộng Ngư có cảm giác gì đó là lạ.

Cảm giác tò mò này...

Chẳng lẽ?

Hạ Mộng Ngư cúi đầu theo bản năng, sau khi ý thức được mình vừa nhìn thấy gì thì lập tức đỏ mặt nhìn sang một bên.

Hình như là thật rồi!

Bình thường mồm miệng nổ đoàng đoàng, nhưng quả thực Hạ Mộng Ngư là một cô nàng không có kinh nghiệm thực chiến. Đây là lần đầu tiên trong đời cô gặp phải tình huống này, đúng là không biết nên làm thế nào.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Hình như Từ Tử Sung...

Cứng rồi.

Khuôn mặt Hạ Mộng Ngư đỏ lừ, đỏ y như tôm hùm đất!

"Mình... Mình phải về nhà!", Hạ Mộng Ngư đẩy Từ Tử Sung ra rồi cúi đầu nói: "Mình phải lách qua cửa sau tiểu khu, nhanh chóng về đến nhà trước mẹ mình. Mình đi đây."

Từ Tử Sung không ngăn cản.

Hạ Mộng Ngư nhân cơ hội xoay người bỏ chạy. Cô lao đi nhanh như chớp, nhưng bỗng nhiên dừng lại, quay người chạy trở về. Hạ Mộng Ngư

https://thuviensach.vn

chạy đến trước mặt Từ Tử Sung rồi đứng thở hổn hển.

Từ Tử Sung nhíu mày hỏi: "Sao thế?"

"Sợ cậu hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì?"

"Hiểu lầm mình chạy đi là vì mình giận, không vui, vân vân.", Hạ Mộng Ngư đỏ mặt, tuy đang xấu hổ nhưng vẫn cố lấy dũng khí nhìn Từ Tử Sung, "Mình... Rất vui."

Bỗng Hạ Mộng Ngư kiễng chân, không hề báo trước mà hôn một cái lên má Từ Tử Sung.

"Đi thật đây, mai gặp!"

Lần này, Hạ Mộng Ngư dứt khoát bỏ đi.

Đợi Hạ Mộng Ngư lủi không thấy bóng đâu nữa, Từ Tử Sung mới định thần lại được. Cậu thu tầm mắt, giơ tay sờ sờ chỗ Hạ Mộng Ngư vừa hôn. Cậu cúi đầu cười rồi lúc này mới xoay người rời đi.

Đi được vài bước, Từ Tử Sung lại nghĩ đến cảnh vừa rồi, nhịn không được phải nhoẻn miệng cười.

Thật đáng yêu.

Sao lại đáng yêu thế cơ chứ?

...

Đêm nay, cả Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư đều mất ngủ.

Trước giờ Từ Tử Sung cứ lên giường là có thể ngủ, nhưng hôm nay lại cứ trằn trọc mãi không ngủ nổi. Cậu gối đầu lên cánh tay, nhíu mày nhìn

https://thuviensach.vn

trần nhà trong bóng đêm, trước mắt lại lần nữa xuất hiện hình ảnh Hạ Mộng Ngư chiều nay.

Cô khẽ cắn môi, đôi mắt ướt át nhìn cậu. Hai tay cô tóm chặt vạt áo cậu, cơ thể áp sát vào người cậu.

Làn da nhẵn mịn, xúc cảm mềm mại.

Định mệnh!

Từ Tử Sung ngồi bật dậy rồi xuống giường bắt đầu tập chống đẩy. Cậu nhanh chóng làm xong năm mươi cái, cảm thấy vẫn chưa ổn, lại thêm năm mươi cái nữa. Đến khi mệt nhoài ra đất, cả người đẫm mồ hôi, cậu mới đứng dậy đi tắm.

Nửa đêm còn tự hành hạ mình thế này, Từ Tử Sung cảm thấy Hạ Mộng Ngư đúng là đòi mạng cậu.

...

Mà bên này, Hạ Mộng Ngư cũng không ngủ được.

Cô cầm di động, lên mạng, bắt đầu tìm từ khóa.

【 Lần đầu tiên có đau không?】

【 Lần đầu tiên đau cỡ nào?】

【 Làm thế nào để ung dung đi mua áo mưa?】

Cô cau mày, vẻ mặt như đang nghiên cứu rất nghiêm túc.

Nhìn bộ dạng nói cứng là cứng của Từ Tử Sung hôm nay, chẳng ai dám chắc sẽ không bỗng dưng xảy ra chuyện gì. Tuy rằng vẫn còn sớm, hai người cũng đều là người lý trí, sẽ không phạm phải sai lầm của những kẻ

https://thuviensach.vn

bồng bột, nhưng nhân sinh vô thường, Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung nói đúng, làm việc gì cũng phải chuẩn bị trước.

Dù sao nếu thật sự tới ngày đó, tuy cô không chủ động, nhưng cũng sẽ tuyệt đối không cự tuyệt Từ Tử Sung. Bởi vì chỉ cần là điều cậu muốn, Hạ Mộng Ngư sẽ không tiếc cậu.

Để ngừa trường hợp ngộ nhỡ, Hạ Mộng Ngư phải chuẩn bị trước cho cả hai.

Vì thế, Hạ Mộng Ngư suy tư một lát rồi lại tiếp tục tìm với từ khóa.

【Con trai lần đầu phải chú ý điều gì?】

【 Con trai lần đầu có đau không?】

【 Có phải con trai lần đầu đều rất nhanh?】

Tìm hết chỗ đó, Hạ Mộng Ngư lại tìm tiếp theo chủ đề rộng hơn.

【 Quan hệ nam nữ】

【Hành vi x】

【 Tâm lý học nam nữ】

【 Tư thế nào có thể làm cho x cảm thấy x?】

【 Tại sao đàn ông đều thích xx?】

【 Tại sao phụ nữ luôn bị ảo tưởng về xx?】

Ôi mẹ ơi, thật phức tạp.

Chuyện này mới đó thôi mà đã có quá nhiều phương diện, bất kể là tâm lý hay thân thể, cũng không thể một hai câu mà khái quát hết được.

https://thuviensach.vn

Quả là một môn khoa học phức tạp!

Hạ Mộng Ngư càng tìm tòi lại càng phát hiện ra lĩnh vực này quá bao la, đặc biệt phải nghiên cứu cẩn thận mới có thể hoàn toàn lý giải được. Đây rõ ràng là kỹ năng sống...

Vì thế, Hạ Mộng Ngư bắt đầu khổ não tìm hiểu, đào sâu nghiên cứu, lên tinh thần nghiêm túc để học bộ môn khoa học này.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Sáng hôm sau, Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư vào lớp cùng một lúc. Hai người chạm mặt ở cửa lớp, chỉ liếc mắt nhìn nhau một cái rồi lập tức ngại ngùng quay đi.

Cả hai đều có vẻ không ngủ ngon.

Cô chủ nhiệm nhìn cả hai đều vác đôi mắt thâm xì đến lớp, vốn định châm chọc hỏi cả hai đêm qua làm chuyện gì, nhưng vừa liếc đến Từ Tử Sung thì liền kinh ngạc.

"Ấy..." cô sửng sốt hỏi: "Từ Tử Sung, kính của em đâu?"

Hạ Mộng Ngư nhìn sang Từ Tử Sung, lúc này mới để ý là hôm nay cậu không đeo kính. Thế này là định từ nay về sau quyết để lộ vẻ mặt hắc ám sao?

Vẻ mặt Từ Tử Sung không chút thay đổi, "Đeo kính áp tròng ạ."

Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung ở cạnh cô lâu ngày nên trình nói phét ngày càng cao.

"Được đấy...", cô chủ nhiệm nhìn cậu rồi nói, "Thế này rất đẹp trai."

"Vầng.", Từ Tử Sung lên tiếng.

Cô chủ nhiệm không ngờ Từ Tử Sung lại thoải mái nhận lời khen của mình như vậy, cả lớp cũng được một tràng cười rôm rả.

https://thuviensach.vn

"Vào đi.", cô chủ nhiệm phẩy tay.

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung cùng đi vào lớp học, vì cùng hướng nên cả hai không cẩn thận va vào nhau. Từ Tử Sung đứng vững rồi nhanh chóng lùi lại, trông đúng như vừa bắn ra sau vậy.

Hạ Mộng Ngư sửng sốt. Sao cậu ta lại phải bắn đi nhanh như thế, thật kỳ lạ...

Hai người về chỗ, vì có cô giáo nên Hạ Mộng Ngư cũng không hỏi nhiều. Cô trộm liếc nhìn Từ Tử Sung, không biết có phải cô có ảo giác hay không, mà cô cứ cảm thấy hôm nay Từ Tử Sung cố ý ngồi cách xa cô...

Gần như những tiết sau, tiết nào giáo viên nhìn thấy Từ Tử Sung cũng hỏi câu hỏi như của cô chủ nhiệm. Thế nên, cứ lúc thầy cô hỏi là cả lớp đều đồng thanh trả lời hộ Từ Tử Sung: "Đeo kính áp tròng ạ!"

Một buổi sáng trôi qua thoải mái như vậy, chỉ có Hạ Mộng Ngư là không vui chút nào. Cả sáng, cô và Từ Tử Sung không nói với nhau câu nào, thậm chí Từ Tử Sung còn không chịu nhìn vào mắt cô nữa. Ngay cả lúc Từ Tử Sung ngủ, khuỷu tay không cẩn thận chạm vào cánh tay cô, cậu lập tức rụt tay lại. Hạ Mộng Ngư bồn chồn không yên, Từ Tử Sung lại giở trò gì thế này...

Hôm qua chẳng phải vẫn ổn sao, còn ôm cô chặt như vậy, hôm nay sao tự dưng lại trốn tránh cô?

Xấu hổ sao?

Tuy là thỉnh thoảng Từ Tử Sung có xấu hổ, nhưng không phải kiểu xấu hổ như thế này. Hiện giờ, cậu dịch sang trái, cách xa Hạ Mộng Ngư, rồi mới gục xuống bàn ngủ tiếp.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư híp mắt quan sát Từ Tử Sung. Nếu không vì ngại trong lớp có người, chắc chắn cô sẽ lôi cậu dậy hỏi cho rõ ràng.

Shit!

Tên ma vương Từ Tử Sung này thật khó chiều...

Giữa trưa, Hạ Mộng Ngư mời Từ Tang ăn, coi như cảm ơn cô nàng vì hôm qua đã cho cô mượn quần áo.

Hai người mua đồ ăn xong thì tìm luôn một dãy hành lang, vừa ăn vừa nói chuyện.

"Hôm qua mày oanh tạc một trận quá lẫy lừng. Có mấy thằng ở lớp phân ban tuyên bố sẽ theo đuổi mày, còn đánh cược cơ.", Từ Tang hưng phấn nói.

Trong lòng Hạ Mộng Ngư chỉ có biểu hiện khác thường hôm nay của Từ Tử Sung, chẳng để ý mà thuận miệng hỏi: "Thật không, cược bao nhiêu tiền?"

Từ Tang đã phát hiện ra bản tính yêu tiền của Hạ Mộng Ngư từ lâu, mở miệng ra là tiền tiền tiền.

"Sao mày thích tiền thế nhỉ?"

"Bởi vì người không độc lập về kinh tế thì không có tôn nghiêm và tự do."

Từ Tang ngẫm nghĩ, thấy cũng có lý.

"Đúng, lần nào tao xin mẹ tiền đều bị bà ấy lẩm bẩm, tiền tiền tiền, chỉ biết đòi tiền mẹ mày thôi. Cũng may là tao không cần tôn nghiêm hay tự do gì hết."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nhìn bộ dạng ăn vận sành điệu của Từ Tang, không khỏi cảm thấy, luận về vô tư hồn nhiên, cô vẫn thua Từ Tang một bậc.

"À đúng rồi, có phải hội học sinh bọn mày có tất cả chìa khóa của cả trường không?", đột nhiên Hạ Mộng Ngư hỏi.

"Đúng."

"Lấy cho tao một cái đi."

"Mày lấy chìa khóa làm gì?"

"Cần dùng."

Nói xong chuyện chìa khóa, hai người lại tán gẫu chuyện trên trời dưới biển. Đang lúc buôn hăng say, Hạ Mộng Ngư bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ngay bốn cậu bạn đứng chắn trước mặt mình.

Là bốn ông tướng của khối phân ban.

Nếu nói Từ Tang luôn coi mình là nữ idol, thì bốn anh chàng này lại coi mình là một nhóm idol. Được mấy anh chàng chân dài, ăn vận toàn hàng hiệu, chi tiền bạo tay, ngày nào cũng bày ra cái vẻ vô cùng đỏm dáng, thế nên không ít nữ sinh trong trường cứ hâm mộ điên cuồng.

Tiếc là Hạ Mộng Ngư và Từ Tang thì không.

Hạ Mộng Ngư không bao giờ để ý đến con trai, trừ phi người đó là Từ Tử Sung. Từ Tang thì chỉ nhìn mặt, mặt đẹp là có tất cả, mặt không đẹp coi như không có gì.

Hai người không nhìn "nhóm thần tượng", thoải mái đổi cà mèn đồ ăn cho nhau.

https://thuviensach.vn

"Hạ Mộng Ngư phải không?", người lên tiếng là Lý Tử Viễn, đảm nhận vai trò hình ảnh cho nhóm, nghe nói là con của một nhà giàu mới nổi, rất nhiều tiền.

Hạ Mộng Ngư không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn Từ Tang.

Từ Tang hiểu ngay, lập tức đặt đũa xuống, trừng mắt nhìn bạn cùng lớp rồi nói với vẻ mất kiên nhẫn: "Làm gì? Định dọa bạn thân tao à, cút mau."

"Uổi, chị Tang thành bạn thân với học thần từ lúc nào thế, không xứng chút nào."

"Người đẹp dễ kết bạn, hiểu chưa? Bọn mày muốn làm gì? Ban ngày ban mặt mà ngang nhiên chặn trước mặt người ta."

"Kệ chứ, làm quen chút không được à?"

"Không được."

"Tao hỏi học thần chứ không hỏi mày."

Hạ Mộng Ngư vẫn cầm khay đồ ăn, cúi đầu, dáng vẻ đúng tiêu chuẩn nữ sinh ngoan.

Lý Tử Viễn ngồi xổm xuống, ngẩng đầu tủm tỉm cười với Hạ Mộng Ngư rồi hỏi bằng giọng lưu manh: "Học thần, mời cậu đi xem phim nhé."

Hạ Mộng Ngư lắc đầu, thấp giọng nói: "Phải học, không rảnh đi xem phim."

"Vậy add weixin?", Lý Tử Viễn lại hỏi.

Hạ Mộng Ngư vẫn nhìn khay đồ ăn, nhẹ nhàng lắc đầu, "Mẹ mình không cho mình add weixin của con trai, ngày nào bà ấy cũng kiểm tra điện

https://thuviensach.vn

thoại của mình, phát hiện ra là xóa ngay."

Thấy Hạ Mộng Ngư thật thà như vậy, Lý Tử Viễn bất chợt cảm thấy vô vị, nhưng muốn bỏ thì cũng không thể cứ thể bỏ được.

"Thế không add weixin thì lưu số điện thoại vậy."

Thấy tên này cứ lằng nhằng mãi, Từ Tang phát phiền, "Bọn mày đừng có quấy rầy bạn thân tao nữa, ngứa cả mắt."

"Gì thế, tán gẫu vài câu không được à?"

"Không thấy người ta không muốn nói chuyện với bọn mày à? Cút."

Mấy tên này căn bản chẳng thèm để ý, tiếp tục đứng giương mặt nhìn. Nhìn thấy Hạ Mộng Ngư, khóe miệng tên nào tên nấy đều gợn lên nụ cười cực kỳ "nham nhở".

Hạ Mộng Ngư thầm mắng một lũ ngốc, cô yên lặng ăn cơm.

"Không nhìn bọn mình à?"

Hạ Mộng Ngư không nói lời nào.

"Nói gì đi chứ."

Hạ Mộng Ngư cau mày, cô bắt đầu hết bình tĩnh nổi rồi đấy.

"Thế nào, coi thường bọn phân ban này à?"

Không biết là ai nói.

Lý Tử Viễn liếc Từ Tang rồi lại nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, "Đúng rồi, có phải học thần không thích chơi với hội thành tích kém như bọn mình đâu nhỉ? Mình thấy cậu chơi thân với Từ Tang lắm cơ mà."

https://thuviensach.vn

"Sao thế được, mình không xem thường khối phân ban, cũng không phải là không chơi với người thành tích thấp.", Hạ Mộng Ngư nói.

Cô ngẩng đầu nhìn, đánh giá một lượt cả đám, rồi nở nụ cười rất đơn thuần, vô hại.

"Chỉ là mình...", Hạ Mộng Ngư khẽ cất giọng: "Không chơi với người gầy như cò hương..."

Lý Tử Viễn khá gầy, nhìn đâu cũng không tìm nổi bắp thịt.

"Không chơi với người lùn."

Vóc dáng anh chàng thứ hai không cao cho lắm.

"Không chơi với người xấu như bao đất."

Nhan sắc của anh chàng thứ ba có phần kém.

"Không chơi với..."

Anh chàng thứ tư không lùn, cũng không xấu.

"Không chơi với người qua đường không có cảm giác tồn tại."

Bốn anh chàng ngây người, tự dưng bị chê mà nhất thời không biết phải nói gì.

Hạ Mộng Ngư lấy giấy ăn lau miệng rồi cười với Từ Tang, "Ở đây nhiều kẻ ngốc quá, mình đổi chỗ khác nói chuyện đi."

"Ừ, được..."

Từ Tang thấy Hạ Mộng Ngư bỏ đi thì ngoảnh lại nhìn đám bạn cùng lớp đang đứng đực mặt ra, cô nàng ngán ngẩm nói: "Nhục mặt chưa!", rồi để cái cà mèn lại, rời đi theo Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

Còn nửa tiếng nữa mới vào tiết đầu của giờ học chiều, Hạ Mộng Ngư về lớp làm bài tập. Từ sau khi bị ngồi bàn đầu, không thể làm bài tập trong giờ, Hạ Mộng Ngư chỉ còn có thể tranh thủ từng phút từng giây của giờ giải lao.

Người trong lớp dần đông lên, thời tiết nóng bức, chẳng mấy ai thích ra ngoài chơi.

Không bao lâu sau, Từ Tử Sung cũng quay lại.

Từ Tử Sung cũng hay làm trước bài tập vào giờ nghỉ trưa, dựa vào kiểu học lệch của cậu, thì cậu sẽ làm bài tập Lý đầu tiên.

Từ Tử Sung mở sách bài tập Lý ra theo thường lệ, lại bất chợt nhìn thấy một tờ giấy được kẹp bên trong.

"Tại sao cậu trốn tránh mình? Không được phép trốn tránh mình nữa!"

Vẻ mặt Từ Tử Sung cứng lại. Cậu liếc nhìn Hạ Mộng Ngư, cô vẫn đang tập trung làm bài tập. Từ Tử Sung lặng lẽ thở dài một hơi rồi cất tờ giấy đi. Không phải là cậu trốn tránh Hạ Mộng Ngư, mà là cậu đang khắc chế mình. Nhưng chuyện này phải giải thích với Hạ Mộng Ngư thế nào đây?

Từ Tử Sung lại mở vở bài tập Lý ra. Nhưng cậu vừa mở ra thì lại thấy một tờ giấy được gấp y hệt.

Không hổ là con thỏ tinh...

"Năm phút sau, gặp ở tầng trệt khối 11!"

Hạ Mộng Ngư nhìn qua khóe mắt, thấy Từ Tử Sung mở tờ giấy ra thì liền đặt bút xuống, đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi, ra khỏi phòng học.

https://thuviensach.vn

Tuy Từ Tử Sung không biết phải làm sao, nhưng vẫn đợi đúng năm phút sau mới đứng dậy ra khỏi lớp, rồi đi xuống tầng của khối 11.

Vừa mới đến đầu cầu thang của tầng đó, một cánh tay trắng nõn nà vươn ra, tóm lấy cánh tay Từ Tử Sung, kéo cậu lại.

Là Hạ Mộng Ngư.

Từ Tử Sung sửng sốt, nhìn Hạ Mộng Ngư khom người kéo cậu đi về phía trước, sau đó lôi cậu vào một căn phòng học của khối 11, rồi đóng cửa lại.

"Cậu lấy chìa khóa của phòng này ở đâu đấy?"

"Từ Tang là người của hội học sinh mà... Đương nhiên không thể kết bạn một cách vô ích rồi."

"Được đấy."

Trong phòng chỉ có hai người, rèm đều kéo lại hết, ánh sáng mờ mờ, bầu không khí trở nên vô cùng quái dị.

Từ Tử Sung dời ánh mắt nhìn sang một bên, trong lòng ngập tràn tiếng kêu ai oán.

Lần này Hạ Mộng Ngư thật sự nổi giận, cô kiễng chân, ôm lấy mặt Từ Tử Sung, ép cậu phải nhìn mình.

"Từ Tử Sung, cậu bị làm sao thế? Mình đắc tội gì với cậu à?"

Từ Tử Sung có thể cảm nhận được hơi thở gần trong gang tấc của Hạ Mộng Ngư, chỉ còn cách cụp mắt xuống.

Chết mất.

https://thuviensach.vn

Cậu kéo bàn tay Hạ Mộng Ngư xuống khỏi mặt mình, rồi bất đắc dĩ nói: "Cậu không đắc tội gì với mình cả."

Hạ Mộng Ngư ấm ức thu tay lại rồi cúi đầu nói: "Thế sao cậu cứ trốn tránh mình suốt thế!"

"Mình không trốn tránh cậu.", nói xong, Từ Tử Sung liền lùi lại một bước.

"Không phải mới là lạ, hôm nay cậu còn chẳng thèm nhìn mình, vừa chạm vào mình một cái là đã lủi luôn!"

Thấy Từ Tử Sung lùi ra sau, Hạ Mộng Ngư lại tiến tới gần cậu. Cô tức đến nỗi thở hồng hộc, còn gấp gáp nói: "Mình động gì đến cậu rồi nào? Chúng ta có chuyện gì mà không thể nói rõ ràng được sao? Cậu đừng có nhìn bên đấy nữa, nhìn mình đây này!"

Từ Tử Sung lâm vào thế bí, chỉ còn biết quay đầu lại nhìn Hạ Mộng Ngư. Ánh mắt cậu sâu hun hút, mang theo cảm giác hung hãn khiến Hạ Mộng Ngư thoáng giật mình.

"Hạ Mộng Ngư.", Từ Tử Sung thấp giọng gọi tên Hạ Mộng Ngư.

Không biết tại sao, Hạ Mộng Ngư lại cảm thấy giọng điệu của Từ Tử Sung thoáng chút tức giận, khiến cho cô bỗng nhiên hơi chột dạ.

Có lẽ nào cô buộc cậu quá chặt?

"Sao thế?", Hạ Mộng Ngư rụt rè hỏi.

Từ Tử Sung nhìn vào mắt cô, ánh mắt lại càng thêm u tối.

"Cậu đứng gần mình thế này rất nguy hiểm đấy."

Hạ Mộng Ngư sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Gì cơ?

"Đưa mình đến căn phòng không người là muốn thử thách mình sao? Lý trí đàn ông thường không chịu nổi thử thách đâu."

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Hạ Mộng Ngư trợn tròn mắt nhìn Từ Tử Sung, mãi lâu sau mới định thần lại được. Ý của Từ Tử Sung là cô đang thử thách lý trí của cậu sao? Bằng trí tuệ hơn người, Hạ Mộng Ngư lập tức hiểu ra vì sao hôm nay Từ Tử Sung cứ trốn tránh mình. Không phải vì giận cô, không phải vì cô có lỗi gì với cậu. Thì ra là thế, thảo nào tự dưng thái độ của Từ Tử Sung lại thay đổi một cách kỳ lạ như vậy... Hạ Mộng Ngư cúi đầu cười, nụ cười tươi rói không kiềm chế được, vừa dịu dàng lại vừa vui vẻ.

Từ Tử Sung cau mày nhìn Hạ Mộng Ngư. Nghe cậu nói như vậy, sao lại phản ứng kiểu này? Cười ngọt ngào như trẻ con được ăn kẹo vậy... Cậu nghiêm nghị nói: "Hạ Mộng Ngư, mình thấy cậu hoàn toàn không ý thức được mình đang trong tình cảnh nguy hiểm cỡ nào."

"Mình không sợ.", Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn Từ Tử Sung, giọng điệu vô cùng chắc chắn, "Cậu sẽ không làm tổn thương mình."

Trong lòng Từ Tử Sung tràn ngập cảm giác bất lực, Hạ Mộng Ngư quả thực là được định sẵn sẽ ăn tươi nuốt sống cậu rồi, thế nên cậu mới chẳng biết phải làm sao với cô cả. Cậu thở dài một hơi rồi nói: "Thế nên cậu đang cười mình không thể làm gì được cậu đúng không?"

Hạ Mộng Ngư lắc đầu.

"Mình cười là vì mình đang vui mà!"

Hạ Mộng Ngư tủm tỉm cười, mắt nhìn Từ Tử Sung. Trẻ con được thầy cô khen, cũng sẽ có vẻ mặt như thế này.

https://thuviensach.vn

"Tại vì mình biết không phải vì cậu ghét mình nên mới không để ý đến mình, thế nên mình rất rất vui."

Tim Từ Tử Sung mềm nhũn, cả người như bị rút cạn không khí.

"Nghĩ ngợi lung tung cái gì thế?", Từ Tử Sung nghiêm giọng nói: "Sao mình có thể ghét cậu được chứ."

Thích còn không kịp nữa là.

"Sao lại không? Tuy rằng mình ai gặp cũng quý, nhưng không dám chắc là mình có làm chuyện gì khiến cậu ghét hay không đâu."

"Cậu làm gì mình cũng không ghét, đừng suy nghĩ lung tung."

"Mình nói dối cậu cũng không ghét à?", Hạ Mộng Ngư hỏi.

"Không ghét, rất đáng yêu."

"Mình nói xấu sau lưng người khác cậu cũng không ghét à?"

"Không ghét, cũng rất đáng yêu."

Hạ Mộng Ngư thật sự không biết nói gì nữa, tiêu chuẩn đáng yêu của Từ Tử Sung thật không giống người bình thường.

"Mình nói sẽ không ghét cậu là sẽ không ghét, có khi nào mình nói lời mà không giữ lời chưa?", Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư và nói bằng giọng điệu rất nghiêm túc: "Tin mình đi."

Hạ Mộng Ngư cúi đầu ngượng ngùng cười, rồi gật gù, "Được rồi."

Cô nghĩ ngợi một hồi rồi lại hỏi: "Thế cậu chắc vẫn phải có hố mìn chứ?"

Từ Tử Sung nhíu mày hỏi: "Là như nào?"

https://thuviensach.vn

"Thì là chuyện hay đề tài mà người khác không thể động vào ấy? Chuyện mà người khác tuyệt đối không thể phạm vào đó."

"Có.", Từ Tử Sung đáp không chút do dự.

"Là gì?", Hạ Mộng Ngư tò mò hỏi: "Cậu nói cho mình biết, mình cam đoan sau này sẽ tránh."

Dù có thích một người đến đâu đi chăng nữa thì vẫn luôn có một giới hạn. Hai người nếu muốn yên ổn ở bên nhau, thì quan trọng là phải biết giới hạn của đối phương. Trong giới hạn thì được, một khi vượt qua giới hạn thì thật sự có chuyện để xử lý rồi.

Từ Tử Sung trầm mặc không nói.

"Nói đi!", Hạ Mộng Ngư gặng hỏi: "Giới hạn của cậu là gì?"

Từ Tử Sung thở dài một hơi.

"Cậu đấy."

Hố mìn của cậu.

Từ Tử Sung dừng một chút rồi lại dùng chất giọng nhẹ nhàng nói: "Là cậu."

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, cô hiểu ý trong lời nói của Từ Tử Sung.

"Cậu..."

"Sao?"

"Mình là hố mìn của cậu?", Hạ Mộng Ngư nũng nịu hỏi.

"Cậu là người mà trong lòng mình người khác không thể động vào được."

https://thuviensach.vn

"Là giới hạn của mình."

Ánh mắt Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư quá thâm trầm. Hạ Mộng Ngư cảm thấy, ánh mắt đó như một hồ nước đọng lâu năm, lạnh lẽo, tĩnh mịch, nhưng hiện giờ, mặt hồ nước đang thoảng những tia sáng ấm áp.

Con người này đúng là... kẻ khiến con gái nguyện tan nát cõi lòng vì mình.

"Từ Tử Sung."

"Hả?"

"Mình cảm thấy trình độ văn vẻ của cậu lên rồi đấy, đợt thi tới xem cậu phát huy thế nào."

Trình độ nói chuyện như thế này, chẳng phải là có thể mê hoặc hàng nghìn hàng vạn cô gái hay sao?

Từ Tử Sung nở nụ cười.

"Được."

Hai người nhìn nhau, một người nở nụ cười ngọt ngào đáng yêu, một người mỉm cười dịu dàng trầm tĩnh. Họ lẳng lặng nhìn nhau, tựa như trong mắt chỉ có đối phương.

Có lẽ do xung quanh quá yên tĩnh, không hiểu vì sao, mặt đối mặt thế này lại khiến bầu không khí trở nên mờ ám một cách kì lạ.

Từ Tử Sung dần thu lại nụ cười, vẻ mặt cậu trở nên nghiêm túc, cậu giơ một bàn tay, bỗng nhiên áp lên má Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư căng thẳng, khẽ cắn môi trong vô thức.

https://thuviensach.vn

Cậu ấy muốn làm gì?

Muốn hôn cô sao?

Phải không?

Ngón tay cái của Từ Tử Sung nhẹ nhàng vuốt qua môi Hạ Mộng Ngư, giọng nói của cậu trầm hẳn: "Hạ Mộng Ngư, cậu có một thói quen rất xấu."

Thấy chưa, quả nhiên là vẫn có hố mìn mà. Hạ Mộng Ngư nâng mí mắt lên, cô hỏi: "Thói quen xấu gì?"

"Mỗi lần cậu cảm thấy căng thẳng là lại bất giác cắn môi."

"Cái này sao lại gọi là thói quen xấu được?", Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung và nói bằng giọng bất mãn: "Cậu đang soi mói mình đấy phải không?"

"Đương nhiên là thói quen xấu rồi, tại vì sẽ khiến người khác xảy sinh suy nghĩ kỳ quái."

Từ Tử sung thoáng dừng lại rồi nói: "Khiến người ta muốn hôn cậu."

Hạ Mộng Ngư cảm thấy như vừa có gì đó nổ tung trong đầu, cô đưa mắt nhìn Từ Tử Sung, hơi thở cũng trở lên gấp gáp.

Muốn hôn, muốn hôn!

Chẳng lẽ, nụ hôn đầu của cô thật sự sắp đến rồi sao?

"Ấy, sao phòng này không khóa cửa vậy?"

Bên ngoài bỗng truyền tới tiếng nói rất quen thuộc, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

https://thuviensach.vn

Hình như là giọng của cô nàng hoa khôi lớp họ. Sao cô nàng lại chạy đến đây?

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung đều sửng sốt, hai người vội vàng liếc nhau một cái. Vẫn là Từ Tử Sung phản ứng trước, cậu kéo Hạ Mộng Ngư trốn ngay dưới cái bàn trên bục giảng. Hai người chen chúc trong gầm bàn chật hẹp, rồi cùng vểnh tai lên nghe động tĩnh bên ngoài.

Quả nhiên cửa phòng bị đẩy ra, hai tiếng bước chân một nặng một nhẹ tiến vào, là hai người.

"Dạo này em làm sao thế?"

Là giọng của một anh chàng lớp phó học tập khác trong lớp.

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung liếc nhau, trên mặt đều hiện vẻ nghi hoặc, sau đó lại tiếp tục dỏng tai nghe.

"Có phải em để ý Từ Tử Sung không?", anh chàng đó lại nói.

Ánh mắt Hạ Mộng Ngư tối sầm lại, cô trừng mắt nhìn Từ Tử Sung. Con người này đi đâu cũng sát gái, hai năm trước còn đỡ, dạo gần đây càng ngày càng nhiều, giờ lại còn không đeo kính nữa. Rõ ràng là muốn quyến rũ đám con gái mê trai!

"Đâu có...", hoa khôi vội vàng giải thích, "Bọn em chỉ là bạn bình thường thôi mà, cậu ta nghĩ thế nào thì em không biết, nhưng em nghĩ thế nào thì em biết chứ."

Hạ Mộng Ngư trợn mắt, cô nàng hoa khôi này như thể đang dát vàng son lên mặt vậy, nói như kiểu Từ Tử Sung thích cô ta không bằng. Không biết xấu hổ!

https://thuviensach.vn

"Anh thấy em hay tìm nó để hỏi bài, chắc chắn là để ý nó rồi.", anh chàng lớp phó cũng rất có máu ghen tuông.

"Ôi dào, đâu có đâu, em thấy chắc chắn là cậu ta không làm được, lần nào hỏi cậu ta cũng bảo không biết..."

Hạ Mộng Ngư cười thầm trong lòng, cô nghiêng đầu nhìn Từ Tử Sung rồi giơ ngón tay cái với cậu.

Tốt, rất nghe lời.

Từ Tử Sung bó tay, đúng là chẳng biết làm thế nào với Hạ Mộng Ngư.

"Thế mà còn cứ hỏi?"

"Anh không thích thì em không hỏi nữa.", hoa khôi nói: "Dù sao thì cậu ta cũng không biết, kém hơn anh."

Mẹ kiếp. Đợi chút nữa Hạ Mộng Ngư sẽ hỏi cậu lớp phó một đề, ép chết cậu ta luôn!

Hai người bắt đầu nói này nói nọ, Hạ Mộng Ngư nghe đến phát mệt. Sớm biết thế này thì đã mang sách theo để đọc rồi, đỡ phí thời gian, chẳng biết còn phải ngồi đây bao lâu nữa.

"Rốt cuộc em có thích anh không? Anh cảm thấy em đang coi anh là lốp dự bị đấy.", anh chàng lớp phó dường như đang cố lấy dũng khí để hỏi.

"Sao có thể thế được? Anh nói câu này làm em buồn đấy..."

"Thế rốt cuộc em nghĩ thế nào, hôm nay phải cho anh câu trả lời chắc chắn."

"Anh còn muốn thế nào nữa, đến hôn em còn cho anh hôn rồi còn gì.", cô nàng hoa khôi hờn dỗi nói.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vểnh tai, lần đầu tiên tập trung nghe chuyện tào lao thế này.

"Được rồi, anh tin em.", cậu lớp phó nói.

Hạ Mộng Ngư lừ mắt vẻ xem thường. Đồ ngốc, người ta vẫn chưa cho cậu một câu trả lời chắc chắn đâu đấy, có khi lại bị lòe rồi cũng nên. Cho hôn không có nghĩa là không coi cậu là lốp dự bị! Thanh niên này thiếu kinh nghiệm chiến đấu quá!

"Thế cho hôn cái nữa!"

"Đáng ghét..."

Trong phòng bỗng im bặt, cho đến khi có âm thanh chụt choẹt phát ra.

Ấy? Hai người kia đang hôn hả?

Bầu không khí trở nên xấu hổ vô cùng. Không ngờ thậm thụt dưới gầm bàn mà lại nghe được chuyện "ướt át" thế này.

Xung quanh bỗng trở nên nóng hơn hẳn. Vốn dĩ trời mùa hè đã nóng rồi, trong phòng học không có học sinh, chẳng ai lại đi bật điều hòa cả, đã thế hai người lại còn chen chúc dưới gầm bàn chật hẹp. Hạ Mộng Ngư cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng rực từ người bên cạnh. Dù cho cô trước nay luôn có thân nhiệt thấp thì vẫn cảm thấy nóng. Cô giơ tay phẩy phẩy, đánh mắt sang nhìn, không ngờ lại chạm phải ánh mắt của Từ Tử Sung. Cả hai người cùng chột dạ ngoảnh đi.

Chen chúc cùng một chỗ, Từ Tử Sung vốn cao lớn, chân lại dài, một mình cậu chui dưới gầm bàn còn chật chứ đừng nói là thêm cả Hạ Mộng Ngư. Vì vậy cậu giang chân sang hai bên sườn Hạ Mộng Ngư, gần như kẹp lấy cô. Để không bị phát hiện, Hạ Mộng Ngư chỉ có thể cố nghiêng người,

https://thuviensach.vn

tránh chiếm không gian, cho nên gần như dính sát vào người Từ Tử Sung. Tư thế đó của hai người khiến hơi thở của cả hai như quấn lấy nhau.

Cô nàng hoa khôi và anh chàng lớp phó vẫn đang hôn nhau, quả thực là hôn không dời môi, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng thở dốc và tiếng rên khe khẽ của hai người.

Thói đời loạn, chưa lớn hẳn mà đã hôn sâu.

Hạ Mộng Ngư hận không thể đi báo cảnh sát ngay được.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở nặng nề, Hạ Mộng Ngư run lên, một bàn tay đặt vội lên hông cô tránh cho cô đổ ngã. Hạ Mộng Ngư căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, theo bản năng quay sang liếc Từ Tử Sung một cái. Từ Tử Sung cũng đang nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng như lửa đỏ.

Hơi thở cậu càng đục hơn, ánh mắt rực cháy, bàn tay nắm chặt, mạch máu trong đầu gần như có thể đứt bất cứ lúc nào. Từ Tử Sung chắc chắn, ông trời phái Hạ Mộng Ngư đến là để đòi mạng cậu.

"Còn năm phút nữa là vào giờ rồi, mình về đi.", hoa khôi nói.

Rốt cuộc hai người đó cũng hôn xong.

"Ừm, vậy sau này em chỉ được hỏi bài anh thôi đấy.", giọng nói của anh chàng lớp phó tràn ngập sự thỏa mãn.

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu liếc Từ Tử Sung rồi lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Có người thỏa mãn, nhưng có người lại đang rất bất mãn, mặt mày nhăn nhó, trông vô cùng mất kiên nhẫn.

"Em biết rồi, anh đi trước đi."

https://thuviensach.vn

Cậu lớp phó mở cửa đi rồi một lát sau cô nàng hoa khôi cũng đi ra theo.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung. Hạ Mộng Ngư vội vàng chui ra khỏi gầm bàn, chỉnh lại quần áo, lúc này mới phát hiện ra áo thấm đầy mồ hôi. Từ Tử Sung cũng chui ra khỏi gầm bàn, tâm trạng có vẻ cực kỳ không tốt.

"Cậu...", Hạ Mộng Ngư vốn định quan tâm cậu một chút.

"Cậu về trước đi.", Từ Tử Sung lạnh mặt chặn ngang cô, giọng nói cũng có phần nghiêm nghị, "Về nhanh, ngay."

"À! Được rồi!"

Hạ Mộng Ngư nghe lời, bỏ chạy nhanh như chớp.

Đợi Hạ Mộng Ngư về đến lớp rồi Từ Tử Sung mới đi.

Vừa lúc Mạnh Huy đi vào lớp, cậu ta vỗ vai Từ Tử Sung rồi hỏi: "Sung ca, ông vừa đi đâu đấy? Cả người nhễ nhại mồ hôi thế này."

Từ Tử Sung thoáng dừng bước, rồi im lặng trở lại chỗ ngồi.

"Tâm trạng không tốt à?", Mạnh Huy ngu ngơ hỏi tiếp.

"Không.", Từ Tử Sung điềm tĩnh nói: "Vừa bị hành hình."

"Gì cơ?"

Mạnh Huy không hiểu, còn định hỏi câu nữa thì chuông reo báo vào giờ. Cô giáo dạy Toán bước vào, Mạnh Huy hãi hồn cuống cuồng chạy về chỗ.

Hành hình...

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư trộm liếc Từ Tử Sung, cô cảm thấy trình độ nói quá của cậu ngày càng cao rồi.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Từ sau lúc đó, Hạ Mộng Ngư không dám trêu Từ Tử Sung nữa. Cậu muốn cách xa cô một chút cũng kệ đi, không sao, vì cô biết cậu muốn tốt cho cô.

Hạ Mộng Ngư là người hiểu chuyện, biết khi nào cần làm gì. Ở tuổi này của họ, tốt nhất là không nên đùa với lửa, vì họ đều không đủ khả năng giải quyết hậu quả. Dù sao thì đời vẫn còn dài, đâu cần phải sốt ruột thực hiện việc nào đó ngay lúc còn non tơ.

Cô còn nhớ một quyển sách khoa học từng đọc có nói, loài người mãi cho tới khi tiến hóa thành "người đứng thẳng" mới có thời kỳ trưởng thành, chính là để giúp con người có thời gian tích lũy tri thức và kĩ năng, sử dụng được nhiều công cụ ngày càng phức tạp hơn. Nói cách khác, "trưởng thành" chính là để giúp con người có thể ứng phó được với những chuyện ngày càng phức tạp hơn, thậm chí là dần quen với một xã hội ngày càng hiểm ác hơn. Trưởng thành sớm chưa bao giờ là tốt cả. Cô cũng thế, Từ Tử Sung cũng vậy, đều cần lớn lên từng ngày, đều cần chuẩn bị sẵn sàng cho tương lai phía trước.

Trưa hôm sau, Từ Tử Sung vẫn gục xuống bàn ngủ như thường lệ, còn Hạ Mộng Ngư thì vẫn miệt mài làm bài tập.

Đột nhiên, lớp phó thể chất đá văng cánh cửa, lao vào phòng học rồi gào lên với cả lớp: "Các anh em! Có người khiêu chiến với chúng ta!"

Khiêu chiến?

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nhíu mày, động tác ngoáy bút vẫn không dừng lại.

Nghe thấy hai chữ "khiêu chiến" này, đám con trai trong lớp đều sồn sồn cả lên.

Haiz, đúng là đám con trai mười bảy, mười tám tuổi, trẻ trung, sôi nổi là thế, ngày nào cũng hừng hực tinh thần, tràn trề sức sống. Còn hạ Mộng Ngư cô thì chỉ thích làm bài.

Mọi người tò mò hỏi lớp phó thể chất xem đã có chuyện gì xảy ra.

"Bọn phân ban thách lớp mình một trận bóng rổ! Thứ sáu! Mười hai rưỡi! Chính là trưa mai, ở sân bóng rổ!". Anh chàng lớp phó thể chất vung tay lên, vẻ mặt rất hăng máu, "Bên kia đang chờ câu trả lời của chúng ta đấy! Các anh em, muốn đấu hay không?"

Cả lớp ồn ào trong nháy mắt, sôi sục y như nồi lẩu sủi ùng ục.

Lớp của Hạ Mộng Ngư luôn đứng đầu về phong trào thể dục thể thao, bóng rổ, bóng đá đều là nhất, vậy mà lại có kẻ dám khiêu chiến với họ, đúng là bọn phân ban này to gan thật.

"Đấu, phải đấu chứ!"

"Chiến chết bọn nó đi chứ lị!"

"Vừa hay lâu lắm không chơi bóng rổ, đang thèm đây! Vần chết bọn nó đi!"

"Đi, đi luyện vài hiệp đi!"

"Mai cho bọn nó khóc luôn!"

"Bọn phân ban tuổi tôm!"

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung vốn đang ngủ, vừa nghe thấy chuyện đó liền ngồi bật dậy nhìn Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư không hiểu sao lại có cảm giác rất chột dạ. Hắn là không liên quan gì đến cô đấy chứ? Tuy là hôm qua cô làm mất mặt mấy tên idol của lớp phân ban, nhưng chắc đám đó chẳng nhàm chán đến nỗi khiêu chiến lớp cô đấu bóng rổ đâu, như vậy chẳng phải là tự hành mình sao?

Đám con trai trong lớp đều như giẫm phải mìn vậy, cũng phải, con trai tuổi này vốn thế, vừa nghe thấy bị khiêu chiến là liền hưng phấn vô cùng. Thời kì này, cả người rục rịch, không có chỗ phát tiết, chỉ có thể lấy hoạt động thể thao để giải tỏa. Dù sao, đối với một tên con trai mười bảy mười tám tuổi, ngoài con gái xinh ra thì chỉ có "chiến thắnng" mới có thể là chuyện dễ gây xích mích nhất.

Từ Tử Sung gục xuống bàn định ngủ tiếp thì lại bị Mạnh Huy đập một phát.

"Ông anh, ngủ cái gì nữa, đi luyện bóng đi!"

"Không đi, buồn ngủ."

Từ Tử Sung lại định ngủ tiếp.

"Ông không đi đâu có được, ông là chủ lực kiêm huấn luyện viên cơ mà. Đưa bọn tôi đi tập mấy hiệp, đã hơn nửa tháng rồi bọn mình không chơi còn gì!"

"Ngoài trời nóng, chơi xong đổ mồ hôi."

"Nóng thì nóng chứ."

"Quần áo sẽ có mùi."

https://thuviensach.vn

"Mùi đàn ông, gợi cảm bao nhiêu!"

"Sợ điếc mũi người ngồi cùng bàn."

Mạnh Huy nhất thời nghẹn họng, cậu ta không nói gì nữa, chỉ trân trân nhìn Từ Tử Sung. Anh em gì mà chả nghĩa khí, trong lòng chỉ có Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư đắc ý nhướng mày với Mạnh Huy, vẻ mặt y như sủng phi nhìn tiện tì trong lãnh cung. Hứ, Mạnh Huy muốn tranh giành tình cảm với cô à?

Lúc này, lớp phó thể chất lại lao vào lớp rồi hô to lên: "Các vị, chờ chút, trật tự trước đã! Sự tình không hề đơn giản!"

"Sao thế?"

"Đúng đấy, bên kia lại giở trò gì à?"

"Lằng nhà lằng nhằng, rốt cuộc bọn nó có muốn đấu hay không đây?"

Mọi người đều nhốn nháo hỏi.

"Chắc chắn là có đấu, nhưng mà, bên kia có một yêu cầu...", anh chàng lớp phó thể chất bỗng nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, vẻ mặt ái ngại, cậu ta nói: "Học thần, chuyện này có liên quan đến cậu."

Cả lớp đều dồn ánh mắt về phía Hạ Mộng Ngư.

Bỗng nhiên, Hạ Mộng Ngư có một dự cảm rất bất an.

Từ Tử Sung cũng liếc mắt nhìn sang, vẻ mặt như kiểu đã sớm đoán ra rồi.

https://thuviensach.vn

Anh chàng lớp phó thể chất ngại ngùng nói với Hạ Mộng Ngư: "Học thần, lớp phân ban nói, nếu bọn nó thắng thì người của đội bóng rổ có thể cùng ăn trưa với cậu."

"Nhưng mà mình cũng nói như thế không được, chỉ có thể chọn một người, hơn nữa chỉ được ăn cùng cậu một bữa thôi."

Mẹ kiếp.

Hạ Mộng Ngư thầm chửi trong lòng.

"Khôi hài, sao lại đổ lên đầu học thần lớp mình chứ!"

"Đã thế phải cho bọn nó thua đau thì thôi!"

"Học thần, đừng sợ, chúng ta chắc chắn sẽ thắng, chắc chắn sẽ nghiền nát bọn nó!"

Mọi người đều ầm ĩ cả lên, còn Hạ Mộng Ngư thì cảm thấy như đang bị hành hình, giơ đầu giơ chân thì cũng đều dính chưởng.

"Học thần, được không?", lớp phó thể chất lại hỏi.

Tuy trong lòng đang rất bực nhưng vẫn phải mỉm cười, "Mình có thể hỏi trước một chuyện được không?", Hạ Mộng Ngư nhẹ giọng hỏi.

"Đương nhiên là được rồi.", lớp phó thể chất cũng bất giác dịu giọng.

"Trận đấu này không công bằng, chỉ có bên đấy thắng mới có thưởng...", Hạ Mộng Ngư nói.

"Đúng đấy!"

Lúc này mọi người mới để ý, đúng là không công bằng thật!

https://thuviensach.vn

"Bọn nó thắng thì được ăn cơm với học thần, thế bọn mình thắng thì chẳng nhẽ lại ăn cơm với Từ Tang?", không biết là ai nói.

"Không được đâu nhé, cấp bậc không hay cho lắm! Học thần của chúng ta vừa xinh vừa giỏi, thế thì mình thiệt quá!"

Hạ Mộng Ngư mỉm cười với người vừa nói, tốt, rất biết nói chuyện, rất có tố chất. Tuy cô cảm thấy Từ Tang rất tốt, nhưng cũng không ngại nghe người khác khen mình.

Mọi người đều xì xào bàn tán.

Hạ Mộng Ngư biết lần này mình không thể nói không được, mọi người đều có tinh thần tập thể như thế, lại bị kích động, nếu cô nói không thì đảm bảo sẽ dập tắt toàn bộ sự hưng phấn của cả lớp. Cô không muốn bị ghét đâu.

Một khi đã như vậy thì không thể để mình thiệt được, làm ăn là phải có lời. Hạ Mộng Ngư cầm di động lên, nhắn cho Phạm Tiểu Kiều một tin.

Chẳng bao lâu, Phạm Tiểu Kiều lên tiếng: "Mình có ý này!"

"Nào, nào, nào, nghe bạn thân của học thần nói nào!"

Phạm Tiểu Kiều đắc ý nói: "Nếu chúng ta thắng, người của lớp phân ban nhìn thấy Hạ Mộng Ngư nhà mình thì đều phải chào là mẹ, chỉ giới hạn trong số bọn con trai."

"Được đấy! Ý kiến này hay!"

Lớp phó thể chất nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, chờ cô cho ý kiến cuối cùng. Tất cả mọi người cũng đều chờ cô lên tiếng, nhất là đám con trai đang không khống chế được sự kích động trong lòng.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư mỉm cười gật đầu, "Các cậu không có ý kiến gì thì tớ cũng thế."

"Nói có nghĩa khí lắm!"

"Học thần uy vũ!"

Anh chàng lớp phó thể chất lại chạy ra gọi điện thoại, một lát sau lại chạy về hớt hải nói: "Đã hẹn xong rồi! Mười hai giờ trưa mai, tại sân bóng rổ, A14 chúng ta sẽ giao chiến với lớp phân ban!"

Mọi người đều kích động vô cùng.

"Nào, đi tập thôi, bảo vệ học thần lớp mình!"

"Đúng, nào bái học thần đi!"

"Không bái học thần là thua đấy!"

"Đi nào."

"Không phải sợ, thắng chắc luôn!"

Lúc này Mạnh Huy mới nhìn về phía Từ Tử Sung rồi vỗ vai cậu hỏi: "Ông anh, ngủ nữa không?"

"Ngủ cái rắm.", Từ Tử Sung nghiêm mặt nói.

Từ Tử Sung hất tay Mạnh Huy ra khỏi vai mình rồi lừ lừ đứng dậy. Cậu đi về phía trước, vỗ một cái nặng nề lên vai anh chàng lớp phó thể chất, "Người anh em, đi nào."

Anh chàng lớp phó thể chất vung tay lên, ngẩng đầu hô hào đám con trai trong lớp bằng giọng bừng bừng khí thế: "Đi thôi, tất cả đi theo Sung ca nào!"

https://thuviensach.vn

Từ trưa hôm nay, cả lớp A14 đều chung một tinh thần sục sôi, ai nấy cũng đều rất hưng phấn trông chờ trận đấu ngày mai.

Tiết cuối hôm nay là Văn, đến cô chủ nhiệm Linh Hoa cũng cảm giác có gì đó là lạ. Hỏi ra mới biết, cô cũng không phản đối, mà còn dặn dò lớp phó đời sống nhớ lấy quỹ lớp mua hai thùng nước cho cả lớp uống.

Linh Hoa được điểm này là rất tốt. Tuy rằng thành tích học tập trung bình của A14 không cao, nhưng tính về độ đoàn kết thì lại là nhất. Hơn nữa, ngẫm thế nào thì A14 vẫn là nhất, có học thần giỏi nhất trường, cả đội bóng đá và bóng rổ mạnh nhất trường, lần đại hội thể thao nào cũng đứng đầu, các hoạt động ngoại khóa, diễn kịch, thi hát hợp xướng... cũng đều giảnh giải. Bởi vì Linh Hoa chưa bao giờ ngăn cản học trò của mình làm chuyện chúng muốn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không được trễ nải chuyện học hành. Thậm chí, cô còn chẳng cản những suy nghĩ tự do của học sinh.

Còn nhớ Phạm Tiểu Kiều từng bảo, có một người bạn ở lớp luyện Văn kể, cô bạn đó viết một bài văn, trong đó có câu "Thế giới này vốn dĩ là một màu xám xịt.", kết quả là bị cô giáo dạy Văn, đồng thời là cô chủ nhiệm mắng cho một trận. Tại sao thế giới này lại vốn là một màu xám xịt? Trẻ con sao mà tư tưởng lại âm u như vậy? Phạm Tiểu Kiều nói, lúc đó cô nàng mới cảm thấy Linh Hoa vẫn là tốt nhất. Mỗi lần cô nàng dùng những từ ngữ mới của giới trẻ vào bài văn, Linh Hoa chẳng bao giờ đánh giá cô nàng, mà ngược lại sẽ cùng cô nàng thảo luận kĩ càng.

Thế nên Hạ Mộng Ngư vẫn luôn cảm thấy may mà Linh Hoa làm chủ nhiệm, vì cô cho phép mỗi một học sinh được là chính mình, cho phép chúng được tự do suy nghĩ, được độc lập hành động, chứ không muốn ép chúng thành những đứa học trò ngoan. Thậm chí, Hạ Mộng Ngư vẫn hoài nghi, Linh Hoa đã sớm nhìn thấu hết thảy về cô, chẳng qua là không vạch trần mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cô chủ nhiệm liếc Hạ Mộng Ngư một cái rồi trêu ghẹo: "Cô thấy hôm nay có khi chúng ta nên học về chuyện "xung quân nhất nộ vị hồng nhan*" đi nhỉ, Hạ Mộng Ngư?"

Đúng vậy, Linh Hoa đã sớm nhìn thấu tất cả.

*Câu thơ trích trong bài "Viên Viên khúc" (Khúc ca về nàng Viên Viên) của Ngô Vĩ Nghiệp.

...

Tan học, cả lớp đều ra về, chỉ còn đám con trai là ở lại luyện bóng một tiếng rồi mới về sau.

"Hôm nay không đưa cậu về được.", Từ Tử Sung nói.

"Không sao mà."

"Mình gọi Từ Tang đưa cậu về, mà còn phải đưa cậu về tận nhà nữa."

"Tại sao?"

"Cậu không thể kết bạn vô ích, đương nhiên mình cũng không thể nhận em họ vô ích được."

"Hạ Mộng Ngư!"

Hạ Mộng ngư vừa ngẩng đầu đã trông thấy Từ Tang đang đứng ở cửa vẫy vẫy cô.

"Từ Tử Sung, không phải là cậu hiểu lầm gì về mình đấy chứ?", Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung với vẻ bất đắc dĩ.

"Hả?"

https://thuviensach.vn

"Không lẽ cậu cảm thấy mình là người yếu đuối? Luận về đánh nhau thì mình với Từ Tang không biết ai hơn ai đâu đấy!"

Từ Tử Sung nhíu mày hỏi: "Các cậu đánh nhau lúc nào?"

Hạ Mộng Ngư nghẹn lời, không ngờ vừa nói đã lộ.

"Sao các cậu lại đánh nhau?"

...

"Không phải là vì mình đấy chứ?"

Nhìn thấy biểu hiện của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung biết mình không đoán sai. Cậu không kiềm chế được bèn nghiêng đầu cười, "Được đấy."

"Mình với Từ Tang coi như là không đánh không quen đi...", Hạ Mộng Ngư uyển chuyển đổi đề tài, "Cậu hỏi nó thì biết, mình rất lợi hại, mình không cần nó bảo vệ, mình cũng không phải cô công chúa chỉ biết làm nũng."

"Cậu không phải công chúa chỉ biết làm nũng, nhưng cậu là công chúa của mình."

Từ Tử Sung đứng dậy, nhìn thoáng xung quanh một lượt, thấy không ai chú ý bèn xoa nhẹ mái tóc ngắn của Hạ Mộng Ngư.

"Đi đây."

Từ Tử Sung đeo ba lô lên vai rồi ra khỏi lớp, Mạnh Huy cũng vội vàng đuổi theo ôm vai bá cổ cậu.

Hạ Mộng Ngư sờ lên mái tóc bị Từ Tử Sung khẽ vò rối, cô cúi đầu, nở nụ cười ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Đứng bên ngoài, Từ Tang nhìn thấy hết, cô nàng không nhịn được mà trợn trắng mắt. Không được, cô nàng cũng muốn yêu đương, đúng là bị hai người kia ngược chết mà...

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Trưa hôm sau, cả lớp A14 đều có mặt ở sân thể dục, chẳng ai sợ cái nóng bức của ngày hè, dù mặt trời chói chang ngay trên đỉnh đầu cũng cố gắng đến để cổ vũ cho đội bóng rổ của lớp. Thậm chí có người còn chưa kịp ăn xong bữa trưa, nên ôm nguyên cả cặp lồng cơm đến.

Lớp phó đời sống mang hai thùng bước đến, còn phe phẩy tờ đỏ trong tay và nói: "Tẹo nữa sẽ có kem ăn, Linh Hoa đài thọ, cả lớp đều có phần!"

Thành viên của hai đội còn chưa đến, có lẽ là vì đang thảo luận chiến thuật, vậy mà khán giả thì đã tập trung đủ cả rồi.

Lúc này, học sinh A14 mới phát hiện ra đội cổ vũ bên lớp phân ban hơi nhiều hơn bình thường... Mỗi lớp trong trường chỉ có khoảng năm sáu mươi học sinh, tuy sĩ số của các lớp phân ban nhiều hơn một chút, nhưng tuyệt đối không thể vượt qua con số bảy mươi. Nhìn đội cổ vũ đông nghịt thế này, dễ phải đến một hai trăm người.

"Lạ nhỏ, sao lớp phân ban lại đông thế?"

"Có khi nào cả bốn lớp bên đấy đến hết không?"

"Hình như thế, mấy đứa tao quen đều có mặt hết, chỉ là cùng khối thôi ý. Định mệnh, đồng tâm hiệp lực thế cơ."

Mọi người đều tranh luận, tuy có chút bồn chồn nhưng cũng không suy nghĩ nhiều lắm.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cũng cảm thấy là lạ, cô tính đơn giản, ít nhất phải đến hai trăm người có mặt, cho nên về cơ bản là cả bốn lớp phân ban đều đến đông đủ... Quan hệ giữa các lớp trong khối phân ban rõ ràng là khăng khít hơn so với các lớp hệ cơ bản, dù sao thì học sinh nào của khối phân ban cũng đều có cảm giác mình không thuộc về trường này, vậy nên khá thân thiết. Nhưng dù quan hệ có tốt cỡ nào chăng nữa, thì cũng không đến nỗi, một lớp đấu bóng, cả mấy lớp còn lại đều tới cổ vũ đấy chứ? Cô cảm thấy, sự việc này chắc chắn có gì đó bất thường...

Quả nhiên, sau khi thành viên của hai đội ra sân, mọi người mới biết vấn đề là gì. Học sinh A14 không nhịn được, quay cổ sang la ó với đám phân ban.

"Không biết xấu hổ à?"

"Đúng đấy, không công bằng!"

Rốt cuộc mọi người cũng hiểu vì sao cả bốn lớp phân ban đều có mặt đông đủ, hóa ra không phải là đội bóng của một lớp, mà là liên quân của cả khối phân ban.

Vốn dĩ chỉ có Lý Tử Viễn của A10 khiêu chiến với A14, giờ lại hóa thành liên minh của bốn lớp. Từ bốn lớp của khối phân ban chọn ra năm tuyển thủ giỏi nhất để lập thành một đội!

Tuy rằng đội bóng rổ của A14 rất lợi hại, nhưng chọn ra 5 người trong 50 người, với chọn ra 5 người trong 200 người, khác biệt vẫn là khá lớn. Càng đừng nói tới việc bình thường các lớp phân ban hay chơi bóng cùng nhau, chẳng cần bàn tới chuyện phối hợp ăn ý hay không thì tình hình này đã khá nguy hiểm rồi.

"Không biết nhục, đây rõ ràng là chơi bẩn."

https://thuviensach.vn

"Bọn nó chiếm ưu thế rồi còn gì nữa, bọn mình cũng phải tìm viện binh bên ngoài."

"Đúng, không công bằng."

"Không công bằng như nào?", đám học sinh bên phân ban đắc ý nói: "Bọn tao nói là lớp phân ban đấu với A14 bọn mày, chứ có nói là một trong số bốn lớp phân ban không?"

"Là tại bọn mày không hỏi cho rõ ràng đấy chứ, não ngắn."

"Nếu bọn mày tìm viện binh bên ngoài là phạm quy."

Cả hai bên cùng gào lên, như chỉ hận không thể xông lên đánh nhau ngay tức khắc được. Nhất là mấy anh chàng của A14, tuy bình thường không mấy hòa đồng với đám con trai, lại có phần ẻo lả, chỉ suốt ngày túm tụm bàn chuyện tiểu thuyết thanh xuân với chuyện quần quần áo áo, vậy mà giờ này cũng xông ra, xắn tay áo tham chiến. Cũng may phía bên kia đến từ nhiều lớp khác nhau nên không đồng lòng được như vậy, chẳng ai ra mặt, thế nên đôi bên mới không xảy ra đánh lộn. Đành thế, học sinh trường trọng điểm ít nhiều cũng lành hơn, ẩu đả trong sân thể dục không hợp với tác phong của họ cho lắm.

Lúc này, Từ Tử Sung dẫn theo đội bóng của A14 đi vào sân. Từ Tử Sung là đội trưởng, cũng là trung phong. Tính cách của cậu vững vàng, thần sắc luôn luôn bình tĩnh, không giống như đám người của khối phân ban, lúc nào cũng làm ra vẻ mình là trung tâm vũ trụ, khiến người ta có cảm thấy chỉ thắng được cái mẽ ngoài.

Hạ Mộng Ngư không giấu nổi vẻ tự hào. Từ Tử Sung của cô từng đối mặt với cả một trận đấu lớn, đâu thể vì một trận đấu nhỏ giữa các lớp mà sồn sồn như đám khỉ của khối phân ban kia.

https://thuviensach.vn

Thấy Từ Tử Sung đi tới, Hạ Mộng Ngư không hiểu vì sao trước giờ mình luôn cảm thấy mấy cậu chàng của đội bóng đá và bóng rổ đều rất ngốc. Hai năm trước, tại sao cô lại luôn chẳng có hứng thú với những trận đấu giữa các lớp?

Rõ ràng là đều rất đẹp trai mà!

Có lẽ vì đội trưởng mang khí chất trầm ổn, nên cả đội bóng của A14 cũng đều toát lên vẻ điềm tĩnh khoan thai.

Mạnh Huy là tiền phong. Lúc mới vào trường, cậu vẫn chưa cao lớn lắm, nhưng lại khá nhanh nhẹn, linh hoạt nên được xếp vào vị trí tiền phong, sau này cao ngổng lên cũng vẫn ở nguyên chỗ. Vậy nên, cậu gần như là tiền phong cao nhất của cả trường, là chủ lực mà lớp họ may mắn có được. Mạnh Huy vừa đi vừa tung bóng từ tay này sang tay kia, biểu cảm trên mặt hiếm khi nghiêm túc đến vậy.

Phạm Tiểu Kiều đứng cạnh Hạ Mộng Ngư không nhịn được bèn khẽ hét lên một tiếng.

Ấy...

Hạ Mộng Ngư thấy Phạm Tiểu Kiều hơi đỏ mặt, cô chỉ cười mà không nói gì.

Thú vị nha...

Thành viên của hai đội gặp nhau giữa sân, làm nghi thức chào hỏi dưới sự điều khiển của trọng tài.

"Được đấy."

Từ Tử Sung đánh giá đội hình của đối phương rồi nói.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là vì chột dạ, nên đội phân ban cảm thấy trong giọng nói bình tĩnh của Từ Tử Sung hàm chứa một tia trào phúng.

"Mày có ý gì?", đội trưởng Lý Tử Viễn hỏi: "Được đấy là như nào? Sao, có ý kiến với đội hình của bọn tao à? Được hay không, mày nói mà tính sao?"

"Không tính.", Từ Tử Sung nói, vẻ mặt không thay đổi.

Mạnh Huy liếc Từ Tử Sung. Ông anh sao lại yếu xìu thế? Lúc này đáng ra phải mạnh miệng để tăng khí thế cho đội nhà chứ! Sao lại nói một câu nhu nhược như thế?

"Được hay không, chuyện này bọn tao để bọn mày quyết.". Từ Tử Sung dừng một chút rồi nói tiếp: "Dù sao thắng hay không cũng do bọn tao định đoạt."

Lý Tử Viễn xám mặt.

Mạnh Huy thở phào một hơi, tung bóng cười nhạo đối phương.

Quả nhiên, bàn về độc mồm, không ai có thể so được với Sung ca nhà cậu ta.

Thành viên hai đội bắt đầu tự khởi động làm nóng người.

Còn mười lăm phút nữa mới tới giờ thi đấu, vậy mà không khí trên sân đã hết sức căng thẳng, trong lòng ai cũng vô cùng hồi hộp.

Lời nói của Từ Tử Sung khơi dậy khí thế cho cả lớp, sự phẫn nộ của A14 dần chuyển thành luồng nhiệt huyết, mọi người đều hào hứng hô "cố lên". Đồng thời, lời nói của cậu cũng chọc tức khối phân ban, đội cổ vũ hai bên như đang thi đấu, thi xem ai gào to hơn. Có điều, khối phân ban tận bốn lớp, A14 gào khản cổ cũng không hô to hơn được.

https://thuviensach.vn

Phạm Tiểu Kiều cầm điện thoại ra rồi nói: "Đợi tí tao gọi viện binh đến!"

Cô nàng có bạn ở khắp các lớp, với lại gần đây mọi người cũng không có gì giải trí, lần này coi như là hoạt động sôi nổi nhất cả hè, vậy nên kéo thêm được không ít người đến xem.

Thành viên hai đội khởi động, người trên sân cũng ngày một nhiều. Có người là do Phạm Tiểu Kiều gọi đến, cũng có người thấy đông vui nên tới xem.

Trận đấu sắp bắt đầu. Trọng tài là người của ban Văn, là phía trung lập.

Trung phong của hai đội đứng giữa sân, chuẩn bị khai bóng. Cả khoảng sân im lặng, tất cả cùng lẳng lặng chờ. Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lảnh lót vang ầm cả sân.

"Chờ một chút! Trọng tài, đợi chút!"

Mọi người kinh ngạc ngoảnh ra nhìn, người vừa gào lên lại là Từ Tang.

"A14 cố lên! Từ Tử Sung cố lên!", Từ Tang vừa chạy về phía này vừa hô.

Phía sau cô nàng là cô bạn mập mạp, thở hồng hộc bám đuôi cô nàng.

"Đậu má, Từ Tang, mày có nhầm không đấy, mày là người lớp nào hả?"

"Mày điên hả? Mày quên mày là người của lớp phân ban hả? Cổ vũ cho A14 làm cái gì!"

"Đúng đấy, tẹo nữa có còn muốn về lớp phân ban không hả?"

https://thuviensach.vn

Hoa khôi của trường từ khối phân ban mà ra, thế mà lại đi cổ vũ cho đối thủ, như vậy chẳng phải là tự tiêu diệt uy phong của mình hay sao, điều này khiến rất nhiều người bực bội.

Từ Tang mặc kệ, cô nàng chạy đến bên cạnh Hạ Mộng Ngư, ôm bả vai cô, thân thiết nói: "Cần bọn mày quản à, Từ Tử Sung là anh họ tao, Hạ Mộng Ngư là bạn thân của tao, tao thích cổ vũ cho người ta đấy! Đúng không, bảo bối?"

"Đúng, đúng, đúng!"

Hạ Mộng Ngư cười, ôm vai Từ Tang.

Từ Tang không chỉ đến cổ vũ xuông cho A14, cô nàng mập mạp phía sau còn mang theo một cái túi, bên trong là những quả bông sặc sỡ chuyên dùng cho đội cổ động. Cô bạn mũm mĩm đó chia quả bông cho đám con gái của A14, còn kéo họ ra dàn hàng, lên kế hoạch cổ vũ bài bản.

...

Bầu không khí trên sân thể dục ngày một náo nhiệt, khiến học sinh lớp khác cũng muốn xuống xem, có người sợ nóng thì cũng nhòm qua cửa sổ nhìn từ xa.

Khối lớp chọn vốn luôn chăm chỉ học hành, nhưng vẫn có kha khá người tò mò ngó xuống sân thể dục.

Hạ Dạ Dương đến hỏi cậu bạn thân, "Ngó nghiêng nhìn cái gì đấy?"

"A14 thi với liên quân của bọn phân ban đấy."

Nghe thấy A14, Hạ Dạ Dương liền nhíu mày. Đó chẳng phải là lớp của Hạ Mộng Ngư sao?"

"Nghe nói là vì tranh học thần.", bên cạnh có người nói chen vào.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Hạ Dạ Dương mới nhòm từ trên cửa sổ xuống, chỉ thấy sân bóng rổ kín người, lớp nào cũng có, kèn trống vang trời.

"Định mệnh, Từ Tang kiếm đâu ra quả chiêng thế kia? Kinh thật!"

Đám bạn của Hạ Dạ Dương cũng xúm lại xem, còn buồn cười vỗ vai Hạ Dạ Dương: "Bạn gái cũ của ông sáng tạo phết, có hối hận vì đã chia tay không?"

"Biến."

Hạ Dạ Dương không hề chú ý đến Từ Tang, mà chỉ nhìn tới Hạ Mộng Ngư. Tuy rằng khoảng cách xa, nhưng nhiều năm lớn lên cùng nhau, Hạ Dạ Dương vẫn có thể liếc một cái đã nhận ra cô.

"Người anh em, có muốn xuống xem không?", một cậu bạn hỏi Hạ Dạ Dương.

"Không."

Hạ Dạ Dương lạnh lùng thu hồi ánh mắt, trở lại chỗ ngồi tiếp tục đọc sách, nhưng vẫn dỏng tai lên nghe cả đám thảo luận.

"Đậu má!", có người kêu lên.

"Phấn khích kinh..."

"Hạ Dạ Dương, nhanh đến đây nhìn thanh mai trúc mã của ông này."

Hạ Dạ Dương vẫn không động cựa, giả vờ như đang mải đọc sách, "Cô ấy làm sao?"

Bên kia không nói lời nào, chỉ chu chéo như quỷ.

"Uôi!"

https://thuviensach.vn

"Mẹ kiếp!"

"Uôi, mẹ kiếp!"

"Rốt cuộc là làm sao?"

Hạ Dạ Dương sốt ruột, bước đến tách đám bạn ra rồi nhòm qua cửa sổ.

Hạ Mộng Ngư này, đúng là thâm tàng bất lộ, lắc mông quá dẻo...

Trong lúc cô bạn mập mạp đang loay hoay với đội cổ động, thì Từ Tang quay sang vén vạt áo đồng phục của Hạ Mộng Ngư lên.

"Mày làm gì đấy?", Hạ Mộng Ngư tóm chặt vạt áo, căng thẳng hỏi.

"Suỵt, đứng im, nghe lời đi!"

Từ Tang buộc túm vạt áo Hạ Mộng Ngư chẽn ngay dưới chân ngực cô, để lộ ra vòng eo thon thả, sau đó lại kéo váy của cô lên, nhét lấy nhét để cạp váy vào, chỉnh nguyên chiếc váy dài thành váy ngắn, còn không biết lôi ở đâu ra một cái kim băng, đính chặt cạp váy lại.

"Mày đến cổ vũ, có thể chỉnh trang lại mình một chút được không?", Từ Tang vừa ép Hạ Mộng Ngư vừa nói.

Rốt cuộc Từ Tang cũng sửa sang lại cho Hạ Mộng Ngư xong.

"Giờ ổn rồi, xứng đáng làm bạn thân của tao.", Từ Tang đưa hai quả bông cho Hạ Mộng Ngư rồi nói: "Cầm lấy, giờ mày là đội phó đội cổ động của tao!"

Hạ Mộng Ngư ngượng ngập nhận lấy quả bông.

Đây chẳng phải là Từ Tang đang phá hình tượng của cô thì là gì. Hạ Mộng Ngư nhìn về phía Từ Tử Sung đang đứng giữa sân bóng, cậu đảm

https://thuviensach.vn

nhiệm vị trí trung phong, đứng ngay chỗ vạch giữa, đang chuẩn bị khai bóng. Từ Tử Sung mặc quần áo bóng rổ, để lộ ra cánh tay rắn chắc, thân hình vừa cường tráng lại vừa gợi cảm, quả thực là có dáng người đẹp nhất trường. Ánh mặt trời tháng Tám rực rỡ, dưới vầng sáng chói chang, đến cả mồ hôi của cậu cũng như đang lấp lánh.

Chết tiệt...

Sao Từ Tử Sung lại đẹp trai như vậy? Cậu muốn quyến rũ hàng nghìn hàng vạn cô gái hay sao?

Hạ Mộng Ngư thấy đám con gái xung quanh nhìn Từ Tử Sung với ánh mắt như hổ rình mồi, bỗng nhiên máu trong người như sôi lên. Quan tâm cái mẹ gì nữa, mất hình tượng thì mất hình tượng. Anh chàng này, cô phải chiếm!

Hạ Mộng Ngư hạ quyết tâm là sẽ không nao núng. Cô nhận quả bông từ trong tay Từ Tang, lắc lắc mái tóc ngắn, vẻ mặt kiên định, ánh mắt tự tin, cô bước lên, trước con mắt của bao người, bắt đầu lắc lư mông eo. Cô một tay chống eo, một tay giơ lên, hô lớn: "A14, fighting! Từ Tử Sung, fighting!"

Bốn phía vang lên tiếng xì xào huyên náo.

Từ Tang cũng gọi Phạm Tiểu Kiều lên, mỗi người đứng một bên Hạ Mộng Ngư.

Ba người trao đổi về những động tác tiếp theo, sau đó phối hợp ăn ý, lắc quả bông trong tay rồi hô to: "A14, fighting! Từ Tử Sung, fighting!"

"Mạnh Huy, fighting!"

"Trần Dương, fighting!"

https://thuviensach.vn

"Lưu Thiên Tứ, fighting!"

"Trương Tử Phong, fighting!"

Trọng tài có phần "bó tay", nhìn về phía hai đội, "Cổ động viên của các ông có vào chỗ không? Bắt đầu được chưa?"

Từ Tử Sung không kiềm chế được, quay sang cười cười nhìn Hạ Mộng Ngư, sau đó lại quay về nhìn đối thủ với sắc mặt thường trực.

"Được rồi.", cậu nói.

Lý Tử Viễn ở phía đối diện có phần căng thẳng, sao lại cảm thấy ánh mắt Từ Tử Sung khủng bố như vậy?

"Khai... khai bóng đi!", Lý Tử Viễn kêu lên.

Trọng tài cất tiếng còi, khai bóng!

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Thời tiết nóng bức, đám cổ động viên quanh sân đều nhễ nhại mồ hôi, càng đừng nói là thành viên của hai đội. Ai nấy đều nóng đến phát điên, hai thùng nước nhanh chóng vơi đi một nửa, báo hại lớp phó đời sống lại phải chạy đi mua thêm hai thùng nữa.

Trận đấu vẫn diễn ra khá gay cấn, điểm số bám đuổi sít sao. Đội phân ban dù sao cũng là liên quân, vậy nên dẫn trước A14 vài điểm. Nhưng A14 cũng là một đội mạnh, đến khi kết thúc một hiệp đầu, đôi bên chỉ chênh nhau đúng ba điểm.

Vì đội phân ban đang dẫn trước nên khí thế của cổ động viên bên đó rất cao. Nhưng họ nhanh chóng phát hiện ra, khí thế của đội bên kia hình như còn ngày càng cao hơn. Thì ra là lớp phó đời sống của A14 vừa đi mua kem về.

"Sao bên mình không có?..."

"Lớp phó đời sống ki bo thế."

Không phải là lớp phó đời sống bủn xỉn, mà là bốn lớp khó thống nhất ý kiến, hơn nữa, quỹ lớp chi tiêu thế nào phải được chủ nhiệm đồng ý, lớp này đồng ý, lớp kia lại không đồng ý, thế thì lớp mua lớp không sao? Vì thế, mấy lớp phó đời sống của khối phân ban chỉ có thể đều giả vờ không tồn tại, không nghe thấy lời oán thán của quần chúng mà thôi.

Trong lòng ai cũng có chút bực bội, thật ra không phải là không tự mua được một que kem, chỉ là cảm thấy đãi ngộ giữa hai bên bất đồng. Dựa

https://thuviensach.vn

vào cái gì mà cổ động viên đội bên kia được ăn uống miễn phí, còn mình thì không? Khối phân ban mà phải kém cạnh à?

Có người mất hứng, đứng dậy kéo bạn đi về.

Đội phân ban rõ ràng đang dẫn trước, vậy mà khí thế giảm hẳn, còn A14 đang ở phía sau, mọi người lại nhảy nhót hoan hô.

Cả đám hớn hở nhìn lớp phó đời sống, lớp trưởng, lớp phó học tập cùng khiêng bốn thùng xốp đến, một thùng Lão Băng Côn, một thùng Y Lợi, một thùng Wall"s, một thùng Magnum...

Hẳn là Magnum!

Ai nấy đều nhao nhao xông lên giành vị kem mình thích. Hạ Mộng Ngư quyết định vẫn duy trì hình tượng thục nữ, không thể hoàn toàn bộc lộ mình được, vậy nên không hề giành giật. Nhưng Phạm Tiểu Kiều và Từ Tang thì chắc chắn là phải nhập cuộc vui này rồi. Hai người chen lấy chen để, sức chiến đấu đáng ngạc nhiên, len qua đám đông rồi chui tọt vào vị trí trung tâm.

Thừa dịp mọi người đang tập trung vào mấy thùng kem, Hạ Mộng Ngư quay sang nhìn đội bóng rổ. Thành viên của cả đội đều đang đứng uống nước.

Từ Tử Sung tu một hơi hết nửa chai nước, mồ hôi đọng trên tóc lấp lánh dưới ánh nắng chói chang. Có lẽ là do quá nóng, cậu đổ nốt nửa chai nước lên đầu, rũ rũ tóc rồi mới cầm chiếc khăn mặt mà lớp phó đời sống đưa cho trùm lên đầu, sau đó lấy thêm chai nước nữa.

Hạ Mộng Ngư không nén nổi phải thở dài một hơi, sao Từ Tử Sung chỉ trùm cái khăn lên đầu mà cũng đẹp trai thế... Cùng một tư thế, người khác làm thì trông như nông dân, còn cậu làm thì lại như nam chính trong truyện tranh vậy. Cô cứ vậy ngây ngẩn nhìn Từ Tử Sung, quả nhiên, Sung

https://thuviensach.vn

ca của cô không giống người thường, ngoài việc khiến đám con gái suốt ngày mơ tưởng ra thì chẳng có khuyết điểm nào.

Dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung quay đầu nhìn cô. Hai người đối diện, Từ Tử Sung nhìn cô, nhíu mày nghi hoặc, Hạ Mộng Ngư vội vàng thu tầm mắt, cúi đầu ngọt ngào cười.

"Em yêu! Nhìn xem tao lấy gì cho mày này! Mau khen tao đi!"

Hạ Mộng Ngư quay đầu lại, thấy Phạm Tiểu Kiều nhễ nhại mồ hôi đang đi đến với một cây kem trong tay.

Phía sau Phạm Tiểu Kiều là một đám đang giành giật kem, còn cô nàng thì hệt như siêu anh hùng trong phim Mĩ, tay giơ cây kem, đắc ý đi ra khỏi trận hỗn chiến, tiến về phía Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư thoáng run trong lòng, không hiểu sao lại cảm thấy hốc mắt ươn ướt. Sao thế này, sao gần đây lại đa sầu đa cảm như vậy?...

Bạn của cô thật tốt với cô.

Phạm Tiểu Kiều chạy đến trước mặt Phạm Tiểu Kiều, nhét một cây kem vào tay cô rồi đắc ý nói: "Mày thích Magnum, thích nhất vị sô-cô-la vỏ giòn với hạt phỉ, vị này còn đúng ba que thôi đấy. Mày thấy tao siêu không, cướp mãi cũng phải được, ha ha."

Hạ Mộng Ngư ghìm nỗi nghẹn ngào lại, gật gật đầu.

"Đúng là nhân trung long phượng!", cô tủm tỉm cười.

Hạ Mộng Ngư giơ hai ngón cái với Phạm Tiểu Kiều, sau đó bóc kem, cắn liền một miếng.

"Ngon quá!"

https://thuviensach.vn

Hai người liếc nhau, đều có vẻ vô cùng thỏa mãn. Một người thỏa mãn ăn, một người thỏa mãn nhìn bạn thân ăn.

Từ Tang nhìn thấy cây Magnum trong tay Phạm Tiểu Kiều thì cũng muốn giành, cô nàng nhoẻn miệng cười, "Tiểu Kiều ngoan của tao, chẳng lẽ mày không cho tao một que à? Chẳng lẽ em yêu của mày chỉ có mỗi Hạ Mộng Ngư hay sao?"

"Không được, không cho mày được.", Phạm Tiểu Kiều kiên quyết từ chối, còn liếc xéo Từ Tang một cái, "Không phải mày đang giảm cân à, ăn Magnum làm gì?"

"Ơ này, bạn thân tao thích nhất vị này, mày cho tao đi."

"Không được, tao cho người khác."

"Mày cho ai?", hình như Từ Tang đánh hơi thấy mùi gian tình, lập tức bày ra vẻ mặt ranh ma rồi hỏi: "Con trai hay con gái?"

"Cho Mạnh Huy.", Phạm Tiểu Kiều thấy Từ Tang tỏ vẻ "đã hiểu" liền vội vàng giải thích: "Tại vì hắn vừa dặn tao là lấy cho hắn que đắt nhất, tao không thể nói mà không giữ lời được."

"Thế thì mày đi cướp một que Magnum khác đi.", Từ Tang cười cười, tay giơ ra định cướp, "Cái này cho tao."

"Làm gì còn, bị cướp hết rồi.", Phạm Tiểu Kiều giơ cao tay lên, nhất quyết không cho."

"Cho tao đi..."

"Không."

Phạm Tiểu Kiều và Từ Tang còn đang oai oái tranh giành, Hạ Mộng Ngư chỉ vừa cười vừa ăn kem. Haiz, thanh xuân chính là tràn ngập sức

https://thuviensach.vn

sống như thế đấy.

Cô quay đầu, đang định ngắm Từ Tử Sung tiếp thì đập ngay phải một vòm ngực rắn chắc. Cô lùi lại hai bước, ngẩng đầu lên nhìn, là Từ Tử Sung.

"Của mình đâu?", Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư bỗng căng thẳng.

"Cái gì của cậu?"

"Kem."

Trên đầu Từ Tử Sung vẫn đắp khăn mặt, thấy Hạ Mộng Ngư nhìn chằm chằm đầu mình, cậu đành rút khăn vắt lên vai, rồi vò vò tóc.

"Nhìn gì đấy?", Từ Tử Sung hỏi.

Mái tóc Từ Tử Sung luôn gọn gàng, hiện giờ vì đổ mồ hôi, lại vò vò như vậy nên trông hơi rối. Hạ Mộng Ngư không kiềm chế được, cúi đầu cười. Chỉ có những lúc như thế này, cô mới cảm thấy thật ra Từ Tử Sung cũng chỉ là một đứa trẻ to xác mà thôi.

Sao lại đáng yêu thế chứ.

"Cười gì?", Từ Tử Sung lại hỏi.

Hạ Mộng Ngư cười lắc đầu.

Từ Tử Sung chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn chằm chằm Từ Tử Sung, ánh mắt sáng ngời, cô hỏi: "Cậu thích ăn vị gì? Mình đi lấy cho cậu nhé!"

"Của cậu."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cúi đầu nhìn que kem đã bị mình cắn hai miếng to rồi bất đắc dĩ nói: "Vị này không còn nữa... Sao cậu không nói sớm, không thì mình đã chẳng ăn mà để phần cậu rồi."

"Không sao."

Bỗng nhiên, Từ Tử Sung cúi người, cắn một miếng kem trong tay Hạ Mộng Ngư, rồi cứ thế mà trắng trợn cướp Magnum ngay trước mắt cô.

Mẹ kiếp!

Từ Tử Sung đang làm gì vậy?

Bao nhiêu người đang ở đây!

Hạ Mộng Ngư giật mình, lập tức nhìn quanh bốn phía, chỉ mong mọi người đều tập trung ăn kem, đừng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Từ Tử Sung đứng cạnh Hạ Mộng Ngư, cắn thêm một miếng kem sau đó nghiêng đầu liếc cô, giọng điệu trêu chọc: "Sao, sợ à?"

"Hạ Mộng Ngư mình đời này chưa từng sợ gì hết!"

Từ Tử Sung đưa que kem đến bên miệng Hạ Mộng Ngư, cậu nhíu mày, "Đây. Cắn một miếng đi."

Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung chỉ đơn thuần là muốn giết cô mà thôi. Nhưng mà đã mạnh miệng rồi, chẳng lẽ giờ lại tỏ ra sợ sệt?

Ngay lúc Hạ Mộng Ngư đang đấu tranh nội tâm, do dự nên cắn hay không, thì Từ Tử Sung bỗng bật cười, nhét lại que kem vào tay cô.

"Ngốc. Trêu cậu thôi."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung lại trùm khăn lên đầu, về lại nơi có ánh nắng gắt, tìm mấy anh chàng đồng đội đang chia kem.

Hạ Mộng Ngư nhìn que Magnum trong tay. Vừa rồi Từ Tử Sung ăn một ít rồi. Cô không giấu nổi nụ cười, sau đó cũng cắn một miếng. Cô đang định quay ra tìm Phạm Tiểu Kiều thì đã thấy cô nàng với Từ Tang đứng cách đó không xa, đang kề vai sát sàn sạt, cười đến ranh mãnh với cô.

"Tao đã từng nói với mày chưa nhỉ, rằng mà là Hạ Mộng Ngư nhà mình từ trước đến giờ không chia đồ ăn cho người khác đâu ý?"

"Thật thế á? Nhìn cái điệu bộ vừa nãy thì hình như không có vẻ giữ đồ ăn cho lắm."

"Chậc chậc, xem ra ai rồi cũng sẽ khác thật."

Từ Tang và Phạm Tiểu Kiều chia nhau một que Magnum, cậu một miếng, tôi một miếng, vừa ăn vừa châm chọc Hạ Mộng Ngư.

Mặt Hạ Mộng Ngư đỏ như táo chín. Cô lập tức nhìn sang phía các bạn khác, không biết vừa rồi họ có nhìn thấy cảnh tượng giữa cô và Từ Tử Sung hay không.

"Ôi dồi, không ai nhìn đâu, đều bận ăn cả rồi. Vừa nãy bọn tao cũng để ý hộ bọn mày rồi, còn cố tình che cho đấy...", Phạm Tiểu Kiều còn không biết Hạ Mộng Ngư nghĩ gì hay sao, cô nàng lừ mắt khinh bỉ: "Mà á, nhìn thấy thì sao?"

"Đúng, to tát gì đâu, với lại, anh họ tao hành sự mà mày còn không yên tâm à, nhìn kĩ bốn phía rồi."

Hạ Mộng Ngư cúi đầu nở nụ cười ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Thấy Hạ Mộng Ngư cười rạng rỡ đến vậy, hai cô nàng đều trợn trừng mắt, ăn nốt miếng kem cuối cùng rồi cầm quả bông chuẩn bị cổ vũ tiếp.

"Đi thôi, đi thôi, đừng nói chuyện với đứa đang yêu nữa."

"Đúng, bọn mình ra tập hô khẩu hiệu."

Hai người đi sang bên cạnh, nhưng vừa xoay người đã khựng bước lại.

Ôi, vừa rồi chỉ để ý bọn cùng lớp, không để ý bên này...

Nhưng mà thế này mới phấn khích.

Hạ Mộng Ngư nhìn theo ánh mắt của hai người, chợt thấy Hạ Dạ Dương đang đứng ở một nơi không xa, bắn ánh mắt dữ dằn về phía cô, phía sau cậu ta còn cả đám anh em đi cùng. Bỗng nhiên cô cảm thấy, Từ Tang nói Từ Tử Sung nhìn kĩ bốn phía quả là chuẩn xác, sao cô cứ có cảm giác là vừa rồi Từ Tử Sung cố ý vậy...

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 38

"Người anh em, ông đứng đây làm gì đấy?", cậu bạn đứng cạnh Hạ Dạ Dương nhỏ giọng hỏi: "Ra xem không?"

"Không."

"Nhưng mà...", cậu bạn đó ấp úng nói, "Tôi muốn xem..."

"Thích xem thì các ông ra mà xem, tôi đi đây."

Hạ Dạ Dương lạnh lùng liếc Hạ Mộng Ngư, hận không thể khoét hai lỗ trên người cô, thấy cô run lên, cậu ta mới hằm hằm bỏ đi.

Hạ Mộng Ngư nhìn theo bóng Hạ Dạ Dương, nghĩ ngợi một lát, do dự một chút, cuối cùng vẫn đuổi theo.

Từ Tang khoác tay lên vai Phạm Tiểu Kiều, cúi đầu cắn một miếng kem trong tay cô nàng, nhìn theo hướng hai người kia rồi híp mắt nói: "Em gái Tiểu Kiều, tao cảm thấy có gì đấy không bình thường."

"Hạ Dạ Dương, Hạ Mộng Ngư... Không bình thường."

Phạm Tiểu Kiều nhìn Từ Tang, sau đó gật đầu đánh rụp một cái.

"Mỹ nhân của tao ơi, đúng đấy, đúng như mày nghĩ đấy!"

"Mẹ kiếp! Thật cơ đấy!"

https://thuviensach.vn

Lúc này vừa vặn có một anh chàng đến đưa kem cho Từ Tang, nghe thấy câu chửi của cô, cậu ta kinh ngạc đến nỗi tròng mắt như sắp rơi xuống đất. Nữ thần của cậu ta mà lại ăn nói thô thiển thế sao?

Bất thình lình xuất hiện một cậu chàng, Từ Tang biết mình thất thố, cô nàng đứng thẳng dậy, nở một nụ cười vừa ngọt ngào lại vừa rạng rỡ với cậu ta.

"Cậu tìm mình à?"

Cậu bạn thoáng ngây người, nhưng vẫn bị nụ cười của Từ Tang hớp hồn, thoáng chốc đã quên hết câu chửi đáng sợ của nữ thần, còn cúi đầu ngại ngùng đưa kem cho cô nàng.

"Mình cướp cho cậu một que."

"Wow, lợi hại ghê, cảm ơn cậu nhé."

Từ Tang nhận lấy que kem rồi xoay người đi luôn, chẳng thèm để ý đến người ta.

Thấy nữ thần bận nói chuyện với bạn, anh chàng kia chỉ còn biết lững thững rời đi.

"Bọn mình buôn tiếp.", Từ Tang đưa que kem cho Phạm Tiểu Kiều và nói: "Cho mày, nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Bọn nó lớn lên cùng nhau, mày biết không?"

"Biết chứ... Nhưng mà nhìn cái bộ dạng như vừa về đến nhà đã thấy vợ luyện khí công với ông hàng xóm trên giường thì đoán chắc không chỉ đơn giản là bạn lớn lên cùng nhau."

Phạm Tiểu Kiều nghẹn họng.

https://thuviensach.vn

Lần nào Từ Tang so sánh cũng ảo diệu như vậy.

"Thật ra tao cũng không rõ chuyện của bọn nó lắm, Hạ Mộng Ngư ít khi nói về chuyện tình cảm, chẳng qua là tao cứ có cảm giác...", Phạm Tiểu Kiều ghé gần vào tai Từ Tang, thấp giọng nói: "Bạn gái lũ lượt, không lại được Hạ Mộng Ngư. Hoa khôi lớp, hoa khôi khối, hoa khôi trường, đều là nhất thời thôi, chỉ có thanh mai mới là nhất..."

Từ Tang ngẩn ngơ.

"Người chị em này, mày đang nói tiếng người đấy hả, thanh mai gì cơ?"

"Mẹ, thanh mai trúc mã mà không hiểu sao?"

"Haiz, nói chuyện với thể loại không văn hóa như mày đúng là lao lực mà.", thấy Từ Tang vẫn không hiểu, Phạm Tiểu Kiều chỉ có thể giải thích rõ ràng: "Ý tao là, những đứa hẹn hò với Hạ Dạ Dương ấy, hắn không quan tâm đâu, tao cảm thấy hắn chỉ thích Hạ Mộng Ngư thôi."

Từ Tang vỡ lẽ.

"Mẹ kiếp, mày nói thế, hình như tao hiểu hết rồi."

Từ Tang nhớ lại quãng thời gian yêu đương với Hạ Dạ Dương, không khỏi có cảm giác chỉ trong nháy mắt đã hiểu tất cả mọi chuyện.

"Chẳng trách... Tao cứ cảm thấy hắn rất kỳ quái, bình thường không có cảm giác hắn yêu tao, nhưng mà cứ có Hạ Mộng Ngư ở bên cạnh là hắn lại cực kỳ chiều tao..."

...

"Còn nữa, ở trước mặt tao cứ nói Hạ Mộng Ngư tốt thế này thế kia, chăm chỉ học hành, tính cách kiên nghị, còn nhỏ mà trí lớn, mục tiêu cao

https://thuviensach.vn

cả... Còn bảo tao phải học tập người ta, đừng có suốt ngày giở bệnh công chúa. Nhưng mà á, hắn đối xử với Hạ Mộng Ngư thì khó như ma, lần nào gặp là cũng giáo huấn con bé vài câu, hành lên hành xuống..."

...

"Tao nói cho mày nghe, đừng nhìn vào cái mã đẹp trai của Hạ Dạ Dương hay là thành tích học của hắn, lần nào yêu đương hẹn hò hắn chả bị đá, tại vì chẳng ai chịu nổi cái tính của hắn. Tao với một đứa bạn gái cũ của hắn từng chém gió với nhau, nghe nói là rất nhiều người vì không chịu nổi Hạ Mộng Ngư nên mới chia tay đấy."

"Đám bạn gái cũ của hắn còn qua lại với nhau á?", Phạm Tiểu Kiều kinh ngạc hỏi. Con gái bây giờ thật bao dung.

"Ôi giời, trường to thế này, bạn gái của hắn lại nhiều như thế, chẳng phải là quá dễ quen sao? Có những đứa lại còn thân nhau nữa cơ... Tao nói mày nghe, có một nhóm bạn gái cũ của hắn còn lập một hội kín trên weixin, tên là cái gì mà, Hạ Dạ Dương đi chết đi đấy."

"Ha ha, chết cười. Mày có tham gia không?"

"Xí, hạ đẳng như thế, tao thèm vào tham gia."

"Tham gia đi! Để đọc trộm! Sau đấy kể cho tao nghe!"

"Ừ nhỉ, tao tham gia luôn!", Từ Tang lập tức lôi di động ra.

Lúc Từ Tang đang gia nhập hội trên weixin, Phạm Tiểu Kiều đưa mắt nhìn về phía Hạ Mộng Ngư. Cô vừa đuổi kịp Hạ Dạ Dương, hiện giờ hai người đang đứng dưới tàng cây, không biết đang nói gì.

"Haiz, hắn là kiêu hãnh boy pk cao ngạo boy rồi. Nhưng mà còn chưa đấu đã phân xong thắng bại. Tao cá là cao ngạo boy thắng.", Phạm Tiểu

https://thuviensach.vn

Kiều nói.

Từ Tang vừa gia nhập nhóm vừa nói: "Tao cũng cá là anh họ tao thắng, Hạ Dạ Dương thua chắc luôn, bệnh công tử quá nặng, yếu rớt ra, làm sao mà phúc hắc được như anh họ tao."

Phạm Tiểu Kiều gật gù tán thành.

"Tao cũng thấy thế. Càng tiếp xúc tao lại càng cảm thấy Từ Tử Sung thoạt nhìn thì rất tốt, nhưng thật ra là nghẹn nguyên một bụng toàn ý đồ đen tối. Chẳng trách Hạ Mộng Ngư bảo hắn lòng dạ sâu xa. Xem ra vẫn là người có tình mới nhìn thấu được!"

"Đúng. Hơn nữa, anh họ tao thích Hạ Mộng Ngư thẳng thắn như thế chứ, đâu có giống Hạ Dạ Dương, kiêu căng quá thể, thích thì thích, không thích thì giày vò."

Phạm Tiểu Kiều lại nghẹn lời, ngao ngán lắc đầu.

"Mày không hiểu gì cả.", Phạm Tiểu Kiều nói.

"Không phải thế à?", Từ Tang nghi hoặc hỏi.

"Thật ra Từ Tử Sung muốn che giấu đấy, nhưng mà không nhịn được."

Từ Tang liếc nhìn Từ Tử Sung, chợt thấy cậu đang đứng cạnh thành viên trong đội, mắt nhìn theo Hạ Mộng Ngư, thần sắc âm u, rõ ràng là đang nói chuyện với đồng đội nhưng ánh mắt thì cứ một mực bám lấy Hạ Mộng Ngư.

"Ờ đấy, có lý."

...

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương nghe thấy có tiếng bước chân ở phía sau, biết là Hạ Mộng Ngư đuổi theo nên cố ý đi chậm lại. Cậu ta biết là vậy mà, lần nào cũng vậy, cậu ta giận, Hạ Mộng Ngư chắc chắn sẽ chạy đến giải thích. Lần này quả nhiên cũng không có gì bất ngờ.

Hạ Dạ Dương thở dài một hơi, chỉ cần cô biết sai, giải thích với cậu ta thì cậu ta sẽ vẫn tha thứ cho cô.

Hạ Mộng Ngư chạy lên trước Hạ Dạ Dương, vừa thở hồng hộc vừa chặn cậu ta lại, rồi không kìm được giọng ai oán: "Đi nhanh thế? Ai chẳng biết cậu chân dài, mệt chết tôi rồi..."

Khóe miệng Hạ Dạ Dương khó mà giấu nổi ý cười, thấy Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn mình, cậu ta lập tức nghiêm mặt lại, tỏ ra mất kiên nhẫn, cau mày nói: "Đuổi theo tôi làm gì? Có rắm thì mau đánh đi."

"Có chuyện muốn hỏi cậu..."

Hơn nữa, chuyện này thật sự làm khó Hạ Mộng Ngư, cô không biết nên xử lý thế nào nữa.

Thấy Hạ Mộng Ngư đổ đầy mồ hôi, Hạ Dạ Dương nhìn quanh bốn phía rồi nói: "Ra gốc cây nói chuyện, chỗ này nắng nóng quá..."

Nghĩ một lát, Hạ Dạ Dương lại nói: "Tôi... Tôi nói là tôi đứng đây phơi nắng nóng quá."

Hạ Mộng Ngư không nhịn được, thầm khinh bỉ trong lòng.

Đại thiếu gia yếu ớt thế đấy.

"Đi..."

Hai người đi đến dưới một tán cây.

https://thuviensach.vn

"Có chuyện gì thì cậu nói mau đi, tôi bận."

Hạ Dạ Dương vẫn tỏ ra mất kiên nhẫn, nhưng giọng điệu thì đã dịu dàng đi không ít.

"Cậu cho tôi vào danh sách đen đấy phải không?", Hạ Mộng Ngư hỏi.

"Ờ.", Hạ Dạ Dương nhìn xuống, ngạo nghễ liếc Hạ Mộng Ngư, "Sao, muốn tôi add cậu lại sao?"

"Không phải."

Gương mặt Hạ Dạ Dương tối sầm.

Ngay sau đó, trái tim cùng trùng hẳn xuống.

"Cậu không muốn có liên hệ với tôi, tôi có thể hiểu được, không sao, cậu vui là được rồi.", Hạ Mộng Ngư chân thành nói: "Tôi chỉ muốn hỏi là, buổi học thêm cuối tuần này, tôi có phải đi hay không? Nếu cậu không muốn nhìn thấy tôi, tôi sẽ tìm lý do, phía bố mẹ tôi, tôi cũng sẽ tự tìm lý do, cậu không cần khó xử."

Hạ Mộng Ngư cảm thấy nên hỏi cho rõ ràng, đỡ phải nhìn sắc mặt Hạ Dạ Dương, lại thành ra khiến cậu ta khó chịu, mà cô cũng phải chịu nhục.

Hạ Dạ Dương cảm thấy ngực tức nghẹn một chậu máu, không thể nào xông lên mặt nổi.

"Cậu thích đi hay không?", Hạ Dạ Dương nghiến răng nghiến lợi nói.

Hạ Mộng Ngư không chắc rốt cuộc Hạ Dạ Dương có ý gì.

"Cậu muốn tôi đi hay không?", cô hỏi.

"Không muốn!", Hạ Dạ Dương đáp không chút do dự.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư bị quát đến mức sửng sốt, cô gật đầu, "Ừ."

Hạ Dạ Dương càng tức hơn, còn nói thêm một câu, "Tôi vốn dĩ không muốn nhìn thấy cậu, nhìn thấy thôi đã phát bực rồi."

Hạ Mộng Ngư mím môi, cũng đâu cần phải nói lời đả thương người khác như vậy.

"Được, tôi biết rồi.", Hạ Mộng Ngư không giận, cô gật đầu với Hạ Dạ Dương rồi nói: "Tôi đi đây."

Hạ Mộng Ngư vừa xoay người bỏ đi, vừa tính xem phải nói chuyện này với bố mẹ như thế nào. Chi bằng nói luôn với bố mẹ là Hạ Dạ Dương giận cô, không cho cô đến lớp học thêm. Sau đó nói thêm là cô cần thời gian để xoa dịu cậu ta, nhân thể lấy lý do này, để bố mẹ cho cô ra khỏi nhà vào thứ Bảy, cô sẽ có thời gian đi tìm Từ Tử Sung, đòi cậu dẫn đi đánh quyền, rồi cùng làm bài tập nữa.

Wow, tuyệt vời!

Hạ Mộng Ngư bỏ đi mà hớn ha hớn hở, Hạ Dạ Dương đứng đó nhìn theo bóng cô, cuối cùng vẫn không nhịn được, tức tối giơ chân đá bay cái thùng rác bên cạnh.

Đứng từ xa quan sát động thái của hai người, thấy Hạ Dạ Dương đá lăn cái thùng rác, Từ Tử Sung mới quay đầu lại, khóe miệng thoáng hiện ý cười.

"Này, Sung ca, ông cười cái gì đấy?", Mạnh Huy kinh ngạc hỏi, "Có phải nghĩ ra đội hình tốt hơn không?"

Từ Tử Sung lập tức nghiêm mặt, "Không cười cái gì hết, ông nhìn nhầm rồi."

https://thuviensach.vn

Phải không?

Mạnh Huy gãi đầu, vẻ mặt ngu ngơ.

Rõ ràng là cười mà.

Trọng tài cất tiếng còi, hiệp hai bắt đầu.

Cầu thủ hai bên tập trung hết ở tuyến giữa. Không hiểu vì sao, Lý Tử Viễn cảm thấy ánh mắt của Từ Tử Sung có phần dữ hơn so với hiệp đầu...

"Từ Tử Sung, fighting!", Hạ Mộng Ngư giơ quả bông lên, "Hành chết bọn nó đi!"

Lý Tử Viễn thấy khóe miệng Từ Tử Sung thoáng hiện một nụ cười, nhưng ánh mắt thì vẫn sắc bén như cũ.

"Xin lỗi nhé người anh em.", Từ Tử Sung chợt nói.

"Gì?"

Lý Tử Viễn đần mặt.

"Hôm nay phải hành chết mày rồi."

...

"Cô ấy nói thế."

...

Lý Tử Viễn tối sầm mặt.

Chó chết!

https://thuviensach.vn

Vì sao lại có cảm giác của một đứa FA phải chứng kiến đứa khác ân ái mặn nồng nhỉ...

Trọng tài dứt tiếng còi, Từ Tử Sung lấy đà, lưu loát cướp được bóng, rồi nhanh chóng truyền cho tiền phong Mạnh Huy. Mạnh Huy liên tiếp vượt qua ba người, ba bước giậm nhảy, ghi điểm!

Hiệp hai lúc này mới xem như chính thức bắt đầu!

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Sang đến hiệp hai, đôi bên vẫn luôn trong thế giằng co quyết liệt.

Lúc hiệp ba gần kết thúc, một cầu thủ phía đội phân ban và một cầu thủ của A14 có chút va chạm nên bị thương và không thể tiếp tục thi đấu.

A14 vốn đang trong thế có lợi, nhưng giờ mất đi một chủ lực, sức của các thành viên khác rõ ràng là kém hơn. Đội phân ban thì không, thành viên bên đó nhiều, muốn thay người khác vào sân thì cũng không phải là người kém.

Hiệp ba kết thúc, tuy rằng A14 dẫn trước, nhưng tình thế cũng không mấy lạc quan.

Quả nhiên, vừa vào tới hiệp bốn, ưu thế của đội phân ban lập tức được thể hiện, ghi liên tục tám điểm, chẳng mấy chốc nữa sẽ đuổi kịp A14.

Từ Tử Sung kịp thời thay đổi chiến thuật, chỉ huy mọi người từ tấn công chuyển sang phòng thủ, thì nhịp độ của đội phân ban mới thoáng chậm lại một chút.

Có điều, phía bên kia vẫn tỏ ra mạnh hơn. Khi chỉ còn một phút nữa là kết thúc trận đấu, đội phân ban đã lật ngược tình thế, dẫn trước A14 hai điểm. Đội cổ vũ bên đó đã bắt đầu râm ran ăn mừng chiến thắng.

Đây chẳng qua chỉ là một trận đấu cấp trường mà thôi, đâu phải NBA, sao lại có nhiều cú lật ngược tình thế ở những phút cuối cùng như vậy?

https://thuviensach.vn

Lý Tử Viễn chậm chạp khống chế bóng, định cứ thế để cho phút cuối cùng này trôi qua, "Không phải là muốn hành tao sao?"

Cậu ta nhìn Từ Tử Sung một cách đầy ngạo nghễ, như thể cả người sắp bay lên đến nơi.

"Đến đây đi. Hành tao đi."

Từ Tử Sung vốn đang tập trung nhìn bóng, giờ lại đột nhiên ngước lên, bắn ánh nhìn sắc lẹm về phía Lý Tử Viễn. Ánh mắt đó hệt như ánh mắt sát thủ, âm trầm, lạnh lẽo, đáng sợ đến mức khiến Lý Tử Viễn hoảng hốt. Cũng chính vào lúc này, quả bóng thoáng chốc đã bị Từ Tử Sung cướp đi.

"Mẹ kiếp!", Lý Tử Viễn chửi.

Từ Tử Sung cướp bóng rồi ném cho tiền phong là Mạnh Huy.

Lúc này chỉ còn ba mươi giây nữa là kết thúc trận đấu, ở tuyến trong của đội đối phương còn những ba cầu thủ, và một người khác thì đang kèm sát Mạnh Huy như hổ rình mồi.

Mạnh Huy nhanh chóng ra quyết định, cậu bật nhảy, chuẩn bị ném cú ba điểm.

"Đừng chặn!", Lý Tử Viễn hét lên.

Nhưng Lý Tử Viễn vẫn chậm mất một bước.

Một cầu thủ tuyến sau của đội phân ban nhảy lên, có điều, vóc dáng cậu ta thấp hơn Mạnh Huy rất nhiều, vậy nên chỉ đập được vào cổ tay Mạnh Huy...

Bóng không vào.

https://thuviensach.vn

Trọng tài tuýt còi, trận đấu tạm dừng. Đội phân ban phạm lỗi, Mạnh Huy của A14 được hưởng quả phạt.

"Định mệnh, sao mà ngu thế!", Lý Tử Viễn không nhịn được, xông lên mắng tới tấp cậu bạn kia: "Tình huống như thế nó ném quả ba điểm vào bằng mắt à, cứ để cho nó ném đi."

Một cầu thủ khác vội ngăn Lý Tử Viễn lại rồi dịu giọng hòa giải: "Ôi dào, mèo mù vớ cá rán cũng không chừng, nó đâu có sai."

"Đúng đấy, ném ba lượt, tỉ lệ trúng cả ba còn thấp hơn ấy."

"Đúng, đúng, đúng, đại ca đừng tức giận nữa."

Lúc này, Lý Tử Viễn mới xuôi được một chút. Cậu ta trừng mắt với cậu bạn kia rồi cùng đồng đội tạt sang hai bên để xem Mạnh Huy ném bóng.

"Đậu má, tôi căng thẳng quá ông ơi.", Mạnh Huy nói với Từ Tử Sung.

Chỉ còn ba mươi giây nữa, ba quả này rất quan trọng, nếu không vào cả ba thì đội họ coi như tiêu tùng.

Mạnh Huy cảm thấy vô cùng áp lực.

Đội cổ vũ của A14 đều im bặt, không ai dám lên tiếng, đến cả Từ Tang cũng yên lặng theo, còn đội cổ vũ của khối phân ban thì lại la hét ầm ĩ.

Từ Tử Sung vỗ vai Mạnh Huy, vẫn là cái vẻ điềm tĩnh mọi ngày.

"Ông làm được, tôi tin ông."

"Nếu tôi ném không trúng thì làm sao bây giờ? Ông tuyệt đối đừng có trách tôi đấy..."

https://thuviensach.vn

Mạnh Huy có phần tự ti, gánh nặng thắng thua hoàn toàn đặt trên vai cậu ta, cậu ta hơi không chịu nổi.

"Không trúng thì không trúng, mình còn ba mươi giây nữa cơ mà.", Từ Tử Sung nói.

"Ba mươi giây thì có ích gì chứ...", Mạnh Huy than thở.

"Có tôi."

Ánh mắt Từ Tử Sung rất kiên định, thần thái bình tĩnh, ngữ khí điềm đạm. Nhìn thấy ánh mắt đó của Từ Tử Sung, rốt cuộc Mạnh Huy cũng có cảm giác đã buông bỏ được trọng trách.

Đúng vậy, lo cái quái gì, đã có Sung ca, rồi sẽ ổn thôi.

"Có ném hay không đây!", bên kia thúc giục.

Từ Tử Sung gật đầu với Mạnh Huy.

Mạnh Huy hít sâu một hơi, đi đến trước vạch quy định, chuẩn bị ném bóng.

Quả đầu tiên, vào.

Mạnh Huy kích động hét lên một tiếng, tự dưng cũng có chút tin tưởng vào mình, nhanh chóng thực hiện quả thứ hai.

Quả thứ hai, vào.

Điểm số cân bằng.

Mạnh Huy cảm thấy hôm nay tâm trạng rất tốt, vỗ vỗ quả bóng, chuẩn bị cú ném thứ ba.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung ra hiệu cho các thành viên khác không được chủ quan, lúc nào cũng phải sẵn sàng nếu bóng bật trở ra.

Phía phân ban cũng căng thẳng không kém, ai nấy đều nhìn chằm chằm Mạnh Huy, đến mức gần như quên cả hít thở. Hiện tại điểm số đã cân bằng, nếu quả cuối cùng này vào thì có thể đội họ phải nhận thua.

Mạnh Huy rống lên một tiếng, đấm đấm ngực tự động viên mình, dáng vẻ rất tự tin.

Từ Tử Sung khẽ nhíu mày, nhìn cái kiểu này của Mạnh Huy, e rằng không ổn rồi. Cậu lập tức thu ánh mắt khỏi Mạnh Huy, ngẩng đầu nhìn chằm chằm giỏ bóng.

Mạnh Huy lại vỗ bóng, hít sâu một hơi rồi vung tay ném.

Quả bóng quay tròn quanh mép giỏ rồi ra ngoài...

Mẹ kiếp!

Khối phân ban thở phào nhẹ nhõm, nhưng chớp mắt đã thấy Từ Tử Sung nhảy lên cướp được bóng.

Cầu thủ của đội phân ban nhanh chóng vây quanh Từ Tử Sung, không cho cậu ghi bàn. Từ Tử Sung liếc mắt thấy không ai chặn Mạnh Huy thì lập tức ném bóng cho cậu ta.

Còn mười giây nữa là hết trận.

Mạnh Huy đón được bóng, không còn thời gian suy nghĩ, gần như không chút do dự, cậu nhảy lên ném bóng.

Bóng lại xoay quanh mép giỏ một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều nín thở, thời gian như ngừng lại, chỉ hai giây ngắn ngủi mà dài như cả đời vậy.

Bóng dừng lại.

Mọi ánh mắt đều dồn vào điểm tiếp xúc cuối cùng giữa bóng và chiếc giỏ.

Quả bóng nghiêng vào trong, chui qua giỏ.

Vào!

Hai điểm!

Phạm Tiểu Kiều không nhịn được la lên, "Aaaaa, Mạnh Huy! Aaaaa! Tuyệt vời! Mạnh Huy!"

Mạnh Huy kích động múa may điên cuồng. Tuy trận đấu vẫn đang diễn ra, nhưng chỉ còn vài giây, đội phân ban muốn xoay chuyển tình thế cũng lực bất tòng tâm, tất cả đều mất hết ý chí chiến đấu.

Trọng tài cất tiếng còi, trận đấu chấm dứt.

A14 thắng!

Trong tiếng còi kết thúc, cả lớp A14 ôm nhau reo hò. Mọi người khiêng Mạnh Huy lên, kích động ăn mừng chiến thắng.

Chiến thắng lần này quả thực là quá ngoạn mục, quá thỏa mãn!

Từ Tang cướp lấy cái chiêng rồi gõ loạn xạ, hoàn toàn quên đi thân phận idol của mình.

Hạ Mộng Ngư cũng kích động ôm chặt lấy Phạm Tiểu Kiều nhảy nhót không ngừng.

https://thuviensach.vn

Nhìn mọi người vui sướng ăn mừng, Từ Tử Sung đi về phía đồng đội của mình. Lúc đi ngang qua Lý Tử Viễn, cậu lơ đãng cất giọng: "Nói là hành mày... Thì sẽ hành mày."

Lý Tử Viễn còn chưa kịp phản ứng thì Từ Tử Sung đã đi xa rồi. Cậu ta tức tối đá bay quả bóng, rồi la lên với trọng tài: "Không công bằng, quả phạm luật vừa nãy không tính! Ông thiên vị khối chính quy các ông!"

Sân thi đấu nổi lên những tiếng la ó ầm ĩ. Hai bên đều chửi đối phương, khối phân ban không phục, dù cho có lợi thế mà vẫn thua nên chắc chắn không cam lòng.

"Gian lận!", Lý Tử Viên gào lên.

"Gian lận! Gian lận!"

Hai bên đều vô cùng kích động. Khối phân ban thì cho rằng trọng tài nhận hối lộ, khối chính quy thì nói khối phân ban xấu tính.

Lý Tử Viễn nói: "Không có quả phạt kia thì bọn tao đã thắng rồi."

"Đúng!", đám bâu nhâu xung quanh đáp theo.

Trọng tài cũng đến bó tay, "Sao lúc nãy phạt thì ông không phản đối đi, giờ thua rồi mới phản đối?"

A14 gào lên với Lý Tử Viễn: "Lý Tử Viễn, mày giữ mặt mũi đi được không hả?". Ngay cả Từ Tang cũng góp giọng: "Thua thì thua thôi, có phải lần đầu tiên mày thua đâu, nghĩ đơn giản đi một tí!"

"Đúng, mày nói xem, người với người, chênh lệch sao lại lớn đến thế?", Phạm Tiểu Kiều không nhịn được phải ném ánh mắt khinh bỉ về phía đội phân ban, còn nói bằng giọng chế giễu: "Từ Tử Sung, Lý Tử Viễn, hai cái tên đều có chữ "tử", một là "lão tử", còn một là "tôn tử"."

https://thuviensach.vn

*Lão tử: Ông, tôn tử: Cháu

"Mày bảo ai là tôn tử?"

Nghe thấy Phạm Tiểu Kiều nói vậy, Lý Tử Viễn hung tợn đi về phía cô nàng, dáng vẻ như thể muốn gây chuyện.

Hạ Mộng Ngư đứng bên cạnh Phạm Tiểu Kiều, thấy Lý Tử Viễn có vẻ định đánh người thì liền kéo Phạm Tiểu Kiều ra phía sau theo bản năng, "Cậu định làm gì?, Hạ Mộng Ngư trợn mắt nhìn Lý Tử Viễn, hùng hổ nói: "Còn định đánh người sao?"

"Tao đánh nó thì sao nào?"

"Cậu dám!", Hạ Mộng Ngư không hề sợ, đi từng bước về phía trước, "Tôi thấy, cậu làm cháu lâu rồi nên thiếu sự dạy dỗ của bố mẹ đấy!"

Lời vừa dứt, mọi người liền nhớ ra ước định trước trận đấu. Tất cả đều nhao nhao nói với Lý Tử Viễn: "Đúng đấy, nhận thua đi."

"Gọi mẹ đi!"

"Gọi học thần là mẹ đi!"

Lý Tử Viễn càng tức tối hơn.

"Rõ ràng là bọn mày ăn gian, bọn tao thắng!", Lý Tử Viễn kéo tay Hạ Mộng Ngư, "Mày phải đi ăn cơm với tao!"

"Cút! Buông ra!"

Kinh tởm!

Lý Tử Viễn tóm tay Hạ Mộng Ngư để kéo cô đi, nhưng lại chợt phát hiện ra mình căn bản chưa di chuyển được chút nào.

https://thuviensach.vn

Một bàn tay to nặng nề đè bả vai cậu ta.

"Người anh em. Buông tay!"

Từ Tử Sung đứng phía sau Lý Tử Viễn, sắc mặt âm trầm.

Đầu Lý Tử Viễn nóng bừng, đến cả ánh mắt sắc bén của Từ Tử Sung mà còn xem nhẹ, "Ông đây không buông đấy.", cậu ta gào mồm.

Từ Tử Sung lặng lẽ thu tay lại.

Lý Tử Viễn còn nghĩ Từ Tử Sung sợ, thần sắc càng thêm ngông cuồng.

"Tao không nhiều lời với mày đâu.", Từ Tử Sung nói.

"Gì?"

Lý Tử Viễn không hiểu ý của Từ Tử Sung.

Có điều, cậu ta lập tức hiểu ngay.

Còn chưa kịp phản ứng, Lý Tử Viễn bị Từ Tử Sung kéo mất Hạ Mộng Ngư về bên mình, ngay sau đó, cằm cậu ta nhận ngay một cú đánh mạnh khó mà hình dung nổi.

Bị một cú đấm thẳng vào cằm, cả người cậu ta bay về phía sau, nằm rạp xuống đất, đau đến mức không rên nổi.

Sân thể dục thoáng im lặng trong chốc lát rồi ngay lập tức có tiếng hét thất thanh.

Liền sau đó, bầu không khí trở lên vô cùng hỗn loạn, có người khen hay, có người chửi bậy. Tất cả đều là thanh niên đúng tuổi đang lớn, bên phân ban đã thua còn bị đánh, ai có thể nuốt trôi cục tức này. Đến giờ, bất

https://thuviensach.vn

luận vừa rồi có quan tâm mình đúng hay không, thì giờ họ cũng không cảm thấy mình sai.

Đám anh em tay chân của Lý Tử Viễn xông lên định đánh Từ Tử Sung, đồng đội của Từ Tử Sung cũng thề không để đám người đó vây được đội trưởng đội mình. Đội phân ban được lập nên từ bốn lớp, đương nhiên số người ăn đứt A14, vậy nên khi A14 vừa có động thái đó thì mấy anh chàng luôn cho là mình không có đối thủ lập tức xắn tay áo.

Trong nháy mắt, cả sân thể dục như một chiến trường hỗn loạn. Có người khuyên can, có người cất tiếng khen ngợi, có người sợ đến mức la hết ầm ĩ.

Từ Tang kéo tay Hạ Mộng Ngư còn đang ngây người, vừa lắc đầu vừa cảm thán: "Người chị em yêu quý này, đời này của mày được một lần đáng giá thế đấy, cả lũ đánh nhau chỉ vì mày!"

Phạm Tiểu Kiều đứng cạnh Từ Tang, gật gù hùa theo rồi lẩm bẩm: "Trước đây tao đã từng nghĩ mình nhìn thấy cảnh giới cao nhất của kiếp học sinh rồi... Chẹp chẹp, đây mới là cảnh giới cao nhất này!"

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Từ Tang với Phạm Tiểu Kiều nhìn cảnh nhốn nháo đó mà phấn khích vô cùng, còn Hạ Mộng Ngư thì lại toát mồ hôi.

Đây rõ ràng là chuyện lớn rồi, đám phân ban đang trong thế "chân đất không sợ đi giầy"*, nhưng đám chính quy bên này thì đều là học sinh ngoan, bình thường đến đi học muộn còn sợ chứ đừng nói là kéo bè đánh nhau.

*Người chân trần đánh nhau với người đi giầy thì người chân trần có khả năng thắng cao hơn, họ không sợ gì hết vì vốn đã chẳng còn gì để mất.

Một khi đã gây chuyện là phải gây chuyện kinh thiên động địa, đáng sợ thật.

Hạ Mộng Ngư còn đang sững sờ thì cậu lớp trưởng đứng bên cạnh đã gào lên: "Đứng đực ở đấy làm gì, mau ra ngăn đi! Đừng để đến tai cô chủ nhiệm, cả lớp bị phạt sướng lắm à?", nói rồi cậu ta vội vàng chạy ra ngăn đám đông đang xông vào đánh nhau.

Hai bên đều bị bạn cùng lớp cản lại, nhưng có vẻ vẫn chưa thỏa, cứ không ngừng chửi rủa nhau, chẳng kiêng dè gì hết.

Hạ Mộng Ngư vội vàng chạy đến trước mặt Từ Tử Sung xem cậu có sao không, dù sao thì vừa rồi cậu cũng là người bị vây kín nhất.

"Cậu có bị đau ở đâu không thế?"

https://thuviensach.vn

"Sao có thể chứ...Bị bọn nó đánh thì mình sống uổng công rồi."

"Mày có ý gì đấy!"

"Có phải còn muốn đánh nữa không!"

"Đúng đấy, đến đây!"

Nghe thấy Từ Tử Sung nói vậy, hội phân ban tức xì khói, nhất là Lý Tử Viễn, mặt bị đánh cho sưng húp, đau nhe răng mà vẫn kêu gào được.

"Ông mày đánh nổi mày đấy! Chém cái mẹ gì!"

Không ai nói gì, chỉ cần mở mắt là có thể thấy, vừa rồi Lý Tử Viễn còn chẳng lại gần nổi Từ Tử Sung, mà chỉ bị người ta biến thành con khỉ, tay chân khua khoắng loạn xạ mà chả trúng đích.

Nghe Lý Tử Viễn nói thế, Hạ Mộng Ngư cảm thấy như được trời giúp, cô lén lút lôi điện thoại ra, sau đó giấu sau người, ra hiệu với Phạm Tiểu Kiều.

Phạm Tiểu Kiều quắc mắt, lập tức hiểu ra.

"Sao cậu có thể đánh được Từ Tử Sung chứ?", Hạ Mộng Ngư nhìn về phía Lý Tử Viễn bằng vẻ mặt chế giễu.

Lý Tử Viễn bị ánh mắt của Hạ Mộng Ngư chọc tức, cậu ta phì phò nói: "Sao không thể? Ông đây đấm nó vài phát đấy!"

"Thế à...", Hạ Mộng Ngư ngừng lại rồi giở giọng quan tâm, "Nhưng mà tôi thấy cậu bị đánh có vẻ nặng hơn đấy, cậu ấy mới chỉ đánh nhẹ cậu một cái mà mặt cậu đã sưng húp thế này rồi."

Lý Tử Viễn câm nín, rõ ràng là đang xấu hổ.

https://thuviensach.vn

"Có khi nào là cậu tự ngã thì mới thành ra thế chứ."

"Đúng, tao tự ngã đấy, được chưa!", Lý Tử Viễn vội nói: "Nó đẩy ông đây một cái, ông đây đứng không vững nên mới thế thôi. Mày cho là thằng ranh đấy đánh được ông đây thật á! Thế thì nó siêu quá! Mẹ nó, chỉ là thằng đần thôi!"

"Đúng đấy, cậu ấy mới chỉ đẩy cậu một cái khẽ như thế, làm sao mà khiến cậu bị thương nghiêm trọng như này được. Nhưng mà cậu thì đánh cậu ấy rồi đấy, trời ơi, cái kiểu bị thương mà không nhìn ra mới nghiêm trọng này!", Hạ Mộng Ngư tỏ vẻ hốt hoảng, "Làm thế nào bây giờ, Từ Tử Sung, cậu bị đánh thảm quá..."

Lý Tử Viễn hứ một tiếng rồi nói với Từ Tử Sung: "Cháu nội, ông đây khuyên cháu đi bệnh viện khám đi, đừng có chết vì bị ông đây đánh."

"Đúng!", Hạ Mộng Ngư sờ loạn trên người Từ Tử Sung rồi nói: "Cậu phải đến bệnh viện khám, xem não có bị làm sao không, kiểu bị xuất huyết trong hay gì đấy!"

Từ Tử Sung không nói gì, chỉ nhìn Hạ Mộng Ngư. Con thỏ tinh này lại giờ trò đây.

Đám bạn học đứng bên cạnh cũng bị thôi miên, chẳng nhẽ Từ Tử Sung bị thương thật?

"Phải đấy, cậu đi khám đi."

"Ờ, tao nghe nói xuất huyết trong không nhìn ra đâu, đến lúc phát hiện được thì đã muộn rồi."

Từ Tử Sung vẫn không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư ra hiệu cứ bình tĩnh chớ nóng, khiến cậu chỉ có thể thuận theo cô, cậu nói: "Ừ, hình như mình thấy hơi đau đau."

"Mình cảm thấy mình bị thương khá nghiêm trọng.", Từ Tử Sung lại nói.

Lý Tử Viễn sửng sốt, người khác còn có thể bị cậu ta lòe, nhưng không lý nào Từ Tử Sung lại nói vậy, vì quả thật cậu ta không hề động được vào Từ Tử Sung.

Chẳng lẽ tên này không cần sĩ diện?

Lý Tử Viễn đang bực bội thì chợt nghe thấy một giọng nói rất quen tai truyền đến.

"To gan nhỉ! Dám kéo bè kéo đảng đánh nhau!"

Mọi người quay lại nhìn, thầy giám thị và bảo vệ đang chạy tới phía họ.

"Đừng hòng chạy nhé, ai đánh nhau tôi thấy hết đấy! Đứng lại cho tôi! Ai chạy ghi tội hết!"

Những người định bỏ chạy đều ở lại hết, nghe thầy giám thị nói thế, muốn đi cũng không dám. Bởi tất cả mọi người đều biết thầy giám thị có ánh mắt vô cùng lợi hại, hơn nữa, trí nhớ còn tốt như người máy, hơn một nghìn học sinh của cả mấy khối, gần như thầy đều có thể đọc được tên.

"Đưa hết đi cho tôi!"

Cuối cùng, chuyện này vẫn đến tai cô chủ nhiệm.

Tất cả những người tham gia đánh nhau và những người có liên quan đều bị nhốt trong phòng thầy giám thị.

https://thuviensach.vn

Văn phòng chật kín người, thầy giám thị bực bội nở nụ cười mỉa mai. Đã lên đến lớp Mười hai rồi mà lại còn bày ra một vở tuồng như thế này cho thầy xem! Nếu là đám phân ban gây chuyện thì đã đành, đằng này, học sinh hệ chính quy cũng góp phần, thế còn ra thể thống gì nữa!

Thầy liếc Hạ Mộng Ngư một cái, cô vội vàng cúi đầu với vẻ mặt hối lỗi.

Tức chết mất, thế nào mà đến cô học trò giỏi nhất trường cũng vướng vào?

Chỉ một lát sau, giáo viên chủ nhiệm của cả năm lớp đều có mặt. Bốn người là chủ nhiệm các lớp phân ban, còn một người là Linh Hoa, chủ nhiệm A14.

Linh Hoa liếc nhìn một lượt những người trong phòng. Năm người của đội bóng rổ, lớp trưởng, lớp phó đời sống, lớp phó lao động, cả Hạ Mộng Ngư, cán sự môn văn của cô – Phạm Tiểu Kiều, và một số nam sinh bình thường vốn rất ngoan ngoãn.

Rất khá, toàn bộ anh tài của cả lớp đều có mặt đông đủ!

Linh Hoa liếc mắt đến đâu, đám học trò A14 liền lập tức sợ hãi cúi thấp đầu đến đấy. Có thể không sợ thầy giám thị, nhưng không thể không sợ Linh Hoa được.

"Rốt cuộc là thế nào?", Linh Hoa hùng hổ hỏi.

Các cô chủ nhiệm khác cũng đồng loạt hỏi học sinh lớp mình như vậy, giọng ai cũng nghiêm khắc, điệu bộ thì như muốn giết người. Thật ra chẳng thầy cô chủ nhiệm nào lại mong học sinh lớp mình bị phạt, nếu thực sự bị ghi tội thì chủ nhiệm cũng mất mặt, cho nên chẳng có mấy phần tức giận thật, chỉ là thái độ thì phải như thế, để thầy giám thị thấy được quyết tâm muốn rèn giũa học sinh của họ.

https://thuviensach.vn

Thầy giám thị ra hiệu cho mọi người im lặng rồi nói: "Các cô đừng nóng, giờ các cô thử bàn xem giải quyết thế nào, cái chuyện rủ nhau đánh lộn như thế này là cực kỳ không tốt, phải xử lý nghiêm túc."

"Đúng, chúng tôi đều đồng ý.", một cô chủ nhiệm lớp phân ban chỉ vào thành viên của đội bóng và nói: "Rốt cuộc tại sao lại thế này? Tại sao Lý Tử Viễn lại bị đánh ra nông nỗi này?"

Cô giáo này muốn nắm đằng chuôi trước, dù sao thì trong số mọi người, Lý Tử Viễn là bị thương nặng nhất, nói mặt mũi bầm dập vẫn còn chưa đủ.

Hạ Mộng Ngư thầm nghĩ, cô giáo này lòng dạ sâu xa thật, hỏi đúng anh chàng ban nãy khuyên Lý Tử Viễn đừng tức giận với anh bạn hậu vệ.

Tìm một người biết ăn nói để trình bày, không tồi.

Loại chuyện như đánh nhau, anh có lý của anh, tôi cũng có lý của tôi, nhưng ai lên tiếng trước thì sẽ có khả năng giành lợi thế trước. Trước tiên cứ phải gây sự chú ý của thầy giám thị đã, sau đấy nói gì thì nói.

Nếu để tên ngốc Lý Tử Viễn thì còn được, chứ để cậu bạn này trình bày, làm sao mà lý lẽ nghiêng về phía họ được?

Cậu bạn kia bước lên, đang định mở miệng thì bỗng bị một tiếng khóc chặn họng.

"Hu hu..."

Chỉ có vài giây mà Hạ Mộng Ngư đã nước mắt lưng tròng, khiến ai nấy đều vô cùng sửng sốt.

"Đều tại em ạ, tại em hết."

...

https://thuviensach.vn

"Tại em nên các bạn ấy mới đánh nhau, tại em nên Lý Tử Viễn mới bị thương, tại em nên các bạn nam lớp em vì bảo vệ em nên mới bị phạt."

...

"Hức... Em... Thầy giám thị, thầy phạt em đi ạ, thế nào em cũng chịu hết, thầy đừng trách các bạn ấy. Kiểm điểm em, ghi vào học bạ, đuổi học em hay thế nào cũng được ạ, nhưng đừng phạt các bạn ấy..."

Màn khóc lóc của Hạ Mộng Ngư khiến tất cả đều ngơ ngác.

Nhìn Hạ Mộng Ngư khóc sướt mướt, Từ Tử Sung không biết phải nói gì. Cô nàng này đúng là được tạo nên từ nước rồi, đến hai mắt cũng như vòi nước, bảo khóc là khóc ngay được.

Phạm Tiểu Kiều là một trong số hai nữ sinh đang có mặt, vốn cũng định khóc lóc tranh thủ sự đồng tình, nhưng nặn mãi không được một giọt, chỉ có thể làm ra vẻ mặt buồn bã, bước đến ôm vai Hạ Mộng Ngư rồi nói: "Không trách mày được, tại Lý Tử Viễn cứ lằng nhằng với mày thôi."

"Nhưng cũng là tại tao mắng cậu ấy trước...", Hạ Mộng Ngư nức nở nói: "Vẫn là tao hại mọi người."

"Đấy là tại vì Lý Tử Viễn định đánh tao, mày ra mặt bảo vệ tao thôi mà.", cuối cùng Phạm Tiểu Kiều cũng rặn ra được một giọt nước mắt, "Tao cũng có phần sai, tại tao."

Nhìn hai cô học trò khóc thút thít, thầy giám thị mềm giọng, đưa khăn giấy cho hai cô nàng rồi hỏi: "Hai em đừng khóc nữa, biết các em ấm ức rồi, thầy chỉ muốn làm rõ chuyện này thôi, sau đấy có thế nào thì mới lấy lại công bằng cho các em được."

Hạ Mộng Ngư và Phạm Tiểu Kiều nhận lấy tờ khăn giấy, tiếng khóc dần nhỏ lại.

https://thuviensach.vn

"Ai nói cho tôi nghe xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nào?", thầy giám thị nghiêm nghị nhìn một lượt.

"Phạm Tiểu Kiều.", lần này Linh Hoa phất cờ trước, ngay lập tức chỉ vào cô cán sự bộ môn của mình, "Em mau nói xem, xảy ra chuyện gì, nói thật ngắn gọn."

"Dạ, chuyện là thế này ạ..."

Hạ Mộng Ngư không khỏi thầm "like" cho Linh Hoa một cái, một khi đã hỏi là hỏi ngay đứa có khả năng diễn đạt tốt nhất.

"Hôm nay đấu bóng rổ, lớp mình thắng hai điểm, nhưng đội phân ban không nhận thua, Lý Tử Viễn không chặn được quả bóng nhanh cuối cùng nên quay ra nói là hai quả trước của lớp mình có vấn đề, là do trọng tài bắt sai. Em cảm thấy cậu ấy cứ thế thật sự không có tinh thần thể thao nên nói cậu ấy mấy cậu, thế mà cậu ấy đã định đánh em, Hạ Mộng Ngư ngăn không cho cậu ấy đánh em. Kết quả là..."

Phạm Tiểu Kiều muốn nói lại thôi.

"Kết quả là làm sao?", Linh Hoa lạnh lùng nói: "Nói mau."

"Cậu ấy động tay chân với Hạ Mộng Ngư, còn định kéo Hạ Mộng Ngư đi, cậu ấy nói là Hạ Mộng Ngư phải đi ăn cơm với cậu ấy!", Phạm Tiểu Kiều ấm ức nói.

Theo tiếng nói dạt dào cảm xúc của Phạm Tiểu Kiều, Hạ Mộng Ngư lại òa khóc.

Ngay cả đám con trai đều có cảm giác máu anh hùng bảo vệ mĩ nhân lại đang nổi lên rồi.

https://thuviensach.vn

"Cậu ấy coi Hạ Mộng Ngư lớp mình là cái gì?", Phạm Tiểu Kiều giận dữ nói: "Hạ Mộng Ngư lớp mình vừa giỏi vừa ngoan, là học thần của cả trường, không phải là loại con gái dễ dàng giao du với bên ngoài, cũng không phải loại con gái dễ làm quen trong quán bar, cậu ấy dựa vào cái gì mà nói như thế với Hạ Mộng Ngư, cậu ấy dựa vào cái gì mà dám sỉ nhục Hạ Mộng Ngư như vậy?"

...

"Em biết các bạn nam lớp mình sai, nhưng sự sỉ nhục như thế ai mà chịu được ạ! Nếu con trai lớp mình mà trơ mắt nhìn con gái lớp mình bị sỉ nhục thì còn đáng mặt con trai nữa không ạ?"

Hạ Mộng Ngư đứng bên cạnh khóc càng thảm thiết hơn.

Phạm Tiểu Kiều trừng mắt nhìn Lý Tử Viễn rồi cất giọng chính nghĩa: "Nếu lúc đó Hạ Mộng Ngư thật sự bị cậu lôi đi, mà đám con trai lớp tôi lại không ngăn cậu lại, vậy sau này cả khối sẽ nghĩ thế nào về cậu ấy, sẽ bàn ra tán vào thế nào? Dây dưa với cậu, danh dự của Hạ Mộng Ngư lớp tôi còn nữa hay không?"

Hạ Mộng Ngư quả thực phải nhảy nhót tung hô Phạm Tiểu Kiều mới được. Nói quá hay! Thế nhưng, ngoài mặt thì cô vẫn bày ra bộ dạng khóc đến đứt ruột gan, liên tục lau nước mắt, cả người không ngừng run rẩy.

"Nhưng mà thế thì các em cũng không thể đánh người ta được.", chủ nhiệm lớp phân ban vẫn có thể tóm được điểm quan trọng, không hề bị Phạm Tiểu Kiều thôi miên, "Lời nói của Lý Tử Viễn đúng là có chỗ không đúng, các em từ tốn nói chuyện với bạn ấy là được rồi, đằng này lại đánh bạn ấy ra nông nỗi này, lớp các em ra tay ác quá đấy. Học sinh mà lại đánh người khác thế này là phải truy cứu."

Nói vậy cũng phải, bị đánh đến nỗi này thì biết nói với bố mẹ như thế nào đây?

https://thuviensach.vn

Thầy giám thị cúi đầu cân nhắc, chuyện này là Lý Tử Viễn sai trước, nhưng đánh người lại là sai lầm lớn hơn.

"Bọn em đâu có đâu.", Phạm Tiểu Kiều lôi di động ra, mở mục video rồi đưa cho thầy giám thị, "Là Lý Tử Viễn tự ngã đấy chứ, lớp em chỉ kéo cậu ấy một cái thôi mà. Thầy giám thị, thầy nhìn này!"

Mẹ kiếp.

Chó má!

Tao phỉ nhổ!

Đám học sinh phân ban đã bắt đầu thầm chửi.

Mà đám học sinh A14 cuối cùng cũng hiểu ra.

Chẳng trách vừa nãy Hạ Mộng Ngư lại cứ gào lên nói Từ Tử Sung bị đánh.

Chiến lược này, đúng là phải đi một bước nghĩ ba bước...

Không hổ là học thần, quá đỉnh!

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hạ Mộng ngư vẫn còn đang thút thít, trong nháy mắt, ai nấy đều có cảm giác rất khó tả.

Chuyện này, mẹ kiếp, đúng là giấu boss trùm mà...

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Sau khi biết tường tận sự việc, thầy giám thị đã đưa ra kết quả xử lý. Lý Tử Viễn bị đánh dấu "cảnh cáo nghiêm trọng", những người chủ động tham gia đánh nhau bị mức "cảnh cáo", Từ Tử Sung chỉ đẩy Lý Tử Viễn một cái chứ không ra tay đánh nên không bị xử phạt.

Vì không gây hậu quả nghiêm trọng nên những người khác chỉ bị phê bình chứ không bị ghi vào hồ sơ.

Đám phân ban vốn không phục, nhưng bình thường hay đi muộn về sớm mà đã bị ghi sổ, lần này rủ hội đánh nhau mà lại chỉ bị cảnh cáo, vậy đã là được thầy giám thị khai ân rồi. Thế nên, ai cũng cảm thấy may mắn, tốt nhất là không được chọc giận thầy nữa.

Chỉ là, trong lòng vẫn vô cùng hậm hực.

Quả nhiên, có mặt học sinh ưu tú, thầy cô vẫn khoan dung hơn.

"Từ Tử Sung, chiều nay em đừng đi học nữa, đến bệnh viện xem thế nào đi.", thầy giám thị nói với Từ Tử Sung: "Càng không nhìn ra vết thương lại càng nghiêm trọng đấy."

Tất cả mọi người đều câm nín.

Từ Tử Sung đành gật đầu nói: "Em cảm ơn thầy ạ."

Thầy giám thị lại nói với Linh Hoa, "Cô Lý, trước hết cứ đưa học trò lớp cô về đi, sau này phải phê bình nghiêm túc, để bọn chúng nhớ bài học

https://thuviensach.vn

này."

Có điều, Linh Hoa không hề động đậy, chỉ đứng yên và mỉm cười nhìn thầy giám thị.

Vừa nhìn thấy nụ cười trào phúng của cô giáo Lý, thầy giám thị lập tức sởn da gà.

Quả nhiên, Linh Hoa nói: "Về lớp, tôi nhất định sẽ kiểm điểm chúng. Có điều...". Cô dừng một chút rồi như cười như không với thầy giám thị: "Trận đấu này rốt cuộc tính ai thắng ai thua? Dù sao cũng phải nói một lời cho xong chứ."

Thầy giám thị nghẹn họng, đành bất đắc dĩ hỏi: "Cô Lý, chuyện này quan trọng lắm sao?"

"Đương nhiên là quan trọng rồi.", Linh Hoa liếc nhìn đám học sinh phân ban, sau đó hùng hồn nói: "Tuy nói giao hữu là thứ nhất, trận đấu là thứ hai, nhưng nếu đã có phân thắng thua thì cần một quyết định công bằng. Nếu chúng ta muốn dạy cho học sinh biết thế nào là công bằng, thì những lúc như thế này không thể à ơi được, bằng không chẳng phải tất cả đã mất không một buổi trưa này sao?"

Thầy giám thị phát oải. Lý Linh Linh này lúc nào cũng rạch ròi như vậy, vô cùng khó trị, vô cùng không nể mặt thầy, nhưng năng lực giảng dạy lại cực kỳ tốt, thế nên mới khiến người ta không làm gì được cô. Cô nâng sự việc lên tầm tiêu chuẩn đạo đức cao như vậy, nếu không xử lý tốt thì bị coi là thiếu công bằng, không liêm chính. Thầy giám thị bó tay, đành phải quay sang hỏi trọng tài trận hôm nay: "Em nói xem, trận đấu hôm nay rốt cuộc sao lại thế này? Ai thắng ai thua?"

"Rõ ràng là đội của Lý Tử Viễn phạm quy, ai cũng nhìn thấy được, ba mươi giây cuối cùng, Mạnh Huy ném quả ba điểm thì một người của đội đấy giơ tay tạt vào tay Mạnh Huy.", cậu bạn trọng tài nói tiếp: "Trận này

https://thuviensach.vn

em không thiên vị, lúc em ra quyết định cuối cùng, cả hai bên đều không có ý kiến. Có lẽ đội Lý Tử Viễn cảm thấy Mạnh Huy không ném vào được quả phạt nên không có ý kiến, cậu ta còn mắng cậu bạn kia là không được phạm quy nữa. Đến lúc trận đấu kết thúc thì cậu ta lại đến gây sự với em, không nói đạo lý gì hết, rõ ràng là chơi xấu."

Linh Hoa cười lạnh một tiếng, liếc cô chủ nhiệm lớp phân ban một cái rồi lại nhìn về phía Lý Tử Viễn, ánh mắt sắc bén, rõ ràng là chẳng nói câu nào nhưng lại như xả ra cả trăm câu trào phúng. Cô nhanh chóng thu lại nụ cười rồi hắng giọng nói: "Vậy là rõ ràng chúng tôi thắng, tôi mong các em phân ban còn tôn nghiêm của nam tử hán, chịu chơi chịu thua."

Thầy giám thị phát phiền, phí nguyên một buổi trưa vào việc này, thầy nói: "Thì A14 thắng, mấy lớp phân ban có ý kiến gì không?"

Một cô chủ nhiệm lớp phân ban nặng nề đập một cái vào đầu Lý Tử Viễn rồi nói với thầy giám thị: "Chúng tôi không có ý kiến, chỉ là một trận đấu thôi mà."

Lý Tử Viễn ngoan ngoãn cúi đầu, cun cút gật gù, thấp giọng nói: "Không có ý kiến ạ..."

"Giờ đã đi được chưa?", thầy giám thị cũng có chút sợ Linh Hoa.

"Được...", Linh Hoa làm ra vẻ mặt cao ngạo đúng tiêu chuẩn, cô liếc nhìn Phạm Tiểu Kiều một cái rồi như lơ đãng hỏi: "À phải rồi, hôm qua cô nghe mấy đứa nói, trận này mấy đứa cược nếu thắng thì được cái gì ấy nhỉ?"

Mạnh Huy vội cướp lời: "Gọi học thần là mẹ ạ."

"Cái quái gì thế?", thầy giám thị nghiêm mặt nói: "Loạn hết cả rồi!"

https://thuviensach.vn

"Gọi một tiếng mẹ cũng đâu phải chuyện trái pháp luật đâu. Nếu bọn trẻ đã chấp nhận thì phải tuân thủ. Lý Tử Viễn, nam tử hán nói được làm được, ngay cả lời hứa nho nhỏ thế này mà còn không tuân thủ thì sau này sẽ chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình thế nào đây?"

"Thầy giám thị, chúng ta giáo dục con người, dạy tri thức là cái thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là dạy học sinh phải làm người thế nào, như thế thì sau khi chúng ra trường mới có thể làm chủ cuộc đời được. Không thể vì tiện cho mình mà làm qua loa cho xong, đúng không?"

"Chậc chậc chậc, các cô tự giải quyết đi!", thầy giám thị bị Linh Hoa quay cho nhức đầu.

Linh Hoa nhìn một lượt cả đội phân ban rồi nói: "Các nam tử hán, các em nói được không? Hay là muốn tự tặng mình một cái tát, để cho người đời khinh bỉ?"

"Hay là muốn để trường các em, chủ nhiệm các em bị mang tiếng xấu, để mọi người cảm thấy chúng ta không biết dạy dỗ học trò?"

Mọi người thầm chửi thề trong lòng, không hổ là giáo viên dạy Văn, nói năng hùng hồn mà lại cực kỳ có tính đả thương...

Mấy cô giáo của lớp phân ban mặc dù vô cùng bực tức nhưng cũng biết mình đuối lý, không ngờ đến đây mà còn phải nghe Linh Hoa sỉ nhục.

Một cô tức giận vỗ đầu từng cậu trong đội bóng rổ rồi nói: "Gọi đi, đã chịu cược thì phải chịu thua."

Vì thế, lần lượt cả đội chỉ có thể xếp hàng, cúi đầu đồng thanh gọi Hạ Mộng Ngư: "Mẹ."

Suýt chút nữa Hạ Mộng Ngư bật cười, may mà Phạm Tiểu Kiều véo cô một cái, cô mới giữ được vẻ đáng thương, còn ngượng ngùng gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Biết... Biết rồi..."

A14 thì không nhịn được, đồng loạt phì cười, nhưng vừa bị Linh Hoa lườm một cái thì lập tức ngậm miệng, chỉ có thể cúi đầu nhịn cười.

"Chiều nay tôi dạy khối lớp chọn ngay tiết đầu, tôi dẫn học sinh về trước nhé."

Cuối cùng Linh Hoa cũng vừa lòng, phất tay dẫn đám học trò A14 thong dong ra về.

Ra khỏi văn phòng của thầy giám thị, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa ngẩng đầu đã chạm phải ánh mắt dữ dằn của Linh Hoa.

"Các cô các cậu đừng tưởng chuyện này thế mà xong, về lớp tôi xử lý cả lũ!"

Về lớp, Linh Hoa cho cả đám một bài giáo huấn gần nửa tiếng đồng hồ, mắng đến mức không ai dám thở mạnh, như thể chỉ có cái chết mới đền tội nổi.

Một buổi trưa trôi qua đến ngạt thở, cho tới khi cô dạy Toán vào thì Linh Hoa mới dừng lại, còn đập mạnh tập sách xuống bàn và nói: "Chuyện này vẫn chưa xong đâu, tiết cuối tôi đổi với cô Sinh, cứ chờ đấy cho tôi!"

Đợi cho Linh Hoa đi rồi, mọi người mới giãn được cơ mặt. Linh Hoa mà mắng người là không còn gì để tả.

Cô giáo dạy Toán cười ngả ngớn, vui sướng nhìn người khác gặp họa, "Sao đấy? Sao lại bị mắng đấy?"

"Mau, ai nói cho tôi nghe xem nào?"

"Cán sự Toán! Kể cho tôi nghe xem!"

https://thuviensach.vn

Nghe xong chuyện, cô Toán mới bắt đầu tiết học...

Hai tiết Toán kết thúc, rốt cuộc cũng đến giờ giải lao.

Phạm Tiểu Kiều ngay lập tức tường thuật chuyện ngày hôm nay cho cả lớp, rằng Linh Hoa oai phong cỡ nào khi ép bọn phân ban phải gọi Hạ Mộng Ngư là mẹ.

Mọi người huyên náo râm ran, sung sướng như thể mình được gọi là mẹ vậy. Quả nhiên, tuy rằng bị Linh Hoa mắng cho không ngóc đầu lên nổi, nhưng họ đều biết Linh Hoa vẫn bao che cho mình, ra bên ngoài thì vẫn cực kỳ che chở học sinh.

"Này, học thần, được gọi là mẹ có cảm giác gì?"

"Ha ha, chẳng phải sau này cứ gặp học thần là chúng nó phải chào một tiếng mẹ sao?"

"Hả giận! Thích!", Hạ Mộng Ngư ngượng ngùng cười, rồi lại im lặng làm bài tiếp, như thể mọi chuyện vừa xảy ra chẳng liên quan đến mình.

"Định mệnh, học thần hôm nay mới là đỉnh nhất này!", một cậu bạn trong đội bóng rổ không nhịn được phải lên tiếng.

Mọi người lại nói đến chuyện học thần hại Lý Tử Viễn, kể một cách vô cùng sinh động, quả thực biến Hạ Mộng Ngư trở thành ái nữ nhà Gia Cát.

Hạ Mộng Ngư vẫn chăm chú làm bài, chỉ khẽ cười xem như đáp lại.

Có một người trong đội bỗng cất giọng ai oán: "Học thần, sao cậu che chở mỗi Từ Tử Sung thế?"

"Đúng đấy, đến cuối cùng vẫn là cậu bảo vệ Từ Tử Sung. Cậu ấy là người đầu tiên động thủ, đánh người ta thảm hại, kết quả lại là người duy

https://thuviensach.vn

nhất không bị phạt..."

"Đúng, đúng, đúng, không công bằng!"

Thật ra mọi người không hề cố ý nhằm vào Từ Tử Sung, chỉ đơn giản là muốn trêu Hạ Mộng Ngư mà thôi.

Có điều, Hạ Mộng Ngư sợ mọi người nghĩ xấu về Từ Tử Sung nên vội giải thích: "Chuyện này nếu để xử lý thì người lĩnh hậu quả nghiêm trọng nhất là Từ Tử Sung. Hơn nữa, cậu ấy bị xử lý thế nào thì các cậu cũng bị tương tự. Bởi vì hành động của cậu ấy là mấu chốt, nên lúc đấy mình mới làm như vậy, cũng vì tốt cho mọi người thôi. Nếu Từ Tử Sung bị xử lý, mọi người cũng sẽ bị ghi tội, vì chuyện này sẽ từ chỗ chúng ta tự vệ chuyển thành chúng ta cố ý gây sự."

"Ha ha, học thần đúng là anh minh thần vũ!"

"Đúng, thoắt cái đã nhìn thấu sự việc! Quá đỉnh!"

Hạ Mộng Ngư hơi xấu hổ, cô thật sự không muốn phô trương.

"Các cậu đừng hiểu lầm là được rồi.", Hạ Mộng Ngư nói.

"Ôi dào, đùa chút thôi, học thần đừng căng thẳng."

Có thế Hạ Mộng Ngư mới tiếp tục làm bài.

Đúng lúc này, Từ Tử Sung và Mạnh Huy mang theo hai túi đồ ăn vào lớp. Vì cả trưa phải vận động, trước trận đấu không ai dám ăn nhiều, sau đó lại học liền hai tiết Toán, thế nên cả đội bóng đều đói hoa mắt. Vừa ra chơi là Mạnh Huy và Từ Tử Sung đã phải chạy đi mua đồ ăn cho mọi người.

"Mọi người đang nói chuyện gì đấy?", Mạnh Huy cười tủm tỉm, "Có phải là bắt nạt học thần nhà mình không đấy?"

https://thuviensach.vn

"Ai dám bắt nạt học thần chứ!"

"Đúng, học thần nhà mình là con gái họ Gia Cát, nếu dám bắt nạt cậu ấy thì chẳng phải là chán sống rồi sao?"

"Sau này bọn mình phải học tập học thần nhiều vào!"

"Để học thần còn che chở cho bọn mình nhỉ!"

Hạ Mộng Ngư thầm thở dài một hơi, tốt rồi, đến giờ thì hình tượng nhu mì, dịu dàng, ngọt ngào, đáng yêu của mình coi như sụp đổ rồi. Xem ra sau này cô giữ hình tượng girl thủ đoạn được đấy.

"Đại tỷ học thần! Đến đây ăn khoai tây chiên đi!", Trần Dương – thành viên của đội bóng cất giọng nịnh nọt.

Một cậu bạn khác tên Lưu Thiên Tứ vội vàng chen qua Trần Dương, tủm tỉm cười, "Ngư tỷ à, khoai tây chiên không tốt cho sức khỏe, ăn nhiều bị béo, vẫn là nên ăn bánh quy soda của mình đi!"

"Cái gì là bánh quy soda của mình! Đều là đồ ông đây mua đấy!", Mạnh Huy cũng vào góp vui, sán vào gần Hạ Mộng Ngư nịnh nọt: "Ngư tỷ, ăn mì cay, mình vừa nhìn đã biết cậu thích ăn mì cay!"

Hạ Mộng Ngư xấu hổ nhìn ba người, nhất thời không biết nhận của người nào. Bỗng Từ Tử Sung bước đến, đặt một túi bánh mì khoai vừng lên bàn cô.

Từ Tử Sung nhớ, trong trường, Hạ Mộng Ngư chỉ mua loại bánh mì này, còn có lần từng nói với Phạm Tiểu Kiều, rằng ngoài loại này ra thì không ăn thứ gì khác, ăn vào là ngược đãi vị giác của cô.

"Mình ăn bánh mì được rồi.", Hạ Mộng Ngư cầm bánh mì lên và nói.

"Ây kinh, vẫn là Sung ca hiểu Ngư tỷ nhà mình nhất!"

https://thuviensach.vn

"Không hổ là ngồi cùng bàn."

Mọi người đang định trêu ghẹo hai người, nhưng còn chưa kịp bắt đầu thì đã có người khiến lực chú ý của họ phải rời khỏi Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư nghe thấy một tiếng nói rất quen thuộc ngoài cửa.

"Hạ Mộng Ngư đâu? Hạ Mộng Ngư, cậu ở đâu?"

Cả lớp đồng loạt nhìn ra ngoài cửa.

Một nam sinh cao lớn xuất hiện, ngũ quan tuấn tú không hề kém mấy anh chàng tiểu thịt tươi, đôi chân dài thẳng tắp, vô cùng hấp dẫn ánh nhìn.

Định mệnh, kia không phải là Hạ Dạ Dương nổi danh cả trường sao?

Nhìn thấy Hạ Mộng Ngư ngồi ngay hàng đầu, Hạ Dạ Dương lập tức lao vào trong lớp. Cậu ta tóm lấy cánh tay Hạ Mộng Ngư, ngắm cô từ trên xuống dưới một lượt, vẻ mặt thân thiết, hoàn toàn không chú ý đến một người đang âm trầm nhìn cậu ta, ánh mắt sắc lạnh như băng.

Hạ Dạ Dương nhíu mày, giọng điệu chứa vẻ đau lòng, "Bọn họ nói cậu bị Lý Tử Viễn bắt nạt?"

Hạ Mộng Ngư ngây người, bất giác lắc đầu.

Hạ Mộng Ngư mới xé dở cái bánh mì, còn chưa kịp ăn miếng nào, cô cũng không biết vì sao Hạ Dạ Dương lại lao vào đây nữa.

Đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? Sao tự dưng Hạ Dạ Dương lại hỏi chuyện này?

Chẳng phải cậu ta muốn tuyệt giao với cô sao?

https://thuviensach.vn

Đứng đằng sau, Phạm Tiểu Kiều im lặng, lòng không gợn sóng, thậm chí cô nàng còn nở nụ cười.

Gặp phải tình huống quen thuộc, đương nhiên không tránh khỏi chút kích động.

Chẳng phải là Tu La tràng sao?

Cô gặp nhiều rồi!

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Trong phòng xì xào tiếng bàn tán.

Chỉ có người cực kỳ hay đi buôn dưa lê thì mới biết mối quan hệ của Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương, còn đại đa số học sinh bình thường chỉ lo việc học hành của mình, đâu có thời gian bận tâm đến những chuyện xảy ra ở trường, vậy nên chẳng hề biết hai người là như thế nào của nhau cả.

"Hạ Mộng Ngư với Hạ Dạ Dương thân quen sao?"

Có người tò mò.

"Uổi, hai người này quen nhau này, kinh thật."

"Bạn gái mới?"

Tuy rằng thành tích học tập của Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương liên tiếp giữ vị trí số một và số hai, nhưng phong cách sống lại quá khác biệt, nghĩ thế nào cũng không thể liên hệ hai người họ với nhau được.

Mọi người không khỏi cảm thấy học thần hôm nay mang đến quá nhiều sự bất ngờ.

Người mời khoai tây chiên thì đang ăn khoai tây chiên, người mời bánh quy thì đang ăn bánh quy, còn người mời mì cay thì cũng đang ăn mì cay. Ai nấy đều vừa ăn vừa xem vở kịch đang diễn ra trong lớp.

"Nó làm gì cậu?", Hạ Dạ Dương căng thẳng hỏi Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

"Chỉ kéo một cái thôi mà, không sao cả.", Hạ Mộng Ngư lui về sau một bước, nhỏ giọng xấu hổ nói: "Cậu buông tôi ra trước đi có được không?"

Hình như Hạ Dạ Dương thở phào một hơi, lại ý thức được hành vi của mình hơi không bình thường nên lập tức thu tay lại.

"Thật không?", Hạ Dạ Dương nhẹ giọng hỏi, "Không nói dối tôi đấy chứ?"

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ gật đầu.

Hạ Dạ Dương khẽ thở ra. Cậu ta lúc nào cũng mang cái vẻ ta đây là nhất, chỉ muốn cả thế giới phải xoay quanh mình, ngay cả lúc yêu đương thì bạn gái trước giờ đều đi sau cậu ta, đâu có thấy cậu ta quan tâm một người như vậy. Hơn nữa, cho dù yêu đương thì cậu ta cũng không sang lớp khác tìm người, chưa bao giờ chờ bạn gái tan học, lúc nào cũng là bạn gái đến tìm cậu ta.

Đám con gái trong lớp trao đổi ánh mắt, rồi làm ra vẻ đã hiểu.

Xem ra Hạ Mộng Ngư mới là sủng phi...

"Cậu yên tâm.", Hạ Dạ Dương trầm giọng nói.

"Hả? Yên tâm cái gì?", Hạ Mộng Ngư ngây ngẩn, có phần bất an, "Cậu không định làm gì đấy chứ? Không cần đâu!"

Còn ngại cô gần đây kém nổi bật sao?

Hạ Mộng Ngư chỉ muốn làm người giỏi nhất cả trường một cách thầm lặng thôi!

Hạ Dạ Dương không trả lời mà nhìn sang Từ Tử Sung và hỏi: "Nghe nói cậu đánh Lý Tử Viễn?"

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung dùng ánh mắt nặng nề nhìn Hạ Dạ Dương, không nói lời nào.

Đứng ở phía sau, Mạnh Huy vừa ăn mì cay vừa cướp lời: "Nói thừa, Sung ca là người xông lên đầu tiên, tung một chưởng đánh bay nó, bọn phân ban bị bọn tôi đánh gục hết đấy, được chưa?"

Hạ Mộng Ngư thở dài một hơi, Mạnh Huy này, lúc này đâu phải lúc để ba hoa chích chòe, còn không nhìn tình hình đi.

"Cảm ơn.", Hạ Dạ Dương nói.

Mạnh Huy vung tay lên và nói: "Cảm ơn gì chứ, đừng khách sáo! Đánh chơi thôi mà, không đáng kể!"

Từ Tử Sung nãy giờ chỉ im lặng thì lại chợt nở nụ cười.

Nụ cười trào phúng đó, Hạ Mộng Ngư rất quen thuộc, cô lập tức cảm thấy cả người đang dần nổi da gà, đại sự không ổn rồi.

"Cảm ơn?"

Thần sắc Từ Tử Sung lạnh đi.

"Cậu dựa vào cái gì mà cảm ơn chúng tôi?"

Tiếng Trung vốn là một bộ môn bác đại tinh thâm, hơn nữa còn là thứ ngôn ngữ tràn ngập ẩn ý.

Cậu vì cái gì mà cảm ơn chúng tôi, cậu dựa vào cái gì mà cảm ơn chúng tôi, chỉ khác có một từ, nhưng ý nghĩa thì lại khác xa.

Mặc dù Hạ Dạ Dương bị bệnh vương tử, nhưng năng lực lý giải vô cùng tốt, thành tích Ngữ Văn có khi được 140 điểm, sao lại không nghe ra Từ Tử Sung nói câu này là có ý gì.

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương và Từ Tử Sung đứng đối mặt, hai người cùng lạnh lùng nhìn nhau, khiến bầu không khí xung quanh bỗng chốc hạ nhiệt độ xuống cực điểm. Những người xung quanh không biết vì sao hai người kia bắt đầu đấu mắt, xem ra có phần quỷ quái. Mọi người nhìn nhau, có người chép miệng, có người nhún vai, đều mơ mơ hồ hồ. Chỉ có Phạm Tiểu Kiều là hiểu rõ tất cả ngọn nguồn của sự căng thẳng này, nhưng lại yên lặng hút sữa.

Chậc chậc, đúng là "đao quang kiếm ảnh" đó!

Hạ Mộng Ngư đứng cạnh hai người, không dám thở mạnh, cả đời này cô chưa từng hoảng sợ đến vậy...

Cô có nên nói gì đó để làm dịu bầu không khí này không?

"Hai cậu..."

Hạ Mộng Ngư ậm ờ một lúc, cuối cùng vẫn lấy can đảm phá vỡ cục diện.

"Nghe nói, nhìn vào mắt nhau quá ba mươi giây là sẽ yêu đối phương đấy."

"Các cậu cứ nhìn nhau như thế thì chỉ còn nước yêu nhau thôi, hai vị, con đường này không dễ đi đâu..."

Từ Tử Sung và Hạ Dạ Dương nhất loạt nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, dáng vẻ như thể yêu cầu cô ngậm miệng, sau đó lại liếc nhau, rõ ràng là ánh mắt chán ghét.

Đám bạn cùng lớp đứng vây quanh xem cũng phải phì cười ra tiếng, học thần đúng là sát phong cảnh quá.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, chuông báo vào giờ vang lên, đã lại chuẩn bị tới tiết mới.

Hạ Dạ Dương nhìn đồng hồ, đành phải về, vội chào Hạ Mộng Ngư một câu rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng học. Có như thế, cuộc giằng co giữa hai vị thiếu gia này mới chấm dứt.

Hết trò vui để xem, mọi người lục tục về chỗ chuẩn bị vào tiết mới.

Sau tiếng chuông phải hai phút mới vào tiết, nhân lúc cô giáo còn chưa vào, mọi người vừa về chỗ đã tranh thủ tay lấy sách ra mồm thì tiếp tục bàn tán về Hạ Mộng Ngư.

Từ Tử Sung ngồi xuống, mặt không biến sắc, cũng chẳng nói lời nào, cả người tản ra khí lạnh. Cậu liếc Hạ Mộng Ngư một cái rồi lại quay đầu về, tiếp tục im lặng.

Hạ Mộng Ngư bị một cái liếc mắt của Từ Tử Sung làm cho nổi da gà.

Mẹ kiếp, Hạ Dạ Dương đúng là muốn giết cô mà! Đang yên đang lành, tự nhiên phát bệnh thần kinh, đã kêu tuyệt giao rồi mà lại chạy đến quan tâm cô làm cái gì? Mua thêm phiền toái đến cho cô đấy có biết không? Vị lão gia này khó dỗ lắm đấy có biết không?

Người ngồi ở phía sau vỗ vai Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư liền quay đầu lại.

"Học thần, cậu với Hạ Dạ Dương có quan hệ gì đấy?", cậu bạn ngồi phía sau nhe nhở hỏi.

"Học thần, không phải cậu là bạn gái mới của Hạ Dạ Dương đấy chứ?", cô bạn ngồi phía sau nói một cách kỳ quái: "Ngày trước đến cả hoa

https://thuviensach.vn

khôi lớp mình mà cậu ta còn chẳng thèm đoái hoài, đây rõ ràng là một sự khẳng định cho giá trị nhan sắc của cậu!"

Lời của cô nàng đó vừa dứt, cô nàng hoa khôi ngồi ngay phía sau ngẩng phắt đầu lên, liếc xéo một cái đầy khinh thường với Hạ Mộng Ngư.

"Sao có thể!", Hạ Mộng Ngư lớn tiếng giải thích: "Mình với cậu ta là bạn từ nhỏ, quen nhau nhiều năm, ngoài chuyện đó ra thì chẳng có quan hệ gì cả! Hai đứa bọn mình hoàn toàn không có khả năng, mình không thích Hạ Dạ Dương chút nào cả!"

Hạ Mộng Ngư liếc trộm Từ Tử Sung, nhất định vị này có thể nghe ra tấm chân tình của cô.

Đối với Từ Tử Sung, cô tuyệt đối trung thành và tận tâm, không hề có tâm tư khác!

Nhưng mà cô nàng hoa khôi lại đúng lúc lên tiếng tò mò: "Sao chẳng giống như là không có chút khả năng nào thế? Nhìn cậu căng thẳng thế cơ mà."

"Cậu không thích cậu ta, thế có phải cậu ta thích cậu không?"

"Làm bạn nhiều năm như thế, cậu ta có thích cậu hay không chẳng lẽ cậu không cảm nhận được?"

Hạ Mộng Ngư biết hoa khôi có mục đích.

Mẹ nó chứ, nói quá nhiều rồi đấy!

Có người nhỏ giọng xì xào, nói học thần quả nhiên là có mị lực.

"Thật ra rất xứng đôi mà, ha ha."

"Đúng vậy, Kim Đồng Ngọc Nữ!"

https://thuviensach.vn

Tốt rồi, giờ thì sự chú ý của mọi người rời hẳn ra khỏi cô và Từ Tử Sung, rồi chuyển toàn bộ lên cô và Hạ Dạ Dương rồi!

Hạ Mộng Ngư liếc Từ Tử Sung một cái. Cậu không nói lời nào, chỉ im lặng giở sách, thoạt nhìn không có gì khác thường, nhưng vừa rồi lúc mở sách ra, rõ ràng lực tay hơi mạnh, không để ý là có thể xé rách quyển sách.

Hạ Mộng Ngư nhìn thấy hết, đáy lòng tràn ngập tuyệt vọng. Bỗng nhiên cô rất nhớ những ngày được ngồi sau Phạm Tiểu Kiều, nếu có cô nàng đó, nhất định cô nàng sẽ giúp cô, một phen đánh sấp mặt hoa khôi.

Cũng may lúc này chuông chính thức vào tiết vang lên, cô giáo đi vào lớp bắt đầu giờ học, đám bạn phía dưới mới ngậm miệng ngừng trêu chọc Hạ Mộng Ngư.

Hết tiết, Từ Tử Sung vẫn trầm mặc làm bài, có mấy lần Hạ Mộng Ngư muốn nói chuyện với cậu, cậu đều làm vẻ mặt lạnh lùng khiến cô không tài nào mở miệng được.

Hỏi cái gì cậu cũng chỉ "ừ", không thì "ờ". Hạ Mộng Ngư thở dài, xong rồi, giận thật rồi.

Cô làm thế nào được nữa?

Chẳng lẽ phải dỗ dành?

Tự mình chọn đúng tên yêu nghiệt, cho dù có phải quỳ gối thì cũng đành chịu thôi.

Từ Tử Sung nhìn quyển vở bài tập không chớp mắt, Mạnh Huy hỏi cậu có đói không, cậu cũng bảo không đói, không muốn ăn.

"Vừa nãy ông đã ăn gì đâu, không đói à?"

"Không đói.", Từ Tử Sung lạnh mặt nói.

https://thuviensach.vn

Tức no rồi.

Trong lớp ồn ào hết sức, có người cãi nhau, người ngồi ăn vặt, có người chém gió tung nóc, có người thì ngồi chép bài tập. Hai người ngồi cạnh bục giảng thì đều im lặng cúi đầu làm bài, không nói một tiếng nào, bộ dạng hết sức chăm chú.

Sau một tiết học, sự tò mò hóng chuyện của mọi người cũng giảm đi hẳn, cũng chẳng ai chú ý đến họ nữa.

Từ Tử Sung đang làm bài tập thì bỗng khựng lại...

Cậu liếc nhìn Hạ Mộng Ngư một cái rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn vào sách giáo khoa, động tác tay không ngừng, nhưng biểu cảm trên mặt rõ ràng cứng ngắc lại.

Viết thêm được vài nét nữa, rốt cuộc Từ Tử Sung cũng không viết nổi nữa, cậu quay sang Hạ Mộng Ngư, ánh mắt âm trầm nhưng nóng rực.

"Từ Tử Sung, cậu xem đề này đi.", Hạ Mộng Ngư nhân cơ hội đẩy quyển sách sang rồi cười tủm tỉm: "Bọn mình trao đổi đáp án đi?"

Từ Tử Sung thoáng liếc qua quyển sách.

Trên cùng trang sách viết: Không cho phép giận dỗi.

"Đáp án của cậu có giống của mình không? Giống thì mình sẽ lấy sách về.", Hạ Mộng Ngư nở nụ cười hồn nhiên.

Từ Tử Sung cảm thấy cả người mình như sắp nổ tung đến nơi, cậu nặng nề thở dài một hơi.

"Giống.", cậu trầm giọng nói, "Lấy về đi."

"Được."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư đắc ý thu quyển sách về.

Quả nhiên.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy tuy rằng thực tiễn rất quan trọng, nhưng vẫn cần lý luận làm chỗ dựa, quả nhiên làm ít ăn nhiều, bớt được bao nhiêu thời gian.

Quả nhiên làm việc gì cũng cần phải có tinh thần nghiên cứu.

Xem ra hôm đó thức đêm nghiên cứu quả nhiên không uổng phí!

Cô còn nhớ, có một đoạn viết, đàn ông là một loại sinh vật không thể bơm máu lên cả não và xuống chỗ dưới cùng một lúc, phía dưới bình thường thì đầu óc sung huyết, đầu óc mà đã khống chế được thì cơ bản là yêu cầu nào cũng được thực hiện hết.

Từ Tử Sung cúi đầu, bắt gặp cảnh tượng bàn chân trắng nõn cuối cùng cũng ngừng cọ tới cọ lui trên bắp chân cậu, ngoan ngoãn thu về.

Chết tiệt.

"Hạ Mộng Ngư, đi vệ sinh với tao đi!", Phạm Tiểu Kiều đến cạnh Hạ Mộng Ngư và nói.

"Ừ, được!"

Hạ Mộng Ngư đứng dậy, thoáng lảo đảo, vội vàng xỏ chiếc xăng đan vào.

"Mày cởi một cái dép ra làm gì?"

"À... Hơi rộng, thỉnh thoảng bị tuột ra, ha ha."

"À."

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tiết cuối cùng là Văn, cơn giận dữ của Linh Hoa từ giữa buổi vẫn chưa hết. Không mang giáo án theo, Linh Hoa tay không vào lớp, cả lũ biết ngay là không được yên rồi.

Suốt bốn mươi phút, Linh Hoa mắng từ trên xuống dưới bằng đủ thứ giọng trào phúng, mắng cho đến khi cả lớp thắt ruột thắt gan mới thôi. Mắng xong, có lẽ vẫn chưa hết giận, Linh Hoa quyết định phạt tất cả những ai tham gia vào sự việc lần này phải trực nhật nguyên một tháng. Hạ Mộng Ngư và Phạm Tiểu Kiều không đánh nhau cũng chẳng may mắn thoát tội, vẫn phải chịu phạt cùng.

Cứ như thế, mọi người bị sự đáng sợ của Linh Hoa át vía đến tận khi chuông hết giờ vang lên.

"Bắt đầu trực nhật từ hôm nay, các anh các chị thích phân công thế nào tôi kệ xác, miễn là thứ Hai tôi đến, lớp phải thật sạch sẽ cho tôi."

Nói xong câu đó, Linh Hoa liền lừ mắt bỏ đi.

Những người khác thì vui vẻ đón ngày cuối tuần, chỉ trừ những người phải ở lại trực nhật.

Cả đám ở lại lớp, túm tụm vào bàn bạc một phen, ai cũng cảm thấy tất cả cùng ở lại dọn dẹp thì không đáng.

"Ở đây có tổng cộng mười hai người, hay là chia ra hai người một, vừa đủ sáu buổi, đỡ cho tất cả ngày nào cũng phải ở lại."

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đồng ý phương án này.

"Thế hôm nay ai ở lại?", có người hỏi.

Hôm nay là thứ Sáu, mọi người đã học hành vất vả cả tuần, vừa rồi lại còn bị Linh Hoa mắng đến nửa buổi, ai mà không muốn chuồn lẹ? Càng đừng nói là lớp học sau ngày thứ Sáu bẩn như bãi rác, quét dọn mệt rũ xác, cho nên chẳng ai muốn ở lại ngày hôm nay cả.

Nhiệt huyết có thể cùng nhau chia, nhưng mồ hôi thì vẫn là đừng nên cùng nhau chảy.

Sau một lúc im lặng đến đáng xấu hổ, rốt cuộc cũng có người mở miệng.

"Tôi ở lại."

"Hôm nay để mình ở lại đi."

Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư gần như lên tiếng cùng một lúc.

Hai người liếc nhau, rồi một người vội cúi đầu, một người quay đi, gương mặt đều có vẻ xấu hổ.

Chẳng ai để ý đến sự xấu hổ của Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư, mọi người chỉ biết là có người chịu hi sinh thân mình, giải thoát cho họ mà thôi.

"Học thần, cậu là tốt nhất!"

"Sung ca thật nghĩa khí!"

"Thế thì giao cả lớp cho hai cậu nhé!"

"Bọn mình đi trước đây!"

https://thuviensach.vn

Như là sợ Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư đổi ý, trong nháy mắt, tất cả đã chạy hết ra khỏi lớp, đến cả Phạm Tiểu Kiều và Mạnh Huy cũng biến mất hút. Trong phòng giờ chỉ còn lại Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung.

Trong thoáng chốc, cả căn phòng im phăng phắc, chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư chằm chằm, trầm mặc không nói, nhưng ánh mắt thì lại nóng rẫy, khiến tim Hạ Mộng Ngư đập thùm thụp, trán lấm tấm mồ hôi.

Hạ Mộng Ngư bỗng nhớ đến cảnh tượng họ đứng trong phòng học khối 11 hôm trước, khuôn mặt thoáng đỏ ửng. Cô định bụng cúi xuống tìm chổi, nhưng lại căng thẳng đến nỗi đập chân vào cạnh bàn, lảo đảo suýt chút nữa thì ngã sấp mặt!

Từ Tử Sung giơ một tay ra đỡ Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư chống một tay lên bàn, một tay thì tóm lấy cánh tay Từ Tử Sung. Cô thầm thở phào một hơi, may mà cậu ấy đỡ được cô, không thì cô đã ngã chỏng gọng rồi.

Hạ Mộng Ngư định đứng thẳng dậy, lại phát hiện ra Từ Tử Sung không hề buông tay, cánh tay vẫn đặt trước bụng cô, còn mình thì đứng chắn sau lưng cô, lấy ngực làm điểm tựa, giữ cho cô đứng vững.

"Cảm ơn cậu..."

"Ừ."

"Có thể... buông ra rồi..."

Từ cổ đến tai Hạ Mộng Ngư đều đỏ ửng.

https://thuviensach.vn

Bên tai bỗng truyền đến tiếng cười khẽ. Tiếng cười trầm thấp mà gợi cảm của Từ Tử Sung như ngọn pháo phả hơi nóng rực bên tai Hạ Mộng Ngư, lại như làn gió xuân mát thổi vào lòng cô đến ngứa ngáy.

"Thì ra cậu cũng biết ngại cơ đấy?", Từ Tử Sung nói.

"Thế mà lúc cởi giầy thì phóng khoáng thế."

Mẹ kiếp, Từ Tử Sung cố ý!

Đây rõ ràng là đang trả thù cô!

Hạ Mộng Ngư giãy giụa, liếc Từ Tử Sung một cái rồi bực bội nói: "Mình phải dọn dẹp, mau thả mình ra."

Từ Tử Sung nhếch môi cười, cậu buông tay ra, vẻ mặt đầy sung sướng.

Hạ Mộng Ngư không nhịn được phải liếc xéo một cái, vừa lấy chổi vừa hỏi: "Tẹo nữa về cậu có phải làm gì không?"

"Sao, muốn hẹn mình à?", Từ Tử Sung thoáng dừng lại rồi nói bằng giọng ngả ngớn hiếm thấy: "Được, hẹn đi."

"Mình muốn hẹn cậu đi ăn cơm!"

Từ Tử Sung nhướng mày, khóe miệng thoáng hiện ý cười trêu ghẹo, cậu nói: "Mình cũng có ý này, cậu thấy thế nào?"

Hạ Mộng Ngư hít sâu một hơi, không được giận, vất vả lắm mới dỗ được, không thể tức giận. Cô hắng giọng rồi giải thích: "Hôm nay bố mẹ mình ra ngoài xã giao với lãnh đạo, muộn mới về, nhà không nấu cơm, bảo mình tự giải quyết bữa tối, cho nên..."

Từ Tử Sung nhướng mày, chặn lời Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

"À...", cậu nói, "Thì ra là cậu muốn hẹn mình về nhà..."

Từ Tử Sung dừng một chút rồi gật đầu, "Được."

Chó má.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy hôm nay Từ Tử Sung nói hơi bị nhiều câu ngả ngớn rồi đấy!

"Từ Tử Sung."

"Hả?"

Hạ Mộng Ngư nghiêm mặt, "Không phải là cậu đang trả thù mình đấy chứ?"

Từ Tử Sung nghiêng đầu khẽ cười một tiếng, khó có khi nào thấy cậu vui vẻ đến vậy.

"Quả nhiên là đang trả thù mình...", Hạ Mộng Ngư than thở, "Chẳng phải chỉ là cọ vào cậu có vài cái thôi sao? Gì mà để ý thế!"

"Không phải."

Từ Tử Sung giơ tay xoa đầu Hạ Mộng Ngư.

"Đồ ngốc, mình đang đáp lại cậu đấy."

Hạ Mộng Ngư lại đỏ mặt, Từ Tử Sung này thật là...

Mỗi giây mỗi phút đều mê hoặc cô, mỗi một câu nói đều như đánh thẳng vào linh hồn cô, quả thực là một tên hồ ly tinh!

"Thế... Lát nữa bọn mình ăn cơm cùng nhau được không?", Hạ Mộng Ngư nghĩ ngợi một lát rồi lại bổ sung: "Ăn ở ngoài! Không phải là đến nhà mình đâu!

https://thuviensach.vn

"Mình biết.", Từ Tử Sung khẽ cười một tiếng: "Được, mình mời cậu."

"Được!"

Hạ Mộng Ngư kích động reo lên, sau đó vui vẻ đi lấy chổi quét dọn, trông rất có tinh thần. Cô vừa quét rác vừa nói: "Để mình làm, cậu phải làm gì thì làm đi, không cần làm cùng mình."

"Mình phải làm gì?", Từ Tử Sung hỏi.

"Cậu không cần tập à?", Hạ Mộng Ngư hỏi lại.

"Không cần.", Từ Tử Sung nói: "Hôm nay mình trực nhật cùng cậu."

Lớp học sau ngày thứ Sáu là bẩn nhất, sau giờ giải lao buổi chiều, mọi người còn gọi thêm đồ ăn, vừa có rác, vừa có đồ ăn thừa, bẩn vô cùng, Hạ Mộng Ngư làm một mình thì không biết đến khi nào, chỉ sợ là sẽ mệt chết mất thôi.

"Không cần, không cần!", Hạ Mộng Ngư vội cướp lấy cái chổi của Từ Tử Sung: "Sao cậu có thể lãng phí thời gian vào việc này chứ, để mình làm là được, cậu tập đi."

Từ Tử Sung không nói lời nào.

"Cậu tập đi, không cần xen vào việc của mình.", Hạ Mộng Ngư tủm tỉm cười, "Mình quét nhanh lắm, không cần cậu hỗ trợ đâu!"

Từ Tử Sung sắp phải tham gia giải đấu quyền anh, đương nhiên phải tận dụng từng giây từng phút, không thể lãng phí thời gian vào chuyện vô vị này.

Cậu chịu trách nhiệm chiến đấu anh dũng bên ngoài, còn để cô giúp cậu làm việc hậu cần!

https://thuviensach.vn

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?", Hạ Mộng Ngư mỉm cười, vừa quét dọn vừa thoải mái hỏi: "Sao thế?"

"Không phải là cậu muốn nhìn mình cởi áo đấy chứ?"

Lần đầu tiên Hạ Mộng Ngư có cảm giác không còn lời nào để nói. Cô dừng tay, cầm im cái chổi, vẻ mặt chết lặng, cứ thế nhìn Từ Tử Sung mà không nói được gì.

Từ Tử Sung nhìn thấy dáng vẻ này của Hạ Mộng Ngư thì không kiềm chế nổi nữa, cúi đầu khẽ cười thành tiếng, tâm tình có vẻ vô cùng thoải mái.

Hạ Mộng Ngư xác định trăm phần trăm, Từ Tử Sung đang trả thù cô!

"Mình quét rác giúp cậu.", Từ Tử Sung nhẹ giọng hẳn, cậu lấy cái chổi và nói: "Quét nhanh lên còn đi ăn, mình đói rồi."

Hạ Mộng Ngư ngẫm nghĩ, cũng phải, Từ Tử Sung chưa ăn gì nhiều, vậy nên cô lập tức tăng tốc. Trên mặt cô còn hiện lên vẻ thật sự nghiêm túc, mặc dù là quét dọn nhưng cũng rất tập trung.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung lại không nhịn được cười.

Con thỏ tinh này sao lại đáng yêu thế chứ.

Hai người ăn xong bữa tối cũng mới chỉ hơn sáu giờ chiều. Bình thường nếu có đi xã giao bên ngoài thì bố mẹ Hạ Mộng Ngư cũng phải sau chín giờ mới về, vì họ nhất định còn phải đưa lãnh đạo về nhà xong xuôi thì mới chịu về.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư hỏi Từ Tử Sung sau đây muốn làm gì. Từ Tử Sung nhìn đồng hồ rồi nói: "Đến trung tâm đi, thứ Sáu nào mình cũng có giờ tập, sắp đến giờ rồi."

"Mình cũng muốn đi!", Hạ Mộng Ngư nói ra yêu cầu rồi lập tức cười hì hì với Từ Tử Sung, hơi kiễng chân, nhìn chăm chú vào mắt Tử Tử Sung, vẻ mặt đầy chờ mong, "Mình có thể đến xem cậu tập không? Được không? Được không? Được không?"

Thần sắc Từ Tử Sung đầy vẻ dịu dàng, cậu đáp không chút do dự: "Đương nhiên là được rồi."

"Yes!", Hạ Mộng Ngư kích động nói.

"Vui thế cơ à?", Từ Tử Sung ngừng một lát rồi nói: "Quả nhiên..."

"Quả nhiên gì cơ?"

"Quả nhiên cậu muốn nhìn mình cởi áo."

Hạ Mộng Ngư cảm thấy, Từ Tử Sung thật là...

Càng ngày càng cợt nhả.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tối thứ Sáu, trung tâm có không ít người tập. Nghe Từ Tử Sung nói, người luyện quyền ở đây đa phần đều có công việc chính, dù sao quyền anh vẫn chưa phát triển trong nước, người bình thường rất khó có thể dựa vào quyền anh để kiếm sống. Vậy nên, ở đây phần đông là người chơi nghiệp dư, không phải quyền thủ chuyên nghiệp, thường thường cứ tầm chiều mới đến tập.

Có không ít người lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Mộng Ngư. Sự xuất hiện của một cô gái nhỏ phía sau Từ Tử Sung kéo theo rất nhiều ánh nhìn tò mò. Còn những người đã gặp cô lần trước, đã xem cô tập cùng Từ Tử Sung, thì đều mỉm cười gật đầu với cô.

"Bầu không khí ở đây thích thật đấy.", Hạ Mộng Ngư cảm thán, "Tuy chẳng nói chuyện gì nhưng có cảm giác rất hòa đồng, mà cũng rất quan tâm đến cậu nữa."

"Ừ, đều là anh em cả."

"Với lại, tính cả hôm nay thì mình mới đến đây hai lần, thế mà đã có cảm giác như người một nhà rồi."

Cảm giác tất cả mọi người đều rất thân thiện ấy.

"Cậu vốn là người nhà mà.", Từ Tử Sung đáp không chút do dự.

"Hả?"

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư dừng bước, đưa mắt nhìn Từ Tử Sung.

Lời này của cậu là có ý gì?

Từ Tử Sung không giải thích, chỉ đưa ba lô cho Hạ Mộng Ngư rồi nói: "Mình đi thay quần áo, cậu đứng chờ mình ở cạnh đài thi đấu nhé."

Hạ Mộng Ngư nhanh tay đón lấy ba lô của Từ Tử Sung rồi ôm chặt vào lòng. Cũng chỉ với Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư mới cam tâm tình nguyện làm cô hầu nhỏ của cậu, lại ước gì ngày nào cũng được theo cậu, cậu làm gì cô làm nấy, bưng trà, rót nước, cầm cặp cho cậu...

Huấn luyện viên của Từ Tử Sung đã chờ cậu trên đài đấu từ trước, thấy Hạ Mộng Ngư đến, trên gương mặt nghiêm túc lập tức hiện lên một nụ cười vui mừng, giọng điệu của ông cũng nhẹ nhàng hẳn: "Hôm nay lại theo Từ Tử Sung đến tập à?"

"Vâng ạ!", Hạ Mộng Ngư hớn hở nói: "Em nhất quyết đòi đi đấy thầy ạ."

Huấn luyện viên vừa cười vừa gật đầu.

"Rất tốt, rất tốt."

"Không làm ảnh hưởng đến mọi người chứ ạ?", Hạ Mộng Ngư hơi lo lắng.

"Không ảnh hưởng.", trên mặt vị huấn luyện viên vẫn là nụ cười hiền lành, "Tôi cảm thấy em thỉnh thoảng đến với nó cũng rất tốt, nó cần một người đồng hành."

Hạ Mộng Ngư cảm thấy trong lời nói này ẩn chứa ý gì đó, nhân lúc Từ Tử Sung còn chưa ra, cô vội vàng hỏi: "Sao lại thế ạ, cậu ấy không có ai

https://thuviensach.vn

đến cùng ạ? Hay là cậu ấy thật sự cần có người chăm sóc ạ? Em là đứa con gái đầu tiên đến ạ?"

"Đúng. Ngoài lần đầu tiên là bố nó đưa đến ra, thì sau này đều là nó tự đến trung tâm, bất kể mưa gió, xuân hạ thu đông, chưa từng thấy một ai cùng nó đến cả... Thế nên, lần trước, nhìn thấy em, mọi người đều rất kinh ngạc."

Hạ Mộng Ngư hoàn toàn không cảm thấy mọi người kinh ngạc gì cả, hay là do người luyện quyền đều không để lộ cảm xúc?

"Cậu ấy bắt đầu tập ở đây từ khi nào ạ?", Hạ Mộng Ngư lại hỏi.

"Nó á...", huấn luyện viên thở dài một hơi: "Chắc là mười tuổi..."

"Mười tuổi? Nhỏ thế ạ?", Hạ Mộng Ngư vô cùng kinh ngạc.

"Ừ. Lúc đấy, nó là quyền thủ nhỏ nhất ở đây."

Nếu là thanh thiếu niên, một mình đi đi về về là rất bình thường, đâu yếu đuối đến mức ngày nào cũng cần bố mẹ đưa đón. Nhưng mười tuổi mà cứ một thân một mình đến trung tâm luyện quyền...

Hạ Mộng Ngư cảm thấy trái tim mình như đang bị ai đó bóp nghẹt.

Sao bố mẹ Từ Tử Sung lại đưa cậu đi luyện quyền từ nhỏ như vậy? Sao có thể nhẫn tâm như thế chứ... Đâu phải không biết luyện quyền anh phải chịu rất nhiều những nỗi đau đớn thể xác. Đã vậy còn để một mình cậu đi, rõ ràng là không quan tâm gì đến cậu, cho dù là rèn tính độc lập thì cũng không phải rèn theo cách đó. Chẳng lẽ không muốn biết con mình có bị thương trong lúc tập hay không, có vất vả khổ cực hay không?

Thật nhẫn tâm.

Huấn luyện viên lắc đầu, nặng nề thở dài.

https://thuviensach.vn

"Haiz, Từ Tử Sung là đứa rất ngoan, nhưng mà cũng khổ."

"Không sao ạ.", Hạ Mộng Ngư cúi đầu, hai tay ôm chặt ba lô của Từ Tử Sung, giọng điệu kiên định nhưng lại như đang tự nói với mình: "Không sao, từ nay về sau cậu ấy có em rồi."

Huấn luyện viên sửng sốt nhìn Hạ Mộng Ngư.

Trên gương mặt cô bé này có một vẻ kiên định khiến người khác rất yên tâm.

Huấn luyện viên cười nói: "Thế chúng tôi giao Từ Tử Sung cho em nhé?"

"Không thành vấn đề ạ! Thầy cứ yên tâm!", Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu, tủm tỉm cười: "Sau này cậu ấy có em rồi, em nhất định sẽ chăm sóc cậu ấy, từ chuyện học hành đến chuyện sinh hoạt, từ bữa ăn đến giấc ngủ, từ tâm hồn đến thể xác!"

"Chuyện khác em không dám cam đoan, nhưng dịu dàng săn sóc, am hiểu lòng người, tám chữ này em nằm lòng rồi! Em không khoác lác đâu!"

"Thầy cứ chờ mà xem, em đảm bảo sẽ bù đắp cho mười bảy năm thiếu thốn tình cảm của cậu ấy."

Bỗng nhiên huấn luyện viên cúi đầu bật cười.

Hạ Mộng Ngư không hề phát hiện ra điều gì, vẫn còn đang nghĩ huấn luyện viên bị mình chọc cười nên nháy mắt mấy cái với ông, còn dõng dạc nói: "Đại ái vô cương!"

"Tuyệt đấy."

Phía sau bỗng nhiên truyền tới một giọng nói quen thuộc.

https://thuviensach.vn

"Được đấy."

Mẹ kiếp.

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn vị huấn luyện viên đang cười ha hả, rốt cuộc cũng hiểu vì sao vừa rồi ông lại có biểu cảm như vậy.

Có phải ai luyện quyền cũng vô tâm thế không? Sao không nhắc cô được một câu nào thế!

Huấn luyện viên nhanh chóng thu lại nụ cười, sau đó nghiêm túc gật đầu với Từ Tử Sung.

Coi như hai người đã chào hỏi.

Từ Tử Sung đi từ phía sau Hạ Mộng Ngư lên, lúc đi ngang qua cô còn khẽ cười bên tai cô một tiếng, cười đến mức khiến mặt Hạ Mộng Ngư đỏ bừng.

Đồ đểu.

"Khởi động đi.", huấn luyện viên trở về dáng vẻ nghiêm túc, nói với Từ Tử Sung: "Hôm nay tập nhanh một chút, xong sớm rồi em về nghỉ ngơi đi."

"Vâng ạ."

Từ Tử Sung bắt đầu khởi động, lại nhìn thoáng qua vẻ xấu hổ của Hạ Mộng Ngư rồi nói: "Đừng đứng đực ra đấy nữa."

"Mình có đâu.", Hạ Mộng Ngư nhanh chóng hoàn hồn.

"Lát nữa chú ý nhìn."

"Hả?", Hạ Mộng Ngư nghi hoặc hỏi: "Nhìn cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Mình."

Hạ Mộng Ngư đang định lườm một cái đầy khinh bỉ để sỉ vả thái độ cợt nhả khác thường của Từ Tử Sung, thì đúng lúc, Từ Tử Sung choàng cái khăn lau mồ hôi của cậu lên đầu Hạ Mộng Ngư, che đi ánh mắt của cô.

"Cậu làm gì đấy, đáng ghét."

Hạ Mộng Ngư mất hứng lấy cái khăn xuống, đang định trừng mắt với cậu thì bỗng dưng lại chạm phải ánh mắt cậu.

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư, ánh mắt dịu dàng như nước khiến Hạ Mộng Ngư hết hồn. Ánh mắt cậu từ trước đến nay vẫn như một hồ nước, tĩnh mịch, lành lạnh, nhưng hiện giờ nó lại chứa dương quang, khiến Hạ Mộng Ngư bắt được một tia dịu dàng.

Dịu dàng...

Hạ Mộng Ngư chưa bao giờ liên hệ từ này với Từ Tử Sung. Nhưng ánh mắt của cậu hiện giờ thật sự rất dịu dàng.

Từ Tử Sung nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thường, cậu nghiêng mặt, thần sắc có phần khác lạ, có lẽ là hơi ngại ngùng.

Bỗng nhiên, hai mắt Hạ Mộng Ngư long lanh ánh nước.

"Từ Tử Sung, những lời mình vừa nói là thật đấy.", Hạ Mộng Ngư không nhịn được, phải bày tỏ ngay, cô sợ Từ Tử Sung không biết được cô chân thành đến mức nào, "Mình thật sự sẽ ở bên cạnh chăm sóc cậu."

"Đồ ngốc.", Từ Tử Sung nghiêm túc nói.

Hạ Mộng Ngư thoáng sửng sốt vì lời nói này của Từ Tử Sung.

Cô đang bị cự tuyệt sao?

https://thuviensach.vn

"Cậu không cần chăm sóc mình.", Từ Tử Sung lại nói thêm: "Nhìn mình là được rồi."

"Ở bên cạnh mình."

"Không cần làm gì cả."

"Cậu ở đây là được rồi."

Bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư lại mềm lòng, quả thật chỉ hận không thể hóa thành một vũng nước ngay được.

Từ Tử Sung này sao lại luôn nói những câu khiến cô cảm động đến thế cơ chứ!

"Nhưng mà...", Từ Tử Sung dừng một chút rồi nói: "Cậu vừa mới nói sẽ chăm sóc mình, từ tâm hồn đến thể xác, mình đang tò mò..."

"Cậu định chăm sóc thể xác của mình như thế nào, hả?"

Hạ Mộng Ngư đen mặt, vô cảm nhìn Từ Tử Sung.

Hiện giờ cô lại không thấy cảm động nữa rồi!

Nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung lại khẽ cười một tiếng, rồi không trêu cô nữa mà đi sang một bên bắt đầu khởi động.

Từ Tử Sung chỉ mặc một chiếc quần đấu quyền anh, tuy rằng lý trí nhắc Hạ Mộng Ngư không được nhìn cậu chằm chằm như thể dạng con gái mê giai, nhưng ánh mắt cô thì lại cứ dán lên nửa thân trên để trần của cậu.

Từ Tử Sung khởi động xong, Hạ Mộng Ngư vội vàng chạy như bay đến đưa khăn mặt cho cậu. Từ Tử Sung đang định đưa tay nhận thì Hạ Mộng Ngư lập tức rụt tay về.

https://thuviensach.vn

"Không được, đã nói là phải chăm sóc cả thể xác của cậu rồi, sao có thể để cậu tự lau mồ hôi được chứ!"

Hạ Mộng Ngư cười đầy vẻ nịnh nọt.

"Cái việc nặng nhọc này cứ để mình!"

Không cho Từ Tử Sung cơ hội do dự, Hạ Mộng Ngư lập tức cầm khăn lau mồ hôi cho cậu.

Đầu tiên là mặt, Hạ Mộng Ngư nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Từ Tử Sung, gương mặt hiện lên nụ cười dịu dàng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn cậu, lúc chạm phải ánh mắt cậu thì lại tiếp tục tập trung nhìn gương mặt cậu.

Từ Tử Sung hơi cong khóe miệng, bỗng nhiên lại cảm thấy được chăm sóc thế này có vẻ cũng rất thích.

Lau mồ hôi trên mặt xong, Hạ Mộng Ngư lại bắt đầu lau mồ hôi trên người cậu.

Lúc này, Từ Tử Sung mới cảm thấy sự bất thường của Hạ Mộng Ngư. Động tác của cô rất chậm, tốc độ di chuyển như rùa bò, bàn tay đi dọc từ cổ cậu xuống, nhẹ nhàng quệt cái khăn qua ngực cậu, khiến cậu một phen chấn động. Từ xương quai xanh đến cơ ngực, lại từ ngực đi xuống, một đường trơn tuột đến bụng, thế nhưng vẫn không có vẻ sẽ dừng lại.

Từ Tử Sung đột ngột nắm lấy tay Hạ Mộng Ngư.

"Được rồi..."

"Chưa được!", bàn tay cầm khăn mặt của Hạ Mộng Ngư vẫn đặt ở bụng Từ Tử Sung không dời, cô nói: "Vẫn chưa lau khô mà."

"Trên người không cần lau."

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung giật phăng cái khăn rồi ném sang một bên.

Hạ Mộng Ngư được đà chạm hẳn tay vào bụng Từ Tử Sung, rồi ngẩng lên, dùng ánh mắt quyến rũ nhìn Từ Tử Sung và nũng nịu nói: "Nhưng mà còn có mồ hôi này."

Từ Tử Sung há miệng kinh ngạc, cậu nghiêm mặt nhìn Hạ Mộng Ngư và nói: "Hạ Mộng Ngư, cậu làm đại khái là được rồi."

Hạ Mộng Ngư biết mình đã đạt được mục đích nên liền thu tay về, cười tủm tỉm với Từ Tử Sung: "Thế cậu tập chăm chỉ nhé!"

"Ừ."

"Sao cậu vẫn chưa đi?"

"Đứng đây một lát."

"À..."

Từ Tử Sung đứng yên một lúc, bắt gặp vẻ tiểu nhân đắc ý của Hạ Mộng Ngư thì lạnh mặt hỏi: "Cậu cố ý phải không?"

"Cố ý, cố ý cái gì?", Hạ Mộng Ngư ra vẻ vô tội: "Cậu nói gì, mình không hiểu!"

Từ Tử Sung bó tay, cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi.

"Quên đi."

Từ Tử Sung xoay người nhảy lên đài đấu, bắt đầu tập bài tập của ngày hôm nay với huấn luyện viên.

Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới đắc ý ôm ba lô của cả hai đứng nhìn cậu tập.

https://thuviensach.vn

Haiz, đàn ông quả là loài sinh vật đáng thương, không thể nào khống chế bản thân, suốt đời thua bởi mấy lạng thịt ở phía dưới.

Đáng thương, đáng buồn, đáng tiếc.

Hạ Mộng Ngư chỉ đứng xem Từ Tử Sung tập một lúc, thấy không có gì mới mẻ bèn ngồi bên cạnh đài làm bài tập.

Làm xong bài của mình, cô lại bắt chước chữ của Từ Tử Sung để giúp cậu làm mấy bài tập vốn dĩ chẳng mấy khó khăn với cậu, mà với trình độ của cậu thì chẳng cần phải làm đi làm lại một dạng tương tự.

Bài tập trên lớp luôn có điểm không hay như thế, vì phải ra đề phù hợp với mọi đối tượng học sinh, nên thật ra có nhiều bài họ không nhất thiết phải làm, hoặc là làm đi làm lại.

Xong xuôi, Hạ Mộng Ngư lại giúp Từ Tử Sung chép những đề cậu phải làm, bỏ thừa chỗ trống cho cậu, cố gắng giúp cậu tiết kiệm thời gian.

Có người nhìn thấy Hạ Mộng Ngư dựa vào đài luyện quyền để làm bài tập thì tò mò, sán lại xem, rồi còn tán dóc với cô.

"Em gái viết cái gì đấy?"

...

"Ôi, cái này phức tạp quá, anh nhìn không hiểu."

...

"Chữ này giống nhỉ, ha ha, chữ xấu như thế mà cũng không làm khó em được."

...

https://thuviensach.vn

"Cô bé, em học trường nào đấy? Cùng trường với Từ Tử Sung sao?"

...

"Hai đứa có quan hệ gì thế, sao lại chạy đến đây làm bài tập vậy?"

...

Hạ Mộng Ngư kiên nhẫn trả lời tất cả câu hỏi của mọi người, vừa lễ phép vừa nhu mì, giọng điệu khách sáo, thái độ nhiệt tình, khiến cả đám đàn ông ở trung tâm này đều có ấn tượng rất tốt về cô.

Thoạt nhìn có vẻ rất ngoan, tính tình xem ra cũng tốt, lại lanh lợi hoạt bát, rất hợp với một Từ Tử Sung vốn cực kỳ khó hiểu.

"Được đấy, được đấy.", mọi người đều nói vậy.

Từ Tử Sung nhìn về phía Hạ Mộng Ngư đang bị vây quanh trong cả đám người, trên mặt lập tức hiện lên vẻ lo lắng, nhưng bất ngờ lại bị huấn luyện viên nhận ra.

"Sợ cái gì, ở đây làm gì có người xấu, ai dám bắt nạt nó nào?", huấn luyện viên bất đắc dĩ nói: "Mọi người cũng chỉ đang quan tâm em thôi, căng thẳng cái gì chứ."

Từ Tử Sung cũng biết, chỉ là để ý Hạ Mộng Ngư theo bản năng. Cậu thu ánh mắt lại, thấp giọng lên tiếng, "Vâng, em biết."

"Là một cô bé tốt đấy, nên quý trọng.", huấn luyện viên nói, sau đó lại vỗ vai Từ Tử Sung: "Hôm nay tập cũng tương đối rồi, hai đứa đi chơi đi, nhưng đừng để mệt quá, cũng đừng để ảnh hưởng đến trận đấu ngày mai."

"Được ạ."

https://thuviensach.vn

"Không căng thẳng chứ? Trận đấu chuyên nghiệp đầu tiên của em mà."

Từ Tử Sung cởi găng tay, sắc mặt bình tĩnh, "Không căng thẳng ạ."

"Ừ, không thành vấn đề đâu, thầy tin em. Ngày mai mọi người đều đến xem em thi đấu, em cũng đưa cả con bé con kia đến đi, mọi người sẽ chăm sóc con bé hộ cho."

Con bé con, Hạ Mộng Ngư sao?

Từ Tử Sung bó tay. Cô đâu còn là một cô bé, suy nghĩ có khi còn hơn cả người lớn ấy chứ.

Hạ Mộng Ngư không phải là một cô bé con, mà là yêu tinh, là con thỏ tinh.

"Để em hỏi cô ấy đã, xem cô ấy có đi được hay không.", Từ Tử Sung lại nói thêm: "Nhưng mà nếu cô ấy đến thì cũng không cần phiền mọi người chăm sóc đâu ạ, tự em chăm sóc được rồi."

Huấn luyện viên sửng sốt, thấy Từ Tử Sung đã đi đến chỗ Hạ Mộng Ngư thì không nhịn được cười.

Thằng nhóc này, tính chiếm hữu lớn ghê, trước nay đâu có thấy!

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Lúc Từ Tử Sung tập luyện xong rồi tới tìm Hạ Mộng Ngư thì cô đã làm xong hết bài tập của cả hai người.

Thấy Từ Tử Sung đến, cô vội cầm vở bài tập lên giải thích với cậu, rằng đâu là bài cậu phải tự làm, đâu là bài chỉ cần cậu xem qua thôi, đâu là bài cậu không cần quan tâm đến.

Thấy Hạ Mộng Ngư cứ lẩm bẩm không ngừng với quyển vở, ánh mắt Từ Tử Sung dừng lại trên gương mặt cô, nhìn không ra cảm xúc gì.

Hạ Mộng Ngư không thấy Từ Tử Sung đáp một lời nào mà chỉ đứng im bên cạnh, trong lòng cô bỗng có chút bất an. Có lẽ nào cô tự động làm bài tập thay cậu lại khiến cậu mất vui không?

"Mình... Chỉ là mình muốn bớt thời gian cho cậu thôi. Mình thấy cậu ngày nào cũng phải vừa học vừa luyện tập, lại còn phải chuẩn bị cho trận đấu nữa, thế nên mình mới muốn giúp cậu giảm bớt áp lực."

Từ Tử Sung không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn gương mặt Hạ Mộng Ngư.

"Nếu cậu không thích mình làm bài cho cậu thì sau này mình sẽ không làm nữa, cậu đừng có giận nhé..."

Hạ Mộng Ngư cảm thấy mình luôn làm việc rất đúng mực, nhưng với Từ Tử Sung thì lại cứ bất giác muốn vượt qua ranh giới của quan hệ giao tế bình thường, lại cứ xen vào việc riêng của cậu, lại cứ làm những chuyện mà vốn dĩ cô sẽ tuyệt đối không làm.

https://thuviensach.vn

"Mình không giận."

"Thế sao cậu nhìn mình nghiêm túc vậy? Hù dọa chết người ta.", Hạ Mộng Ngư thở phào một hơi rồi nói: "Mình còn tưởng là chọc giận cậu rồi chứ..."

"Mình nhìn cậu là bởi vì cậu xinh thôi."

Từ Tử Sung nghiêng đầu, hắng hắng giọng rồi xoa khẽ chóp mũi, mặc dù có chút ngượng ngùng nhưng vẫn nói: "Mỗi lần cậu giảng bài hay nói chuyện, mình đều cảm thấy cậu rất xinh... Cho nên mới nhìn cậu."

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, sau đó cúi đầu cười.

Nói thật, những câu thả thính như vậy của Từ Tử Sung không ít, nhưng đây lại là câu khiến Hạ Mộng Ngư xấu hổ nhất.

"Nói linh tinh.", Hạ Mộng Ngư cau mày.

Cô nở nụ cười đắc ý rồi hất cằm nói: "Rõ ràng là mình có như thế nào cũng đều vô cùng xinh đẹp!"

Từ Tử Sung cười tươi, gật gật đầu. "Ừ."

Hạ Mộng Ngư vui vẻ giúp Từ Tử Sung dọn sách vở rồi bỏ vào ba lô.

Từ Tử Sung mở một chai nước khoáng, đưa cho Hạ Mộng Ngư rồi nói: "Chữ của mình xấu thế mà cậu bắt chước được giống thật, sau này bài tập của mình giao hết cho cậu đấy."

"Được thôi!"

Hạ Mộng Ngư đáp không chút do dự, nhận lấy chai nước rồi tu ừng ực.

https://thuviensach.vn

Nhìn dáng vẻ uống nước của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung mất tự nhiên dời ánh mắt, quay đi không nhìn cô nữa.

Chết tiệt.

Giết người mà.

Cậu hắng giọng, vẻ mặt nghiêm túc, "Mình nói đùa thôi, sao có thể bắt cậu ngày nào cũng làm bài tập cho mình được chứ..."

"Nhưng mà mình nói thật đấy.", Hạ Mộng Ngư uống nước xong liền mở to hai mắt nhìn Từ Tử Sung: "Mình định sau này sẽ làm thế đấy, tiết kiệm thời gian cho cậu."

Lúc này, Từ Tử Sung mới quay đầu nhìn về phía Hạ Mộng Ngư.

"Cậu làm việc của cậu đi, chuyện của cậu quan trọng hơn, không cần lãng phí thời gian cho mình đâu."

"Thời gian dành cho cậu sao lại là lãng phí được?", Hạ Mộng Ngư bĩu môi, trả lại chai nước cho Từ Tử Sung rồi than thở: "Hơn nữa, có một vĩ nhân đã từng nói, thời gian tốt đẹp như vậy, dùng vào việc gì cũng đều là lãng phí. Một khi đã vậy, chi bằng mình lãng phí cho cậu đi..."

Từ Tử Sung cảm thấy Hạ Mộng Ngư cũng thật giỏi ngụy biện, nói chuyện lý lẽ với cô không bao giờ thắng nổi.

"Vĩ nhân nào nói?"

"Mình đây!"

Từ Tử Sung hoàn toàn hết cách với Hạ Mộng Ngư.

"Mình nhớ là vị vĩ nhân này từng nói mình chỉ một lòng học hành."

https://thuviensach.vn

"Đúng, nhưng mà thế sự vô thường, hiện giờ mình không còn là mình của ngày xưa nữa, mình thay da đổi thịt rồi."

"Á?"

"Đúng, trước đây mình chỉ một lòng học hành.", Hạ Mộng Ngư nở nụ cười ngọt ngào, "Giờ mình chỉ một lòng với cậu!"

Từ Tử Sung không khống chế được khóe miệng đang cong lên.

"Khá lắm... Hôm nay rất dẻo miệng."

"Đương nhiên rồi.", Hạ Mộng Ngư rung đùi đắc ý, lại ngọt ngào nói: "Không phải đã nói là sẽ chăm sóc cả tâm hồn cậu sao? Cũng phải dỗ dành cậu một chút chứ."

"Là đang dỗ mình hả?"

Ánh mắt Từ Tử Sung trầm xuống.

Hạ Mộng Ngư không sợ dáng vẻ thái quá này của Từ Tử Sung. Cô tủm tỉm cười với cậu rồi đi đến trước mặt cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu và nói: "Đúng, mình đang dỗ cậu đấy, không được sao?"

"Dỗ cậu như dỗ tâm can bảo bối ấy. Không được sao?"

Từ Tử Sung ngẩn người, hơi nghiêng đầu, gương mặt thoáng ửng đỏ. Quen nhau đã lâu, nghe Hạ Mộng Ngư nói lời ngon ngọt nhiều như vậy, đáng ra cậu nên sớm miễn dịch mới đúng, nhưng Từ Tử Sung lại cứ vui sướng một cách không tự chủ được.

"Được.", Từ Tử Sung nói.

Thời gian còn sớm, Hạ Mộng Ngư không sốt ruột về nhà, Từ Tử Sung liền đề nghị: "Muốn vận động một chút không? Để mình đưa cậu lên tập,

https://thuviensach.vn

cậu ngồi cả ngày cũng không tốt."

"Được đấy!"

Hạ Mộng Ngư đồng ý một cách đầy kích động, như là sợ Từ Tử Sung sẽ đổi ý, cô tung tăng leo lên đài luyện quyền.

Nhìn Hạ Mộng Ngư nhấp nhỏm mãi mà vẫn không leo lên được đài luyện quyền, Từ Tử Sung bó tay, đành phải nhảy lên để kéo cô. Còn chưa kịp hành động thì đã có người anh em của Từ Tử sung nhanh tay nhanh chân đẩy mấy tấm đệm tới chân Hạ Mộng Ngư.

"Cô bé, dùng cái này đi."

"Cảm ơn anh nhé!"

Hạ Mộng Ngư tự giẫm lên tấm đệm để trèo lên trên.

Từ Tử Sung khẽ gật đầu với người đã đẩy đệm đến cho Hạ Mộng Ngư.

Ông anh kia đấm ngực, cười cười với Từ Tử Sung vẻ "không có gì". Vất vả lắm ông em mới đưa được em dâu đến, mọi người đương nhiên phải chăm sóc đặc biệt rồi.

Hạ Mộng Ngư lon ton chạy đến trước mặt Từ Tử Sung rồi chìa tay ra với cậu, "Quấn băng vải cho mình đi!"

Thấy Hạ Mộng Ngư vui như vậy, Từ Tử Sung cũng không nhịn được cười.

"Chờ chút, mình đi lấy cho cậu."

Từ Tử Sung vừa nói xong thì huấn luyện viên đã mang băng vải và găng tay tới, đưa cho cậu và nói: "Cho em này, cả băng vải lẫn găng tay

https://thuviensach.vn

nhé. Đây là đôi số 6 câu lạc bộ mới mua, có đúng đôi này thôi đấy."

Từ Tử Sung nhận lấy, huấn luyện viên cười với cậu.

Hạ Mộng Ngư đưa mắt nhìn, cả băng vải và găng tay đều là màu hồng.

"Wow, không phải là mua riêng cho em đấy chứ?", Hạ Mộng Ngư hỏi.

"Đúng.", huấn luyện viên đáp: "Em thành khách vip của câu lạc bộ này rồi đấy."

"Em có cần đóng hội phí hay gì không ạ?", Hạ Mộng Ngư ngại ngùng hỏi.

"Không cần, cả đống người thế này mà còn cần tiền của em sao? Cứ dùng đi."

Huấn luyện viên đi rồi, Hạ Mộng Ngư mới hỉ hả hỏi Từ Tử Sung: "Sao mọi người lại ưu ái mình thế nhỉ?"

Từ Tử Sung chỉ cười chứ không nói lời nào.

"Mình cảm thấy chắc chắn là họ muốn hối lộ mình, để giao cậu hoàn toàn cho mình chăm sóc."

"Thế cậu có muốn không?", Từ Tử Sung hỏi.

"Muốn!", Hạ Mộng Ngư không có chút do dự.

Từ Tử Sung lại cúi đầu cười, "Tốt lắm."

Từ Tử Sung quấn băng vải giúp Hạ Mộng Ngư, rồi lại đeo găng tay cho cậu.

Hạ Mộng Ngư nôn nóng hỏi: "Hôm nay bọn mình tập cái gì?"

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nghĩ một lát rồi nói: "Thực chiến đi."

"Mình đánh thực chiến với ai cơ?"

"Mình?"

"Anh giai à, cậu không nói đùa với mình đấy chứ?"

"Không."

"Từ Tử Sung."

"Gì?"

"Cậu không định đánh nhau với mình đấy chứ?"

Từ Tử Sung bất đắc dĩ cười, bình thường trông Hạ Mộng Ngư lợi hại ra trò, sao lúc này lại rén như vậy.

"Không phải sợ, chỉ cho cậu biết chút chút về quyền anh thôi, không phải thực chiến như lúc thi đấu đâu."

"Mình không muốn, mình sợ đau, nắm tay của cậu lợi hại như vậy, đánh vào người mình chắc chắn rất đau, mình không muốn thực chiến với cậu."

"Sẽ không đánh cậu bị thương đâu, nhẹ thôi."

"Không muốn."

"Tin mình đi."

Hạ Mộng Ngư hết cách, Từ Tử Sung đã bảo cô phải tin cậu rồi, đương nhiên cô chỉ có thể tin cậu mà thôi.

"Được rồi, thế thì cậu phải nhẹ chút nhé!"

https://thuviensach.vn

"Yên tâm."

Từ Tử Sung giảng giải một chút cho Hạ Mộng Ngư nghe xem lát nữa phải tập thế nào.

"Cậu tấn công, mình phòng thủ."

"Tấn công thế nào?"

"Thì là tung chưởng đánh mình. Yên tâm, mình sẽ đỡ được. Cậu cũng phải chú ý đến động tác đỡ của mình, đến lúc đổi sang cậu phòng thủ thì làm theo như thế... Lát nữa cậu đánh liên tục một phút đòn đấm thẳng, sau đấy chuyển sang một phút đấm xốc, một phút sau nữa là đấm móc, cuối cùng là một phút đòn phối hợp tùy ý. Hiểu không?"

"Hiểu, nhưng mà thật ra...", Hạ Mộng Ngư mếu máo nói: "Mình không muốn đánh cậu đâu...Mình không nỡ."

Từ Tử Sung quả thực không biết nói Hạ Mộng Ngư như thế nào.

"Cậu cảm thấy cậu đánh nổi mình sao?...Đánh!"

Hạ Mộng Ngư đành chịu, ra đòn mà có vẻ không hề tình nguyện.

Đợi cho cô đánh xong một lượt đầu thì bên đài luyện quyền đã có không ít người đứng xem. Mọi người chưa từng thấy ai đánh người ta mà lại ấm ức như vậy, miệng mếu máo, trông như sắp khóc đến nơi. Ai nấy đều buồn cười, châu đầu ghé tai thì thầm, sau đó đều nhìn Tử Tử Sung một cách trêu chọc.

Từ Tử Sung cũng hết cách với Hạ Mộng Ngư, đợi cho cô đánh nốt đòn thứ hai, cậu mới nói: "Thôi, không cần cậu đánh nữa, cậu phòng thủ đi."

"Ờ, được..."

https://thuviensach.vn

"Còn nhớ mình dạy cậu đỡ như thế nào không?"

Hạ Mộng Ngư gật đầu rồi lại hỏi: "Cậu không đánh mình thật đấy chứ?"

"Đương nhiên là phải đánh thật chứ."

"Nhưng mà chắc chắn là cậu không dùng lực đúng không?"

"Đương nhiên là phải dùng lực rồi."

Vẻ hòa nhã lúc nãy của Hạ Mộng Ngư tan thành mây khói.

Mẹ kiếp.

Từ Tử Sung cười, "Có hối hận vì lúc nãy được tấn công mà không tung đòn mạnh không?"

"Có..."

"Lại đây, chuẩn bị."

Hạ Mộng Ngư lập tức vào tư thế sẵn sàng đón quyền.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn hết vào tay Từ Tử Sung, ai nấy đều như ngừng thở, hi vọng Từ Tử Sung không dùng sức thật để mà đánh cho con nhà người ta khóc ầm lên. Khó lắm mới tìm được em dâu cho họ, đừng có để cô chạy mất.

Từ Tử Sung giơ một tay, đấm về phía Hạ Mộng Ngư.

Cô nhắm mắt như để chặn lại cảm giác kích động trong mình.

Nắm tay nhẹ nhàng dừng lại trên găng tay của Hạ Mộng Ngư, thậm chí đến cả âm thanh ma sát cũng không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Một đòn này khiến cả câu lạc bộ im lặng.

Mọi người hận không thể hộc máu ngay tại trận, có người đứng bên cạnh đang uống nước, vừa nhìn thấy cảnh tượng đó thì phun hết nước trong miệng ra.

Mẹ nó, đây mà là đấm bốc á?

Con mẹ nó, cả đời họ chưa từng thấy đòn nào nhẹ như thế.

Nắm đấm mà như là bông vậy...

Rốt cuộc mọi người không kiềm chế được phải cười nhạo Từ Tử Sung.

"Em giai, nắm đấm này của cậu không ổn rồi, bao nhiêu năm tập luyện bằng không."

"Ha ha, mẹ, thế mà còn đòi làm quyền thủ số một của câu lạc bộ mình cơ..."

"Không được đâu ông em, nhẹ hều thế!"

Mọi người đều trêu ghẹo Từ Tử Sung, còn cậu thì chẳng buồn để tâm đến, chỉ tiếp tục tập cùng Hạ Mộng Ngư, nhưng đánh thêm mấy cú nữa thì càng đánh càng nhẹ.

Tiếng cười của mọi người mãi không dứt, ai cũng như đang mang tâm trạng xem kịch vui. Bọn họ khổ lắm mới có được cơ hội này, sao lại không cười Từ Tử Sung thêm vài câu?

Rốt cuộc, Từ Tử Sung cũng hết cách, cậu thu nắm tay lại rồi bất đắc dĩ nói: "Thôi."

"Không tập nữa à?", Hạ Mộng Ngư nghi hoặc hỏi.

https://thuviensach.vn

"Không tập nữa...", Từ Tử Sung thở dài một hơi, "Sau này bọn mình cũng đừng luyện quyền pháp nữa, cũng không chơi thực chiến nữa."

"Ờ...", thật ra Hạ Mộng Ngư không có ý kiến gì, vì dù sao cô cũng không hiểu mấy về quyền anh, cô hỏi: "Thế giờ bọn mình làm gì?"

"Đi, về thôi."

Từ Tử Sung giúp Hạ Mộng Ngư tháo găng tay và băng vải, đám anh em đứng xung quanh thấy họ không tập nữa nên cũng giải tán.

Hạ Mộng Ngư thấy Từ Tử Sung cau mày thì cười tủm tỉm, "Quả nhiên cậu không nỡ đánh mình nhỉ?"

Từ Tử Sung không nói lời nào.

"Quả nhiên mình là bảo bối của cậu đấy!", Hạ Mộng Ngư đeo vẻ mặt dào dạt đắc ý.

"Không phải là cậu vừa nhìn mình đã mềm nhũn rồi đấy chứ?"... Ha ha, thế mà còn nói sẽ dùng sức đánh mình cơ, lừa đảo, rõ ràng là với mình, cậu không cứng nổi!"

Bỗng nhiên, Từ Tử Sung ngẩng đầu, dùng ánh mắt hung tợn nhìn Hạ Mộng Ngư, hai mắt như sắp bốc hỏa đến nơi.

Hạ Mộng Ngư hoảng sợ.

Nhìn cô như thế làm gì, trông cứ như muốn ăn thịt người ta không bằng.

"Hạ Mộng Ngư."

"Hả?"

https://thuviensach.vn

"Cậu chờ đấy cho mình."

"Chờ?", Hạ Mộng Ngư ngơ ngác hỏi: "Chờ cái gì?"

"Mình sẽ cho cậu biết mình có cứng nổi không."

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Từ Tử Sung tắm rồi thay quần áo, chuẩn bị cùng Hạ Mộng Ngư đi về, nhưng lúc ra khỏi phòng thay đồ, cậu chợt nhìn thấy Hạ Mộng Ngư đang bị vây quanh bởi cả đám người của trung tâm. Cậu nhíu mày, bước vội tới, lại gần thì mới biết là Hạ Mộng Ngư đang thêm cả loạt tài khoản weixin.

Mọi người đang chờ xung quanh Hạ Mộng Ngư, trên mặt ai cũng hiện rõ vẻ vui sướng.

Hạ Mộng Ngư giơ mã QR trong máy ra để mọi người quét mã của cô.

“Làm phiền các anh rồi.”

Hạ Mộng Ngư cười rõ ngọt ngào, giọng điệu cực kỳ nhỏ nhẹ.

“Sau này còn phải nhờ các anh chăm sóc Từ Tử Sung nhà em nhiều ạ.”

Từ Tử Sung cạn lời, cậu cần người khác chăm sóc lúc nào chứ. Con thỏ tinh này lại giở trò quỷ quái gì đây?

“Cậu ấy có động tĩnh gì là phải báo cho em biết ngay đấy nhé!… Bị thương này, tâm trạng không tốt này, hoặc là không ăn no này… Đúng rồi, nhất là nếu có cô nào đến tìm cậu ấy, nhất định, nhất định phải gọi cho em ngay đấy!”

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng không nghe nổi nữa, cậu khẽ ho một tiếng rồi đi về phía Hạ Mộng Ngư. Đến lúc này, mọi người mới hỉ hả tản đi.

https://thuviensach.vn

Thấy Từ Tử Sung đến, Hạ Mộng Ngư không hề cảm thấy xấu hổ, mà còn sung sướng giơ di động ra với cậu rồi nói: “Mình vừa kết bạn với đám anh em ở đây, cậu không để ý chứ?”

Để ý có tác dụng sao?

Từ Tử Sung bất đắc dĩ thở dài.

“Rốt cuộc cậu add bao nhiêu người đấy?”, Từ Tử Sung cau mày hỏi.

Hạ Mộng Ngư đếm đếm rồi cười tủm tỉm đáp: “Mười người thôi chứ mấy.”

“Cậu là tú bà đấy hả?”

“Đúng đấy!”, Hạ Mộng Ngư giơ tay ra trước mặt Từ Tử Sung, năm ngón tay nắm lại, cô híp mắt nói: “Trong trường có mình trông chừng rồi, còn có cả Phạm Tiểu Kiều với Từ Tang bày mưu tính kế cho nữa. Giờ trong trung tâm, mình cũng có nhiều cơ sở ngầm, lại cả huấn luyện viên làm hậu thuẫn vững chắc cho mình nữa. Mọi hành động của cậu đều trong tầm kiểm soát của mình, thế nên phải ngoan ngoãn một chút, đừng hòng giở trò sau lưng mình.”

Con thỏ tinh này đúng là lắm trò.

Từ Tử Sung bị dáng vẻ của Hạ Mộng Ngư chọc cười, cậu hỏi: “Mình có thể giở trò gì sau lưng cậu chứ?”

“Tìm Britney khác chứ gì nữa!”

“Một cậu là đủ rồi.”, Từ Tử Sung dứt khoát khoác ba lô lên rồi thở dài: “Mình còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa.”

Những cô gái khác đòi gì ở cậu thì Từ Tử Sung không biết, nhưng Hạ Mộng Ngư đòi gì thì cậu biết.

https://thuviensach.vn

Là đòi mạng cậu.

Cũng không còn nhiều thời gian nữa, Hạ Mộng Ngư vội vàng về nhà trước khi bố mẹ cô trở về.

Cô vừa gửi tin nhắn cho mẹ để thăm dò, nhờ mẹ lúc đi ngang qua cửa hàng tiện lợi thì mua một lốc sữa, cô đói. Mẹ lại nói rằng bố mẹ chắc phải một tiếng mới về nên cô tự đi mua thì hơn.

Tính thời gian thì khoảng bốn mươi lăm phút nữa là Hạ Mộng Ngư có thể về đến nhà, vì vậy cô vội lễ phép chào tạm biệt các anh trong trung tâm rồi kéo Từ Tử Sung đi.

Gần chỗ này là một khu kinh tế khá phát triển, lúc này lại vừa đúng vào giờ tan tầm của các xí nghiệp. Tàu điện ngầm đông kín người, nhốn nha nhốn nháo, cứ thỉnh thoảng lại có thêm người chen tới nên không gian càng lúc càng chật chội.

Thấy Hạ Mộng Ngư bị đẩy tới đẩy lui trong đám đông, Từ Tử Sung thở dài một hơi, giơ một tay ra kéo cô đến trước mặt mình rồi vòng tay ôm lấy thắt lưng cô.

“Bị đẩy đến chỗ nào rồi?”, Từ Tử Sung cau mày nói: “Tóm lấy mình đây này.”

Hạ Mộng Ngư đỏ mặt, lập tức ngẩng đầu nhìn Từ Tử Sung. Một tay cậu giơ lên nắm lấy tay cầm tròn, một tay nhẹ nhàng đặt trên thắt lưng của cô, gương mặt nhìn thẳng không chút biểu cảm, dáng vẻ như thể đây là chuyện đương nhiên vậy.

Hạ Mộng Ngư không kiềm chế được liền cúi đầu cười trộm, sau đó giang hai tay ra ôm lấy cậu, lại chẳng kiêng dè gì mà tựa đầu vào ngực cậu.

Cô không thèm tóm đâu, tóm đâu thú vị, cô muốn ôm một cái cơ!

https://thuviensach.vn

Vòm ngực Từ Tử Sung rất rộng, khiến người khác có cảm giác vô cùng an tâm, như thể chỉ cần dựa vào cậu là sẽ an toàn, trên đời này không gì có thể làm tổn thương cô cả.

Hạ Mộng Ngư dựa sát vào Từ Tử Sung, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của cậu, lại cảm thấy… Wow, sao lại rắn chắc vậy! Cô thầm cảm thán trong lòng, cuối cùng không nhịn được bèn giơ tay chạm vào cơ ngực của cậu, lại không nhịn được phải thò tay nắn cánh tay của cậu.

Trên tàu điện ngầm chật ních người, Từ Tử Sung phải dùng một tay để giữ thăng bằng, một tay đỡ cô, đương nhiên Hạ Mộng Ngư phải tranh thủ thời cơ cậu không thể phản kháng để sơ múi cậu một chút chứ.

Bỗng nhiên, Hạ Mộng Ngư có cảm giác mông mình bị người ta nặng nề vỗ một cái. Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt nghiêm túc của Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung nghiêng đầu nhìn Hạ Mộng Ngư, cậu khẽ nhíu mày, giọng nói trầm thấp, ngữ điệu không mấy vui.

“Đừng có lộn xộn.”

“Mình đâu có đâu…”, Hạ Mộng Ngư vừa nói vừa giơ cả hai tay ra sờ soạng người Từ Tử Sung, “Đâu làm gì đâu…”

Từ Tử Sung lại vỗ mông Hạ Mộng Ngư một cái, còn dùng sức hơn. Ánh mắt cậu đầy vẻ uy hiếp, giọng điệu nghiêm khắc: “Đừng có nghịch.”

Lúc này Hạ Mộng Ngư mới ngoan ngoãn đưa tay ôm thắt lưng Từ Tử Sung, rồi tựa vào cậu và thấp giọng nói: “Như thế này thì được chứ?”

Từ Tử Sung thở một hơi nặng nề.

“Được.”

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc cũng đến trạm. Từ Tử Sung lo Hạ Mộng Ngư đi đêm nên cứ nhất quyết đòi đưa cô về đến tiểu khu.

Hạ Mộng Ngư sợ gặp phải người quen nên không dám đi quá gần Từ Tử Sung, hai người một trước một sau thả bước dưới ánh trăng, một lát sau thì đến con ngõ nhỏ mà ngày đó Từ Tử Sung đưa Hạ Mộng Ngư về.

Con ngõ nhỏ nên không một bóng người, Hạ Mộng Ngư nhìn trước ngó sau, xác định chỉ có hai người họ rồi mới lon ton chạy về phía Từ Tử Sung, cười tủm tỉm đi cạnh cậu.

“Tối mai mình có một trận đấu chuyên nghiệp, cậu có đến xem mình thi không?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Đương nhiên là phải đến rồi!”, Hạ Mộng Ngư kích động nói: “Khéo ghê, mình đang định ngày mai kiếm cớ xin mẹ để quấn lấy cậu, mình còn chuẩn bị xong hết lý do rồi cơ.”

“Cậu quấn lấy mình làm gì?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Làm Britney của cậu chứ sao!”

Từ Tử Sung cạn lời, Hạ Mộng Ngư thật là… mồm miệng như bôi mật. Từ trước đến nay cậu không thích người dẻo mồm dẻo miệng, nhưng Hạ Mộng Ngư lại vừa đúng là kiểu đó.

“Được. Về nhà mình sẽ gửi thời gian cho cậu, lúc nào cậu đến thì liên lạc với mình, mình giữ chỗ ngồi cho cậu.”

“Ừm! Cậu cứ chờ mà xem, mình sẽ mang cả đội cổ động viên đến tiếp sức cho cậu.”

Hạ Mộng Ngư đã nghĩ kĩ rồi, ngày mai cô sẽ hủy cuộc hẹn với Từ Tang và Phạm Tiểu Kiều, nói là thứ Bảy cô phải ở nhà với bố mẹ, sau đó sẽ

https://thuviensach.vn

lôi mấy cô nàng quen biết từ hồi còn làm trong câu lạc bộ đến. Đây là trận đấu chuyên nghiệp đầu tiên của Từ Tử Sung, nhất định phải cổ vũ cho cậu!

“Cậu định tiếp sức cho mình thế nào?”, đột nhiên Từ Tử Sung hỏi.

“Thì là bố trí đội cổ động viên cho cậu, mình đã chuẩn bị cho cậu một dàn cổ động viên xinh đẹp nhất đời rồi đấy.”, Hạ Mộng Ngư đắc ý nói.

“À…”

Từ Tử Sung lên tiếng, trông vẻ không hẳn là vừa lòng.

Hạ Mộng Ngư nhíu mày, chẳng lẽ không ổn?

“Chỉ định tiếp sức thế thôi đấy…”, Từ Tử Sung hờ hững nói.

“Tuyệt lắm.”

Hứ, Hạ Mộng Ngư bĩu môi, âm thầm lừ mắt xem thường.

Tên này bày ra cái vẻ quỷ quái này, chắc chắn là có ý kiến.

Thế mà còn không chịu nói rõ.

“Đại ca của tôi ơi, cậu có yêu cầu gì thì chỉ thị thẳng đi có được không, nói cho mình biết xem cậu muốn mình tiếp sức thế nào nào? Nô tỳ đoán không nổi ý của đại nhân đâu…”

“Thôi đi.”

“Nói đi, thôi làm gì? Cậu nói gì mình cũng đồng ý.”, Hạ Mộng Ngư tóm Từ Tử Sung không cho cậu đi, lại sốt ruột nói: “Nói nhanh lên, không phải là cậu không biết tính mình hay nôn nóng mà.”

Từ Tử Sung hơi nghiêng đầu, hắng hắng giọng: “Hay là cho phần thưởng đi…”

https://thuviensach.vn

“Được thôi!”, Hạ Mộng Ngư quả thật là đáp không chút do dự: “Cậu muốn được thưởng gì? Chỉ cần là thứ mình có thể mua được.”

Từ Tử Sung tối sầm mặt, cậu nói: “Muốn mua gì thì tự mình mua.”

Hạ Mộng Ngư lại tự hỏi.

“Muốn thứ không mua được cơ… Thứ mình muốn rất đặc biệt, không mua được.”

“Ừm.”

Hạ Mộng Ngư vẫn cảm thấy hỏi trực tiếp vẫn tốt hơn, Từ Tử Sung nói vậy thì chắc chắn trong lòng đã có đáp án.

“Đại ca, cậu nghĩ ra chưa? Có thể nêu ra được không đây?”

“Có rồi.”, Từ Tử Sung đáp.

“Liên quan đến cái gì?”

“Liên quan đến cậu.”

Hạ Mộng Ngư ngớ người, Từ Tử Sung này sao mà cao thâm như vậy chứ!

“Cậu có thể…”

Từ Tử Sung vừa định nói ra ý nghĩ của mình thì Hạ Mộng Ngư lại kiễng chân thơm một cái lên má cậu.

Từ Tử Sung cứng đờ người.

“Cậu muốn cái này đúng không?”, Hạ Mộng Ngư vừa thơm lên má trái của Từ Tử Sung.

https://thuviensach.vn

“Mình…”

Từ Tử Sung còn chưa kịp nói gì thì Hạ Mộng Ngư lại kiễng chân thơm lên má phải của cậu.

“Hay là thế này?”

Ánh đèn mờ mờ mà lại chiếu tỏ tâm ý của hai người.

Từ Tử Sung đỏ mặt.

Hạ Mộng Ngư ngọt ngào cười, rồi cô hỏi: “Không phải cậu muốn cái này ư? Muốn bao nhiêu mình đều cho cậu!”

“Mình vốn…”, Từ Tử Sung nghiêng đầu, hắng giọng nói: “Mình vốn định hẹn cậu Chủ nhật đi xem phim mà.”

Tình huống này cực kỳ xấu hổ.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy trái tim cô không ổn rồi, thậm chí là sắp tàn lụi rồi.

Nhục chết đi được!

Cô vội vàng xoay người, cười gượng hai tiếng rồi tiếp tục đi về phía trước: “Thì ra là vậy, ha ha, được, nếu cậu thắng, mình sẽ đi xem phim với cậu.”

“Cố lên nhé. Mà đi nhanh lên, chắc là bố mẹ mình sắp về rồi.”

Hạ Mộng Ngư cắm đầu đi về phía trước, chỉ hận không thể chạy tuột đến cửa sau của tiểu khu.

Nhục chết đi được, nhục chết đi được!

Từ Tử Sung thật là đáng ghét, đáng ghét chết đi được!

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư bị người đằng sau tóm lại.

“Đi nhanh thế làm gì?”

Hạ Mộng Ngư đành dừng bước. Hai người đứng dưới ánh đèn, một người đứng yên, một người hận không thể vùi đầu vào ngực.

“Mình có lời muốn nói với cậu.”, Từ Tử Sung thở dài.

“Mình sốt ruột lắm, phải về nhà đây, cậu có chuyện gì thì nói mau.”

Từ Tử Sung im lặng một lúc lâu khiến Hạ Mộng Ngư sốt ruột: “Nói nhanh lên, mình phải về thật đấy!”

“Hạ Mộng Ngư.”

“Gì?”, Hạ Mộng Ngư cau mày.

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng mà lại có vẻ thâm sâu.

“Nếu mình thắng, cậu tặng bản thân cho mình đi.”, Từ Tử Sung nói.

“Mình muốn cậu… là của mình.”, cậu nói.

Hạ Mộng Ngư cúi đầu không nói lời nào.

Thấy biểu hiện của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung khá bồn chồn.

“Sao cậu không nói gì?”, cậu bất an hỏi.

Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới ngẩng đầu nhìn Từ Tử Sung, cô tủm tỉm cười, nụ cười tươi tắn trên môi như rọi bừng cả con ngõ nhỏ.

“Tại vì vừa nãy mình còn đang cười.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung thở phào một hơi, cậu nghiêm túc hỏi: “Thế cậu có đồng ý không?”

“Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý!”, nụ cười của Hạ Mộng Ngư lan đến tận đuôi mắt, cô kích động nói: “Thế thì cậu nhất định phải thắng đấy! Nhất định, nhất định, nhất định phải thắng!”

Từ Tử Sung bị dáng vẻ sốt ruột của Hạ Mộng Ngư chọc cười, cậu nghiêng đầu cười khẽ: “Được.”

Lúc này, điện thoại của Hạ Mộng Ngư báo có tin nhắn.

Là mẹ hỏi cô có cần mua sữa hay không, có cần bà mang về nhà hay không.

Hạ Mộng Ngư sợ đến mức giật thót tim, cô vội vàng nói: “Không ổn rồi, bố mẹ mình về đến nhà rồi, mình đi đây, từ đây đến cổng tiểu khu chỉ còn có vài bước nữa thôi, cậu đừng tiễn nữa, không nhỡ lại gặp họ.”

“Ừ, mình đứng đây nhìn cậu vào.”

Hạ Mộng Ngư gật đầu, lại nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai liền nhào vào lòng Từ Tử Sung.

“Từ Tử Sung, cố lên nhé!”

“Mình chờ cậu thắng đấy.”

Nói xong câu đó, Hạ Mộng Ngư mới buông tay, xoay người bỏ chạy nhanh như chớp.

Từ Tử Sung nhìn theo bóng Hạ Mộng ngư chạy vào tiểu khu, đến khi hình bóng cô biến mất thì cậu mới xoay người ra về.

Đi được mấy bước, di động của cậu có chuông báo.

https://thuviensach.vn

Là tin nhắn Hạ Mộng Ngư gửi đến.

“Mình vừa mua vé xem phim hôm Chủ nhật rồi đấy!”

Từ Tử Sung đang định trả lời thì bên kia lại gửi đến tin nhắn thứ hai.

“Ngày mai cậu chắc chắn phải thắng đấy!”

Từ Tử Sung khẽ cười một tiếng. Con thỏ tinh này sao lại đáng yêu thế chứ.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Năm giờ chiều thứ Bảy, tại sân vận động của Học viên Thể thao, tất cả các quyền thủ nghiệp dư của thành phố đã có mặt.

Hôm nay có trận đấu chuyên nghiệp do một câu lạc bộ nổi tiếng tổ chức. Trận đấu không chỉ quy tụ những quyền thủ nổi danh trong nước, mà còn mời tới cả một vài quyền thủ nước ngoài, có thể nói là một trận đấu lớn mà trong nước khó có được.

Còn nửa tiếng nữa là vào trận, Hạ Mộng Ngư đã có mặt tại sân đấu.

Hạ Mộng Ngư thề, đây là nơi nồng nặc mùi nam tính nhất mà cô từng đến, không phải ông chú vận bộ đồ một màu thô kệch thì cũng là anh chàng cường tráng lực lưỡng hoặc anh chàng lưng hùm vai gấu, cho dù là người có vóc dáng thấp thì cũng rắn chắc, mặt mũi bặm chợn, ngay cả nhân viên hậu đài cũng đều mặc áo phông đen bó sát người, để lộ đầy đủ các múi cơ bắp cuồn cuộn, dường như không có lấy một điểm nào là không phù hợp với một trận đấu quyền anh cả. Vậy nên, lúc Hạ Mộng Ngư xuất hiện thì ai cũng liếc mắt nhìn, như thể cô nàng hoàn toàn lạc quẻ với những người xung quanh, không ăn nhập gì với hoàn cảnh vậy.

Đành chịu thôi, hôm nay cô ra khỏi nhà trước mặt bố mẹ nên ăn mặc tử tế như lúc đi học.

Nữ giới tham gia thi đấu quyền anh trong nước rất ít, nhìn một lượt thì gần như chẳng thấy được mấy cô gái, có thì cũng là mấy cô nàng theo chồng hoặc bạn trai đến.

https://thuviensach.vn

Vì Từ Tử Sung dặn không nên gây sự chú ý nên Hạ Mộng Ngư không gọi bạn đến mà chỉ đến một mình.

Thật ra cô không cảm thấy ngại vì mọi người nhìn mình, cô gửi tin nhắn cho Từ Tử Sung, báo với cậu rằng mình đã đến, đang thoải mái chờ ở ngoài.

Trong lúc chờ đợi, Hạ Mộng Ngư ra xem bảng thông báo phía bên ngoài. Ngoài cửa có dán thông tin cũng như thứ tự thi đấu của các quyền thủ. Hạ Mộng Ngư kinh ngạc phát hiện ra, vốn dĩ Từ Tử Sung thi đầu tiên, giờ bỗng nhiên lại bị thay đổi sang gần cuối.

Sự thay đổi đột ngột như vậy khiến Hạ Mộng Ngư sực nghĩ, đang yên đang lành, tại sao lại đổi thứ tự?

Hôm nay có tổng cộng mười trận, bình thường thì càng là trận quan trọng sẽ càng được xếp về sau, càng là quyền thủ nổi danh thì càng phải thi cuối, vì rất nhiều người chỉ mong xem quyền thủ mình thích thi đấu rồi bỏ về giữa chừng khi người khác thi.

Từ Tử Sung là người mới, xếp ở trận đầu là bình thường, không lý nào lại bị đẩy về cuối…

Ngày hôm qua cô đã kết bạn được với cả đám người ở trung tâm, vậy nên cô lập tức lên hội nhóm hỏi về vấn đề thay đổi thứ tự thi đấu này.

Ấy, em dâu đến rồi à, đang ở đâu đấy? Bọn anh cũng sắp đến rồi, lát nữa sẽ đến tìm em.

Xếp thi sau nghĩa là coi trọng Sung nhà mình thôi.

Đúng, Sung Tử nhà mình có thực lực, chắc chắn thắng!

Hạ Mộng Ngư thở phào một hơi.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, huấn luyện viên của Từ Tử Sung đeo thẻ công tác tới đón cô, đeo cho cô tấm thẻ VIP rồi dẫn cô vào chỗ ngồi đẹp nhất cả khán đài.

Cô vừa ngồi xuống được một lát thì những người khác của trung tâm cũng tới, nhưng tất cả đều ngồi ở ghế thường, còn chào cô từ xa nữa.

Đợi mọi người đến đông đủ rồi Hạ Mộng Ngư mới mở di động ra xem.

Kỳ lạ, sao hôm nay Từ Tử Sung không nói câu nào với cô vậy?

Hạ Mộng Ngư gửi một tin nhắn cho Từ Tử Sung, không thấy cậu trả lời, cô bèn mở nhóm chat weixin của mấy người trong trung tâm ra xem. Trong nháy mắt, cô phát hiện ra mọi người đang loạn cả lên rồi.

Đậu má, làm cái quái gì thế?

Còn làm cái quái gì nữa, chắc chắn là muốn vờn chết Sung Nhi nhà mình rồi…

Mẹ nó chứ, tức chết ông rồi.

Hạ Mộng Ngư ngẩn ra, vội vàng kéo lên đọc những đoạn ở trên, đọc xong một lượt mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tình hình của Từ Tử Sung hôm nay e là không ổn rồi.

Không phải là cậu bị thay đổi thứ tự thi đấu, mà là trận đấu của cậu bị hủy bỏ, cậu bị xếp lại đối thủ. Mà hôm nay, đối thủ của cậu lại là quyền vương từng đoạt đai vàng giải quốc tế.

Quyền vương giải quốc tế gì gì đấy thật ra cũng không đáng ngại cho Sung nhà mình, nhưng nhảy cấp như thế thì quá đáng quá nhỉ?

https://thuviensach.vn

Đúng, kiểu này là vượt ba cấp rồi còn gì. Thể trọng Tử Sung nhà mình chỉ ở hạng trung, đối thủ hôm nay của nó lại là hạng nặng, đấu kiểu này, tiên sư chứ, không phải là đòi mạng nó à?

Từng thấy kiểu đấu khác cấp rồi nhưng mà chưa bao giờ gặp cái kiểu như này.

Đệch, đấu đá giải trong nước quả này vớ vẩn rồi, làm ăn như shit, không quy củ gì cả.

Đành chịu thôi.

Các trận đấu quyền anh bao gồm mười bảy cấp bậc, từ những cấp hạng nhẹ đến cấp hạng nặng, mỗi cấp chênh lệch khoảng 5kg. Càng là cấp hạng nặng thì lại càng hấp dẫn người xem, vì quyền anh chuyên nghiệp chú ý đến lực và các đòn tấn công, thể trọng càng lớn thì lực lại càng lớn.

Từ Tử Sung là hạng trung, 70kg, còn đối thủ của cậu nặng tới 80kg. Chênh lệch trọng lượng như vậy không chỉ không hợp với quy tắc của một trận đấu quốc tế, mà còn hết sức vô trách nhiệm với sự an toàn của quyền thủ.

Hạ Mộng Ngư đọc những dòng thảo luận của mọi người mà thấp thỏm không yên. Cô không nhịn được bèn hỏi một câu:Khác cấp mà cũng có thể thi sao ạ? Là rất ít khi có chuyện này, hay là không có chuyện này ạ?

Mọi người giải thích cho Hạ Mộng Như:

Cũng có thể, trận đấu là do người ta sắp xếp, người ta muốn em đánh thế nào mà chả được, dù sao người ta cũng là ban tổ chức mà.

Haiz, giải trong nước loạn quá thể, cả đống quyền vương toàn là giả đấy, thôi đừng nói nữa, càng nói càng lộn ruột.

https://thuviensach.vn

Giải lần này đỡ hơn một tí đấy, dù sao cũng là giải chuyên nghiệp chứ không phải là mấy cái giải biểu diễn mua vui. Lần này đúng là quắng huynh đệ mình ra cho người ta chà đạp mà.

Sung nhà mình có đắc tội ai không vậy? Nếu trận đấu chuyên nghiệp này mà thua thì sau này phiền đấy.

.....

Nghe thấy mọi người nói vậy, Hạ Mộng Ngư lại càng căng thẳng.

Tại sao ạ? Thắng thua không phải là chuyện bình thường sao ạ? Sao lại phiền ạ? Sau này thắng thêm nhiều trận hơn không được ạ?

Ông anh lớn tuổi nhất trong nhóm trả lời Hạ Mộng Ngư:Tại vì giải đấu quyền anh chuyên nghiệp là một kèo thi đấu thể thao có tính thương mại cực cao, không có giá trị thương mại thì sẽ không hấp dẫn người xem, sẽ không có người chịu đấu với em, không có người để đấu thì lấy đâu ra thành tích? Trừ phi em chịu đút tiền cho mấy người đại diện của các quyền thủ, trả tiền cho người ta để người ta cho em thi đấu.

.....

Sao họ lại phải làm thế với Tử Sung ạ? Trận đầu tiên đã xếp cho cậu ấy đối thủ như vậy, như kiểu là cố tình để cậu ấy thua không bằng? Tự dưng thì đổi đối thủ, đúng là cố ý hại cậu ấy rồi.

Mọi người lại tiếp tục thảo luận.

Tôi thấy là cố ý đấy, muốn tung đòn phủ đầu ra với Từ Tử Sung đây mà.

.....

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư không hiểu lắm:Lần trước em có thấy ông chủ câu lạc bộ đến tìm Từ Tử Sung, em có cảm giác ông ta rất coi trọng cậu ấy, sao lại sắp xếp cho cậu ấy đấu với đối thủ khó nhằn như vậy, chẳng phải là cố tình làm khó sao?

Cả nhóm im lặng trong chốc lát rồi mới có người trả lời:Chắc là Từ Tử Sung không muốn bị người ta khống chế.

Bọn họ muốn cho Sung biết rốt cuộc trận đấu này là do ai định đoạt đây mà.

Khuyết điểm lớn nhất của Sung nhà mình là quá cá tính, cái tôi lớn…

Haiz, đáng tiếc, thằng nhóc chẳng nghe ý kiến của ai cả, chỉ nghe theo mình nó. Có khi ông chủ bên kia muốn cho nó một bài học đấy.

Thế hôm nay phải làm sao đây?

Không biết, mình cứ xem đi đã, mong là có kỳ tích xuất hiện, nói không chừng Sung nhà mình lại vượt xa khả năng của người thường, đánh đối thủ tơi bời thì sao.

Ông cảm thấy có thể không? Nói ra một câu chẳng chuyên nghiệp gì cả.

Từ Tử Sung không trả lời tin nhắn của Hạ Mộng Ngư, cho đến khi cả giải đấu kết thúc, tất cả khán giả đều ra về thì điện thoại của cô vẫn không một tiếng động.

Hạ Mộng Ngư ngồi một mình trong nhà thi đấu trống rỗng, nhìn đám nhân viên dọn dẹp, lau máu trên đài thi đấu. Lần đầu tiên cô ý thức được Từ Tử Sung của mình phải đối mặt với một thế giới tàn khốc cỡ nào.

https://thuviensach.vn

Thì ra trên đời này không phải cứ cố gắng chiến đấu là nhất định sẽ thắng. Luôn luôn có những trở ngại mà bạn không thể vượt qua. Bị đánh bại, cho dù đứng dậy được thì vẫn là thất bại.

Từ trước đến nay, Hạ Mộng Ngư chưa từng lo lắng cho Từ Tử Sung. Cô cảm thấy Từ Tử Sung ra đòn vừa mạnh mẽ vừa đẹp mắt, là bởi vì cô chưa bao giờ thật sự nghĩ đến việc Từ Tử Sung cũng sẽ thất bại.

Thì ra cậu cũng thất bại.

Thất bại trong đau đớn.

…

Trận đấu cuối cùng của giải đấu hôm nay gần như là trận đấu đáng nhớ nhất.

Nhảy hai cấp, chênh lệch 10kg, thể trọng quá khác biệt, lại là một người mới với giải chuyên nghiệp đấu cùng quyền vương từng giành đai vàng.

Đây không phải là một bộ phim điện ảnh, đương nhiên, không có kì tích xuất hiện.

Mọi người vốn dĩ cũng chẳng chờ mong gì nhiều vào trận đấu này. Thế nhưng, tuy không có K.O, chỉ hai hiệp đã phân định thắng thua, nhưng chẳng ai ngờ được, buổi tối hôm nay lại là một buổi tối khốc liệt nhất, mà cũng chấn động nhất.

Người mới tên Từ Tử Sung có một ý chí và nghị lực đáng kinh ngạc.

Mọi người đều tin chắc, bị đánh nhiều lần như vậy mà vẫn có thể đứng dậy được, tuyệt đối không chỉ bởi vì có thể chịu đựng được, mà còn bởi

https://thuviensach.vn

con người này có niềm khát khao chiến thắng mà người khác không có, và cả tinh thần bất khuất không chịu thất bại.

Bất kể đối thủ đánh thế nào đi nữa thì vẫn không thể K.O Từ Tử Sung. Cậu bị đánh gục mấy lần, trong đó có những lần mọi người đều cảm thấy cậu không thể đứng dậy nổi, vậy mà đến thời điểm cuối cùng, cậu vẫn đứng lên.

Trong một trận đấu quyền anh, không ai thích kẻ yếu cả, mọi người chẳng bao giờ để ý đến một kẻ thua cuộc. Nhưng quyền thủ mới này, bị đánh thảm như vậy mà lại có được sự tôn trọng, những tiếng hoan hô ca ngợi của mọi người, thậm chí ai cũng hy vọng cậu có thể chiến thắng.

Lại một đòn trời giáng quật ngã Từ Tử Sung, khắp mặt sàn đều là máu của cậu.

Sự chênh lệch giữa hai quyền thủ vẫn luôn ở thể trạng mà lực của nắm tay.

Từ Tử Sung ở hạng trung, tuy so với người bình thường rõ ràng là cường tráng hơn, nhưng vẻ cường tráng đó trông không hề đáng sợ. Còn đối thủ của cậu, dù là giữa đời thường thì vẫn khiến người khác phải hoảng sợ.

…

“Đứng lên!”, toàn bộ khán giả đều kích động hò hét vì Từ Tử Sung.

“Người anh em, dậy đi nào!”

“Đừng chịu thua!”

“Cậu có thể mà!”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư ngồi trên khán đài, hai tay đan chặt vào nhau, đôi mắt ướt nhòe.

Đám đàn ông xung quanh kích động đến mức đứng cả dậy, họ cổ vũ cho Từ Tử Sung, reo hò kêu cậu đứng dậy tiếp tục chiến đấu. Chỉ có Hạ Mộng Ngư là trầm mặc, lặng lẽ rơi nước mắt vì cậu.

Từ trước đến nay, Hạ Mộng Ngư luôn thích vẻ anh hùng lẫm liệt của Từ Tử Sung, nhưng hiện tại cô lại cảm thấy nếu cậu cứ là một người bình thường thôi thì tốt rồi, thậm chí làm một người yếu đuối cũng được.

Làm anh hùng, sẽ giống như bây giờ, trên vai gánh lấy hy vọng của mọi người.

Đối kháng với cả thế giới, sau đó giữ lại một thân thể toàn những vết thương.

Người khác chỉ để ý đến cậu như một cách để tản đi những nhiệt huyết sôi trào của họ, còn khi trận đấu qua đi, cậu chảy máu, cậu bị thương, chẳng có ai lo cho cậu.

Từ Tử Sung lại đứng lên.

Trận đấu tiếp tục.

Quyền anh là vậy, không thể nhận thua, và cũng không nhận thua. Hoặc là bạn bị đánh gục đến mức không dậy nổi, bị K.O, hoặc là trọng tài cất tiếng còi kết thúc trận đấu. Vậy nên, chỉ cần bạn còn có thể chiến đấu thì sẽ chiến đấu đến cùng.

Hạ Mộng Ngư mong Từ Tử Sung có thể nhận thua biết bao, cô muốn gào lên, bảo cậu không cần phải đứng dậy. Thua thì thua chứ, có sao đâu, còn hơn là bị đánh, đau đớn nhường nào. Nhưng cô biết, Từ Tử Sung cô thích sẽ không bao giờ nhận thua. Cô không thể kêu gào lên như thế được,

https://thuviensach.vn

vì cô thích cậu, vậy nên cô để Từ Tử Sung được làm chính mình, để cậu làm người anh hùng như thế.

Cả gương mặt Từ Tử Sung đẫm máu, khắp sàn đấu đều là những vệt máu ghê người.

Không biết đối thủ có phải đã bị chọc giận hay không mà ra tay không chút khoan nhượng. Đang khi Từ Tử Sung gắng gượng đứng dậy, hắn lại tung thêm một đòn vào mũi Từ Tử Sung. Ngay lập tức, Từ Tử Sung lại ngã xuống.

Cậu chống hai tay xuống sàn, khẽ lắc đầu, rồi lại đứng dậy.

Máu chảy ròng ròng. Lần này, không ai hò hét kêu cậu đứng dậy nữa, bác sĩ cũng vội chạy lên kiểm tra tình hình của Từ Tử Sung.

Tuy Từ Tử Sung ra hiệu vẫn còn muốn tiếp tục trận đấu, nhưng vì máu trên mặt Từ Tử Sung cứ không ngừng chảy, sợ ảnh hưởng đến tính mạng, trọng tài kiên quyết dừng trận đấu, phán định đối phương thắng.

Cuộc sống vốn ít những tình huống đảo ngược đầy kịch tính, Từ Tử Sung vẫn thua cuộc.

Mọi người vỗ tay khen ngợi người chiến thắng. Vậy là tới cuối cùng, tiếng vỗ tay vẫn chỉ dành cho kẻ thắng cuộc.

Đợi đến khi tàn cuộc, trong nhà thi đấu chỉ còn lại nhân viên dọn dẹp, huấn luyện viên của Từ Tử Sung mới ra tìm Hạ Mộng Ngư.

“Bác sĩ đã cầm máu cho nó rồi, tình hình không quá nghiêm trọng, chỉ là bị thương ngoài da, không động đến gân cốt, em đừng lo.”

Hạ Mộng Ngư lau nước mắt, khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Huấn luyện viên vỗ vai Hạ Mộng Ngư và nói: “Cảm xúc của nó đang không ổn, em vào an ủi nó một chút đi, nó đang chờ em ở phòng nghỉ đấy…”

Hạ Mộng Ngư vào phòng nghỉ của Từ Tử Sung tìm cậu.

Giải đấu đã kết thúc, người thua đều đã ra về, người thắng thì đều đã đi ăn mừng. Tất cả các phòng nghỉ, chỉ còn lại phòng của Từ Tử Sung là có người.

Trên hành lang vắng vẻ cũng chỉ còn tiếng bước chân của Hạ Mộng Ngư.

Đúng vậy, đối với tuyệt đại đa số người xem mà nói, trận đấu này quả thật là trận phấn khích nhất, nhưng dù sao thì cũng chỉ là một trận đấu mà thôi. Cho dù trong chốc lát, lúc nhậu nhẹt say sưa, có lẽ họ cũng sẽ nhắc đến, nhưng ngủ một giấc, ngày mai sẽ lại quên. Chẳng ai ý thức được chuyện, đây là sự đổ máu của người khác.

Cửa mở ra, Hạ Mộng Ngư đi vào. Cô nhìn thấy ngay Từ Tử Sung đang ngồi trên ghế, trên mặt dán băng gạc, cả gương mặt bầm dập be bét.

Nếu như họ không có quan hệ như bây giờ, nếu như vừa rồi cô không nhìn thấy cậu chiến đấu như thế nào, thì chắc chắn Hạ Mộng Ngư sẽ cười nhạo cậu một trận, rằng bộ dạng thế này thì còn đẹp trai thế nào được nữa; rằng nhìn gương mặt cậu hiện giờ đáng sợ như vậy, e là nếu bọn con gái vẫn chết mê chết mệt cậu mà nhìn thấy thì sẽ bỏ chạy ngay lập tức…

Nhưng hiện tại, Hạ Mộng Ngư chỉ tiếc không thể khóc, nhưng cô không khóc, cố kìm nước mắt lại.

“Đau lắm à?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

Từ Tử Sung lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Mình vốn định thắng rồi sẽ thổ lộ với cậu.”

Giọng nói của Từ Tử Sung nghe ra rất nặng nề, cậu ngẩng đầu nhìn Hạ Mộng Ngư một cái rồi lại cúi đầu ngay.

“Giờ thì không thể rồi.”

Đúng vậy, họ đã hẹn, nếu cậu thắng, cô sẽ là của cậu, họ sẽ bắt đầu ở bên nhau.

Nhưng giờ cậu lại thua.

Rõ ràng đã đồng ý với cô, nhất định, nhất định, nhất định sẽ thắng, vậy mà giờ cậu lại thua, còn thua một cách thảm hại như vậy nữa.

Hạ Mộng Ngư đứng ở cửa, cách Từ Tử Sung vài ba bước chân.

“Không sao, mình không phải là của cậu, nhưng cậu có thể là của mình mà.”, Hạ Mộng Ngư nói.

Lúc này, Từ Tử Sung mới ngẩng đầu nhìn Hạ Mộng Ngư.

Ánh mắt cậu hun hút, tựa như một hồ nước lắng đọng lâu năm.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy, phần lớn thời gian, ánh mắt của Hạ Mộng Ngư luôn giống như giờ phút này, kín đáo, mà lại sâu sắc khiến người ta không thể làm ngơ được.

“Từ Tử Sung, cậu không cần mình không sao.”

Trong mắt Hạ Mộng Ngư như có thêm vài phần sức sống, cô cười, nụ cười tươi sáng như có thể thắp xong trong đếm tối.

Cô kiên định nói: “Mình cần cậu là được. Cậu biến thành cái dạng gì thì mình cũng vẫn muốn cậu.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Hạ Mộng Ngư chờ Từ Tử Sung đáp lại, nhưng cậu lại chẳng hề nói lời nào.

“Cậu nói gì đi chứ…”, Hạ Mộng Ngư bực bội nói, “Con gái nhà người ta đã thổ lộ trước rồi, dù sao cậu cũng phải đáp lại lấy một câu chứ?”

Từ Tử Sung vẫn không nói gì, chỉ tiếp tục dùng ánh mắt sâu hun hút mà đượm u buồn để nhìn Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, bỗng nhiên cảm thấy chẳng biết phải làm sao.

“Từ Tử Sung, cậu cứ như thế rất đáng sợ đấy có biết không? Không nói gì mà cứ giữ trong lòng.”

Cậu nói cô là phần tử khủng bố, thật ra cậu mới là phần tử khủng bố ấy. Tâm sự chồng chất, nội tâm phức tạp hơn cô nhiều.

“Bố mình bỗng dưng biến mất.”, Từ Tử Sung bất chợt lên tiếng.

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, kinh ngạc nhìn Từ Tử Sung.

Đây là lần đầu tiên Hạ Mộng Ngư nghe Từ Tử Sung nhắc đến chuyện trong nhà. Cô không ngờ là lại trong tình huống này.

“Có một buổi sáng, mình vẫn cùng bố đi ra khỏi nhà như mọi ngày, không hề có gì bất thường. Sau đó ông ấy biến mất, tất cả bạn bè thân thiết đều không liên lạc được với ông ấy, ông ấy cũng không về nhà. Mẹ mình là người phụ nữ không có khả năng lao động, trong nhà bỗng dưng mất đi

https://thuviensach.vn

nguồn lực kinh tế chính, thế nên mình phải đi đấu quyền anh để kiếm tiền nuôi gia đình.”

Từ Tử Sung kể một cách ngắn gọn, thậm chí còn có phần hờ hững. Cũng giống như con người cậu, dường như chẳng có nhiều cảm xúc, mọi cảm xúc vốn có đều ẩn sâu dưới sự điềm tĩnh của bản thân, chỉ có người hiểu cậu mới biết được.

“Bố cậu đã xảy ra chuyện gì vậy?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

Từ Tử Sung lắc đầu.

“Mình với mẹ đều biết bố mình không hề gặp chuyện chẳng may nào cả, càng không phải là đã chết, mà là ông ấy chạy trốn. Bởi vì bố mình chính là người như vậy, gặp phải chuyện gì là sẽ trốn tránh, tự ti, yếu đuối… Mình không muốn trở thành người giống bố mình, nhưng đôi khi mình lại nghĩ, có lẽ mình đúng thật là con ông ấy, nên chảy dòng máu giống hệt ông ấy.”

“Không phải đâu!”, Hạ Mộng Ngư không chút do dự chặn lời Từ Tử Sung, cô nói bằng giọng vô cùng nghiêm túc: “Mình biết chắc chắn cậu không giống bố cậu, hai người tuyệt đối không giống nhau.”

Từ Tử Sung cười một cách tự giễu, cậu cúi đầu, giọng nói nặng nề, “Trước lúc thi đấu, cậu gửi tin nhắn mà mình không trả lời. Tại vì mình biết hôm nay mình chắc chắn sẽ thua. Không biết nên đối mặt với cậu thế nào.”

…

“Hạ Mộng Ngư, thật ra mình rất khâm phục cậu. Tại vì cậu không sợ tương lai. Mình không hề có niềm tin vào tương lai, vậy nên mình phải hoàn thành thật tốt những tính toán của mình, mỗi một bước đi đều phải theo kế hoạch đã định. Hiện giờ, bước đầu tiên của mình đã thất bại…

https://thuviensach.vn

Mình không biết còn có thể thi Thanh Hoa được hay không, không biết bọn mình có tương lai hay không.”

Hạ Mộng Ngư thở dài một hơi, cô biết trong lòng Từ Tử Sung đang cảm thấy rối rắm vì điều gì. Cô đi đến rồi ngồi xuống cạnh Từ Tử Sung.

“Từ Tử Sung, cậu có biết trên đời này có gì còn đau khổ hơn không được thấu hiểu không?”

Từ Tử Sung lắc đầu.

“Chính là cậu còn không tự hiểu được bản thân mình.”

…

“Từ Tử Sung, cậu không phải là bố cậu, cậu là cậu. Cậu không bỏ chạy giống bố cậu. Rõ ràng cậu biết hôm nay mình sẽ thua, nhưng cậu vẫn bước lên quyền đài. Rõ ràng cậu bị đánh rất nhiều lần, rõ ràng cậu biết chỉ cần không đứng dậy thì sẽ không bị đánh nữa, nhưng cậu vẫn không ngừng đứng dậy, cậu không nhận thua, cậu chiến đấu đến khi không thể chiến đấu nữa mới thôi. Người như vậy sao có thể là một kẻ chỉ biết trốn chạy được, sao có thể là một kẻ yếu đuối được? Cậu sao có thể giống bố cậu được? Người như vậy rõ ràng là tỏa ánh hào quang ngời ngời.”

Từ Tử Sung khẽ cười, Hạ Mộng Ngư nói chuyện lúc nào cũng như vậy, một đống phép tu từ, lôi cuốn vô cùng.

“Hơn nữa, quan trọng nhất là, cậu không phải là bố cậu, mình cũng không phải mẹ cậu. Mình không cần cậu chịu trách nhiệm với cuộc đời của mình, mình cũng không cần cậu cho mình một tương lai cụ thể. Từ nhỏ mình đã biết mình muốn làm gì, muốn trở thành người như thế nào rồi, tương lai của mình nằm trong tay mình, không phải trong tay cậu.”

“Cậu muốn trở thành người như thế nào?”, Từ Tử Sung hỏi cô.

https://thuviensach.vn

“Mình ư… Mình muốn là chính mình.”

Là chính mình…

Từ Tử Sung ngẫm nghĩ lời Hạ Mộng Ngư nói.

Cậu nhìn Hạ Mộng Ngư, cảm thấy biểu cảm của cô nghiêm túc một cách khác lạ. Thần sắc bình tĩnh, ánh mắt kiên định.

“Mình không muốn trở nên giống bố, không muốn giống mẹ, cũng không muốn trở thành người như họ hy vọng, thầy cô hy vọng, hay bạn bè hy vọng. Tuy hiện tại mình chưa được như thế, nhưng một ngày nào đó, mình sẽ là chính mình.”

“Là chính cậu là như thế nào?”, Từ Tử Sung lại hỏi.

Hạ Mộng Ngư nghẹn lời, cô hơi xấu hổ, “Mình vẫn chưa biết…”

Từ Tử Sung buồn cười.

“Thế cậu định làm chính cậu như thế nào đây?”

“Mình không biết, đi một bước tính một bước thôi…”, Hạ Mộng Ngư nhún nhún vai, lại tiếp tục nói: “Lúc mình còn rất nhỏ, mình đã từng tự hỏi, rốt cuộc trưởng thành là gì, nhưng mà mãi vẫn không có đáp án. Sau này, mình có đọc một cuốn tiểu thuyết viễn tưởng, trong đó có nhắc đến khái niệm phát triển nguyên tử. Nguyên tử vốn là một hạt cực bé, sau đó tự phát triển để rồi bao trùm cả địa cầu. Mình đã nghĩ, có lẽ trưởng thành cũng chính là quá trình tự phát triển bản thân, trong quá trình phát triển, con người chúng ta sẽ ngày càng phức tạp, từ một con người nhỏ bé, cuối cùng biến thành một bản thể vô cùng to lớn.”

Thật ra Hạ Mộng Ngư cũng không biết rồi một ngày kia mình sẽ thế nào, mình sẽ thành người ra sao, nhưng cô biết, cô sẽ không chút do dự tiến

https://thuviensach.vn

đến mục tiêu sống là chính mình.

“Từ Tử Sung, bọn mình không có tương lai thì sao chứ? Bọn mình còn nhỏ, cuộc đời mới bắt đầu, còn rất nhiều thứ có thể xảy ra. Cậu có tương lai của cậu, mình có tương lai của mình. Từ trước đến nay mình chưa bao giờ nghĩ đến việc giao tương lai của mình cho người khác, kể cả người đó là cậu. Mình cũng không muốn gánh vác tương lai của một người khác, cho dù đó là cậu. Nhưng có một việc mình rất rõ ràng, đó là tương lai của mình chắc chắn sẽ có cậu, bởi vì đây là lựa chọn của mình.”

Hạ Mộng Ngư nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Sung, ánh mắt đầy kiên định.

Từ Tử Sung cũng nhìn Hạ Mộng Ngư, ánh mắt dịu dàng mà lại chứa vẻ bất đắc dĩ. Cậu nghĩ, trong hai người họ, người có sức mạnh là cậu, có cơ bắp là cậu, có thể đánh đuổi kẻ thù là cậu, nhưng Hạ Mộng Ngư mới chính là người thật sự có khả năng đó. Bởi cô có một thứ gọi là tinh thần.

“Từ Tử Sung, cậu chỉ đang nhất thời nản lòng thôi, không sao, ai mà không có lúc chán nản thất vọng chứ.”, Hạ Mộng Ngư mỉm cười, “Nhưng mà không sao, cậu không tin bản thân thì mình tin cậu. Mình vẫn sẽ luôn cổ vũ cho cậu, làm Britney của cậu.”

Từ Tử Sung khẽ cười một tiếng, có cảm giác như nút thắt trong lòng dường như đã được gỡ bỏ.

“Được.”, cậu nói.

Hai người cùng im lặng, không ai nói lời nào.

Bỗng nhiên, Hạ Mộng Ngư lại hỏi: “Từ Tử Sung, cậu có tin vào số mệnh không?”

Từ Tử Sung lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Mình không phải là người mê tín.”, cậu nói.

Sở dĩ Từ Tử Sung lên kế hoạch cho tương lai là vì không muốn phó thác cuộc đời cho số mệnh.

“Mình thì tin.”, Hạ Mộng Ngư nói không chút do dự, “Mình không chỉ mê tín, mà còn cực kỳ tin vào số mệnh!”

Từ Tử Sung không nhịn được liền bật cười, cậu nói: “Sao lại cảm thấy câu này với câu cậu vừa nói, tương lai nằm trong tay mình, hình như có chút mâu thuẫn thì phải?”

“Không mâu thuẫn đâu.”, Hạ Mộng Ngư tủm tỉm cười, “Bởi vì mình biết số mệnh chính là kết quả của việc con người đưa ra vô số lựa chọn chồng chéo nhau. Người có thể nắm chắc số mệnh của mình chính là người dám đưa ra lựa chọn, và cũng dám chấp nhận kết quả… Bây giờ mình không cần cậu phải cho mình đáp án, mình cho cậu thời gian, để cậu tự đưa ra sự lựa chọn. Cậu suy nghĩ kĩ xem, rốt cuộc cậu muốn làm thế nào.”. Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ rồi đứng lên và nói: “Mình phải về đây, bố mẹ mình quản chặt lắm, không ngồi đây ngẫm nghĩ với cậu được.”

Hạ Mộng Ngư đứng dậy, chuẩn bị mở cửa ra về.

“Hạ Mộng Ngư.”, bỗng Từ Tử Sung gọi cô.

Hạ Mộng Ngư mới mở hé cánh cửa, cô dừng tay, quay đầu nghi hoặc nhìn Từ Tử Sung.

“Sao vậy?”

“Cậu biết không? Trong lòng mình, cậu tốt đẹp đến mức mình cảm thấy không xứng với cậu.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, sau đó đắc ý cười ầm lên, vẻ mặt vênh váo, cô hỏi: “Từ Tử Sung, mình không phải là nữ thần của cậu đấy chứ?”

Từ Tử Sung cũng cười, cậu không phủ nhận mà gật đầu luôn, “Đúng đấy.”

“Wow!”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, “Trong lòng cậu, mình siêu sao thế cơ à?”

“Ừ.”

Trong lòng Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư tựa như vầng trăng trên cao vậy. Cô là người mà ví như có một ngày cậu khiển binh thắng trận, mang theo thiên quân vạn mã ca khúc khải hoàn, dù cho nắm được cả thế giới thì vẫn chỉ mong có được mình cô mà thôi. Cô là người mà nếu ngày mai là tận thế thì cậu hi vọng khi mở mắt ra có thể nhìn thấy cô. Cô là người mà, nếu cậu chưa thắng trận, thế giới chưa đến hồi diệt vong, thì cậu lại chẳng dám dễ dàng có được cô, bởi sợ rằng sẽ có một ngày bị cướp mất.

Nếu như vậy là nữ thần, thế thì Hạ Mộng Ngư chính là nữ thần trong lòng cậu.

Nghe Từ Tử Sung nói mình là nữ thần, Hạ Mộng Ngư đắc ý đến phổng mũi.

“Vậy thì nữ thần của cậu phải về đây, thứ Hai gặp lại.”. Lúc định đóng cửa lại cho Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư như sực nhớ ra điều gì đó, cô nói: “À đúng rồi, có chuyện này nữ thần của cậu phải nhắc cậu đây.”

“Hả?”

“Cậu có biết là nếu cậu cảm thấy mình không xứng với nữ thần nên không theo đuổi nữ thần thì sẽ xảy ra chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung sửng sốt, cậu hỏi: “Chuyện gì?”

“Thì nữ thần sẽ bị cái vẻ ngốc nghếch trong mắt cậu ép cho phải bỏ đi, hơn nữa còn vì cái sự ngốc nghếch đấy mà đau buồn khóc lóc, mà tổn thương tan nát cõi lòng. Thế nên cậu phải suy nghĩ cho kỹ vào rồi nhanh chóng quyết định đi!”

Hạ Mộng Ngư nói xong mấy lời uy hiếp đó rồi đóng cửa rời đi.

Từ Tử Sung sửng sốt một lúc lâu, cuối cùng cũng không nhịn được cười, vừa cười vừa lắc đầu vẻ bất đắc dĩ.

Lúc huấn luyện viên vào phòng nghỉ, thấy Từ Tử Sung mặt mũi bầm dập mà vẫn ngây ngô cười thì hoàn toàn bất ngờ. Ông không khỏi cảm thán trong lòng, vẫn là Hạ Mộng Ngư có bản lĩnh.

“Vẫn ổn chứ?”, huấn luyện viên vỗ vai Từ Tử Sung và hỏi.

Từ Tử Sung gật đầu, khoác áo rồi đứng dậy.

“Tiếp sau đây em có dự định gì không?”, huấn luyện viên lại hỏi.

“Thi một lần nữa.”, Từ Tử Sung trả lời không chút do dự.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Chủ nhật, Từ Tử Sung gửi tin nhắn cho Hạ Mộng Ngư, kể đại khái tình hình sức khỏe của mình để Hạ Mộng Ngư yên tâm.

Những chỗ khác vẫn ổn, chỉ có mũi là bị gãy, tuy nhiên không quá nghiêm trọng, dùng khí cụ để cố định lại là ổn. Có điều, những vết thương trên mặt trông rất đáng sợ, để tránh những phiền phức không cần thiết mà lại phải giải thích nhiều, cậu tìm lý do xin nghỉ hẳn một tuần.

Hạ Mộng Ngư nói mình biết rồi, một tuần sau đó, hai người ăn ý không hề liên lạc với nhau.

Từ Tử Sung không liên lạc với Hạ Mộng Ngư vì vốn dĩ cậu không phải là kiểu người không có việc gì mà lại nói mấy lời thừa thãi, còn Hạ Mộng Ngư không liên lạc với Từ Tử Sung là vì cô biết lúc này nên để cậu được thả lỏng. Từ Tử Sung thuộc tuýp người không thích bị gò ép, càng gò ép sẽ lại càng trốn tránh, phải cho cậu thời gian để cậu tự mình nghĩ thông suốt, bởi vì một khi cậu đã ra quyết định là tuyệt đối không thay đổi.

Thứ Hai, quả nhiên Từ Tử Sung không đến trường, cô giáo nói cậu xin nghỉ, cả tuần này sẽ không đi học.

Cả lớp nhao nhao hỏi Mạnh Huy xem Từ Tử Sung có chuyện gì.

“Tôi biết đâu được đấy.”, không hiểu sao Mạnh Huy lại chạy ra hỏi Hạ Mộng Ngư, “Cậu có biết Sung ca bị làm sao không?”

Mọi người lập tức bắn ánh mắt nghi hoặc về phía Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

Ấy, chẳng lẽ Hạ Mộng Ngư lại biết chuyện của Từ Tử Sung, hai người thân đến thế sao? Còn có thể thân hơn cả Mạnh Huy sao?

Hạ Mộng Ngư hận không thể tung một chưởng vào gáy Mạnh Huy.

“Cậu không biết thì mình lại càng không biết.”, Hạ Mộng Ngư giả bộ cười, “Cậu mới là bạn cùng bàn với Từ Tử Sung, mình chỉ ngồi cùng bàn với cậu ấy có một tuần thôi, đâu có thân thiết đến vậy.”

Lúc này Mạnh Huy mới ớ ra, xấu hổ cười khì khì rồi vội giải thích: “Cũng phải, mình hồ đồ quá cơ, để mình nhắn tin hỏi Sung ca xem.”

Vì đã sang tuần mới nên Hạ Mộng Ngư không bị phạt ngồi sát bục giảng nữa mà có thể trở về chỗ ngồi của mình. Phạm Tiểu Kiều sung sướng khôn tả, chỉ tiếc không thể đốt pháo ăn mừng.

Chương trình học buổi sáng kết thúc, Từ Tang dẫn theo cô bạn thân mũm mĩm sang tìm Hạ Mộng Ngư và Phạm Tiểu Kiều, bốn cô nàng cùng nhau đi ăn cơm, sau đó một người cầm một que kem đi sang sân thể dục xem đám học sinh mới tập quân sự, nhân thể tán phét về mấy chuyện trong trường.

“À đúng rồi, bọn mày có biết Lý Tử Viễn bị đánh không?”, biểu cảm của Từ Tang rất khoa trương, “Nghe nói bị đánh đến mức phải vào viện, gãy xương cơ mà. Có phải do Từ Tử Sung lớp bọn mày không? Tao thấy hắn cũng không đi học, chẳng nhẽ đánh nhau với Lý Tử Viễn xong cũng vào viện luôn?”

“Sao có thể.”, Hạ Mộng Ngư còn chưa nói gì thì Phạm Tiểu Kiều đã trợn mắt, “Mày không nhìn thấy hôm đấy Từ Tử Sung đánh người à? Con gà tre Lý Tử Viễn mà đánh Từ Tử Sung nhập viện được?”

“Cũng đúng…”, Từ Tang ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế thì là ai đánh Lý Tử Viễn?”

https://thuviensach.vn

“Thằng đấy bẩn tính như thế, người muốn đánh nó chắc chắn cực nhiều.”, Phạm Tiểu Kiều nói.

“Rất có lý.”

Hạ Mộng Ngư ngồi bên cạnh nghe hai cô nàng nói chuyện mà thoáng chột dạ.

Chắc chắn không phải Từ Tử Sung. Hạ Mộng Ngư biết là ai đánh Lý Tử Viễn, vì chuyện như thế này cũng không phải lần đầu tiên. Ngoài Hạ Dạ Dương ra thì còn ai vào đây nữa?

Suy cho cùng thì Hạ Mộng Ngư cũng có vẻ ngoài xinh xắn, dù từ nhỏ đến lớn đều không trang điểm, nhưng đã xinh thì không cần trang điểm vẫn xinh, vậy nên thỉnh thoảng vẫn có vài kẻ quấy rầy cô. Thái độ của Hạ Mộng Ngư từ trước đến nay luôn là một lòng chăm lo học tập, vậy nên nhiều người thường tự biết khó mà mà lui, nhưng cũng sẽ có vài tên lì lợm đến phiền phức. Kết quả là, Hạ Dạ Dương thân là bạn lớn lên từ nhỏ với Hạ Mộng Ngư sẽ đánh cho mấy kẻ cứng đầu cứng cổ biết tay. Nhưng đánh đến mức phải nhập viện thì vẫn là lần đầu tiên.

Hạ Mộng Ngư thầm thở dài, lẳng lặng đi về phía trước.

Còn chưa đến 12 giờ, trên sân thể dục, đám học sinh mới vào lớp Mười vẫn đang phải tập quân sự. Đến cuối tuần sau, khi năm học mới chính thức khai giảng, hội Hạ Mộng Ngư đã trở thành học sinh Mười hai rồi. Còn chưa đến một năm nữa, bọn họ sẽ bước vào kì thi quan trọng nhất, rồi sau đó từ những điểm xuất phát khác nhau mà bắt đầu hành trình dài của cuộc đời.

“Sao tao cảm thấy thời gian trôi đi nhanh quá cơ, bọn mình sắp thành học sinh Mười hai rồi.”, Phạm Tiểu Kiều nhìn đám học sinh mới trên sân thể dục và nói: “Như kiểu bọn mình chỉ mới đây thôi còn đang tập quân sự trên sân thể dục ấy.”

https://thuviensach.vn

Từ Tang cũng khó có khi nói bằng giọng trầm thấp như thế này, “Ừ, tao cũng thấy nhanh, cảm giác như chỉ vừa mới ngủ một giấc thôi ấy. Haiz, nghĩ đến chuyện chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp, tao lại lưu luyến bọn mày ghê.”

Hạ Mộng Ngư vẫn không nói lời nào, Phạm Tiểu Kiều cảm thấy lạ bèn hỏi: “Hôm nay sao mày im lặng thế?”

“Đâu có đâu, tao thấy bọn mày nghĩ mấy năm nay ngắn, rõ ràng là không nghiêm túc học hành.”, Hạ Mộng Ngư nói mà mặt không chút biểu cảm.

“Lãng phí thời gian, đương nhiên sẽ thấy thời gian trôi nhanh rồi. Bọn mày cứ thử như tao, năm rưỡi dậy học bài, mười hai giờ đêm mới ngủ xem, chắc chắn sẽ cảm thấy một ngày dài vô cùng. Nếu mà tính thời gian thì hai năm của tao phải bằng bốn năm của bọn mày, bọn mày ngoài ngủ là nhiều ra thì lãng phí thời gian cũng nhiều, thế mà không thấy thời gian ngắn ngủi mới là lạ.”

Đồng bào không còn gì để nói, học thần là thế, cái gì cũng phải liên quan đến chuyện học.

Không thú vị!

Một đứa con gái không thú vị!

“Có điều…”, ánh mắt Hạ Mộng Ngư bỗng trầm xuống, khóe miệng cô thoáng hiện nét cười, cô khẽ nói: “Tao lại cảm thấy mùa hè năm nay ngắn vô cùng.”

Rốt cuộc, thầy quân sự cũng tuyên bố kết thúc giờ tập buổi sáng, đám học sinh trên sân sung sướng giải tán nhanh như chớp, đứa nào đứa nấy mặt mày cũng hớn ha hớn hở.

https://thuviensach.vn

Bốn người đồng thời thở dài: “Ôi, tuổi trẻ…”

Đây là tiếng thở dài của cái tuổi thiếu nữ mộng mơ, là tiếng thở dài u buồn mà chỉ tuổi này mới có.

Nhiều năm sau này, khi mấy cô nàng nhớ lại buổi trưa hôm ấy, e là lúc đó mới hiểu rằng mình đã từng “thiếu niên bất thức sầu tư vị – vi phú tân từ cưỡng thuyết sầu”* tới cỡ nào, mà đó lại là một việc may mắn tới cỡ nào.

Bởi trong thế giới của người trưởng thành, đau khổ đấy, nhưng lại cứ nói rằng mình vẫn ổn.

*Trích trong bài từ “Sửu nô nhi” của Tân Khí Tật, ý nguyên cả đoạn là: Tuổi trẻ không biết mùi vị khổ đau, nhưng lại cứ thích làm thơ ép giọng giả buồn.

“À đúng rồi.”, bỗng nhiên Từ Tang nhớ ra một chuyện, bèn kích động hỏi: “Hạ Mộng Ngư, cuối tuần này là khai giảng, mày đại diện học sinh lên phát biểu phải không?”

“Cô vẫn chưa nói gì với tao về chuyện này.”

“Chắc là mày rồi.”, Từ Tang bấm tay tính toán: “Ừm, con gái là mày, còn con trai thì chắc là Hạ Dạ Dương.”

Hạ Dạ Dương ư? Nghe thấy cái tên này, Hạ Mộng Ngư lại chột dạ.

Nếu không có gì bất ngờ thì khả năng cao sẽ là hai người họ, mà để tránh sơ suất, trước hôm buổi lễ chính thức diễn ra, có lẽ họ sẽ phải diễn tập trước.

Quả nhiên, màn bấm tay tính toán của Từ Tang không hề sai. Trước tiết đầu tiên của buổi chiều, cô chủ nhiệm bảo Hạ Mộng Ngư đến văn phòng của thầy giám thị, vì cô được chọn làm học sinh tiêu biểu, phải phát

https://thuviensach.vn

biểu vào hôm khai giảng. Lúc đến văn phòng thầy giám thị, không quá bất ngờ, Hạ Dạ Dương cũng đang ở đó.

Hai người nghe thầy giám thị dặn dò xong, bàn thời gian nộp bài phát biểu cho thầy kiểm tra, hẹn thời gian diễn tập, rồi cả hai cùng rời khỏi văn phòng của thầy, đi về phía dãy phòng học.

Tiết đầu tiên đã bắt đầu, sân trường vắng hoe, chỉ còn lại hai người đang thong thả bước đi.

Có lẽ là vì đã tuyệt giao, lời quá quắt nào cũng đã nói, nên Hạ Mộng Ngư cảm thấy đi cạnh Hạ Dạ Dương nhẹ nhàng hơn rất nhiều, ít ra không cần làm nô tì của cậu ta nữa, dù sao thì cậu ta cũng biết cái vẻ khúm núm đó của cô là giả vờ.

“Cậu có biết Lý Tử Viễn phải nằm viện không?”, đột nhiên Hạ Dạ Dương hỏi Hạ Mộng Ngư.

“Ừ, Từ Tang nói với tôi rồi.”, Hạ Mộng Ngư trả lời dứt khoát.

Hai người lại im lặng đi thêm vài bước, rồi Hạ Mộng Ngư bỗng nhiên nghĩ ra vì sao Hạ Dạ Dương lại hỏi mình chuyện này.

“Lý Tử Viễn là do cậu đánh đúng không?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

“Ừ.”

Quả nhiên, Hạ Dạ Dương đang đến tranh công…

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhưng không định khích lệ cậu ta. Cô nói: “Sao lại đánh người ta đến mức nhập viện chứ, cậu không sợ nhà cậu ta làm ầm lên tới nhà trường à? Cẩn thận cậu bị phạt đấy.”

“Không sợ.” Hạ Dạ Dương nói không chút do dự.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, lại chợt sực nhớ ra. Đúng vậy, bố Hạ Dạ Dương là lãnh đạo, cậu ta sợ gì chứ…

Điều này khiến Hạ Mộng Ngư bỗng nhớ đến Từ Tử Sung.

Cùng tuổi, Hạ Dạ Dương có thể được sống tùy ý, muốn đánh ai thì đánh người ta đến mức nhập viện, kiêu ngạo, ngang bướng, thích làm gì thì làm, quả thật là hội tụ đủ những sự ngông cuồng của cái tuổi này. Đương nhiên, chuyện này không phải do Hạ Dạ Dương xấu tính, mà bởi cậu ta là thiếu niên. Độ tuổi thiếu niên không cần phải chịu trách nhiệm, phía sau người thiếu niên luôn có người trưởng thành, người trưởng thành ấy gánh vác mọi trách nhiệm giúp cậu ta, giúp cậu ta ngăn lại mọi thử thách của cuộc sống.

Nhưng Từ Tử Sung thì không. Từ nhỏ cậu đã phải đối mặt với cuộc sống chân thực nhất, không có ai đón thử thách hộ cậu, thậm chí hiện tại cậu đã như một người trưởng thành, phải đương đầu với thực tại đầy rẫy những dối lừa.

Hạ Dạ Dương có thể vì Hạ Mộng Ngư mà tung đòn hung ác, đánh người ta đến mức phải nhập viện. Còn Từ Tử Sung chỉ có thể vì cô mà tung duy nhất một cú đấm, còn phải tính toán lực tay để không đánh chết người ta.

Có đôi khi, trên thế giới này, sự tình lại là như vậy. Hạ Dạ Dương có thể thoải mái đạt được mười phần, còn Từ Tử Sung hao tổn toàn lực lại chỉ được có hai phần mà thôi.

Tốn công vô ích, ấm ức biết bao.

Cũng khó trách cậu lại do dự đến thế trong mối quan hệ của hai người, vì cậu thật sự đã cố hết sức rồi.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư thở dài, nhìn vẻ mặt ương ngạnh đó của Hạ Dạ Dương, cô thật mong Từ Tử Sung cũng có thể thỏa sức sống đúng với tuổi thiếu niên của mình như vậy.

“Sao cậu lại nhìn tôi như thế?”, Hạ Dạ Dương bị Hạ Mộng Ngư nhìn đến mức đỏ mặt.

Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới lấy lại tinh thần. Toi rồi, lúc nãy nhìn Hạ Dạ Dương chằm chằm, vị đại nhân này đừng có hiểu lầm gì đấy nhé.

“Tôi đang suy nghĩ nên ngây ra thôi! Cậu đừng có hiểu lầm.”

Nhưng Hạ Dạ Dương yêu bản thân cỡ đó cơ mà, chắc chắn là sẽ hiểu lầm.

“Không sao, cứ nhìn đi, tôi biết mình đẹp trai, nhìn đến ngây ngẩn là chuyện bình thường.”

Hạ Mộng Ngư đến bó tay, cô đành nói: “Thật sự là không có gì cả, chỉ cảm thấy cậu cứ thế này thật tốt.”

“Tôi thế nào?”, Hạ Dạ Dương vui vẻ hỏi: “Tốt thế nào?”

“Cậu thích thế nào thì là thế ấy, tôi cảm thấy như vậy rất tốt. Không phải ai cũng được như cậu, cậu không biết mình may mắn cỡ nào đâu.”

“Ha ha, sao lại tính là may mắn được? Lần sau, ai còn dám quấy rầy cậu, tôi sẽ đánh nó đến mức nằm viện thì thôi.”, Hạ Dạ Dương có phần đắc ý.

“Thôi đừng, cậu không cần kích động thế đâu.”

“Sao lại là kích động được? Cái này gọi là nhiệt huyết!”, Hạ Dạ Dương nói: “Tuổi trẻ là phải giàu nhiệt huyết, nếu không thể thích gì làm nấy, sợ này sợ nọ thì còn gì là đàn ông nữa? Phải thích làm gì là làm luôn.”

https://thuviensach.vn

“Vậy sao?…”, Hạ Mộng Ngư cúi đầu suy tư rồi cười khẽ một tiếng.

“Cậu không cảm thấy thế à?”

Hạ Dạ Dương nhìn Hạ Mộng Ngư, cảm thấy hình như cô đang thất thần, rõ ràng là đang nói chuyện với cậu ta mà lại như đang nghĩ đến chuyện khác. Cậu ta không thích cô thiếu chuyên tâm với mình như vậy.

“Chắc thế.”

Hạ Mộng Ngư lại nghĩ tới Từ Tử Sung, không kìm được liền nở một nụ cười ngọt ngào. Cô thấp giọng lẩm bẩm, như đang nói với Hạ Dạ Dương, lại như đang tự nói với mình, “Nhưng tôi đã từng thấy có kiểu nhiệt huyết hơn cả thích gì làm nấy cơ.”

Hạ Dạ Dương cau mày, cậu ta không biết Hạ Mộng Ngư đang nghĩ đến ai, nhưng chắc chắn không phải là cậu ta.

“Thấy ở đâu?”, mặt Hạ Dạ Dương tối sầm, “Ai?”

Hạ Mộng Ngư trả lời không chút do dự. “Anh hùng của tôi.”

Hạ Mộng Ngư nở nụ cười rạng rỡ, trong mắt tựa như có hàng ngàn vì sao.

Nụ cười đó xuyên thấu tim Hạ Dạ Dương.

Cô ấy thích người đó đến vậy sao? Anh hùng mà cô ấy nói tốt đến thế cơ à?

“Tôi đến nơi rồi, vào lớp trước đây, tạm biệt.”, đến đầu cầu thang, Hạ Mộng Ngư chào tạm biệt Hạ Dạ Dương.

“Hạ Mộng Ngư, cậu chờ tôi một lát.”, Hạ Dạ Dương bỗng gọi cô lại.

https://thuviensach.vn

“Sao vậy?”

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ dừng bước.

“Hạ Mộng Ngư.”

“Hả?”

“Tôi thích cậu.”

Hạ Dạ Dương nói.

“Không phải là kiểu thích bạn bè bình thường, mà là thích ở mức muốn cậu làm bạn gái tôi ấy.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Hạ Dạ Dương quả nhiên vẫn là tiểu tổ tông mắc bệnh công tử, cậu ta không hề cho Hạ Mộng Ngư cơ hội từ chối, chẳng thèm nói thêm lời nào mà xoay người bỏ đi luôn. Dường như không phải cậu ta đang thổ lộ với Hạ Mộng Ngư, mà là đang thông báo cho cô biết vậy.

“Này, cậu đừng có chạy!”

Hạ Mộng Ngư đuổi theo, nhưng Hạ Dạ Dương đã lên đến góc rẽ cầu thang rồi. Cậu ta đút một tay vào túi quần, tay kia thì vẫy với Hạ Mộng Ngư, rồi cứ như vậy biến mất khỏi góc cầu thang.

Mẹ kiếp, đáng nhẽ phải cho cô cơ hội nói: “Cảm ơn cậu, tôi cũng thế, tôi cũng rất thích tôi!” chứ!

Hạ Mộng Ngư đứng tại chỗ sửng sốt một lúc rồi mới thở dài một hơi nặng nề, không thể làm gì khác đành phải quay về lớp.

Xong rồi, tiểu tổ tông này xưa nay đều được người ta theo đuổi, giờ lại đi tỏ tình với cô. Nếu cô mà không có phản ứng gì, chắc chắn cậu ta sẽ làm một số chuyện nào đó.

Hạ Mộng Ngư chỉ hy vọng tiểu tổ tông có làm gì thì làm trong tuần này đi, đừng để đến lúc Từ Tử Sung trở lại trường mới làm, báo hại cô lại phải dỗ dành ông tướng của cô.

Tiết đầu tiên của buổi chiều kết thúc, vừa đến giờ nghỉ giải lao, Hạ Mộng Ngư đã nhận được lời mời kết bạn trên từ Hạ Dạ Dương.

https://thuviensach.vn

Thử nghĩ xem, Hạ Dạ Dương đúng là dỗi hơi, cho cô vào danh sách đen nghĩa là muốn hạ quyết tâm không còn liên hệ gì nữa, xong lại add lại. Mệt không vậy?

Hạ Mộng Ngư ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng add Hạ Dạ Dương lại, sau đó, trong lúc màn hình cho thấy đối phương đang gõ chữ, cô liền dứt khoát gửi tin nhắn trước.

Không yêu sớm.

Dựa vào tầm hiểu biết của Hạ Mộng Ngư về Hạ Dạ Dương, nếu cô nói không thích cậu ta, chắc chắn cậu ta sẽ không tin, sẽ không chịu thừa nhận sự thật này, lòng tự trọng của cậu ta không cho phép người cậu ta thích lại không thích cậu ta, vậy nên cậu ta sẽ không từ bỏ. Nhưng nếu cô nói cô thích người khác, chắc chắn Hạ Dạ Dương sẽ gây phiền phức cho người đó, hơn nữa sẽ cảm thấy sớm muộn gì cô cũng sẽ tỉnh ngộ mà thích cậu ta, vì lòng tự trọng của cậu ta cũng không cho phép cậu ta thua bởi người con trai khác, vậy nên cậu ta sẽ càng không từ bỏ.

Cách duy nhất chính là nói cô không yêu sớm.

Đối phương quả nhiên ngừng gõ.

Khoảng một phút sau, bên kia bắt đầu nhấp nháy dòng “đang nhập văn bản…”.

Hạ Mộng Ngư lại ra một đòn phủ đầu trước khi Hạ Dạ Dương kịp gửi gì đó.

Năm nay là năm quan trọng nhất trong đời tôi, mười tám năm cuộc đời tôi khổ cực học hành là để thi đại học, tôi tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc được.

…

https://thuviensach.vn

Tôi với cậu không giống nhau, nếu tôi khôngđỗ Thanh Hoa, bố mẹ tôi sẽ cực kỳ thất vọng, cảđời tôi sẽ phải sống trong bóng ma tâm lý khôngđỗ Thanh Hoa.

…

Thế nên, bất cứ điều gì ảnh hưởng đến việc học của tôi đều là đang hại tôi.

…

Nếu một năm sau tôi không phát huyđược trăm phần trăm khả năng, chắc chắn tôi sẽ hận cả đời cái người hại tôi không được học hành tử tế kia.

…

Thế nên nếu năm nay tôi yêuđương,đến cuối cùng dù cho có phải vì nguyên nhân này mà khôngđỗ Thanh Hoa hay không, thì tôi vẫn sẽ hận thấu xương người bạn traiđó.

…

Hận cảđời ấy.

…

Quả nhiên đối phương ngừng gõ chữ, mãi lâu sau vẫn không có hồi âm.

Vậy là sau khi add Hạ Mộng Ngư, Hạ Dạ Dương còn chưa nói nổi một câu. Lời cậu ta định nói còn chưa kịp ra khỏi miệng thì đã bị Hạ Mộng Ngư giành phần trước.

Hạ Mộng Ngư tiếc không thể bò lăn ra mà cười, cô dễ dàng tưởng tượng được biểu cảm của Hạ Dạ Dương ở đầu bên kia điện thoại.

https://thuviensach.vn

Ha ha ha ha.

Oắt con, đấu với cô à, dù gì thì cô cũng đã nghiên cứu tính nết của cậu ta bảy tám năm nay, ai có thể hiểu cậu ta hơn cô?

Lúc Hạ Mộng Ngư chuẩn bị cất điện thoại thì wechat có thông báo.

Cô liếc nhìn, là Hạ Dạ Dương.

Thế mà cậu ta vẫn còn có chuyện để nói?

Không sao, tôi chờ cậu thiđại học xong– Hạ Dạ Dương nhắn.

…

Không ngờ Hạ Dạ Dương cũng có lúc khiến Hạ Mộng Ngư bất ngờ. Kiểu nói chờ một người như thế này không giống như những lời cậu ta hay nói. Công tử đó lúc nào cũng có cả đám oanh yến xung quanh, không để người ta chờ đã là phúc lắm rồi.

Một năm này cậu không cần làm bạn gái của tôi, tôi sẽ không làm ảnh hưởngđến việc học của cậu, nhưng tôi sẽđối xử tốt với cậu, cậu phải nhận cho tôi– Hạ Dạ Dương lại nói tiếp.

…

Bạn gái tiếp theo của tôi là cậu, năm cuối cấp này, cậu không yêuđương, tôi cũng sẽ không yêuđương gì hết, tôi với cậu cùng thi Thanh Hoa.

…

Hạ Mộng Ngư chột dạ.

Không bình thường.

https://thuviensach.vn

Sao lại có cảm giác Hạ Dạ Dương nghiêm túc thế nhỉ…

Cậu ta định không yêu đương gì nữa sao? Hạ Mộng Ngư vốn mong Hạ Dạ Dương sẽ bắn lửa tình với một cô em lớp Mười nào đó, sau đấy sẽ hoàn toàn từ bỏ cô. Nhưng xem tình hình hiện tại thì Hạ Dạ Dương không giống như đang nhất thời nhàm chán mà theo đuổi cô cho vui rồi.

Không phải Hạ Mộng Ngư tự mình đa tình, nhưng cô thật sự có cảm giác Hạ Dạ Dương bị cô ám rồi…

Không không không, cậu cứ yêu đương thoải mái đi, tôi không có ý kiến đâu.

Hạ Mộng Ngư, tôi thấy cậu ngứa thịt rồi đấy. Đã bảo chờ cậu thì sẽ chờ cậu, đã bảo cậu là bạn gái cuối cùng của tôi thì cậu là bạn gái cuối cùng của tôi, được chưa? Có khi nào tôi nói mà không giữ lời không?

…

Hạ Mộng Ngư biết không thể cứ luẩn quẩn quanh đề tài này được, vòng vo một hồi lại thành ra như đang tán tỉnh nhau mất.

Tôiđã tỏ thái độ rồi đấy. Chuyện của cậu thì cậu tự quyết định đi.

Gõ xong những chữ đó, Hạ Mộng Ngư lập tức chuyển chế độ im lặng, ném điện thoại vào ba lô, rồi không thèm liếc lấy một cái, chỉ tập trung đọc sách.

“Haiz, Hạ Mộng Ngư, mày đọc sách gì đấy? Toàn là tiếng Anh…”

Phạm Tiểu Kiều tò mò ngoái sang xem, thấy sách Hạ Mộng Ngư đọc toàn là tiếng Anh, nhưng hình như không phải là mấy thứ vừa xem đã hiểu được, mà là sơ đồ giải phẫu.

https://thuviensach.vn

“Không phải mày đang xem sách giáo khoa đấy chứ, định học y à?”, Phạm Tiểu Kiều hỏi.

“Không phải.”

Thấy Hạ Mộng Ngư không nói nhiều, Phạm Tiểu Kiều cũng không hỏi nữa, dù sao học thần đọc sách gì cũng là bình thường, cô nàng lại tiếp tục xem MV của idol nhà mình…

Cuốn sách Hạ Mộng Ngư đọc là 《NSCA’s Guide to Sport and Exercise Nutrition》, trong ba lô của cô còn một cuốn là 《NSCA CPT Study Guide: Test Prep Secrets for the Nsca Certified Personal Trainer Exam》. Hai cuốn này đều là tài liệu đào tạo của hiệp hội Sức mạnh và Điều hòa Quốc gia* Mĩ, và là đề thi sát hạch CPT và CSCS*. Ngoài ra, cô còn định đặt mua thêm mấy cuốn nữa trên mạng, nhưng đợi hàng từ Mĩ gửi về chắc cũng mất đến nửa tháng, trong nửa tháng này, mục tiêu của cô là phải đọc xong hai cuốn kia trước đã.

*NSCA: National Strength & Conditioning Association (mình không biết dịch thế nào cho thoát nữa, tìm trên mạng thì có tài liệu gọi hiệp hội này như trên)

CPT: Certified Personal Trainer

CSCS: Certified Strength and Conditioning Specialist

(Nói chung là mấy cái thuật ngữ lằng nhằng này cho qua nhé)

Thật sự Hạ Mộng Ngư không hề liên lạc với Từ Tử Sung, nhưng cô có nói chuyện qua lại với mọi người ở trung tâm quyền anh, mà huấn luyện viên của Từ Tử Sung là một ví dụ.

Đã nói là sẽ nắm chắc hướng đi của Từ Tử Sung rồi thì phải theo dõi thật sát sao. Có thể để cậu chạy xiên xọ, nhưng đường đi thì cô phải nắm

https://thuviensach.vn

trong lòng bàn tay.

Huấn luyện viên nói với Hạ Mộng Ngư, thật ra Từ Tử Sung có không gian phát triển rất lớn, chỉ là cậu đang thiếu một ê kíp chuyên nghiệp mà thôi, từ trận đấu hôm trước có thể nhìn ra được tầm ảnh hưởng của sự thiếu hụt đó.

Ví dụ như thứ cơ bản nhất là huấn luyện viên cá nhân chuyên nghiệp mà Từ Tử Sung còn không có. Tuy rằng huấn luyện viên có kinh nghiệm nhiều năm dạy quyền anh, nhưng cũng chỉ là ươm mầm cho các hạt giống của giải cấp tỉnh, chứ thật ra ông cũng không nắm vững các kỹ thuật chuyên nghiệp tiên tiến.

Ở nước ngoài, các huấn luyện viên cá nhân đều thuộc hàng chuyên nghiệp, gần như mỗi một vận động viên chuyên nghiệp, bất kể là bộ môn nào thì cũng đều có huấn luyện viên cá nhân của riêng mình. Còn ở trong nước, muốn mời một huấn luyện viên chuyên nghiệp sẽ tiêu tốn rất nhiều tiền, mà những huấn luyện viên ưu tú được cấp giấy phép thì hoặc là làm việc ở các câu lạc bộ thể thao lớn, hoặc là giảng dạy ở trường thể thao quốc gia, các đội thể thao của tỉnh, thành phố.

Nghe huấn luyện viên nói xong, Hạ Mộng Ngư quyết dành cả Chủ nhật để tìm hiểu xem huấn luyện viên cá nhân là gì, sau đó tự mày mò mua giáo trình về học. Ngoài ra, cô còn đăng ký một lớp đào tạo ngắn hạn ở Thượng Hải nữa.

Cái khác thì không biết, chứ thi thố mà cô không làm được sao? Về thể chất thì cô chịu, nhưng học thì cô hoàn toàn có khả năng. Hơn nữa, cô cũng không cần phải sang tận Mĩ để thi sát hạch, dù sao thì cô cũng không định làm nghề này, cô chỉ cần có kiến thức để giúp Từ Tử Sung là được rồi. Nhân thể còn nâng cao được trình độ tiếng Anh.

…

https://thuviensach.vn

Một tuần học hè cuối cùng cũng trôi qua, trong trường chẳng có chuyện gì mới mẻ. Ngoài việc trưa nào Hạ Dạ Dương cũng sẽ cho người sang đưa cơm cho Hạ Mộng Ngư ra thì không hề có chuyện gì đáng để đám dân buôn cảm thấy hứng thú.

Giờ thì Hạ Mộng Ngư đã hiểu được cảm giác khó xử của Từ Tử Sung khi được Từ Tang gửi đồ ăn cho. Không nhận cũng không được, cậu bạn kia mếu máo bảo về sẽ bị đại ca cho một trận, dáng vẻ đáng thương hết sức. Nhưng hôm nay mà nhận thì chắc ngày mai cũng lại phải nhận tiếp, triền miên không dứt sẽ làm người ta cảm thấy có hi vọng.

Hạ Mộng Ngư chỉ có thể tạm nhận lấy, sau đó dùng cách của Từ Tử Sung, nhận đồ ăn xong liền cho Mạnh Huy hết. Mạnh Huy đúng là kiểu vô tư hồn nhiên, ngày nào nhìn thấy cậu bạn kia mang đồ ăn đến, không đợi Hạ Mộng Ngư lên tiếng mà đã cướp thẳng rồi.

“Tốt, đỡ cho mình ngày nào cũng phải ra ngoài mua cơm, vừa tiết kiệm sức vừa tiết kiệm tiền.”

Có lẽ ngày nào đống đồ ăn đó còn chưa vào miệng Hạ Mộng Ngư thì ngày đấy Hạ Dạ Dương sẽ không dừng lại, vẫn liên tục gửi đồ ăn đến.

Tiết cuối cùng của chiều thứ Sáu, cả Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương cùng bị thầy giám thị gọi lên diễn tập cho buổi lễ khai giảng.

Ngoài họ ra còn có đại diện học sinh khối Mười, ban kéo cờ, và người dẫn chương trình buổi lễ.

Mọi người đều thích nhất những lúc như thế này, vừa có lý do để trốn học chính đáng, vừa có vẻ đặc biệt không giống người thường.

Ngoài Hạ Mộng Ngư, Hạ Dạ Dương và hai học sinh mới ra, những người còn lại đều là thành phần cốt cán trong mỗi buổi chào cờ đầu tuần, ai nấy đều đã quen việc nên giờ đang túm tụm chuyện trò. Hai học sinh mới

https://thuviensach.vn

không quen người khác nên đương nhiên đứng cạnh nhau. Vì vậy Hạ Mộng Ngư chỉ còn có thể một mình đứng bên cạnh Hạ Dạ Dương.

Từ hôm thứ Hai Hạ Dạ Dương tỏ tình với Hạ Mộng Ngư xong, hai người không gặp lại nhau. Một mặt là vì Hạ Dạ Dương hơi ngại, một mặt khác quan trọng hơn là Hạ Mộng Ngư luôn trốn tránh Hạ Dạ Dương.

“Buổi học thêm Chủ nhật này cậu phải đến đấy.”, Hạ Dạ Dương nói.

Hạ Mộng Ngư đang định nói thì người chủ trì nghi thức kéo cờ đến. Người đó dặn dò hai người xong rồi đưa cho hai người một vật dụng, còn giải thích phải dùng thế nào nữa.

Một cái hộp vuông, một cái micro, không có gì đặc biệt.

“Hai cậu nhìn này, ấn phím này là có thể nói, đèn đỏ sáng lên là cả trường nghe thấy. Nhưng hôm nay bọn mình không cần dùng cái này, loa ở sân cũng tắt rồi, các cậu chỉ cần biết phải dùng thế nào là được.”

Người dẫn chương trình làm mẫu cho họ xem một lát rồi đi sang chỗ hai học sinh mới vào trường.

Hạ Mộng Ngư cúi đầu nghịch chiếc micro trong tay, hết bật rồi lại mở cái công tắc, nhìn bóng đèn cứ sáng rồi lại tối. Trong lòng cô chỉ đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi buổi học thêm hôm Chủ nhật, chứ không hề ý thức được rằng, hiện giờ cả trường đang nghe được động tĩnh từ đầu micro này.

Tuy loa ở sân đã tắt, nhưng loa trong mỗi lớp học đều đang mở đấy nhé.

Hạ Mộng Ngư tiếp tục bật tắt công tắc micro.

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương nói: “Chủ nhật tôi chờ cậu đấy, cậu phải đến, không được trốn học thêm nữa. Không phải cậu muốn thi Thanh Hoa sao? Không cần vì tôi mà bỏ học đâu. Tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến việc học của cậu.”

Tất cả các lớp khối Mười hai đều có thể nghe thấy giọng nói đứt quãng của Hạ Dạ Dương.

“Chủ…tôi…cậu…đến…trốn…nữa…thi Thanh…tôi…việc học…”

Cả khối đang trong giờ, tất cả đều nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía cái loa ở trước phòng học. Ngay cả các thầy cô giáo cũng đều không hiểu đang xảy ra chuyện gì, ai nấy đều dừng bài giảng lại.

Nhà trường đang làm cái trò gì vậy?

Hạ Dạ Dương thấy Hạ Mộng Ngư cứ cúi đầu không nói lời nào mà chỉ đứng nghịch micro thì đưa tay giật phăng lấy cái mic.

“Hạ Mộng Ngư, cậu có thể chuyên tâm nghe tôi nói không hả?”

“Ừ.”

“Lời thổ lộ hôm đó của tôi làm cậu sợ sao?”, Hạ Dạ Dương thấy Hạ Mộng Ngư cúi đầu thì thở dài, “Cậu yên tâm, tôi không sốt ruột đâu, đã bảo chờ cậu là sẽ chờ cậu. Chờ chúng ta cùng vào Thanh Hoa…”

“Hạ Dạ Dương…”, Hạ Mộng Ngư bỗng chặn lời Hạ Dạ Dương, “Tôi thật sự chỉ nghĩ đến học thôi, cậu có thể đừng làm ảnh hưởng đến việc học của tôi được không?”

Cả khối Mười hai chấn động.

Vãi chưởng, là Hạ Dạ Dương với Hạ Mộng Ngư!

https://thuviensach.vn

Không hổ là học thần, quả nhiên chỉ một lòng học tập.

Wow, Hạ Dạ Dương là nam vương của trường mà cũng có ngày bị từ chối một cách tàn nhẫn như thế.

Thầy giám thị hớt hải chạy ra sân, đứng từ xa chỉ vào Hạ Dạ Dương.

“Thằng nhóc chết tiệt kia! Cậu không tắt micro kia kìa!”

Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương liếc nhau rồi cùng nhìn vào bóng đèn đang sáng của chiếc micro, cả hai đều kinh hãi.

Thôi chết rồi, không ổn rồi.

Trong lớp, Mạnh Huy vốn đang gà gật bỗng chốc tỉnh táo ngay, cậu ta nhanh chóng gửi tin nhắn cho từ Tử Sung.

Bình thường Từ Tử Sung vốn trả lời tin nhắn rất chậm, thế nhưng lần này chỉ mấy giây sau đã hồi âm rồi.

Mạnh Huy: Người anh em, bao giờ cậu quay lại trường? Cậu không quay lại là học thần bị người ta cướp đi đấy!

Từ Tử Sung:?

Mạnh Huy: Vừa nãy Hạ Dạ Dương tỏ tình với Hạ Mộng Ngư trước cả trường đấy!

Từ Tử Sung: …

Từ Tử Sung: Đệch

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Ngày thứ Hai đầu tiên của tháng Chín, ngôi trường lại trở nên náo nhiệt. Học sinh khối Mười và Mười một cũng đã chính thức khai giảng.

Bảy giờ, trước cổng trường, từng tốp học sinh nối đuôi nhau tiến vào. Nhìn dáng vẻ hồ hởi, phấn khởi, không hề có dấu hiệu bị tàn phá, mắt không một chút quầng thâm, thì biết ngay là học sinh lớp Mười.

Đám học sinh Mười hai đi lướt qua đám học sinh mới, trong lòng ai nấy đều cười khẩy. Cười đi, cười nữa đi, xem bọn mày còn hào hứng được mấy ngày, sớm muộn gì cũng phải nối gót ông bà đây, sáng thức dậy từ lúc gà gáy o o, đêm thì ngủ muộn hơn cả lợn cho mà xem!

Sẽ nhanh thôi, nhiều nhất là một tuần, sau lần đầu tiên đương đầu với bài thi trắc nghiệm Vật lý, sau khi chứng kiến cảnh trên 90% học sinh toàn khối không đạt điểm chuẩn, thì đám học sinh ngây thơ này mới ý thức được thế nào là đời cấp Ba một cách chân chính.

Ha ha.

“Học kỳ mới rồi, cả lớp vui vẻ lên chút nào…”

Cô chủ nhiệm nhìn những gương mặt còn chưa tỉnh ngủ của A14 thì bực tức nói: “Này, mới là ngày đầu tiên khai giảng đấy nhé, sao mà các anh các chị mặt đứa nào đứa nấy cứ bí xị ra như thế hả! Sức sống xuân xanh của các anh chị đi đâu hết rồi?”

https://thuviensach.vn

Mẹ kiếp, khai giảng ngày đầu tiên á? Bọn họ đã khai giảng được cả tháng nay rồi, ok? Càng đừng nói đến việc sau khi chính thức khai giảng họ phải tự học sáng, trưa, tối, giờ giải lao buổi trưa rút ngắn lại còn năm mươi phút, giờ nghỉ buổi chiều cũng chỉ còn bốn mươi phút. Chỉ cần nghĩ vậy thôi thì đứa nào chả bí xị, đứa nào còn moi nổi sức sống ra mà tung xòe nữa!

Đây không phải là lễ khai giảng, mà là lễ xử trảm, chém đầu một lũ chó vật vờ.

“Học kỳ mới, chỗ ngồi mới.”, cô chủ nhiệm Linh Hoa phe phẩy tờ sơ đồ lớp trong tay và nói: “Đổi chỗ ngay đây, cả nhà có vui không nào?”

Đổi chỗ là chuyện mà ai cũng biết, vì mỗi học kỳ cô chủ nhiệm lại đổi chỗ cả lớp một lần.

Có điều, cô chủ nhiệm vừa định đổi chỗ thì tiếng nhạc vang lên, báo hiệu buổi lễ khai giảng chuẩn bị bắt đầu.

“Thôi được rồi, các anh chị tạm tránh được kiếp nạn nhé, còn một buổi sáng cuối cùng nên các anh chị cố mà yêu thương bạn ngồi cạnh đi, trưa nay chắc chắn tôi sẽ đổi. Nào, tất cả mang ghế ra cửa xếp hàng, chuẩn bị xuống sân dự lễ khai giảng nào.”

Đáng lẽ Hạ Mộng Ngư phải đến sau cánh gà để chuẩn bị, nhưng cô muốn đợi Từ Tử Sung đến để nói với cậu đôi câu, nhưng nhạc chào mừng vang lên rồi mà cậu vẫn chưa xuất hiện. Phía bên kia thúc giục, Hạ Mộng Ngư đành phải chạy qua, tới cánh gà chuẩn bị cho màn phát biểu của đại diện học sinh.

Hạ Mộng Ngư đi được một lát thì Từ Tử Sung mới đến.

Cô chủ nhiệm trợn mắt mắng cậu, “Thế nào, khỏi ốm rồi hả? Khỏi rồi là lại đi muộn đúng không?”

https://thuviensach.vn

“Thôi, hôm nay coi như cậu ốm nặng mới khỏi nên không phạt cậu nữa, lấy ghế xếp vào hàng nhanh!”

Từ Tử Sung đưa mắt nhìn vào lớp, không thấy Hạ Mộng Ngư đâu, cậu biết mình đã để lỡ rồi.

“Sung ca, ở đây!”, Mạnh Huy vẫy tay với cậu, “Tôi lấy ghế cho ông rồi!”

Cả lớp tay cầm ghế nhựa, xếp thành hai hàng dài ủ rũ đi xuống sân.

Mấp mé khu vực sân khấu chỉ có Hạ Mộng Ngư, còn không thấy bóng dáng Hạ Dạ Dương đâu cả.

Chủ đề mà cả trường bàn tán suốt hai ngày cuối tuần là việc Hạ Dạ Dương tỏ tình với Hạ Mộng Ngư nhưng lại bị từ chối thẳng thừng.

Vì chuyện này mà Hạ Dạ Dương không những trở thành đối tượng bị trêu cười trong cả khối, mà cậu ta còn bị hủy tư cách đại diện cho học sinh lên phát biểu. Thầy giám thị giáo huấn cậu ta gần nửa ngày, quả thật chỉ hận không thể dán ảnh cậu ta lên bảng tin, liệt cậu ta vào danh sách học sinh cá biệt. Thầy còn cảnh cáo Hạ Dạ Dương sau này không được đến gần lớp Hạ Mộng Ngư, không được làm phiền bạn học sinh chỉ một lòng học tập, bằng không sẽ mời phụ huynh của cậu ta đến trường.

Khác với Hạ Dạ Dương, vì bày tỏ tấm lòng hiếu học, Hạ Mộng Ngư càng củng cố thêm hình ảnh học trò ngoan trong mắt bạn bè, khiến thầy giám thị và các thầy cô trong trường đều cảm thấy vô cùng sung sướng, cuối cùng quyết định chỉ để Hạ Mộng Ngư lên phát biểu.

Hạ Mộng Ngư cũng cực kỳ sung sướng. Vì cô cũng không ngờ rằng, hình tượng học trò ngoan đang lung lay của mình lại có thể vững chắc trở lại nhờ công của Hạ Dạ Dương.

https://thuviensach.vn

Thế mới thấy, đời người thay đổi vô thường, không phải cứ trước sau như khuôn định được.

…

Học sinh các khối được thầy Thể dục hướng dẫn vào sân xếp hàng, tuy cả trường có đến mấy nghìn con người nhưng vẫn đâu vào đấy.

Khối Mười hai vào sân cuối cùng. Hạ Mộng Ngư đứng phía trên nhìn xuống, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Từ Tử Sung.

Gần sân khấu nhất là A1, A14 cách hơi xa một chút, nhưng Từ Tử Sung vóc dáng cao, lại đứng sau cùng nên cô chỉ liếc mắt một cái là đã nhìn thấy cậu. Một tuần không gặp, vết thương của Từ Tử Sung đã khôi phục tương đối tốt, ngoài cái trán đang dán băng gạc ra thì không thấy dấu vết gì nghiêm trọng. Có lẽ cái mũi gãy cũng không nặng, khí cụ cố định cũng đã được tháo. Trông cậu hiện giờ rất có tinh thần.

Hạ Mộng Ngư thở phào nhẹ nhõm, cậu ấy khỏe mạnh là cô vui rồi.

Từ Tử Sung cũng đúng lúc ngẩng đầu nhìn lên sân khấu.

Ánh mắt hai người chạm nhau, tim cũng đồng thời run lên.

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung, một người đứng trên sân khấu, một người đứng trong hàng ngũ nhốn nhào ồn ào, cách nhau cả một khoảng sân chật kín, vậy mà dường như cả thế giới chỉ còn hai người họ, không còn một ai nữa.

Mỗi lần họ vô tình nhìn nhau sẽ đều có lực hấp dẫn ngay tức khắc như vậy, như hai cực từ khổng lồ, một khi gặp nhau là khó mà tách ra được. Cả thế giới không quan trọng, chỉ cần có người kia, trong lòng, trong mắt cũng chỉ có đối phương.

https://thuviensach.vn

Một tuần không gặp, Hạ Mộng Ngư có ảo giác như đã mấy thế kỷ không gặp Từ Tử Sung.

Vừa vui mừng, lại vừa ấm ức.

Trông thì vẫn ung dung như thường, nhưng trong lòng thì lại rối tinh rối mù.

Ánh mắt Từ Tử Sung hiếm khi dịu dàng như vậy, cậu cong khóe miệng, thoáng nở nụ cười với Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy tim đập thình thịch, trong phút chốc lại có cảm giác muốn khóc òa. Cũng may là đúng lúc này, người dẫn chương trình đến nói chuyện với Hạ Mộng Ngư, cảm xúc của cô mới ổn lại được.

“Thuộc chưa?”, người dẫn chương trình hơi lo lắng, “Nếu cậu không thuộc thì lát nữa cầm giấy đi, mấy năm nay mọi người toàn cầm giấy đọc mà.”

“Thế sao được, cầm giấy đọc không lôi cuốn.”

Hạ Mộng Ngư là kiểu người đã không làm thì thôi, một khi đã làm là phải làm một cách tốt nhất có thể.

“Thế cậu xem kĩ đi, đến lúc đấy đừng có quên nhé, không thì còn xấu hổ hơn ấy.”

“Yên tâm, tuyệt đối không quên đâu.”

Tuy nói vậy nhưng Hạ Mộng Ngư vẫn cúi đầu đọc bản thảo trên tay, còn nhẩm đi nhẩm lại mấy lần.

Tuyệt đối không được làm đứt dây, cái tay nải mang tên thần tượng dù sao cũng quá nặng mà…

https://thuviensach.vn

Màn văn nghệ mở đầu vẫn đang diễn ra nên mọi người cố chuyện trò thêm một lúc nữa.

Từ Tử Sung nghe thấy mấy cô bạn lớp bên cạnh bàn tán về Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương.

“Này, bọn mày nhìn Hạ Mộng Ngư cả Hạ Dạ Dương kìa.”

“Đứng gần thế! Sao Hạ Dạ Dương lại đứng đầu hàng của lớp hắn vậy?”

“Bọn lớp chọn kinh thật, xếp hàng còn phải dựa vào thành tích cơ.”

“Hứ, Hạ Dạ Dương không thấy xấu hổ à…”

Từ Tử Sung nhìn về phía hàng đầu của lớp chọn, quả nhiên Hạ Dạ Dương đứng ngay đầu tiên.

Cậu thu tầm mắt lại, mí mắt hơi cụp xuống. Dường như Hạ Dạ Dương luôn ở rất gần Hạ Mộng Ngư, muốn ở cạnh cô dễ như trở bàn tay, giống như lúc này, một người ở trên sân khấu, một người ở ngay phía dưới, nếu không phải có chuyện đột ngột xảy ra thì họ đã sánh vai rồi. Còn Từ Tử Sung thì lại cách Hạ Mộng Ngư quá xa, giữa họ là cả một biển người, phải hao tổn tâm sức biết bao mới có thể đến bên nhau.

“Thật ra hai đứa nó xứng đôi mà. Một đứa giỏi nhất, một đứa giỏi nhì.”

Hội con gái bên cạnh lại bắt đầu bàn tán.

“Mày không nghe nói à? Hai đứa nó là thanh mai trúc mã đấy! Bố Hạ Mộng Ngư là cấp dưới của bố Hạ Dạ Dương, hai đứa nó sinh ra trong cùng một bệnh viện, lớn lên trong cùng một khu nhà, từ nhỏ đã đi học cùng nhau, ngay cả tên cũng là một cặp,đêm qua mộng Ngư Dươngđấy còn gì.”

https://thuviensach.vn

Đêm qua mộng Ngư Dương.

Từ Tử Sung hơi nhíu mày.

“Môn đăng hộ đối, kiểu đấy là ngon nhất, yêu nhau lại càng đơn giản. Với lại, tao thấy Hạ Dạ Dương thích Hạ Mộng Ngư lắm đấy. Nói thật, nếu là Hạ Mộng Ngư thì tao chẳng đố kị đâu, tao có cảm giác hai đứa nó ở mặt nào cũng hợp nhau.”

“Tao nghe bạn gái cũ của Hạ Dạ Dương bảo là bố mẹ hắn định để hắn sau này cưới Hạ Mộng Ngư đấy. Chẳng trách hắn tỏ tình mà không thèm kiêng dè gì, kể cả có bị mời phụ huynh thì chắc cũng không bị ăn chửi đâu…”

“Thế thị bọn nó yêu nhau chỉ là chuyện sớm muộn thôi nhỉ? Mẹ kiếp, có vị hôn thê rồi mà Hạ Dạ Dương vẫn lượn lờ gây họa khắp nơi, đểu vãi!”

“Đểu thì đểu chứ, đẹp trai là được, tao tình nguyện bị nó chơi đểu đấy!”

“Tao cũng tình nguyên, ha ha…”

Mạnh Huy đứng bên cạnh Từ Tử Sung nên cũng nghe thấy đám con gái đó buôn chuyện, cậu ta quay đầu nhìn người anh em của mình rồi vỗ vai cậu và nhỏ giọng nói: “Thời đại nào rồi chứ, không còn thịnh hành chuyện ép duyên nữa đâu.”

“Biết rồi.”

Tuy Mạnh Huy vô tư quá đà, nhưng cảm giác với bạn bè vẫn rất nhạy bén, cậu ta sợ Sung ca suy nghĩ nhiều. Cậu ta nhìn Hạ Dạ Dương rồi lại nhìn Hạ Mộng Ngư, sau đó nói một câu rất trái lương tâm: “Xứng chỗ nào, chả xứng gì cả.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung không đáp lời, chỉ trầm mặc nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, ánh mắt sâu hun hút.

Mạnh Huy đã được Phạm Tiểu Kiều ra chỉ thị, phải chú ý động thái của Từ Tử Sung mọi lúc. Có điều, tiếng nhạc dừng lại, buổi lễ khai giảng chính thức bắt đầu, cậu ta đành phải nuốt lời muốn nói vào trong.

Sau nghi thức chào cờ là màn học sinh đại diện lên phát biểu.

Đầu tiên là hai học sinh đại diện cho khối học sinh mới, cả hai đều có phần căng thẳng, nhưng do cầm giấy đọc nên cũng tàm tạm.

Kế tiếp là Hạ Mộng Ngư.

Từ Tử Sung vẫn cúi đầu gà gật nãy giờ, vừa nghe thấy tiếng Hạ Mộng Ngư thì lập tức ngẩng đầu dậy.

Hạ Mộng Ngư đứng trên bục phát biểu, thu hút sự chú ý của hàng nghìn ánh mắt, thật sự quá chói sáng. Dáng vẻ tự nhiên của cô không giống người bình thường, giọng điệu khi nói của cô không phải người khác có thể bắt chước được, cách dùng từ của cô ngắn gọn mà xúc tích, nụ cười trên gương mặt chẳng biết có mấy phần thật lòng nhưng vẫn khiến người ta vui vẻ. Cô chỉ cần đứng đó đã khiến người khác nhìn mà phấn chấn tinh thần rồi.

Từ Tử Sung than nhẹ một tiếng, khiến Mạnh Huy lập tức chú ý.

Vóc dáng của cậu và Mạnh Huy cao tương đương nhau, hai người cùng ngồi cuối hàng, vậy nên có nói chuyện cũng chẳng ai để ý.

“Sao đấy, người anh em?”, Mạnh Huy nhìn thoáng qua Hạ Mộng Ngư, chợt nhớ đến chuyện Phạm Tiểu Kiều nhắc mình phải nói, “Ông không giận học thần đấy chứ? Cậu ấy đã dứt khoát từ chối cho Hạ Dạ Dương bẽ mặt rồi còn gì.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung chỉ nhìn Hạ Mộng Ngư mà không nói lời nào.

Mạnh Huy có phần sốt ruột, cậu ta nói: “Rốt cuộc ông nghĩ thế nào thì phải nói đi chứ.”

“Ông có biết, nếu bọn mình sống trong xã hội nguyên thủy mà tôi nhìn thấy một cô gái giống Hạ Mộng Ngư thì sẽ làm gì không?”

“Làm gì?”

“Đánh cho ngất rồi đưa về sơn động.”

“Ông anh ơi, ông định làm gì đấy, đừng có dọa tôi đấy nhé!”, Mạnh Huy căng thẳng hỏi.

“Đáng tiếc đây không phải là xã hội nguyên thủy, xã hội hiện đại không dựa vào cướp đoạt.”, Từ Tử Sung nói.

“Thế dựa vào cái gì?”

“Dựa vào chiến thắng.”

“Thắng gì?”

“Thắng cả thế giới, mới có được cô ấy.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Lễ khai giảng kết thúc, cả đám học sinh lại ủ rũ quay về lớp. Điều đáng ăn mừng duy nhất có lẽ là thời gian của buổi lễ tương đối dài nên chiếm vào giờ học hơn mười phút.

Có điều, lúc về đến lớp, nhìn thấy thầy giáo dạy Toán đứng trên bục giảng, cảm giác may mắn lại biến thành nỗi tuyệt vọng.

Toi rồi, lại phải học quá giờ.

Cả lớp chết lặng, tiết đầu tiên sau lễ khai giảng lại là Toán, mà lại còn là hai tiết liền tù tì không nghỉ, còn có điều gì đáng tuyệt vọng hơn điều này không?

Hạ Mộng Ngư về lớp muộn hơn mọi người, lúc cô về thì thầy giáo dạy Toán đã bắt đầu giảng bài.

Nhìn thấy Hạ Mộng Ngư, trên gương mặt của thầy Toán lại hiện lên nụ cười đúng tiêu chí bà tám của thầy.

“Hạ Mộng Ngư, em đúng là khá ghê đấy, hôm nay phát biểu dõng dạc, truyền cảm quá, không hổ danh học trò ngoan chỉ một lòng học tập.”

Mẹ!

Hạ Mộng Ngư thầm chửi trong lòng, xem ra hôm thứ Sáu thầy có đi dạy.

https://thuviensach.vn

Ông thầy này không hổ là giáo viên lắm chuyện nhất trường, nghe nói bình thường ông ấy thích nhất là hỏi thăm xem học sinh nào yêu sớm, yêu ở đâu, đã có ai chia tay chưa. Thật không ngờ, thầy từng ấy tuổi rồi mà tâm hồn vẫn như đứa con gái mới lớn vậy.

Cả lớp không nhịn được cười, biết ngay là thầy đang trêu vụ của Hạ Mộng Ngư với Hạ Dạ Dương đây mà. Tất cả đều háo hức nhìn về phía Hạ Mộng Ngư vẫn đang đứng đực ra ngoài cửa.

Đời học sinh Mười hai, chẳng mấy khi có được tiết mục giải trí hay như vậy.

“Thôi được rồi, vào học nhanh đi, học trò ngoan chỉ một lòng học tập của chúng ta.”

Hạ Mộng Ngư vội cúi đầu đi như bay về chỗ ngồi dưới ánh nhìn chăm chú của cả lớp.

Vì chưa đổi chỗ ngồi nên hiện giờ cả lớp vẫn bốn người ngồi một dãy bàn. Nhìn thấy Từ Tử Sung ở bên cạnh, Hạ Mộng Ngư không kiểm soát được trái tim đập thùm thụp, gương mặt cũng bất giác đỏ lên.

“Ôi chao, Hạ Mộng Ngư còn đỏ mặt nữa kìa, ha ha.”, thầy Toán lại nói.

Hạ Mộng Ngư cứng đờ người.

Xem ra thầy Toán vẫn cứ nhìn cô chằm chằm, thế nên mới tưởng là cô đỏ mặt vì bị thầy trêu.

“Không sao, con gái tuổi này có người theo đuổi là chuyện bình thường.”

https://thuviensach.vn

Cả lớp lại cười ầm lên. Hạ Mộng Ngư muốn chết quách đi cho rồi, mấy người này đừng có trêu cô với Hạ Dạ Dương nữa có được không!

Hạ Mộng Ngư lập tức nhìn về phía Từ Tử Sung, cậu vẫn nhìn vào sách giáo khoa, không một chút cảm xúc. Càng là như vậy, Hạ Mộng Ngư lại càng hoảng.

Cưng à, đừng nghĩ nhiều nhé!

…

Vì sau khi chính thức khai giảng thì không có giờ nghỉ nhiều, giữa mỗi tiết cũng chỉ có mười phút, vừa nãy thầy Toán còn không cho nghỉ sau tiết một, vì vậy, tiết hai vừa kết thúc là cả lớp đều ùa ra ngoài, hoặc là nhà vệ sinh, hoặc là quầy bán đồ ăn vặt.

Từ Tử Sung cũng bị Mạnh Huy vội vàng lôi đi, thậm chí còn không quay đầu lại nhìn Hạ Mộng Ngư lấy một cái.

Hạ Mộng Ngư ý thức được rằng cả buổi sáng nay cô và Từ Tử Sung không nói chuyện, mà không chỉ không nói chuyện, Từ Tử Sung còn chẳng nhìn cô lấy một lần. Thế này không phải đang có tâm sự thì là gì?

Sốt ruột thật.

“Mày với Từ Tử Sung cãi nhau à?”, Phạm Tiểu Kiều hỏi.

“Không…”, Hạ Mộng Ngư chống đầu nhìn Từ Tử Sung đi ra khỏi phòng học, một tay gõ bàn, cau mày suy tư. Cô hỏi Phạm Tiểu Kiều: “Mày nói xem có phải đã cho cậu ấy quá nhiều không gian rồi nên giờ cậu ấy chạy mất không?”

“Tao thấy không phải đâu.”, Phạm Tiểu Kiều bày ra vẻ mặt đắc ý, “Tao biết vì sao Từ Tử Sung không để ý đến mày đấy.”

https://thuviensach.vn

“Vì sao?”

Phạm Tiểu Kiều ghé vào gần Hạ Mộng Ngư rồi nhỏ giọng nói: “Đây là tao nghe Mạnh Huy nói đấy nhé. Sáng nay Từ Tử Sung nghe hai đứa con gái buôn về mày cả Hạ Dạ Dương, sau đấy cứ im mãi thôi.”

“Buôn thế nào?”

Phạm Tiểu Kiều kể lại với Hạ Mộng Ngư một lần, trong nháy mắt, Hạ Mộng Ngư đã hiểu.

Mẹ nó chứ, đúng là khó đề phòng. Không hiểu ở đâu tự dưng lại nhảy ra hai con điên nói luyên tha luyên thuyên, báo hại cô. Bản thân Từ Tử Sung vốn đã nhiều tâm sự, vậy mà lại nói cô với Hạ Dạ Dương xứng đôi, thế không phải sẽ làm cho Từ Tử Sung muốn rút lui hay sao?

“Mày định thế nào?”, Phạm Tiểu Kiều hỏi Hạ Mộng Ngư: “Tao cảm thấy Sung ca đối với mày hơi có chút tự ti, rất chi là do dự…”

“Không sao, tao biết phải làm gì rồi…”

Hạ quyết tâm xong, Hạ Mộng Ngư liền lấy sách huấn luyện thể chất ra đọc tiếp. Có điều lần này cô đã bọc bìa của quyển sách khác ra ngoài, lại còn đặc biệt lên Taobao đặt mua nữa. Cô không muốn để Từ Tử Sung nhìn thấy mình đang đọc loại sách này, đỡ cho cậu lại cảm thấy áp lực.

Lúc Từ Tử Sung quay về thì nhìn thấy Hạ Mộng Ngư đang cúi đầu chăm chú đọc một quyển sách tên làNỗ lực học tập, vận mệnh nở hoa.

Cậu nhíu mày. Con thỏ tinh này lại đang làm cái quái gì vậy?

Từ Tử Sung không quấy rầy Hạ Mộng Ngư đọc sách mà gục xuống bàn ngủ bù. Cậu nhẩm tính, hôm nay đúng là ngày cậu và Hạ Mộng Ngư phải trực nhật, có gì để tối nói.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, Hạ Mộng Ngư nhìn vào gáy Từ Tử Sung, trong lòng đầy lo lắng bất an. Mẹ kiếp, vịt tới tay rồi, tuyệt đối đừng bay đi đấy nhé.

…

Giờ nghỉ giữa trưa ngắn ngủi, mọi người không thể rảnh rang như lúc còn đang học hè, mà ai nấy đều phải tranh thủ từng giây từng phút để ăn cơm, sau đó chạy nhanh về lớp.

Bình thường cứ giữa trưa sẽ có giờ phát loa truyền thanh. Gần như lớp nào cũng tắt loa đi, vì nhà trường chỉ cho phép phát nhạc nhẹ và nhạc cổ điển, ai nghe cũng cảm thấy buồn chán.

Có điều, hôm nay không biết ai đã bật loa lên.

Từ Tử Sung vốn đang gục xuống bàn thì bỗng ngẩng đầu rồi nhíu mày. Cậu không thích nghe loa truyền thanh, ồn ào.

“Ai bật loa đấy, để yên cho Sung ca nhà tao ngủ!”, một cậu bạn trong lớp nói.

Từ sự kiện đánh hội đồng lần trước, Từ Tử Sung thể hiện sức mạnh của mình, cả lớp đều gọi cậu là Sung ca. Trước giờ cậu không hề yêu cầu làm đại ca, nhưng cả lớp cứ tự động tôn cậu lên thành đại ca của cả A14.

“Hạ Mộng Ngư bật.”, hoa khôi của lớp nói.

Hạ Mộng Ngư còn đang ăn gì đó, suýt chút nữa thì sặc.

Cô nàng này đúng là chú ý đến nhất cử nhất động của cô rồi.

Hoa khôi vốn định gây khó dễ cho Hạ Mộng Ngư, không ngờ cậu bạn kia vừa nghe nói là Hạ Mộng Ngư bật thì lập tức im bặt.

https://thuviensach.vn

Nếu Từ Tử Sung là đại ca của lớp, thì sau sự kiện đó, Hạ Mộng Ngư cũng trở thành đại tỷ trong lòng mọi người, cũng là một phần tử không thể đắc tội.

Đắc tội với Từ Tử Sung có thể sẽ bị đánh, còn đắc tội với Hạ Mộng Ngư, có thể sẽ chết mà không hiểu vì sao.

“Thế nghe một chút đi, thỉnh thoảng nghe nhạc cũng tốt, nhạc cổ điển nuôi dưỡng cảm xúc mà.”, cậu bạn kia cười hi hi, chai mặt nói.

Còn năm phút nữa là hết giờ truyền thanh, Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ.

Quả nhiên, đúng lúc này, phong cách âm nhạc bỗng nhiên thay đổi.

“Mẹ, sao dạo này hay có sự cố truyền thanh thế nhở?”, chẳng biết là ai nói.

Cả nhà ngẩng đầu nhìn vào cái loa, tất cả đều có vẻ kinh ngạc.

Qua hai năm cấp ba, đây là lần đầu tiên họ được nghe nhạc thịnh hành trong giờ truyền thanh.

Giọng hát này là của ca sĩ chính trong nhóm Queen, Freddie Mercury.

Phạm Tiểu Kiều lập tức nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, vì cô nàng biết đây là ca khúc mà Hạ Mộng Ngư thích nhất.

…

You had to kill the conversation.

You always had the upper hand.

Got caught in love and stepped in sinking sand.

https://thuviensach.vn

You had to go and ruin all our plans.

…

Hạ Mộng Ngư cảm giác Từ Tử Sung đang nhìn về phía mình, đây là lần đầu tiên trong ngày hôm nay cậu thèm ngó tới cô. Cô không quay đầu, chỉ yên lặng thu dọn bàn, rồi lại căng thẳng lôi sách ra.

Packed your bags and you’re leaving home

Got a one-way ticket and you’re all set to go

But we have one more day together, so

Love me like there’s no tomorrow

Trong nháy mắt, cả lớp yên tĩnh vô cùng. Tất cả mọi người đều lắng nghe ca khúc này, ai nấy đều có cảm giác như chim trong lồng bỗng được thả tự do vậy.

Khi không được phép mở nhạc thịnh hành thì lại nghe được một ca khúc tiếng Anh, như thể một mối tình bị cấm đoán, vừa mạo hiểm lại vừa đẹp đến động lòng người.

Giọng nam tuyệt đẹp lại vang lên, âm sắc cao vút, sâu sắc vô cùng.

This is our last goodbye and very soon it will be over

But today just love me like there’s no tomorrow

God knows just where I’ll be

Tomorrow, who knows just what’s in store for me

Anything can happen, but we only have one more day together, yeah

https://thuviensach.vn

Just one more day forever, so

Love me like there’s no tomorrow

…

Mười hai rưỡi, tiếng nhạc đột nhiên tắt ngấm. Cả lớp im lặng một lúc rồi mới có người lên tiếng.

“Sao trường mình lại phát nhạc này nhỉ? Sao tự dưng ban truyền thanh lại đổi tính đổi nết thế…”

“Bài này hay mà.”

“Wow, tên là gì đấy, có ai biết không?”

“Tao biết!”, Phạm Tiểu Kiều kích động nói.

“Là gì?”

“Không biết, tao chỉ nhớ là Hạ Mộng Ngư thích ca sĩ này, nhưng tao chưa nghe bài này bao giờ. Hạ Mộng Ngư, bài này tên là gì?”

Phạm Tiểu Kiều quay đầu nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, lại phát hiện ra Hạ Mộng Ngư đỏ từ mặt cho đến cổ.

“Mày làm sao đấy?”

“Nghẹn, vừa bị nghẹn…”, Hạ Mộng Ngư căng thẳng nói.

Phạm Tiểu Kiều vội vàng đưa cho Hạ Mộng Ngư cốc trà sữa. Hạ Mộng Ngư đón lấy, hút một ngụm, sắc mặt khá lên một chút nhưng vẫn đỏ.

“Ổn không?”

https://thuviensach.vn

“Ổn… Ổn.”, Hạ Mộng Ngư dừng một chút rồi trả lời, “Bài này làLove me like there’s no tomorrow, yêu em như không có ngày mai.”

Cả lớp đều xôn xao cảm thán.

“Wow, không hổ là học thần, nghe bừa một bài hát mà cũng biết.”

Hạ Mộng Ngư xấu hổ cười.

“À, trùng hợp, trùng hợp thôi…”

Người bên cạnh bỗng khẽ cười một tiếng, tiếng cười ẩn giấu sự trêu đùa, biết mà không thèm vạch trần.

Cảm nhận được lực trong lòng bàn tay, Hạ Mộng Ngư càng đỏ mặt hơn.

Tiếng nhạc dừng lại nghĩa là chỉ còn mười phút nữa thôi họ phải bắt đầu giờ tự học buổi trưa. Cả lớp quay về chỗ ngồi, nhanh chóng làm việc mình muốn làm nhân lúc đang còn thời gian nghỉ. Có người thì chép bài, có người ngủ, lại có người đọc tiểu thuyết, lướt Weibo.

Mà năm ngón tay đang nắm tay Hạ Mộng Ngư lại càng dùng sức, nắm chặt lấy bàn tay cô…

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, cố gắng biểu hiện bình thường một chút, nhưng vẫn không nhịn được mà phải cúi đầu cười trộm. Khó khăn lắm cô mới khống chế được tâm trạng đang nhảy nhót của mình, giả vờ tập trung đọc sách.

Lúc nãy, khi ca sĩ hát đến câu “love me like there’s no tomorrow”, Từ Tử Sung liền duỗi tay dưới gầm bàn, vụng trộm nắm lấy tay Hạ Mộng Ngư.

…

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung ngáp một cái, hơi dịch về phía Hạ Mộng Ngư, một tay khác làm gối để ngủ tiếp.

Hạ Mộng Ngư cũng âm thầm nhích lại gần Từ Tử Sung, sau đó một tay khác đặt lên bàn, giả vờ hết sức chăm chú học bài.

Lúc này, di động của Hạ Mộng Ngư vang lên tiếng chuông báo. Từ Tang gửi tin nhắn đến.

Từ Tang: Mẹ kiếp, bị thầy giám thị mắng gần chết, bà chị à, tao vì mày mà vượt núi đao biển lửa, mày phải mời tao ăn cơm đấy.

Hạ Mộng Ngư: Được.

Từ Tang: Nói đi, rốt cuộc là tại sao mày lại nằng nặc đòi tao bật bài này hả?

Hạ Mộng Ngư: Nói sau.

Từ Tang: Mày nói thừa một hai câu thì chết à? Mày tưởng mày là anh họ tao đấy à, nói năng cộc lốc!

Hạ Mộng Ngư: Không tiện gõ chữ.

Giờ cô chỉ có một bàn tay để bấm chữ thôi mà.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Hạ Mộng Ngư cứ thế đắm chìm trong cảm xúc lâng lâng cho đến khi một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Hạ Mộng Ngư."

Hạ Mộng Ngư vội rụt tay lại rồi đứng phắt dậy.

Linh Hoa gọi cô làm gì? Linh Hoa đến đây từ lúc nào?

Cả lớp đều quay ra nhìn Hạ Mộng Ngư. Từ Tử Sung cũng ngồi dậy, đôi mắt vẫn chưa tỉnh ngủ nhìn Hạ Mộng Ngư, cậu thở dài một tiếng. Cậu nhíu mày rồi nói khẽ với Hạ Mộng Ngư: "Điểm danh thôi mà, ngồi xuống đi."

Cô chủ nhiệm nhìn Hạ Mộng Ngư bằng ánh mắt khó hiểu, "Dạo này em bị làm sao thế, chột dạ lên chột dạ xuống, cô chỉ điểm danh thôi mà, nhìn em sợ đến mức này cơ, ngồi xuống…"

Lúc này Hạ Mộng Ngư mới nhận ra thế nên lại càng xấu hổ, cô ngồi xuống, mặt đỏ bừng, thật sự không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Thế này là có tật giật mình…

Hạ Mộng Ngư đặt hai tay lên bàn, không dám làm trò mờ ám nữa.

Cô chủ nhiệm tiếp tục cầm danh sách lên đọc: "Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung, Hà Phương, ba em có thể tự chọn người ngồi cùng bàn."

https://thuviensach.vn

Mỗi học kỳ cô chủ nhiệm lại đổi chỗ toàn bộ một lần, vì theo cô, mọi người ngồi cạnh nhau quá lâu sẽ quá thân thiết, chia bè chia phái, khó mà quản nổi. Vậy nên, mỗi học kỳ, Linh Hoa sẽ đổi chỗ hết, xung quanh chẳng có bạn bè thân nào cả, như vậy buộc mọi người phải quen với bạn khác trong một thời gian ngắn, kỷ luật của lớp mới có thể tốt được.

Nhưng để khích lệ tinh thần học tập của cả lớp, ba người có điểm số dẫn đầu sẽ được chọn bạn ngồi cùng bàn với mình.

“Không phải ai cũng có tư cách có được tự do đâu, tự do phải dựa vào sự nỗ lực của bản thân.”

Đây là điều Linh Hoa nói.

Mấy năm nay, Hạ Mộng Ngư vẫn luôn ngồi cùng Phạm Tiểu Kiều, nhưng lúc này Phạm Tiểu Kiều vô cùng lo lắng, vì cả người Hạ Mộng Ngư đều toát ra vẻ lú mề vì tình. Cô nàng sợ Hạ Mộng Ngư sẽ trọng sắc khinh bạn.

Phạm Tiểu Kiều căng thẳng nhìn Hạ Mộng Ngư, còn không dám thở mạnh.

“Hạ Mộng Ngư, giờ em nói được rồi.”, cô chủ nhiệm nhìn cô đầy trêu trọc, “Vừa nãy còn kích động như thế cơ mà. Em muốn chọn ai ngồi cùng? Có phải học kỳ này em sẽ cho cô một bất ngờ cực lớn không?”

Từ Tử Sung và Phạm Tiểu Kiều đồng loạt quay sang nhìn Hạ Mộng Ngư.

“Phạm Tiểu Kiều ạ.”, Hạ Mộng Ngư đáp không chút do dự.

“Yes!”, Phạm Tiểu Kiều kích động ôm chầm lấy Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cười cười, “Kích động thế làm gì, tao chắc chắn sẽ không bỏ mày mà.”

Từ Tử Sung ngồi bên cạnh thoáng liếc Phạm Tiểu Kiều một cái, sắc mặt hơi tối lại.

Cô chủ nhiệm tỏ vẻ “biết ngay mà”, vì vốn dĩ lúc xếp chỗ, cô đã xếp Hạ Mộng Ngư ngồi cùng Phạm Tiểu Kiều rồi.

Không có gì bất ngờ, Từ Tử Sung chọn Mạnh Huy, Hà Phương cũng chọn người bạn đã ngồi cùng mình bấy lâu nay.

“Được rồi, cả lớp cất sách vở vào cặp đi rồi bắt đầu đổi chỗ nào. Nhanh tay nhanh chân lên, đừng có lề mà lề mề nữa!”

Mấy bạn ngồi trước và sau Hạ Mộng Ngư đều thở dài, đau khổ nói lời tạm biệt với học thần. Vì họ biết, theo như thói quen của Linh Hoa, trước sau gì cũng phải đổi chỗ, sau này không còn được ngồi gần học thần nữa, e là khó mà mượn vở bài tập được, chắc chắn mấy đứa ngồi quanh cô sẽ nhanh chân mượn trước rồi.

Trong phút chốc, cả lớp ngập tràn những tiếng thở dài. Ai nấy đều nói lời tạm biệt với bạn cũ, dáng vẻ bịn rịn không muốn rời.

Linh Hoa thấy cả lớp cứ lề mề mãi thì mất kiên nhẫn, cô nói: “Ôi dồi ôi, vẫn ngồi trong cùng một lớp cơ mà, đừng có làm như sinh ly tử biệt không bằng nữa. Nhanh nhẹn lên cho tôi, nhanh lên!”

Cả lớp chỉ đành dồn hết về phía cuối lớp, Linh Hoa đọc tên ai thì người ấy vào chỗ ngồi, có người vui, cũng có người buồn. Nghe thấy tiếng oán thán, Linh Hoa sẽ để lộ ra vẻ rất hài lòng, còn nghe được tiếng hét sung sướng thì sẽ nguýt một cái, sau đó đánh luôn vào danh sách một dấu sao to đùng.

https://thuviensach.vn

“Hạ Mộng Ngư, Phạm Tiểu Kiều.”, cô giáo chỉ vào bàn đầu tiên của tổ hai và nói: “Hai em ngồi đây.”

Vừa khai giảng đã phải ngồi bàn đầu, Phạm Tiểu Kiều đau khổ đến mức muốn khóc luôn được.

Nhưng Hạ Mộng Ngư thì không sao cả, đến cả chỗ sát bục giảng cô còn ngồi rồi, bàn đầu có là gì chứ.

Hai người đang đi về phía trước thì nghe thấy câu nói tiếp theo của Linh Hoa.

“Từ Tử Sung, Mạnh Huy, bàn thứ hai tổ hai.”, Linh Hoa nói.

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung thoáng liếc nhau một cái, nhưng cũng không biểu hiện bất kì cảm xúc nào.

Phạm Tiểu Kiều và Mạnh Huy thì lại không thể khống chế nổi nỗi xúc động trong lòng, hai người nhìn nhau, Phạm Tiểu Kiều vui mừng ra mặt, còn Mạnh Huy thì phấn khích reo lên một tiếng, “Được đấy!”, đổi lại một cái lườm cháy mắt của Linh Hoa.

“Mạnh Huy, để cậu ngồi sau Hạ Mộng Ngư là để cậu cảm nhận giữa hai người chênh lệch nhiều đến mức nào, thế mới kích thích cậu học hành tử tế được, đừng có mà reo hò với tôi. Hạ Mộng Ngư lớp mình là học sinh chỉ một lòng học tập, đến cả Hạ Dạ Dương còn từ chối thì cậu đừng có mà nằm mơ nữa đi.”

Mẹ kiếp! Hạ Mộng Ngư thầm chửi trong lòng. Sao các thầy các cô chơi mãi trò này mà chưa chán nhỉ?

Mạnh Huy ngoan ngoan cúi đầu ôm cặp, còn vừa cười trộm vừa ngồi xuống chỗ sau Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

“Vào.”, Từ Tử Sung đạp mạnh một cái vào chân Mạnh Huy.

Mạnh Huy ngẩng đầu nhìn vị đại ca đang sầm mặt với mình, rồi đành ôm cặp ngồi xích vào trong, ở vị trí ngay sau Phạm Tiểu Kiều.

Sau khi đổi chỗ xong, cô chủ nhiệm mới nói: “Chiều thứ Sáu có buổi họp phụ huynh, lớp trưởng lên đây lấy giấy mời xuống phát cho các bạn.”

Trong lớp đồng loạt cất lên những tiếng kêu rên.

“Thế nào, sợ tôi nói chuyện các anh các chị đánh nhau hả? Yên tâm, tôi còn chưa quyết định xem có nói hay không đâu, để quan sát biểu hiện của các anh chị trong tuần này đã. Nếu biểu hiện tốt, không nói cũng được.”

Hạ Mộng Ngư phát giấy mời về phía sau, trong lúc ngẩng đầu lên vô tình chạm phải ánh mắt của Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung nhìn cô chằm chằm, khiến Hạ Mộng Ngư căng thẳng đến mức vội vàng quẳng lại đống giấy mời rồi nhanh chóng quay lên.

Trái tim cô không ngừng nhảy nhót. Sau này hai người một trước một sau, vậy chẳng phải mỗi lần phát đề thi hay truyền vở bài tập thì đều phải quay đầu lại nhìn cậu ấy sao, áp lực ghê gớm… Không, nghĩ đến việc cậu ngồi đằng sau, nhất cử nhất động của mình đều bị Từ Tử Sung nhìn thấy, đây mới là điều áp lực nhất.

Hạ Mộng Ngư vội ngồi thẳng dậy, không thể ngồi một cách uể oải được, cô phải duy trì hình tượng nữ thần trong lòng Từ Tử Sung!

Từ Tử Sung không hiểu ra làm sao. Con thỏ tinh này bỗng nhiên quẳng lại đống giấy mời cho cậu, nghĩ mình là tiên nữ tung hoa hay sao… Cậu bất đắc dĩ khom người nhặt đống giấy mời rơi dưới đất lên.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng này lọt vào mắt Linh Hoa, cô cau mày suy tư, còn tưởng quan hệ giữa hai đứa này không tồi, xem ra lời thầy Toán nói hồi trước là thật. Đây đúng là cái kiểu còn chẳng buồn nhìn nhau mà.

Lớp học buổi chiều quả nhiên trật tự hẳn. Ngay cả tiết Sinh mà cũng chẳng có ai nói gì. Một mặt là vì bị Linh Hoa uy hiếp, một mặt là vì mọi người vẫn chưa quen với bạn mới nên ngại nói chuyện.

Tiết tự học buổi tối, Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung đều đã làm xong bài tập.

Vì phía sau là Từ Tử Sung, phía trước lại không có ai nên Hạ Mộng Ngư vẫn cho những bạn hồi trước ngồi quanh mình mượn vở bài tập để chép. Mọi người không khỏi cảm thấy quả nhiên là nhân gian có chân tình, học thần là người tốt.

Mượn vở của học thần và học bá xong, mọi người đều vội vàng rời khỏi lớp học.

Hôm nay đến lượt Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung trực nhật. Hạ Mộng Ngư không sốt ruột, cứ chậm chạp thu dọn sách vở.

Trong phòng học chỉ còn lại vài người, đã cắm rễ trong trường đến gần mười lăm tiếng đồng hồ rồi, chẳng ai muốn ở lại thêm dù chỉ một giây.

Thấy Mạnh Huy vẫn chưa đi, Hạ Mộng Ngư bèn hỏi: “Sao hôm nay cậu không tích cực tan học thế? Chẳng giống tác phong bình thường của cậu gì cả.”

Mạnh Huy không chớp mắt nói: “Sung ca nhà mình bệnh nặng mới khỏi, mình trượng nghĩa như thế, đương nhiên phải giúp cậu ấy trực nhật rồi!”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung liếc nhau, đều không còn lời nào để nói với cái tên ngốc này.

Một lát sau, trong lớp chỉ còn lại Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung và Mạnh Huy.

Thấy Từ Tử Sung đeo ba lô rồi dựa vào cửa đứng, Mạnh Huy liền hỏi: "Đại ca à, ông không về ư?"

"Không."

"Ơ kìa, ông khách sáo làm gì, trực nhật hộ ông thôi mà!"

"Đâu có khách sáo với ông."

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư đang lấy chổi chuẩn bị quét rác rồi hờ hững nói: "Tôi đang đợi bạn gái."

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Mạnh Huy hiểu ngay lập tức, chẳng trách vừa nãy hai người cứ là lạ, hóa ra là đang ngứa mắt với cái bóng đèn to đùng là cậu ta. Biết sai phải sửa mới là anh em tốt, Mạnh Huy đi đến trước mặt Hạ Mộng Ngư, cướp cái chổi trong tay cô rồi nói: "Vớ vẩn, bạn gái của Sung ca sao có thể đi quét rác được, để mình làm."

"Thế để mình đi lau bảng vậy."

"Không được!", Mạnh Huy lại cướp lấy cái giẻ lau, "Đương nhiên là phải để mình làm rồi."

Từ Tử Sung chỉ dựa vào cửa chứ không nói gì, để yên xem Mạnh Huy còn thể hiện được đến đâu.

Mạnh Huy cúi đầu một cách cung kính với Hạ Mộng Ngư và chỉ tay ra phía cửa, "Chị dâu, chị dâu vất vả rồi, chị dâu về trước đi ạ."

Hạ Mộng Ngư bị Mạnh Huy chọc cười, cô liếc Từ Tử Sung một cái, thấy Từ Tử Sung gật đầu với mình, cô liền cảm ơn Mạnh Huy rồi cùng Từ Tử Sung ra về.

Hai người cùng đứng chờ ở bến xe.

Tiết tự học buổi tối kết thúc lúc 9 giờ 50, lừng khừng mãi nên phải gần 10 rưỡi mới đến bến xe. Nhóm học sinh đầu tiên tan học đều đã về nhà rồi, thành ra lúc này bến xe không đông lắm.

https://thuviensach.vn

“Lát nữa cậu về đến nhà là 11 giờ nhỉ?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Ừ.”

“Bố mẹ cậu có ra đón không?”

Hạ Mộng Ngư lắc đầu.

“Thế mình đưa cậu về đến cổng.”

Hạ Mộng Ngư cúi đầu cười cười rồi thấp giọng nói: “Ừ, được.”

Từ Tử Sung liếc Hạ Mộng Ngư một cái rồi thở dài.

“Lại thở dài cái gì?”

Từ Tử Sung cau mày nói: “Bố mẹ cậu bình thường quản cậu nghiêm thế nhưng mà nhiều chuyện lại chẳng để ý. Cái ngõ sau nhà cậu tối om om, lại chẳng có người đi lại, ngộ nhỡ gặp phải chuyện gì thì sao?”

“Mình đi một mình hai năm nay rồi, không sao đâu.”

“Chẳng phải lần trước chạm mặt lưu manh rồi đấy còn gì.”, Từ Tử Sung sầm mặt nói: “Sau này mình sẽ đưa cậu về, nếu mình không rảnh thì sẽ tìm người đưa cậu về.”

Hạ Mộng Ngư nói luôn: “Từ Tử Sung, cậu thế này có phải là bảo vệ hơi quá không?”

“Cậu không biết đâu…”, Từ Tử Sung định nói lại thôi.

“Không biết cái gì?”

“Thế giới bên ngoài cực nhiều kẻ xấu, cực nhiều quái vật, cực nguy hiểm với con gái.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nhìn về phía Từ Tử Sung, khóe môi nhoẻn lên một nụ cười dịu dàng. Ánh mắt cô trong như nước, không giống như vẻ tinh quái hằng ngày, cũng không giống như vẻ hiền dịu ở trường.

Trầm tĩnh lại ôn hòa, làm tim người ta xao xuyến.

“Đừng có nhìn mình như vậy.”, Từ Tử Sung nghiêm túc nói.

Nhìn thế làm tim cậu mềm nhũn.

“Chưa từng có ai nói với mình những câu đó.”

“Hả?”

“Nói thế giới bên ngoài nhiều người xấu, dặn mình phải cẩn thận.”

Từ nhỏ đến lớn, người trong nhà luôn coi Hạ Mộng Ngư là người lớn, vì cô trưởng thành sớm, rất tinh ý, dường như cô có thể tự chăm sóc mình được. Bố mẹ chỉ dặn cô tránh gây phiền phức, phải tranh thủ mọi thời cơ, lúc nào cũng lải nhải bên tai cô rằng họ đã hi sinh cho cô quá nhiều rồi, cô phải học thật giỏi để báo hiếu bố mẹ. Chưa từng có ai lo cô sẽ bị tổn thương, chưa từng có ai muốn bảo bọc cô cả.

Từ Tử Sung giơ tay xoa khẽ mái tóc ngắn của Hạ Mộng Ngư.

“Thế thì sau này chắc chắn cậu sẽ bị nói cho nghe đến phiền mất.”

“Không đâu.”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

“Thật ra mình rất hay càm ràm, quản rất chặt, ý muốn bảo vệ rất mạnh, ham muốn chiếm hữu cũng lớn.”

Nghe Từ Tử Sung nói một thôi một hồi xong, bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư cảm thấy bao nhiêu cảm động khi nãy tan thành mây khói. Cô có cảm giác, những ngày tháng sau này có khả năng chẳng mấy dễ thở rồi.

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa có hai người mặc đồng phục học sinh đang đi tới, Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung vội vàng đứng cách ra một đoạn. Hai người kia cũng đến chờ xe, vừa đứng đợi vừa nói chuyện phiếm. Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư bình tĩnh lại, bầu không khí chợt có chút mất tự nhiên.

“Bài hát hôm nay không tồi.”, Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư cười gượng hai tiếng rồi nói: “Ừ, ban truyền thanh hôm nay biết chọn ghê, ha ha…”

Từ Tử Sung liếc mắt nhìn Hạ Mộng Ngư rồi không chút do dự hỏi: “Không phải cậu chọn sao?

“Từ Tử Sung.”

“Hả?”

“Biết cũng không được nói ra, hiểu không?”

“Được.”

Chuyến xe cuối thường đến khá trễ, hai người đứng đợi trong bóng đêm, ở giữa là khoảng cách không gần không xa.

Hai người kia có vẻ không muốn đợi xe nên bắt luôn một chiếc taxi để về.

Hạ Mộng Ngư nhìn quanh bốn phía, cả bến xe chỉ còn lại hai người họ. Cô nhích lại gần Từ Tử Sung, Từ Tử Sung nghiêng đầu nhìn sang một bên, bóng đêm che đi gương mặt thoáng đỏ của cậu, rồi cậu giơ tay ra nắm chặt lấy tay Hạ Mộng Ngư.

Xe tới, Từ Tử Sung dắt Hạ Mộng Ngư lên xe, rồi hai người cùng ngồi xuống hàng ghế cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư không thể giấu nổi nụ cười tươi rói trên mặt, rạng ngời đến mức như có thể chiếu sáng cả bầu trời đêm.

“Mình bảo… Không phải cậu rất mê tín sao?”, Từ Tử Sung đột nhiên hỏi.

“Ừ, đúng, sao thế?”

“Cậu không cảm thấy bài hát đấy cực kỳ không may mắn à?”

“Hả?”

“Love me like there’s no tomorrow.”, Từ Tử Sung dừng một chút rồi hơi nghiêng đầu, thoáng ngại ngùng nói: “Mình là ngày mai của cậu.”

Hạ Mộng Ngư cười tươi rói, vội cúi đầu mở di động, đeo tai nghe lên tai phải, một đầu khác nhét vào tai Từ Tử Sung, cô hỏi: “Thế bài này có được không?”

Darling, don’t be afraid

I have loved you for a thousand years

I love you for a thousand more…

Khóe miệng Từ Tử Sung khẽ cong lên.

“Được.”

…

“Bài này tên là gì?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Ừm, ngàn năm đợi chờ.”

“Hạ Mộng Ngư…”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cười ha hả, “A thousand years, hay không? Có muốn lấy làm nhạc chuông của bọn mình không?”

“Cũng được, nhưng mà hơi ẻo lả.”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung đúng kiểu một thằng con trai khô khan, mỗi lần cảm thấy trình độ Ngữ Văn của cậu khá lên một chút thì cậu sẽ lại dùng những từ cực kỳ kinh dị để đưa cô về với hiện thực.

“Nữ ca sĩ hát mà, ẻo lả cái gì!”, Hạ Mộng Ngư xị mặt hỏi: “Thế cậu muốn thế nào, chê bài này ẻo lả, thế đổi thành bài thiếu may mắn lúc đầu được không?”

“Không, bài này ok rồi.”, Từ Tử Sung lập tức nói.

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng hài lòng. Cô kéo tay Từ Tử Sung, kích động nói: “Vậy thì sẽ dùng làm nhạc chuông chung của bọn mình, được không, được không, được không?”

Từ Tử Sung biết, hỏi liên tiếp ba lần như thế này nghĩa là không cho phép từ chối mà.

“Được.”, Từ Tử Sung thoáng dừng một lát rồi lại nói: “Có thể bật trong lễ cưới nữa.”

Hạ Mộng Ngư vội vàng nói: “Được, để mình lên danh sách nhạc.”

Từ Tử Sung chỉ đang trêu cô, không ngờ Hạ Mộng Ngư lại lập tức hành động.

Cô đang miệt mài tìm một danh sách các bài hát.

“All of me, bài này nhất định phải có.”

https://thuviensach.vn

“À à, cảSugarnữa, gì thì gì, mình cũng là Britney của cậu, bài này là nhạc chuông của mình đấy, ha ha, rất hợp để bật trong tiệc sau lễ cưới của bọn mình.”

“Cả bài này nữa,Thinking out loud, cậu nghe thử mà xem! Lúc bố mình dắt mình đi vào sẽ bật bài này, được không?”

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu kích động hỏi, gương mặt đỏ ửng vì vui sướng.

“Hạ Mộng Ngư…”

“Hả?”

Từ Tử Sung bỗng cúi đầu, hôn lên môi Hạ Mộng Ngư.

…

Chuyến xe cuối lướt qua khu phố, trong xe rất tối, khung cửa sổ lập lòe ánh đèn nê ông hắt vào.

Bên tai là giai điệu của bàiThinking out loud:

I’m thinking ’bout how people fall in love in mysterious ways

Maybe it’s all part of a plan…

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Xe đến nơi, Từ Tử Sung nhất quyết đưa Hạ Mộng Ngư về tới cửa tiểu khu.

“Thế lát nữa cậu về kiểu gì? Đây đã là chuyến xe cuối rồi.”

“Gần lắm, mình đi bộ về.”

Hạ Mộng Ngư không tin, cô nói: “Sao mình nhớ là nhà cậu không gần đây cơ mà?”

“Xem ra cậu để ý mình từ lâu rồi. Không phải là cậu vẫn luôn yêu thầm mình đấy chứ?”

Hạ Mộng Ngư nhìn chằm chằm Từ Tử Sung và nói: “Từ Tử Sung, cậu đừng quên, cái chiêu đánh trống lảng này mình dùng thành thạo hơn bất cứ ai, cậu đừng có giở trò này với mình.”

Từ Tử Sung cười, khẽ nắm lấy mũi Hạ Mộng Ngư: “Sao cậu lại đáng yêu như thế chứ.”

Hạ Mộng Ngư kéo tay cậu ra, “Khen cũng vô ích. Có phải cậu đang nói dối mình không? Rõ ràng là cậu không ở gần đây, lúc trước mình từng xem qua thông tin của cậu rồi. Cậu về mau đi, không cần đưa mình về.”

Hạ Mộng Ngư nhớ năm lớp Mười từng xem qua thông tin cá nhân của Từ Tử Sung. Nhà cậu và nhà cô ở hai hướng hoàn toàn khác nhau.

https://thuviensach.vn

“Mình ở gần đây thật mà. Mẹ mình thường xuyên phải đến viện làm thẩm tách*, cho nên hai mẹ con mình thuê nhà ở gần viện luôn, nhà bên kia cho thuê rồi.”

*Là kĩ thuật loại bỏ chất độc trong máu.

Hạ Mộng Ngư không ngờ lại hỏi ra được chuyện đó. Cô đau lòng, đang định nói thì bị Từ Tử Sung bịt miệng lại.

“Không cần đâu.”, Từ Tử Sung nói.

…

“Mình biết, bọn mình đừng nói chuyện này nữa.”, Từ Tử Sung lại nói.

Hạ Mộng Ngư gật đầu, kéo tay Từ Tử Sung ra rồi rầu rĩ nói: “Cậu cứ cấu véo mình làm gì…”

“Không biết, chỉ là muốn bẹo cậu một chút thôi.”

“Không cho bẹo.”

“Thế thì nắm tay.”

“Được.”

Hai người tay trong tay đi qua con ngõ dài. Trước đây, Hạ Mộng Ngư luôn cảm thấy con ngõ này quá dài, giờ lại thấy nó thật ngắn, chỉ mong có thể nắm tay nhau đi mãi, đi mãi.

“À phải rồi, lần trước thi đấu xong rồi thế nào? Cậu có tính xem tiếp theo phải làm gì không?”

“Huấn luyện viên liên hệ giúp mình với bên tài trợ rồi, mình vẫn muốn tiếp tục tham gia giải chuyên nghiệp.”

https://thuviensach.vn

“Mình nghe huấn luyện viên nói lần đầu thi mà thua thì phiền lắm hả?”

“Ừ, đại loại thế. Có điều, lần đấy thua nhưng khán giả hình như vẫn rất thích mình, có lẽ tìm được đối thủ cũng không khó, nhưng mà cần phải tìm một đối thủ thú vị một chút.”

“Đối thủ thú vị là như thế nào?”

“Thực lực mạnh mẽ, xếp hạng cao.”, Từ Tử Sung ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Hơn nữa, người đó phải nghĩ là nhất định có thể thắng mình.”

“Tại sao lại phải tìm người nhất định có thể thắng cậu?”, Hạ Mộng Ngư không hiểu.

“Bởi vì chẳng có ai đến thi đấu để thua cả.”

Cũng có lý, nếu biết sẽ thua, ai còn chịu thi?

Chỉ mới tham gia một trận đấu, cũng coi như là Từ Tử Sung thua trong vinh quang, hơn nữa còn đấu vượt cấp, nghĩ vậy thôi là đã thấy người dám thi đấu cùng cậu không nhiều rồi.

“Có người chịu thi đấu với cậu à?”

Ánh mắt Từ Tử Sung trầm xuống, “Chắc là có, ai mà biết được.”

“Thế cậu có tham gia giải vô địch quyền anh thế giới nữa không?”

Từ Tử Sung lắc đầu rồi giải thích: “Giải đấy cũng không hoàn toàn dựa vào xếp hạng chuyên nghiệp, sức ảnh hưởng của câu lạc bộ bên đó rất lớn, mình lại đang làm mất lòng ông chủ nên khả năng cũng không cao. Có điều vẫn có những trận đấu được thay đổi quy định, vẫn có cơ hội tham gia, để xem đã.”

https://thuviensach.vn

“Lúc trước mình cứ tưởng ông chủ đó rất thích cậu.”

“Ông ta thích mình…”, Từ Tử Sung cười khổ, “Đáng tiếc là mình không nghe lời.”

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, tâm trạng nặng nề, “Nếu cậu đồng ý với ông ấy chuyện đi Mĩ thì có phải tốt rồi không.”

“Đi đâu mà chả thế.”, Từ Tử Sung ngẩng đầu lên nhìn bầu trời sáng trăng, cậu cười lạnh một tiếng, giọng điệu trào phúng: “Thứ bọn họ thích không phải là mình, mà là lợi ích mình có thể mang đến cho bọn họ. Trong mắt họ, mình chỉ là một món hàng, bọn họ muốn khai thác hết giá trị của mình, mình không chịu, bọn họ liền vùi dập mình…”

Hạ Mộng Ngư cũng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Ánh trăng bàng bạc, vừa sáng vừa dịu dàng.

Có điều, ngẩng đầu là ánh trăng, cúi đầu là bùn lầy.

Thời đại này nhìn thì có vẻ văn minh, nhưng trên thực tế lại là thời đại đẫm máu nhất.

Hạ Mộng Ngư không nói gì, tâm trạng cô nặng nề đến mức không thốt nổi một câu hài hước nào. Dường như đây là lần đầu tiên cô ý thức được, thế giới không giống như những gì thầy cô dạy, không phải cứ thi đại học xong là cái gì cũng tốt. Rời khỏi ghế nhà trường, không phải mình sẽ có được thế giới tự do, mà là một thế giới phức tạp đầy những quy tắc khó hiểu.

Cái mình cho là tự do, thật ra lại là một nhà giam lớn hơn.

Không phải cứ thông minh là có thể đạt thành tích dẫn đầu trong kì thi, không phải cứ mạnh là sẽ thắng, không phải cứ nỗ lực là sẽ bắt được cơ

https://thuviensach.vn

hội. Vô số những điều ngẫu nhiên và không hề logic chi phối con người ta, căn bản không hề tồn tại thứ gọi là công bằng tuyệt đối. Có lẽ thứ duy nhất công bằng chính là sự bất công. Bởi vì đời ai mà không gặp sự bất công, chỉ điều đó mới là lẽ công bằng duy nhất.

Hạ Mộng Ngư lắng lặng cúi đầu, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy mình nhỏ bé. Đối mặt với thế giới bên ngoài, một học sinh ưu tú như cô vẫn hèn mọn đến cỡ nào.

Đến cổng lớn, Từ Tử Sung xoa đầu Hạ Mộng Ngư: "Đừng nghĩ nhiều quá, mình sẽ tìm cách, sẽ không để cậu phải một mình thi Thanh Hoa."

"Mình…", Hạ Mộng Ngư dừng một chút rồi nói: "Thật ra mình không thi Thanh Hoa cũng được… Đợi đến tháng Tư xem tình hình của cậu ra sao, có thể thi đại học nào, mình sẽ dựa theo ngưỡng điểm của cậu để làm bài đại khái thôi là được, bố mẹ mình cũng chẳng làm gì được mình."

Từ Tử Sung nhíu mày hỏi: "Cậu khống chế được điểm thi?"

"Được chứ."

"Làm thế nào được?"

"Biết tất cả đáp án là có thể khống chế được điểm số của mình. Các cậu chơi quyền anh chẳng phải cũng thế sao? Chỉ khi biết được những điểm trí mạng của người ta thì mới có thể đảm bảo không đánh chết người chứ."

Từ Tử Sung giơ tay khẽ véo má Hạ Mộng Ngư.

"Đau, nhẹ thôi."

Hạ Mộng Ngư kéo tay Từ Tử Sung ra. Đúng là cấu véo đến nghiện rồi mà.

https://thuviensach.vn

“Sao cậu lại ngốc thế…”, Từ Tử Sung bất đắc dĩ thu tay lại, “Cứ làm chuyện cậu muốn làm, không cần phải thay đổi vì mình đâu, cũng không cần phải hi sinh vì bất cứ ai cả. Hạ Mộng Ngư, tin mình đi, mình sẽ đuổi kịp cậu.”

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Cũng không phải là hi sinh mà… Vốn dĩ thi Thanh Hoa không phải việc mình muốn làm, là ý muốn của bố mẹ mình thôi… Phù phiếm…”

Từ Tử Sung biết chuyện này họ vẫn tạm thời chưa tìm ra được một cách giải quyết hay.

“Chuyện này để sau hẵng nói, trước tiên đừng suy nghĩ nhiều, tạm thời chưa đến nỗi đấy, cậu cứ chăm chỉ học hành là được rồi.”

Hạ Mộng Ngư gật gật đầu, cô cũng không muốn thảo luận quá sâu về đề tài này.

Chuyện ngày mai để ngày mai nghĩ, hôm nay cứ vui cái đã.

Hai người vẫn cùng nhau đi đến trước cửa tiểu khu nhà Hạ Mộng Ngư.

“Đến rồi.”, Từ Tử Sung than nhẹ một tiếng.

“Lưu luyến hả?”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

“Ừ.”

Hạ Mộng Ngư đỏ mặt. Từ Tử Sung nói mấy lời đong đưa, cô không sợ, nhưng sợ nhất là cái kiểu thẳng thắn thừa nhận này của cậu, lần nào cũng khiến cô ngượng chín mặt.

“Cậu… Đưa đến đây là được rồi, chỗ mình là đại viện của cơ quan nhà nước, an toàn lắm.”, Hạ Mộng Ngư cúi đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Ừ, mình nhìn cậu vào rồi sẽ về.”

Hạ Mộng Ngư cúi đầu bất động.

“Làm sao thế?”

Hạ Mộng Ngư bỗng nhón mũi chân, vội vàng hôn Từ Tử Sung một cái.

“Mình về đây!”

Hạ Mộng Ngư xoay người bỏ chạy, đến cánh cổng sắt mà vẫn lưu luyến không muốn vào, còn bất cẩn lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sõng soài. Xấu hổ quá, cô ôm mặt chạy tọt vào trong.

Thấy Hạ Mộng Ngư đẩy cánh cổng sắt đi vào trong, Từ Tử Sung mới sờ khóe miệng, cúi đầu cười rồi xoay người ra về.

Hạ Mộng Ngư tung tăng đi vào, cô đóng cổng, hớn hở xoay người lại. Có điều, vừa lúc đó, cô nhìn thấy một người đứng cách mình không xa, lại còn nhìn cô không chớp mắt.

Hạ Mộng Ngư nổi đầy da gà.

Không phải là thấy rồi đấy chứ…

“Chẳng phải cậu không yêu đương sao?”, Hạ Dạ Dương hỏi.

Mẹ kiếp, vẫn bị nhìn thấy…

Hạ Dạ Dương trong lòng đầy phiền muộn, bỗng dưng muốn hút thuốc nên lẻn ra ngoài. Trong đại viện đều là người một cơ quan, bố cậu ta lại là lãnh đạo, ai cũng biết mặt cậu ta, vậy nên cậu ta mới vòng ra con hẻm phía sau để hút thuốc. Không ngờ lại bắt gặp được cảnh tượng đó.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư thẹn thùng nhón chân lên chủ động hôn Từ Tử Sung…

Hạ Mộng Ngư cúi đầu không nói lời nào, lại là cái dáng vẻ hiền dịu, nết na đó.

Cứ nhìn thấy dáng vẻ này của cô là Hạ Dạ Dương lại bực bội. Cậu ta móc thuốc lá và bật lửa từ trong túi ra, châm thuốc, rít mạnh một hơi rồi nhìn Hạ Mộng Ngư chằm chằm. Nhớ lại cảnh đôi môi mềm mại của cô hôn lên môi thằng con trai khác, cậu ta lại tức đến nỗi muốn cắn cô một cái.

“Sao tôi không biết là cậu biết hút thuốc cơ chứ?”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi.

Hạ Dạ Dương nhả một ngụm khói rồi cười lạnh: “Cậu không biết nhiều thứ về tôi lắm… Có điều, cũng có nhiều điều về cậu mà tôi không biết, huề nhau.”

Nghe ra giọng điệu kỳ quái này của Hạ Dạ Dương, Hạ Mộng Ngư biết là có họa khó tránh rồi, không chỉ có thế, cậu ta còn đang vô cùng tức giận.

“Tôi với Từ Tử Sung yêu nhau rồi.”, Hạ Mộng Ngư thành thật nói: “Tôi có bạn trai rồi, tôi với cậu không có khả năng.”

Hạ Dạ Dương không nói gì, chỉ liên tục rít thuốc.

“Tôi về trước đây…”

Hạ Mộng Ngư muốn bỏ chạy nhưng lại bị Hạ Dạ Dương giữ lại.

“Rốt cuộc nó hơn tôi ở điểm nào?”, Hạ Dạ Dương không cam lòng.

Hạ Mộng Ngư biết ngay là Hạ Dạ Dương sẽ hỏi những câu kiểu như thế này mà.

https://thuviensach.vn

“Cơ bắp chứ gì, nếu cậu thích dáng người như thế thì tôi sẽ đi tập, không khó… Trừ điểm đó ra thì tôi thật không biết tôi kém Từ Tử Sung ở điểm nào cả.”

Đúng vậy, Hạ Dạ Dương có thành tích học hơn hẳn Từ Tử Sung, gia cảnh cũng hơn rất nhiều, chiều cao hai người không mấy khác biệt, mà so về gu thẩm mĩ đại chúng thì cậu ta cũng đẹp trai hơn Từ Tử Sung.

Thế nên, rốt cuộc cậu ta thua Từ Tử Sung ở điểm nào?

“Cậu… Có tin trên đời này có linh hồn không?”

“Không phải cậu định nói cái định mệnh chết tiệt nào đấy với tôi đấy chứ?”

Hạ Mộng Ngư cười, nụ cười dịu dàng động lòng người, nhưng Hạ Dạ Dương biết nụ cười này không phải vì cậu ta.

“Vốn dĩ tôi cũng không tin, nhưng gặp rồi thì tin luôn… Cho dù có lựa chọn tốt hơn, lựa chọn dễ chọn lựa hơn, thích hợp hơn, nhưng cậu cũng không cần. Cậu chỉ cần người đó, bao nhiêu trở ngại cũng vẫn muốn người đó mà thôi.”

Trong bóng tối, điếu thuốc trong tay Hạ Dạ Dương lập lòe ánh lửa đỏ. Cậu ta ném điếu thuốc xuống đất, giơ chân nghiền nát một cách bực bội.

“Tôi không tin vào số mệnh, tôi chỉ tin nhân định thắng thiên.”

Hạ Dạ Dương ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, khó có lúc nào cậu ta bỏ đi được vẻ công tử đào hoa thường ngày, ánh mắt cậu ta rất nghiêm túc, giọng điệu cũng kiên quyết.

“Tôi yêu đương nhiều rồi, cậu yêu mấy người cũng được, không sao, tôi cũng không phải dạng người phong kiến. Dù sao đến cuối cùng thì cậu

https://thuviensach.vn

sẽ biết chỉ có hai bọn mình mới là thích hợp nhất.”

Hạ Mộng Ngư định nói gì đó nhưng lại bị Hạ Dạ Dương chặn họng, “Hạ Mộng Ngư, tuy cậu rất thông minh, cũng rất giảo hoạt, dạo gần đây tôi còn phát hiện ra cậu rất giỏi che giấu, kỹ thuật diễn xuất vô cùng ấn tượng, IQ hay EQ đều cao, nhưng cậu có một khuyết điểm trí mạng, đấy chính là cậu quá ngây thơ. Mà cái ngây thơ của cậu không phải do ngốc nghếch không biết, kiểu ngây thơ đấy mới là đáng sợ nhất. Bởi vì cái ngây thơ của cậu là từ xương cốt, từ bé cậu đã vậy rồi, bây giờ như thế, sau này cũng vậy. Thật ra tôi cảm thấy cậu như vậy rất đáng yêu, nhưng tôi biết, sớm muộn gì cậu cũng sẽ lĩnh một bài học đắt giá vì sự ngây thơ đấy.”

Nói xong, Hạ Dạ Dương bỏ đi luôn.

Hạ Mộng Ngư đứng tại chỗ một lúc lâu, cô chỉ cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương, cô không biết là vì cái lạnh đầu thu đang đến, hay lời nói của Hạ Dạ Dương khiến cô rét run nữa.

Có lẽ Hạ Dạ Dương cho rằng bản thân hiểu cô hơn chính cô, cũng coi như họ không uổng phí mười tám năm quen biết.

Nhưng như thế mà gọi là ngây thơ ư?

Nếu không có suy nghĩ giống người khác, nếu không muốn bị thay đổi như lẽ thường ở đời này, mà đã gọi là ngây thơ, vậy thì cô tình nguyện lĩnh lấy bài học đắt giá, bao nhiêu cũng được.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Cấp ba học hành vất vả, đến yêu đương cũng phải giành giật từng giây. Cũng may là Hạ Mộng Ngư đã bàn trước với Từ Tử Sung, thỉnh thoảng sẽ mượn cớ thảo luận bài để nói chuyện. Có điều, bài để hỏi chẳng có nhiều, dù sao thì Hạ Mộng Ngư cũng là học thần, nếu là cô chủ động thì quá mất tự nhiên, vậy nên cô chỉ có thể để Từ Tử Sung ra hỏi bài mình.

“Cậu hỏi mình đi, mình hỏi bài cậu đúng là có vấn đề.”

“Cậu có thể hỏi đề nào khó hơn một chút không, đề này mà cũng hỏi, chẳng thú vị gì cả.”

“Haiz, đề này không hay.”

Càng về sau, Từ Tử Sung càng không biết Hạ Mộng Ngư rốt cuộc là muốn nói chuyện với cậu, hay là mượn cớ nói chuyện với cậu để làm bài tập nữa.

Có điều, vấn đề này không duy trì quá lâu. Bởi vì Hạ Mộng Ngư cũng không biết có phải Từ Tử Sung cố ý hay không, mà lần nào cũng không chịu ngồi hỏi từ đằng sau, nhất quyết phải đứng dậy đi đến bên cạnh cô để hỏi, hơn nữa còn cứ khom người xuống, tuy là đang nhìn đề bài, nhưng cách cô quá gần, hơi thở nóng rực cứ phả bên tai cô, báo hại cô lần nào thảo luận bài vở với cậu xong cũng đỏ mặt mất một lúc mới bình thường lại được. Vậy nên, Hạ Mộng Ngư chỉ còn cách cấm cậu không được hỏi bài cô nữa.

“Tại sao?”, Từ Tử Sung hỏi.

https://thuviensach.vn

“Cậu làm ảnh hưởng đến mình…”

“Ảnh hưởng cái gì?”

“Ảnh hưởng đến việc học của mình!”

“Hỏi bài mà cũng ảnh hưởng?”

“Đúng!”, Hạ Mộng Ngư trợn mắt với Từ Tử Sung rồi nói với vẻ mất kiên nhẫn, “Đi mau đi, cậu cứ ở bên cạnh thế này làm mình phân tâm, đừng quấy rầy mình làm bài.”

Từ Tử Sung đành phải về chỗ.

Bạn gái quá hiếu học đúng là không biết phải làm sao, tình địch là người còn chiến đấu được, chứ là bài vở thì cậu làm thế nào đây?

Trong trường đều là người quen mặt, tan học thì Hạ Mộng Ngư phải làm bài, giờ nghỉ giải lao giữa các buổi lại ngắn, cho nên, về cơ bản, ngoài lúc đưa Hạ Mộng Ngư về thì hai người chẳng có lúc nào được ở riêng với nhau cả.

Có điều, hiện giờ Hạ Mộng Ngư cũng không cho Từ Tử Sung đưa về đến tận cổng tiểu khu nữa.

“Đến đây là được rồi, còn có trăm mét nữa, không xảy ra chuyện gì đâu. Mà nếu đi được nửa đường có cướp thật thì có trăm mét thôi mà, cậu vẫn chạy đến cứu mình được.”

“Kể cả một trăm mét, để mình đưa cậu về.”

“Đừng! Bị thấy thì phải làm sao bây giờ…”, Hạ Mộng Ngư lẩm bẩm, “Lần trước đã bị Hạ Dạ Dương bắt gặp rồi…”

Nghe thấy cái này tên, Từ Tử Sung nhíu mày, tâm trạng down tận đáy.

https://thuviensach.vn

“Nó thấy thì sẽ mách bố mẹ cậu à?”

“Không, cậu ta kiêu ngạo thành nết rồi, khinh không thèm làm chuyện đấy đâu. Có điều, không kích thích cậu ta vẫn là tốt nhất, cậu ta không giống cậu, cậu ta cung lửa, khá là dễ bị kích động, nói không chừng hôm nào nóng đầu là sẽ làm chuyện gì đấy, cho nên đừng kích thích cậu ta.”

Từ Tử Sung bực bội trong lòng, nhưng suy nghĩ cẩn thận thì hai người họ tạm thời không có cách nào tốt hơn để ở bên nhau cả. Rốt cuộc thì vẫn là danh không chính, ngôn không thuận, đành phải lén la lén lút thôi.

“Được, tùy cậu.”, Từ Tử Sung nói.

“À phải rồi…”, nhắc đến chòm sao, Hạ Mộng Ngư bèn hỏi: “Cậu sinh tháng mấy?”

“Tháng Mười.”

“Ngày bao nhiêu?”

“Cậu hỏi làm gì? Ngày 21.”

Hạ Mộng Ngư bấm tay tính toán rồi nói: “Wow, không tồi, cung ngược 180 độ với mình, bọn mình như hai mặt của một sự việc nhưng lại có nét chung tiềm ẩn, ha ha, chẳng trách cậu yêu mình như thế, đúng là lực hấp dẫn quá mạnh, hai cung đối nhau nên bổ sung năng lượng cho nhau cực nhiều. Ừm, cậu là Ma Kết, chậc chậc, thảo nào cứ như ông cụ non. Cậu thiên về đất với khí, mình thì lại thiên về nước với lửa… Trời ạ, bọn mình ở cạnh nhau là kết hợp thành bốn yếu tố rồi, không phải là tuyệt vời thì là gì! Về nhà mình sẽ xem kĩ lại mới được…”

“Hạ Mộng Ngư, cậu đang nói cái gì đấy?”, Từ Tử Sung có vẻ khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Gần đây cậu phát hiện ra, Hạ Mộng Ngư này, một khi được thả lỏng là sẽ dễ dàng bay lên, có thể lẩm bẩm nói một mình rất lâu, mặc kệ người khác có hiểu hay không, cứ y như người ngoài hành tinh đến vậy.

“Mình đang nói chuyện chòm sao đấy! Xem bói đấy, xem xem đến lúc nào thì đôi mình tu thành chính quả!”

“Cậu biết tính cả cái này?”

Từ Tử Sung thầm kinh ngạc, Hạ Mộng Ngư lấy đâu ra nhiều thời gian đi nghiên cứu mấy chuyện tào lao như thế chứ?

“Ừ, hồi học cấp Hai mình có nghiên cứu qua qua, lúc đó tự dưng thấy hứng thú với các chòm sao. Chỉ cần là chuyện mình thấy hứng thú thì mình sẽ mua sách chuyên ngành để đọc, tuyệt đối không tra Baidu cho xong đâu. Thế nên cứ tin mình đi, mình xem chuẩn lắm đấy. Mình nghiên cứu kĩ đến nỗi đọc nguyên cả bộ tài liệu về các chòm sao, rồi còn thử nghiệm trên đám bạn học cùng lớp nữa cơ mà.”

“Kết quả thử nghiệm thế nào?”

“Không biết, xem bói là chuyện của tương lai, lúc đấy bọn mình mới bao nhiêu tuổi chứ? Có điều, vì chuyện này mà có một thời gian mình quan hệ khá tốt với cả lớp đấy, tại vì ai cũng xin mình xem bói cho, ha ha.”

“Cũng được đấy.”, Từ Tử Sung thoáng dừng một chút rồi nói: “Về xem cho kĩ rồi nói cho mình nghe.”

“Được!”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, “Mình về đây.”

Đi được hai bước, Hạ Mộng Ngư lại chạy lại, nhón mũi chân rồi khẽ hôn Từ Tử Sung một cái.

“Suýt nữa thì quên mất chuyện quan trọng nhất, mình về thật đây!”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư hôn xong liền bỏ chạy nhanh như chớp.

Từ Tử Sung bất đắc dĩ nhìn cô chạy qua cánh cổng sắt của tiểu khu. Con thỏ tinh này lần nào cũng quá là ranh ma, không thể nào tóm được…

Đến thứ Sáu, các lớp Mười hai phải tiến hành họp phụ huynh.

Đối với chuyện này, bố mẹ Hạ Mộng Ngư đều rất tích cực. Nhà trường luôn mong cả bố và mẹ cùng đến, nhưng thường thường chỉ một trong hai người tới tham dự, riêng nhà Hạ Mộng Ngư thì lúc nào cũng đủ cả hai. Có lẽ với bố mẹ cô, buổi họp phụ huynh là dịp để thỏa mãn lòng ham hư vinh nhất.

Hai tiết cuối cùng của ngày thứ Sáu là giờ họp phụ huynh, còn tiết tự học buổi tối thì vẫn diễn ra như thường, thế nên mọi người có tới hai tiết để xả hơi. Cuộc họp áng chừng chỉ khoảng bốn mươi phút là xong, nhưng phụ huynh học sinh Mười hai ai nấy cũng căng thẳng, vừa kết thúc cuộc họp là liền vây kín lấy cô chủ nhiệm. Người nào cũng muốn cô giáo chú ý đến con mình nhiều một chút, muốn hỏi nhiều thêm vài câu về tình hình của con mình, thật sự khiến Linh Hoa không thể ứng phó xuể, bởi vì không phải học sinh nào cũng như Hạ Mộng Ngư. Học trò có thành tích tốt như Hạ Mộng Ngư, gần như thầy cô nào cũng nhắc tới, còn những học trò nửa vời, không giỏi xuất sắc, cũng không dốt vượt trội, thì khả năng cao là sẽ chẳng được nhắc tới.

Bố mẹ Hạ Mộng Ngư nghe xong quá nhiều lời khen ngợi thì tâm trạng rất tốt, tan họp không đi tìm cô giáo như các phụ huynh khác, mà ra ngoài tìm Hạ Mộng Ngư để đưa cô đi ăn tối.

Hạ Mộng Ngư hỏi bố mẹ: “Cô nói gì ạ?”

“Toàn là khen con vừa thông minh lại vừa chăm chỉ, là tấm gương cho các bạn khác noi theo thôi.”

https://thuviensach.vn

“Tiếp tục cố gắng.”

Hạ Mộng Ngư quay đầu lại nhìn, Linh Hoa gần như đang bị bao vây không lối thoát. Rất nhiều bậc cha mẹ đều nôn nóng hỏi thăm tình hình của con mình, tuy dáng vẻ có hơi làm người ta khó xử, nhưng thật ra lại rất đáng cảm động. Bất luận là người giàu có hay công nhân viên bình thường, là người làm quan chức hay chỉ là bà nội trợ trong gia đình, giờ phút này, tình cảm của họ là giống nhau, họ đều mang tình thương yêu của người làm cha mẹ, đều quan tâm cho tiền đồ của con cái, ăn nói khép nép với cô giáo chỉ vì mong cô để ý đến con mình nhiều hơn. Hạ Mộng Ngư lại quay sang nhìn bố mẹ mình, có lẽ cả đời này họ sẽ chẳng để lộ sự nôn nóng như thế vì cô đâu. Cô vẫn luôn biết, không phải vì cô nghe lời nên bố mẹ mới không quá lo lắng cho mình. Mà là bởi vì họ thờ ơ với cô, vậy nên cô đành phải nghe lời họ.

“Đi thôi, đi ăn cơm, ăn xong con còn phải về lớp tự học tối mà phải không?”

“Vâng.”

Cũng không biết có phải những ông bố bà mẹ thời xưa cũng thế hay không, cảm thấy cho con ăn, cho con uống, thì đã là đối xử tốt với con. Có điều, như vậy không tính là điều đáng sợ, chỉ có thể nói là họ không biết biểu đạt tình cảm như thế nào mà thôi. Còn thật sự đáng sợ, phải là như bố mẹ Hạ Mộng Ngư, vì họ cho cô ăn một miếng cơm, thì tất cả mọi thứ của cô đều thuộc về họ.

Đây là cách yêu thương mà họ vẫn nói.

Lúc cả nhà đang định đi thì huấn luyện viên của Từ Tử Sung cũng đi ra, vừa nhìn thấy Hạ Mộng Ngư liền mỉm cười chào cô.

Hạ Mộng Ngư xấu hổ gượng cười, chào một tiếng “Cháu chào chú.”

https://thuviensach.vn

Thấy Hạ Mộng Ngư bỗng nhiên khách sáo như vậy, huấn luyện viên cũng mang máng hiểu ra. Ông không nhiều lời, chỉ lịch sự gật đầu với bố mẹ Hạ Mộng Ngư.

Bố mẹ Hạ Mộng Ngư khẽ nhếch khóe miệng với huấn luyện viên, thậm chí còn không định mở mồm chào hỏi.

Mẹ Hạ Mộng Ngư thấy con gái chào một người đàn ông trung niên thì hỏi ngay: “Ai đấy?”

“Phụ huynh của bạn con.”

“Sao con lại quen với phụ huynh của bạn cùng lớp?”, mẹ Hạ Mộng Ngư sầm mặt hỏi tiếp: “Phụ huynh đứa nào?”

Lời nói này thậm chí còn chẳng hề kiêng dè với huấn luyện viên vẫn còn chưa đi, hoàn toàn không quan tâm Hạ Mộng Ngư có xấu hổ hay không nữa.

Người lớn toàn như vậy, lúc nào cũng cảm thấy trẻ con không cần sĩ diện, không cần lòng tự trọng.

Huấn luyện viên thấy thế liền xoay người bỏ đi.

Hạ Mộng Ngư cắn môi, không để lộ cảm xúc gì, vẻ mặt điềm tĩnh như không: “Người nhà của Từ Tử Sung, bạn đứng thứ hai trong lớp.”

Nghe thấy vị trí thứ hai, vẻ mặt của mẹ mới bớt khó coi.

Hạ Mộng Ngư tiếp tục nói phét: “Cái hôm con làm bánh kem cho Hạ Dạ Dương nên đến muộn ấy, bị cô phạt ngồi bàn đầu, ngồi cùng Từ Tử Sung, đến trưa người nhà bạn ấy đến tìm, bạn ấy không có ở trong lớp nên nhờ con chuyển đồ cho bạn ấy, thế nên mới quen ạ.”

https://thuviensach.vn

Đôi mày của mẹ Hạ Mộng Ngư giãn ra, bà nhìn theo bóng huấn luyện viên và nói: “Con với Từ Tử Sung thân nhau lắm hả?”

“Không thân ạ.”

“Ừ, thế là tốt rồi.”, mẹ thở phào một hơi rồi nói: “Mẹ không thích cái nhà đấy.”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, cô hỏi: “Tại sao ạ?”

“Nhìn bố nó là biết chứ sao. Nghèo kiết xác.”

Hạ Mộng Ngư không phục nhưng vẫn không nói gì, cô cúi đầu lẳng lặng đi theo bố mẹ.

Mới đi đến đầu cầu thang, cả nhà Hạ Mộng Ngư chạm mặt ba người nhà Hạ Dạ Dương.

Nhìn thấy bố mẹ hai bên lại bắt đầu màn đối thoại giả tạo, Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương liếc nhau, như đã từ lâu, họ ăn ý đi theo sau bố mẹ, khoảng cách không gần không xa.

Bố Hạ Dạ Dương và bố Hạ Mộng Ngư bắt đầu nói chuyện.

“Lão Hạ ạ, hôm nay họp phụ huynh, Hạ Dạ Dương nhà tôi bị phê bình đấy.”

“Sao có thể thế được? Dạ Dương ưu tú thế cơ mà.”

“Ha ha, chú có biết trước đây đã xảy ra một chuyện rất thú vị không? Liên quan đến con gái chú đấy.”

Bố Hạ Dạ Dương quay đầu nhìn hai đứa con đang bám theo sau, gương mặt hiện nụ cười hiền lành, rồi ông lại quay đầu nhỏ giọng kể cho bố Hạ Mộng Ngư nghe chuyện hôm thứ Sáu hôm nào.

https://thuviensach.vn

Bốn người lớn mang bốn thần sắc khác nhau. Bố mẹ Hạ Dạ Dương thì không có vẻ gì, những việc này, bố mẹ có con trai vốn thường gặp hơn bố mẹ có con gái. Bố Hạ Mộng Ngư thì lại vô cùng đắc ý, còn mẹ cô thì cau mày, miễn cưỡng gượng cười, có vẻ không vui cho lắm.

Ra đến cổng trường, hai gia đình đã đặt xong chỗ ăn.

“Anh nói xem có duyên không cơ chứ, thế nào mà lại đỗ xe gần nhau này.”, bố Hạ Mộng Ngư nói, “Hai gia đình mình đúng là có duyên.”

Hạ Mộng Ngư nghe bố nịnh hót bố Hạ Dạ Dương mà mất kiên nhẫn, cô quay đầu nhìn sang chỗ khác thì lại nhìn thấy Từ Tử Sung đang đứng nói chuyện với huấn luyện viên ở cách đó không xa. Vừa lúc Từ Tử Sung cũng nhìn sang bên này, thấy Hạ Mộng Ngư, cậu cũng sửng sốt, lại nhìn thấy bốn vị phụ huynh và Hạ Dạ Dương thì thu ánh mắt lại.

Huấn luyện viên vỗ vai Từ Tử Sung và nói vài câu gì đó, xong xuôi hai người cùng ra về.

Hạ Mộng Ngư không biết Từ Tử Sung có nghĩ ngợi gì không nữa…

Hạ Dạ Dương cũng thấy Từ Tử Sung, cậu ta quay sang nhìn Hạ Mộng Ngư vẫn đang chăm chú dõi theo Từ Tử Sung nhưng không nói gì. Từ Tử Sung không giống như loại không biết suy nghĩ, chắc chắn sẽ thấy khó mà lui.

Kiểu công tử như Hạ Dạ Dương hay kiểu con trai bươn trải sớm như Từ Tử Sung đều khá chững chạc, chứ không ngây thơ như Hạ Mộng Ngư. Họ biết môn đăng hộ đối quan trọng như thế nào, có thể tùy tiện yêu đương, nhưng nói đến chuyện cả đời thì tuyệt nhiên không thể chỉ hai người thích nhau là đủ. Từ Tử Sung không hợp với Hạ Mộng Ngư, Hạ Mộng Ngư không hiểu, chẳng lẽ cậu cũng không hiểu sao?

https://thuviensach.vn

Hai gia đình lên xe của nhà mình. Nhà hàng hơi xa, phải đi chừng mười phút.

Vừa lên xe, mẹ Hạ Mộng Ngư đã nghiêm khắc hỏi: “Hạ Mộng Ngư, bây giờ chuyện quan trọng nhất của con là học, tuyệt đối không thể yêu sớm, biết không? Truyền ra ngoài thì người khác sẽ nghĩ về con như thế nào, bao nhiêu người quen biết sẽ nhìn nhà mình ra cái gì nữa?”

“Con biết rồi, mẹ.”

“Ôi giời, con gái biết rồi, chẳng phải nó đã từ chối Hạ Dạ Dương rồi đấy sao? Có điều, Mộng Ngư à, cách từ chối của con phải uyển chuyển một chút, đừng làm tổn thương người ta chứ lại. Sau này con vẫn nên an ủi Hạ Dạ Dương một chút, cứ nói là bây giờ bọn con còn nhỏ, không được nóng vội, có chuyện gì sau này hẵng nói.”

Mẹ nghe thấy bố nói vậy thì đầu lông mày càng nhíu chặt hơn, nhưng bà không hề phản bác chồng mà chỉ dặn dò con gái: “Trước khi tốt nghiệp đại học, mẹ không cho phép con yêu đương gì hết.”

“Vâng, con biết rồi.”, Hạ Mộng Ngư vẫn điềm tĩnh nói: “Con cũng chỉ muốn học cho tốt, thi Thanh Hoa, sau đó thi nghiên cứu sinh, thi tiếp tiến sĩ thôi.”

“Thế thì không cần, con gái học nhiều quá không tốt, học đến nghiên cứu sinh thôi là được, đến tầm đấy sẽ được lên chức ở cơ quan. Mẹ chỉ mong con thi đỗ vào một đơn vị tốt, đợi công việc ổn định rồi lấy chồng, sinh con, bình an cả đời, thế thôi là mẹ vui rồi.”

Hạ Mộng Ngư không nói gì, chỉ yên lặng ngồi ở phía sau đeo tai nghe vào.

“Con nghe bài tiếng Anh một lát.”, cô nói.

https://thuviensach.vn

Phải học, nhưng không được học quá nhiều.

Không cho yêu, nhưng công việc ổn định rồi là phải lấy chồng, sinh con.

Có đôi khi Hạ Mộng Ngư nghĩ, tất cả các ông bố bà mẹ đều thế, hay chỉ có bố mẹ cô thế. Nuôi cô như nuôi một con thú cưng không có linh hồn, không có suy nghĩ, không có lòng tự trọng. Đến giờ ăn là phải ăn, nghe lời thì được vuốt ve, không nghe lời là bị đánh, đến tuổi một cái là đem đi phối giống ngay. Chẳng thèm biết cô muốn gì, chẳng bao giờ nói chuyện một cách bình đẳng với cô, chỉ biết ép buộc cô phải sống theo cách mà họ cho là đúng.

“Tại sao ạ?”, Hạ Mộng Ngư gỡ tai nghe xuống.

Mẹ sửng sốt hỏi lại: “Làm sao thế? Cái gì mà tại sao?”

Hạ Mộng Ngư bỗng hùng hổ hỏi: “Tại sao con gái học nhiều thì không tốt ạ?… Tại sao chỉ có thể học đến nghiên cứu sinh? Học tiến sĩ thì làm sao ạ?… Tại sao phải vào cơ quan nhà nước? Làm nghề tự do thì không tốt ạ? … Tại sao vừa ổn định công việc là phải lấy chồng, sinh con?… Tại sao cứ bình an cả đời lại là vui vẻ cả đời?”

Mẹ Hạ Mộng Ngư dở khóc dở cười: “Con bé này chắc học nhiều quá nên ngẫn hả con? Sao hỏi toàn mấy câu vớ vẩn thế hả? Không phải bình thường vẫn thế à?”

“Tại sao cứ phải theo lẽ thường ạ?”

“Bởi vì tất cả mọi người đều biết như vậy là tốt nhất chứ sao.”

“Mọi người là ai, ai quy định chứ?”

https://thuviensach.vn

Lúc này, bố Hạ Mộng Ngư cũng nhìn cô qua gương chiếu hậu, ông nghiêm nghị lườm cô một cái rồi nói bằng giọng mất kiên nhẫn: “Đừng có suốt ngày suy nghĩ vớ vẩn nữa, bố thấy con lâu không ăn đòn giở chứng đấy phải không? Sao dám cãi tay bo với mẹ như thế?… Tập trung mà học đi, đừng có nghĩ này nghĩ nọ nữa, bố mẹ có bao giờ hại con không?”

Hạ Mộng Ngư không nói nữa, cô biết mãi mãi không nói nổi họ. Mãi mãi họ không nói chuyện thân thiết với cô, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, họ không cho phép cô đặt câu hỏi, họ chỉ cần cô nghe lời là được rồi.

Bố mẹ nói sang chuyện khác, nói từ chuyện trong nhà có ai đó gặp chuyện bẽ mặt, đến chuyện ở cơ quan có người bị làm sao đó.

Cô nắm chặt di động, không nói một lời, chỉ cảm thấy lòng lạnh ngắt.

Rất nhiều cảm xúc bị tiêu diệt từ khi còn rất nhỏ, không cần trái phải đúng sai, buồn vui giận hờn, từng chút, từng chút một từ từ tan biến ngay trong chính đời sống thường ngày.

Di động của Hạ Mộng Ngư khẽ rung. Là Từ Tử Sung gửi tin nhắn tới.

Từ Tử Sung: Vừa nãy có việc với huấn luyện viên nên vội đi.

Từ Tử Sung: Nói một tiếng, sợ cậu nghĩ nhiều.

Từ Tử Sung: Ăn cơm ngon miệng, tối mình gặp nhau.

Hốc mắt Hạ Mộng Ngư nóng lên, cô vội vàng quệt nhẹ, rồi nở nụ cười ngọt ngào.

Hạ Mộng Ngư: Từ Tử Sung

Hạ Mộng Ngư: Cậu có biết là mình rất yêu cậu không?

Hạ Mộng Ngư: Yêu cậu.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư: Yêu cậu, yêu cậu, yêu cậu, yêu cậu, yêu cậu!

Hạ Mộng Ngư: 【 hôn gió 】【 hôn gió 】【 hôn gió 】

Hạ Mộng Ngư: 【 trái tim 】【 trái tim 】【 trái tim 】

Từ Tử Sung: …

Từ Tử Sung: Được.

Ở đầu bên kia điện thoại, Từ Tử Sung mỉm cười rồi cất điện thoại.

Lúc này, căn phòng riêng có thêm một đám người tiến vào, ba người ngoại quốc, bốn người Trung Quốc.

Huấn luyện viên khó kiềm chế được vẻ hưng phấn, lần này có thể nói là họ cực kỳ may mắn. Ông nhỏ giọng nói với Từ Tử Sung: “Đừng đứng đực ra đấy nữa, mau chào hỏi đi, lễ phép một chút.”

“Em biết rồi.”

Từ Tử Sung nhìn thoáng qua rồi giơ tay ra với người đàn ông trung niên đứng ở giữa trước tiên.

“Cục trưởng Đàm, chào chú, cháu là Từ Tử Sung ạ.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Ngồi đối diện Từ Tử Sung là cục trưởng cục thể thao của thành phố và trưởng ban điều hành WBC, bên cạnh còn có vài vị quan chức và người vừa giành chức vô địch giải của WBC năm ngoái, Trần Hoa Thanh.

*World Boxing Council

Tổ chức quyền anh WBC có lịch sử còn lâu đời hơn cả WBO mà trước đây Từ Tử Sung muốn tham gia, đai vàng của tổ chức này còn có giá trị hơn rất nhiều lần. Nói WBC là tổ chức quyền anh chuyên nghiệp nổi tiếng nhất, mạnh nhất, có sức thu hút nhất cũng không quá.

Từ trước đến nay, Từ Tử Sung không hề dám nghĩ đến việc mình có thể thi đấu trong giải của WBC, vậy nên mới chọn WBO làm nước cờ đầu, chẳng thể ngờ lần này cơ hội lại tự tìm đến cửa.

Trên đời này, thời vận là thứ không ai có thể nói trước được, là tai họa hay là cơ hội đổi đời, hoàn toàn dựa vào ý trời mà thôi.

WBC cảm thấy thị trường quyền anh Trung Quốc vẫn chưa phát triển, dân số đông, rất có tiềm năng để khai thác, hơn nữa từ xưa Trung Quốc đã nổi tiếng với kungfu, có thể thấy rõ ràng niềm yêu thích của người dân đối với những môn thi đấu đã ngấm vào xương tủy, vậy nên họ quyết định mở rộng sang thị trường ở đây. Vừa đúng lúc cục trưởng cục thể thao mới lên chức, quan mới muốn thể hiện, ông ta muốn phát triển thành phố thành thủ phủ của quyền anh Trung Quốc, vậy nên rất tích cực liên hệ. Hai bên quyết định tổ chức đại hội toàn cầu vào tháng Mười hai năm nay ở thành phố.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, về chuyện lựa chọn quyền thủ khiêu chiến, hai bên có chút tranh luận.

Cho tới nay, quyền thủ Trung Quốc, bao gồm cả quyền thủ châu Á đều chỉ đạt được thành tích không quá cao. Ngay cả Trần Hoa Thanh, người giành được đai vàng trong giải WBC năm ngoái, thể trọng cũng chỉ trong vòng 50kg.

Quyền anh là bộ môn đòi hòi sự chú ý, đương nhiên, thể lực càng lớn thì càng gây được sự chú ý. Đa phần những quyền thủ đứng đầu đều là quyền thủ hạng nặng, mấy năm gần đây có mấy người nhẹ hơn những quyền thủ hàng đầu, nhưng cũng là quyền thủ hạng trung đến từ châu Âu, hơn nữa, bản thân họ còn có khả năng đấu vượt năm cấp.

Vậy nên, Trung Quốc là bên chủ sự, đương nhiên hy vọng phía mình có quyền thủ cấp trung trở lên tham gia đại hội toàn cậu lần này.

WBC vẫn luôn rất do dự, vì đại hội mỗi năm đều là cuộc chiến giữa các quyền thủ từng vô địch, điều kiện để chọn quyền thủ khiêu chiến rất khắt khe. Mà từ hạng trung trở lên, quyền thủ Trung Quốc hầu như đều là người vô danh, không có tư cách ghép cặp thi đấu với đương kim quán quân.

Vì chuyện này mà hai bên đã tranh cãi khá lâu.

Phía Trung Quốc đưa ra lựa chọn thì WBC không hài lòng, WBC chọn thì cục trưởng phía Trung Quốc lại không đồng ý.

Cho tới khi Trần Hoa Thanh đề cử Từ Tử Sung.

Trận đấu chuyên nghiệp đầu tiên của Từ Tử Sung đã gây sự chú ý lớn trong giới. Quyền thủ hạng trung đấu với quyền vương hơn hẳn hai bậc được mời từ nước ngoài về. Tuy thua, nhưng đối phương cũng khó khăn

https://thuviensach.vn

lắm mới giành được thắng lợi, vậy nên có thể nói là thua một cách rất đẹp mắt.

Hôm đó vừa khéo có Trần Hoa Thanh đến xem giải. Anh ta đánh giá Từ Tử Sung rất cao, còn đưa clip thi đấu của cậu cho trưởng ban điều hành WBC và cục trưởng Đàm xem. Phía WBC rất hài lòng với thực lực của Từ Tử Sung, còn cục trưởng Đàm tuy muốn đề cử quyền thủ từ đội tuyển quốc gia, nhưng mấy quyền thủ được chọn đều không hợp ý ban điều hành WBC, vậy nên đành phải nhún nhường mà đồng ý chọn Từ Tử Sung.

Cứ như vậy, Từ Tử Sung từ một người vô danh thì nay đã nhận được cơ hội cực tốt này.

Cục trưởng Đàm nói Từ Tử Sung cứ yên tâm, kế tiếp, Trần Hoa Thanh sẽ giúp cậu sắp xếp lịch thi đấu, để cậu có thể lên hạng nhanh trên bảng xếp hạng chuyên nghiệp. Như vậy, đến lúc phải ghép cặp thi đấu với quyền vương thì mới danh chính ngôn thuận.

“Có điều, lịch thi đấu là bọn chú sắp xếp, còn thắng hay không vẫn phải dựa vào cháu.”, cục trưởng Đàm nghiêm túc nói: “Bọn chú sẽ không vì cháu mà làm chuyện gian lận đâu, cháu nhất định phải dựa vào thực lực để giành lấy thứ hạng cao trên bảng xếp hạng, hiểu không?”

“Cháu hiểu ạ.”

Nhìn biểu hiện điềm tĩnh của Từ Tử Sung, cục trưởng Đàm lại nói: “Các chú muốn phát triển thành phố chúng ta thành điểm sáng của quyền anh Trung Quốc, cho nên yêu cầu là chúng ta phải có quyền vương của riêng mình, thằng nhóc cháu không tồi, chú rất thích. Tiểu Trần nói không ít lời hay ý đẹp về cháu, chú tin vào mắt nhìn người của cậu ta, cháu về tập luyện cho tốt, thể hiện cho tốt, tranh thủ thời gian để ba tháng nữa làm rạng danh nước nhà.”

https://thuviensach.vn

Tuy cục trưởng Đàm nói toàn những lời rất nghiêm túc, nhưng trong lòng Từ Tử Sung vẫn như có lửa cháy ngùn ngụt. “Rạng danh nước nhà”, bốn chữ này nghe đã thấy chỉ là lời nói suông. Nhưng cậu cảm thấy, chỉ cần là đàn ông chân chính thì trong lòng đều có một giấc mộng quốc gia.

Từ Tử Sung gật đầu, không nhiều lời nhưng biểu cảm rất kiên nghị.

Trần Hoa Thanh ngồi một bên cũng vỗ vai Từ Tử Sung: “Nhóc con, cố gắng lên, còn có ba tháng nữa thôi. Ngày xưa anh đấu mười trận mới lấy được đai vàng quyền vương, chú thiếu niên anh hùng, không thể thua kém anh được…”

“Không thành vấn đề ạ.”, Từ Tử Sung trả lời không chút do dự.

Mọi người cười ầm lên, cục trưởng Đàm lại chỉ vào Từ Tử Sung và nói: “Quả nhiên là trai mười tám, tốt! Chú rất thích, nào nào nào, hôm nay chú mời cháu một ly.”

“Đừng, trẻ con không được uống rượu, còn chưa trưởng thành mà.”, Trần Hoa Thanh đỡ rượu hộ Từ Tử Sung.

Cả đám người từ từ dùng xong bữa cơm, sau đó lần lượt rời đi. Lái xe của Trần Hoa Thanh đưa Từ Tử Sung về trường. Về đến cổng trường, mấy người vẫn tiếp tục nói về chuyện thi đấu của Từ Tử Sung.

Trần Hoa Thanh giới thiệu công ty quản lý cho Từ Tử Sung, đó là một công ty quản lý quyền anh khá cao cấp, tuyệt đối không thể đem mấy câu lạc bộ trong nước ra để so sánh được, nếu là trước đây thì Từ Tử Sung còn chẳng chạm được vào cửa của công ty đó. Như Trần Hoa Thanh do có mười mấy năm tham dự giải nghiệp dư, giành huy chương vàng Á vận hội, Thế vận hội, vậy nên mới nhận được sự hỗ trợ từ công ty đó.

“Công ty quản lý của anh cảm thấy chú rất có tiềm lực, trong cuộc thi đấu với quyền vương sắp tới, họ rất sẵn sàng hợp tác với chú. Chú yên tâm,

https://thuviensach.vn

về hợp đồng, anh sẽ không để họ bắt nạt chú đâu, có đại ca đây trấn ải cho chú…Tiếp theo đấy chú sẽ được tham gia vào các trận chuyên nghiệp, phải dùng tốc độ nhanh nhất để thăng hạng. Anh tin chú, mọi mặt của chú đều tốt hơn anh ngày xưa nhiều, lại đúng vào độ tuổi đẹp nhất nữa."

Từ Tử Sung vẫn luôn trầm mặc chứ không nói gì.

Trần Hoa Thanh rõ ràng là một nhân vật truyền kỳ trong giới quyền anh nội địa, đại diện đất nước thi mười mấy năm quyền anh nghiệp dư, thật sự là hết lòng tận tụy, gần như dâng hiến trọng những năm tháng tốt đẹp nhất của một quyền thủ cho quốc gia. Sau đó, trong những giai đoạn cuối, anh ta mới quyết định thi đấu ở các giải quyền anh chuyên nghiệp, rồi giành lấy đai lưng vàng ngay chính lúc mọi người không coi trọng anh ta nhất. So sánh ra, Từ Tử Sung là một người mới không chút tiếng tăm, vừa tách khỏi câu lạc bộ, rõ ràng là ở tầng cuối cùng trong giới, cậu không hiểu vì sao Trần Hoa Thanh lại giúp mình như vậy.

"Có gì muốn hỏi cứ hỏi đi.", Trần Hoa Thanh đã mấy chục tuổi đầu, lại thi đấu nhiều năm cho các giải trong nước, bản lĩnh nhìn mặt đoán ý không hề tệ, anh ta biết trong lòng Từ Tử Sung đang còn hoài nghi.

"Tại sao lại là em mà không phải người khác?", Từ Tử Sung hỏi.

Cậu với Trần Hoa Thanh không quen biết, mà Trần Hoa Thanh dù ở đội tuyển quốc gia, đội tuyển của tỉnh, hay ở câu lạc bộ của anh ta thì vẫn có hàng tá anh em để tiến cử, tại sao lại chọn cậu? Tại sao lại dốc hết sức giúp cậu như vậy?

Trần Hoa Thanh cười phá lên, anh ta nói: "Vì chú mạnh chứ sao!"

Thấy Từ Tử Sung vẫn không chút biểu cảm, Trần Hoa Thanh lại vỗ vai cậu và nói: "Chú em à, anh biết chuyện lần trước đả kích chú rất nghiêm trọng. Nhưng chú đừng vì chuyện vặt vãnh đấy mà thất vọng với

https://thuviensach.vn

ngành này. Ngành nào chả có người xấu, người tốt, thế giới này vốn phức tạp mà!”

Từ Tử Sung gật gật đầu, điều này thì cậu tin.

Trần Hoa Thanh tiếp tục nói: “Hiện giờ tuy là anh đang phất, nhưng lúc trẻ cũng từng trải qua những ngày tháng khó khăn chứ. Hiện giờ, có rất nhiều huynh đệ của anh vẫn khổ. Anh cảm thấy, chỉ khi có môi trường tốt thì ngành này mới phát triển được, có thế thì các anh em ở tầng dưới mới có thể sống những ngày tháng an lành. Suy nghĩ của anh chỉ đơn giản thế thôi… Thế nên, lúc nhìn ra được tố chất của chú là anh muốn giúp liền, bởi vì tương lai là của bọn trẻ. Tương lai của các anh em anh phải nhờ vào thực lực của những người trẻ tuổi như chú lấy về. Anh hy vọng chú có thể nhớ sự giúp đỡ của anh hôm nay, nhớ phải báo đáp, nhưng không phải báo đáp anh, mà là một ngày nào đó, chú cũng phải giống anh, đi giúp những người trẻ như chú bây giờ. Chú có thể, nhóc à, anh tin là tiền đồ của chú cực kỳ rộng mở.”

Từ Tử Sung cảm thấy như có một ngọn lửa thiêu đốt trong lồng ngực.

Lần đầu tiên trong đời cậu xuất hiện một người anh như vậy, chính trực, vô tư, quang minh lỗi lạc, như thể một ngọn hải đăng sừng sững hiện ra đang khi cậu lần mò trong màn sương mù trên biển vậy.

Tham gia một trận đấu chuyên nghiệp ở câu lạc bộ, chứng kiến những hoạt động đầy toan tính, Từ Tử Sung có phần nản lòng. Nhưng Trần Hoa Thanh lại khiến cậu nhìn thấy một mặt khác của ngành công nghiệp này.

Chính xác, trên đời này đầy rẫy những góc tối, tuyệt đại đa số là những khoảng xám xịt âm u, nhưng vẫn có những vị anh hùng dốc hết sức mình ra để đối chọi lại cái đen tối ấy. Bạn có thể chửi rủa cái tối tăm, nhưng không thể vì bạn chưa thấy ánh sáng mà tin rằng trên đời này không có mặt trời.

https://thuviensach.vn

“Em xin lỗi.”, Từ Tử Sung nói.

Trần Hoa Thanh sửng sốt, anh ta nghi hoặc hỏi: “Chú xin lỗi cái gì?”

“Ban đầu em cứ cảm thấy anh là kiểu chẳng ra làm sao.”

“Ha ha.”, Trần Hoa Thanh cười phá lên, anh ta vừa lắc đầu vừa nói: “Mấy đứa nhóc toàn thế cả. Trước đây chú trải qua những việc gì, sau này nhìn lại sẽ phát hiện ra nó chẳng có gì ghê gớm cả. Hơn nữa, chú cứ trải nghiệm hết một vòng thế giới rộng lớn, suy ngẫm lại, chú sẽ phát hiện ra trên đời này còn rất nhiều người tốt. Tin anh đi.”

Từ Tử Sung cũng nở nụ cười hiếm thấy, “Vâng, em tin anh.”

Trần Hoa Thanh để lại cách thức liên lạc cho Từ Tử Sung, hai người hẹn nhau thời gian gặp người đại diện của câu lạc bộ rồi Trần Hoa Thanh về luôn.

Bảy giờ tối, tiết tự học đã bắt đầu, Từ Tử Sung vội vàng chạy vào lớp.

Hiện tại cậu rất muốn gặp Hạ Mộng Ngư, rất muốn báo ngay tin tốt này cho cô.

Hôm nay có cuộc họp phụ huynh, không ít bạn đến muộn, Từ Tử Sung đến muộn mười phút cũng không tính là nghiêm trọng.

“Vào đi, hôm nay cậu không phải là người cuối cùng, còn có học trò đứng đầu đến sau cậu đấy.”, Linh Hoa trợn mắt nói.

Lúc này Từ Tử Sung mới để ý, Hạ Mộng Ngư không có trong lớp, thế nào mà vẫn chưa về.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương cùng bố mẹ ăn ở nhà hàng Trung Quốc trong một khách sạn năm sao. Sáu người ngồi trong một phòng riêng, gọi đầy một bàn đồ ăn.

Con người chú Hạ vốn là vậy, làm gì cũng thích phô trương, đến cả trước mặt người quen cũng thế, tuy làm giáo dục nhưng "tục khí" trên người vẫn khá nặng.

Đây không phải lần đầu tiên hai nhà ăn cơm cùng nhau. Hạ Mộng Ngư vẫn như trước, yên lặng ăn cơm, không nói câu nào, chẳng giống Hạ Dạ Dương, cứ thích chen vào thảo luận cùng người lớn. Hạ Mộng Ngư chỉ yên lặng nghe họ nói, trừ phi có ai hỏi thì cô mới trả lời. Ăn gì cũng thế, trước mặt có gì thì Hạ Mộng Ngư gắp thứ ấy, tuyệt đối không chủ động xoay bàn đồ ăn đến chỗ mình.

Trước đây Hạ Dạ Dương không để ý chi tiết này, có điều, gần đây cậu ta hay chú ý đến Hạ Mộng Ngư nên hôm nay mới thấy được. Cậu ta ngẫm lại, rồi mới chợt phát hiện ra, mỗi lần Hạ Mộng Ngư ở cạnh người nhà cậu ta thì đều cẩn thận một cách thái quá. Bỗng nhiên, cậu ta cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Trước mặt Hạ Mộng Ngư chỉ có một đĩa sa lát, cô gắp liền mấy đũa. Hạ Dạ Dương thử xoay bàn, Hạ Mộng Ngư liền gắp miếng rau trước mặt cô, Hạ Dạ Dương lại xoay, Hạ Mộng Ngư liền gắp một món mặn.

Hạ Dạ Dương bực mình, cậu ta cũng không biết rốt cuộc mình đang bực mình với ai, chỉ là cứ thấy bực mình. Cậu ta nghĩ ngợi một lát rồi xoay

https://thuviensach.vn

món cua ngon nhất trên bàn ăn đến trước mặt Hạ Mộng Ngư, quả nhiên cô giơ đũa gắp một miếng. Lúc này, Hạ Dạ Dương mới vui lên được một chút.

Hạ Mộng Ngư ăn cua, trong lòng nhớ thương lớp học.

Bố mẹ đã gọi điện cho cô giáo xin phép cho cô đến muộn, nhưng so với việc phải ngồi đây với bố mẹ thì cô thà về trường học còn hơn.

Còn có thể tìm Từ Tử Sung "thảo luận" đề Lý.

"Nghĩ cái gì đấy?", Hạ Dạ Dương đột nhiên hỏi.

Nghĩ gì mà cậu ta cũng quản? Hạ Mộng Ngư hận không thể trợn trừng mắt lên với cậu ta, tiếc là đang có người lớn, vậy nên chỉ đành nuốt nghẹn.

"Nghĩ mau mau về học bài, thời gian ăn cơm này đủ để làm xong một bộ đề Lý rồi đấy."

Hạ Dạ Dương bị câu trả lời của Hạ Mộng Ngư làm cho tức đến nghẹt thở. Suốt ngày cô cứ mở miệng là học, chẳng lẽ trước mặt Từ Tử Sung cô cũng nhắc đến chuyện học sao? Chỉ giỏi lấy việc học ra để phớt lờ cậu ta.

Hạ Dạ Dương không nói gì nữa, lẳng lặng chuyển món yến huyết đến trước mặt Hạ Mộng Ngư, sau đó lại lẳng lặng nhìn cô múc một chút vào bát. Cô chu cái miệng nhỏ ra húp canh, hơi híp mắt, có vẻ rất hài lòng.

"Cậu thích ăn gì?", đột nhiên Hạ Dạ Dương hỏi.

"Gì cũng ăn được hết."

"Phải có món đặc biệt thích chứ?"

Hạ Mộng Ngư cau mày, không thể hiểu được, sao hôm nay tiểu tổ tông lại quan tâm đến cô như vậy?

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương còn định hỏi tiếp, nhưng hai ông bố tự dưng lại chuyển sự chú ý qua cậu ta.

“Hai đứa nhỏ này đều xuất sắc cả, đặc biệt là Hạ Hạ nhà chú, có khi còn hơn cả thằng con nhà tôi ấy. Tôi chỉ tiếc không có đứa con gái như nó, đổi thằng con tôi cho chú cũng được.”

“Anh đừng nói thế, em cũng thích con trai lắm, tiếc là lại sinh con gái. Anh mà đổi với em thì đừng hối hận, em không trả đâu, ha ha.”

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, hờ hững uống hết bát canh, lòng lặng như tờ. Đây không phải là lần đầu tiên cô nghe những lời như vậy, thế nên trong lòng chẳng chút gợn sóng.

Tuy bố mẹ không thể hiểu hết con cái, nhưng con cái thường hiểu bố mẹ hơn sức tưởng tượng của họ. Bố Hạ Mộng Ngư – Hạ Kiến Quốc là “học sinh nhà nghèo” đúng tiêu chuẩn. Nhà có ba anh em, trên có anh cả, dưới có em út, từ nhỏ ông đã không được nhận sự yêu chiều của bố mẹ, cũng may tư chất thông minh nên lúc lớn cũng đỡ khổ. Từ một trấn nhỏ thi lên đại học ở một thành phố lớn, rồi vào làm nhân viên cơ quan nhà nước, sau đó cưới vợ, định cư ở thành phố, cả chặng đường không mấy dễ dàng. Có điều, Hạ Mộng Ngư cảm thấy, bố cô tuy được học đại học, nhưng trong xương tủy vẫn thấm đẫm tư tưởng phong kiến, tầm nhìn thiển cận, cho nên mãi mãi chỉ có thể làm thư ký cho lãnh đạo.

Cuộc hôn nhân của bố mẹ Hạ Mộng Ngư cũng rất lắm vấn đề. Về chuyện này, lúc trước nghe dì với mẹ cãi nhau, thấy dì châm chọc vài lần, hơn nữa mấy năm nay người nhà cứ nói này nói nọ, Hạ Mộng Ngư cũng đại khái đoán được câu chuyện ngày xưa.

Bố Hạ Mộng Ngư tuy lớn lên từ một trấn nhỏ, nhưng dù sao cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học, hơn nữa lúc trẻ lại rất đẹp trai, tư chất thông minh, thế nên có rất nhiều người theo đuổi. Còn mẹ Hạ Mộng Ngư thuộc

https://thuviensach.vn

loại nhan sắc bình thường, cũng không thông minh xuất chúng, liếc mắt một cái chẳng để lại ấn tượng gì, từ bề ngoài đến chỉ số thông minh đều không xứng với bố cô.

Nhưng, ông ngoại Hạ Mộng Ngư hồi đó lại là lãnh đạo của một cơ quan.

Bố Hạ Mộng Ngư thông minh nhưng lại có phần nhu nhược, vậy nên chủ động theo đuổi mẹ Hạ Mộng Ngư, rồi nhanh chóng kết hôn với bà. Chính vì điều này, mà ở nhà vợ, bố Hạ Mộng Ngư luôn cảm thấy mình kém một bậc, còn khi về nhà thì mẹ cô lại tự ti vì kém hơn bố cô. Cứ thế, mối quan hệ của hai người luôn rất kỳ quái, trong mắt Hạ Mộng Ngư thì tình cảm gia đình quá sức lạnh nhạt. Mẹ thì luôn nhẫn nhịn với các yêu cầu của bố, còn bố thì luôn cảm thấy bản thân chịu ấm ức.

Hồi sinh Hạ Mộng Ngư, bố cô rất muốn đưa cô về quê cho bác cả nuôi, để ông sinh thêm một đứa con trai, nhưng lại bị ông ngoại phản đối. Tuy trong lòng không vui, nhưng ngại với bố vợ nên ông không dám để vợ mang thai lần hai. Sau này thấy Hạ Mộng Ngư ngoan ngoãn, hiểu chuyện, học hành giỏi giang nên ông không nói gì nữa. Chỉ là, chuyện này vẫn luôn là nút thắt trong lòng ông.

“Ôi giời, lão Hạ, chú nói thế là tôi phải phê bình đấy, con gái mới là tri kỷ! Đã là thời đại nào rồi mà chú còn giữ cái tư tưởng đấy, phải sửa ngay!”

“Vâng, vâng, vâng, anh nói phải.”

Hạ Mộng Ngư vẫn yên lặng dùng bữa, trên mặt vẫn là vẻ nhu mì thường ngày, dường như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi cuộc đối thoại kia.

Tuy nhiên, Hạ Dạ Dương nghe những lời đó thì lại rất bực mình. Sao trước đây cậu ta không để ý là chú Hạ nói chuyện quá đáng như vậy nhỉ? Nhưng điều khiến cậu ta bực hơn nữa chính là thái độ chẳng sao cả của Hạ

https://thuviensach.vn

Mộng Ngư. Phải nghe bao nhiêu lần những lời nói như vậy, cô mới có thể hờ hững đến mức ấy?

“Có chuyện này tôi muốn thương lượng với cô chú.”, bố Hạ Dạ Dương lại nói.

“Sếp nói đi ạ.”

“Tôi tính tháng sau sẽ đưa Dạ Dương ra nước ngoài.”

Bỗng nhiên, chú Hạ ném ra một tin tức chấn động.

“Cái gì?”, Hạ Dạ Dương đập bốp đôi đũa xuống bàn, “Con muốn ra nước ngoài lúc nào? Sao con không biết gì hết?”

“Bố quyết định.”, bố Hạ Dạ Dương nghiêm khắc nói.

“Thế thì bố cũng phải bàn với con chứ. Con không đồng ý!”

Tuy Hạ Dạ Dương không phản đối chuyện ra nước ngoài, nhưng cậu ta không thích cái cách bố tự tiện quyết định thay cậu ta.

“Đi du học không tốt à? Bây giờ có nhà nào kinh tế khá mà không cho con ra nước ngoài?’, mẹ Hạ Dạ Dương cũng khuyên: “Không phải trước đây con nói rất thích nước Mỹ sao?”

“Kể cả thế, bố mẹ cũng quá nóng vội, tháng sau đã đi rồi, con còn chưa chuẩn bị gì cả.”, Hạ Dạ Dương mất kiên nhẫn, “Bố mẹ có thể đừng có nghĩ cho con đi là cho con đi ngay được không, bao nhiêu phiền toái.”

“Ôi dào, con yên tâm, bố mẹ đã chuẩn bị ổn thỏa hết cho con rồi.”, mẹ Hạ Dạ Dương dỗ dành.

Hạ Dạ Dương không nói gì, nhưng vẫn có vẻ rất bực mình.

https://thuviensach.vn

Bố Hạ Dạ Dương lại quay sang nói với bố Hạ Mộng Ngư: “Tôi cảm thấy nên cho cả Hạ Hạ đi, hai đứa nhỏ ra nước ngoài còn có bạn, có người trông chừng Hạ Dạ Dương thì tôi cũng yên tâm hơn, bằng không nó sang bên đấy lại mải chơi, chả chịu học hành gì thì chết. Hạ Hạ giỏi như thế, không đi du học quả là đáng tiếc.”

“Chuyện này…”

Bố Hạ Mộng Ngư có vẻ rất do dự, ông rất ít khi từ chối yêu cầu của lãnh đạo.

“Chú yên tâm, tôi có thể tìm người làm thủ tục cho, nhanh lắm, trong vòng một tháng là có thể sắp xếp cho hai đứa ra nước ngoài học khóa dự bị đại học rồi. Hai đứa đều giỏi, chắc chắn có thể xin được học bổng. Bên Mỹ, chỗ nào cũng có người nhận, chỉ cần nhà chú hỗ trợ chuẩn bị giấy tờ là được. Tôi chứng kiến Hạ Hạ lớn lên, rất có cảm tình với con bé, cho nên tôi cũng mong những điều tốt đẹp cho nó.”

“Nhưng mà…”, bố Hạ Mộng Ngư vẫn ôm giấc mộng Thanh Hoa, ông do dự nói: “Còn một năm nữa là thi đại học, hai đứa đã chuẩn bị bao nhiêu năm rồi, sao bảo không thi là không thi được.”

“Trời, cái này không quan trọng, lão Hạ à, chú phải mở rộng tầm nhìn ra, cứ ngó mãi cái trường Thanh Hoa làm gì. Thanh Hoa thì sao chứ? Chú cho rằng bây giờ dựa vào một cái bằng đại học xịn là đổi đời được à? Đây không còn là thời đại tôi với chú nữa rồi, con cái mình, phải đi trên con đường mình chuẩn bị sẵn cho mới được.”

Thấy Hạ Kiến Quốc không nói gì, bố Hạ Dạ Dương lại hỏi cô: “Hạ Hạ, cháu nghĩ thế nào? Cháu có muốn ra nước ngoài không?”

Hạ Mộng Ngư cũng có chút do dự.

https://thuviensach.vn

Đi Mỹ tốt chứ sao, chẳng phải Từ Tử Sung cũng có thể đi Mỹ đấy ư? Như vậy thì chẳng phải họ sẽ được ở bên nhau sao? Chỉ là, cô không dám đồng ý, bố vẫn còn ở đây, không đến lượt cô nói chuyện, nếu cô thuận miệng nhận lời thì kiểu gì về nhà cũng bị bố tính sổ.

“Chuyện này không phải việc nhỏ, cháu cảm thấy phải suy nghĩ thêm ạ.”, Hạ Mộng Ngư nói.

“Nó còn bé thì biết cái gì.”, bố cau mày nghiêm khắc nói: “Chuyện này sao có thể để nó quyết định được.”

“Chú đúng là tư tưởng lỗi thời, phải tôn trọng ý kiến con trẻ chứ.”

Lãnh đạo phê bình, Hạ Kiến Quốc không dám nói gì nữa, nhưng ông vẫn không muốn cho Hạ Mộng Ngư ra nước ngoài. Hồi trước ông thiếu có một điểm nữa là đỗ Thanh Hoa, đến nay vẫn còn cảm thấy đời mình đáng ra sẽ khác nếu có thêm một điểm nữa, vậy nên đây là nỗi nuối tiếc lớn nhất đời ông.

“Thế này đi, cả nhà cứ về suy nghĩ cho kỹ rồi nhanh nhanh báo cho tôi. Qua mười một là Dạ Dương đi rồi, muộn nhất là cuối tuần sau nhà chú phải cho tôi câu trả lời.”

“Con còn chưa nói có muốn đi hay không cơ mà.”, Hạ Dạ Dương mất kiên nhẫn, “Không phải bố mẹ không biết, con ghét nhất là bị bố mẹ quản này quản nọ.”

“Chuyện này nghe bố.”, bố Hạ Dạ Dương trấn an cậu ta, “Giờ con đừng nóng ruột, tối về bố nói chuyện cụ thể với con.”

Cuối cùng, xong bữa cơm mà ai cũng mang tâm sự nặng nề.

Trên đường đưa Hạ Mộng Ngư về trường, bố cô im lặng, còn mẹ cô thì cứ lải nhải mãi.

https://thuviensach.vn

“Ra nước ngoài không ổn, bên đấy hỗn loạn, đạo đức sa đọa, kiểu gì cũng dạy hư bọn trẻ… Anh nói một câu đi, chuyện này chúng ta phải từ chối, để con gái ra nước ngoài thì mình quản nó thế nào được? Nó còn nhỏ, rất dễ bị ảnh hưởng từ bên ngoài.”

“Sao cô lắm mồm thế nhở?”, bố Hạ Mộng Ngư bực bội nói: “Sếp nói thế thì tôi biết làm thế nào? Im mồm đi cho tôi suy nghĩ…”

Hạ Mộng Ngư ngồi ở ghế sau, tim đập rộn ràng.

Cô có thể đi Mỹ sao? Rốt cuộc cô có thể rời khỏi bố mẹ sao?

Còn Từ Tử Sung? Cậu có thể đi Mỹ không?

Có phải rốt cuộc họ sẽ có thể ở bên nhau mà không chút vướng bận không?

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Lúc Hạ Mộng Ngư quay trở lại lớp thì tiết tự học thứ hai đã bắt đầu. Nhà trường sắp xếp mỗi buổi tự học chỉ có một giáo viên trông.

Trong phòng không ai nói chuyện, chỉ có âm thanh giở vở sàn sạt.

Chủ nhiệm Linh Hoa ngồi trên bục giảng chấm bài thi của mấy hôm trước, thấy Hạ Mộng Ngư đến trước cửa, cô chỉ gật đầu với Hạ Mộng Ngư rồi lại tiếp tục chấm bài.

Nghe thấy tiếng Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung cũng ngẩng đầu lên nhìn ra cửa. Vì vậy, lúc cô vừa xuất hiện thì đã chạm phải ánh mắt cậu, hai người đều nhìn thấy nhau đầu tiên. Trong ánh mắt họ đều có vẻ như rất sốt ruột, rất muốn nói gì đó với đối phương, hơn nữa còn là chuyệt tốt.

Tiết tự học này quả thực là vô cùng giày vò Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung thì tính tình trầm ổn, tuy trong lòng có chuyện muốn nói nhưng vẫn có thể ngủ được. Hạ Mộng Ngư thì không, cô biết Từ Tử Sung có chuyện muốn nói với mình, cũng lại rất muốn kể chuyện xảy ra hôm nay cho cậu nghe, vậy nên trong lòng cứ như bị kiến cắn, đứng ngồi không yên, đến mức cô chủ nhiệm ngồi tận trên bục giảng còn phát hiện ra.

“Hạ Mộng Ngư, trên ghế của em có kim à? Sao cứ loay ha loay hoay thế, làm ảnh hưởng đến cô đang chấm bài.”

Hạ Mộng Ngư đành phải ngồi yên lại, hết cách, bất kể là hành động nhỏ nào cũng không trốn được khỏi mắt Linh Hoa.

https://thuviensach.vn

“Em làm bài xong chưa?”, cô chủ nhiệm lại hỏi, nhìn điệu bộ này thì có vẻ là không muốn buông tha cho Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư gật đầu, “Xong lâu rồi ạ.”

Linh Hoa cười cười: “Thế thì lên chấm bài với cô.”

Hạ Mộng Ngư nhận tờ đáp án và một nửa tập bài thi từ Linh Hoa, nhìn thoáng qua, là bài của mấy lớp chọn.

“Em chỉ cần chấm phần trước thôi, phần đọc hiểu với tự luận không cần động vào.”

Hạ Mộng Ngư lấy bút đỏ ra bắt đầu chấm bài.

Lúc này, cô chủ nhiệm lại nhìn thấy Từ Tử Sung ở bàn thứ hai đang ngủ.

“Từ Tử Sung, ngủ ngon thế nhở?”

Từ Tử Sung ngẩng đầu lên nhìn về phía Linh Hoa, chờ cô nói tiếp.

Quả nhiên, Linh Hoa lại nói: “Tôi thấy có vẻ là cậu cũng làm xong bài rồi đúng không? Lên đây chấm bài hộ tôi, một nửa này là của cậu.”

Bởi vì chỉ có một tờ đáp án cho hai người xem chung, nên cô chủ nhiệm bảo Hạ Mộng Ngư về chỗ, còn Từ Tử Sung ngồi lên chỗ cạnh cô.

Hai người thoáng liếc nhau một cái rồi lập tức cúi xuống chấm bài.

Lớp học yên tĩnh lại. Vì phải chấm phần tự luận, cần tập trung hơn lúc chấm phần đầu, thế nên cô chủ nhiệm không quá chú ý đến đám học sinh ngồi dưới.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung xem chung một tờ đáp án, đương nhiên phải ngồi gần một chút, vậy nên Hạ Mộng Ngư táo bạo ngồi sát vào cậu, cố ý nghiêng đầu về phía cậu, thỉnh thoảng còn chạm vào cánh tay cậu. Lọn tóc của cô thỉnh thoảng lướt qua làn da cậu, đưa mùi hương thơm mát quẩn quanh như cào vào tim cậu vậy. Cánh tay cố tình mà làm như vô ý chạm vào da cậu, lành lạnh, mềm mại vô cùng. Thế nhưng, đó không phải là chuyện quá đáng nhất, quá đáng nhất chính là, lúc cô dướn người sang xem đáp án, ngực cứ thế đè vào cánh tay cậu.

Đệt.

Lại nữa rồi.

Hạ Mộng Ngư rõ ràng là muốn giết cậu mà.

Từ Tử Sung hít sâu, bình tĩnh, tiếp tục chấm bài.

Lúc này, Từ Tử Sung vừa vặn chấm đến bài của Hạ Dạ Dương.

Chữ viết của Hạ Dạ Dương rất đẹp, cả bài thi nhìn rất sạch sẽ, gọn gàng. Tuy Từ Tử Sung không hiểu về thư pháp nhưng vẫn cảm giác là chữ của cậu ta theo một thể viết nào đó, hơn nữa lại rất cứng cáp, rắn rỏi.

Vừa lúc Linh Hoa chấm xong một bài thi, thấy Từ Tử Sung cứ nhìn chằm chằm vào trang giấy thì đến xem. Thấy kiểu chữ đó, không cần nhìn tên mà Linh Hoa đã biết là bài của Hạ Dạ Dương, cô không nhịn được bèn mỉa mai Từ Tử Sung: “Chữ này đẹp hơn nhiều mấy cái chữ gà bới của cậu đúng không?”

Từ Tử Sung không trả lời mà hỏi: “Đây là kiểu chữ gì ạ?”

Linh Hoa nhíu mày, cô không hiểu về các thể chữ lắm, bèn nhìn Hạ Mộng Ngư và hỏi: “Hạ Mộng Ngư, bạn tốt viết thể chữ gì, chắc là em biết chứ?”

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Hạ Mộng Ngư biết. Cô bất đắc dĩ trả lời: “Từ nhỏ cậu ấy đã luyện chữ Khải của Điền Anh Chương. Điền Anh Chương nghiên cứu về Âu Dương Tu, chữ ông ấy luyện cũng là chữ của Âu Dương Tu.”

Linh Hoa gật đầu và nói: “Điền Anh Chương thì cô biết, ừm, cô cũng cảm thấy giống chữ Âu Dương Tu. Còn em? Em luyện chữ gì?”

“Em luyện hành thư của Ngô Ngọc Sinh ạ…”, Hạ Mộng Ngư thật thà trả lời.

“Chuẩn, Hạ Dạ Dương thoạt nhìn thì có vẻ ngông nghênh, nhưng thật ra lại nghiêm chỉnh, quy phạm như chữ Khải. Còn em, mới đầu thì cứ nghĩ không có gì đặc biệt, thật ra thì lại giống như hành thư.”

Nghe cô chủ nhiệm nói vậy, Hạ Mộng Ngư không trả lời mà chỉ gượng cười rồi cúi đầu chấm bài.

Linh Hoa không nói thẳng ra, chỉ hơi chạm đến mà thôi, thế nhưng vẫn thu hút sự chú ý của cả lớp. Thấy có người ngẩng đầu nhìn ngó, cô bèn nói thêm một câu: “Đến cả kiểu chữ viết còn hiểu như vậy, không hổ là thanh mai trúc mã…”

Lời Linh Hoa vừa nói ra quả nhiên đã khiến cả lớp lại móc nối đến mối quan hệ rối rắm giữa Hạ Dạ Dương và Hạ Mộng Ngư. Có tiếng nói khe khẽ vang lên.

Động tác chấm bài của Hạ Mộng Ngư khựng lại.

Đúng là, sao Linh Hoa lại lấy chuyện của cô với Hạ Dạ Dương ra để đùa chứ? Một tuần nay, thầy cô nào cũng nhắc đến rồi, chỉ có Linh Hoa là chưa đả động gì, Hạ Mộng Ngư còn tưởng Linh Hoa sẽ không bới ra, ai ngờ đã qua một tuần rồi mà lại trêu ghẹo cô nữa rồi.

Dai như đỉa…

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư có cảm giác ánh mắt của Linh Hoa vẫn đặt trên người mình. Cô nghi hoặc ngẩng đầu, lập tức chạm phải vẻ mặt như cười như không của Linh Hoa.

“Hạ Mộng Ngư, em có thích con trai viết đẹp không?”, đột nhiên Linh Hoa hỏi.

“Không ạ.”, Hạ Mộng Ngư quả quyết nói: “Em thích người viết xấu.”

Từ Tử Sung ngồi bên cạnh không nói gì, chỉ cúi đầu cười, sau đó lại sửa thành dáng vẻ nghiêm túc, tiếp tục chấm bài.

Hạ Mộng Ngư tiếp tục nói: “Tại vì từng có một tiền bối trong giới thư pháp nói, chữ xấu căn bản là vì động tác tay không theo kịp suy nghĩ, cho nên hầu như các thiên tài đều viết xấu hết.”

Cả lớp nghe mấy lời quỷ quái của Hạ Mộng Ngư mà cười ầm lên, đặc biệt là mấy đứa chữ xấu không kiềm chế được phải cất tiếng: “Cuối cùng thì em đã hiểu vì sao chữ em xấu rồi, thì ra em là thiên tài.”

Linh Hoa lườm Hạ Mộng Ngư một cái, “Này, Hạ Mộng Ngư, dạo này em càng ngày càng nhanh mồm nhanh miệng đấy.”

Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới ý thức được, hình như mình biểu hiện hơi quá đà, vừa không để ý một cái là lại nói linh tinh, thế nên cô lập tức cúi đầu tiếp tục chấm bài.

“Thế thì chắc là em thích Từ Tử Sung nhất rồi.”, Linh Hoa lườm Từ Tử Sung rồi nói: “Chữ cậu ta xấu nhất khối luôn.”

Linh Hoa chỉ vô tình nói vậy.

“Từ Tử Sung à, nếu chữ của cậu mà đẹp lên một tí thì có khi điểm Văn sẽ cao hơn đấy, nhìn bài thi của cậu mà tôi không buồn cho điểm cao…”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung cười cười, lúc cúi đầu chấm bài, nụ cười ấy vẫn không biến mất, có vẻ như tâm trạng đang rất tốt.

Linh Hoa nghi hoặc nhíu mày.

Tuy rằng Từ Tử Sung vốn dĩ không phải đứa học trò không nói nổi, nhưng bình thường bất kể là khen ngợi hay phê bình, lúc nào cậu cũng chỉ giữ vẻ mặt hờ hững như không. Hôm nay cô chẳng nói chuyện gì buồn cười, mà sao cậu lại cười vui vẻ thế?

Linh Hoa thoáng nghi ngờ, lúc thu tầm mắt lại, cô nhìn thấy Hạ Mộng Ngư cúi đầu, thế nào mà mặt cứ đỏ bừng…

Tại sao Hạ Mộng Ngư đỏ mặt?

Bởi vì vừa rồi nói đến chuyện của cô và Hạ Dạ Dương sao? Nhưng lúc trước đấy, Hạ Mộng Ngư còn nhanh mồm phản bác cô, giờ đỏ mặt cái gì?

Linh Hoa nhớ lại lời mình vừa nói, nhìn thoáng qua nụ cười còn treo bên môi Từ Tử Sung, lại nhìn sang gương mặt đỏ ửng của Hạ Mộng Ngư, cuối cùng cũng hiểu.

Ôi trời ơi!

Không ngờ đó nha…

Học sinh đứng thứ nhất và thứ hai lại cho cô một niềm bất ngờ như vậy.

Linh Hoa hiểu Hạ Mộng Ngư đỏ mặt vì câu nói kia, cũng hiểu Từ Tử sung vì câu nói nào mà cười rồi.

Là câu “Thế thì chắc là em thích Từ Tử Sung nhất rồi.”

…

https://thuviensach.vn

Tan học, Hạ Mộng Ngư sốt ruột ra hiệu với Từ Tử Sung, ý bảo cậu nhanh chóng ra ngoài.

Hai người một trước một sau ra khỏi lớp. Vừa ra khỏi khu phòng học, Hạ Mộng Ngư liền vội vàng kéo Từ Tử Sung tới một góc ở khu nhà thực nghiệm. Buổi tối chỗ này hoàn toàn không có người qua lại, cũng bởi vì nhà thực nghiệm ngày thường không khóa, không có nhiều hơi người, bên trong toàn các thiết bị để không, thế nên xung quanh bị bao phủ bởi một bầu không khí vô cùng đáng sợ.

Hạ Mộng Ngư cũng hơi sợ nên đứng nhích lại gần Từ Tử Sung.

“Cậu kéo mình đến đây làm gì?”, Từ Tử Sung hỏi. Hạ Mộng Ngư còn chưa kịp trả lời, cậu đã lại nói: “Cho mình cơ hội sáng tạo à?”

Hạ Mộng Ngư trợn mắt, “Cậu nghĩ đi đâu thế? Mình đang có chuyện nghiêm túc muốn nói với cậu đây!”

“Chuyện gì?”

“Có khả năng là mình sẽ được đi Mỹ đấy!”, Hạ Mộng Ngư hưng phấn nói.

Hạ Mộng Ngư kể một mạch chuyện ngày hôm nay cho Từ Tử Sung nghe. Có điều, Từ Tử Sung chẳng đáp lời nào, điều này khiến cho Hạ Mộng Ngư cực kỳ hoang mang…

“Mình cũng có chuyện muốn nói với cậu.”, Từ Tử Sung nói, “Tạm thời mình không đi Mỹ, mình muốn ở lại làm rạng danh nước nhà…”

Từ Tử Sung cũng kể hết mọi chuyện ngày hôm nay cho Hạ Mộng Ngư nghe.

“Mẹ kiếp.”, Hạ Mộng Ngư bật thốt ra.

https://thuviensach.vn

Hai người nhìn nhau.

Chuyện tốt có thể thành chuyện xấu, mà chuyện xấu cũng có thể biến thành chuyện tốt, chuyện trên đời này thật ra có thể thay đổi trong nháy mắt, chẳng ai nói hay được.

Hai người đều hơi khó xử, liếc nhau nhoẻn miệng cười.

“Mình cũng không đi Mỹ nữa…”, Hạ Mộng Ngư nói một cách chắc chắn, gần như là ra quyết định trong nháy mắt.

“Cậu có thể không đi à?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Có thể. Bố mẹ mình đều không muốn mình đi, chẳng qua là bố mình ngại với sếp nên không dám từ chối thẳng thừng thôi.”, Hạ Mộng Ngư cau mày hỏi: “Nếu có đi thì chắc là khoảng mùng năm tháng Năm sẽ bắt đầu học… À không, mùng bốn tháng Sáu… Không, mùng hai tháng Tám!”

“Rốt cuộc là ngày nào?”

“Vốn dĩ là mùng năm tháng Năm, nhưng tại bố mình cố chấp với Thanh Hoa quá nên biến thành mùng bốn tháng Sáu. Nhưng mà bây giờ mình không muốn đi, mình châm chút ngòi lửa cho mẹ mình một khóc, hai làm loạn, ba đòi thắt cổ thì chắc chắn bố mình sẽ có thể hạ quyết tâm nói không với sếp.”

“Ừ.”

Từ Tử Sung gật đầu. Thật ra, nếu Hạ Mộng Ngư thật sự đi Mỹ thì cũng không phải chuyện xấu, sớm muộn gì cậu cũng sang đó, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thấy Từ Tử Sung vẫn cau mày, Hạ Mộng Ngư liền hỏi: “Cậu vẫn còn lo lắng à?”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung lắc đầu.

“Thế thì còn vấn đề gì nữa?”

“Cậu không cảm thấy lạ à?”

“Lạ chỗ nào?”

“Tại sao bố Hạ Dạ Dương bỗng dưng lại muốn đưa cậu ta ra nước ngoài.”, Từ Tử Sung nói, “Vì sao bố cậu ta lại sốt ruột đến mức đòi nhà cậu phải cho ông ta câu trả lời ngay trong tuần này?”

Đúng vậy.

Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới ý thức được câu chuyện có phần kỳ quặc. Thật ra, nếu cô muốn đi, quá một tháng trả lời thì sao chứ, cùng lắm là ra nước ngoài muộn một tháng, nếu mười tháng sau mới đi thì mới không theo kịp được khóa dự bị đại học.

Đột nhiên Hạ Mộng Ngư nghĩ ra, e là chuyện này không đơn giản như cô tưởng.

Trong đại viện, cô nghe được không ít những tin đồn nhỏ to. Hạ Mộng Ngư căng thẳng hỏi: “Từ Tử Sung, không lẽ chú Hạ bị…”

“Suỵt.”

Từ Tử Sung lắc đầu.

Hạ Mộng Ngư hít sâu một hơi, lại lập tức gật đầu, không nói một lời nào.

Không thể nói được.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Tâm trạng của Hạ Mộng Ngư bỗng trở nên vô cùng nặng nề. Nếu thật sự như họ nghĩ, vậy thì chuyện này sẽ đả kích Hạ Dạ Dương một cách nghiêm trọng, cậu ta vốn là người rất kiêu ngạo mà…

Tuy Hạ Mộng Ngư biết với cái tính cẩn thận, chặt chẽ như bố cậu ta thì sẽ không làm chuyện gì không nên làm, nhưng nếu bố Hạ Dạ Dương bị hạ đài thật, bố cô làm thư ký cho ông ta, vậy thì quan lộ sau này cũng coi như xong. Thật ra cô không lo cho đường làm quan của bố, cô chỉ lo, với cái tính đầu cơ nhỏ nhen như của bố, ngộ nhỡ làm chuyện gì hại người mà mình chẳng được chi thì Hạ Dạ Dương sẽ hận chết cô mất.

Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ rồi thở dài: “Mình về trước đây, hôm nay bố mẹ chờ mình tan học ở cổng trường, mình không ở lại lâu được… Haiz, tuy là mình đoán bố mẹ vẫn đang ngồi trong xe cãi nhau…”

Nghĩ đến đây, Hạ Mộng Ngư liền thấy mệt mỏi, hai vị kia nhà cô quả thật là quá cố chấp. Mẹ nghe lời bố đấy, nhưng đối với một số việc vẫn cố chấp vô cùng, ví dụ như việc nói cô sẽ sa đọa chẳng hạn…

Hạ Mộng Ngư xoay người định chạy đi thì bỗng nhiên bị Từ Tử Sung tóm lại.

“Sao thế?”

Ánh mắt Từ Tử Sung trầm xuống, cậu hỏi bằng giọng rất kỳ quái: “Cứ định thế này mà chạy à?… Cậu chỉ muốn kể với mình chuyện Hạ Dạ Dương thôi?”

https://thuviensach.vn

Ông tướng này lại làm nũng rồi.

Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm lại gần Từ Tử Sung, gần như ghé sát vào cậu, sau đó chắp tay sau lưng, kiễng chân hôn một cái lên má trái của cậu, lại hôn thêm má phải, cuối cùng hôn lên môi cậu.

“Thế này là được rồi chứ gì?… Mình phải về thật đấy.”

Hạ Mộng Ngư lại định đi, nhưng Từ Tử Sung tóm lấy hai cánh tay cô, ghì cô vào bức tường bên cạnh.

“Hôm nay tuyệt đối không thể để cậu chạy được.”, Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung bằng ánh mắt khó hiểu, “Thế nào gọi là để mình chạy, mình chạy lúc nào?”

“Hằng ngày.”

“Á? Thế sao?”

Hạ Mộng Ngư vẫn không hiểu ra làm sao.

“Trêu mình xong liền bỏ chạy phải không?”, ánh mắt Từ Tử Sung tối sầm, cậu nghiến răng nghiến lợi nói: “Để xem hôm này mình dạy dỗ cậu thế nào, bằng không cậu sẽ nghĩ là cứ chơi thoải mái chứ không cần chịu trách nhiệm.”

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, trên mặt là ý cười e lệ, hơi cắn môi, trông có vẻ vừa thẹn thùng lại vừa chờ mong, giọng nói lí nhí như tiếng muỗi bay, “Thế cậu muốn mình chịu trách nhiệm thế nào nào, mình đều có thể…”

Thấy Từ Tử Sung mãi không nói gì, Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn cậu.

“Này…”

https://thuviensach.vn

Bỗng Từ Tử Sung giơ tay véo má Hạ Mộng Ngư, lại đột nhiên kéo cô vào lòng, ra sức ve vuốt, còn không nhịn được phải cắn cắn tai cô.

Hạ Mộng Ngư mất kiên nhẫn, đẩy Từ Tử Sung ra.

“Cậu cầm tinh con chó à?”, Hạ Mộng Ngư thở phì phò: “Hết véo lại cắn.”

Từ Tử Sung bực mình nói: “Chẳng hiểu sao.. Cứ nhìn thấy cậu là mình lại muốn véo.”

“Thật à?”, mắt Hạ Mộng Ngư sáng lên.

Từ Tử Sung không hiểu sao Hạ Mộng Ngư lại hưng phấn như thế, nhưng cậu vẫn gật đầu.

“Mình biết tại sao rồi!”, Hạ Mộng Ngư kích động nói.

“Tại sao?”

“Lần trước mình xem một phim khoa học, nội dung khá là thú vị. Nhà khoa học bảo, mỗi khi mình nhìn thấy con mèo hay con cún đáng yêu, mình không chỉ có cảm giác muốn vuốt ve cưng nựng, mà còn có lúc muốn làm tổn thương nó, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nó luôn.”

Từ Tử Sung nhíu mày.

Hạ Mộng Ngư nói tiếp: “Đây là cơ chế cân bằng của đại não, để phòng ngừa một cảm xúc quá mãnh liệt đến mức mất khống chế, đại não sẽ truyền ra cảm xúc tương phản để xoa dịu cảm xúc kia. Đây chính là lý do mà lúc vui quá cũng khóc, mà tức quá cũng cười được đấy!”

Hạ Mộng Ngư đắc ý nói: “Thế nên, cậu vừa nhìn thấy mình đã muốn cấu véo là tại vì trong lòng cậu mình quá là đáng yêu đi, đáng yêu đến mức vượt qua cả khả năng thừa nhận bình thường của cậu!”

https://thuviensach.vn

Thấy Từ Tử Sung vẫn nhìn mình chằm chằm mà không nói lời nào, Hạ Mộng Ngư nghi hoặc hỏi: “Sao thế? Mình nói không đúng à?”

Từ Tử Sung thở dài, Hạ Mộng Ngư đúng là chỉ giỏi phá hỏng không khí, cái gì cũng kéo đến chuyện khoa học lí luận được.

“Cậu nói đúng.”, Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói.

“Trong lòng cậu, mình vô cùng đáng yêu đúng không?”

“Đúng.”

“Mình biết là mình vô cùng đáng yêu mà!”, Hạ Mộng Ngư cười toe toét, đắc ý nói: “Thế cậu véo thêm cái nào thì véo đi, véo xong là mình phải về đây.”

“Không véo.”

Bỗng nhiên, Từ Tử Sung cúi đầu, quyết không lải nhải vô nghĩa với Hạ Mộng Ngư cho phí thời gian ra. Cậu chống một tay lên tường, một tay đan vào bàn tay Hạ Mộng Ngư.

Dưới ánh trăng bàng bạc, ở một góc khuất của dãy nhà thực nghiệm, Từ Tử Sung hôn Hạ Mộng Ngư.

…

Lúc Từ Tử Sung dời khỏi môi Hạ Mộng Ngư, cô nàng vẫn đờ đẫn.

Người này sao lại hôn đột ngột như vậy, cô còn chưa kịp chuẩn bị.

Từ Tử Sung chăm chú nhìn Hạ Mộng Ngư, rồi cậu hít sâu một hơi, trong mắt như có ánh lửa bập bùng.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư muốn nói chuyện, nhưng Từ Tử Sung ghì cô vào tường, hai cơ thể sát nhau, bàn tay Từ Tử Sung đặt bên hông cô, nóng rẫy như muốn hun bỏng làn da cô, một bàn tay khác lại đỡ lấy mặt cô, rồi cậu lại đột ngột hôn cô.

Không giống nụ hôn dịu dàng ban nãy, lần này Từ Tử Sung hôn một cách cuồng nhiệt, như thể hận không nuốt được Hạ Mộng Ngư vào bụng vậy. Cậu khẽ cắn làn môi cô, chăm chú nhìn vào đôi mắt cô, nhưng lại như không chịu nổi sự quyến rũ đó nên lại nặng nề hôn cô, cho đến khi hai cánh môi Hạ Mộng Ngư bị hôn đến sưng lên thì cậu mới chịu dừng lại.

Từ Tử Sung chỉ cảm thấy càng hôn càng nóng, mà Hạ Mộng Ngư bị cậu hôn đến mức hồn bay phách tán, hai mắt long lanh như hồ nước xuân.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung lại càng phát cáu.

“Cậu còn nhìn mình như thế này là mình không cho cậu về đâu đấy.”, Từ Tử Sung nói.

“Từ Tử Sung…”

Hạ Mộng Ngư nhỏ giọng gọi tên cậu, như một con mèo nhỏ đang gọi chủ nhân.

“Gì?”, Từ Tử Sung gằn giọng hỏi.

“Vừa nãy cậu hôn mình như thế…”, Hạ Mộng Ngư thoáng ngừng lại rồi nói tiếp: “Làm mình cảm thấy tình cảm cậu dành cho mình hình như cực kỳ mãnh liệt… Làm mình cảm thấy… Hình như cậu vô cùng, vô cùng thích mình.”

Cậu đâu chỉ thích cô mãnh liệt chứ.

https://thuviensach.vn

Mà cậu điên cuồng yêu cô.

“Không phải là cậu cảm thấy thế, mà vốn dĩ là thế.”, Từ Tử Sung kiên định nói.

“Lúc trước mình hoàn toàn không nhìn ra đấy…”

Từ Tử Sung không còn lời gì để nói. Chẳng lẽ biểu hiện của cậu chưa đủ rõ ràng?

“Thế thì giờ cậu biết rồi đấy.”

“Ừm, biết rồi…”

Hạ Mộng Ngư gật đầu, sau đó nở một nụ cười tươi rói. Nụ cười của cô ngọt ngào, ấm áp, lại rạng rỡ đến mức khiến tim Từ Tử Sung mềm nhũn.

Nhưng ngoài trái tim mềm nhũn ra, thì cả người đều cứng ngắc.

“Mẹ kiếp.”

Bỗng Từ Tử Sung mắng.

“Cậu làm sao thế?”, Hạ Mộng Ngư không hiểu.

“Mau cho mình ôm một cái nào.”, Từ Tử Sung nói.

Không đợi Hạ Mộng Ngư trả lời, Từ Tử Sung liền ôm ghì Hạ Mộng Ngư vào lòng, chặt đến nỗi khiến Hạ Mộng Ngư cảm thấy mình sắp bị bóp nát đến nơi.

Từ Tử Sung vùi đầu vào cổ Hạ Mộng Ngư, ra sức hít thở, cảm nhận được hơi thở của Hạ Mộng Ngư, đúng là như uống rượu độc giải khát, cậu càng cảm thấy huyết mạch sôi trào.

Đệt.

https://thuviensach.vn

Giết người mà.

Hạ Mộng Ngư đỏ mặt. Cô xấu hổ đến mức không dám thở mạnh, cũng chẳng dám ngẩng đầu, cứ như vậy nép vào ngực Từ Tử Sung, giả vờ như mình không có cảm giác gì hết.

Cô cảm thấy tuy rằng mình nghiên cứu lý thuyết thì nhiều nhưng vẫn không hiểu hội con trai.

Sao chẳng nói chẳng rằng đã làm thế rồi? Một chút dấu hiệu cũng không có…

Hay là con trai tuổi này đều dễ kích động như thế?

Hạ Mộng Ngư vẫn cảm thấy Từ Tử Sung đang húc vào mình, cô xấu hổ muốn đổi tư thế, nhưng Từ Tử Sung lại ghì cô vào lòng.

“Không được nhúc nhích.”, Từ Tử Sung dữ dằn nói, gần như là nghiến răng nghiến lợi.

Hạ Mộng Ngư sợ đến mức không dám động đậy.

“Cậu có cần nghĩ đến chuyện khác không?…”, Hạ Mộng Ngư thiện chí nói: “Nghĩ đến hình ảnh khiến cậu bình tĩnh lại ấy… Ví dụ như nghĩ đến cảnh Mạnh Huy mặc váy liền, đi tất chân, ra tỏ tình với cậu chẳng hạn…”

Từ Tử Sung cứng đờ, Hạ Mộng Ngư đúng là cao thủ phá hỏng bầu không khí…

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng buông Hạ Mộng Ngư ra, nhưng vẫn đeo vẻ mặt bất mãn.

“Đi nhanh đi, không là cậu không về nổi đâu.”

https://thuviensach.vn

“Được!”

Hạ Mộng Ngư đỏ mặt cúi đầu, xoay người chạy đi như bay.

Từ Tử Sung bực bội đạp một phát vào tường, cậu nhìn đồng hồ rồi quyết định đến trung tâm luyện quyền anh. Nhất định phải luyện đến mức mệt rã rời, nếu không đêm nay kiểu gì cũng mất ngủ.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Sáng thứ Bảy, cả nhà họ Hạ khó có khi cùng nhau ăn sáng như thế này.

Từ lúc lên cấp Ba, sáng nào Hạ Mộng Ngư cũng dậy từ lúc tờ mờ, cơ quan của bố mẹ ở gần nhà nên hầu như ngày nào cô đến trường rồi mà bố mẹ thì vẫn đang ngủ.

Hôm nay là cuối tuần, lẽ ra bố mẹ Hạ Mộng Ngư sẽ ngủ đến hơn chín rưỡi như mọi khi, nhưng hôm nay họ lại dậy rất sớm. Mẹ mua cháo và bánh quẩy về, khăng khăng bắt cô phải ăn rồi mới được đi học. Hạ Mộng Ngư còn đang nghĩ, hôm nay không có giờ tự học sớm nên sẽ tranh thủ đi mua bánh mì, kết quả là lại phải ngồi xuống ăn sáng cùng bố mẹ.

Cô vốn dĩ không thích ăn cháo…

Nhìn xem, cô thích ăn gì mà mẹ còn chẳng biết.

Một nhà ba người yên lặng ăn sáng. Hạ Mộng Ngư phát hiện ra, hình như bố nuốt không trôi, trông có vẻ chẳng muốn ăn chút nào. Tuy rằng bình thường bầu không khí trong nhà cũng chẳng mấy hòa hợp, nhưng hôm nay hình như đặc biệt nghiêm trọng.

Hạ Mộng Ngư muốn ăn nhanh cho xong, nhưng mẹ cứ trừng mắt với cô nên cô đành phải ngoan ngoãn nhai kĩ nuốt chậm.

Tính ra mẹ cô rất để ý những chuyện này, không được ăn quá nhanh, váy không được quá ngắn, lúc ngồi không được mở banh hai chân, cũng

https://thuviensach.vn

không được vắt chéo. Dù sao thì yêu cầu của mẹ đối với Hạ Mộng Ngư chính là phải làm một đứa con gái thật đoan trang.

“Bố quyết định rồi, con không phải đi Mỹ đâu.”, bố Hạ Mộng Ngư thôi trầm tư, ông đột ngột nói: “Con phải chuẩn bị cho tốt để thi đại học, chuyện khác đừng có suy nghĩ nữa.”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, cô vốn đang định tìm cơ hội để bảo với bố là mình không muốn đi Mỹ rồi, nhưng không ngờ bố lại ra quyết định nhanh như vậy, còn rất kiên định là đằng khác. Hạ Mộng Ngư nghĩ, chắc bố cũng đã tính đến mặt lợi mặt hại của chuyện này rồi. Bố cô vốn dĩ không phải kẻ ngốc, lại có nhiều năm làm việc ở cơ quan, đường đi nước bước trong phương diện này chắc chắn là rành rọt hơn nhiều người, kiểu gì cũng suy nghĩ trước sau ổn thỏa rồi.

“Thế bên chú Hạ, bố định nói thế nào ạ?”, Hạ Mộng Ngư dò hỏi.

“Con không cần xen vào.”

Hạ Mộng Ngư yên lặng xé bánh quẩy, trong lòng có chút bất an. Cô nhìn bố một cái, tuy biết mình không nên nói, nhưng lại cảm thấy có lời cô không thể không nói. Nói có tác dụng hay không là do trời định, nhưng nếu không nói thì lương tâm cô cắn dứt vô cùng.

“Bố…”

“Gì?”

“Chú Hạ đối xử với nhà mình khá tốt, chúng ta có thể không làm được chuyện như tặng than ngày tuyết lạnh, nhưng cũng không thể làm chuyện vong ân bội nghĩa được.”

Xuất phát từ nguyên nhân gì cũng được, mấy năm nay, chú Hạ đối xử với nhà cô rất tốt, trong lòng cô hiểu rõ.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cho rằng bố sẽ nói cô là trẻ con không biết gì đừng có bàn chuyện người lớn, nhưng bất ngờ là bố cô không nói gì cả.

Hạ Kiến Quốc có vẻ kinh ngạc, bỗng dưng ông ta cảm thấy mình không hiểu lắm đứa con gái này. Lời nói của con gái khiến Hạ Kiến Quốc khó chịu, quả thật là một đòn nặng giáng vào ngực ông ta, khiến ông ta không còn lời gì để nói. Hạ Kiến Quốc trầm mặc trong chốc lát rồi cầm một cái bánh quẩy, cau mày nói: “Con đừng có quan tâm chuyện này, lo mà học đi, sau này cũng bớt qua lại với Hạ Dạ Dương thôi.”

“Con biết rồi…”

“Lớp học thêm tuần này con cũng đừng đi nữa. Chẳng phải con nói là sang đấy cũng chỉ ngồi làm bài thôi sao? Mấy tháng nữa thì hẵng đi học lại, mẹ con hỏi thầy rồi, thầy nói một tháng trước khi thi Đại học thì đi học lại cũng được, lúc đấy mới luyện sát đề.”

“Được ạ.”

Hạ Mộng Ngư không nói thêm gì nữa, cô ăn xong cháo rồi đeo cặp đi học.

Cô không trách bố máu lạnh, trước khi tai vạ đến phải vạch rõ giới hạn để tự bảo vệ mình, chuyện này là bình thường, hơn nữa, giữa bố và chú Hạ lại chẳng phải là quan hệ khăng khít gì cho cam. Cô cảm thấy, bố có thể không làm chuyện chọc ngoáy vào nỗi buồn của người ta là được rồi.

Kể ra cũng thật khéo, vừa ra khỏi tiểu khu, Hạ Mộng Ngư đã gặp Hạ Dạ Dương. Bố cô vừa dặn ít qua lại với Hạ Dạ Dương thôi, thế nào mà ra khỏi cửa một phát là đã gặp rồi…

Bình thường Hạ Dạ Dương đều được mẹ lái xe đưa đi học, nhưng hôm nay, cậu ta lại tự bắt xe đi. Thấy Hạ Mộng Ngư định bắt xe buýt, cậu ta liền ngăn lại.

https://thuviensach.vn

“Tôi đưa cậu đi một đoạn.”, Hạ Dạ Dương nói.

Hạ Mộng Ngư lắc đầu.

“Con người cậu thật là, tôi đâu có ăn thịt cậu.”

Hạ Dạ Dương cứ thế kéo Hạ Mộng Ngư vào xe.

Hạ Mộng Ngư hơi mềm lòng, nghĩ lại cả tháng nay không liên lạc, thế nên cô ngoan ngoan ngồi vào xe, nhích sát về phía trong, dựa đầu vào cửa sổ.

Tuy Hạ Mộng Ngư cố tình giữ khoảng cách với mình khiến Hạ Dạ Dương có chút khó chịu, nhưng cậu ta vẫn quyết định cứ để thế đã, đỡ khiến cô sợ mà chạy mất.

Vừa vào xe, Hạ Dạ Dương đã oán thán với Hạ Mộng Ngư: “Bố mẹ tôi cũng thật là, cứ nhất quyết bắt tôi phải ra nước ngoài, nửa năm nay khoa dự bị đại học đã bắt đầu rồi, tôi đã bảo là để nửa năm nữa hẵng đi, thế mà họ lại bảo tôi phải nhân cơ hội này ra nước ngoài chơi một thời gian. Có bố mẹ nào như vậy không?”

Hạ Mộng Ngư không biết nên nói gì nữa, nếu bố mẹ Hạ Dạ Dương đã không muốn nói cho cậu ta biết, vậy thì người ngoài như cô tốt nhất là không nên lắm lời.

“Bố mẹ cậu yêu cậu thật đấy.”, Hạ Mộng Ngư đành nói: “Họ làm gì cũng là vì tốt cho cậu thôi.”

Điều này thì Hạ Dạ Dương biết. Từ nhỏ đến lớn, bố mẹ luôn rất tôn trọng suy nghĩ của cậu ta, lần này cũng nói là cơ hội khó có được, họ không muốn để cậu ta lãng phí thời gian, hi vọng cậu ta có thể tranh thủ lúc còn trẻ đi khám phá nhiều nơi.

https://thuviensach.vn

“Thế còn cậu? Cậu có đi cùng tôi không?”, Hạ Dạ Dương hỏi.

Hạ Mộng Ngư do dự một chút nói: “Đợi bố tôi quyết định đã.”

“Sao cái gì cậu cũng nghe bố mẹ thế? Cậu phản kháng một chút không được à?”

Hạ Mộng Ngư không nói lời nào. Cô biết chuyện mình không đi du học không thể do cô tự nói, mà phải để bố trực tiếp nói với chú Hạ đã. Cô nói trước với Hạ Dạ Dương, chắc chắn cậu ta sẽ nói với bố mình.

Hạ Dạ Dương lại nói: “Nếu không thì để tôi nói với bố cậu, bảo chú ấy cho cậu đi cùng tôi, nhất định chú ấy sẽ nghe tôi.”

Hạ Mộng Ngư nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời nào.

Thật ra, Hạ Dạ Dương nói cô ngây thơ, thế còn cậu ta thì không có lúc mù quáng chắc?

Mỗi người chúng ta đều nhìn rõ người khác hơn là chính bản thân, bởi lúc đối đãi với mình thì sẽ thêm phần chủ quan vào, chẳng ai giỏi lừa gạt mình hơn chính bản thân mình cả, chẳng kẻ lừa đảo nào lừa mình nhiều hơn chính bản thân mình được. Có lẽ chính vì nguyên nhân đó nên càng trưởng thành lại càng nếm nhiều khổ đau. Nhưng chỉ có đau, mới có thể hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Bố tôi có cách nghĩ của bố tôi, cậu không cần phải nói gì với ông ấy đâu.”

Hạ Dạ Dương nhận thấy hình như cảm xúc của Hạ Mộng Ngư không được tốt lắm, cậu ta có cảm giác cô đang do dự về chuyện này.

“Ra nước ngoài tốt mà, tự do hơn bao nhiêu.”, cậu ta thử khuyên Hạ Mộng Ngư: “Với lại bầu không khí học tập ở nước ngoài tốt hơn trong

https://thuviensach.vn

nước nhiều, chẳng phải cậu thích học lắm sao? Thế nên chắc chắn phải học ở chỗ có nền giáo dục tốt rồi… Hơn nữa, cũng chẳng phải là sẽ không bao giờ về…Trung Quốc đang đà phát triển, bọn mình ở nước ngoài một thời gian, tích lũy chút kinh nghiệm rồi quay về gây dựng sự nghiệp cũng được mà."

Thấy Hạ Mộng Ngư không nói gì, Hạ Dạ Dương hơi nhíu mày, giọng điệu không còn dễ chịu nữa, "Có phải cậu lưu luyến Từ Tử Sung không?… Hạ Mộng Ngư, cậu đừng có ấu trĩ như vậy có được không? Vì yêu mà bỏ cả tiền đồ à?"

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng định thần lại được, cô nhìn về phía Hạ Dạ Dương, nhưng vẫn không nói gì mà chỉ thở dài.

Hạ Dạ Dương thật là… Lúc nào cũng xem thường người khác.

"Yêu đương lúc này không được lâu đâu, cậu quyết định thế nào cũng được, nhưng phải là vì bản thân chứ không phải vì chuyện yêu đương, bằng không sớm muộn gì cậu cũng hối hận.", Hạ Dạ Dương nói như một người từng trải: "Tình yêu đến nhanh mà đi cũng nhanh, có cái gì là vĩnh hằng chứ? Đợi cậu đi Mỹ rồi, có khi chưa đầy một tháng đã quên nó ấy chứ. Trong giới du học có một quy luật, đấy là trong nước có bạn gái hay bạn trai thì cũng đều là độc thân, bởi vì sớm muộn gì cũng chia tay thôi."

"Tôi với cậu ấy không thế."

"Không thế như nào?", Hạ Dạ Dương tỏ vẻ khinh thường, "Tôi là con trai mà lại còn không hiểu à?"

Hạ Mộng Ngư liếc Hạ Dạ Dương một cái rồi lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nói bằng giọng rất bình tĩnh: "Bọn tôi yêu nhau không phải vì cô đơn, cho nên cũng không vì cô đơn mà chia tay."

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương cảm thấy như bỗng dưng bị ai đó giáng cho một phát tát, dường như Hạ Mộng Ngư đang chửi cậu ta là người không chịu nổi cô đơn vậy. Hạ Mộng Ngư nói thế, như thể những người khác yêu nhau là vì cô đơn, như thể những người khác ở đẳng cấp kém hai người họ vậy.

“Hơn nữa, Từ Tử Sung không giống những người con trai khác. Cậu ấy có biến thành dân hành khất thì tôi vẫn tình nguyện theo cậu ấy.”, Hạ Mộng Ngư nói.

Hạ Dạ Dương ra vẻ khinh thường, cậu ta cười lạnh một tiếng rồi nói: “Đã bảo là cậu ngây thơ rồi mà. Cậu thật sự cho rằng một túp lều tranh nuôi được hai trái tim vàng à? Không có cơ sở thực tiễn, tình yêu sẽ bị phá hủy dễ như trở bàn tay.”

“Tôi biết chứ, nhưng cậu ấy không như thế.”

Hạ Mộng Ngư nói không chút do dự.

Hạ Mộng Ngư mỉm cười. Nhắc đến Từ Tử Sung là trên mặt cô lại hiện ra vẻ dịu dàng đó, đến cả cô cũng không phát hiện ra. “Tôi biết giá trị của cậu ấy không nằm ở địa vị của cậu ấy, không dựa vào việc cậu ấy có bao nhiêu tiền, không phải dựa vào xe, vào nhà, hay vào công việc cậu ấy làm. Cậu ấy cũng không phải con của bố mẹ cậu ấy, mà cậu ấy là chính cậu ấy. Cậu ấy là một người tràn đầy năng lượng, bất kể trong hoàn cảnh nào thì cậu ấy cũng không chịu thua, nếu có thành ăn mày thì cậu ấy cũng có đủ dũng cảm để đứng dậy lần nữa. Cho nên, tôi cảm thấy làm gì cho cậu ấy cũng đáng giá, tôi tình nguyện.”

Vừa rồi Hạ Dạ Dương cảm thấy mình bị cho một cái tát, còn bây giờ, cậu ta biết mình bị cho ăn cực nhiều cái tát. Bỗng nhiên cậu ta nhớ đến câu hỏi mà trước đây Hạ Mộng Ngư đã từng hỏi mình: Cậu có tin có linh hồn không? Bỗng nhiên, cậu ta cảm thấy, trước mặt Hạ Mộng Ngư, mình chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Thế giá trị của tôi nằm ở thân phận, địa vị, nhà, xe, tiền gửi ngân hàng, đúng không?”, Hạ Dạ Dương vô cùng khó chịu, thẹn quá hóa giận, cậu ta nói: “Có phải vì bố mẹ tôi nên cậu mới quan tâm đến tôi đúng không, nếu bố tôi không phải là lãnh đạo của bố cậu, cậu còn chẳng thèm để ý đến phản ứng của tôi, đúng không?”

“Cậu cảm thấy sao?”, Hạ Mộng Ngư bỗng nhìn thẳng Hạ Dạ Dương và hỏi: “Cậu cảm thấy giá trị và ý nghĩa con người cậu là gì? Cậu chỉ là một định nghĩa của người ngoài hay sao? Nếu cậu không phải là con trai của cục trưởng cục giáo dục, nếu nhà cậu không có xe, không có tiền gửi ngân hàng, vậy thì con người cậu còn có giá trị gì nữa không?”

Suýt chút nữa Hạ Dạ Dương bị Hạ Mộng Ngư hỏi đến mức ngây ra.

“Đương nhiên là có rồi!”, Hạ Dạ Dương tức giận nói: “Hạ Mộng Ngư, cậu đừng có xem thường tôi.”

“Tôi không xem thường cậu…”, Hạ Mộng Ngư dừng một chút, sau đó lại nghiêm túc nói: “Có điều, tôi hi vọng cậu nhớ kỹ những lời cậu nói hôm nay, đừng bao giờ quên.”

Hạ Mộng Ngư nhìn Hạ Dạ Dương, ánh mắt cô trầm tĩnh, đầy kiên định, ẩn chứa một nguồn sức mạnh khiến Hạ Dạ Dương tức thở.

“Đương nhiên là tôi sẽ nhớ rồi.”, Hạ Dạ Dương lẩm bẩm.

“Vậy là tốt rồi.”, Hạ Mộng Ngư vừa lấy di động ra vừa nói: “Tôi muốn tranh thủ trên đường đến trường học thêm một ít từ vựng, không nói chuyện với cậu nữa.”

“Ừ.”

Hạ Dạ Dương thở dài một hơi, dáng vẻ lúc Hạ Mộng Ngư nói những lời vừa rồi đột nhiên khiến Hạ Dạ Dương cảm thấy cô cực kỳ hiểu chuyện.

https://thuviensach.vn

Thấy Hạ Mộng Ngư bật điện thoại, Hạ Dạ Dương chợt gọi cô.

“Hạ Mộng Ngư…”

“Hả?”

“Trước đây tôi cảm thấy cậu rất ngây thơ, nhưng giờ xem ra cậu rất chín chắn đấy…”

Hạ Mộng Ngư mở to mắt, vừa đeo tai nghe vừa lạnh lùng nói: “Ngây thơ với chín chắn không hề đối nghịch nhau, vừa ngây thơ lại vừa chín chắn mới là con buôn đích thực.”

Nói xong câu đó, Hạ Mộng Ngư bắt đầu nghe tiếng Pháp. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hết sức tập trung nghe đoạn băng ghi âm, hoàn toàn coi nhẹ sự tồn tại của Hạ Dạ Dương.

Hạ Dạ Dương nhìn gương mặt đầy vẻ nghiêm túc của Hạ Mộng Ngư đến thất thần, cho tới khi xe đột nhiên chuyển hướng, cậu ta mới phát hiện ra mình ngắm Hạ Mộng Ngư chăm chú cỡ nào. Cậu ta lập tức quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, cố che đi vẻ nhăn nhó trên mặt mình. Rõ ràng Hạ Mộng Ngư không để ý đến cậu ta, nhưng cậu ta vẫn cứ chột dạ.

Vừa rồi, cậu ta cảm thấy nhịp tim tăng nhanh đến mức không thể khống chế được. Quen biết Hạ Mộng Ngư nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên Hạ Dạ Dương có cảm giác bồn chồn đến như vậy khi nhìn cô. Không, phải là bao nhiêu năm qua, lần đầu tiên trong đời cậu ta có cảm giác như vậy mới đúng.

Xe taxi tới trước cổng trường, Hạ Dạ Dương vội vàng xuống xe trước, lịch thiệp mở cửa cho Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, tiểu tổ tông mắc bệnh vương tử trường kì sao lại tốt bụng thế này? Sao lại còn biết mở cửa xe cho người khác vậy?…

https://thuviensach.vn

Cô dùng ánh mắt nhìn thấy động vật quý hiếm để nhìn Hạ Dạ Dương.

“Cậu bị làm sao đấy?”

Hạ Dạ Dương đỏ mặt, có chút ngượng ngùng, cậu ta nói bằng giọng mất kiên nhẫn, “Nói nhiều thế, xuống xe mau.”

Hạ Mộng Ngư đành phải xuống xe. Hạ Dạ Dương đóng cửa lại. Hai người chuẩn bị nhấc chân đi thì vừa ngẩng đầu đã thấy Từ Tử Sung đứng ngay cổng, đang nhìn họ bằng vẻ mặt hờ hững…

Hạ Mộng Ngư nổi đầy da gà, tự dưng có cảm giác như bị bắt gian. Cô còn không kịp nói tạm biệt với Hạ Dạ Dương đã lao đến trước mặt Từ Tử Sung, nở nụ cười nịnh nọt, “Sao hôm nay cậu đến sớm thế, ha ha…”

Từ Tử Sung nhìn vẻ mặt giả lả cười của Hạ Mộng Ngư nhưng chỉ hờ hững nói: “Đang đợi cậu.”

Hạ Mộng Ngư hít sâu một hơi, cảm giác anh chàng này có ý kiến với mình rồi.

“Chuyện kia, hôm nay mình…”, Hạ Mộng Ngư định giải thích.

“Không cần giải thích, không sao.”

Hạ Mộng Ngư hoàn toàn không cảm nhận trạng thái “không sao” của Từ Tử Sung. Cô cảm thấy Từ Tử Sung này cực kỳ để bụng, nhưng giọng điệu thì cứ lãnh đạm như không… Cô nhìn Từ Tử Sung bằng vẻ mặt phụng phịu, hi vọng có thể dựa vào cái vẻ đáng thương ấy để giành được sự thông cảm của cậu.

Nhìn thấy bộ dạng này của Hạ Mộng Ngư, quả nhiên giọng điệu của Từ Tử Sung cũng mềm mại hơn hẳn, cậu liếc Hạ Dạ Dương đang đứng

https://thuviensach.vn

cạnh taxi rồi lại nhìn đồng hồ và nói: “Hôm nay mình phải đến gặp công ty quản lý, không đi học, cậu tan học thì chờ mình, mình về đón cậu.”

Hạ Mộng Ngư gật đầu thật mạnh. Hiện giờ Từ Tử Sung nói gì cô cũng đồng ý.

“Lại đây.”, Từ Tử Sung nói: “Tới gần chút nữa.”

Hạ Mộng Ngư lập tức tiến thêm một bước, lại gần Từ Tử Sung hơn.

Từ Tử Sung không đủ kiên nhẫn, cậu kéo Hạ Mộng Ngư đến trước mặt mình rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Hạ Mộng Ngư che trán lại, lập tức lùi về phía sau rồi hoảng hốt liếc nhìn xung quanh.

“Cậu điên rồi, đây là cổng trường đấy!”, Hạ Mộng Ngư trợn mắt nói.

Từ Tử Sung không thèm quan tâm, cậu liếc Hạ Dạ Dương rồi nói với Hạ Mộng Ngư: “Lần sau cậu còn dám ngồi chung với cậu ta trong một không gian kín, mình sẽ hôn cậu trước mặt cả trường.”

Mẹ kiếp, Hạ Mộng Ngư phát hiện ra Từ Tử Sung này không phải là ghen dạng vừa đâu, mà là ghen cực kỳ kinh khủng.

“Không phải là còn có tài xế sao?…”, Hạ Mộng Ngư lẩm bẩm, “Không tính là ngồi chung trong một không gian kín…”

“Thế cũng không được.”, Từ Tử Sung kiên quyết nói: “Nguy hiểm.”

“Biết rồi, không có lần sau, được chưa?”, Hạ Mộng Ngư hỏi lấy lòng.

“Được, không có lần sau.”

https://thuviensach.vn

Người qua lại ở cổng trường dần đông lên, Từ Tử Sung lại nhìn đồng hồ rồi nói: “Mình đưa cậu vào lớp trước, sau đó mình mới đi.”

Hạ Mộng Ngư gật gật đầu, đi theo Từ Tử Sung vào trường.

Hạ Dạ Dương đứng ngây ra, mãi cho đến khi người tài xế taxi gọi, cậu ta mới lấy lại tinh thần.

“Nhóc à, trả tiền đi…”

Lúc này Hạ Dạ Dương mới nhớ ra mình còn chưa trả tiền xe, vội moi ví ra.

Nhân lúc Hạ Dạ Dương lấy tiền, người tài xế taxi bèn trêu: “Sao lại rén thế hả cậu nhóc? Cô bé cậu thích vừa chạy theo người khác rồi, cậu còn đứng ngây ra đấy làm gì! Anh bảo này, thanh niên là phải rực cháy vào, thích thì cướp về chứ sao!”

Hạ Dạ Dương trả tiền rồi xoay người đi vào trường.

Nếu là trước kia, chắc chắn cậu ta sẽ không chùn bước, nhưng những lời nói nhẹ nhàng, bâng quơ của Hạ Mộng Ngư khiến trong lòng cậu ta sinh ra dè chừng. Không biết vì sao, trước đây Hạ Dạ Dương luôn cảm thấy cậu ta và Hạ Mộng Ngư cực kỳ môn đăng hộ đối, gia cảnh tương tự, diện mạo, chỉ số thông minh đều tương xứng, lại là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, trên đời này đâu còn ai xứng đôi hơn họ. Nhưng hiện tại, cậu ta lại cảm thấy mình hơi không xứng với Hạ Mộng Ngư.

Mẹ nó chứ, thật muốn rít một điếu thuốc.

…

Sau khi tan học, Từ Tử Sung đợi Hạ Mộng Ngư ở gần trường, sau đó cả hai cùng ra nhà ga.

https://thuviensach.vn

Nhìn biểu hiện của Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư cảm thấy có vẻ cậu đang rất vui, hình như cuộc nói chuyện với công ty quản lý thật sự thuận lợi.

“Nói chuyện thế nào rồi?”

“Khá tốt.”

“Vậy là tốt rồi.”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

Từ Tử Sung khó có lúc bộc lộ cảm xúc, tuy rằng giọng điệu vẫn bình tĩnh như trước nay, nhưng thần thái thì hiện rõ niềm vui sướng.

“Công ty quản lý sắp xếp cho mình một ê kíp tạm thời, có huấn luyện viên, có chuyên gia thể chất, chuyên gia dinh dưỡng, đến lúc mình kết thúc giai đoạn thi đấu thì sẽ bố trí một ê kíp chuyên biệt… Từ cuối tuần này mình phải bắt đầu chương trình huấn luyện rồi, khả năng là tần suất đến trường sẽ thấp, ví dụ như tiết tự học tối hay học thêm cuối tuần, mình đều không đến được.”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt.

“Thế thì cậu phải xin nghỉ với nhà trường rồi? Cậu định giải thích với cô thế nào?”

“Chiều nay mình sẽ nói chuyện với Linh Hoa, cục trưởng Đàm cũng đã gọi điện cho trường rồi, nhà trường nói sẽ hỗ trợ mình hết sức.”

“Wow!”, Hạ Mộng Ngư vui sướng nói: “Thế thì không phải giấu mọi người chuyện cậu đấu quyền anh rồi.”

Từ Tử Sung gật đầu.

“Sau này mình muốn dẫn Từ Tang với Phạm Tiểu Kiều đi cổ vũ cho cậu!”

https://thuviensach.vn

“Được.”

“Bao giờ cậu thi đấu?”

“Mười một.”

“Mười một vừa hay được nghỉ, quá tuyệt vời! Mười một này mình sẽ đi cổ vũ cho cậu!”

Từ Tử Sung do dự một chút rồi mới hỏi: “Lần này thi đấu ở nước ngoài, bố mẹ cậu có cho cậu đi không?”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, không trả lời được.

Sợ là ra nước ngoài thì không được rồi.

“Thế trận sau là khi nào?”

Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói: “Đã định ra bốn trạm đấu liên tiếp rồi, Nhật Bản, Đài Loan, Thái Lan, Bắc Kinh… Sau đấy nữa thì chưa có lịch, nhưng có khả năng là sẽ làm một vòng châu Á.”

Thấy Hạ Mộng Ngư có vẻ ủ rũ, Từ Tử Sung lại nói: “Tại vì mình được yêu cầu phải nhanh chóng thăng hạng trên bảng xếp hạng chuyên nghiệp nên lịch thi đấu đợt này mới dày đặc như thế. Cũng chỉ tập trung ở tháng Mười, tháng Mười một thôi, tháng Mười hai mình sẽ về chuẩn bị cho giải vô địch cuối năm.”

Hạ Mộng Ngư lại cười toe toét, cười đến rạng rỡ, cô vừa gật đầu vừa nói: “Ừm, thế thì tốt rồi, cảm giác công ty quản lý lần này có vẻ đáng tin!”

“Ừ.”

Từ Tử Sung cũng cười, tâm trạng vô cùng thoải mái.

https://thuviensach.vn

Gần đến nhà ga, Từ Tử Sung liền đề nghị: “Bọn mình đi bộ sang trạm kế tiếp được không?”

Hạ Mộng Ngư cảm giác tâm trạng của Từ Tử Sung ngày hôm nay cực kỳ tốt, cô gật đầu, cười tủm tỉm đi theo cậu.

Chuẩn bị vào thu, hai ngày nay, thời tiết rất mát mẻ, có thể nói là tiết trời đẹp nhất trong năm.

Hai người rời khỏi khu lân cận trường học, Từ Tử Sung quay đầu lại nhìn, chỉ thấy mỗi cô bạn học thần của mình, cậu liền lại gần Hạ Mộng Ngư rồi dắt tay cô. Gió thổi mát lạnh làm phất phơ lọn tóc bên tai Hạ Mộng Ngư. Từ Tử Sung ngắm sườn mặt Hạ Mộng Ngư mà không giấu nổi nụ cười bên môi. Cậu nắm chặt tay Hạ Mộng Ngư, lại cảm thấy từ khi sinh ra đến giờ mình chưa từng được vui như lúc này. Con đường phía trước rất rõ ràng, mục tiêu cũng đang ở trước mắt, tất cả đều treo ở nơi tầm tay có thể với tới.

…

Lúc Hạ Mộng Ngư về đến nhà thì mẹ còn đang xào rau, thấy cô về, mẹ liền nói: “Hình như sách tiếng Anh của con về rồi đấy, mẹ mở ra kiểm tra hộ con rồi.”

Hạ Mộng Ngư vào phòng, thấy trên bàn xếp ngay ngắn mấy cuốn tài liệu cô đặt mua bên Mĩ, đợi nửa tháng, cuối cùng cũng về. Cô giở qua mấy quyển sách rồi xếp lên giá. Hiện giờ, Từ Tử Sung đã có một ê kíp chuyên nghiệp rồi, cô không cần phải đọc sách vì cậu nữa.

Mẹ gọi Hạ Mộng Ngư ra ăn cơm, Hạ Mộng Ngư đang lấy sách vở từ trong cặp ra, vừa hay cầm được quyểnNỗ lực học tập, vận mệnh nở hoa, bên trong còn kẹp tờ đề thi của Hiệp hội Thể năng Mỹ NSCA.

“Mau ra ăn cơm đi.”, mẹ mở cửa phòng vào thúc giục cô.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vội vàng nhét quyển sách vào, “Đây, con ra ngay đây.”

Cơm nước xong, Hạ Mộng Ngư lại về phòng chuẩn bị làm bài tập. Cô cầm di động lên xem, có tin nhắn của Từ Tử Sung gửi đến.

Từ Tử Sung: Mai cậu có đến trung tâm quyền anh không? Mình dẫn cậu đi tập.

Hạ Mộng Ngư thoáng do dự, cô đặt điện thoại sang một bên, làm xong một đề thi rồi mới trả lời.

Hạ Mộng Ngư: Cậu tập trung luyện tập đi! Sắp phải thi đấu rồi, đừng để phân tâm, mình luyện chơi thôi, không phải chuyện quan trọng. Mai mình muốn ở nhà làm bài tập tiếng Pháp.

Từ Tử Sung: Được, lúc nào cậu muốn đến thì bảo mình.

Hạ Mộng Ngư: Ok! Cậu cố lên nhé!

Hạ Mộng Ngư cất di động, tập trung làm bài.

Con người đúng thật là một loài sinh vật phức tạp.

Hạ Mộng Ngư luôn cảm thấy vui vẻ vì Từ Tử Sung, không gì có thể khiến cô vui sướng hơn là được nhìn cậu ngày một tiến bộ, thậm chí, Từ Tử Sung cứ như vậy thôi cũng đã đủ khiến cô hạnh phúc rồi. Nhưng bên cạnh niềm vui vì Từ Tử Sung, cô cũng không thể khiến mình trở nên uể oải được. Từ Tử Sung đã tìm được con đường của cậu ấy rồi, còn cô thì sao? Giấc mơ của cô hình như hơi xa vời, xa không với tới được. Cô mơ tới nước Pháp, mơ đến học viện Le Cordon Bleu*, mơ về một căn bếp có khung cửa sổ sát đất, một căn bếp thuộc về riêng mình… Những điều này vẫn còn đang cực kỳ mơ hồ.

https://thuviensach.vn

*Đây là ngôi trường danh tiếng với bề dày lịch sử về các lĩnh vực ẩm thực và quản lý khách sạn.

Bất giác, Hạ Mộng Ngư cảm thấy mình sắp không theo kịp bước chân của Từ Tử Sung rồi. Từ Tử Sung có thể tự do đi đến bất cứ nơi nào trên thế giới, có thể làm những chuyện cậu thích, còn cô thì bị nhốt ở đây, căn bản là không thể thoát ra khỏi nhà giam này.

Cô phải làm sao bây giờ?

Đợi Từ Tử Sung đến cứu cô ư?

Làm xong bài tập, Hạ Mộng Ngư lại lấy sách tiếng Pháp từ trên giá xuống.

Không, cô không muốn làm một tù nhân chờ ngày được giải cứu.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Trước đây, Hạ Mộng Ngư thường bị đưa về quê ở với ông bà nội vào dịp nghỉ đông và nghỉ hè. Khi đó, bố mẹ vẫn chưa mấy mong chờ đến ngày cô báo đáp, cô vẫn còn chưa trở thành học thần số một cả khóa, không có chút tia hi vọng nào có thể vào Thanh Hoa, lúc ấy, cô chỉ là một cô bé bình thường, lại chẳng được bố mẹ yêu thương.

Lúc bố mẹ đưa Hạ Mộng Ngư về quê nghỉ đông hay nghỉ hè, Hạ Mộng Ngư chẳng có gì để lưu luyến cả. Cho dù là ở nhà, thì bố mẹ cũng không để ý đến cô, toàn để cô tự chơi một mình. Khi đó, Hạ Mộng Ngư hiểu, mặc dù trên đời này đầy những ông bố bà mẹ tốt, nhưng cũng có rất nhiều những ông bố bà mẹ hờ hững thờ ơ với chính đứa con của mình.

Được yêu thương, mãi mãi là một sự may mắn cực lớn.

Có lẽ vì ông bà nội nhiều con, nên họ không hề có suy nghĩ trọng nam khinh nữ. Ông bà có tổng cộng sáu con trai, một con gái. Nghe nói lúc đó vì muốn có cả nếp cả tẻ, nên sau khi có ba người con trai rồi, ông bà sinh mãi đến lần cuối cùng mới được con gái. Đến đời các cháu thì cũng đã có bốn trai ba gái rồi, không sợ chuyện tuyệt tự, thế nên dù Hạ Mộng Ngư là cháu gái nhưng vẫn được ông bà yêu quý.

Ông nội sinh được mấy người con, ngoài bố cô ra thì mấy anh em còn lại đều ở quanh đó giúp ông để ý chuyện làm ăn của gia tộc. Hạ Mộng Ngư là đứa trẻ duy nhất đến từ thành phố, thế nên họ hàng trong nhà luôn rất khách sáo với cô, có đồ ăn ngon đều để lại cho cô, nói năng với cô cũng thật nhẹ nhàng, không hề la hét như với mấy đứa trẻ khác.

https://thuviensach.vn

Thế cho nên, chỉ có khoảng thời gian đó, được ở cạnh ông bà nội, Hạ Mộng Ngư mới có chút cảm giác được cưng chiều của trẻ con, mới xem như có chút vô tư hồn nhiên của tuổi thơ ấu.

Có điều, những đứa trẻ khác trong nhà đều xa cách cô, dường như không mấy ưa cô. Trong mắt đám anh chị em họ, cô em gái nhỏ đến từ thành phố chính là một con búp bê, mà con búp bê này lại khác xa với búp bê của chúng, không thể chạm tới được.

Cho nên, phần lớn thời gian, Hạ Mộng Ngư đều chơi một mình.

Khi đó, nhà ông nội được coi là nhà có của so với thị trấn, gia nghiệp lớn. Mở xưởng nấu rượu, thêm lò xay bột mì, cả đại viện lúc nào cũng ngập tràn mùi hương từ xưởng rượu bay ra.

Có lẽ, chính vào lúc ấy, Hạ Mộng Ngư bắt đầu yêu thích những thứ liên quan đến men.

Rượu và bột.

Gạo nấu thành rượu, lúa mạch làm thành bột.

Không biết đã trải qua bao nhiêu thế hệ, ngay tại trấn nhỏ vùng sông núi này, ngày qua ngày cứ như vậy mà làm kế sinh nhai. Dân quanh vùng đến cả mười tám dặm đều uống loại rượu đó, đều ăn loại màn thầu đó, tất cả đều từ xưởng nấu rượu và lò xay bột nhà ông nội mà ra.

Ngụm rượu đầu tiên được nếm trong đời và cục bột đầu tiên được nặn của Hạ Mộng Ngư đều là từ đây mà có.

Ông nội ngày ngày ở nhà ủ rượu, rượu gạo, rượu cao lương, rượu vàng, đủ cả… Thỉnh thoảng ông lén cho Hạ Mộng Ngư nhấp chút rượu, lại có lúc dùng đầu đũa nhúng chút rượu cao lương cho cô liếm thử. Còn bà

https://thuviensach.vn

nội thì luôn ở lò xay bột mì nhào bột, màn thầu, bánh bao, bánh mật…, vừa ra lò là bà cho Hạ Mộng Ngư ăn luôn.

Ngày nào Hạ Mộng Ngư cũng loanh quanh ở xưởng rượu, không thì lại lon ton sang lò xay bột, cả người không ám đầy mùi rượu thì cũng dính đầy bột mì.

Ông nội nói, chỉ những người có cái tâm lương thiện mới có thể ủ ra thứ rượu ngon, làm ra loại bột hảo hạng.

“Không phải ngày nào cũng làm như thế đâu nhé, tại vì thời tiết mỗi ngày một khác, nhiệt độ không giống nhau, độ ẩm không giống nhau, cái đó sẽ ảnh hưởng đến thời gian ủ men. Bột ấy à, cũng có sự sống đấy… Tại vì bên trong có men! Cái thứ li ti đấy lớn lên cùng bột, thế chả là có sự sống thì là gì? Thế nên, rượu hay bột đều đang sống. Ủ rượu, lên men bột, chính là giúp chúng phát triển… Rượu ngon, bột ngon, dựa vào cái gì? Dựa vào việc từ lúc chúng nó còn nhỏ đã được nuôi trong trạng thái tốt nhất. Thế cho nên, con nói xem, có phải là chỉ người lương thiện mới ủ ra được rượu ngon với bột ngon không?”

Ông nội rít thuốc lào, ngồi trên xích đu, tủm tỉm cười, “Mộng Ngư nhà mình là đứa bé lương thiện, sau này ông nội giao xưởng lại cho con có được không?”

“Được ạ!”

“Ha ha, Mộng Ngư nhà mình chắc chắn có thể phát huy được nghề gia truyền nhà mình.”

…

“Hạ Mộng Ngư?”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư định thần lại. Mẹ đặt miếng sủi cảo vào bát của cô, bảo cô ăn nhanh lên.

Hôm nay mẹ không nấu cơm. Bình thường trong nhà cũng chẳng mấy khi đỏ lửa, thỉnh thoảng dịp cuối tuần tự dưng mẹ thích thì mới nấu chút đồ ăn, chứ hầu như toàn ra căng tin của cơ quan mua đồ ăn về.

Hạ Mộng Ngư không thích ăn kiểu cơm tập thể như thế, mặc dù cơ quan của bố mẹ dùng nguyên liệu khá tốt để nấu, nhưng trong đó chẳng có chút tâm huyết nào cả.

Một cách nấu khác sẽ cho ra một mùi vị khác, chứ không thể cùng một loại đồ ăn mà ra được cùng một món giống nhau. Ở đây, rau thì loáng dầu, đồ kho thì đen xì màu tương, nếm không ra nổi cái mùi vị gì…

Hạ Mộng Ngư ép mình ăn lấy vài miếng sủi cảo, sau đó buông đũa rồi đeo cặp lên, “Con ăn no rồi, con ra ngoài đi dạo một lát rồi đến lớp tự học, tối con về ạ.”

Mẹ đang xemDưỡng sinh đườngnên cũng chẳng ngẩng đầu lên, chỉ bảo cô cứ đi đi.

Hạ Mộng Ngư đeo cặp đi ra cửa.

Thật ra cô không thích ở nhà, trừ phi trong nhà chỉ có một mình cô. Bình thường buổi tối Chủ nhật, cô phải đến lớp học thêm, nhưng bố đã bảo cô giữ khoảng cách với Hạ Dạ Dương, thế nên cô có muốn đến cũng không được. Ngồi ở nhà nghe mẹ lải nhải về “tà thuyết ngụy biện”, không bằng ra ngoài đi loanh quanh còn hơn…

Hôm nay Hạ Mộng Ngư chẳng muốn làm gì, vì thế cô ngồi tàu điện ngầm đến quán trà sữa mua một cốc trà sữa matcha cream cheese, sau đó an vị ở một chỗ ngay cạnh khung cửa sổ sát đất.

https://thuviensach.vn

Mặc dù cô có sức sống vô hạn như cậu bé nhân sâm*, nhưng trong đời khó tránh có lúc nản lòng.

*Tên nhân vật hoạt hình

Hạ Mộng Ngư còn nhớ như in, trước đây bố từng hỏi sau này cô muốn làm gì. Cô trả lời, cô muốn thừa kế xưởng nấu rượu và lò xay bột mì của ông nội, sau đó trở thành một siêu đầu bếp chuyên về các món làm từ bột. Thế nhưng, đáp án của cô không những không nhận được lời khen ngợi từ bố, mà còn khiến cô bị bố cho ngay một phát tát.

“Không có triển vọng gì cả! Bố nuôi mày vất vả, cho mày học hành tử tế, là để mày về quê làm đầu bếp à?… Đầu bếp không cần học cũng làm được… Bố mày khổ lắm mới thoát ra khỏi cái chỗ bé tí đấy để vào cắm rễ trong thành phố, là để cho mày có cái hộ khẩu thành phố, cho mày một cái xuất thân cao hơn đám anh chị em mày, cho mày hưởng nền giáo dục tốt, kết quả thì sao, mày không muốn làm người bề trên, mà lại muốn chui về kế thừa cái lò xay bột nát đấy à?… Về sau không được nói những câu mất dạy thế này nữa! Đừng có để bố mày bực mình, cũng đừng để bố mày mất mặt!”

Hạ Mộng Ngư không hiểu, tại sao làm đầu bếp lại thành người hạ đẳng? Tại sao bố cô chỉ muốn cô làm người ở tầng lớp trên, chứ chẳng quan tâm cô muốn trở thành người như thế nào? Có điều, phát tát vào mặt quá rát, rát đến mức khiến Hạ Mộng Ngư không dám đề cập đến giấc mơ của mình trước mặt bố mẹ nữa.

Hạ Mộng Ngư thở dài một hơi, nhìn dòng người đi tới đi lui qua ô cửa sổ. Bỗng cô cảm thấy miên man. Những người đang hối hả kia, liệu họ có thật sự biết mình muốn đi đâu, muốn làm gì không? Bất chợt Hạ Mộng Ngư cảm thấy, đời người giống như chơi một trò chơi mà không biết tiến trình vậy, bạn vĩnh viễn không biết rốt cuộc mình đang ở vị trí 1% hay

https://thuviensach.vn

99%, kiên trì đi tiếp sẽ là ánh rạng đông, hay là cả chặng đường u tối phải vượt qua.

Di động bỗng nhiên đổ chuông, Hạ Mộng Ngư cuống quýt cầm lên, thì ra là Phạm Tiểu Kiều.

Còn tưởng là Từ Tử Sung, cả ngày hôm nay cậu không liên lạc với cô rồi…

Hạ Mộng Ngư bắt máy, đầu bên kia im lặng trong chốc lát, cô alo vài tiếng, còn tưởng Phạm Tiểu Kiều bấm nhầm số thì bên kia truyền đến tiếng khóc rấm rứt.

“Mộng Ngư, mày đang ở đâu đấy?…”, Phạm Tiểu Kiều vẫn khóc, “Tao khổ quá, bây giờ tao cực kỳ cần mày.”

Hạ Mộng Ngư hẹn Phạm Tiểu Kiều ở trường.

Lúc Phạm Tiểu Kiều đến, nhìn hai mắt cô nàng sưng ú như mắt cá rồi. Chắc là vừa rồi khóc nhiều quá, nên đến lúc gặp Hạ Mộng Ngư, cô nàng không khóc nữa mà chỉ trưng ra vẻ mặt chán nản.

Hai người lại cùng nhau đến sân thượng của tòa nhà Khoa học kĩ thuật, bộ đồng phục mặc trên người dù sao cũng như giẻ lau, thế nên hai cô nàng cứ thế nằm xuống đất, nhìn lên bầu trời đang dần bị màn đêm bao phủ.

“Nói xem. Ai bắt nạt mày? Tao gọi Từ Tử Sung đến đánh cho nó một trận.”

“Không ai bắt nạt tao cả…”, Phạm Tiểu Kiều thở dài, “Haiz, tao sợ nói ra mày lại bảo tao dở hơi… Thôi, mày ở đây với tao một lúc là được rồi.”

https://thuviensach.vn

“Không phải mới ngày đầu tao quen mày, mày dở hơi mà còn cần mày phải tự nói à, tao không biết chắc? Nói mau!”

Rốt cuộc Phạm Tiểu Kiều cũng phải mở miệng.

“Hôm nay tao nghe thấy bố mẹ tao nói chuyện, hai ông bà ý tưởng tao đang ngủ trong phòng nên mới nói về chuyện hôm đi họp phụ huynh.”

“Nói gì?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

“Bố tao bảo với mẹ tao là dựa vào tình hình hiện tại của tao thì chắc cũng chỉ thi được vào trường bố tao học ngày xưa thôi, các thầy cô đều nhận xét tao có tiến bộ vượt bậc nhưng thành tích cũng không cao… Bố mẹ tao đang sốt ruột, mày cũng biết mà, nhà tao thuộc hàng bình thường, bố mẹ tao cảm thấy nếu tao cứ nhàng nhàng như thế thì không biết sau này sẽ ra sao, không học được trường tốt thì cũng không xin được việc ở chỗ ngon, hai ông bà cảm thấy tương lai tao mờ mịt nên lo sốt vó, nhưng mà lại cảm thấy chẳng giúp gì được cho tao nên đâm ra áy náy.”

“Sau đấy thì sao?”

“Không có sau đấy…”, Phạm Tiểu Kiều nhỏ giọng than thở, “Thế mới bảo tao dở hơi. Tao cảm thấy tao cứ vô dụng thế nào ấy. Nếu tao có thể làm cho bố mẹ nở mày nở mặt như mày thì tốt biết bao nhiêu, kể cả không được đứng thứ nhất thì cũng có thể đỗ vào trường kha khá, ít ra để bố mẹ yên tâm. Nghe bố mẹ tao tự trách mình mà tao khó chịu trong lòng quá…”

Hạ Mộng Ngư cố lý giải suy nghĩ của Phạm Tiểu Kiều, cô cảm thấy chuyện này không đến nỗi đau khổ như vậy.

“Còn một năm nữa cơ mà, ngày nào mày cũng xem phim thần tượng thì lấy đâu ra thời gian học. Đi học phải tập trung vào, ít buôn mấy cái chuyện vớ vẩn với bọn lớp khác đi, đánh đổi nhiều hơn một tí, chắc chắn có thể lấy được thành tích cao gấp đôi. Thật đấy, tao sẽ giúp mày, bọn mình

https://thuviensach.vn

cùng cố gắng… Mày đừng có cả ngày nghĩ này nghĩ nọ nữa, phải hành động, nếu không á, thành tích cao lên được mới là lạ đấy… Với lại, hiệu suất học của mày quá thấp, thoạt nhìn thì tưởng là cố gắng, nhưng thật ra một chữ cũng không nhét trọn, không biết là đang nghĩ cái gì nữa…”

“Hạ Mộng Ngư…”

“Gì?”

“Có lúc tao cứ nghi ngờ không biết mày có phải là con trai không… Một đứa con gái khóc lóc kể khổ với mày, đáng ra mày phải an ủi chứ không phải đưa ra phương án giải quyết như thế này.”

“An ủi vô ích, tao khóc cùng mày cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Tao là bạn mày, đương nhiên là phải kéo mày cùng tiến bộ rồi. Không thì lần sau mày lại khóc lóc ỉ ôi với tao.”

Phạm Tiểu Kiều biết Hạ Mộng Ngư nói đúng.

“A a a a a a a a a a!”, bỗng Phạm Tiểu Kiều ngồi dậy.

“Suỵt! Đừng có gọi bảo vệ đến chứ.”, Hạ Mộng Ngư bịt miệng Phạm Tiểu Kiều lại.

Phạm Tiểu Kiều cậy tay Hạ Mộng Ngư ra rồi thở dài một cách nặng nề, “Haiz, Hạ Mộng Ngư, mày không biết là tao hâm mộ mày đến mức nào đâu.”

“Hâm mộ tao có thành tích tốt hả?”, Hạ Mộng Ngư liếc xéo, “Thế sao mày không hâm mộ tao ngày nào cũng học đến mười hai giờ đêm, năm giờ sáng lại dậy học từ vựng đi?”

Phạm Tiểu Kiều câm nín, quả nhiên Hạ Mộng Ngư đang tận dụng mọi cách để châm chọc cô nàng không cố gắng.

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là cũng hâm mộ mày có thành tích tốt. Nhưng mà còn hâm mộ mày hơn vì mày không giống bọn tao…”

“Không giống thế nào?”, Hạ Mộng Ngư lại liếc xéo cái nữa, “Tao không phải con gái à?”

Phạm Tiểu Kiều cảm thấy khả năng Hạ Mộng Ngư đau lòng cực kỳ thấp!

“Haiz, mày không hiểu suy nghĩ của kiểu con gái như tao đâu.”

“Mày nói xem.”

“Tao ấy à… Phương diện nào cũng bình thường, không xinh cũng không xấu, không cao cũng không thấp, không béo không gầy, điểm trác chẳng cao cũng chẳng thấp. Thỉnh thoảng tao đọc mấy chuyện vịt hóa thiên nga trên mạng, tao nghĩ, tao là cái loại mà kể cả có học cách ăn mặc với trang điểm thì vẫn cứ bình thường, cùng lắm là thay đổi được bốn năm phần, chứ chín phần thì chịu… Trên đời này có rất nhiều đứa con gái như tao, mấy cái chuyện kinh thiên động địa không bao giờ xảy ra với bọn tao đâu. Không bao giờ có chuyện tự dưng hóa xinh đẹp, tự dưng có nhiều tiền, tự nhiên đi trên đường mà có người vừa gặp đã yêu đâu… Tao có bỏ ra thời gian gấp đôi mày thì cũng chẳng lấy được thành tích như của mày. Tao nhớ Linh Hoa đã từng nói với tao là cứ nhìn thấy tao là lại thấy sốt ruột, rõ ràng là cũng cố gắng đấy, mà sao thành tích chẳng vượt trội nổi… Nhưng mà đây không phải là cái tao hâm mộ mày nhất, tao hâm mộ nhất là mày biết mày muốn trở thành người như thế nào, mày có ước mơ, mày biết mày muốn làm gì. Tao thì không biết… Tuy là ước mơ này bây giờ xem ra không đáng giá, nhưng mà không phải ai cũng có ước mơ đâu. Đầy đứa con gái giống như tao ấy, từ nhỏ đến lớn không có khả năng gì đặc biệt, không đặc biệt thích cái gì, không có chuyện gì nhất quyết phải làm. Không có ước mơ… Bọn tao không tài hoa, không xinh đẹp diễm lệ, bọn tao cứ sống cuộc sống nhàm chán tầm thường, thậm chí là chẳng có thăng trầm gì cả…

https://thuviensach.vn

Bọn tao còn không có ý chí, không kiên cường, dễ dàng từ bỏ, dễ dàng bị vùi dập… Bọn tao không muốn phản kháng, cũng không muốn tranh thủ thời cơ… Có đôi lúc tao nghĩ, sau mười tuổi, ai cũng đều cảm thấy mình không giống người khác, cảm thấy cuộc sống của bố mẹ chẳng có gì thú vị, nhưng đến cuối cùng, lúc có tuổi rồi thì lại bất giác trở nên giống như bố mẹ ngày xưa… Thế nên tao hâm mộ mày, hâm mộ vì mày được ông trời cho linh khí để mày từ nhỏ đã xuất chúng như thế. Tao còn hâm mộ mày, vì hoàn cảnh nhà mày phức tạp, chuyện máu chó gì mày cũng biết, thế nên mày mới chín chắn như thế chứ…Có lúc tao sợ bọn mình không làm bạn được, vì tao sợ sẽ có ngày mày khinh tao.”

“Phạm Tiểu Kiều…”

“Hả?”

“Mày không hổ là cán sự Văn.”

“Mẹ mày, bà đây đang moi tim gan phèo phổi ra tâm sự với mày, cuối cùng mày lại phán một câu xanh rờn như thế đấy!”

Hạ Mộng Ngư cười, cô không nói gì, chỉ nhìn vào khoảng không.

Chẳng biết trời tối từ khi nào, những vì sao trên trời đã bắt đầu lấp lánh.

“Mày nhào bột bao giờ chưa?”, Hạ Mộng Ngư đột nhiên hỏi.

“Sao tao phải nhào bột?”, Phạm Tiểu Kiều chẳng hiểu ra làm sao.

“Thế mày ăn màn thầu bao giờ chưa?”

“Ăn rồi chứ.”

“Mày cảm thấy giữa màn thầu với màn thầu có gì khác nhau không?”

https://thuviensach.vn

“Chắc là có… Có màn thầu kiều mạch này, có màn thầu đường đỏ này…”

“Ừm, có nhiều loại màn thầu, nhưng mà chỉ riêng màn thầu trắng đã không giống nhau rồi. Thời gian nhồi bột không giống, thời gian lên men không giống, độ ẩm không khí không giống, sẽ làm ra những cái màn thầu không giống nhau. Có người cảm thấy màn thầu không ngon, chẳng qua là vì chưa được ăn cái màn thầu ngon nhất thôi.”

Phạm Tiểu Kiều nghẹn họng, “Mày đang so tao với màn thầu à?”

“Ông nội tao bảo, màn thầu là khó làm nhất, bởi vì nguyên liệu là đơn giản nhất, cho nên quá trình nhồi bột với lên men là quan trọng nhất…Cuộc đời của thiên tài chẳng có gì khó cả, giống như mày nói đấy, ông trời cho họ linh khí và mục tiêu, cho họ đường đi lối bước, nếu không làm như thế thì linh hồn họ sẽ bị tra tấn, giống như Charles Strickland trongMặt trăng và Sáu đồng xuấy. Ông ấy chỉ có thể bất chấp tất cả, khăng khăng cố chấp, dù có phải hi sinh mọi thứ cũng vẫn theo đuổi nghệ thuật. Cuộc đời ông ấy không hề gian nan, tại vì ông ấy chỉ có một con đường thiên tài để đi… Cuộc đời của người bình thường mới gian nan. Mày không có thừa nguyên liệu, chỉ có bột mì, có men, một chút muối. Mày sẽ lên men bánh thành ra như thế nào, chỉ mày mới có thể quyết định được. Mày không biết là sống một cuộc đời như thế còn lợi hại hơn mấy người cứ ôm giấc mơ vĩ đại xa vời à?”

“Hạ Mộng Ngư, mày không viết Chicken Soup for the Soul đúng là phí thật đấy.”

Hạ Mộng Ngư cười, làm một cái trái tim thật to với Phạm Tiểu Kiều, “Tại vì tao còn phải làm thiên sứ truyền năng lượng cho mày.”

Hai mắt Phạm Tiểu Kiều lại ươn ướt, cô nàng nói: “Hạ Mộng Ngư, tao cảm thấy mày có một loại năng lượng.”

https://thuviensach.vn

“Năng lượng gì?”

“Một loại năng lượng rất chi là dịu dàng.”

“Có người nói tao nhiệt tình, có người bảo tao thông minh, hoạt bát, sáng sủa, đáng yêu, thùy mị…”, Hạ Mộng Ngư tự nói xong lại lừ mắt khinh thường, “Nhưng mà chẳng có ai bảo tao dịu dàng cả.”

“Thật đấy, dịu dàng thật mà! Mày có một nguồn năng lượng làm cho những người xung quanh mày cảm thấy cực kỳ yên lòng, kiểu như có mày ở bên cạnh thì chẳng phải sợ gì cả, bất kể lúc nào tìm mày, mày đều có thể làm cho tao bình tĩnh trở lại, năng lượng này mạnh thật đấy! Với lại, nguồn năng lượng này không có tính công kích, mà cực kỳ bao dung, cực kỳ hiền lành. Thế không phải là dịu dàng thì là gì?”

“Mày hình dung phiên phiến thôi được rồi, tao thuộc dạng không biết xấu hổ mà còn bị mày khen cho phổng mũi ra.”

“Chỉ là muốn khen mày thôi! Tại vì mày siêu cuốn hút, mày có thể làm cho những người khác kết nối lại, truyền năng lượng cho người ta. Tính cách chuẩn cuốn hút! Có lúc tao cảm thấy đời này quen được mày là đủ rồi, không cần đàn ông, mày chính là tình yêu đích thực của tao.”

“Mày đừng có nói mấy câu quấy rối như thế có được không, tao nổi hết cả da gà lên đây này. Mày không cần đàn ông nhưng tao cần nhé!”

Hai người lại cùng nhau nằm gác chân ngắm sao.

“Dù sao thì bây giờ cứ tập trung học đi, bọn mình vẫn còn một mục tiêu là thi đỗ đại học, ít nhất thì đây là chuyện đáng giá nhất để mình phấn đấu.”, Hạ Mộng Ngư nói.

“Ừ, từ ngày mai tao sẽ cai phim thần tượng! Từ bỏ idol của tao, chăm chỉ học hành!”

https://thuviensach.vn

“Ừ!”

“À phải rồi, Mộng Ngư này, cái bánh bao mày nói ấy, rốt cuộc là làm như thế nào?”

“Phép loại suy, hiểu không?”

Hai người nằm im một lúc, bỗng Hạ Mộng Ngư ngồi dậy rồi nói: “Giờ mày còn thấy khổ không?”

Phạm Tiểu Kiều lắc đầu, “Không, giờ tao đang tràn đầy nguyên khí, về nhà có thể làm luôn được ba đề thi đây!”

“Thế là tốt rồi, tao có việc, về trước đây!”

Nói xong, Hạ Mộng Ngư lập tức chạy ra khỏi tòa nhà Khoa học kĩ thuật rồi bắt xe đến thẳng trung tâm tập luyện của Từ Tử Sung.

Trung tâm giăng đèn sáng trưng, cô đứng ở cửa thò đầu vào trong xem. Mọi người nhìn thấy Hạ Mộng Ngư cũng không lấy làm lạ, họ chỉ chào cô rồi chỉ chỗ của Từ Tử Sung cho cô biết.

“Nó đang tập ở kia kìa, em qua đi.”

“Từ Tử Sung giờ khá thật đấy.”

“Ừ, thằng bé đúng là có phúc, nhà mình sắp có quán quân Olympic rồi!”

Hạ Mộng Ngư đi vào, từ xa đã thấy Từ Tử Sung đang rèn thể lực, cậu chỉ mặc một cái quần đùi, cả người đổ mồ hôi. Bên cạnh cậu, ngoài huấn luyện viên và một huấn luyện viên thể lực người nước ngoài ra thì còn có một nhóm người, trong đó có Trần Hoa Thanh – người mà cậu từng nói là quý nhân giúp đỡ cậu.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư không tới quấy rầy mà chỉ ngồi im lặng ở một góc, tự lấy sách ra đọc.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bỗng nghe được giọng nói quen thuộc, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Từ Tử Sung vừa lau mồ hôi vừa đi về phía mình.

Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, nhìn Từ Tử Sung và nói lời thật từ trong thâm tâm, “Wow, đẹp trai quá.”

Từ Tử Sung không giấu được tiếng cười, cậu xoa xoa mái tóc ngắn của Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Sao đến mà không nói một tiếng, cứ ngồi đây, anh Trần mà không nói thì mình cũng không để ý.”

Hạ Mộng Ngư đưa mắt nhìn qua, thấy Trần Hoa Thanh đang nhìn mình, còn mỉm cười gật đầu với mình nữa. Hạ Mộng Ngư cũng cười với anh ta, coi như chào hỏi.

“Sao anh ấy lại biết là mình tìm cậu?”, Hạ Mộng Ngư nghi hoặc hỏi.

“Cậu mặc đồng phục đây này.”

Hạ Mộng Ngư hiểu ra. Trần Hoa Thanh này đúng là người quan sát tỉ mỉ.

“Mình còn phải tập thêm nữa, cậu chờ mình một chút, tập xong mình đưa cậu về nhà.”

Hạ Mộng Ngư lắc đầu, “Không cần đâu, mình tìm cậu là có chuyện này, nói xong mình về luôn, định về sớm một chút để làm bài tập.”

“Hả?”, Từ Tử Sung nhíu mày, “Chuyện gì mà nghiêm trọng thế?”

Hạ Mộng Ngư cúi đầu suy nghĩ, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Từ Tử Sung, ánh mắt vô cùng kiên định.

https://thuviensach.vn

“Đợt tới này cậu cố gắng luyện tập để thi đấu, mình cũng phải tập trung học, mình định năm nay thi tiếng Pháp, qua được cửa ngôn ngữ thì mới tính được chuyện sau này.”

Từ Tử Sung sửng sốt, cậu hỏi: “Trước đây vẫn chưa hỏi cậu, sao cậu lại học tiếng Pháp?”

“Vì mình muốn sang Pháp học làm đầu bếp trong học viện Le Cordon Bleu. Học xong mình sẽ đi vòng quanh thế giới xem các nơi chế biến thực phẩm của họ như thế nào, đặc biệt là các món làm từ bột. Mình hi vọng có một ngày, mình sẽ trở thành đầu bếp hàng đầu thế giới về các món làm từ bột.”

Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung, chỉ cảm thấy trái tim mình đang đập rộn ràng. Có lẽ tỏ tình với cậu còn chẳng căng thẳng bằng kể cho cậu nghe về giấc mộng mình theo đuổi.

Từ Tử Sung trầm mặc một lát, sau đó, cậu nở một nụ cười thật dịu dàng.

“Tốt lắm.”, cậu nói.

Hạ Mộng Ngư ngẩn người, cô hỏi: “Cậu không có gì muốn hỏi mình sao?”

“Mình nên hỏi cái gì?”

Hạ Mộng Ngư lập tức lắc đầu, nụ cười trên mặt càng ngọt ngào hơn.

Vậy là tốt rồi.

“Mình chỉ định nói với cậu chuyện này thôi, mình về đây, còn phải làm mấy đề thi nữa.”

Từ Tử Sung gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vui vẻ khoác ba lô ra về.

“Hạ Mộng Ngư.”

“Hả?”, Hạ Mộng Ngư quay đầu.

“Cố lên.”

“Được!”

Từ Tử Sung cười, lại quay trở lại tập luyện cùng ê kíp của mình.

Hạ Mộng Ngư hít sâu một hơi, cô cảm nhận được sự thoải mái trước nay chưa từng có, như thể vừa trút được gánh nặng cả ngàn cân. Cho dù lộ trình còn đến cả 99.9%, nhưng cô vẫn tin tưởng, trò chơi này, cô có thể qua được!

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Hạ Kiến Quốc nói với bố Hạ Dạ Dương về quyết định không ra nước ngoài của Hạ Mộng Ngư. Ông tỏ ý rằng con gái thật sự không muốn, ông cũng không đành ép buộc, hơn nữa đi du học cần rất nhiều tiền, cứ học trong nước cũng được, sau này nếu con gái có muốn đi thì sẽ đi bằng chính năng lực của mình.

Bố Hạ Dạ Dương cũng thử nói chuyện riêng với Hạ Mộng Ngư một lần, ông bảo cô không phải lo lắng chuyện tiền nong, chỉ cần cô muốn đi thì nhất định ông sẽ giúp. Nhưng Hạ Mộng Ngư cũng kiên định nói mình không muốn đi Mĩ, không phải vì bố, mà cũng không phải vì không muốn nhận một phần ân tình quá lớn của ông. Nói đến mức này rồi, bố Hạ Dạ Dương không phải là người không biết đối nhân xử thế, cứ miễn cưỡng cũng không được, thế nên sau đó ông không nhắc đến nữa.

Có điều, chuyện khiến Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hơn là Hạ Dạ Dương cũng không sang khuyên nhủ cô nữa. Vốn dĩ cô đã nghĩ, dựa vào tính cách của Hạ Dạ Dương, chắc chắn cậu ta sẽ có phản ứng rất lớn, nhưng cậu ta lại im lặng một cách bất ngờ.

Cả chín tháng đều không có chuyện gì đáng nói, tất cả đều rất bình yên.

Phạm Tiểu Kiều cai phim thần tượng, ngày nào cũng học bài đến tận mười hai giờ đêm, cũng thôi giao du với đám fan girl ở lớp khác.

Hạ Dạ Dương gần như không đến trường, cậu ta bận chuẩn bị cho việc đi du học, chỉ thỉnh thoảng phải lấy giấy tờ gì đó thì mới xuất hiện ở

https://thuviensach.vn

trường. Câu lạc bộ bạn gái cũ của cậu ta dù lòng tràn ngập uất hận nhưng ai nấy cũng vẫn có chút lưu luyến cậu ta. Dù sao thì lúc hẹn hò với Hạ Dạ Dương cũng khá vui vẻ.

Hạ Mộng Ngư vừa tập trung học, vừa chuẩn bị cho cuộc thi ngoại ngữ.

Còn Từ Tử Sung thì dốc toàn lực vào việc chuẩn bị cho đợt thi đấu, chiều nào cũng đến trung tâm luyện tập. Lúc đầu mọi người cũng tò mò vì sao Từ Tử Sung không đến lớp tự học tối, sau này thấy cậu không nói nên cũng không hỏi lại nữa.

Chín tháng êm đềm trôi qua, đến một ngày cuối cùng của tháng Chín, rốt cuộc mọi người cũng được nghỉ Quốc khánh.

*Quốc khánh Trung Quốc là 1-10

Tuy đám "chó vật vờ" cuối cấp này chỉ có hai ngày nghỉ, thế nhưng vẫn cảm thấy sung sướng lắm rồi. Mọi người đều lên kế hoạch xem sẽ đi đâu trong hai ngày nghỉ này. Đến cả Phạm Tiểu Kiều cũng hỏi Hạ Mộng Ngư xem có dự định thế nào.

Hạ Mộng Ngư quay đầu nhìn chỗ ngồi trống trải của Từ Tử Sung, thầm thở dài một hơi. Tháng này hai người chẳng có cơ hội ở cạnh nhau, ngày nào Từ Tử Sung cũng phải đi tập, tan học là rời trường, còn cô thì bận chuẩn bị thi, ngày nào cũng mệt mỏi đến nỗi vừa ngả lưng là đã ngủ, thời gian để nói đôi ba câu sến sẩm với nhau cũng chẳng có.

"Học.", Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ trả lời.

Tối nay Từ Tử Sung sẽ lên máy bay đi Nhật Bản, trong khoảng một đến hai tháng sau đó sẽ bắt đầu tham gia các trận đấu ở những địa điểm khác nhau, thời gian đến trường ít, thế nên cô vẫn nên toàn tâm học thì hơn.

"Thế thì tao cũng học…"

https://thuviensach.vn

Học thần còn phải học, Phạm Tiểu Kiều sao có tư cách chơi được?

Quốc khánh 1-10, bố mẹ Hạ Mộng Ngư cùng mấy người bạn học cũ đi suối nước nóng. Để tránh đi lại đông đúc, họ xuất phát trước một ngày, thế nên hôm nay Hạ Mộng Ngư có về nhà muộn một chút cũng không sao.

Ai nấy đều vội vội vàng vàng ra về, chỉ có cô là cố ở lại làm nốt một đề thi rồi mới dọn dẹp sách vở. Lúc cô chuẩn bị về thì mọi người trong lớp đã về hết rồi.

Hạ Mộng Ngư nhìn quanh căn phòng trống trải, đang định đeo cặp lên vai thì từ đằng sau truyền đến một tiếng nói.

“Đang nghĩ gì thế?”

…

“Nghĩ đến mình sao?”

Từ Tử Sung?!

Hạ Mộng Ngư kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy ngay Từ Tử Sung đang đứng ở cửa lớp, hai tay đút trong túi quần, mỉm cười nhìn cô.

“Sao cậu lại ở đây?”

Hạ Mộng Ngư kích động lao tới, đúng là như nhào vào lòng cậu vậy.

Từ Tử Sung giơ tay đón được Hạ Mộng Ngư, cậu ôm cô vào lòng rồi cúi đầu nói với cô: “Mười hai rưỡi máy bay cất cánh, mình thấy còn thời gian nên đến trường chờ cậu.”

Hạ Mộng Ngư vui đến nỗi hai mắt cong lên.

“Thích thế, còn tận sáu tiếng nữa! Bọn mình làm gì bây giờ?”

https://thuviensach.vn

Bỗng Từ Tử Sung cười một cách ranh ma.

“Cậu còn nhớ cậu đã từng nói một câu không?”

“Câu gì?”

“Nếu còn mười phút nữa là lên thuyền, thì ít ra chúng ta còn năm phút để hôn nhau. Nhớ không?”

Từ Tử Sung nhìn đồng hồ rồi nói: “Sáu tiếng nữa máy bay mới cất cánh, thế thì bọn mình có thể hôn năm tiếng rưỡi nữa.”

Hạ Mộng ngư trợn tròn mắt, hôn năm tiếng rưỡi, thế có mà môi cô thành cái xúc xích mất!

Thấy Hạ Mộng Ngư có vẻ tưởng thật, Từ Tử Sung bật cười.

“Cậu dễ lừa thế này từ bao giờ thế? Hôn năm tiếng thì không phải là tra tấn cậu, mà là tra tấn mình.”, Từ Tử Sung nắm tay Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Nào, đi xem phim thôi.”

Trước lúc Từ Tử Sung thi chuyên nghiệp, hai người vốn đã hẹn rồi, đợi Từ Tử Sung chiến thắng trở về rồi hai người sẽ đi xem phim. Hạ Mộng Ngư còn mua vé rồi, chỉ tiếc là trận đó Từ Tử Sung lại thua.

“Lần trước không xem được, lần này bù.”, Từ Tử Sung nói.

“Xem ra cậu rất tự tin là có thể thắng nhỉ?”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

“Ừ. Mấy trận liên tiếp không thua, chính là vì họ sắp xếp để mình phải thắng mà, chỉ có trận đấu trong giải vô địch cuối năm nay mới thật sự có quyền thủ khiêu chiến thôi.”

“Đối thủ của cậu có lợi hại không?”

https://thuviensach.vn

“Lợi hại.”

Hạ Mộng Ngư thót tim. Từ Tử Sung véo má cô, “Đừng lo, cứ tin mình.”

“Ừ!”

Hạ Mộng Ngư cùng Từ Tử Sung đi vào rạp chiếu phim. Quốc khánh nên không chiếu phim nước ngoài, chỉ có mấy sản phẩm điện ảnh trong nước, danh tiếng cũng không mấy tốt.

“Toàn mấy phim chán…”, Hạ Mộng Ngư phụng phịu.

Từ Tử Sung nói: “Không thích thì không xem nữa vậy.”

“Đừng đừng!”, Hạ Mộng Ngư vội nói: “Lỡ hai lần là có điềm xấu đấy, hôm nay không thể không xem, có núi đao biển lửa gì cũng phải xem! Bọn mình cứ xem đi.”

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn biển quảng cáo của vài bộ phim, đạo diễn của mấy phim này đúng là giỏi làm cho người ta ăn cục tức, biến người xem thành cả đám ngu đần. Tuy phải trả tiền để ăn cục tức là một chuyện cực kỳ khó chịu, nhưng vì Từ Tử Sung, cô phải cố!

“Haiz, hay là cậu chọn đi.”, Hạ Mộng Ngư nói.

“Cũng có thể không xem những phim này mà.”, Từ Tử Sung nói: “Bọn mình đổi sang rạp khác xem.”

“Chẳng lẽ không phải cả thành phố đều đang chiếu mấy phim này sao? Gần đây cũng chỉ có mấy bộ này.”

“Đương nhiên là không rồi.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung đưa Hạ Mộng Ngư đến một rạp chiếu phim riêng mà ở đó có thể tự chọn phim để xem…

Cô cực kỳ nghi ngờ là Từ Tử Sung đã có tính toán từ trước, bằng không sao lại dẫn cô đến đây một cách rất quen thuộc như thế?

“Không phải là cậu có âm mưu trước rồi đấy chứ?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

Từ Tử Sung tỏ ra nghiêm nghị, cậu nói: “Âm mưu gì?”

“Đưa mình đến rạp chiếu riêng tư đây này.”, Hạ Mộng Ngư híp mắt nhìn Từ Tử Sung, “Lòng dạ sâu xa.”

Từ Tử Sung khẽ cười, “Mình mà định làm gì cậu, còn cần đi lòng vòng thế à?… Cậu mà sẽ nói không với mình sao?”

Mẹ kiếp.

Rạp chiếu phim này vô cùng sang trọng, nhân viên dẫn họ vào một phòng riêng, bên trong có màn hình siêu lớn, có ghế sô pha, cả ghế massage và tủ lạnh nữa. Rượu trong tủ đều là đồ miễn phí, lại có thêm cả hoa quả và đồ ăn vặt. Dặn dò xong, người nhân viên lập tức đóng cửa đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung. Cô hơi căng thẳng, bâng quơ nói chuyện cho đỡ xấu hổ: “Mình đi tìm xem có phim gì hay.”

Hạ Mộng Ngư xoay người định đi ra chỗ giá để đĩa phim, kết quả là lại đá thẳng vào chân bàn, đau đến mức nhăn nhó mặt mày…

Từ Tử Sung đứng cách đó không xa, vẫn nhìn Hạ Mộng Ngư bằng vẻ mặt như thường.

https://thuviensach.vn

“Cậu sợ cái gì?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Mình không sợ!”, Hạ Mộng Ngư đỏ mặt, “Cậu… Cậu chọn phim đi, mình xem trong tủ lạnh có gì uống nào!”

Từ Tử Sung lắc đầu, rồi đi ra chọn phim. Con thỏ tinh này hiếm khi căng thẳng đến vậy, xem ra vẫn rất đáng yêu.

Cậu chọn bộChuyện tình Notting Hill, đoán chắc con gái thích kiểu phim như thế này. Cậu quay người lại, thấy Hạ Mộng Ngư đang mở tủ lạnh, vừa định lên tiếng nhắc nhở thì đã không còn kịp nữa rồi.

Hạ Mộng Ngư đúng là bị chập mạch rồi, lúc mở cửa tủ lạnh thì lại đứng ngay phía đối diện, lại kéo rõ mạnh, thành ra cánh tủ đập bốp vào đầu…

“Đau quá!!!!!”

Lần này Từ Tử Sung cười ra tiếng. Con thỏ tinh này, mỗi ngày lại mang đến cho cậu một sự ngạc nhiên mới.

“Lần đầu tiên mình nhìn thấy có người mở tủ lạnh mà tự đập được vào người đấy.”, Từ Tử Sung cũng đến bó tay.

Hạ Mộng Ngư ôm trán, mếu máo nhìn Từ Tử Sung, giọng nói nức nở, “Đau chết mất, cậu còn cười mình được!”

Thấy Hạ Mộng Ngư có vẻ sắp khóc đến nơi, Từ Tử Sung mới biết cô đau thật. Cậu vội mở hai tay cô nàng ra, giọng điệu cực kỳ nhẹ nhàng: “Nào, để mình xem xem, đau ở đâu?”

“Chỗ lông mày đây này.”

Từ Tử Sung đưa tay khẽ chạm vào, chỗ đó đúng là hơi sưng lên rồi.

https://thuviensach.vn

Cậu đỡ Hạ Mộng Ngư ngồi xuống sô pha rồi mở tủ lạnh lấy một hộp kem cho cô chườm tạm. Cậu nói: “Cậu căng thẳng thế làm gì? Mình có làm gì cậu đâu, cuối cùng lại là cậu tự hại mình.”

Mặt Hạ Mộng Ngư đỏ ửng lên, cũng phải, người ta chỉ đứng yên đấy còn cô thì cứ căng thẳng đâu đâu, đúng là khuyết não mà…

“Nếu cậu sợ thế thì bọn mình không xem phim nữa, ra ngoài đi dạo một lát là được rồi.”

“Không được!”, Hạ Mộng Ngư cuống cuồng nói: “Nhất định phải xem phim, mình không sợ cậu, mình chỉ… chỉ xấu hổ thôi…”

Từ Tử Sung lại xoa mày cho Hạ Mộng Ngư, “Giờ còn đau không?”

Hạ Mộng Ngư lắc đầu.

Vậy nên, Từ Tử Sung mở hộp kem đưa cho Hạ Mộng Ngư, “Ăn đi, cho đỡ sợ.”

“Được!”

Hạ Mộng Ngư cắn một miếng kem một cách đầy thỏa mãn.

“Thích thế cơ à?”

“Ừm, mình thích nhất vị rượu Rhum!”, Hạ Mộng Ngư ngừng một lát rồi lại nói: “Mình còn thích vị matcha nhất, vị Oreo, vị dâu tây, vị chocolate nhất nữa…”

Từ Tử Sung bất đắc dĩ hỏi: “Cái nhất của cậu cũng nhiều nhỉ?”

“Đúng, mình thích nhiều thứ nhất lắm… Nhưng thứ mình thích nhất nhất chỉ có một.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

Từ Tử Sung sẽ nhớ, sau này còn mua cho Hạ Mộng Ngư.

“Từ Tử Sung đấy!”

Đệt.

Từ Tử Sung nghiêng đầu, giơ tay che mặt, sợ bị Hạ Mộng Ngư nhìn thấy một màu đỏ ửng trên mặt mình.

“Mình ra bật phim.”

Hạ Mộng Ngư cực kỳ vui vẻ ngồi ăn kem, cô gật gù, “Được, phim gì đấy?”

“Chuyện tình Notting Hill, cậu muốn xem không?”

“Được đấy!”

Từ Tử Sung bật xong phim thì đi ra tắt đèn.

Căn phòng tối om trong nháy mắt, chỉ có ánh sáng lờ mờ từ màn hình hắt lên gương mặt Hạ Mộng Ngư.

Từ Tử Sung ngồi xuống cạnh Hạ Mộng Ngư, cô nàng lại hơi căng thẳng rồi.

“Cậu yên tâm, mình có chừng mực, bọn mình xem phim đi.”, Từ Tử Sung có thể cảm nhận được sự bất an của Hạ Mộng Ngư.

“Mình không lo mà…”, Hạ Mộng Ngư than thở, “Nói đi nói lại cứ như mình đang mong chờ cậu làm gì mình không bằng.”

Hạ Mộng Ngư lại ăn một miếng kem nữa, mắt nhìn màn hình chăm chú chứ không dám quay đầu nhìn Từ Tử Sung.

https://thuviensach.vn

“Mình không làm gì cậu đâu, vội gì chứ.”

“Ừm…”

“Cùng lắm là hôn một chút thôi.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Cho đến khi kem trong tay Hạ Mộng Ngư chảy hết, Từ Tử Sung mới rời khỏi môi cô.

Bộ phim vừa lúc chiếu tới đoạn Julia Roberts gặp lại Grants bên đường. Ánh mắt Grants nhìn Julia y hệt ánh mắt Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư vậy.

Dịu dàng, mà lại nóng bỏng vô cùng.

Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung bằng cặp mắt long lanh, hai má phớt hồng, thần chí mơ màng, dáng vẻ cực kỳ mời gọi người ta tấn công.

Từ Tử Sung vội vàng ngoảnh mặt đi không nhìn cô, thấp giọng chửi một câu.

"Đệt…"

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, cô định thần lại rồi hỏi Từ Tử Sung, "Cậu làm sao đấy?"

"Hối hận."

"Hả?", Hạ Mộng Ngư bồn chồn, cô hỏi: "Cậu hối hận cái gì?"

"Sao mình lại dẫn cậu đến đây cơ chứ?", Từ Tử Sung đỡ trán, "Không phải tra tấn cậu, mà là tra tấn mình này."

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư xấu hổ, cô cười gượng hai tiếng rồi nói: “Hay là… cậu lại nghĩ đến Mạnh Huy đi?”

“Hạ Mộng Ngư…”

Bỗng Từ Tử Sung dùng ánh mắt cực kỳ đáng sợ nhìn Hạ Mộng Ngư.

“Gì đấy?”

“Nếu cậu mà để mình phạm lỗi, thì sau này người hối hận là cậu đấy.”

Hạ Mộng Ngư nhìn bộ dạng của Từ Tử Sung mà không nhịn được cười, cô vỗ vai Từ Tử Sung an ủi: “Không sao, nếu là cậu, mình cũng có thể yêu bằng tinh thần!”

“Ai thèm yêu bằng tinh thần với cậu?”, Từ Tử Sung lạnh lùng nói: “Mình không cần yêu kiểu Plato*.”

*Tên một triết gia Hy Lạp. Thuật ngữ này ám chỉ kiểu tình yêu không cần tình dục.

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, tự dưng hỏi ra một câu làm mình phải hối hận.

“Thế cậu định yêu theo kiểu nào?”

“Kiểu Freud*.”, nói xong, Từ Tử Sung liền kéo Hạ Mộng Ngư lại, nâng cằm cô lên rồi lại bắt đầu hôn cô.

*Freud là bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Trong quan điểm của ông, thứ tình yêu thật sự là phải mãnh liệt, phải gắn liền với tính dục.

Càng hôn, hai người càng hít thở dồn dập. Dù sao Từ Tử Sung cũng là một vận động viên có thể chất cực sung mãnh, dần dà cậu có chút mất khống chế nên đẩy ngã Hạ Mộng Ngư xuống sô pha.

https://thuviensach.vn

Sao cô nàng này lại nghe lời thế nhỉ?

Từ Tử Sung hận không thể cứ thế gục trên người cô, không bao giờ dậy nữa. Cuối cùng thì cậu cũng hiểu vì sao thời cổ đại lại có nhiều hôn quân, ngày đêm sênh ca không lo chính sự đến vậy. Sự mềm mại này thật khiến người ta dễ sa đọa mà.

Hạ Mộng Ngư cảm giác bàn tay Từ Tử Sung đang lần vào trong áo mình, bỗng tinh thần cô căng thẳng hẳn.

Những lúc căng thẳng, Hạ Mộng Ngư rất hay nói linh tinh.

“Cuối cùng mình cũng hiểu được hai lời nói dối vĩ đại nhất đời này rồi.”

“Gì?”

Từ Tử Sung không còn lòng dạ nào nghe Hạ Mộng Ngư nói, cậu chỉ tiếc không thể khắc cả người cô vào mình được. Sao lại mềm như thế, sao lại mịn đến vậy, sao lại thơm nhường ấy?

“Cậu có biết là hai lời nào không?”

“Lời nào?”

“Một là, anh chỉ ôm một tí thôi, không làm gì đâu…”, Hạ Mộng Ngư ngừng một lát rồi lại nói: “Có phải lát nữa mình sẽ nghe được câu thứ hai, mình chỉ cọ cọ thôi chứ không vào đâu?”

Từ Tử Sung sửng sốt, cậu không nhịn được, gục đầu vào ngực Hạ Mộng Ngư cười sặc sụa.

Con thỏ tinh của cậu đúng là bảo bối trời ban.

https://thuviensach.vn

Thấy Từ Tử Sung cười mãi không thôi, Hạ Mộng Ngư lại phải hỏi: “Mình buồn cười thế cơ à? Có khi nào mình không nên làm đầu bếp, mà nên đi tấu hài hay không?”

Từ Tử Sung chống tay ngồi dậy, sau đó kéo cả Hạ Mộng Ngư lên, “Mình không nói dối, thật sự không làm gì khác.”

“Cậu làm mình cũng không sợ đâu.”, Hạ Mộng Ngư vênh mặt đắc ý.

“Cậu cũng đừng có mơi mình.”, Từ Tử Sung giở giọng uy hiếp.

Hạ Mộng Ngư biết điều nên cười cười với Từ Tử Sung: “Này, không phải bọn mình đến đây để xem phim sao? Xem đi.”

Hai người nhìn về phía màn hình lớn, có điều, phim lại đang chiếu đến đoạn Grants và Julia hôn nhau. Trên màn hình, hai nhân vật chính hôn quá sức mãnh liệt, ngoài màn hình, hai người đồng thời quay qua nhìn nhau.

“Lại hôn.”

Từ Tử Sung ôm Hạ Mộng Ngư thật chặt, thành ra lại bắt đầu không nghiêm chỉnh.

Hạ Mộng Ngư không ngờ Từ Tử Sung lại quấn quýt đến nghiện như thế, trước đây cậu nói cậu rất dính người, quả nhiên không phải lừa cô.

Phải nói là vô cùng bám người, như thể hận không thể dính chặt vào người cô vậy.

Hạ Mộng Ngư đẩy đầu Từ Tử Sung ra, “Xem phim đi…”

Từ Tử Sung bất mãn nhìn cô, “Mai mình không còn ở đây rồi, còn lâu nữa mới lại được gặp cậu…”

Mẹ kiếp, giả vờ đáng thương đến mức này cơ.

https://thuviensach.vn

“Nói đến chuyện cậu sắp đi, mình có vấn đề muốn hỏi cậu.”, Hạ Mộng Ngư bỗng trở nên nghiêm túc.

“Chuyện gì?”

“Cậu vừa nói cậu không muốn yêu bằng tinh thần, thế sau này bọn mình xa nhau thì làm sao?”

Từ Tử Sung nhíu mày, giọng điệu có vẻ không vui, “Sao bọn mình phải xa nhau? Thế nào, cậu định lùi bước à?”

“Tức là sau này mình sang Pháp học nấu ăn, cậu đi Mĩ đấu quyền anh, bọn mình cách xa nhau như thế thì làm sao đây? Cậu không yêu bằng tinh thần, thế có khi nào cậu định chia tay không?”

“Không.”, Từ Tử Sung nói không chút do dự.

“Có vấn đề gì không?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Không…”, Hạ Mộng Ngư nghẹn họng: “Rất tốt…”

“Hôn được chưa?”

Hạ Mộng Ngư thật muốn trợn mắt hỏi, trong đầu có thể nghĩ đến chuyện khác được không.

“Từ từ, mình còn chuyện nữa.”

“Hỏi đi.”

“Mình nghe nói, du học sinh dù có bạn trai hay bạn gái rồi, cứ ra nước ngoài học rồi là tính thành độc thân hết, vì sớm muộn gì cũng chia tay. Cậu cảm thấy thế nào?”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung bắn ánh mắt rét lạnh ra, “Thằng nào dám coi là cậu độc thân, nói cho mình biết, mình sẽ bay sang tìm nó nói chuyện.”

Hạ Mộng Ngư lại bị Từ Tử Sung chặn họng.

Cô cảm giác, chuyện này quả thật là cậu có thể làm được…

“Thế còn cậu?”, Hạ Mộng Ngư lại hỏi: “Cậu đẹp trai thế này, cường tráng thế này, lợi hại thế này, chả đầy em nhớ thương ra. Mình không ở bên cạnh, có khi nào cậu bị con yêu tinh nào câu mất không?”

Từ Tử Sung thầm nghĩ phải nhanh hôn Hạ Mộng Ngư mới được, cậu cau mày đáp: “Cả cái mạng này là của cậu rồi, ai câu đi được nữa? Yên tâm là không đâu, nhanh lại đây cho mình hôn một lát nào.”

Hạ Mộng Ngư không từ bỏ ý đồ, cô lại hỏi: “Thế nếu cậu gặp được một người tốt hơn mình thì sao, cái gì cũng hơn mình, vừa xinh vừa thông minh hơn mình thì sao?”

“Không tồn tại khả năng này.”, Từ Tử Sung trả lời một cách chắc chắn.

“Sao lại không tồn tại?”

Hạ Mộng Ngư nghĩ, chắc là vì trong lòng Từ Tử Sung, cô là người đẹp nhất, thông minh nhất, vĩ đại nhất rồi.

“Không rảnh đi nghiên cứu cô khác… Mình sẽ không cho mình cơ hội thích người khác đâu.”

Mẹ kiếp, thế mà lại không nói.

Từ Tử Sung thấy vẻ mặt lạnh lùng mà còn như mất hứng của Hạ Mộng Ngư thì hỏi: “Mình nói sai cái gì không?”

https://thuviensach.vn

“Không.”

Hạ Mộng Ngư thầm thở dài. Ai bảo cô lại đi thích cái đồ khô khan như Từ Tử Sung chứ, cái dạng mở mồm là đầy đạn bọc đường làm con gái lòng nở hoa ấy à, cô không thèm đâu.

“Thế thì cậu phải đồng ý với mình, ngoài mình ra, cậu không được thích người khác.”

“Ừ.”

“Cả đời này cậu cũng chỉ có thể thích mình thôi.”

“Được.”

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng vui vẻ, đắc ý nở nụ cười, dáng vẻ như đang cực kỳ thỏa mãn.

“Thế còn cậu?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Mình cái gì?”

Ánh mắt Từ Tử Sung trầm xuống, “Cậu có thích người khác không?”

“Không đâu.”

“Tại sao?”

“Không rảnh chứ sao!”

…

“Cậu cứ yên tâm ra ngoài thi đấu, mình ngày ngày chỉ lo học thôi, không có thời gian thích người khác đâu. Mình chỉ hận một ngày không có tận bốn mươi tám tiếng để học đây.”

https://thuviensach.vn

Giờ thì Từ Tử Sung hiểu vì sao ban nãy Hạ Mộng Ngư lại hờ hững rồi. Đáp án này, nghe ra thật không thoải mái.

“Thế nếu cậu có thời gian thì sao?”, Từ Tử Sung xụ mặt hỏi, “Thì sẽ đúng không?”

“Sẽ thế nào được.”, Hạ Mộng Ngư cười tươi như hoa, “Trừ cậu ta, mình không thích ai hết.”

“Tại sao?”

“Tại vì người khác không phải là cậu.”

Mẹ kiếp.

Từ Tử Sung cảm thấy, chỉ mới đây thôi, trái tim thiếu điều ngừng đập vì lời này.

Con thỏ tinh này, mở miệng là như rót mật vào tai vậy.

“Tốt.”, Từ Tử Sung vẫn ra vẻ điềm tĩnh, “Rất biết ăn nói.”

“Đương nhiên, mình là Britney của cậu mà!”

Từ Tử Sung không nhịn được cười, cậu lại hỏi: “Cậu còn câu hỏi nào nữa không?”

Hạ Mộng Ngư lắc đầu. Yên tâm rồi, có thể xem phim tiếp được rồi.

“Không có! Bọn mình…”

Hạ Mộng Ngư còn chưa kịp nói ra ba chữ “xem phim tiếp”.

“Giờ có thể hôn được chưa?”, Từ Tử Sung nói.

https://thuviensach.vn

“Ngoài chuyện này ra, trong đầu cậu không thể nghĩ được chuyện khác à?”

“Thật ra mình có nghĩ đến chuyện khác, chỉ sợ cậu không muốn thôi.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, “Hay là bọn mình cứ hôn đi…”

“Được.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Lần đầu tiên đi xem phim mà lại chẳng xem được cho ra hồn.

Cuối cùng vẫn là Từ Tử Sung không chịu nổi trước, cậu vội vàng đẩy Hạ Mộng Ngư ra.

Hạ Mộng Ngư thở hổn hển, lại ngơ ngác nhìn Từ Tử Sung. Tên này bị làm sao vậy?

Từ Tử Sung nghiêng mặt đi, nghiến răng nói: “Cách mình xa ra một chút.”

“Sao thế?”

“Đừng có mơi mình.”, Từ Tử Sung ngừng một lát rồi nói: “Chịu không nổi.”

Rõ ràng là cậu mơi cô trước mà, giỏi lật lọng!

Nhưng Hạ Mộng Ngư không dám trêu Từ Tử Sung, thật sự không vì điều gì khác, mà chủ yếu là vì sợ mang thai ngoài ý muốn…

Cô vội vàng chạy sang ngồi ở sô pha đối diện cậu, thế là đã cách cậu rất xa rồi.

“Thế này được chưa?”, Hạ Mộng Ngư chỉnh lại quần áo.

“Đã bảo cậu đừng có mơi mình rồi cơ mà.”, Từ Tử Sung tiếp tục xụ mặt.

https://thuviensach.vn

“Mình cách cậu xa thế này rồi mà còn mơi cái gì nữa hả?”, Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung quả thật là đang cố tình gây sự.

“Cậu ở đây thôi là đã mơi mình rồi.”, Từ Tử Sung nén giận.

Hạ Mộng Ngư đang định mở miệng nói gì đó để dời sự chú ý của Từ Tử Sung, có điều, Từ Tử Sung đã kịp lên tiếng trước.

“Cậu mà dám nhắc đến Mạnh Huy, mình thịt cậu đấy.”

Hạ Mộng Ngư câm nín, nuốt vội hai chữ “Mạnh Huy” đang sắp tuột ra khỏi miệng ngược trở lại.

“Hay là bọn mình xem phim kinh dị đi?”, Hạ Mộng Ngư nghĩ một lát rồi đề nghị: “Lúc xem phim kinh dị sẽ phải tập trung, không nghĩ được mấy chuyện linh tinh nữa đâu.”

Từ Tử Sung hơi nhíu mày, cậu hỏi: “Cậu chắc chứ? Không sợ à?”

“Sợ gì chứ.”, Hạ Mộng Ngư đáp không chút do dự.

“Tẹo nữa cậu mà nhào vào lòng mình là mình không buông tay đâu đấy.”

Hạ Mộng Ngư cong môi cười mà không nói gì.

Ha ha, ngây thơ.

Hạ Mộng Ngư chủ động chọn phim. Từ Tử Sung nghĩ bụng để cô chọn cũng tốt, đỡ cho cậu chọn phải phim kinh dị quá sẽ khiến cô sợ.

Hạ Mộng Ngư chọn tới chọn lui mới tìm được một bộ phim điện ảnh tênNgọn đồi câm lặng. Cô đã nghe nói về bộ phim này từ khá lâu rồi, có vẻ là cực kỳ đáng sợ, chần chừ mãi không xem được, cuối cùng cũng có dịp theo dõi.

https://thuviensach.vn

Ngọn đồi câm lặngthật sự là một tác phẩm kinh dị xuất sắc, tông màu âm u, bầu không khí quỷ dị, mọi chi tiết trong phim đều mang đến cảm giác cực đáng sợ. Có điều…

Cả quá trình theo dõi bộ phim, Hạ Mộng Ngư đều hết sức tập trung, trên mặt không hề có biểu hiện sợ hãi, thậm chí có đôi lúc cô nàng còn mỉm cười một cách đầy thỏa mãn…

Bỗng nhiên Từ Tử Sung cảm thấy, tầm hiểu biết của mình về cô bạn gái này vẫn chưa là gì cả.

“Cậu thích phim kinh dị thế cơ à?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Thích lắm luôn!”, Hạ Mộng Ngư kích động nói: “Chẳng lẽ cậu không biết là sau khi cảm nhận được nỗi sợ hãi tột độ thì trong lòng sẽ cực kỳ tĩnh lặng à?”

“Không.”, Từ Tử Sung quả quyết nói.

“Thế á?”, Hạ Mộng Ngư có vẻ không thấy có gì lạ, cô nói: “Còn mình mỗi lần bị áp lực bài vở là lại xem phim kinh dị để thả lỏng. Các loại thể loại phim kinh dị,Hannibalnày,Identitynày,Sevennày,Sawnày… Lần sau bọn mình xemSawđi? Mình thích cái list đấy cực!”

…

Xem phim kinh dị để xả stress là chuyện lần đầu tiên Từ Tử Sung nghe được, hơn nữa, cậu đã từng nhìn thấy những hình ảnh máu me trongSaw, thế nên giờ tự dưng lại thấy mình tìm phải một cô bạn gái cực kỳ đáng sợ.

Quả nhiên là phần tử nguy hiểm.

“Được không?”, Hạ Mộng Ngư phụng phịu nhìn Từ Tử Sung.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung cảm thấy bộ dạng của Hạ Mộng Ngư vô cùng dễ lừa người, bề ngoài là con thỏ tinh, còn bên trong thì lại là một con sói cái.

“Được.”, cậu đành phải đáp.

Xem xong phim, thấy còn thời gian, hai người rời rạp phim đi ăn khuya.

Ở gần đó có một cửa hàng bán mì thịt bò cực nổi tiếng, mì ngon đến nỗi khiến người ăn có thể thăng luôn tại chỗ, Hạ Mộng Ngư vừa đi vừa giới thiệu với Từ Tử Sung như vậy.

“Mì ở đấy á, kể cả mua về nhà ăn cũng không bị nát cơ, cậu biết tại sao không? Tại vì mì đấy người ta chỉ quét qua dầu thôi! Dai cực kỳ!… Với lại, bánh quẩy đỏ của nhà đấy không cay tí nào! Bên trên là dầu ớt đỏ, dưới là nước canh, phân tầng rõ ràng, cậu thổi đi một tí, uống một ngụm nước hầm xương bò, wow! Cái vị đấy vừa thơm vừa đậm, không ngấy, không mặn!… Mình vẫn muốn biết họ làm nước sốt thế nào, nhưng mà ông chủ không chịu nói cho mình biết…Thịt bò khô ở đấy cũng ngon lắm luôn, vừa mềm vừa dai.”

Cứ nhắc đến đồ ăn là Hạ Mộng Ngư lại thao thao bất tuyệt, Từ Tử Sung mỉm cười hỏi cô: “Sao cậu biết nhiều chỗ có đồ ăn ngon thế?”

“Mình có ra-đa mà! Với lại trong bát tự của mình có bốn thực thần, trời sinh có cái miệng chuẩn, cậu chỉ cần đi theo mình là chắc chắn sẽ được ăn những thứ ngon nhất.”, Hạ Mộng Ngư đắc ý nói.

“Tốt.”

Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm với Từ Tử Sung, vẻ mặt như đang chờ được khen.

Từ Tử Sung bóp mũi cô một cái rồi dắt tay cô đi.

https://thuviensach.vn

Hai người nắm tay đi đến cửa hàng ở trước mặt. Cửa hàng này kinh doanh khá tốt, tuy rằng ruồi nhặng vo ve không ngớt, nhưng xung quanh đầy xe đỗ lại, xem ra là đều đến để ăn mì thịt bò.

Đợi một lát, thấy có một gia đình ba người chuẩn bị đứng dậy, Hạ Mộng Ngư nhanh tay nhanh mắt kéo Từ Tử Sung chạy ra chiếm chỗ.

“Cô chú sắp đi phải không ạ? Bọn cháu ngồi đây được không?”

“Được chứ.”, người phụ nữ bế đứa bé nở nụ cười hiền lành.

Hạ Mộng Ngư và người mẹ kia đều hơi khựng lại, sau đó đồng thời ngẩng lên.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều há miệng không nói được gì.

Bầu không khí như đông đặc lại.

Lúc này Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung mới phát hiện ra, bà mẹ đang bế con kia lại là Linh Hoa!

Linh Hoa để xõa tóc, trang điểm, mặc váy bó sát, khiến cả hai người họ không thể nhận ra nổi!

Mẹ kiếp…

Cả Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung đều không thể ngờ rằng mình lại gặp cả nhà Linh Hoa ở đây thế này. Đây là cái mối nghiệt duyên gì vậy, giờ phải làm sao đây?

Ông xã của Lý Linh Linh liếc bà xã mình, rồi lại nhìn hai cô cậu trước mặt còn đang trợn tròn mắt thì hiểu ra ngay.

“Học sinh của em à?”

https://thuviensach.vn

“Vầng.”, Linh Hoa cười lạnh một tiếng rồi trào phúng nói: “Đây là hai học sinh đứng đầu lớp em đấy, anh thấy lớp em khá không?… Đi dạy bao nhiêu năm rồi mà chưa bao giờ gặp được học sinh ưu tú như thế!”

Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư ngoan ngoãn cúi đầu. Nhìn bộ dạng này của hai người, ông xã Lý Linh Linh đón lấy đứa bé trong lòng cô rồi cười nói: “Anh ra xe trước chờ em.”

“Ừm. Con bé đang ngủ, anh khẽ thôi.”

“Biết rồi. Em cũng đừng làm khó hai đứa nó.”

Linh Hoa liếc ông xã một cái, ông xã cô đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, bế cô con gái đang ngủ ra xe.

Đợi ông xã đi, Linh Hoa mới ngồi lại vào bàn rồi gọi nhân viên của quán đến: “Chị ơi, dọn hộ em cái bàn.”

Người nhân viên dọn bàn xong bèn nhìn Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư đang đứng bên cạnh rồi cười hỏi: “Hai đứa muốn gọi gì không?”

Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư đều không nói gì.

Lý Linh Linh nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của hai người rồi gõ mặt bàn, “Đừng có bày ra cái vẻ uyên ương khổ sở với tôi đi, tôi không để cô cậu dắt mũi đâu, ngồi xuống!”

Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung liếc nhau, sau đó đều thấp thỏm ngồi xuống.

“Muốn ăn gì thì gọi đi.”, Linh Hoa nói: “Cô mời.”

Không phê bình họ, mà lại còn mời họ ăn sao? Linh Hoa muốn làm gì đây?

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư mang tâm trạng như được ăn một bữa sau cuối để chọn món, cô nói mà phải nín thở: “Một phần sườn bò, một phần canh bò, một bát mì bò, một phần ba chỉ bò với một phần sách bò nữa ạ. Cô sang nhà bên gọi hộ cháu một suất bánh canh với một bát miến tiết vịt nữa nhé.”

Linh Hoa nhìn Hạ Mộng Ngư, làm chủ nhiệm đã gặp qua bao nhiêu chuyện, nhưng cô cũng không còn lời nào để nói với Hạ Mộng Ngư nữa.

Thật đúng là không khách sáo.

“Cậu không gọi à?”, Linh Hoa hỏi Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung lắc đầu.

“Em gọi là được rồi ạ!”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, “Cậu ấy nghe em.”

Linh Hoa lườm Hạ Mộng Ngư một cái, lúc này, Hạ Mộng Ngư mới ý thức được mình hơi đắc ý nên vội rụt cổ, cun cút cúi đầu.

Từ Tử Sung liếc Hạ Mộng Ngư, miệng khẽ nở nụ cười dịu dàng.

Cảnh tượng này lọt hết vào mắt Linh Hoa. Cô không ngờ lại có ngày nhìn thấy học trò tình tứ ngay trước mặt mình.

Đồ ăn được bưng lên, Linh Hoa lại chỉ ngồi nhìn họ ăn.

Có lẽ là do đã bị cô giáo phát hiện, thế nên Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung lại rất thoải mái. Hạ Mộng Ngư gắp cho Linh Hoa một miếng thịt bò hầm, “Cái này ngon lắm cô, trong thực đơn không có đâu, đồ độc đấy!”

Vốn Linh Hoa còn định giữ hình tượng giáo viên nghiêm túc, nhưng thấy Hạ Mộng Ngư ăn ngon lành như thế nên cũng nếm thử, đúng là ngon thật.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nhìn Linh Hoa với vẻ mặt chờ mong: “Ngon không ạ?”

Linh Hoa vừa định bảo ngon xong lại phát hiện có gì đó không đúng. Cô ho khẽ một tiếng, đặt bộp đôi đũa xuống bàn.

Hạ Mộng Ngư giật mình, Từ Tử Sung vội nắm lấy bàn tay cô đang đặt dưới bàn.

“To gan thật đấy!”, Linh Hoa trừng mắt với Hạ Mộng Ngư, “Có phải tiếp theo đây sẽ xưng chị em với cô không? Đúng là không khách sáo gì cả!”

Hạ Mộng Ngư lắc đầu, “Không dám ạ…”

Linh Hoa hừ lạnh một tiếng: “Đây là ngoài trường, cô không so đo với hai đứa. Nếu ở trong trường mà để cô bắt gặp thì xem cô có xử lý hai đứa hay không!”

Hả?

Hạ Mộng Ngư sửng sốt. Lời Linh Hoa nói có ý gì?

Cô nhìn Từ Tử Sung, Từ Tử Sung lại nắm chặt tay cô rồi gật đầu với Linh Hoa: “Em cảm ơn cô.”

Linh Hoa thở dài, Từ Tử Sung là cậu học trò không khiến người khác bận tâm nhất, nhưng cũng lại khiến người khác bận lòng. Cô luôn cảm thấy cậu không giống như học trò của mình, mà có đôi khi giống bạn đồng trang lứa với mình hơn, trưởng thành sớm đến mức khiến người ta cảm thấy đáng sợ, lại có chút đau lòng.

“Hai đứa đều hiểu chuyện, cô không cần nói nhiều chắc hai đứa cũng tự hiểu, mà hai đứa cũng không phải những đứa không biết chừng mực. Dù sao đi nữa, chuyện không nên làm thì đừng làm, đừng để ảnh hưởng đến

https://thuviensach.vn

việc học tập… Cô cũng từng trải qua tuổi trẻ, cô biết được việc phải có cay đắng mới có ngày nếm trái ngọt, hai đứa tự lo liệu cho tốt.”

Linh Hoa lấy ví ra thanh toán tiền, sau đó vỗ vào gáy mỗi người một cái thì mới bõ giận.

“Hai đứa đừng có để cô lo đấy!”, nói xong câu đó, Linh Hoa về luôn.

Hạ Mộng Ngư đỡ gáy, tuy là đau nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm. Cô hỏi Từ Tử Sung: “Thế này nghĩa là bọn mình qua một cửa của Linh Hoa rồi?”

Từ Tử Sung gật đầu.

“Linh Hoa nói là đừng để bị phát hiện ở trong trường, còn ngoài trường thì tùy bọn mình hả?”

“Kiểu thế.”

“Sao Linh Hoa lại tốt vậy?”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc nói.

Từ Tử Sung vẫn giữ nguyên biểu cảm nghiêm túc, chứ không hưng phấn như Hạ Mộng Ngư.

“Cho đến bây giờ, mình không hề lo đến cửa của Linh Hoa. Linh Hoa luôn suy nghĩ từ góc độ của học sinh. Người mình lo lắng là người khác…”

Hạ Mộng Ngư biết Từ Tử Sung ám chỉ ai.

“Quân đến thì tướng chặn, còn chưa có chuyện gì thì lo làm gì chứ, nhanh ăn thịt đi!”

Từ Tử Sung bất đắc dĩ cười, “Cậu làm mình nghĩ đến một câu thơ,Thương nữ bất tri vong quốc hận – Cách giang do xướng Hậu đình hoa.”

https://thuviensach.vn

*Câu thơ trong Bạc Tần Hoài của Đỗ Mục, dịch thơ: Cô ả biết đâu hờn mất nước – Bên sông còn hát khúc “Đình hoa”

Hạ Mộng Ngư ngẫm nghĩ ý tứ của câu thơ sau đó bật cười, trình độ văn chương của Từ Tử Sung đúng là không khá lên nổi. Cô gật đầu, rung đùi đắc ý nói: “Đúng thật, mình chính là kiểu người như thế đấy, cho dù ngày mai người ngoài hành tinh xâm chiếm trái đất, thì mình vẫn phải hàng đêm sênh ca. Cho dù ngày mai trời có sập, thì mình vẫn cứ phải vui trước đã!”

“Được.”, Từ Tử Sung cười, giọng điệu dịu dàng, “Cậu cứ thế đi, không việc gì phải thay đổi.”

“Thích thế!”

Ăn uống xong, Từ Tử Sung cũng sắp đến giờ ra sân bay, Hạ Mộng Ngư cứ nhất quyết đòi đi tiễn cậu.

“Muộn quá rồi, cậu về nhà nguy hiểm. Mình đưa cậu về trước rồi ra sân bay sau.”

“Không cần, mình tiễn cậu ra sân bay rồi về sau.”

Hai người cứ lằng nhằng một lúc thì di động của Hạ Mộng Ngư đổ chuông. Cô lấy ra xem, là Hạ Dạ Dương.

Cô ngây ra, nhận cũng không được, mà bấm nút tắt cũng không hay cho lắm, cô chỉ đành giơ màn hình ra cho Từ Tử Sung xem, sau đó nhìn cậu bằng ánh mắt đáng thương, chờ cậu sai bảo.

Từ Tử Sung nhíu mày, “Nhận đi, mở loa ngoài.”

Hạ Mộng Ngư mở loa ngoài rồi bắt máy.

Đầu bên kia rất ồn ào, hình như là ở KTV…

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư mất kiên nhẫn hỏi: “Cậu đang ở đâu đấy? Ồn kinh…”

“KTV, mấy đứa bạn tổ chức tiệc chia tay cho tôi.”

Cũng phải, giờ Hạ Mộng Ngư mới nhớ ra là Hạ Dạ Dương sắp đi rồi, hơn nữa, lần này cậu ta đi là rất lâu sau nữa mới quay lại. Nghĩ đến đây, Hạ Mộng Ngư thoáng chút thương cảm, không phải vì không được gặp Hạ Dạ Dương nữa, mà là vì, quả nhiên duyên phận giữa người với người, tưởng chừng rất sâu đậm, nhưng nói đứt là đứt được ngay. Bạn không biết đâu là điểm cuối cùng, câu nói đầu tiên lại là câu nói sau hết.

“Sáng mai tôi lên máy bay đi Bắc Kinh, sau đó ở đấy vài ngày, qua mười một là tôi sẽ đi Mỹ…”, Hạ Dạ Dương nói.

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu liếc Từ Tử Sung, không biết nên nói gì.

“Ờ…”, cô đáp.

Chỗ Hạ Dạ Dương rất ồn ào, cậu ta gào lên với người nào đó: “Đừng có nói nữa, không thấy tôi đang gọi điện sao, trật tự!”

Căn phòng im lặng, tiếng nhạc cũng ngừng hẳn.

“Tôi muốn gặp cậu.”, Hạ Dạ Dương lại nói.

“Hôm nay có được không? Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Qua khóe mắt, Hạ Mộng Ngư biết Từ Tử Sung vẫn đang nhìn mình chằm chằm, cô vội nói: “Có gì thì nói luôn trong điện thoại đi.”

“Không phải cậu đang trốn tránh tôi đấy chứ?… Gần đây tôi cảm thấy cậu cứ tránh tôi.”, Hạ Dạ Dương nói.

Không phải Hạ Mộng Ngư cố ý né tránh cậu ta, mà là bố cô bắt cô phải chấm dứt quan hệ với gia đình cậu ta.

https://thuviensach.vn

“Cậu sắp ra nước ngoài rồi, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ cắt đứt liên lạc thôi.”, Hạ Mộng Ngư còn chưa nói hết, nhưng ý thì đã tuôn ra hết rồi.

Nếu sớm muộn gì cũng sẽ mất liên lạc, vậy thì giờ có qua lại hay không cũng đâu có ý nghĩa gì?

“Thế nên tôi mới muốn gặp cậu một lần cuối cùng. Tốt xấu gì chúng ta cũng quen nhau mười tám năm, tôi chỉ yêu cầu thế thôi, không quá đáng chứ?”

Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung nhìn đồng hồ rồi thở dài.

“Cậu đi đi, mình ra sân bay luôn đây.”, Từ Tử Sung nói.

“Ai nói đấy?”, Hạ Dạ Dương nghe thấy giọng Từ Tử Sung, cậu ta trầm giọng hỏi: “Cậu đang ở cạnh Từ Tử Sung à?”

“Ừ.”

Hạ Mộng Ngư lại nói: “Từ Tử Sung bảo chúng ta có thể gặp nhau một lần, vậy thì gặp một lần đi.”

Hạ Dạ Dương cảm thấy lời nói này của Hạ Mộng Ngư so với lời đáp không gặp cậu ta còn đắng chát hơn. Cô thích Từ Tử Sung đến thế sao, cậu ta nói gì thì là thế ấy sao? Nhưng Hạ Dạ Dương còn muốn gặp Hạ Mộng Ngư hơn, vậy nên bao nhiêu uất nghẹn đành phải nuốt lại vào bụng.

Hạ Mộng Ngư hẹn chỗ gặp với Hạ Dạ Dương, đang chuẩn bị cúp điện thoại thì bị Từ Tử Sung cướp được, cậu lạnh giọng uy hiếp người ở đầu dây bên kia, “Hạ Dạ Dương, tốt nhất là cậu nên ngoan ngoãn một chút, đừng có nghĩ vớ nghĩ vẩn cái gì.”

“Từ Tử Sung, cậu không cần phải phô ra cái bụng tiểu nhân.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư lừ mắt khinh thường. Hai cái người này thật là ngây thơ.

Từ Tử Sung không thèm nhiều lời với Hạ Dạ Dương, còn lười không buồn nghe gì nữa nên bấm nút tắt luôn. Cậu trả điện thoại lại cho Hạ Mộng Ngư, vẻ mặt nghiêm túc, căn dặn cô bằng giọng điệu nghiêm khắc: “Gặp nhau ở chỗ công cộng cũng phải để ý bảo vệ mình.”

“Được.”

“Đừng đi lung tung với nó.”

“Được.”

“Gặp nhau xong thì về nhà, không phải dài dòng.”

“Được.”

“Phải về nhà trước mười hai giờ.”

“Được…”

“Có chuyện gì thì gọi điện cho mình.”

Sao Từ Tử Sung lại thành ra dài dòng như vậy chứ!

“Được rồi…”, Hạ Mộng Ngư vẫn đáp.

Từ Tử Sung thở dài một hơi rồi kéo Hạ Mộng Ngư lại hôn một trận.

“Mình đúng là quá độ lượng với cậu rồi.”, Từ Tử Sung nén giận nói.

Hạ Mộng Ngư gật đầu, giơ ngón cái lên với Từ Tử Sung rồi nói không chút do dự: “Cậu quá tuyệt vời, thật manly, thật độ lượng!”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung thản nhiên liếc Hạ Mộng Ngư một cái, “Cậu với Hạ Dạ Dương quen nhau mười mấy năm, coi như là bạn bè mười mấy năm, bất kể thế nào thì cũng có tình cảm, mình có thể hiểu. Dù sao cũng là một lần cuối cùng, mình cho phép hai người nói lời tạm biệt, mình không phải là kẻ không biết nói lý lẽ.”

Hạ Mộng Ngư vừa định khen ngợi Từ Tử Sung một câu, thì cậu lại nói tiếp: “Nhưng mà mình là một kẻ lòng dạ cực hẹp hòi… Tính chiếm hữu rất mạnh… Mạnh đến nỗi biến thái… Cho nên cậu phải tự mà lo lấy thân.”

Đây là đang uy hiếp cô sao?

Bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư cảm thấy, cô vẫn chưa hiểu rõ về bạn trai mình…

“Mình vốn không có nói là sẽ gặp cậu ta, cậu tự đồng ý đấy chứ.”, Hạ Mộng Ngư nhỏ giọng than thở.

“Trước mặt người ngoài, mình vẫn nên giữ thể diện cho cậu.”, Từ Tử Sung nói, “Có phải là rất hãnh diện hay không?”

Mẹ nó chứ.

Thế này mà hãnh diện cái nỗi gì?

Có phải cậu hiểu sai nghĩa của từ này rồi không?

Rõ ràng là cô làm cho Từ Tử Sung hãnh diện đấy!

Huấn luyện viên gọi điện thúc giục, Từ Tử Sung bắt xe ra sân bay trước, còn Hạ Mộng Ngư thì vẫn ở quán thịt bò vừa ăn vừa chờ Hạ Dạ Dương.

Hạ Dạ Dương đến rất nhanh, trông dáng vẻ đến tiều tụy. Hai mắt cậu ta vằn tơ máu, cả mặt cả cổ đều đỏ, vừa nhìn đã biết là uống rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Gần đây Hạ Dạ Dương rất hay nhìn Hạ Mộng Ngư chằm chằm, nhìn đến nỗi khiến cô nổi da gà… Sao cô cứ thấy ánh mắt cậu ta nhìn mình hết sức kỳ quái như vậy nhỉ? Ánh mắt ấy cứ như là lúc nào cũng có thể vì cô mà đi chết vậy.

“Cậu không sao đấy chứ?”, Hạ Mộng Ngư căng thẳng hỏi.

Hạ Dạ Dương lắc đầu, ngồi vào chỗ đối diện Hạ Mộng Ngư rồi gọi chủ quán lấy cho hai chai bia. Cậu ta không nói gì, đợi đến khi có bia thì rót luôn một cốc, sau đó mới nhìn Hạ Mộng Ngư.

“Mai tôi phải đi rồi.”

“Ừ, chúc cậu thuận buồm xuôi gió, hi vọng cậu ra nước ngoài sẽ mở rộng được tiền đồ.”

Thật ra những gì Hạ Mộng Ngư muốn nói với Hạ Dạ Dương thì hôm đó ở trong xe cô đã nói hết rồi, giờ cũng chẳng còn gì để nói. Từ trước đến nay, cô không phải là người dẻo mồm dẻo miệng, không thích nói mấy lời thương cảm sáo rỗng.

“Hạ Mộng Ngư.”

“Gì?”

“Tôi yêu cậu.”

…

“Tôi yêu cậu.”, Hạ Dạ Dương lại nói.

Hạ Mộng Ngư ngây người. Đây là lời Hạ Dạ Dương muốn nói với cô sao?

https://thuviensach.vn

“Cậu uống nhiều rồi…”, Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ nói: “Tự dưng lại nói ra một câu như thế.”

Hạ Dạ Dương nhìn Hạ Mộng Ngư, hai mắt giăng đầy tơ máu, ánh mắt cố chấp đến đáng sợ.

“Tôi không cần cậu đáp lại tôi ngay, tôi có thể chờ, cả đời cũng được. Một ngày nào đó, tôi sẽ trở về, dựa vào thực lực của mình để về nước cưới cậu.”

Hạ Dạ Dương thật sự rất giỏi khoản tự quyết định, cô có nói là sẽ chịu lấy cậu ta đâu…

Hạ Mộng Ngư muốn ngắt lời Hạ Dạ Dương, nhưng cậu ta không cho cô cơ hội.

“Cậu để tôi nói hết đã. Ngày mai tôi đi rồi, sợ sẽ không còn dịp đối mặt nói với cậu, tôi hạ quyết tâm, hôm nay nhất định phải nói với cậu.”

“Được rồi, cậu nói đi.”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy thật đau đầu, rõ là một kẻ say, để cho cậu ta nói hết đi, dù sao mai tỉnh lại cũng chẳng nhớ gì.

“Hạ Mộng Ngư, cậu khiến tôi bắt đầu tự hỏi tôi là ai, cậu khiến tôi bắt đầu muốn trở thành một người tốt. Đợi đến khi tôi trở thành người đàn ông tốt, trở thành một người đàn ông xứng với cậu, tôi sẽ lại đến tìm cậu.”

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ nói: “Hạ Dạ Dương… Cậu muốn trở thành một người tốt, tôi chúc phúc cho cậu, nhưng không cần vì tôi, cậu như vậy làm cho tôi cảm thấy rất nặng nề.”

“Cậu không cần phải cảm thấy nặng nề. Thích cậu là chuyện của tôi, không liên quan đến cậu.”

https://thuviensach.vn

“Tùy cậu, cậu vui là được rồi…”

Thấy Hạ Mộng Ngư nhẹ nhàng bâng quơ đáp, Hạ Dạ Dương cảm thấy như bị ai đó đâm một nhát vào tim.

“Cậu không tin tôi.”

“Không phải.”

Cô chỉ không cần mà thôi.

“Hạ Mộng Ngư, cậu không biết tôi thích cậu nhiều thế nào đâu.”

Hạ Dạ Dương mượn rượu nói ra hết những rối rắm trong lòng mình suốt một tháng qua.

“Tôi thích cậu đến mức chẳng cần đến tự tôn, hận không thể cầu xin cậu cùng tôi sang Mỹ… Tôi thích cậu đến nỗi mỗi buổi sáng đều chờ cậu ở dưới lầu, chỉ vì để nhìn thấy cậu một cái thôi, nhưng lại sợ cậu phát hiện ra, sợ cậu khinh thường… Tôi thích cậu đến nỗi nằm mơ cũng thấy cậu… Tôi thích cậu đến nỗi lúc nào tự sướng cũng chỉ nghĩ đến cậu.”

Mấy câu trước còn khiến Hạ Mộng Ngư cảm động, nhưng một câu cuối cùng lại vò nát hết bao nhiêu cảm động đang nhú mầm.

“Lúc tự sướng cậu có thể nghĩ đến tôi, cũng có thể nghĩ đến người khác… Nhưng cậu không cần nói cho tôi biết, tôi không muốn biết.”

…

Lúc làm thủ tục lên máy bay, Từ Tử sung nhận được tin nhắn của Hạ Mộng Ngư nói cô đã về nhà. Từ Tử Sung nghĩ ngợi một lát rồi gọi video call cho cô.

https://thuviensach.vn

Trên màn hình, Hạ Mộng Ngư đã thay áo ngủ, đang ngồi trên giường lau tóc.

“Cậu lỡ tay à?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

“Không phải, nhìn một chút thôi.”

Hạ Mộng Ngư hiểu ngay, Từ Tử Sung đúng là đa nghi, sợ cô lừa cậu sao?

Huấn luyện viên giục Từ Tử Sung đi làm thủ tục.

“Nhắn tin đi, mình lên máy bay đây.”

“Được.”

Từ Tử Sung lên máy bay, cất hành lý rồi mới mở di động ra xem. Hạ Mộng Ngư gửi cho cậu mấy tin nhắn liền.

Hạ Mộng Ngư:Chú ý an toàn… Tự chăm sóc mình cho tốt… Phải nhớ mình thật nhiều đấy!

Từ Tử Sung:Được. Máy bay sắp cất cánh rồi, mình tắt máy trước, đến nơi lại liên lạc với cậu.

Hạ Mộng Ngư:Được.

Từ Tử Sung chuẩn bị tắt máy, bên kia lại gửi đến một tin nhắn.

Hạ Mộng Ngư:Chờ chút, hỏi cậu một câu.

Từ Tử Sung:Gì?

Hạ Mộng Ngư:Lúc tự sướng cậu nghĩ đến ai?

Từ Tử Sung: …

https://thuviensach.vn

Vốn dĩ là không nghĩ đến ai cả, nhưng sau khi bị Hạ Mộng Ngư hỏi chuyện này, e là Từ Tử Sung không muốn nghĩ đến Hạ Mộng Ngư cũng khó.

Đệt mợ.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Hai ngày nghỉ đợt Quốc khánh trôi qua rất nhanh, đám học trò lại phải quay lại guồng quay thường ngày.

Từ Tử Sung dần thích ứng được với chương trình tập luyện ở Nhật Bản. Bình thường Hà Mộng Ngư sẽ không quấy rầy cậu, hai người chỉ tranh thủ lúc ăn cơm để tán gẫu đôi ba câu.

Trận đấu đã định vào đêm mùng bốn tháng Mười. Đây là trận đấu chuyên nghiệp Từ Tử Sung thi trong khuôn khổ giải quyền anh WBC. Vậy là sau một tháng chuẩn bị, chín giờ tối Tokyo, tám giờ tối Bắc Kinh, cậu sẽ bắt đầu con đường thi đấu chuyên nghiệp của mình.

…

Vì là ngày nghỉ Quốc khánh, nhà trường vẫn còn có chút xót thương cho hội Mười hai, bởi thế chỉ có một tiết tự học tối.

Bảy giờ ba mươi phút, vừa hết tiết tự học, Hạ Mộng Ngư tức tốc chạy ra khỏi lớp, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của chúng bạn, cô dùng tốc độ tên lửa lao ra cổng trường, bắt một chiếc taxi để về nhà. Kiểu gì cũng phải về nhà trước tám giờ.

Hạ Mộng Ngư sợ bố mẹ phát hiện ra điểm khác thường của mình, nên cô đứng thở hồng hộc ngoài cửa một lúc cho xuôi hẳn rồi mới dám mở cửa.

Bố mẹ đang xem tivi, hai người đó còn chẳng ngước mắt lên nhìn Hạ Mộng Ngư lấy một cái, chỉ thuận miệng hỏi han cô hai ba câu rồi lại tập

https://thuviensach.vn

trung xem phim…

Hạ Mộng Ngư thấy mình đúng là cả nghĩ rồi, bố mẹ cô đâu có tỉ mỉ như vậy, làm sao mà nhìn ra được cô chạy tới mức nhễ nhại mồ hôi, hít thở dồn dập…

“Con vào phòng làm bài đây.”

“Trong tủ lạnh còn đồ ăn đấy, đói thì lấy mà ăn nhé.”, mẹ nói.

“Vầng, con biết rồi, con chưa đói.”

Hạ Mộng Ngư chậm rãi vào phòng. Cửa vừa đóng, cô liền quăng luôn ba lô xuống đất, bổ nhào lên giường, lôi di động ra, đeo tai nghe rồi gọi video call cho huấn luyện viên của Từ Tử Sung.

Video hiện ra, trong tai nghe truyền ra những tiếng ồn ào náo nhiệt, quả thật còn sôi nổi hơn cả mấy quán bar.

“Thế nào rồi ạ? Đã bắt đầu chưa ạ?”, Hạ Mộng Ngư vội vàng hỏi.

Thật ra huấn luyện viên cũng không nghe rõ Hạ Mộng Ngư nói gì, nhưng chắc chắn là có liên quan đến Từ Tử Sung, vì thế ông liền xoay màn hình, nhắm thẳng lên sàn đấu.

…

Bầu không khí của một trận đấu quyền anh ở Nhật Bản hoàn toàn không giống như ở Trung Quốc. Ở Nhật Bản, công nghiệp quyền anh cực kỳ phát triển, hơn nữa còn có liên hệ mật thiết với trào lưu của giới trẻ. Một trận đấu của họ có sức ảnh hưởng cực lớn, trận nào cũng được tổ chức ở nhà thi đấu mấy vạn ghế ngồi, thu hút đông đảo những người trẻ tuổi.

Hạ Mộng Ngư chưa bao giờ thấy một trận đấu quyền anh nào sôi động như thế ở trong nước, quá nhiều người theo dõi. Tiếng nhạc vang dội, đèn

https://thuviensach.vn

chiếu sáng đến chói mắt.

Từ Tử Sung và đối thủ của cậu đều đã vào sàn thi đấu, đang đứng đợi trận đấu bắt đầu. Đối phương mặc bộ chiến bào màu đỏ, còn Từ Tử Sung mặc màu đen, giống hệt bộ chiến bào mà cậu mặc trong lần đầu Hạ Mộng Ngư nhìn thấy.

Từ Tử Sung cúi đầu, chiếc mũ hơi che đi tầm mắt cậu, nhưng vẫn đủ để người khác cảm nhận được sự nóng bỏng và kiên định trong ánh mắt cậu. Thần thái của cậu quá đỗi tự nhiên, khí thế bức người, toàn thân như được phủ trong khát vọng chiến thắng. Chỉ những lúc ở trên sàn thi đấu, Từ Tử Sung mới có thể không chút che giấu con người mình, cái cuồng dã nguyên thủy, sự hiếu thắng khôn cùng, tinh thần bất khuất trước uy quyền, dám khiêu chiến với mọi thế lực.

…

Cô nàng cheerleader uốn éo đi lên sàn đấu trong tiếng nhạc, tay giơ cao tấm biển ghi hiệp một.

Ánh sáng chói lòa, tiếng nhạc rền vang, cô nàng cheerleader gợi cảm, mọi thứ đều khiến Hạ Mộng Ngư cảm giác như chỉ trong nháy mắt mình được về lại khung cảnh ở câu lạc bộ ngầm đó, nơi lần đầu tiên cô thấy Từ Tử Sung thi đấu.

Khi đó, Từ Tử Sung chỉ thi đấu ở một nơi có mấy trăm người xem mà thôi, còn hiện tại, cậu đã đứng ở nơi có hàng vạn khán giả, và giao chiến với quyền thủ hàng đầu thế giới.

Cẩn thận tính toán, cũng mới chỉ có mấy tháng, vậy mà cuộc sống của họ đã thay đổi quá nhiều.

Quyền vương ở thế giới ngầm nay đã tìm được con đường của mình.

https://thuviensach.vn

Hai người từng không vừa mắt nhau nay lại yêu nhau.

Trong phút chốc, hai mắt Hạ Mộng Ngư ướt nhòe, cô cảm thấy lồng ngực mình như đang rực cháy. Cô vô cùng tự hào vì Từ Tử Sung. Cậu là vinh quang của cô, là niềm kiêu hãnh của cô.

Tiếng nhạc dừng lại, toàn bộ không gian yên tĩnh lại, trọng tài cất còi.

Tấm áo choàng đen rơi xuống, trận đấu bắt đầu.

…

Bốn trận đấu đầu tiên trong tháng Mười của Từ Tử Sung đã qua, mấy trận đấu tiếp theo của cậu đều ở châu Âu, cậu còn chưa có nhiều thời gian thích ứng với múi giờ ở đó thì đã lại phải bay sang châu Phi tập huấn.

Múi giờ ở châu Âu và Trung Quốc chênh lệch quá nhiều, ban ngày Hạ Mộng Ngư phải đi học, thời gian cả hai cùng rảnh rất ít, chỉ tranh thủ nói với nhau được đôi ba câu về tình hình của nhau, hễ có cơ hội là lại gọi video call cho nhau, chỉ vì để được nhìn thấy nhau một chút.

Nhân lúc ăn cơm ở một cửa hàng có wifi, Hạ Mộng Như gọi video call cho Từ Tử Sung. Vì giờ nghỉ trưa chỉ có gần một tiếng, thế nên Từ Tử Sung cũng vì một lần gặp Hạ Mộng Ngư mà đặt báo thức dậy.

Hiện giờ, Từ Tử Sung đang ở Pháp, bên đó còn chưa tới bảy giờ sáng. Cậu mơ màng tỉnh dậy, vừa mở mắt đã nhận được cuộc gọi của Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư đang ăn gì đó, chắc là không ngờ cuộc gọi được kết nối nhanh như vậy nên vẫn còn đang ăn một cách say mê, vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn.

Từ Tử Sung không nhịn được cười, chỉ muốn giơ tay véo má cô.

https://thuviensach.vn

“Ăn gì đấy?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Pizza!”, Hạ Mộng Ngư hưng phấn nói: “Mình thích pizza ở quán này cực, đúng chuẩn Ý!”

“Sao cậu biết?”

Từ Tử Sung còn chưa tỉnh ngủ hẳn, cậu nhắm mắt tựa vào đầu giường, bâng quơ nói: “Cậu đã đến Ý đâu.”

Hạ Mộng Ngư câm nín, Từ Tử Sung này đúng là không biết nói chuyện gì cả!

“Mình thấy họ làm theo đúng công thức chuẩn, với lại người ta còn dùng loại lò gạch nướng củi ấy.”, Hạ Mộng Ngư than thở: “Khó lắm mới gọi được một cuộc mà cậu lại làm mình bực mình, cậu ở châu Âu thì sướng rồi.”

Từ Tử Sung vẫn dựa vào đầu giường, nhắm hai mắt nghe Hạ Mộng Ngư nói. Cậu không giấu nổi nụ cười bên môi, cậu cảm thấy, không có gì ấm áp mà hạnh phúc hơn là mới sáng sớm thức dậy đã được nghe Hạ Mộng Ngư càm ràm bên tai.

“Sau này mình đưa cậu đi Ý ăn pizza được không?”, Từ Tử Sung mở mắt nhìn Hạ Mộng Ngư trên màn hình, rồi dịu dàng nói: “Cậu muốn ăn gì mình cũng đi cùng cậu.”

Hạ Mộng Ngư vốn đang giận dỗi, vừa nghe Từ Tử Sung nói thế thì lập tức hớn hở, “Được!”

Từ Tử Sung tỉnh hẳn, cậu đến cạnh cửa sổ, kéo bức rèm ra, cho Hạ Mộng Ngư ngắm nhìn cảnh sắc thành phố.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vừa ăn vừa kích động nhìn vào màn hình. Đây chính là nước Pháp, là Paris, là nơi cô muốn đến nhất.

“Cậu nhất định phải ngồi ăn bánh sừng bò trên đường phố Paris, ở những quán cà phê ngoài trời ấy! Sau đó nói cho mình biết có ngon hay không đấy! Một trong những ước mơ của đời mình chính là ăn bánh sừng bò ngay đầu đường phố Paris.”

Từ Tử Sung cười, “Ước mơ của cậu, sao mình có thể thực hiện trước được?”

“Không sao, mình không ngại!”

“Có cơ hội bọn mình cùng ăn, được không?”

“Được!”, Hạ Mộng Ngư kích động nói: “Bọn mình hẹn thế rồi nhé, không ai được ăn trước đâu đấy, nhất định phải đi cùng nhau.”

“Được.”

Từ Tử Sung chuẩn bị đi rửa mặt, Hạ Mộng Ngư vẫn tiếc không muốn cúp điện thoại.

“Cậu bảo bọn mình bây giờ có phải là đang yêu xa không?”, Hạ Mộng Ngư mếu máo hỏi.

“Không, nửa tháng nữa là mình về nước rồi.”, Từ Tử Sung nói tiếp, “Về với cậu.”

“Được rồi…”

…

Hạ Mộng Ngư vẫn không muốn tắt máy, cô lại tìm chuyện để nói: “Sáng cậu ăn gì?”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung biết suy nghĩ của Hạ Mộng Ngư, cậu kiên nhẫn nói: “Lát nữa xuống ăn buffet ở khách sạn, ăn xong thì đi tập.”

“Wow, cậu ở khách sạn nào đấy? Bếp trưởng là ai? Bữa sáng ở khách sạn đấy thế nào?”

Từ Tử Sung cười nói: “Để mình hỏi nhân viên khách sạn, mai sẽ nói cho cậu nhé. Giờ mình đi rửa mặt đây, không lát nữa lại đi muộn.”

Đã mấy ngày rồi Hạ Mộng Ngư không được gặp Từ Tử Sung, cô nàng mếu máo nhìn Từ Tử Sung, rơm rớm nước mắt, “Hay là cậu cầm di động theo đi, cho mình nhìn cậu rửa mặt? Thế cũng không làm mất thời gian mà.”

“Cậu nhớ mình đến thế này cơ à?”

Hạ Mộng Ngư gật đầu thật mạnh.

Từ Tử Sung cười, đúng là không biết phải làm gì với Hạ Mộng Ngư. Nhưng mà khó có dịp Hạ Mộng Ngư quấn quýt cậu như vậy, sao cậu có thể từ chối được. Bình thường Hạ Mộng Ngư chỉ thích học, luôn luôn từ chối gọi video call với cậu chỉ vì phải làm bài, khó có lúc nào Từ Tử Sung có cảm giác thành tựu của một cậu bạn trai như lúc này.

“Được không?”, Hạ Mộng Ngư tiếp tục nhìn Từ Tử Sung bằng vẻ mặt chờ mong.

“Được.”

Từ Tử Sung cầm di động đi vào phòng tắm, đặt di động lên trước bồn rửa mặt, bắt đầu đánh răng, rửa mặt, rồi cạo râu.

Không thể không nói, thật sự là rất ngượng…

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư chăm chú nhìn Từ Tử Sung rửa mặt, lúc thấy Từ Tử Sung cạo râu, cô nàng trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: “Uôi, cậu biết cạo râu cơ á!”

Tay Từ Tử Sung run lên, suýt nữa làm xước mặt…

“Mình là đàn ông, đương nhiên biết cạo râu rồi.”, Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói.

“Mình nghĩ học sinh cấp ba sẽ không cạo râu… Tại vì còn nhỏ mà.”

“Mình không nhỏ… Mình lớn rồi.”

Không biết vì sao, Hạ Mộng Ngư lại cảm thấy đề tài chuẩn bị chệch sang hướng khác rồi. Cô phát hiện ra dạo gần đây Từ Tử Sung ngày càng hay nói mấy chuyện đen tối. Có thể thấy, dáng vẻ điềm đạm ngày thường của cậu chỉ là giả vờ mà thôi, thật ra là cực kỳ đen tối!

Hạ Mộng Ngư không nói gì nữa, chỉ tiếp tục nhìn Từ Tử Sung cạo râu. Cô cảm thấy tim mình cứ như đang nhảy nhót vậy. Ánh mắt cô chuyển từ cằm xuống yết hầu của cậu, dịch tiếp xuống nửa người để trần.

Haiz, Hạ Mộng Ngư thầm thở dài, Từ Tử Sung này đúng là muốn mê hoặc cô đây mà!

Lúc quay đầu lại, Từ Tử Sung bắt gặp Hạ Mộng Ngư đang chống hai tay dưới cằm, nhìn mình bằng vẻ mặt hết sức đờ đẫn. Tâm trạng của cậu bất chợt trở nên phức tạp, không biết vui hay buồn.

“Cậu nhìn mình như thế làm mình có cảm giác như đang làm trai bao.”

Hạ Mộng Ngư nặng nề thở dài một hơi, “Nếu cậu mà làm trai bao thì chắc chắn sẽ là số một luôn! Không đúng, kiểu như cậu không nên gọi là số

https://thuviensach.vn

một, mà phải gọi là vua của bóng đêm mới đúng… Chính là cái kiểu mà có thể vờn các quý bà giàu có trong tay, làm cho mấy bà đấy khuynh gia bại sản, đến cuối cùng vẫn không chiếm được cậu, chỉ có thể đau lòng đến nỗi tự sát thôi!”

“Hạ Mộng Ngư, cậu nên cảm thấy may mắn vì giờ mình không ở cạnh cậu.”

“Hả? Sao lại thế?”, Hạ Mộng Ngư nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì mình sẽ đẩy cậu vào tường, bịt cái miệng của cậu lại, cho cậu khỏi phải nói linh ta linh tinh.”, Từ Tử Sung sầm mặt nói.

Đầu óc cô nàng này lúc nào cũng cứ nghĩ mấy chuyện vớ vẩn, lại đi so sánh cậu với trai bao, đúng là thèm đòn mà.

“Mỗi ngày cậu ảo tưởng những gì về mình?”, Từ Tử Sung liếc mắt nhìn Hạ Mộng Ngư, “Cậu cứ thế là mình sẽ nghĩ cậu đang ra ám hiệu với mình đấy.”

Hạ Mộng Ngư cười gượng hai tiếng rồi nói: “Đây chẳng phải là mình đang khen cậu sao?”

Từ Tử Sung bất đắc dĩ thở dài một hơi rồi lấy khăn lau bọt cạo râu trên mặt.

“Từ Tử Sung…”

“Ơi?”

“Cậu có thể đáp ứng một nguyện vọng của mình không?”

“Có thể.”, Từ Tử Sung đáp không chút do dự.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư sửng sốt hỏi: “Sao cậu không hỏi là nguyện vọng gì mà đã đồng ý rồi?”

“Bởi vì chuyện mình không làm được thì cậu sẽ không yêu cầu, chuyện mình làm được thì mình tuyệt đối không từ chối.”

…

“Nói đi.”, Từ Tử Sung nói.

“Mình nói thật đấy nhé!”

“Ừ.”

“Cậu không được mắng mình!”

“Ừ.”

“Cậu có thể cạo râu trước mặt mình một lần không?”

Từ Tử Sung quay đầu nhìn Hạ Mộng Ngư với ánh mắt khó hiểu. Rốt cuộc trong đầu cô đang nghĩ gì vậy?

“Ở trên không mặc áo… Ở dưới quấn khăn tắm… Được không? Được không, được không, được không?”

Từ Tử Sung cảm thấy vô cùng đau đầu, thế này nghĩa là thật sự coi cậu là trai bao đây mà.

“Được.”, Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói: “Cậu vui là được rồi.”

“Yes!”

Hạ Mộng Ngư kích động đến nỗi thiếu điều nhảy cẫng lên mà thôi. Từ Tử Sung thấy cô vui tới mức ấy thì cười, “Cậu ăn ngon miệng nhé, mình tắt máy trước, mai lại gọi.”

https://thuviensach.vn

“Đừng mà, cậu cứ đặt điện thoại ở bên cạnh ấy, mình không quấy rầy cậu đâu, mình chỉ nhìn cậu thôi là được rồi, đâu có phí thời gian của cậu.”

“Mình đi vệ sinh cậu cũng muốn nhìn sao?”

Hạ Mộng Ngư nhất thời không biết nói gì để chống chế, trong lòng vô cùng phức tạp, hơi hơi do dự. Thật ra cũng không phải là không thể nhìn mà, nhưng chỉ sợ nhìn rồi lại xấu hổ…

Từ Tử Sung không ngờ Hạ Mộng Ngư lại do dự. Không phải là cô nàng muốn nhìn thật đấy chứ? Bỗng nhiên, Từ Tử Sung nghi ngờ, liệu có phải cậu yêu phải một cô bạn gái quái dị hay không?

“Nhé?”, Hạ Mộng Ngư dò hỏi.

“Hạ Mộng Ngư, cậu đừng có thể hiện trong điện thoại, tốt nhất là lúc đứng trước mặt mình, cậu đừng có hoảng đấy.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, bỗng nhiên lại thấy sờ sợ.

“Tháng sau thôi là mình về nước rồi.”, Từ Tử Sung lại nói.

Mẹ kiếp.

Hạ Mộng Ngư lập tức nũng nịu: “Mình cúp đây, mai gặp, yêu cậu, muah, tạm biệt!”

Đầu bên kia nhanh chóng cúp máy, Từ Tử Sung dở khóc dở cười đặt di động xuống.

Con thỏ tinh này…

…

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư tắt cuộc gọi với Từ Tử Sung rồi mới phát hiện ra mấy tin nhắn mới. Cô mở ra xem, đều là của Hạ Dạ Dương.

Tính ngày thì Hạ Dạ Dương cũng đã ra nước ngoài được gần một tháng, không biết cậu ta thế nào rồi.

Bây giờ là trưa ở Bắc Kinh, Hạ Dạ Dương ở Mĩ, chênh lệch đến cả mười hai tiếng, vậy thì chắc bên kia đang là nửa đêm. Nửa đêm mà còn gửi tin nhắn, Hạ Mộng Ngư nghi ngờ cuộc sống của Hạ Dạ Dương ở bên đó không ổn chút nào…

Hạ Dạ Dương:Cậu đang làm gì đấy? Đang học bài à?

Hạ Dạ Dương:Tôi không ngủ được, dạo này ngủ không được ngon giấc.

Hạ Dạ Dương:Hạ Mộng Ngư, tôi cứ cảm giác bố mẹ đang giấu tôi cái gì đấy. Cậu có biết đã xảy ra chuyện gì không?

Hạ Dạ Dương:Sống ở nước ngoài chẳng tự do tự tại chút nào cả, hoàn toàn khác với cuộc sống của bọn mình ở trong nước.

Hạ Dạ Dương:Tôi biết vì sao ra nước ngoài mọi người đều yêu rồi, tại vì ở đây rất cô đơn… Không, là rất cô độc. Thân tha hương, lòng chênh vênh, cảm giác cứ như bị bỏ rơi vậy.

Hạ Dạ Dương:Tôi nghĩ đến những lời cậu từng nói với tôi trước đây, dạo này, đêm nào tôi cũng tự hỏi, tôi là ai.

Hạ Dạ Dương:Tôi rất nhớ nhà, rất nhớ cậu.

…

Hạ Mộng Ngư thở dài một hơi, quyết định không trả lời.

https://thuviensach.vn

Tuần trước, bố Hạ Mộng Ngư mới chuyển công tác, được điều đến làm lãnh đạo một tiểu ban giáo dục nhỏ, trên cơ bản thì chẳng có hi vọng gì, chỉ chờ ngày về hưu mà thôi. Có điều, đây cũng coi như là việc cuối cùng mà bố Hạ Dạ Dương có thể giúp bố cô rồi. Xem tình hình thì chắc là sớm hay muộn chú Hạ cũng sẽ bị xử lý.

Bão bùng sắp đến, tất cả chỉ là đang chờ lúc mà thôi.

Nghĩ đến cuộc sống sau này của Hạ Dạ Dương, Hạ Mộng Ngư lại cảm thấy lòng rất nặng nề, không biết nên trả lời cậu ta như thế nào. Cô không muốn nói dối cậu ta, bởi vì cô cảm thấy, cô càng giấu cậu ta thì cậu ta lại càng tội nghiệp hơn. Nhưng cô cũng không thể nói sự thật cho cậu ta được, bằng không, dựa vào tính cách của Hạ Dạ Dương, thể nào cậu ta cũng lập tức về nước. Vậy thì uổng công chú Hạ suy nghĩ cho cậu ta rồi.

Càng nghĩ, Hạ Mộng Ngư càng rối. Cô quyết định tắt di động, ăn cho xong rồi về trường.

Mỗi người đều có một con đường phải đi, đều có vấn đề mà bản thân phải tự giải quyết. Trong chúng ta, chẳng ai cứu rỗi được ai cả. Muốn thay đổi đường đời của người khác, kết quả vẫn thường là cuộc sống của cả hai đều đảo lộn.

Hạ Mộng Ngư hiểu đạo lý này, vậy nên cô chỉ còn cách im lặng, và cầu nguyện cho Hạ Dạ Dương có thể kiên cường hơn.

…

Chớp mắt đã đến cuối tháng Mười một.

Trận đấu cuối cùng ở châu Âu của Từ Tử Sung đã kết thúc, cậu chuẩn bị về nước để tập trung cho trận giành ngôi vô địch vào hai tháng tới.

Lúc Từ Tử Sung đi là đầu thu, lúc cậu về, trời đã dần sang đông.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vốn định ra sân bay đón cậu, nhưng chuyến bay của Từ Tử Sung hạ cánh vào lúc tối muốn, cô thật sự không có cách nào để trốn bố mẹ mà đi được.

Dạo gần đây, bố mẹ rất để mắt đến Hạ Mộng Ngư. Nhất là bố cô! Từ sau khi chuyển công tác, ngày nào ông cũng than thở, nói cái gì mà đời ông thế là xong rồi, không còn hi vọng gì nữa rồi, chỉ còn biết gửi kì vọng vào Hạ Mộng Ngư, Hạ Mộng Ngư nhất định phải đỗ Thanh Hoa. Ngày nào cũng lặp đi lặp lại mấy câu nhàm chán đó, Hạ Mộng Ngư nghe mà lỗ tai sắp đóng kén đến nơi. Lại nói, không biết có phải vì nhàn hơn không, mà bố cô bỗng trở nên cực kỳ quan tâm đến sinh hoạt của cô. Lúc nào ông cũng hỏi cô làm bài đến đâu rồi, ở trường có ổn không, hoặc mấy chuyện linh tinh khác. Mà điều quá đáng nhất chính là, ngày nào bố cũng lái xe đưa đón cô, bố bảo, con gái đi về buổi tối không an toàn. Bỗng dưng bố biến thành một ông bố tốt, báo hại Hạ Mộng Ngư muốn rủ Phạm Tiểu Kiều đi uống trà sữa cũng khó.

Hạ Mộng Ngư chỉ còn cách hẹn Từ Tử Sung đến sớm để gặp nhau ở cổng trường.

Sáng thứ Hai, Hạ Mộng Ngư vẫy tay chào bố, nhìn theo chiếc xe dần đi xa của bố rồi mới gọi điện cho Từ Tử Sung.

“Bố mình đi rồi, cậu có thể xuất hiện ngay.”, Hạ Mộng Ngư kích động nói.

“Đang mua trà sữa cho cậu, chờ một chút, đến ngay đây.”

“Được đấy!”, Hạ Mộng Ngư vui vẻ nói: “Mình muốn uống loại bốn mùa…”

“Mình nhớ mà, trà sữa trân châu bốn mùa, ba phần ngọt, thêm đậu đỏ, đúng không?”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi: “Sao cậu biết mình thích vị đấy?”

“Cậu nói một lần rồi. Lần đấy Từ Tang tặng trà sữa cho mình, không phải cậu nói thế à?”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, chuyện đó đã lâu lắm rồi.

“Nói một lần là nhớ á?”, Hạ Mộng Ngư tủm tỉm cười hỏi.

“Ừ.”

“Wow, cậu không để mình vào mắt, hóa ra là đặt vào tim rồi!”*

*Ý HMN là: Hồi đấy hai người vẫn còn đang có vẻ ghét nhau, nhưng hóa ra là lúc đó TTS đã thích cô nàng rồi.

Hạ Mộng Ngư vừa nói vừa đi về phía cổng trường, định bụng đứng chờ Từ Tử Sung ở một góc dễ nhìn.

Có điều, cô vừa ngẩng đầu thì lập tức nhìn thấy cảnh tượng khiến cô nghẹn họng.

“Cậu là bạn gái mình, đương nhiên phải đặt cậu vào tim rồi.”, Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói.

“Đệt…”

Hạ Mộng Ngư không kìm được tiếng chửi, quên luôn cả hình tượng nữ thần trước mặt Từ Tử Sung.

“Shit…”

Từ Tử Sung nhíu mày, cậu hỏi: “Sao đấy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Hạ Mộng Ngư không nói gì.

https://thuviensach.vn

Điều này làm Từ Tử Sung có chút sốt ruột, cậu vội nói: “Mình đến ngay đây, cậu đừng có đi đâu đấy.”

“Không, không, không, mình không sao…”

Lúc này Hạ Mộng Ngư mới bình tĩnh lại được sau cơn hoảng loạn. Cô cầm di động, ngẩng đầu nhìn biểu ngữ to đùng trước cổng, sau đó là màn hình LED cách đó không xa, tâm trạng bỗng trở nên cực kỳ phức tạp.

“Từ Tử Sung… Mình cảm thấy, hôm nay cậu mà đến trường thì có thể sẽ mất vui đấy.”

“Tại sao?”, Từ Tử Sung vẫn lo Hạ Mộng Ngư xảy ra chuyện gì đó, vì vậy cậu vẫn chạy nhanh về phía cổng trường, “Mình đến ngay đây, cậu đừng sốt ruột.”

“Mình không sốt ruột… Là chuyện của cậu.”

Không phải Hạ Mộng Ngư đã xảy ra chuyện gì, Từ Tử Sung yên tâm rồi.

“Chuyện của mình sao?”, giọng cậu dịu xuống.

“Cậu đến thì biết…”

“Đệt.”

Từ trong điện thoại của Hạ Mộng Ngư và từ sau lưng cô đồng thời truyền đến một giọng nói.

Hạ Mộng Ngư quay đầu, nhìn thấy một Từ Tử Sung đã lâu không gặp.

Từ Tử Sung cầm di động, ngẩng đầu nhìn lên trên.

https://thuviensach.vn

Đã lâu không gặp, tóc Từ Tử Sung hình như dài ra một chút, thân hình cũng cường tráng hơn so với trước khi đi. Cậu mặc một chiếc áo khoác bomber đen, trông chững chạc hơn những người xung quanh rất nhiều, dường như đã dần có nét cuốn hút của một người đàn ông rồi.

Mẹ kiếp, sao lại đẹp trai thế, Hạ Mộng Ngư nghĩ.

Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư cùng tắt điện thoại, hai người liếc nhau, sau đó lại cùng ngẩng đầu nhìn biểu ngữ đỏ rực ở trước cổng.

Chúc mừng học trò Từ Tử Sung của trường ta vừa đạt được thành tích xuất sắc ở giải đấu quyền anh WBC.

Cách chỗ biểu ngữ không xa là màn hình LED của trường, trên đó đang phát hình ảnh trận đấu của Từ Tử Sung, bên cạnh còn để chữ "Trò Từ Tử Sung trường ta".

Đúng vào giờ đến trường, số lượng học sinh xuất hiện ngày càng đông. Lúc đi ngang qua Từ Tử Sung, ai cũng liếc lên màn hình LED rồi lại liếc nhìn cậu. Ai nấy cũng nhỏ giọng bàn tán, vừa nói vừa đi vào trường.

"Cậu sắp nổi tiếng rồi.", Hạ Mộng Ngư đeo vẻ mặt vui sướng khi nhìn người khác gặp họa.

Từ Tử Sung cau mày, không còn lời nào để nói. Cậu đưa trà sữa cho Hạ Mộng Ngư rồi bất đắc dĩ nói: "Cậu áp tay vào đây cho ấm đã."

"Ừ.", Hạ Mộng Ngư liếc nhìn đám người cứ chỉ trỏ họ, cô nhỏ giọng nói: "Mình thấy bọn mình cứ vào đi, vào lớp trước, chứ cứ đứng đây làm cảnh cho chúng nó ngắm đấy…"

Ai nhìn thấy Từ Tử Sung cũng đều dừng chân lại trong chốc lát, nếu không vì sợ cái ánh mắt sắc lẹm như kiếm của cậu thì nhiều người đã lao vào xin chụp ảnh cùng rồi.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung gật đầu, xem ra đành phải tìm lúc khác để ở riêng với Hạ Mộng Ngư rồi, chứ cứ bị nhìn chằm chằm thế này thật không thoải mái.

“Đi.”

Có điều, ở trong lớp, tình hình cũng chẳng khá hơn là bao. Từ Tử Sung vừa bước chân vào lớp đã bị bọn con trai vây quanh.

“Sung ca đỉnh ghê!”

“Quá đỉnh! Bọn tôi vừa xem ông thi xong, định mệnh, ông đúng là thần tượng của tôi!”

“Chuẩn, mà sao ông lại giấu giếm bọn tôi thế chứ! Học cùng nhau ba năm mà không biết ông có ngón nghề đấy!”

“A a a, không được, lần sau ông thi, bọn tôi phải đi xem trực tiếp mới được!”

“Bạn tốt à, tặng vé nhé, tặng vé nhé!”

Hạ Mộng Ngư vốn đứng cạnh Từ Tử Sung, thế mà giờ đã bị đám đông vây quanh Từ Tử Sung ẩn sang một bên. Nhìn Từ Tử Sung bị quây giữa một đám người, Hạ Mộng Ngư chỉ đành bất đắc dĩ hút một ngụm trà sữa.

Tâm trạng của cô giờ khá phức tạp, có cảm giác như bảo bối mình giấu trong nhà bị người khác phát hiện ra, nhưng cũng có cảm giác hãnh diện. Haiz, xem ra làm bạn gái của người nổi tiếng cũng không dễ gì.

Phải rộng lượng, thật rộng lượng. Hạ Mộng Ngư tự nhủ.

…

Ở trong trường, hiện giờ Từ Tử Sung đã hoàn toàn trở thành người nổi tiếng. Vài ngày sau đó, hầu như trong mọi câu chuyện của mọi người đều

https://thuviensach.vn

có Từ Tử Sung. Bỗng chốc, cậu trở thành nhân vật nổi tiếng trước nay chưa từng có ở trường.

Số lượng học sinh quan tâm đến quyền anh bỗng nhiên tăng vọt, ngày nào cũng thấy có người bàn luận Từ Tử Sung đỉnh thế nào, thi đấu lợi hại ra sao. Lúc đến trường, họ thảo luận về cậu, giờ giải lao lại nói về cậu, thậm chí, giờ giải lao còn có rất nhiều người kéo nhau đến nhìn Từ Tử Sung.

Một trong số đó có Lý Tử Viễn, ngày trước bị Từ Tử Sung đánh không ra hồn người, thế mà giờ, chuyện đó lại trở thành niềm tự hào của cậu ta. Cậu ta – Lý Tử Viễn, chính là người bị quyền vương đánh! Không, cậu ta – Lý Tử Viễn, chính là người đã đánh quyền vương, chính miệng quyền vương đã thừa nhận trước mặt thầy giám thị!

A14 giờ quả đã trở thành một điểm du lịch của trường, mà Từ Tử Sung chính là cảnh sắc của điểm du lịch ấy.

Hạ Mộng Ngư vẫn hay nói đùa, có nên treo một cái biển thu tiền hay không, chưa biết chừng cô lại có thể làm giàu được.

Có điều, Hạ Mộng Ngư mới hớn hở được hai ngày thì đã cảm thấy bất an. Càng ngày cô càng nhận thấy có điều bất thường.

Lúc đầu, mọi người đều chỉ tò mò về Từ Tử Sung, nhưng dù có tò mò đến mấy thì cũng không thể ngày nào cũng đến nhìn được. Dần dần, người đến xem ít đi, cuối cùng chỉ còn lại hội con gái… Hơn nữa, đám con gái đó đều cực kỳ cứng đầu, ngày nào cũng đến, thậm chí có đứa còn coi Từ Tử Sung là idol để theo đuổi nữa. Vậy nên, trên cơ bản là giờ giải lao nào cũng có mấy đứa con gái đến ngắm Từ Tử Sung, thỉnh thoảng có vài thằng con trai không rõ giới tính nữa.

Mẹ kiếp, Từ Tử Sung này, đúng là giết hết không tha!

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư rất căng thẳng, không ổn rồi, hiện giờ cả trường đều đang nhớ nhung bảo bối của cô!

Trước đây, đúng là Từ Tử Sung chưa được tung hô, nhưng từ hồi đó đã sát gái rồi. Giờ hoóc môn nam tính bay tứ tung như thế, càng làm cho đám con gái không chịu nổi, có đứa nhìn thấy cậu còn hét ầm lên nữa.

Ngày nào Hạ Mộng Ngư cũng lên cơn ghen, chỉ hận không thể khoét mắt những đứa kia ra, cho hết nhìn Từ Tử Sung của cô.

Đó là của cô, của cô, của cô! Cả người Từ Tử Sung đều là của Hạ Mộng Ngư cô!

Đám học sinh Mười hai còn đỡ, vì đang bận ôn thi, lại học cùng Từ Tử Sung hai năm rồi nên cảm giác tò mò không nhiều, vậy nên hầu như mọi người vẫn vậy. Học sinh Mười một cũng đỡ, những đứa yêu sớm thì cũng đã yêu được một năm rồi, đứa không muốn yêu thì chỉ học và học. Còn đám học sinh lớp Mười thì chỉ nghĩ đến yêu đương.Vừa lên cấp Ba, đứa nào đứa nấy tinh thần phấn chấn, không vội vàng chuyện học hành, vẫn cảm thấy cấp Ba dễ thở, thế nên chúng là thành phần si mê Từ Tử Sung điên cuồng nhất.

Lúc này, Hạ Mộng Ngư thật sự rất nhớ Hạ Dạ Dương.

Nếu Hạ Dạ Dương ở đây thì tốt rồi, đám con gái xinh xắn ở khối Mười sẽ bám lấy cậu ta, chứ chẳng rảnh mà đến quấy rầy Từ Tử Sung.

Mà điều đáng ghét nhất là, ngày nào bố cô cũng đến đón, cô chẳng có thời gian ở một mình với Từ Tử Sung, ngộ nhỡ người khác nhân cơ hội cướp mất bảo bối của cô thì sao đây?

Quả nhiên, điều Hạ Mộng Ngư lo lắng nhanh chóng thành sự thật.

https://thuviensach.vn

Không quá hai ngày, đám con gái theo đuổi Từ Tử Sung bắt đầu thay đổi, không chỉ ồn ào ngoài miệng mà còn có cả hành động nữa.

Từ Tử Sung bắt đầu nhận được thư tình của con gái khối Mười.

Ngày nào cũng có đứa chạy đến gửi thư tình, tặng đồ ăn cho cậu. Có đứa tự đến, có đứa đến thay bạn thân, có đứa còn thay cả thằng bạn gay nữa.

Hạ Mộng Ngư cực kỳ bực mình, bọn trẻ con bây giờ thật đáng sợ! Không lo học, cả ngày cứ nghĩ cách tán đàn anh…

Đương nhiên Từ Tử Sung không có phản ứng gì, vẫn lạnh lùng, hờ hững như thế. Nhưng cậu càng biểu hiện như thế, lại càng khiến đám kia si mê.

Hết cách, bọn con gái cấp Ba thích những anh chàng lạnh lùng, thích cảm giác bị chà đạp!

Mạnh Huy ngồi cạnh Từ Tử Sung, nghiễm nhiên trở thành người đưa thư, ngày nào cũng nhận thư hay Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung chẳng buồn đọc, cậu ta lại lắm chuyện giúp Từ Tử Sung phân loại…

Thư này là do một em cực xinh viết này.

Bức này do một em chân dài viết này.

Còn bức này do một em ngực to viết này.

“Ấy, còn bức này do em hoa khôi viết này.”, Mạnh Huy hưng phấn nói: “Đệch, hoa khôi của trường viết thư tình cho ông này, Sung ca lợi hại thật!”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư tai thính, vừa nghe thấy hoa khôi viết là lập tức xoay lại giật lấy phong thư trong tay Mạnh Huy.

Không thể nào, cô không tin là Từ Tang lại làm chuyện này. Cô nàng là chị em tốt của cô! Sao có thể làm chuyện đó cơ chứ! Từ Tang không phải người như thế, nhất định là có kẻ mạo danh nhằm phá hoại tình chị em tốt của cô!

Hạ Mộng Ngư mở thư ra, quả nhiên chữ ký không phải là của Từ Tang, mà là một con bé tên Bạch Phi Nhi.

Mẹ kiếp, cái tên vừa nghe đã thấy bitch rồi!

Hạ Mộng Ngư khinh!

“Ai đây?”, Hạ Mộng Ngư lạnh mặt hỏi Mạnh Huy, “Cậu bảo là hoa khôi, tôi còn tưởng là Từ Tang, định điêu hả.”

“Điêu đâu, đây là hoa khôi mới mà! Tiểu thư nhà họ Bạch mà cậu không biết sao? Bố con bé là chủ một chuỗi khách sạn, mẹ con bé là hoa hậu thế giới đấy… Đệch mợ, con bé xinh lắm, hơn Từ Tang nhiều! Hơn nữa lại cực kỳ có khí chất!”

Nói đến Bạch Phi Nhi, ai nấy cũng phải nể, dù gì cũng là người có tiếng trong trường, cũng chỉ có Hạ Mộng Ngư cả ngày chỉ biết đến học và Từ Tử Sung là chẳng hay biết gì về cô nàng.

Đám con trai trong lớp lao đến xem thư cô nàng gửi cho Từ Tử sung, sau đó đều khen cậu có phúc.

“Wow, Bạch Phi Nhi đấy, con bé xinh lắm!”

“Đúng đúng đúng, người cũng như tên, trắng nõn nà, không hổ là họ Bạch.”

https://thuviensach.vn

“Hình như còn biết đàn piano, biết múa, biết chơi violon.”

“Mong đến buổi prom cuối năm nay thế, chắc chắn nó sẽ biểu diễn.”

“Sung ca, đồng ý đi! Còn chờ cái gì nữa!”

Từ Tử Sung không chút do dự hẩy bàn tay đang đặt trên vai mình ra, mặt không biến sắc, “Cút. Không có hứng thú.”

“Tại sao? Bạch Phi Nhi mà cũng không có hứng thú á?”

“Không.”, Từ Tử Sung kiên quyết nói, tỏ rõ lập trường.

“Trong lòng Sung ca nhà mình có người khác rồi.”, Mạnh Huy cười tủm tỉm, tay khoác lên vai Từ Tử Sung.

Mọi người trêu Từ Tử Sung, cậu lại nhìn về phía Hạ Mộng Ngư.

Có điều, Hạ Mộng Ngư không đáp lại ánh mắt của cậu, cô không muốn, giờ cô đang bực.

Cô bực vì sao Từ Tử Sung lại có sức cuốn hút đến thế, cả ngày trêu hoa ghẹo bướm, đem đến cho cô bao nhiêu phiền toái.

Cô nàng hừ lạnh một tiếng, tức giận liếc cậu một cái, sau đó xoay người đi làm bài.

Không ổn rồi.

Từ Tử Sung thấp thỏm, cậu có cảm giác, con thỏ tinh này lại làm cậu phải đau đầu rồi…

Đến trưa, Hạ Mộng Ngư vẫn không nói chuyện với Từ Tử Sung, cậu hỏi bài cô, cô cũng không trả lời, mượn cô cái bút thì cô bảo không có. Từ

https://thuviensach.vn

Tử Sung hết cách, đành nhìn Phạm Tiểu Kiều với ánh mắt cầu cứu, nhưng cô nàng lại tỏ vẻ cậu tự cầu phúc đi.

Chịu rồi, con gái ghen lên là không cần biết gì hết.

…

Từ sau khi khai giảng, lịch trực nhật lại là bốn người làm một ca.

Hạ Mộng Ngư, Phạm Tiểu Kiều, Từ Tử Sung, Mạnh Huy, vừa đủ thành một nhóm. Hôm nay đến phiên họ trực nhật, tan học rồi là phải ở lại.

Hôm nay là thứ Bảy, không có buổi tự học tối, mọi người biết ngày nào Từ Tử Sung cũng phải tập luyện nên để cậu về trước.

Đúng là Từ Tử Sung vội, nhưng nhìn Hạ Mộng Ngư cứ im lặng cầm chổi quét lớp, cậu lại có chút do dự. Cậu cứ cảm thấy con thỏ tinh này đang hờn dỗi, tâm trạng đang cực kỳ không tốt. Huấn luyện quan trọng, nhưng dỗ dành bạn gái cũng quan trọng.

Có điều là cậu đã làm gì đâu cơ chứ, Từ Tử Sung cảm thấy mình đúng là vô tội mà. Không biết mình sai ở đâu, muốn dỗ cũng chẳng biết dỗ thế nào nữa…

Từ Tử Sung đi đến bên cạnh Hạ Mộng Ngư, nhẹ nhàng bảo: “Để Mạnh Huy quét lớp cho, bọn mình ra ngoài đi dạo đi.”

Mạnh Huy sửng sốt, sao lại cứ là cậu ta quét? Đã hỏi ý kiến cậu ta chưa vậy?

“Đúng đấy, để mình quét cho!”, Mạnh Huy nói.

“Không cần.”, Hạ Mộng dứt khoát từ chối.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung đang định dỗ dành Hạ Mộng Ngư tiếp thì bỗng nghe thấy hai tiếng gõ cửa.

“Từ Tử Sung.”

Một chất giọng ngọt ngào vang lên.

Mọi người đồng loạt ngoảnh ra ngoài cửa nhìn, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp đứng đó, thanh thoát, dịu dàng, không son không phấn mà vẫn đẹp động lòng người.

Không cần đoán Hạ Mộng ngư cũng biết là ai.

Còn có thể là ai cơ chứ? Hoa khôi mới – Bạch Phi Nhi đây mà…

Không thể không thừa nhận, luận về sắc đẹp thì Bạch Phi Nhi đúng là hơn người, làn da trắng nõn nà, gương mặt khả ái, khí chất xuất chúng, vừa nhìn đã biết là tiểu thư con nhà giàu.

Hạ Mộng Ngư nhìn Bạch Phi Nhi chằm chằm, ánh mắt như giấu dao.

Bạch Phi Nhi nhìn Từ Tử Sung chằm chằm, ánh mắt lấp lánh rạng ngời.

Còn Từ Tử Sung lại nhìn Hạ Mộng Ngư chằm chằm, ánh mắt chỉ một vẻ bất đắc dĩ nhưng vẫn cực dịu dàng.

Mạnh Huy và Phạm Tiểu Kiều đều nhìn đến ngây người, sau đó vội liếc nhau.

Ôi, lại là một Tu La tràng rồi!

Thật phấn khích!

Quá gay cấn!

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Hạ Mộng Ngư cảm thấy lịch sử quả như một vòng quay, lăn tới phía trước rồi lại quay về chỗ cũ. Cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc, mà cũng chỉ là chuyện mấy tháng trước mà thôi, hai cô nàng hoa khôi của cái trường này đều đến tìm Từ Tử Sung.

Số đào hoa của Từ Tử Sung này được đấy!

Nhưng Hạ Mộng Ngư chỉ cần liếc mắt nhìn cô nàng Bạch Phi Nhi này một cái là biết cô nàng sẽ không thể trở thành bạn với cô. Từ Tang bề ngoài thích ăn diện nhưng tâm hồn lại rất đơn thuần, sống cởi mở, cực kỳ bình dị, gần gũi. Cô nàng Bạch Phi Nhi này thì không, cái vẻ cao quý thanh cao của cô nàng không phải giả, nhưng cái vẻ hiền lành dịu ngoan thì đích thị là giả. Trong đáy mắt của cô nàng này có một vẻ kiêu sa không ai bì nổi, nhưng đó lại là một vẻ ngạo mạn thâm căn cố đế. Hạ Mộng Ngư đã từng nhìn thấy rất nhiều ánh mắt kiểu như vậy, dù sao thì bố cô cũng loanh quanh trong giới công chức, từ nhỏ cô đã được gặp không ít dạng người, bởi thế cô rất mẫn cảm với ánh mắt đó.

Người như vậy, thật ra chẳng biết đến những đau khổ ở đời này. Mà người chưa từng chịu khổ thì gần như rất khó có thể cảm thông được cho nỗi khổ của người khác, cho nên, dù họ có nhỏ lệ đầy vẻ thương xót, dù họ có quyên góp bao nhiêu tiền cho các loại quỹ từ thiện đi chăng nữa, thì họ vẫn là những kẻ lạnh lùng vô tình.

Có người máu nóng, nhưng cũng có người từ nhỏ đã máu lạnh.

“Bọn mình có thể tâm sự không ạ?”, Bạch Phi Nhi hỏi Từ Tử Sung.

https://thuviensach.vn

Sau đó, bốn người trong lớp chẳng ai để ý đến cô nàng.

Phạm Tiểu Kiều hí hửng đợi xem kịch hay. Mạnh Huy định nói nhưng lại bị Phạm Tiểu Kiều lườm cho một cái, sợ quá, cậu ta mím chặt miệng lại. Đành chịu thôi, Phạm Tiểu Kiều là bà cô của cậu ta mà.

Từ Tử Sung phát hiện ra tâm trạng Hạ Mộng Ngư càng không tốt, trong lòng cậu chỉ có Hạ Mộng Ngư, thế nên chẳng buồn quay đầu ra. Mọi sự chú ý của cậu đều dồn lên nhất cử nhất động của Hạ Mộng Ngư, căn bản là cậu không nghe thấy câu Bạch Phi Nhi nói. Nhưng kể cả có nghe được, Từ Tử Sung cũng sẽ không để ý, mà cũng không muốn để ý. Cậu không có chút lòng ham hư vinh thế đâu.

“Đừng quét nữa, mình có chuyện muốn nói với cậu.”, Từ Tử Sung nói với Hạ Mộng Ngư, tay giật lấy cái chổi của cô.

Hạ Mộng Ngư vẫn không nói gì, chỉ giằng lại cái chổi rồi quét lớp tiếp.

Cô hoa hậu mới nhậm chức bị quẳng sang một bên nhưng không hề thấy xấu hổ, cô nàng không phải là loại mới một chút khó khăn đã không chịu nổi, chỉ có người mỏng manh mới uất ức vì bị phớt lờ thôi. Loại người đầy tự tin như Bạch Phi Nhi căn bản sẽ không bị ảnh hưởng bởi đánh giá của người khác, thế nên đương nhiên cô nàng cũng sẽ không cảm thấy khó chịu vì bốn người kia không chịu nhìn mình.

Bạch Phi Nhi nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, cô nàng mẫn cảm nhận thấy quan hệ giữa người này với Từ Tử Sung không hề bình thường. Thế rồi cô nàng nhanh chóng nhận ra Hạ Mộng Ngư. Chẳng phải là người đại diện cho học sinh toàn trường lên phát biểu hôm khai giảng đây sao? Học sinh đứng đầu, coi như là một nhân vật lớn đi.

Cái nhìn của Bạch Phi Nhi với Hạ Mộng Ngư thoáng chút khinh thường.

https://thuviensach.vn

Ngoài thành tích học tập cao ra thì Hạ Mộng Ngư chẳng có gì đặc biệt, cũng chỉ có đám học sinh trẻ ranh mới sùng bái cô vì thành tích học tập.

Người đạt đến đẳng cấp như Bạch Phi Nhi, hoặc là đã trải đời được vài năm, biết được một mặt tàn khốc của xã hội này thì mới hiểu rằng, thành tích đâu có thể hiện cho điều gì đâu, vì xã hội này đã chẳng còn mấy người dựa vào năng lực của bản thân mà có thể thăng hạng giai cấp.

Kiểu con gái nỗ lực phấn đấu như Hạ Mộng Ngư, không cùng một đẳng cấp với cô nàng.

Thời học sinh thì còn có người để ý đến mình vì thành tích tốt, cứ đợi đến lúc tốt nghiệp rồi đi làm mà xem, cũng thường thôi. Cho dù năng lực có khá hơn người khác một chút, thì cũng vẫn nằm trong cùng một tầng lớp với nhau. Cùng lắm thì cũng chỉ được gắn cho cái mác hào nhoáng bên ngoài là thành phần trí thức, chứ chẳng thể chạm đến nổi hàng ngũ người giàu.

Mẫu con gái như Hạ Mộng Ngư, cùng lắm thì cũng chỉ có được một anh chàng một năm kiếm được độ mấy chục hoặc một trăm vạn là cùng. Mà nếu số đen, ngay cả tầm ấy cũng không đạt được, cứ nhàng nhàng mà sống hết đời thôi, chẳng có gì đáng để người ta nhớ cả. Hiện giờ Từ Tử Sung để mắt đến cô, âu cũng là vì chưa hiểu rõ sự đời, không biết rằng cậu còn có thể có được một chân trời rộng mở hơn. Đợi đến khi cậu biết đến cô nàng, nhìn thấy một thế giới bao la thì cậu sẽ biết, Hạ Mộng Ngư bình thường cỡ nào, rõ ràng là hai bàn tay trắng.

“Hạ Mộng Ngư.”, Bạch Phi Nhi như một cô công chúa, mỉm cười nhìn Hạ Mộng Ngư, lại lễ phép gật đầu với cô, “Em là Bạch Phi Nhi, chào chị, em nhớ chị từng phát biểu trước trường, em rất có ấn tượng về chị, chị tuyệt lắm.”

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu, hờ hững nhìn Bạch Phi Nhi.

https://thuviensach.vn

“Chị lại chẳng có ấn tượng gì về em cả.”

“Thế nên em phải tự giới thiệu rồi.”, Bạch Phi Nhi vẫn thong dong mỉm cười với cô: “Em muốn nói chuyện với Từ Tử Sung một chút, được không? Không ngại quấy rầy bọn chị nói chuyện chứ?”

Người bình thường giữ lịch sự sẽ nói không ngại, dù sao làm căng lên cũng không tốt cho lắm. Nhưng Hạ Mộng Ngư không phải là người bình thường.

“Không được.”

“Từ Tử Sung là của chị ạ?”, Bạch Phi Nhi vẫn bình tĩnh nói: “Chị không thể chiếm anh ấy được đúng không?”

“Nếu không thể thì ban nãy em còn hỏi chị có được không để làm gì?”

Bạch Phi Nhi nghẹn họng.

Hạ Mộng Ngư lại nhìn về phía Từ Tử Sung rồi lạnh lùng hỏi: “Mình có thể chiếm cậu không?”

“Có thể.”, Từ Tử Sung dứt khoát đáp.

“Cậu là của mình à?”

“Phải.”, Từ Tử Sung không dám do dự.

Bạch Phi Nhi sửng sốt, tình huống đang diễn ra không như cô nàng tưởng tượng. Cô nàng vẫn nghĩ Từ Tử Sung là người rất lạnh lùng, luôn lãnh đạm với con gái, nhưng nhìn thái độ này của cậu với Hạ Mộng Ngư thì có vẻ không như mọi người đồn.

Thấy Từ Tử Sung ngoan ngoãn như vậy, Hạ Mộng Ngư không giận nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng không phải vì không giận mà khí thế sẽ giảm xuống. Cô lườm Từ Tử Sung một cái, mang theo vẻ oán trách chứ không phải hờn dỗi.

“Một khi đã như vậy, em nói luôn ở đây vậy.”

Bạch Phi Nhi vốn cao ngạo, dường như biểu hiện của Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung chẳng ảnh hưởng gì đến quyết tâm của cô nàng cả.

“Đừng có khờ như thế chứ!”

Bỗng từ sau lưng Bạch Phi Nhi truyền đến một tiếng nói.

Mọi người đều ngoái ra nhìn.

Wow, là Từ Tang.

Từ Tang vốn khó chịu vì mọi người gọi con bé này là hoa khôi mới, lại thấy con bé đến bắt nạt chị em tốt của mình thì lại càng tức thêm. Cô nàng không tốt tính như Hạ Mộng Ngư mà đứng nói mấy lời vô nghĩa với con bé này.

“Anh họ.”, Từ Tang nói với Từ Tử Sung, “Không phải anh thích loại như này đấy chứ?”

“Không.”, Từ Tử Sung đáp.

“Ừm, cũng phải, ngực quá nhỏ.”, Từ Tang lắc đầu, “Mày độn thêm ngực đi rồi hẵng theo đuổi anh họ chị được chứ? Nhưng chắc là to lên thì anh họ chị cũng không thích đâu, anh họ chị hiểu biết lắm, anh ấy thích thành tích tốt cơ.”

“Ừ.”, Từ Tử Sung lại nói.

Bạch Phi Nhi sao mà không hiểu ra mấy người này đang kẻ xướng người họa chứ. Cô nàng không cần!

https://thuviensach.vn

Cô nàng đang định nói thì không ngờ Từ Tang đã gằn giọng nói: “Biến nhanh đi, đừng có phí công nữa… Chỗ này không chào đón mày. Con người tao không thích nhất là nói năng mất thời gian, bình thường vẫn thích động thủ để giải quyết cơ.”

Bạch Phi Nhi không thể tin được là Từ Tang lại thô lỗ như thế. Cô nàng không sợ người như Hạ Mộng Ngư, nhưng lại không chống chế được kiểu người như Từ Tang, dù có tức nhưng không dám để lộ ra.

“Từ Tử Sung, duyên phận giữa chúng ta sâu lắm. Anh cứ chờ đấy.”, nói xong, Bạch Phi Nhi liền ung dung rời đi.

Đợi cô nàng đi khuất, Từ Tang mới bĩu môi khinh thường.

Hạ Mộng Ngư, Từ Tang, Phạm Tiểu Kiều, ba cô gái nhìn nhau sau đó đồng thanh nói: “Bitch!”

Từ Tử Sung và Mạnh Huy đều nghẹn họng, không dám nói nửa lời.

“Sao mày lại đến đây?”, Hạ Mộng Ngư hỏi Từ Tang.

Phạm Tiểu Kiều nhấc tay, “Tao nhắn tin gọi nó đến xem kịch hay.”

“Ha ha, đúng đấy, tao phải chạy ngay sang đấy.”

Hạ Mộng Ngư không nói được gì, không hổ là chị em tốt, hứng thú cũng giống nhau đến thế là cùng.

“Nhưng mà tao cũng có chuyện tìm mày đấy.”, Từ Tang nói.

“Chuyện gì?”

Từ Tang nhìn quanh, rồi kéo Hạ Mộng Ngư ra một chỗ, nhỏ giọng nói: “Mai mày có rảnh không? Tao muốn mày đi cùng tao đến chỗ này…”

https://thuviensach.vn

“Chỗ nào?”

Từ Tang liếc nhìn những người khác, không nói gì cả.

Hạ Mộng Ngư biết Từ Tang có chuyện khó mở miệng nên nói: “Thôi được, mai nói sau, thời gian cụ thể để tối tao bảo nhé.”

“Ừ, ừ, mày đúng là bạn tốt mà.”, Từ Tang phấn khởi nói: “Đi, tao mời mày với Tiểu Kiều uống trà sữa.”

“Được, được.”, Phạm Tiểu Kiều nói luôn: “Bọn mình đi, để Mạnh Huy trực nhật cho.”

Mạnh Huy đơ người, sao lại là cậu ta? Chẳng lẽ cậu ta không bận gì sao?

“Được, các cậu đi đi, để tôi làm…”, Mạnh Huy nói.

“Bọn mày đi đi, tao có việc rồi.”, Hạ Mộng Ngư nói.

“Việc gì?”, Phạm Tiểu Kiều hỏi: “Bố mày đến đón à?”

“Không, bố tao biết hôm nay tao phải trực nhật nên sẽ đến muộn.”

“Thế còn chuyện gì quan trọng hơn đi uống trà sữa với bọn tao chứ!”, Từ Tang nói.

“Đương nhiên là có rồi…”, Hạ Mộng Ngư ngoài cười nhưng thật ra là không, cô liếc Từ Tử Sung, gần như là nghiến răng nghiến lợi mà nói: “Tao có chuyện cần nói với sát thủ diệt gái của cái trường này.”

Từ Tử Sung còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Hạ Mộng Ngư lôi ra khỏi lớp.

“Đi!”, Hạ Mộng Ngư hùng hổ nói.

https://thuviensach.vn

Phạm Tiểu Kiều và Từ Tang cùng dùng ánh mắt đầy cảm thông nhìn Từ Tử Sung, chắc là hôm nay cậu sẽ bị xử lý rồi.

…

Từ Tử Sung lại bị Hạ Mộng Ngư kéo ra khu nhà thực nghiệm.

Hai người mặt đối mặt, không nói lời nào, Từ Tử Sung mang vẻ mặt vô tội, còn Hạ Mộng Ngư thì đeo lên vẻ mặt phẫn nộ.

“Sao thế?”, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư kéo Từ Tử Sung ra đây mà chẳng nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Từ Tử Sung, dáng vẻ đầy giận dỗi.

Tuy Hạ Mộng Ngư đang tức giận, nhưng Từ Tử Sung vẫn cảm thấy cô đáng yêu.

“Cậu mà không nói gì là mình hôn cậu đấy.”

Từ Tử Sung cảm thấy cơ hội tốt thế này mà không hôn thì quả là lãng phí.

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng ngẩng lên. Cô hung dữ nhìn Từ Tử Sung, “Từ Tử Sung!”

“Gì?”

“Hôm nay kiểu gì mình cũng phải thịt câu! Mấy ngày hôm nay mình tức chết mất!”, Hạ Mộng Ngư hổn hển nói: “Hôm nay mình không thể không biến cậu thành người của mình! Xem ai còn dám nhớ nhung cậu nữa!”

Biến cậu thành người của mình…

https://thuviensach.vn

Những lời này không biết Từ Tử Sung đã nghĩ trong đầu bao nhiêu lần rồi, nhưng không ngờ lại là Hạ Mộng Ngư nói ra trước.

“Ở đây?”, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, lúc này mới để ý xung quanh.

Đang vào đông, gió rít lạnh buốt, phía sau khu nhà thực nghiệm vừa nhỏ vừa bẩn.

Tình huống như thế này thật quá xấu hổ.

Hạ Mộng Ngư đỏ mặt, vừa nãy tức giận, nhất thời xúc động nên không kiểm soát được cái mồm. Thật ra cô không có ý này, chỉ là ghen quá nên muốn xác định Từ Tử Sung là của mình mà thôi.

Cô đang định giải thích thì Từ Tử Sung lại lên tiếng trước.

Cậu híp mắt nhìn Hạ Mộng Ngư.

“Không ngờ cậu lại có khẩu vị này.”

…

“Dã chiến cơ đấy.”

…

“Được thôi.”

…

“Mình thế nào cũng được.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Hạ Mộng Ngư vốn nghĩ con trai sẽ chia ra làm hai loại là hướng nội và hướng ngoại, nhưng hiện giờ cô lại cảm thấy, bọn con trai đều là những thằng rất đen tối, chỉ có điều là lộ hay không mà thôi.

Mà Từ Tử Sung chính là loại đen tối ngầm.

“Bạn Từ Tử Sung này, dạo này càng ngày ý thức càng kém đấy nhé.”, Hạ Mộng Ngư trợn mắt với cậu, “Quên cô chủ nhiệm nhắc gì rồi à? Ở trường phải ngoan ngoãn một chút.”

Từ Tử Sung liếc nhìn bức tường của khu nhà.

“Cách một bức tường là ở ngoài trường rồi… Trèo qua là được… Cậu không trèo qua nổi thì mình giúp cậu…. Cần mình giúp không?”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy cô nên dạy cho Từ Tử Sung một câu thành ngữ… Một vừa hai phải!

Nhưng cái chuyện đấu võ mồm thế này, Hạ Mộng Ngư cô chưa bao giờ sợ.

“Dã chiến thì mình không ngại, nhưng mà lần đầu tiên của một quyền vương trân quý như cậu lại bị mình cướp đi ở chỗ bờ bụi thì mình tiếc lắm.”, Hạ Mộng Ngư cười như không, “Dù sao cũng phải tiến hành ở một khung cảnh thật đặc biệt.”

https://thuviensach.vn

“Ồ, thế phải như nào thì cậu mới không tiếc?”, Từ Tử Sung nhướng mày hỏi.

Hạ Mộng Ngư nhìn quanh bốn phía rồi cau mày lắc đầu.

“Cái chỗ bẩn thỉu này làm sao mà xứng được với bảo bối tâm can của mình được chứ? Kiểu gì cũng phải ở chỗ hướng ra biển, trăm hoa đua nở, cánh hồng trải kín mặt ga trắng tinh, sau đấy mình sẽ nâng cằm cậu lên rồi nói, “Anh yêu, có vừa lòng không?”. Như thế mới đúng.”

Từ Tử Sung nghiêng đầu cười.

“Thì ra cậu thích thế… Được rồi, đã nhớ.”

Hạ Mộng Ngư ngớ ra, “Mình nói đùa thế thôi, cậu đừng có coi là thật nhé.”

Cô đâu phải là người ưa hình thức, chẳng qua là đầu óc quá nhanh nhạy nên nghĩ ra cách đấy để đổi chủ đề mà thôi. Nếu mà có làm thế thật thì cô còn chê là quái đản ấy chứ.

Từ Tử Sung cười, sau đó lại làm ra vẻ nghiêm túc, “Không sao, chuyện này dễ làm, mình đồng ý với cậu.”

Từ Tử Sung này không điên đấy chứ!

Hạ Mộng Ngư không nói chuyện tào lao với cậu nữa, cô nhìn đồng hồ rồi nói: “Bố mình sắp đến rồi, mình còn có vài phút nữa thôi, tranh thủ thời gian nói với cậu chuyện quan trọng đây.”

“Hả?”, Từ Tử sung hỏi: “Cụ thể là mấy phút nữa?”

“Năm phút.”

Bố cô lúc nào cũng đúng giờ.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung giơ tay ra kéo Hạ Mộng Ngư lại, “Thế thì hôn năm phút.”

Hạ Mộng Ngư giật tay ra, cô bực bội nói: “Mình còn chưa nói chuyện xong, ai thèm hôn cậu chứ.”

Từ Tử Sung chỉ có thể thở dài, vẻ mặt như đang nghẹn bứ cổ, cậu yên lặng nghe Hạ Mộng Ngư nói.

Đây là lúc đã qua giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt sao? Lúc bắt đầu, con thỏ tinh này cực kỳ đáng yêu, cực kỳ ngọt ngào. Thế mà giờ đến hôn còn không cho hôn một cái.

“Cậu nói đi.”

“Rất đơn giản, chính là cậu nghiêm chỉnh cho mình, đừng có hái hoa bắt bướm lung tung. Chuyện như Bạch Phi Nhi ngày hôm nay, mình không muốn tái diễn lần thứ hai, biết chưa?”

Từ Tử Sung thấy mình cực kỳ vô tội, cậu bất đắc dĩ nói: “Mình không có làm gì hết.”

Hạ Mộng Ngư lừ mắt, Từ Tử Sung lập tức ngậm miệng nghe cô giáo huấn.

“Đúng là cậu không làm gì cả, nhưng mà người khác để mắt đến cậu thôi là mình đã bực rồi. Dạo gần đây thái độ của cậu đúng là không tồi, đáng để khen ngợi, tiếp tục duy trì vẻ lạnh lùng của cậu cho mình, biết chưa?”

Từ Tử Sung gật đầu.

“Được rồi…Còn việc gì không?”

“Không.”, Hạ Mộng Ngư nói.

https://thuviensach.vn

“Không phải vừa nãy cậu bảo có vài việc sao?”

Hạ Mộng Ngư câm nín, chẳng phải là do ông tướng này thở ra mấy câu đen tối nên cô phải chống chế sao?

“Không có chuyện gì thật?”, Từ Tử Sung xác nhận.

“Không có…”

“Thế giờ có thể hôn được chưa?”, Từ Tử Sung lại hỏi.

Có phải trong đầu bọn con trai không còn chuyện gì khác không? Cả ngày chỉ nghĩ đến ôm ấp hôn hít.

“Không được.”, Hạ Mộng Ngư từ chối thẳng thừng.

“Còn tận mấy phút nữa, đừng lãng phí thời gian.”

“Không được, cậu mà hôn là không ngừng được, chắc chắn không chỉ có vài phút. Mình đi đây, năm phút nữa cậu hẵng ra.”

Hạ Mộng Ngư xoay người đi không chút do dự.

Từ Tử Sung nhìn theo bóng Hạ Mộng Ngư mà thở dài. Xem ra cậu phải nghiên cứu xem có cách nào để đám con gái không để mắt đến cậu nữa, tốt nhất là cứ nhìn thấy cậu thì sợ hết hồn mà phải tránh đi mới được. Bằng không con thỏ tinh kia lại gây sự với cậu nữa cho mà xem.

Có điều, Hạ Mộng Ngư mới đi được vài bước thì bỗng quay lại. Cô trừng mắt nhìn Từ Tử Sung, dáng vẻ vô cùng tức tối.

“Gì đây?”, Từ Tử Sung nhướng mày, “Sao thế?”

Cậu lại làm gì để con thỏ tinh mất hứng rồi?

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư bước hai bước đến trước mặt Từ Tử Sung, nâng mặt cậu lên rồi hôn mạnh một cái, cô hờn giận nói: “Cậu nói xem, sao cậu lại khiến người ta thích thế chứ?…Sao mình lại thích cậu thế cơ chứ?”

Từ Tử Sung nhất thời không biết đáp lại Hạ Mộng Ngư như thế nào. Vừa mới đây cô nàng còn tức giận, giờ lại hôn cậu. Tâm tư con gái đúng là không hề dễ hiểu chút nào. Từ Tử Sung chợt nghĩ, rốt cuộc là Hạ Mộng Ngư đang buồn hay vui đây?

Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ rồi bực bội hỏi: “Còn ba phút, có hôn nữa không?”

“Hôn.”, Từ Tử Sung không chút do dự.

Từ Tử sung xoay người đẩy Hạ Mộng Ngư vào tường rồi cúi đầu hôn cô…

Tâm tư con gái khó hiểu, còn tâm tư hội con trai thì đơn giản mà rõ ràng cực kỳ.

Được hôn đương nhiên là phải hôn rồi.

Hôn cho đã thì thôi.

…

Sáng Chủ nhật, Từ Tử Sung phải đi tập, Hạ Mộng Ngư đi ăn sáng cùng cậu rồi đến thẳng chỗ hẹn với Từ Tang.

Hạ Mộng Ngư chờ trước cửa Starbucks, hôm nay trời chuyển lạnh, cô khoác một chiếc măng tô dày, đeo khăn, đội mũ, thêm cả đôi găng tay to sụ.

Chỉ một lát sau Từ Tang đã đến. Từ Tang vẫn luôn là cái đứa có thù với quần dài, trời rét căm căm mà vẫn chỉ mặc váy ngắn, đi bốt cao, để lộ ra cặp đùi trắng nõn.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên muốn sành điệu thì phải mặc ít thôi.

Hạ Mộng Ngư thì không thể, cô là đại diện tiêu biểu của kiểu người trời vừa trở lạnh đã phải mặc thật ấm rồi. Cô sợ về già mắc phong thấp…

“Vào nhanh.”, Hạ Mộng Ngư đẩy cánh cửa của tiệm Starbucks ra, kéo Từ Tang vào rồi nói: “Trong này có điều hòa, đứng ở ngoài gió như cắt thịt ý, cẩn thận chết vì rét. Hôm nay bọn mình ở lỳ trong này đi, đừng đi đâu.”

“Đừng đừng đừng, không phải chỗ này. Bọn mình đi chỗ khác.”, Từ Tang giữ chặt tay Hạ Mộng Ngư.

“Hả? Đi đâu?”

Từ Tang xấu hổ cười, chỉ ra phía sau: “Đối diện.”

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu nhìn phía đối diện, đó là một tòa nhà cao tầng, trên biển hiệu ghi rõ “Trung tâm chăm sóc sức khỏe vị thành niên”…

“Mẹ kiếp.”

Hạ Mộng Ngư bỗng có một dự cảm cực kỳ xấu.

…

Để chấn an Hạ Mộng Ngư, Từ Tang vẫn dẫn cô vào Starbucks mua một cốc cà phê.

“Mày im lặng trước đã, hôm nay tao chỉ có thể dựa vào mày thôi đấy, mày không được suy sụp.”, Từ Tang vỗ vai Hạ Mộng Ngư, “Dù sao thì chắc là tẹo nữa tao sẽ suy sụp mà.”

Hạ Mộng Ngư uống liền mấy ngụm cà phê xong mới bình tĩnh lại được.

https://thuviensach.vn

Thật sự cô không ngờ cái tình tiết chỉ xuất hiện trong mấy cuốn tiểu thuyết bi đát lại đường đường chính chính xuất hiện bên cạnh cô.

Đã hai tháng nay Từ Tang không thấy “dì cả” đến rồi.

“Mày chắc không? Có đôi lúc áp lực bài vở cũng gây rối loạn kỳ kinh mà.”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

Từ Tang lừ mắt khinh thường, “Hạ Mộng Ngư, mày hỏi câu này nghiêm túc đấy hả?”

Ừ đúng, Từ Tang căn bản là có học hành gì đâu.

“Mẹ kiếp…”, Hạ Mộng Ngư phì phò nói: “Lần sau làm chuyện đấy nhất định phải dùng bao đấy!”

Từ Tang nghẹn họng, cô nàng không ngờ sau khi biết chuyện, câu đầu tiên Hạ Mộng Ngư nói lại như thế. Hạ Mộng Ngư không phê phán cô nàng, cũng không mắng cô nàng.

“Trái tim có thể đau, nhưng thân thể này không được hủy hoại, biết chưa? Lần sau nhớ dùng bao đấy.”

“Bọn tao có dùng bao mà!”, Từ Tang nói.

“Dùng mà sao lại có thai được…”, Hạ Mộng Ngư nhìn thoáng xung quanh rồi hạ giọng: “Không phải là dùng rồi sẽ không có thai được nữa sao? Mày không nhầm đấy chứ?”

Từ Tang cũng nhìn xung quanh rồi ghé sát vào Hạ Mộng Ngư, nhỏ giọng nói: “Tao tra Baidu rồi, xác xuất thành công của áo mưa chỉ có 98% thôi, trong một trăm người thì có đến hai người không thành công! Không đúng, là một trăm lần thì có hai lần không thành công!… Thế nên, mày thử nói xem, nếu một đêm làm vài lần, chẳng phải tỷ lệ rất cao sao?”

https://thuviensach.vn

Định mệnh!

Chuyện này vẫn là lần đầu tiên Hạ Mộng Ngư được biết, nói như vậy thì áo mưa cũng không an toàn chút nào…

Từ Tang sầu não vò đầu, đáng thương nhìn Hạ Mộng Ngư, “Tao biết đâu được tao lại đen thế chứ!”

“Cũng không chắc, đừng sốt ruột vội, còn chưa có kết quả mà.”

“Nếu tao có chuyện thật thì mày phải đi giải quyết với tao đấy.”

“Chắc chắn rồi.”, Hạ Mộng Ngư uống một ngụm cà phê rồi vỗ bàn, “Đi, đi nhanh đi, sớm có kết quả sớm yên tâm, sống chết đều có tao đây.”

Từ Tang gật đầu, vội vàng theo sau Hạ Mộng Ngư vào phòng khám.

Mặc dù có Hạ Mộng Ngư đi cùng, nhưng lúc bác sĩ hỏi tuổi, Từ Tang vẫn nắm chặt tay Hạ Mộng Ngư, mặt đỏ lên, vô cùng xấu hổ.

“18 tuổi ạ.”, Hạ Mộng Ngư nói.

Bác sĩ đưa mắt nhìn Từ Tang một cái rồi không nói thêm gì, có lẽ là đã thấy chuyện như thế này rất nhiều rồi, sau đó bảo họ đi đóng tiền rồi đi làm xét nghiệm.

Từ sau khi vào phòng khám, Từ Tang không còn cái vẻ tùy tiện thường ngày nữa. Hạ Mộng Ngư biết cô nàng đang sợ. Lúc này, cho dù Hạ Mộng Ngư có bảo cô nàng yên tâm cũng chẳng có ý nghĩa gì, ngộ nhỡ kết quả xấu thì chắc chắn là cô nàng không thể yên tâm nổi nữa.

Quãng thời gian khó khăn nhất là lúc đợi kết quả, hy vọng và tuyệt vọng cứ thế đan xen, trái tim như thể bị đảo qua đảo lại trên một chảo dầu vậy.

https://thuviensach.vn

Phải một lúc nữa mới có kết quả.

Hạ Mộng Ngư đưa cho Từ Tang một chai nước, cô nàng chỉ nắm trong tay, cúi đầu, rồi lại nắm chặt lấy cái chai.

“Sao mày không hỏi tao là ai?”, Từ Tang thấp giọng nói.

“Sợ mày không muốn nói, hỏi ra mày lại xấu hổ. Dù sao thì chuyện này cũng không quan trọng.”, Hạ Mộng Ngư an ủi: “Với tao mà nói, quan trọng nhất là mày ổn, không phải là mày làm với ai.”

Giọng nói của Từ Tang có phần nghẹn ngào, “Tao sợ nói ra mày sẽ coi thường tao.”

“Không đâu, sao có thể được.”

“Mày có cảm thấy tao là đứa con gái không biết xấu hổ là gì không?”

“Sao lại thế? Tao vẫn luôn cảm thấy chuyện trên đời này quá phức tạp, đại đa số mọi người thường thích lấy đạo đức ra để phê phán người khác, nhưng mà người ta lại không biết rằng cuộc đời mỗi người một khác, mỗi một sự việc đều có diễn biến riêng của nó, làm sao mà chỉ mấy cái tiêu chuẩn đạo đức đơn giản có thể phán đoán đúng sai được. Mày không phải cảm thấy xấu hổ, chuyện cũng đã xảy ra rồi, mày không hối hận là được. Mà hối hận thì cũng chẳng sao cả, bọn mình còn nhỏ, vốn dĩ là dễ dàng phạm sai lầm… Tao không coi thường mày, tao cảm thấy đã là bạn thì phải để mày làm chuyện mày thật sự muốn làm, không đánh giá mày đúng hay sai, mà lúc nào mày cần thì sẽ vỗ về giúp đỡ mày.”

Từ Tang quay đầu lại nhìn Hạ Mộng Ngư, hai mắt đỏ ửng.

“Sao mày tốt với tao thế?”, Từ Tang hỏi.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư mỉm cười, “Tại vì tao thấy, nếu tao rơi vào hoàn cảnh này, mày cũng sẽ làm thế với tao.”

Từ Tang cảm giác lòng mình run lên, cô nàng quay đầu, lau giọt nước ở khóe mắt.

“Đời tao trước giờ quá là ngu, từ lớn đến bé lúc nào cũng sai lầm. Bố mẹ tao chỉ cho tao tiền chứ chẳng quản tao, chắc là chả có hi vọng gì ở tao cả. Cũng chỉ có mày mới tin tao, kỳ vọng vào tao.”

“Vớ va vớ vẩn!”, Hạ Mộng Ngư nói: “Mày cực kỳ đáng yêu đấy được chưa nào? Mày cảm thấy như thế chứng tỏ thế giới của mày hiện giờ chưa đủ tốt, những người xung quanh mày quá thấp kém nên mới không nhận ra được mày đáng yêu đến mức nào! Mày cần đến một nơi tốt hơn, ở cũng những người tốt hơn!”

Từ Tang quay sang nhìn Hạ Mộng Ngư, hốc mắt lại đỏ lên.

“Hạ Mộng Ngư, tao cảm thấy tuy tao làm cực nhiều chuyện bốc đồng, nhưng có một chuyện tao làm cực kỳ đúng, đấy là tặng đồ ăn cho Từ Tử Sung.”

Hạ Mộng Ngư vừa định mở mồm chửi một câu “đệt”, sao con ranh này dám nhớ nhung người của cô, thì Từ Tang lại nói tiếp: “Tại vì nếu không thì tao sẽ chẳng quen được mày… Hạ Mộng Ngư, gặp được mày đúng là chuyện tốt nhất trong đời tao, chắc chắn kiếp trước tao giải cứu vũ trụ nên kiếp này mới được gặp mày…”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng.

“Cũng không tốt thế đâu…”

“Có mà.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vỗ vai Từ Tang và nói: “Được rồi, đừng có luyên thuyên nữa, đợi có kết quả rồi tao với mày lại quyết định xem nên vui hay buồn tiếp.”

Từ Tang gật đầu.

Cuối cùng y tá cũng gọi số của hai cô nàng, hai người đi lấy kết quả xét nghiệm rồi đến chỗ bác sĩ.

Bà bác sĩ nhìn lướt qua tờ kết quả rồi nói: “Không có thai, rất bình thường.”

Từ Tang và Hạ Mộng Ngư đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có chút bất an.

“Bác sĩ chắc chứ ạ?”, Hạ Mộng Ngư hỏi: “Hay là bác xem lại đi ạ?”

Dù sao vừa nãy bác sĩ cũng chỉ nhìn lướt qua có một lần.

Bà bác sĩ lại xem tờ kết quả rồi mất kiên nhẫn nói: “Cả đời tôi xem kết quả xét nghiệm rồi mà còn sai được à? Không có thai. Người tiếp theo.”

Hạ Mộng Ngư cảm ơn bác sĩ rồi kéo Từ Tang ra khỏi phòng khám.

Vừa ra ngoài, hai người liền sung sướng ôm nhau nhảy nhót, cho đến khi thu hút sự chú ý của người đi đường thì mới dừng lại.

“Tốt quá!”, Từ Tang kích động nói: “Mày sang Starbucks đợi tao một lát, tao gọi một cú điện thoại rồi sẽ quay lại tìm mày. Trưa nay tao mời mày ăn nhé!”

“Ok! Tao phải ăn rỗng ví của mày mới được, phải ăn suất 400 đấy!”

“Không thành vấn đề!”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư hớn hở đi vào tiệm cà phê chờ Từ Tang, một lát sau vẫn không thấy cô nàng quay lại, cô liền lấy di động ra gửi tin nhắn cho Từ Tử Sung.

Hạ Mộng Ngư:Có đấy không?

Từ Tử Sung:Có.

Hạ Mộng Ngư:Không phải là đang tập à? Sao có mấy giây đã trả lời rồi?

Từ Tử Sung:Đang nghỉ, chuẩn bị nhắn tin cho cậu.

Hạ Mộng Ngư:Wow, sao lại tâm linh tương thông thế chứ!

Từ Tử Sung:Ừ.

Hạ Mộng Ngư:À phải rồi, hỏi cậu chuyện này.

Từ Tử Sung:?

Hạ Mộng Ngư:Cậu có biết là áo mưa chỉ có 98% thành công không?

Từ Tử Sung: …

Bên kia im lặng vài giây, mãi sau Từ Tử Sung mới trả lời.

Từ Tử Sung:Cậu nghĩ chuyện này làm gì?

Hạ Mộng Ngư:Mình tìm hiểu rồi, sau này bọn mình làm chuyện đấy, vẫn là để mình uống thuốc cho an toàn. Mà cậu không phải sợ, chỉ cần không uống thuốc tránh thai khẩn cấp thì sẽ không ảnh hưởng gì đến sức khỏe cả, mình tra trên mạng rồi, thuốc đấy còn có thể điều tiết kinh nguyệt nữa, nhiều bác sĩ cũng uống mà.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung thật sự không biết rốt cuộc Hạ Mộng Ngư đang bị chập cái mạch nào nữa. Sao cậu lại để cô uống thuốc lung tung được, chỉ vì để mình thích ư? Nếu thế, cậu tình nguyện đeo thêm vài cái bao nữa…

Từ Tử Sung:Hạ Mộng Ngư… Đừng suy nghĩ linh tinh, chuyện đấy tỷ lệ rất thấp.

Hạ Mộng Ngư:Ngộ nhỡ vẫn có thai thì sao? Vẫn là ngộ nhỡ!

Từ Tử Sung: …

Từ Tử Sung:Thế thì thuốc tránh thai cũng có ngộ nhỡ đấy.

Đúng nhỉ!

Hạ Mộng Ngư hoàn toàn tỉnh ngộ, trên đời này căn bản là không có chuyện gì thành công một trăm phần trăm cả, chuyện gì cũng có ngộ nhỡ, áo mưa có, thuốc tránh thai có, vừa dùng áo mưa vừa uống thuốc tránh thai cũng có luôn.

Số mệnh đúng là quỷ quái như vậy đấy, thế nên bạn không thể nói lý với số mệnh được.

Hạ Mộng Ngư:Cậu nói đúng. Thôi quên đi…

Từ Tử Sung thở phào, ít ra thì Hạ Mộng Ngư cũng không suy nghĩ linh tinh nữa.

Cậu muốn an ủi cô thêm vài câu nữa, rằng chuyện đó sẽ không xảy ra với họ, nhưng Hạ Mộng Ngư lại nhanh chóng gửi một tin nhắn đến.

Hạ Mộng Ngư:Trong vòng mấy năm nữa, tốt nhất là bọn mình đừng làm chuyện đấy, không an toàn.

Từ Tử Sung: …

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nhẫn nhịn.

Từ Tử Sung:Trong vòng mấy năm… Là mấy năm?

Hạ Mộng Ngư cũng nghiêm túc suy nghĩ…

Lúc học đại học không thể mang thai được, không thể. Mấy năm sau khi tốt nghiệp là thời điểm quan trọng để lập nghiệp, cũng không thể thư thả được. Dù sao Hạ Mộng Ngư cũng có rất nhiều chuyện phải làm, còn giấc mơ phải thực hiện, cô không muốn làm mẹ nhanh như thế. Dựa vào tính cách của cô, cả đời không có con cũng được, nhưng ngộ nhỡ có thai thì cô sẽ bất chấp mọi giá để sinh nó ra.

Hạ Mộng Ngư:Khoảng bốn năm sáu bảy tám chín năm gì đấy.

Mãi không thấy Từ Tử Sung trả lời, Hạ Mộng Ngư nghĩ chắc cậu lại bắt đầu tập rồi, đang định cất di động thì có chuông báo.

Từ Tử Sung:Hạ Mộng Ngư, cậu định cho mình chết chắc?

Hạ Mộng Ngư:???

Từ Tử Sung:Cậu định cho mình chết nghẹn hả?

Hạ Mộng Ngư:…Chẳng phải là cậu có thể tự sướng sao?

Từ Tử Sung tức đến muốn ói máu, cậu cảm thấy mình không thể nói chuyện với cô được nữa, còn nói nữa thì không khéo cậu sẽ chạy đến xử lý cô tại trận mất.

Từ Tử Sung:Cậu học hành hẳn hoi cho mình, đừng có cả ngày nghĩ ngợi mấy chuyện vớ vẩn.

Hạ Mộng Ngư:Thì mình đang nghĩ thế còn gì? Để học hành tử tế thì bọn mình không thể nghĩ này nghĩ nọ được.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung:Ý của mình là thế à?

Hạ Mộng Ngư:Không thế thì gì?

Từ Tử Sung quẳng điện thoại sang một bên, đúng là bị Hạ Mộng Ngư làm cho tức chết mà. Vẻ mặt sầm sì của cậu khiến huấn luyện viên đứng bên cạnh cũng phải sợ.

“Sung à, em không sao đấy chứ? Sao mặt mày sầm sì thế?”

“Không sao ạ. Em đang suy nghĩ.”

Nghĩ xem phải xử lý Hạ Mộng Ngư thế nào.

Từ Tử Sung cảm thấy hiện giờ cậu chỉ hận mình không thể tóm được cô, ấn vào tường giày vò cho thỏa thì thôi.

…

Không thấy Từ Tử Sung trả lời, Hạ Mộng Ngư nhún vai rồi cất điện thoại.

Chắc là đi tập rồi.

Lúc này Từ Tang cũng gọi điện xong, cô nàng đẩy cửa đi vào tiệm cà phê, có điều vẻ mặt không ổn cho lắm.

Sao lại thế này, vừa rồi chẳng phải vô cùng vui vẻ sao?

Hạ Mộng Ngư hỏi: “Sao lại ủ rũ thế này, chẳng phải mày đã bảo sẽ mời tao ăn trưa sao? Tao cam đoan sẽ ăn ít thôi, không ăn suất 400 cũng được, tao biết mấy quán chỉ có 200 thôi.”

Từ Tang lắc đầu, sau đó bỗng nhiên ôm mặt khóc.

Khỉ thật.

https://thuviensach.vn

“Sao thế? Mày đừng làm tao sợ đấy nhé!”

Từ Tang mặc kệ người khác nhìn, cô nàng vừa khóc vừa chửi: “Đúng là thằng khốn nạn!”

Thì ra Từ Tang vẫn chưa nói cho bạn trai biết chuyện này, vì cô nàng chưa chắc nên không muốn anh ta lo lắng. Vừa rồi xác nhận xong thì cô mới gọi điện cho anh ta.

“Làm em sợ chết đi được, hai tháng liền em không thấy bị, còn tưởng là có thai cơ!”

Có điều, Từ Tang chưa nói xong thì bên kia bỗng thay đổi giọng điệu: “Tôi lúc nào cũng đeo bao, cô đừng có lằng nhằng với thằng khác xong lại đổ lên đầu tôi.”

Từ Tang ngây người.

“Nếu mà cô muốn vòi tiền tôi ấy, thì tôi nói cho cô biết, tôi không có tiền. Có tiền thì tôi còn phải làm thêm ở cái cửa hàng tiện lợi này làm gì?”

Trước đây Từ Tang sợ anh ta tự ti nên không cho anh ta biết chuyện nhà mình có tiền, nhưng không ngờ anh ta lại tưởng mình định lừa tiền của anh ta.

“Tôi không có thai, vừa khám xong.”

“Vậy là tốt rồi.”, nói xong câu đó thì đầu bên kia tắt máy.

Hạ Mộng Ngư nghe Từ Tang kể lại xong thì tức điên lên được.

“Mẹ nó chứ, khốn nạn!”, Hạ Mộng Ngư không nhịn được mà phải nói: “Trông thì như Ngô Ngạn Tổ mà sao nhân cách lại kém xa thế chứ?”

https://thuviensach.vn

Từ Tang sửng sốt, vừa thút thít vừa hỏi: “Sao mày biết bạn trai tao… à không, bạn trai cũ của tao là ông anh Ngôn Ngạn Tổ ở 7Eleven?”

Hạ Mộng Ngư xấu hổ cười: “Tao xin lỗi, tao… Tao biết mày không muốn nói, tao chỉ buột miệng thôi. Tao đoán, nhìn biểu hiện của mày hai tháng nay rõ ràng mà.”

Từ Tang khóc lóc kể hết mọi chuyện xong thì cảm xúc cũng dịu đi nhiều. Cô nàng cười khổ: “Xem ra tao thích nó rõ ràng quá… Mày thấy tao có phải là mù rồi không? Sao lại cứ đi cắm đầu thích mấy thằng chẳng coi tao ra gì thế?”

Đúng là có những đứa con gái luôn thích những thằng con trai không coi mình ra gì, kiểu tâm lý này khá phức tạp, trong một chốc Hạ Mộng Ngư không thể nào giải thích rõ cho Từ Tang được, chỉ có thể an ủi cô nàng trước đã.

“Thôi quên đi, sớm nhận ra bộ mặt thật của nó cũng tốt, dừng đúng lúc đỡ thiệt.”

“Quả nhiên, không quen mấy thằng cặn bã thì thật xin lỗi tuổi trẻ… Giờ tao chỉ có thể tự nhủ là thôi thì vừa bị một con chó dại đớp cho một phát…”

Chính xác, loại người như cái tên ở 7Eleven đấy, cùng lắm cũng chỉ bị người khác chửi rủa, chứ còn cảnh sát thì vốn dĩ vẫn luôn kệ mấy thằng cha đốn mạt mà. Với lại, chuyện như thế này mà được kể ra ở cái đất nước này, thì Từ Tang cũng sẽ bị chửi không ít.

“Mày có muốn xả hận không?”, Hạ Mộng Ngư nghĩ rồi hỏi.

Từ Tang gật đầu.

“Mày chờ ở đây, tao giúp mày xả hận.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung vừa tắm xong, đang định thu dọn đồ đạc để đi ăn trưa thì nhận được tin nhắn của Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư:Sung ca, bạn trai à, hiện giờ bạn gái của cậu đang cần cậu.

Từ Tử Sung:Cậu đang ở đâu?

Hạ Mộng Ngư: …Cậu không hỏi mình có chuyện gì à?”

Từ Tử Sung:Không hỏi.

Hạ Mộng Ngư:Mình muốn cậu giúp mình đánh người thì sao?

Từ Tử Sung:Thì đánh.

Vừa hay cậu đang đầy một bụng tức đây. Xử lý người khác, sau đó sẽ xử lý Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Trưa Chủ nhật, cửa hàng tiện lợi cạnh trường không đông khách như mọi khi, chỉ có hai cô nàng ngồi ngay ngoài cửa ăn kem Magnum, thỉnh thoảng có người đến, một cô nàng lại đưa tay chỉ vào tấm biển: Tạm đóng cửa.

Hai cô nàng ăn được nửa cây kem thì quay ra nói chuyện với nhau.

“Hạ Mộng Ngư, mày đã từng nghĩ mười năm sau bọn mình sẽ như thế nào không?”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, thật sự là cô chưa từng nghĩ xa đến vậy.

“Đâu có nghĩ xa thế, năm năm thì tao từng nghĩ đến rồi.”

Một đứa bé hơn mười tuổi thường cảm thấy mình mãi không lớn, chuyện sau lúc hai mươi lăm tuổi, đương nhiên là chưa từng nghĩ đến rồi, vì đó dường như là câu chuyện rất xa xôi, xa đến nỗi có vẻ như sẽ không thể xảy ra nổi.

“Mười năm sau, bọn mình gần ba mươi tuổi rồi nhỉ?”, Từ Tang khẽ than, “Ba mươi tuổi, cảm giác thật đáng sợ, già quá rồi.”

Lúc mới hơn mười tuổi đã cảm thấy ba mươi tuổi là sắp xuống mồ rồi.

Hai người im lặng ăn kem, dường như đây là lần đầu tiên hai người ý thức được, cuối cùng họ cũng có chung một ngày này, cùng không dám tưởng tượng đến lúc mình ba mươi tuổi.

https://thuviensach.vn

Rồi cả hai cũng sẽ già đi.

Thì ra tuổi thanh xuân không phải là mãi mãi, sẽ không còn mãi vô tư yêu ghét, không còn được ngồi trước cửa hàng tiện lợi ăn kem cùng cô bạn thân nữa.

“Tao không muốn già.”, Từ Tang nói.

“Có ai mà không già cơ chứ.”, Hạ Mộng Ngư nói: “Trừ phi treo cổ lên cây, không thì thiếu nữ rồi cũng sẽ biến thành bà thím mà thôi.”

“Mày thử nghĩ xem năm ba mươi tuổi tao sẽ thành ra cái dạng gì?”, Từ Tang tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn hơi tò mò, “Có khi nào lúc đấy tao đã làm mẹ rồi không?”

“Mày muốn làm mẹ không?”

“Không biết, nhưng mà kiểu gì chả có ngày đấy. Ai mà chẳng phải kết hôn, sinh con chứ.”

“Cũng không nhất định phải giống những người khác mà.”

“Thế thì như nào?”, Từ Tang hỏi.

“Thì cứ sống như mày muốn thôi…”

“Sống như tao muốn…”

Từ Tang chưa bao giờ nghĩ mình muốn sống một cuộc sống như thế nào, nhưng cô nghĩ có lẽ từ hôm nay, mình nên cẩn thận suy nghĩ về vấn đề này, rằng cô mong năm ba mươi tuổi sẽ là người như thế nào, sống cuộc sống ra sao.

Cô nàng nhìn Hạ Mộng Ngư. Từ Tang nghĩ, cô muốn trở thành người giống như Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

Vừa kiên định lại vừa dịu dàng.

“Tao có dự cảm.”, bỗng Hạ Mộng Ngư mỉm cười, “Chắc chắn mày sẽ trở thành một người cực kỳ lấp lánh. Kiểu như mẫu con gái mà chỉ cần đi trên đường thôi là đã khiến mọi người phải ngoảnh lại nhìn rồi, có vênh váo thế nào cũng vẫn khiến người ta tâm phục khẩu phục, ha ha.”. Rồi Hạ Mộng Ngư lại hạ giọng, “Đến lúc đấy, bọn mình ngồi nhớ lại lúc này, chắc chắn sẽ cảm thấy chuyện ngày hôm nay như một trò ngốc xít.”

“Không đâu.”, Từ Tang híp mắt nhìn lên trời, “Tao sẽ coi ngày hôm nay là một kỉ niệm ấm áp nhất đời.”

Mười mấy tuổi, từng yêu, từng đau, nhưng không từng hối hận. Có một người bạn tốt, có một cây kem Magnum, còn có một người thay mình dạy cho tên khốn kia một bài học. Từ Tang không thể nghĩ ra điều gì tốt đẹp hơn thế.

Hai cô nàng cùng nghe thấy tiếng chuông gió vang lên, ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy Từ Tử Sung đẩy cánh cửa của cửa hàng tiện lợi đi ra.

Từ Tử Sung xoay nhẹ cổ tay, rồi gật đầu với Từ Tang, vẫn là dáng vẻ vừa thờ ơ vừa lạnh lùng ấy.

“Anh họ vẫn ngầu như thế!”, Từ Tang nịnh nọt.

Từ Tử Sung liếc Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Cô ấy không cho mình cười với người con gái khác.”

Hạ Mộng Ngư nhíu mày, cô không cho cậu cười với đứa con gái khác lúc nào? Cô chỉ bảo cậu phải thờ ơ, lạnh lùng với những đứa con gái khác mà thôi.

“Có thể cười mà, nhưng chỉ có thể là cười khẩy.”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, “Hoặc có thể cười lạnh, cười châm chọc, ngoài cười nhưng trong

https://thuviensach.vn

không.”

Từ Tang đứng dậy, đúng là không chịu nổi mà, dám ân ái với nhau trước mặt một đứa vừa chịu tổn thương.

“Tao vào nói với hắn mấy câu, ra ngay thôi.”

Từ Tang đi vào cửa hàng tiện lợi.

Từ Tử Sung ngồi xổm xuống cạnh Hạ Mộng Ngư, cô nàng liền nhét luôn miếng kem cuối cùng vào miệng cậu.

“Thế nào rồi?”

Từ Tử Sung nhướng mày, “Còn thế nào được, mình còn chưa bắt đầu, hắn đã chịu không nổi rồi.”

“Siêu quá!”, Hạ Mộng Ngư lại tủm tỉm cười, “Đã che camera theo dõi chưa?”

“Rồi.”

“Không đánh chết hắn đấy chứ?”

Hạ Mộng Ngư vẫn là người có chừng mực, đánh cảnh cáo thôi thì được, chứ đánh người ta tàn phế là phiền.

“Yên tâm, mình mà muốn đánh chết hắn thì chỉ cần một đòn là đủ rồi.”

Lúc này, Từ Tang cũng đẩy cửa đi ra.

“Nói xong rồi?”, Hạ Mộng Ngư hỏi: “Nói gì đấy?”

“Không có gì, chỉ bảo hắn là, chuỗi cửa hàng tiện lợi này do bố tao mở, tốt nhất hắn nên ngoan ngoãn một chút, ăn đòn xong thì nên ngậm

https://thuviensach.vn

miệng lại. Thế nên bọn mày yên tâm, hắn không dám làm gì đâu.”, Từ Tang trợn mắt nói: “Thằng khốn này đúng là chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu, tao vừa nói đến bố tao một cái là hắn run như cầy sấy, có buồn cũng không dám đánh rắm nữa là. Ngày trước đúng là tao mù rồi, đúng là ma xui quỷ khiến.”

Đúng là vì mê trai mà suýt hỏng cả đời.

“Bố mày là ông chủ của chuỗi cửa hàng tiện lợi này á? Người Nhật à?”

“Không phải, bố tao làm đại lý bên Trung Quốc thôi.”

Hạ Mộng Ngư suýt rớt cằm xuống đất, nhà Từ Tang có tiền thật đấy.

“Thôi, bọn mình đi đi.”, Từ Tang nói: “Tao không muốn ở lại đây một phút nào nữa.”

“Muốn cùng đi ăn không?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

Từ Tang lắc đầu, “Không quấy rầy bọn mày hẹn hò đâu, tao về ngủ một giấc đây, đêm qua lo quá cả đêm không ngủ được.”

“Bọn tao bắt xe cho mày.”

“Được, hi hi.”

Từ Tử Sung bắt một chiếc taxi, mở cửa cho Từ Tang.

Từ Tang chớp mắt với Hạ Mộng Ngư, “Bạn trai mày không tồi chút nào, còn biết lấy lòng bạn thân của bạn gái này.”

“Đương nhiên rồi, bạn thân là phụ huynh thứ hai mà.”, Hạ Mộng Ngư tủm tỉm cười.

“Sung ca, hôm nay cảm ơn anh.”, Từ Tang nói.

https://thuviensach.vn

“Đừng khách sáo.”, Từ Tử Sung liếc Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Cũng không thể để cậu nhận ông anh họ này một cách vô ích được.”

“Ha ha ha.”, Từ Tang bật cười rồi chui vào taxi.

Nhìn theo xe chở Từ Tang đi, Hạ Mộng Ngư thở phào một hơi, lúc quay đầu lại phát hiện Từ Tử Sung đang nhìn mình, hơn nữa còn bằng một ánh mắt cực kỳ đáng sợ…

“Cậu nhìn mình như thế làm gì?”

“Hiện giờ nên giải quyết chuyện của bọn mình rồi.”

“Chuyện gì của bọn mình?”

“Tâm sự.”

“Tâm sự chuyện gì?”

“Chuyện bốn năm sáu bảy tám chín năm.”

Từ Tử Sung kéo Hạ Mộng Ngư vào một con hẻm để “tâm sự”, khoảng gần nửa tiếng.

“Nếu cậu dám để mình chờ bốn năm sáu bảy tám chín năm, thì ngày nào mình cũng tìm cậu tâm sự, một ngày ba bữa, chiều tối thêm bữa phụ nữa.”

Đầu óc Hạ Mộng Ngư choáng váng, cô thở hồng hộc, cả người mềm nhũn.

Suýt chút nữa Từ Tử Sung vò nát cô rồi.

“Vào đại học chắc là được nhỉ?”, Hạ Mộng Ngư đầu hàng, “Làm biện pháp an toàn cẩn thận một chút.”

https://thuviensach.vn

“Được.”

“Nếu mà đen đủi, mình sẽ chấp nhận, được không?”

“Không đâu, đừng có suốt ngày lo hão.”

Từ Tử Sung lại muốn hôn Hạ Mộng Ngư. Cô cảm thấy môi mình bị Từ Tử Sung hôn sưng cả lên rồi, thế nên vội vàng đẩy cậu ra.

Cũng may huấn luyện viên đúng lúc gọi điện thoại giục Từ Tử Sung về, bằng không Hạ Mộng Ngư sợ là không thể trốn thoát được bàn tay ma quái của cậu.

“Mình đảm bảo sau này sẽ không nói năng luyên thuyên nữa.”, Hạ Mộng Ngư mếu máo nói.

Từ Tử Sung phải về, cả ê kíp đang chờ cậu. Nhìn đôi mắt long lanh và dáng vẻ thẹn thùng của Hạ Mộng Ngư, cuối cùng thì Từ Tử Sung cũng hiểu vì sao thời cổ đại lại có những tên hôn quân rồi, thật là hận không thể bỏ tất cả, chẳng làm gì cả, ngày ngày chỉ quấn bên cô nàng mà thôi.

“Mẹ kiếp.”

Từ Tử Sung thầm chửi một tiếng, đấm vào tường, sau đó ôm mặt Hạ Mộng Ngư, hôn ghì lên trán cô rồi mới kéo cô đi ra khỏi con hẻm.

Đợi Từ Tử Sung đi, Hạ Mộng Ngư mới về nhà. Ra ngoài cả một buổi sáng, chắc chắn bố cô đang sốt ruột. Rốt cuộc thì cũng có lúc bố cô chỉ quan tâm đến chuyện học hành của cô, còn việc khác chẳng phải động đến.

Hạ Mộng Ngư thi Thanh Hoa, đây gần như là chuyện quan trọng nhất của nhà họ Hạ.

Hạ Mộng Ngư về đến nhà, vừa lúc bố mẹ đang ăn cơm, hai ông bà cũng muốn cô ngồi vào ăn cùng.

https://thuviensach.vn

Ban nãy quấn quýt bên Từ Tử Sung, tình chàng ý thiếp quên cả bữa trưa, đến giờ cô mới thấy đói, thế nên khó lòng mà từ chối bố mẹ được.

Có điều, hôm nay trông bố rất nghiêm nghị, xem ra là có tâm sự.

Hạ Mộng Ngư biết bố không thích nói nhiều với trẻ con, cho nên mặc dù nghi hoặc nhưng cô không hỏi gì, chỉ yên lặng ăn cơm.

“Con biết Hạ Dạ Dương về chưa?”

Hạ Mộng Ngư sợ đến mức suýt đánh rơi đôi đũa.

Hạ Dạ Dương về nước?

“Sao cậu ấy lại về nước ạ?”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi: “Bố mẹ cậu ấy để cậu ấy về ạ?”

“Đương nhiên là không rồi, nó tự trốn về đấy, thấy bảo là than ở nước ngoài chán quá, muốn về đây học.”

Hạ Mộng Ngư trầm mặc, hiện giờ Hạ Dạ Dương đã về rồi, e là muốn xuất ngoại lại rất khó.

Quả nhiên bố lại nói: “Giờ Hạ Dạ Dương về nước, có muốn sang lại bên đấy chắc là khó đấy, cả nhà bên đấy bị hạn chế xuất cảnh rồi. Bố nó đang trong thời gian bị điều tra, cả nhà bên đấy đang lo sốt vó.”

Hạ Mộng Ngư do dự một chút rồi hỏi: “Hạ Dạ Dương biết chuyện bố cậu ấy chưa ạ?”

“Đến nước này rồi thì chắc là biết, giấu nó cũng chẳng có ý nghĩa gì, tiếc cho bố nó khổ tâm vì nó, giờ thằng bé về nước thì khẳng định là toi rồi.”

https://thuviensach.vn

Con trai của một quan chức ngã ngựa, chỉ cần cái danh đó thôi là đã khó sống rồi, càng đừng nói Hạ Dạ Dương vẫn luôn là một người đầy kiêu hãnh, chỉ sợ trong chốc lát không thể thích ứng được.

Hạ Mộng Ngư chỉ hy vọng Hạ Dạ Dương có thể tranh đua, đừng để bị ảnh hưởng bởi chuyện này, mong cậu ta có thể dũng cảm một chút, đừng để lỡ chuyện học hành chỉ vì ánh mắt của người đời.

“Nếu Hạ Dạ Dương tìm con, con không cần quan tâm đến nó đâu.”, bố nói: “Nhà mình bây giờ cũng chẳng giúp gì được bọn họ, ốc còn chả mang nổi mình ốc, con cứ ở nhà ngoan ngoãn học hành, cố gắng thi đỗ Thanh Hoa, chuyện khác không cần suy nghĩ đến.”

“Sau này chú Hạ sẽ thế nào ạ?”

“Không liên quan đến con.”, bố nghiêm khắc quát, sau đó lại thở dài: “Ông ấy đang bị điều tra, haiz, chuyện này còn lạ gì nữa? Đã bị tóm là chỉ có chuẩn, chắc là không lâu nữa sẽ bị cách ly để song quy, sớm muộn gì cũng bị thôi.”

*Song quy là quá trình điều tra một quan chức nhà nước nghi, người ta gọi đây là vũ khí bí mật để chống tham nhũng ở Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Bố Hạ Mộng Ngư vẫn luôn là người cả nghĩ như thế. Mà Hạ Dạ Dương chắc cũng được gia đình dặn dò nên không tới tìm Hạ Mộng Ngư, cũng chẳng liên lạc với cô.

Qua mấy ngày, Hạ Dạ Dương đã làm xong thủ tục nhập học trở lại. Thật ra cũng có người bàn tán vì sao Hạ Dạ Dương lại quay về, nhưng cuối cấp bận học, ai cũng sốt ruột, thế nên chẳng còn lòng dạ nào mà lo chuyện của người khác được lâu.

Cuộc sống ở trường gần như vẫn thế, ngoại trừ lạnh hơn một chút. Hạ Dạ Dương vẫn ngày ngày đi cùng đám anh em tốt của cậu ta, nói nói cười cười, hơn nữa còn nhanh chóng thay thế một Từ Tử Sung đã lâu không xuất hiện, trở thành tâm điểm chú ý của đám con gái mới vào trường.

Có điều, Hạ Mộng Ngư lại cảm thấy, thần thái của Hạ Dạ Dương không giống trước đây nữa.

Thỉnh thoảng hai người chạm mặt trên hành lang, Hạ Dạ Dương chỉ mỉm cười gật đầu với Hạ Mộng Ngư, ngoài ra chẳng nói thêm câu gì. Hạ Mộng Ngư không hẳn cảm thấy lạ vì Hạ Dạ Dương không nói chuyện với mình, mà cảm thấy lạ vì sự lễ phép khách sáo đó của cậu ta. Cái thái độ kiêu kỳ cố hữu của cậu ta đã chẳng còn nữa, giờ trông cậu ta yên lặng, điềm đạm hơn rất nhiều, mà ngày càng cho thấy một vẻ trầm mặc. Đến cả nụ cười cũng không còn tùy ý như trước nữa, trong ánh mắt dường như chất đầy tâm sự. Điều này khiến Hạ Mộng Ngư bỗng cảm thấy vô cùng chua xót.

https://thuviensach.vn

Có lẽ bố mẹ Hạ Dạ Dương đã nói chuyện với cậu ta rồi, rốt cuộc thì hiện giờ cậu ta chẳng đi đâu được nữa, chặng đường tiếp theo, bất kể cậu ta muốn hay không thì cũng vẫn phải chấp nhận.

Trưởng thành đôi khi là một chuyện cực kỳ tàn nhẫn như vậy đó, nó biến một cậu thiếu niên chói lòa lúc trước thành một người vô cùng bình thường.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, sân trường chất đầy những cành lá khô. Dường như cô lao công có quét thế nào đi nữa cũng không xuể, gió to lại cuốn tung hết lên, tạo thành một cơn mưa đầy lá khô. Bầu không khí ở đây tràn ngập mùi bí bách, như đang ủ một thứ gì đó đợi ngày lên men.

…

Tháng Mười hai đã đi được một nửa, ngày tháng trôi qua chẳng có gì mới mẻ với hội học sinh cuối cấp, ngày nào cũng chỉ có học, rồi lại thi. Chẳng biết đã qua mấy lần thi thử, cứ ngày ngày nhìn quyển lịch đếm ngược đến ngày thi treo trước lớp, từng trang một bị xé đi.

Khoảng cách đến ngày thi đại học, chỉ còn hai trăm hôm nữa.

So với thi đại học, chuyện khác dường như đều là chuyện nhỏ. Bởi ở cái tuổi này, chúng ta chỉ có một mục tiêu quan trọng nhất, bố mẹ cũng vì mục tiêu đó mà hi vọng, cứ thế, bất giác cả tuổi thanh xuân bị chìm trong một con đường duy nhất.

Đến cuối tháng, vào một ngày nọ, lúc tan học về nhà, Hạ Mộng Ngư nghe bố nói, bố Hạ Dạ Dương đã chính thức bị song quy.

Hạ Dạ Dương không đến trường đúng một hôm, sau đó lại đi học như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

https://thuviensach.vn

Thỉnh thoảng trong trường lại nổi lên mấy tin đồn nhảm nhí, có điều đang đợt ôn thi gấp rút nên tin đồn nào cũng nhanh chóng tan như mây khói.

Hạ Mộng Ngư vốn lo chuyện này sẽ ảnh hưởng đến Hạ Dạ Dương, nhưng không ngờ thành tích thi của cậu ta vẫn tốt như trước, thậm chí còn tăng lên. Độ chênh lệch giữa hai người rất nhỏ, có lẽ lần này cậu ta hoàn toàn có thể dựa vào năng lực của mình để thi vào Thanh Hoa rồi.

Hạ Mộng Ngư biết trong đầu Hạ Dạ Dương đã suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện rồi. Từng là một cậu chàng không ai bì nổi, cuối cùng cũng đã trưởng thành.

Thế cũng tốt, mau chóng thi đại học, chuyển sang một thành phố khác, bắt đầu một lần nữa. Hy vọng sẽ có một ngày cậu ta có thể ngồi lại vị trí cao ngạo, đầy kiêu hãnh đó.

Tết Nguyên Đán trôi qua, trong trường chẳng còn không khí tưng bừng đón năm mới, vì đợt thi chung toàn thành phố sắp bắt đầu.

Kì thi tháng Một.

Đề thi lần này là đề chung của cả thành phố, như vậy sẽ phân chia rất rõ thứ hạng trong bảng xếp hạng thành phố, thế nên nhà trường cực kỳ coi trọng đợt thi này.

Cũng thật khéo, ngay sau khi thi xong là trận đấu của Từ Tử Sung sẽ diễn ra.

Thật ra, Linh Hoa vẫn cực kỳ có nhân tính, cô nói mai thi xong có thể xả hơi, có tổng cộng mười vé đi xem, ai muốn đi thì giơ tay.

Đương nhiên là Hạ Mộng Ngư giơ tay không chút do dự.

https://thuviensach.vn

Linh Hoa thoáng liếc Hạ Mộng Ngư một cái, nhưng không nhiều lời mà chia vé cho ba người ngồi quanh Từ Tử Sung, “Ngồi cùng bàn sẽ được ưu đãi, cho ba em trước.”

Còn lại bảy vé thì chia cho những bạn giơ tay.

Lần thi đấu này của Từ Tử Sung coi như là sự kiện quan trọng thứ hai sau đợt thi chung, thế nên cả ban giám hiệu cũng sẽ đến xem.

Hạ Mộng Ngư nắm chặt tấm vé, hồi hộp đến nỗi tim đập thình thịch.

Trong khoảng thời gian này, Từ Tử Sung ngày càng tập luyện nhiều, rất ít khi có thể đến trường. Thỉnh thoảng liên lạc với nhau, cô có thể cảm nhận được Từ Tử Sung đang chịu áp lực rất lớn. Nói cho cùng thì lần này cậu không chỉ thi đấu vì mình, mà còn mang trên vai hi vọng của rất nhiều người nữa.

Mấy ngày nay Từ Tử Sung tập trung cho việc tập luyện, Hạ Mộng Ngư chẳng được gặp cậu.

Cho đến sáng hôm thi, hai người mới có cơ hội gặp mặt.

Lần thi này vẫn được tổ chức ở trường, chỗ ngồi dựa vào thành tích của kỳ thi tháng Mười hai. Hạ Mộng Ngư đứng thứ nhất, Hạ Dạ Dương thứ hai, thế nên hai người ngồi ở phòng đầu tiên.

Vì khoảng thời gian trước khi thi, Từ Tử Sung phải tập trung huấn luyện, tuy có cố gắng để không chểnh mảng học hành, nhưng thành tích của kỳ thi tháng Mười hai vẫn giảm sút, từ tốp hai rơi xuống tốp bốn.

Có điều, như thế thì hai người vẫn được thi cùng một tầng.

Thi xong môn đầu tiên là mười một giờ, ba giờ chiều bắt đầu thi Toán, giữa trưa có một khoảng thời gian rất dài để nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Mai phải thi đấu, nhưng cường độ huấn luyện của Từ Tử Sung lại được giảm xuống, chủ yếu là để cậu có thể hồi phục thể lực, chuẩn bị trạng thái tốt nhất cho trận đấu. Thế nên trưa nay cậu cũng không phải đi tập. Hai người cũng vì thế mà được ăn chung với nhau một bữa cơm.

“Cậu làm bài thế nào?”, Hạ Mộng Ngư hỏi Từ Tử Sung.

“Cũng được.”, Từ Tử Sung vừa gắp thức ăn cho Hạ Mộng Ngư vừa làm như lơ đãng hỏi: “Cậu với Hạ Dạ Dương thế nào?”

Hạ Mộng Ngư cứng đờ, quả nhiên Từ Tử Sung vẫn cực kỳ để ý.

“Chẳng thế nào cả.”

“Đến thi mà không nói chuyện à?”

“Không.”

“Ừm.”

Hạ Mộng Ngư thở dài một hơi, Từ Tử Sung tinh ý nhướng mày, “Thở dài cái gì?”

“Mình phát hiện ra bây giờ mình với Hạ Dạ Dương hình như chẳng có gì để nói nữa, giữa hai đứa như có một bức tường ngăn cách vậy, trước sau cũng chỉ gật đầu chào nhau thôi. Bây giờ cậu ta cực kỳ khách sáo với mình. Nếu mà là trước kia, thi cùng một chỗ, kiểu gì Hạ Dạ Dương cũng tìm mình gây chuyện.”

“Thế không tốt à?”, Từ Tử Sung trầm giọng, “Cậu muốn cậu ta phải như thế nào với cậu?”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung này cũng cực kỳ thích ăn giấm.

https://thuviensach.vn

“Chẳng thế nào cả, ha ha, mình chỉ đang cảm thán tí thôi mà. Mình cảm thấy chuyện vừa rồi ảnh hưởng lớn đến Hạ Dạ Dương, chỉ mong cậu ta có thể trưởng thành lên.”

“Chính ra đấy cũng không phải chuyện xấu.”, Từ Tử Sung nói: “Có những chuyện mà sớm muộn gì cũng phải chịu đựng, đàn ông chịu sớm cũng tốt.”

“Cậu không cảm thấy như thế rất tàn nhẫn à?”

Từ Tử Sung nhướng mày, giọng điệu không ổn chút nào, “Chẳng lẽ mình còn phải thương xót cậu ta à?”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng. Có đôi lúc cô phát hiện ra Từ Tử Sung cực kỳ thờ ơ với nỗi khổ của người khác. Chuyện này cô đã phát hiện ra từ lâu rồi, ví dụ như lần thi đấu giữa hai lớp, bên thắng thì kích động hò hét, bên thua thì khóc lóc thảm thiết, nhưng Từ Tử Sung lại chỉ lẳng lặng đứng ở một góc, gương mặt không chút biểu cảm.

“Có phải cậu chưa bao giờ đồng cảm với người khác không?”, Hạ Mộng Ngư tò mò hỏi, “Kể cả khi người ta gặp chuyện vô cùng đau khổ?”

“Đau khổ cũng không phải chuyện xấu.”, Từ Tử Sung nói: “Một người có thể chịu được càng nhiều đau khổ thì càng chứng tỏ người đó mạnh mẽ. Không phải sao? Đặc biệt là đối với một thằng đàn ông mà nói.”

“Từ Tử Sung…”

“Gì?”

“Bỗng nhiên mình phát hiện ra, sâu trong nội tâm, cậu là một người cực kỳ, cực kỳ…”

Hạ Mộng Ngư cố tìm từ.

https://thuviensach.vn

“Gì?”

“Cậu thật ra là một người cực kỳ bá đạo.”

Từ Tử Sung hơi nhíu mày, cậu tự ngẫm nghĩ cách hình dung này của Hạ Mộng Ngư, sau đó gật đầu.

“Phải đấy.”

Mẹ kiếp, thế mà lại thừa nhận không chút xấu hổ.

Hạ Mộng Ngư chống cằm nhìn Từ Tử Sung, rồi khẽ thở dài: “Bảo bối tâm can của mình, sao mà tính cách lại vặn vẹo thế chứ. Nhất định là cậu phải chịu không ít đau khổ rồi. Đừng lo, mình sẽ yêu cậu thật thật thật nhiều.”

Từ Tử Sung cười cười rồi nhướng mày hỏi: “Hả? Yêu thế nào?… Yêu chỗ nào?”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy dạo gần đây có lẽ do Từ Tử Sung phải tập luyện nhiều, hormone dư thừa, thế nên tần suất nói mấy lời đen tối càng cao…

Ngày thi đầu tiên yên ả trôi qua.

Sáng hôm sau thi Vật lý. Thi được một nửa giờ thì chủ nhiệm lớp chọn chạy đến phòng thi, sau đó nói vài câu với thầy giám thị trông thi. Hai người đi ra cửa, trông như đang thảo luận chuyện gì đó cực kỳ nghiêm trọng.

Chủ nhiệm lớp chọn đến phòng thi số một cũng không có gì lạ, nói đi nói lại thì chủ yếu phòng thi này là học sinh lớp đó. Có điều, gọi giám thị ra ngoài thì có vẻ hơi quá đáng rồi. Tuy sẽ chẳng có ai trong phòng này gian

https://thuviensach.vn

lận, nhưng nếu không phải có chuyện gì xảy ra thì sao lại để phòng không có người trông thi thế này.

Hạ Mộng Ngư quay đầu nhìn lướt qua Hạ Dạ Dương, cậu ta đang làm câu cuối cùng.

Dường như Hạ Dạ Dương cũng có dự cảm gì đó, cậu ta nhanh chóng làm xong câu cuối rồi nộp bài thi, sau đó thu dọn đồ đạc và đi ra ngoài.

Quả nhiên, cô chủ nhiệm vừa thấy Hạ Dạ Dương ra liền vỗ vai cậu ta, nói gì đó rồi đưa cậu ta xuống lầu…

Hạ Mộng Ngư tuy nghi hoặc nhưng vẫn cố tập trung làm xong bài thi.

Buổi chiều thi tiếng Anh, đối với Hạ Mộng Ngư mà nói thì cực kỳ đơn giản, cô làm rất nhanh, đọc lại một lượt rồi nộp bài. Hạ Mộng Ngư vẫn luôn làm bài thi tiếng Anh rất nhanh, vậy nên giám thị cũng không mấy ngạc nhiên khi cô nộp bài trước như vậy.

Ra khỏi phòng thi, cô gặp ngay Từ Tử Sung.

“Cậu phải đến nhà thi đấu à?”, Hạ Mộng Ngư kích động hỏi.

Từ Tử Sung gật đầu rồi giơ tay xoa tóc Hạ Mộng Ngư, “Lát nữa cậu đi ăn với hội Phạm Tiểu Kiều, Từ Tang nhé, đợt này mình không có thời gian chăm sóc cậu.”

Hạ Mộng Ngư gật đầu.

Từ Tang thân là “em họ” của Từ Tử Sung nên chắc chắn cũng có một vé đi xem trận đấu. Từ hôm qua, ba cô nàng đã hẹn nhau hôm nay đi ăn cơm rồi.

“Cậu đi đi, mình đợi hai đứa nó.”

https://thuviensach.vn

“Ừm, tối gặp lại.”

Từ Tử Sung đi rồi, Hạ Mộng Ngư bèn ngồi trên bồn hoa ở dưới sân trường, vừa đọc sách vừa chờ hết giờ thi.

Phạm Tiểu Kiều làm rất chậm, hai tiếng rưỡi mà vẫn chưa xong. Còn Từ Tang thì chỉ khi sắp hết giờ, cô nàng mới nghĩ ra cách để chép được bài. Có điều, Hạ Mộng Ngư vẫn luôn cảm thấy, Từ Tang chép bài cũng chẳng có ý nghĩa gì, cùng một phòng thi, thành tích tương đương nhau, còn có thể chép được cái gì cơ chứ.

Rốt cuộc thì tiếng chuông cũng vang lên, giờ thi kết thúc.

Hạ Mộng Ngư đã thu dọn xong hết rồi, lúc đang định gửi tin nhắn cho hai cô nàng kia thì điện thoại lại đổ chuông, là bố gọi tới.

“Con về nhà nhanh đi.”

“Chẳng phải con đã xin là tối nay mới về sao ạ? Trường con tổ chức đi cổ vũ cho một bạn đi thi đấu.”

“Xảy ra chuyện lớn rồi, về nhanh lên, bố gần đến cổng trường con rồi đây.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Sinh thời, cổng nhà lúc nào cũng khách đến khách đi, lúc mất thì sân nhà lại vắng vẻ, hiu quạnh. Linh đường nhà họ Hạ chỉ có mẹ Hạ Dạ Dương và mấy người họ hàng thân thích, đa số đều sợ xui nên không ở lại lâu, đám cấp dưới và bạn bè quen thân cũng chỉ đến thắp một nén hương rồi vội vàng ra về.

Trên đường về, bố đã kể qua mọi chuyện với Hạ Mộng Ngư.

Bố Hạ Dạ Dương tự tử.

Bố nói, trước khi chết, chú Hạ vẫn không cảm thấy mình sai. Ông cắn chặt răng, nói rằng mình không làm gì hổ thẹn với bạn bè.

Cũng chính vì thế, chuyên viên điều tra mới dùng con trai để tác động ông.

“Anh cứng đầu như thế, có nghĩ đến con trai hay không? Một đứa trẻ ưu tú như thế, chẳng lẽ lại phải sống trong bóng ma bố tạo nên?… Bây giờ anh vẫn còn cơ hội, chúng tôi sẽ cân nhắc để giảm nhẹ hình thức kỷ luật cho anh.”

Có điều, họ tuyệt đối không ngờ chú Hạ lại cứng đầu đến nỗi thà chết còn hơn.

Người đã chết rồi, vụ án cũng chẳng tiếp tục được nữa, cả nhà còn lại mỗi hai mẹ con, muốn làm gì cũng khó. Đây cũng coi như luật bất thành

https://thuviensach.vn

văn, nếu người đã chết thì vụ án cũng không cần điều tra tiếp nữa. Hơn nữa, đây vốn dĩ cũng không phải vụ án quá nghiêm trọng.

Bố Hạ Dạ Dương coi như dùng cái chết để cho con trai có một tương lai sáng sủa.

“Haiz…”, Hạ Kiến Quốc cảm thán, “Ông ấy đúng là có tội thật, nhưng cũng không đến nỗi phải chết như thế… Có sai đấy, nhưng cũng đã tại vị bao nhiêu năm rồi, cuối cùng lại rơi vào kết cục thế này, bi ai quá…”

Thật ra chú Hạ không phải quan chức quá cao, chưa nói đến tội ác tày trời hay không, chỉ là lúc trước cứ hay cả nể, lại thích thể hiện nên mới phạm chút sai lầm. E là trong lòng chú Hạ, những việc đó không tính là phạm tội, chỉ gọi là giúp bạn bè một chút mà thôi.

Trên đời này có mấy người lao lực leo lên cao chỉ vì để giữ lợi ích của số đông? Tuyệt đại đa số đều chỉ vì mình, vì để thay đổi vận mệnh của mình, chứ không phải của người khác. Chúng ta luôn yêu cầu người khác phải sống như thánh nhân, nhưng đến lượt mình thì hết thảy đều có thể tha thứ.

Hạ Mộng Ngư không muốn chỉ trích nhân cách của chú Hạ. Chỉ trích người khác thì dễ, nhưng mấy người có thể đảm bảo, lúc trong tay mình có quyền lực, mình lại không bị cám dỗ, vẫn còn chính trực vô tư? Quyền lực như một liều thuốc mê, người có thể chịu đựng được thì quá đáng nể, đáng ca ngợi, còn không chịu được mà lao qua ranh giới trắng đen thì cũng không trách được.

Nghĩ về chú Hạ, Hạ Mộng Ngư lại cảm thấy con người đúng thật là loài động vật phức tạp. Đến giờ cô cũng không thể đơn giản dùng khái niệm người tốt hay người xấu để đánh giá chú được. Con người có quá nhiều mặt, chú Hạ là một người cha tốt, một người bạn tốt, người chú tốt, không làm những người xung quanh thất vọng, không làm mất lòng cấp

https://thuviensach.vn

dưới. Còn bố cô, Hạ Kiến Quốc, cả đời cẩn thận, chặt chẽ, không dám bước qua ranh giới trắng đen, nhưng ông thật sự có thể được coi là người tốt không? Cũng không thể chắc chắn được.

Nghĩ đến đây, Hạ Mộng Ngư bỗng không cảm thấy giận bố như trước đây nữa. Có lẽ cô ý thức được, mỗi người trước khi làm cha mẹ thì họ phải làm người trước đã, họ cũng có góc tối của mình, họ không hoàn hảo, đầy mình khuyết điểm, cũng có những mặt xấu xa và ích kỷ. Chỉ là, một tầng hào quang bao phủ trên cha mẹ, khiến họ tự cho mình là thần thánh của các con. Nếu không có vầng hào quang ấy, họ cũng chỉ là một con người mà thôi. Cũng có khi, bố mẹ cô vẫn luôn là những con người cơ bản, không vì cô mà trở thành thần thánh.

“Nhà mình vẫn phải thắp cho chú Hạ một nén hương, không thì trong mắt người khác, nhà mình quá tuyệt tình.”, bố tiếp tục độc thoại.

Hạ Mộng Ngư không đáp lại, cô quan sát bố, chỉ cảm thấy hình như ông đã già đi nhiều, nói nhiều hơn, có lẽ cũng bị hiện thực đả kích nên cả người đều hiện rõ vẻ ủ rũ. Hơn nữa, từ bữa cơm hôm cô khuyên nhủ, dường như bố không còn cộc cằn như trước nữa, thỉnh thoảng sẽ bàn bạc vài câu với cô.

“Haiz, giờ bố nhìn thấu đáo rồi.”, bố lại nói: “Đời này không nên làm quan. Con thi Thanh Hoa nhớ chọn ngành tài chính ấy, kiếm tiền vẫn hơn, có tiền là có quyền… Mà cũng sắp Tết đến nơi rồi, mấy người đấy không thể để người ta ăn cái Tết đoàn viên đã ư? Sao lại phải ép người ta đến chết như thế?… Bố nói thật đấy, sau này con học tài chính đi, làm đầu tư, chứ đi làm thuê cũng chẳng ăn thua. Tiền đẻ tiền mới tốt, thế giới này bây giờ là thế giới của tư bản, ai có tiền thì ắt có quyền sinh sát trong tay.”

Hạ Mộng Ngư chỉ nghe bố nói chứ không tỏ thái độ gì. Bỗng nhiên cô biết nên đánh giá bố thế nào rồi. Bố không phải người tốt, mà cũng chẳng phải người xấu. Ông chỉ là một người không có linh hồn mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cả nhà Hạ Mộng Ngư sang bên đó thắp hương, đây cũng coi như Hạ Kiến Quốc đã tẫn trách nhiệm cũng như tình cảm của một người cấp dưới lâu năm. Ông cảm thấy chuyện đến lúc này, mình xem như không thẹn với lương tâm.

Hạ Kiến Quốc an ủi mẹ Hạ Dạ Dương vài câu, còn mẹ Hạ Mộng Ngư thì đứng ở một góc chờ hai bố con.

Vốn dĩ cả nhà phải ra về, nhưng Hạ Mộng Ngư lại muốn tìm Hạ Dạ Dương để nói chuyện. Hạ Kiến Quốc không muốn, nhưng nhìn thoáng qua di ảnh trước linh đường rồi lại chẳng nói gì nữa, chỉ bảo Hạ Mộng Ngư đừng về muộn quá.

Hạ Mộng Ngư quỳ lạy chú Hạ, thắp một nén hương, nhưng vẫn chưa thấy Hạ Dạ Dương xuất hiện, hỏi dì Hạ thì biết cậu ta vừa ra ngoài, cũng không biết đi đâu, chắc chỉ một lúc là về.

“Chắc là cháu biết cậu ấy ở đâu đấy ạ.”

Hạ Mộng Ngư ra con ngõ đằng sau đại viện, quả nhiên tìm được Hạ Dạ Dương.

Lúc còn nhỏ, con ngõ này cũng không đến nỗi quạnh quẽ như vậy. Nhưng từ sau khi nhà nào cũng có xe hơi, mọi người ít còn đi lại lối này.

Hạ Dạ Dương một tay cầm điếu thuốc, một tay cầm di động, đang nói chuyện với người ở bên kia đầu dây.

“Cháu biết rồi cô, cô đến đây đi rồi chúng ta nói chuyện… Vâng, đi đường cẩn thận.”

Hạ Dạ Dương cúp điện thoại, nhìn thấy Hạ Mộng Ngư thì liền cười, đưa điếu thuốc lên miệng ngậm rồi lúng búng nói: “Học sinh ngoan, có muốn một điếu không?”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư lắc đầu. Cô im lặng dựa vào tường, đứng song song với Hạ Dạ Dương.

Hạ Dạ Dương tiếp tục trầm mặc hút thuốc, hết một điếu lại muốn tiếp điếu nữa, nhưng rốt cuộc bị Hạ Mộng Ngư chặn lại.

“Thế đủ rồi.”, Hạ Mộng Ngư trừng mắt nhìn cậu ta.

Hạ Dạ Dương nói một cách châm chọc: “À, đúng là cha chết thì hổ lạc Bình Dương, giờ cậu dám lớn tiếng với tôi cơ đấy.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn lời, tuy giọng điệu của Hạ Dạ Dương rất nhẹ nhàng, nhưng lại tràn đầy vẻ tự giễu, khiến cô càng đau lòng. Cô cúi đầu không nói câu nào.

“Ơ kìa, cậu làm sao đấy? Tôi chỉ đùa chút thôi mà, cậu đừng để bụng. Tôi cảm thấy như bây giờ khá tốt.”, Hạ Dạ Dương cười khổ, “Như bây giờ, tôi mới có cảm giác chúng ta đã quen nhau được mười mấy năm.”

Hạ Mộng Ngư thở dài một hơi rồi nói: “Lúc trước có nhiều chuyện tôi không đúng.”

“Thôi, đều đã qua rồi, nhắc đi nhắc lại làm gì. Bọn mình đừng ai trách ai là được.”

Hạ Mộng Ngư gật đầu.

Hạ Dạ Dương tiện tay móc bật lửa ra, vẫn châm điếu thuốc kia, cậu ta cười hỏi Hạ Mộng Ngư: “Không cần thật à?”

“Không cần.”

“Không thú vị. “

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương hút được nửa điếu thuốc rồi cúi đầu nói: “Cô tôi vẫn muốn tôi ra nước ngoài, giờ bố tôi chết rồi, cũng không còn bị hạn chế xuất cảnh nữa.”

“Cậu nghĩ thế nào?”

Hạ Dạ Dương gần như không chút do dự, “Có thể đi thì sao không đi chứ, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Cậu muốn ra nước ngoài à?”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi: “Chẳng phải lúc trước cậu cảm thấy ở nước ngoài cô đơn sao?”

“À, hóa ra cậu đọc được tin nhắn của tôi.”, Hạ Dạ Dương đưa mắt nhìn Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Còn tưởng tín hiệu không tốt nên không nhận được cơ.”

Hạ Mộng Ngư có chút xấu hổ, cô ngượng ngùng cúi đầu.

Hạ Dạ Dương lại cười, cậu ta quay trở lại chủ đề lúc trước như chưa có gì: “Đi đâu mà chả cô đơn, ở lại đây cũng chẳng còn lại gì ấm áp.”

Hạ Mộng Ngư muốn mở miệng nói một câu xin lỗi với Hạ Dạ Dương, nhưng rồi lại cảm thấy câu xin lỗi này quá nhẹ nhàng, vậy mà cứ mắc mãi trong cổ họng không bật ra được.

“Nếu tôi không về thì đỡ, chắc bố tôi cũng không phải chết.”, bỗng giọng điệu Hạ Dạ Dương trở nên rất nặng nề, “Lúc trước đáng ra cậu nên nói thật với tôi. Chắc chắn cậu biết nhỉ? Mấy người thật là, giấu mỗi mình tôi, coi tôi là đứa trẻ con không bằng… Trong lòng mấy người, tôi không hiểu chuyện, yếu ớt thế sao? Chẳng lẽ vẫn cần mấy người bao bọc tôi?… Hạ Mộng Ngư, tôi vô dụng thế à?”

Hạ Mộng Ngư không còn lời gì để nói.

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương cười khổ một tiếng, cậu ta vứt điếu thuốc xuống đất rồi lại châm thêm điếu nữa.

“Thôi, cậu không cần trả lời tôi. Tôi cũng biết đáp án rồi. Cậu nói cho tôi biết thì sao chứ? Dựa vào cá tính của tôi, nếu biết bố tôi xảy ra chuyện, chắc chắn tôi vẫn về… Thật khôi hài, thế nào cũng có kết cục như vậy… Cũng không biết đang cố giãy giụa vì cái gì nữa.”

Hạ Dạ Dương hút hết điếu này đến điếu khác. Hai người cứ thế dựa vào tường, im lặng ở cạnh nhau.

Đầu đông, đêm đến sớm, không biết ánh trăng đã treo lên từ khi nào nữa.

“Có người nói với tôi, một người càng chịu nhiều đau khổ thì càng chứng tỏ người đó mạnh mẽ… Đau khổ không hẳn là chuyện xấu, đau khổ sẽ chứng minh năng lực của sinh mệnh… Hồi trước tôi vẫn cảm thấy như vậy quá tàn nhẫn, nhưng giờ lại thấy, nghĩ như vậy mới là dịu dàng nhất. Tại vì sống trên đời này khó tránh khỏi đau khổ, cuộc đời cũng chẳng có lối tắt, chỉ có nghĩ như vậy mới có thêm sức mạnh để tiếp tục sống. Bằng không, nếu cứ nghĩ sống trên đời này chỉ là để chịu khổ, vậy thì còn gì thú vị nữa.”

Hạ Mộng Ngư chậm rãi nói hết.

Hai người không nhìn nhau, chỉ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Ánh trăng bàng bạc, nhân thế lại vẩn đục khôn cùng.

“Hạ Dạ Dương, thỉnh thoảng tôi lại nghĩ, con người với động vật chắc là khác nhau nhất ở chỗ, chúng ta cảm nhận được đau khổ, không chỉ là đau đớn, mà là thống khổ. Cậu nói xem, đây là chuyện tốt hay xấu?”

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương cười cười, vừa nhả khói thuốc vừa nói: “Chẳng trách mỗi lần cậu viết văn thì bài của cậu phải được chuyển qua một lượt mấy lớp trong khối, giáo viên nào cũng phải đọc. Cậu không làm nhà văn đúng là quá phí phạm. Chuyện gì cũng nói cho văn hoa được.”

Hạ Mộng Ngư cũng cười, “Tôi là cao thủ lên tinh thần cho người khác mà.”

Hạ Dạ Dương gật đầu, “Cảm ơn. Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ mạnh mẽ lên. Tôi vào với mẹ trước đây, cậu cũng về đi thôi. Hôm nay cậu ta thi hả?”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, lúc này mới nhớ ra trận đấu của Từ Tử Sung hình như sắp bắt đầu rồi.

Mẹ kiếp.

Nếu cô mà không đến đúng hẹn, chắc chắn bảo bối của cô sẽ không bỏ qua!

Hạ Dạ Dương giơ tay vỗ đầu Hạ Mộng Ngư rồi mỉm cười, “Bọn mình tạm biệt ở đây đi, mong là lúc còn sống, bọn mình có cơ hội gặp lại.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn ngào gật đầu.

“Hy vọng lúc gặp lại nhau, bọn mình đều trở thành người mà mình muốn.”, Hạ Mộng Ngư nói.

“Được, hẹn nhé.”

Hạ Dạ Dương giơ tay, Hạ Mộng Ngư liền bắt tay với cậu ta.

“Đi đây.”

Hạ Dạ Dương xoay người đi vào đại viện, Hạ Mộng Ngư nhìn theo bóng cậu. Dường như có linh cảm, cậu ta vẫn một tay đút túi, một tay giơ

https://thuviensach.vn

lên vẫy, đưa lưng về phía Hạ Mộng Ngư và nói: “Tạm biệt.”

Cậu ta vẫn màu mè như thế, dường như chẳng thay đổi gì.

Có điều, chính họ cũng không biết, thật ra chẳng cái gì còn giống như trước nữa.

Hạ Dạ Dương đi vào tiểu khu, mãi sau Hạ Mộng Ngư mới thu tầm mắt lại. Cô nhìn đồng hồ, đã bảy rưỡi rồi, thế nên cô vội vội vàng vàng chạy ra.

Hạ Mộng Ngư bắt một chiếc taxi rồi cuống quýt nói: “Chú ơi, đến sân vận động, nhanh nhanh nhanh, cháu bị muộn rồi!”

“Có cái gì mà gấp thế?”

“Hôm nay bạn trai cháu thi đấu ở đấy.”

“Ái chà, thế thì phải nhanh rồi, ngồi chắc nhé cô bé!”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Lúc Hạ Mộng Ngư đến thì đã hết hiệp một, đang trong giờ nghỉ giải lao. Thấy Hạ Mộng Ngư hổn hển chạy vào, Từ Tang và Phạm Tiểu Kiều cùng nhảy cẫng lên gọi cô.

"Ở đây này! Sao giờ mày mới đến!"

Hạ Mộng Ngư khom lưng đi vào chỗ ngồi.

Mấy đứa trong lớp đều ngồi ở khu vực trong, riêng ba cô nàng được ngồi chỗ đặc biệt nhất, bên cạnh là lãnh đạo cục thể thao và ban giám hiệu nhà trường.

Từ chuyện tặng vé này cũng có thể nhìn ra được, Từ Tử Sung rất chu đáo, cũng rất biết lễ nghĩa. Đương nhiên, điều này cũng cho thấy cậu không hề có suy nghĩ để tâm đến đám lãnh đạo. Có ai làm lãnh đạo mà muốn ngồi cùng một đám ranh con cơ chứ? Hạ Mộng Ngư chỉ mong đám lãnh đạo đó không để bụng, chỉ đơn giản nghĩ là Từ Tử Sung trẻ con chưa hiểu chuyện.

Tuy rằng Hạ Mộng Ngư biết, Từ Tử Sung không phải vì thiếu suy nghĩ nên mới sắp xếp như vậy.

Chỉ là cậu xem thường quyền uy mà thôi…

Hạ Mộng Ngư ngồi xuống, quay đầu nhìn lại, bên cạnh là Trần Hoa Thanh. Hai người nhìn nhau cười chào hỏi.

"Thở gấp thế?", Trần Hoa Thanh cười, "Chạy đến đây à?"

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư gật đầu.

“Em cảm thấy Từ Tử Sung có thể thắng không?”, Trần Hoa Thanh hỏi Hạ Mộng Ngư.

“Đương nhiên rồi ạ!”, Hạ Mộng Ngư nói không chút do dự, rồi cô lại hỏi: “Anh cảm thấy cậu ấy có thể thắng không ạ?”

“Anh cũng cảm thấy có thể.”

Ánh đèn sáng chói mắt, tiếng nhạc inh tai, mọi thứ đều thu hút sự chú ý của khán giả lên sàn thi đấu.

Trong lời giới thiệu của người dẫn chương trình, hai quyền thủ lần lượt được cheerleader dẫn vào sàn.

Từ Tử Sung khoác chiếc chiến bào đen của cậu, hơi cúi đầu, vẫn là dáng vẻ siêu ngầu đó. Đám Hạ Mộng Ngư vừa thấy cậu xuất hiện liền nhảy cẫng lên, tay giơ cao tấm biển đèn led có tên cậu, hưng phấn hò reo tên cậu hệt như một đám fan girl.

Từ Tử Sung ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, thấy dáng vẻ nhảy nhót của cô, cậu thoáng cười rồi lại cúi đầu đi về phía trước.

Trọng tài thổi còi, hiệp đấu bắt đầu.

Hạ Mộng Ngư hướng mắt về phía người đứng giữa sàn đấu, nhìn người yêu của cô, giấc mơ của cô, anh hùng của cô.

Nhất định phải thắng đấy.

Vì cậu có khát vọng cháy bỏng với chiến thắng, vì cậu giỏi dùng vẻ bề ngoài để che giấu một linh hồn nóng rẫy ở bên trong. Vì cậu tuyệt đối không chịu thua, thà bị hủy diệt chứ không muốn bị đánh bại.

https://thuviensach.vn

Để rồi đến ngày hôm sau, khi đánh giá về trận đấu này, mọi người chỉ có thể dùng tám chữ để hình dung: Tao nhã, cuồng bạo, bình tĩnh, tàn nhẫn.

Dường như Từ Tử Sung rất nhạy cảm với những thay đổi cảm xúc dù rất nhỏ của người khác, vậy nên, trên sàn đấu, cậu luôn có thể phán đoán bước di chuyển tiếp theo của đối thủ, đoán ra cả suy nghĩ mà họ muốn che giấu. Tác phong trên sàn đấu của cậu bình tĩnh mà âm trầm đến nỗi khiến người ta phải run sợ. Còn nắm tay của cậu thì vô cùng tàn nhẫn.

Một đòn chí mạng.

Trận này khiêu chiến quyền vương, đổi lấy một đòn K.O của Từ Tử Sung mà kết thúc.

Đối thủ ngã xuống đất không dậy nổi, trọng tài thổi còi, trận đấu chấm dứt.

Từ Tử Sung thắng!

Từ Tử Sung kích động quỳ xuống sàn đấu rồi hôn xuống mặt sàn, hai vai không ngừng run rẩy. Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy chàng trai này để lộ cảm xúc ra ngoài như vậy.

Đám bạn cùng lớp kích động hét ầm lên, đứa nào đứa nấy đều ôm nhau vừa khóc vừa cười.

Giây phút này không chỉ thuộc về Từ Tử Sung, mà còn là khoảnh khắc rực rỡ nhất trong tuổi thanh xuân của họ. Bao nhiêu nhiệt huyết căng tràn lồng ngực.

“Đi thôi.”, Linh Hoa mỉm cười với đám học trò, “Đi tìm anh chàng để chúc mừng nào.”

https://thuviensach.vn

Cả đám lao đến cạnh sàn đấu, hội con trai không ngừng hô vang tên của cậu, thậm chí Mạnh Huy còn bắt đầu lau nước mắt.

Từ Tử Sung đứng dậy, thấy Hạ Mộng Ngư đang chạy về phía mình, cậu nhảy qua dây chắn, giơ tay ra với cô, sau đó kéo trọn cô vào lòng.

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, không ngờ Từ Tử Sung lại dám ôm mình trước mặt mọi người. Cô vốn định khẽ đẩy cậu ta, nhưng bỗng cảm nhận được bờ vai run run của Từ Tử Sung thì lại thôi.

Từ Tử Sung vùi đầu vào cổ Hạ Mộng Ngư, ôm ghì lấy cô.

Cần cổ có cảm giác nóng ướt. Hạ Mộng Ngư biết, Từ Tử Sung đang khóc. Cậu để dành lại một mặt yếu ớt nhất của mình cho Hạ Mộng Ngư, giao cho cô che giấu và bảo vệ nó. Cậu tin cô có thể bảo vệ được phần cảm tính và nhiệt huyết của cậu.

Hạ Mộng Ngư nghĩ, mặc kệ đi! Cứ vậy đi, giờ phút này, cô không muốn để ý gì cả, chỉ muốn ôm thật chặt lấy người con trai mình yêu nhất, để cậu ấy có thể dựa vào bờ vai mình, để cậu ấy có thể yếu ớt, có thể rơi lệ. Hạ Mộng Ngư ôm lấy Từ Tử Sung, nước mắt cũng tuôn rơi.

Nước mắt của cô có thể để vạn người nhìn thấy, nhưng nước mắt của cậu, chỉ cô mới biết được.

Màn hình lớn chiếu trọn hình ảnh này.

Đám bạn học vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng hiểu chuyện rất nhanh, cả bọn cùng hét lên ầm ĩ.

Khán giả ở sân vận động cũng cảm thấy đây đúng là một tiết mục anh hùng với mĩ nhân vô cùng đặc sắc, tất cả đều vỗ tay reo hò. Tiếng nhạc lại vang lên, bầu không khí trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc đất nước mình cũng có một quyền vương. Cái cảm giác này không thua kém gì cảm giác sung sướng tột đỉnh khi xem Lý Tiểu Long một chân đá nát bức hoàng phi "Đông Á bệnh phu"* vậy.

Cuối cùng, Từ Tử Sung cũng ngẩng đầu, buông Hạ Mộng Ngư ra. Hốc mắt cậu tuy còn hơi đỏ, nhưng cảm xúc thì đã kiềm chế được. Nhìn thấy Hạ Mộng Ngư khóc đến nỗi mước mắt nước mũi giàn giụa, Từ Tử Sung không nhịn được cười.

Hạ Mộng Ngư cũng lau nước mắt rồi cười với cậu.

"Thật muốn hôn cậu một cái.", Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư nói không chút do dự: "Ôm cũng ôm rồi, muốn hôn thì hôn đi!"

Từ Tử Sung lập tức ôm mặt Hạ Mộng Ngư rồi nặng nề hôn một cái.

Cậu ôm chặt Hạ Mộng Ngư, đến khi dòng nhiệt nóng trong ngực dịu lại thì cậu mới buông tay. Trong tiếng reo hò của mọi người, cậu đi đến cạnh trọng tài, đón lấy đai lưng vàng thuộc về mình.

Rất lâu trước đây, họ đã từng mơ ước đến cảnh tượng này.

Người thanh niên trầm mặc đó, cuối cùng cũng đứng trên sân vận động sức chứa hàng vạn người, trên sàn đấu trung tâm, dưới ánh đèn chói lòa, trong tiếng nhạc rền vang và tiếng hoan hô điên cuồng của khán giả, nhận lấy thành tựu thuộc về cậu, trở thành anh hùng của mọi người.

…

Cơn cuồng nhiệt rồi cũng có lúc kết thúc, bầu không khí sôi nổi cuối cùng cũng phải yên lặng trở lại.

Đám đông khán giả rời đi, sân vận động không một bóng người.

https://thuviensach.vn

Cô giáo chủ nhiệm và ban giám hiệu, đến cả các bạn cùng lớp cũng lần lượt ra về. Hạ Mộng Ngư một mình đến phòng nghỉ của Từ Tử Sung tìm cậu…

Phòng nghỉ của Từ Tử Sung cũng là nơi tụ tập của cả ê kíp phía sau cậu, mọi người vẫn còn đang hưng phấn nên chưa về. Nhìn thấy Hạ Mộng Ngư đến, mọi người đều trêu chọc, “Đấy, bạn gái nhỏ đến rồi kìa.”

“Hôm nay có thể thả lỏng rồi.”

“Định ăn mừng thế nào đây?”

Từ Tử Sung chỉ cười chứ không nói lời nào, sau đó, cậu nhìn Hạ Mộng Ngư, ánh mắt sáng ngời đong đầy niềm vui sướng.

Hạ Mộng Ngư bị cậu nhìn đến phát ngượng, cô cúi đầu đi vào, chào hỏi với các anh chị trong phòng, vừa lễ phép vừa ngoan ngoãn.

“Cô bé này đáng yêu quá, Sung à, cậu phải dịu dàng một chút nhé.”

“Ha ha ha.”

Mọi người đều thi nhau trêu chọc, sau đó lục tục kéo nhau đi ra, trả lại phòng nghỉ cho hai người.

Hạ Mộng Ngư đi đến trước mặt Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung ngồi trên ghế, tay giơ chiếc đai lưng vàng lên cho Hạ Mộng Ngư xem. Cậu cười giống hệt như một đứa trẻ có được món đồ chơi yêu thích vậy.

“Cậu nhìn này, mình thắng rồi!”

Hạ Mộng Ngư cũng cười, híp mắt nhận lấy chiếc đai rồi cầm trong tay một cách cực kỳ nâng niu.

https://thuviensach.vn

“Wow, siêu quá!”

Hai người nhìn nhau cười, cười đến ngọt ngào, lại đến ngốc nghếch.

Đời người đâu dễ có được những khoảnh khắc như vậy, vui sướng một cách hết sức bình dị. Thế nhưng, khoảnh khắc ấy lại rực rỡ đến nỗi có thể lấn át hết thảy mọi tối tăm.

Bỗng Từ Tử Sung đứng dậy, kéo tay Hạ Mộng Ngư và nói: “Lại đây, mình có thứ này cho cậu.”

Hạ Mộng Ngư nghi hoặc đi theo Từ Tử Sung đến cạnh tủ đồ, rồi chỉ thấy cậu lấy từ trong ra một chiếc hộp được đóng gói tỉ mỉ, trên mặt không có logo, thế nên cũng chẳng đoán nổi là thứ gì nữa.

“Cho cậu đấy, mình đã nghĩ nhất định phải tặng cậu lúc mình giành được chức vô địch, không ngờ lại nhanh như vậy.”, giọng nói của Từ Tử Sung không giấu nổi sự kích động và vui sướng bên trong.

Hạ Mộng Ngư vui vẻ nhận lấy, lắc lắc bên tai, lại chẳng nghe ra là thứ gì.

“Cái gì đấy?”, Hạ Mộng Ngư tò mò hỏi.

“Quên rồi à?”, Từ Tử Sung bất đắc dĩ cười, “Cậu từng đòi mình, mình cũng đồng ý sẽ tặng cậu, thế mà lại quên à?”

Hạ Mộng Ngư ngây ra, thật sự không nhớ được nữa, thế nên cô sốt ruột mở hộp quà.

Bên trong là một chiếc áo choàng đỏ.

Hạ Mộng Ngư mở chiếc áo ra, vừa khít với vóc dáng của cô. Phía sau chiếc áo choàng còn có một từ.

https://thuviensach.vn

Mo Cuishle

Từ này có nghĩa là gì nhỉ?

Hạ Mộng Ngư đang định hỏi thì có người gõ cửa.

Là Trần Hoa Thanh.

Anh Trần nhìn thấy chiếc áo trong tay Hạ Mộng Ngư thì cười cười. Hạ Mộng Ngư vội vàng gập lại, ngượng ngùng cúi đầu.

“Có rảnh không? Cục trường Đàm muốn gặp cậu, chúc mừng cậu chiến thắng.”, Trần Hoa Thanh nói thêm: “Đang chờ ở ngoài đấy.”

Từ Tử Sung mỉm cười gật đầu.

Cục trưởng Đàm là cục trưởng cục thể thao, Hạ Mộng Ngư biết đây là nhân vật lớn nên vội bảo Từ Tử Sung: “Mình ra ngoài đợi cậu.”

“Được. Muộn rồi, không an toàn, cậu đợi mình trong khu vực phòng chờ thôi, một lát nữa mình ra tìm cậu.”

“Được.”

Hạ Mộng Ngư ôm chiếc áo choàng của mình rồi đi ra ngoài, thoáng lướt qua cục trưởng Đàm.

Cục trưởng Đàm còn nở nụ cười hiền với cô, lại hỏi đây có phải cô bạn gái nhỏ của Từ Tử Sung không, khiến Hạ Mộng Ngư cực kỳ xấu hổ.

Hạ Mộng Ngư ra ngoài đợi Từ Tử Sung. Cô lật trước lật sau chiếc áo choàng, đúng là tơ tằm thật. Trước đây, cô đã từng có yêu cầu này với Từ Tử Sung, không ngờ cậu làm thật.

Có điều, từ đơn này nghĩa là gì?

https://thuviensach.vn

Nhìn có vẻ giống tiếng Pháp, nhưng hình như lại không phải.

Mo Cuishle?

Hạ Mộng Ngư là người đã có nghi vấn là phải giải đáp được, cô lập tức lên mạng tìm hiểu. Thế mới biết, thì ra đây là tiếng Ireland.

Mo Cuishle có nghĩa là: Tình yêu của anh, máu thịt của anh.

My darling, my blood.

—

*Chú thích "Đông Á bệnh phu": Khoảng giữa thế kỷ 19, triều đình nhà Thanh do thua trận nên phải ký một số hiệp định với Anh, trong đó có việc cho phép Anh đưa nha phiến vào Trung Quốc bán. Điều này dẫn đến việc rất nhiều người Trung Quốc rơi vào cảnh nghiện ngập, trở nên yếu ớt, bạc nhược. Khi đó, người Nhật nhìn ra được đà suy yếu của Trung Quốc nên hay cho các võ sĩ Nhật thách đấu võ sĩ Trung Quốc để hạ nhục đất nước này. Chuyện này được phản ánh phần nào qua phim "Tinh Võ Môn". Trong phim, võ đường của Hoắc Nguyên Giáp đã bị một người Nhật hạ nhục bằng cách tặng cho một bức hoành phi ghi "Đông Á bệnh phu" (người bệnh của Đông Á). Sau đó, một võ sinh của võ đường Tinh Võ Môn là Trần Chân (do Lý Tiểu Long đóng) đã quăng trả lại bức hoành phi đó.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Nhân viên của sân vận động vẫn ở lại dọn dẹp, còn khu vực phòng chờ thì chỉ còn mỗi mình Hạ Mộng Ngư.

Cô cẩn thận gấp gọn chiếc áo choàng lại, bỏ vào hộp. Có điều, Hạ Mộng Ngư chợt nhớ ra, lát nữa mình phải về nhà, nếu để bố mẹ nhìn thấy thì toi đời. Chỉ tiếc bây giờ Phạm Tiểu Kiều và Từ Tang đều đã về rồi, bằng không đưa cho hai đứa cầm hộ.

Đúng lúc đó, Trần Hoa Thanh đi ra.

Hạ Mộng Ngư nhìn thấy anh ta có vẻ lo lắng thì chạy lên hỏi: “Anh Trần… Từ Tử Sung đâu ạ?”

“Cậu ta còn đang ở trong nói chuyện với cục trưởng.”

“Có vấn đề gì sao ạ?”, Hạ Mộng có chút bất an, lẽ ra anh ta không nên có biểu cảm như vậy mới phải.

Trần Hoa Thanh thoáng liếc qua Hạ Mộng Ngư, rồi cau mày, chỉ vào ghế ngồi bên cạnh, “Ngồi xuống nói chuyện đi, anh cũng phải chờ họ ra.”

Hai người cùng ngồi xuống ghế.

“Rốt cuộc cục trưởng Đàm tìm Từ Tử Sung có chuyện gì thế ạ?”, trực giác mách bảo Hạ Mộng Ngư rằng, nỗi phiền muộn của Trần Hoa Thanh chắc chắn có liên quan đến cục trưởng Đàm.

https://thuviensach.vn

Trần Hoa Thanh nặng nề thở dài một hơi, “Haiz, đâu có nghĩ lại thành ra như vậy, anh cũng không ngờ đến.”

“Rốt cuộc là làm sao ạ?”

“Cục trưởng Đàm muốn Từ Tử Sung đại diện thành phố sang năm đi đấu ở đại hội thể thao quốc gia.”

Nhất thời Hạ Mộng Ngư không hiểu, “Đây chẳng nhẽ không phải chuyện tốt ạ? Sao anh lại làm như trời sập đến nơi thế này, làm em cũng lo theo.”

“Đương nhiên là không phải chuyện tốt rồi. Em không biết à? Quyền thủ chuyên nghiệp nếu tham gia vào các giải không chuyên, kể cả là thế vận hội Olympic, thì cũng đều bị liên đoàn xử phạt.”

“Xử phạt gì cơ ạ?”

“Nếu Từ Tử Sung tham gia đại hội thể thao thì sẽ bị WBC trục xuất ra khỏi liên đoàn.”

Anh Trần bắt đầu phân tích lợi hại cho Hạ Mộng Ngư nghe.

Hiện tại, Từ Tử Sung đang đứng trước hai lựa chọn.

Lựa chọn thứ nhất, gia nhập đội tuyển của thành phố, tham gia đại hội thể thao, giành huy chương cho thành phố, khả năng tiếp theo sẽ tham gia Á vận hội, rồi cứ thế yên ổn sống trong thể chế của đội tuyển, cả đời từ bỏ liên đoàn chuyên nghiệp, không làm một quyền thủ chuyên nghiệp nữa. Lựa chọn thứ hai, từ chối lời mời của cục trưởng Đàm, tiếp tục làm quyền thủ chuyên nghiệp. Nếu như vậy, cục thể thao chắc chắn sẽ không cấp chứng chỉ vận động viên và chứng nhận kiện tướng cho cậu, e là cậu muốn thi vào Thanh Hoa sẽ khá khó. Con đường tốt nhất lúc này cho cậu chỉ có rời Trung Quốc để sang Mỹ.

https://thuviensach.vn

“Chuyện này em thấy thế nào?”, Trần Hoa Thanh hỏi Hạ Mộng Ngư.

“Em không biết nữa… Rõ ràng cục trưởng Đàm sắp xếp để Từ Tử Sung trở thành quyền thủ chuyên nghiệp, sắp xếp để cậu ấy tham gia đấu với đương kim quyền vương, tại sao bây giờ lại muốn hủy bỏ sự nghiệp chuyên nghiệp của cậu ấy, bắt cậu ấy phải tham gia đại hội thể thao?”

“Em có biết anh đấu quyền anh cho tuyển quốc gia bao nhiêu năm không?”, Trần Hoa Thanh cười khổ, “Bao nhiêu lần anh muốn thôi, muốn đi đấu chuyên nghiệp, nhưng đều bị khuyên nên suy nghĩ lại. Thế là cứ đấu hết đại hội thể thao rồi lại thi Olympic… Nguyên nhân anh tiếp tục thi đấu tại Á vận hội khá phức tạp, nhưng cũng có một phần là vì danh dự quốc gia thật. Nhưng họ thì không. Họ muốn Từ Tử Sung đấu chuyên nghiệp trước là để lấy thành tích. Lúc bọn họ còn tại vị, có được nhiều huy chương ở đại hội thể thao thì có thưởng, thêm mấy cái huy chương vàng Olympic thì càng tốt hơn… Thật ra để mà nói, muốn phát triển sự nghiệp quyền anh, Từ Tử Sung nên tham gia thi đấu cho mấy giải chuyên nghiệp có tính thương mại còn hiệu quả hơn, đó cũng là con đường anh muốn cậu ta đi. Nhưng Từ Tử Sung tiếp tục con đường chuyên nghiệp, đối với mấy người đó thì họ chả được thành quả gì. Huy chương đại hội thể thao với huy chương thế vận hội mới có ý nghĩa đối với họ.”

“Nhưng mà bây giờ Từ Tử Sung đã là quyền vương rồi, chẳng lẽ cậu ấy không có quyền lên tiếng, chỉ có thể chọn lựa ạ? Cậu ấy không thể…”

Hạ Mộng Ngư còn chưa nói xong thì Trần Hoa Thanh đã ngắt lời: “Em nghĩ quá đơn giản rồi. Quyền anh chuyên nghiệp không thế, không giống với Olympic, không phải em cứ giành huy chương vàng là thành người hùng dân tộc. Uy thế trong giới quyền anh chuyên nghiệp là cần phải tích lũy, kể cả bây giờ Từ Tử Sung giành chức quyền vương thì cũng chỉ là bắt đầu thôi. Thời kỳ hoàng kim của giới quyền thủ chuyên nghiệp thường là sau ba mươi tuổi, chính là bởi vì phải tích lũy uy thế, tích lũy giá trị

https://thuviensach.vn

thương mại. Đối với cậu ta mà nói, chuyện quan trọng nhất chính là sang năm phải tiếp tục bảo vệ ngôi vô địch, tích lũy uy thế, thu nạp nhiều fan."

Hạ Mộng Ngư im lặng không nói gì. Có lẽ bọn họ còn quá trẻ, không thể lý giải nổi phương thức vận động phức tạp ở góc khuất của thế giới này.

"Nếu Từ Tử Sung chọn đi Mỹ tiếp tục đấu giải chuyên nghiệp, em định sẽ thế nào?"

"Chắc chắn cậu ấy sẽ đi Mỹ.", Hạ Mộng Ngư cười, gần như không cần suy nghĩ, "Em biết, chắc chắn cậu ấy sẽ không tham gia đại hội thể thao, không phải bởi vì cậu ấy không muốn làm rạng danh đất nước, chỉ bởi vì cậu ấy không muốn làm quân cờ trong tay người khác thôi, cậu ấy kiêu ngạo lắm đấy."

Trần Hoa Thanh thở dài. Thật sự không ngờ, sự tình lại trở nên khó khăn đến vậy.

Chỉ chốc lát sau, cục trưởng Đàm và thư ký của ông ta cùng đi ra.

Trần Hoa Thanh gật đầu với Hạ Mộng Ngư và nói: "Để anh đi nói chuyện với cục trưởng xem sao, xem có thể cứu vãn tình hình chút nào không. Em cũng vào nói chuyện với Từ Tử Sung đi."

Hạ Mộng Ngư gật đầu, ôm cái hộp rồi đứng dậy.

Lần này, lúc đi ngang qua cục trưởng Đàm, biểu cảm của ông ta đã không còn hiền từ như trước. Ông ta lạnh lùng liếc Hạ Mộng Ngư một cái, vẻ tức giận hình như vẫn chưa tan.

Hạ Mộng Ngư rụt đầu, chạy nhanh vào phòng nghỉ của Từ Tử Sung.

Vốn dĩ vẫn nghĩ tâm trạng Từ Tử Sung sẽ không tốt, ai ngờ cậu lại làm như không có gì. Nhìn thấy Hạ Mộng Ngư, cậu liền cười, vừa khoác áo

https://thuviensach.vn

vừa nói: “Mình thu dọn gần xong rồi, bọn mình đi ăn gì đi! Mình hơi đói. Cậu có biết chỗ nào ăn khuya ngon không?”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, nghi hoặc hỏi: “Cục trưởng Đàm không giận cậu à?”

Nghe Hạ Mộng Ngư hỏi vậy, Từ Tử Sung cũng đoán cô nghe Trần Hoa Thanh nói rồi.

“Ông ta tức giận cũng chẳng liên quan đến mình.”, Từ Tử Sung dắt tay Hạ Mộng Ngư rồi nói, “Mình vui chuyện của mình thôi được rồi.”

Đi ra khỏi sân vận động, đêm đã khuya, trên đường lưa thưa bóng người.

Hạ Mộng Ngư quyết định đưa Từ Tử Sung đến một quán lẩu xiên que. Hai người nắm tay nhau đi dưới ánh trăng, vừa thong dong đi vừa nói chuyện.

“Cậu định đi Mỹ à?”

“Ừ.”

“Cậu có ủng hộ không?”

“Ủng hộ chứ!”

Từ Tử Sung cười, cậu ngẩng đầu nhìn lên không trung, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Rõ ràng mọi thứ chỉ mới bắt đầu, vậy mà lại có cảm giác như đã định xong hết rồi vậy.

Hai người ngồi ở quán lẩu ven đường.

Có lẽ Từ Tử Sung đói thật, cậu ăn rất nhiều. Hạ Mộng Ngư ăn no liền chống cằm nhìn cậu.

https://thuviensach.vn

“Từ Tử Sung này…”

“Gì?”

“Hôm nọ, Từ Tang hỏi mình, mười năm sau bọn mình sẽ như thế nào. Cậu có nghĩ đến dáng vẻ của cậu mười năm sau không?

Từ Tử Sung nhíu mày, “Không.”

“Nếu mà có cỗ máy thời gian thật thì tốt biết bao, mình có thể xuyên thời gian đến xem cậu của mười năm sau.”

“Chắc là cũng không khác là mấy.”

Mười năm sau cũng mới chỉ hai mươi tám tuổi mà thôi.

“Sao lại không khác mấy được, chắc chắn cậu là loại càng già càng đẹp trai!”, nghĩ đến đây, Hạ Mộng Ngư bỗng sốt ruột, “Bây giờ cậu đã đẹp trai rồi, sau này chắc chắn sẽ càng có nhiều người nhớ thương cậu hơn.”

“Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, ăn đi.”

Hạ Mộng Ngư đột nhiên nghĩ ra, bèn mở ứng dụng trong điện thoại.

“Đợt trước đã bảo là phải xem sơ đồ sao của bọn mình rồi mà quên, sơ đồ sao ảnh hưởng đến số mệnh đấy. Để xem được mười năm nữa bọn mình thế nào.”

“Ừ, mình nhớ rồi. Thế mười năm nữa bọn mình thế nào?”

Tuy Từ Tử Sung không tin những chuyện này, nhưng cái gì liên quan đến Hạ Mộng Ngư, cậu đều muốn biết.

Muốn biết cả tương lai của họ nữa.

https://thuviensach.vn

“Cậu không nói rõ giờ sinh cụ thể, mình cứ tính là mười hai rưỡi trưa, thế thì không chuẩn lắm.”, Hạ Mộng Ngư lẩm bẩm.

“Nhất định phải đúng giờ sinh à?”

“Đúng.”

“Mình không biết, mẹ mình cũng không biết đâu, mẹ chưa bao giờ nói với mình cả.”

“Thế cậu hỏi luôn đi.”

Ánh mắt Từ Tử Sung tối lại, “Mẹ mình cũng chẳng phải bà mẹ tỉ mỉ đâu, chắc là cũng chẳng nhớ rõ.”

Hạ Mộng Ngư thoáng trầm mặc, sau đó lại cười tủm tỉm, “Thế thì tính là mười hai rưỡi đi, cũng không sai nhiều lắm!”

“Ừ.”

Từ Tử Sung tiếp tục ăn, còn Hạ Mộng Ngư thì hưng phấn xem sơ đồ sao của hai người, có điều, càng xem thì sắc mặt càng khó coi.

“Sao thế, tính ra kết quả không tốt à?”, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư cất điện thoại đi rồi cười, “Thôi, giờ sinh không chuẩn, tính cũng không đúng.”

Nhìn vẻ mặt kia của Hạ Mộng Ngư là biết ngay kết quả không tốt rồi.

“Sự thành do người.”, Từ Tử Sung nói.

“Dù sao thì cũng không chuẩn.”

Hạ Mộng Ngư cụt hứng, cầm lấy một xiên que lên cắn nhồm nhoàm.

https://thuviensach.vn

Nếu tính là mười hai rưỡi, thì họ sẽ phải chia lìa những mười năm. Tiếp sau đó, cô không dám xem nữa, chỉ sợ càng xem lại càng xấu.

Sao có thể?

Hạ Mộng Ngư hoàn toàn không nghĩ ra được trên đời này có thứ gì có thể chia cách họ. Nếu thật sự có chia lìa, thì cô vẫn tin là tình cảm giữa họ sẽ không thay đổi.

Ăn xong bữa khuya, Từ Tử Sung đưa Hạ Mộng Ngư về.

Gần đến tiểu khu nhà Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung hỏi: "Muộn thế này mới về, bố mẹ cậu không mắng à?"

"Lúc đi mình đã gọi điện cho bố rồi, bảo là đi xem thi đấu. Mình còn bảo, ban giám hiệu với cô giáo chủ nhiệm đều đi, mình là đại diện cho học sinh cả trường nên không vắng mặt được, thế là bố đồng ý luôn."

"Ừ, vậy là tốt rồi."

Nói đến bố, Hạ Mộng Ngư đột nhiên nhớ ra, thế nên vội vàng đưa chiếc hộp trong tay cho Từ Tử Sung, "Cậu cầm cái này đi."

Từ Tử Sung nhíu mày, "Cậu không thích à?"

"Sao có thể chứ, siêu thích là đằng khác! Nhưng mà mình mang cái này về, bố mẹ mình sẽ hỏi, không tiện giải thích. Thứ Hai cậu mang đi cho mình, mình cho vào ba lô mang về sau."

Từ Tử Sung cười, con thỏ tinh đúng là trong đầu lúc nào cũng có trò để nói được.

"Được rồi."

"Mình về đây."

https://thuviensach.vn

“Ừ, về đến nhà thì nhắn tin cho mình.”

“Okey!”

Hạ Mộng Ngư hôn vội một cái lên môi Từ Tử Sung, sau đó chạy như bay vào trong tiểu khu.

Từ Tử Sung cúi đầu nhìn hộp quà, khóe miệng thoáng hiện nụ cười. Không biết là cô nàng có hiểu ý nghĩa của từ kia không nữa.

Mo Cuishle.

Tình yêu của anh, máu thịt của anh.

My darling, my blood.

Từ Tử Sung xoay người đi vào bóng đêm.

Mới đi vài bước, cậu liền nhận được tin nhắn của Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư:Thứ Hai nhớ mang áo choàng của mình đi đấy nhé.

Từ Tử Sung:Được.

Từ Tử Sung:Khi nào thì mặc cho mình ngắm?

Hạ Mộng Ngư:Trước lúc đi Mỹ, cậu đưa mình đi tập quyền anh được không? Lúc đó mình sẽ mặc cho cậu xem.

Từ Tử Sung: …

Hạ Mộng Ngư:Sao đấy?

Từ Tử Sung:Đừng.

Hạ Mộng Ngư:Thế cậu muốn thế nào?

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung:Mặc cho một mình mình ngắm.

Hạ Mộng Ngư: …

Từ Tử Sung:Bên trong không mặc gì.

Hạ Mộng Ngư: …

Từ Tử Sung:Hoặc là chỉ mặc nội y.

Hạ Mộng Ngư: …

Hạ Mộng Ngư cảm thấy càng ngày Từ Tử Sung càng hay nói những lời mất nết, trong đầu cậu ta lúc nào cũng chỉ có mấy cái hình ảnh đó!

Vừa lúc Hạ Mộng Ngư về đến nhà. Cô cất di động, chào hỏi bố mẹ rồi vào phòng, sau đó mới tiếp tục nhắn tin với Từ Tử Sung.

Hạ Mộng Ngư:Mình về đến nhà rồi!

Bên kia không trả lời.

Hạ Mộng Ngư:Cũng không phải là không thể mặc cho cậu xem. Cụ thể thế nào, bọn mình thảo luận một chút đi, tranh thủ làm trước khi cậu ra nước ngoài!

Bên kia vẫn không trả lời.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy có chút kỳ lạ, lẽ ra cô đã nói vậy rồi, dựa theo tính cách của Từ Tử Sung, sao lại không trả lời ngay? Chắc chắn là chỉ sau tích tắc mới đúng!

Chẳng lẽ sợ quá?

Hạ Mộng Ngư:Cậu sợ đấy à?

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư:Không phải là điện thoại hết pin đấy chứ?

Hạ Mộng Ngư:Mình đi rửa mặt trước, cậu đọc được thì nhắn tin cho mình nhé.

Di động rơi xuống mặt đất, trên màn hình nứt toác, dòng tin nhắn vẫn chuyển đi.

Lúc trẻ vẫn thường không biết quý trọng, vì luôn cảm thấy ngày tháng còn dài, tương lai sẽ còn rất nhiều cơ hội. Thế nhưng lại không hiểu được sự kinh khủng của vận mệnh, chẳng ai biết đâu là lần cuối cùng được gặp nhau.

Vận mệnh, cũng chẳng cho bạn một cơ hội nói một câu tạm biệt.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Hạ Mộng Ngư ngồi xổm sau cửa bếp than thở. Vừa rồi, cô bị Golden chửi tung mặt, đây cũng đã là lần thứ ba của tháng này cô bị Golden đuổi ra sau bếp rồi.

Haiz, bếp trưởng Golden quả là một tên đại ác ma. Bếp của ông ta thật sự là căn bếp địa ngục trong truyền thuyết.

Cánh cửa bếp mở ra, một tràng những tiếng "fuck" điên cuồng tuôn trào, đích thực là bếp trưởng Golden đang gào thét bên trong. Cái đặc biệt của Golden chính là vừa nấu ăn vừa chửi bới, làm một món ăn mà có thể chửi đến ba trăm lần từ "fuck"…

Cho đến khi cửa sau của gian bếp đóng lại, lỗ tai Hạ Mộng Ngư mới không bị tra tấn.

Cùng tâm trạng, Lộ Sâm cũng cởi mũ ra rồi ngồi xổm xuống cạnh Hạ Mộng Ngư. Hai người liếc nhau, trao đổi ánh mắt đầy đồng cảm.

Lộ Sâm và Hạ Mộng Ngư đều là những đầu bếp có căn bếp riêng của mình, nhưng hiện tại đều đang làm một nhân viên quèn trong bếp của Golden. Đơn giản là vì, với mọi đầu bếp, Golden tồn tại như một vị thần vậy.

Khách sạn bảy sao này, để tạo được tiếng vang cho mình, không chỉ bỏ ra một số tiền lớn mà còn phải tận dụng rất nhiều mối quan hệ, bao nhiêu cực khổ mới mời được vị đầu bếp đứng top ba thế giới này về, chỉ để điều hành căn bếp của nhà hàng Trung Quốc đẳng cấp ba sao Michelin.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều đầu bếp có tiếng trong thành phố đều vì mến mộ danh tiếng của ông ta mà đến, bởi đối với bất kỳ đầu bếp nào, có thể học bên cạnh Golden đã là cơ hội ngàn năm có một rồi, thế nên dù chỉ được nhặt rau, rửa bát thôi, thì mọi người vẫn muốn ở lại đây.

Hạ Mộng Ngư không chút do dự giao bếp của mình cho phía đối tác, sau đó ngầm nhờ nhiều mối quan hệ mới có được cơ hội vào bếp của Golden. Nào biết đâu rằng, những ngày tháng bên cạnh Golden thật quá gian nan.

“Cô còn đỡ, ông già đấy còn mắng cô ít đấy.”, Lộ Sâm thở dài, “Tôi là đàn ông mà vừa nãy còn bị lão chửi cho suýt khóc…”

“Ông ta cũng đuổi tôi ra ngoài đây này, bảo tôi trong vòng một tiếng không được phép xuất hiện trước mặt ông ta.”

“Thích thật đấy, hâm mộ cô ghê, ông ta bảo tôi ra ngoài rồi năm phút sau quay lại.”

Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ, “Thế thì anh nên vào rồi đấy…”

Lộ Sâm để lộ ra vẻ mặt như đưa đám, anh ta đứng dậy rồi đẩy cửa đi vào. Một tràng “fuck” lại trào ra, khiến Hạ Mộng Ngư suýt nữa ngã lăn ra đất.

Còn bốn mươi lăm phút nữa mới phải vào, Hạ Mộng Ngư quyết định ra ngoài đi dạo. Ở trong bếp của Golden lâu, kiểu gì cũng dễ mắc bệnh trầm cảm, cô cực kỳ cần phải hít thở không khí.

Lúc này đúng giờ ăn trưa, nhà hàng đang cực kỳ đông khách.

Nhà hàng này dạo gần đây luôn là địa điểm đông khách nhất thành phố, muốn vào ăn phải đặt chỗ trước cả tháng. Mỗi ngày, lượt khách đến chờ lúc nào cũng xếp thành hàng dài.

https://thuviensach.vn

Người Trung Quốc vẫn luôn có một tình yêu cuồng nhiệt với ăn uống như thế, gần như một mối tình khắc sâu tận xương tủy.

Cô nàng lễ tân Lucia luôn đeo bộ mặt kiêu kỳ như thế. Có thể nói, hiện tại, cô nàng là người có quyền lực nhất thành phố này, bởi vì chỉ có cô nàng mới quyết định được việc bạn có được chỗ ngồi đẹp trong nhà hàng này hay không.

Hạ Mộng Ngư có quan hệ khá tốt với Lucia, bởi vì chỉ Hạ Mộng Ngư mới biết tên thật của cô nàng là Lý Đông Mai, thế nên Lucia mới gọi Hạ Mộng Ngư là bà cô của mình.

Đang lúc không có chỗ ngồi trống nào để xếp khách, Lucia liền chạy đến chỗ Hạ Mộng Ngư buôn chuyện.

“Bà lại bị Golden đuổi ra ngoài à?”

Hạ Mộng Ngư mếu máo gật đầu.

“Lão đối xử với bà thế này rõ là yêu cho roi cho vọt đấy!”

Hạ Mộng Ngư thở dài, “Sớm biết làm đầu bếp khó thế này, ngày xưa chẳng thà tôi thi vào khoa tài chính của Thanh Hoa… Nói không chừng, bây giờ, cái khách sạn này lại do tôi mở cũng nên…”

Lucia trợn mắt. Cô nàng Hạ Mộng Ngư này, chỗ nào cũng không tệ, ngoại hình xinh xắn, tính cách tốt, chỉ có cái tật là hay khoác lác, cứ luôn miệng nói năm đó thi đại học mình đỗ thủ khoa. Hơn nữa, câu chuyện cũ của cô nàng này cũng vô cùng ly kỳ. Cái gì mà, vốn dĩ định thi Thanh Hoa, nhưng vì có mâu thuẫn với bố mẹ nên tức giận không chọn Thanh Hoa nữa, mà lén lút điền nguyện vọng vào một trường nghề hạng ba, sau đó đã bị bố mẹ tống cổ khỏi nhà, sau khi thi đại học liền sang Pháp học làm đầu bếp.

https://thuviensach.vn

Nói thật, Lucia cũng tự nhận mình là đứa con gái thích chém gió, nhưng so sánh với Hạ Mộng Ngư, cô nàng vẫn cảm thấy mình thua.

Thi đỗ thủ khoa? Xí, sao không chém là thi được điểm tuyệt đối đi? Có bản lĩnh đỗ Thanh Hoa, ai lại đi làm đầu bếp.

Lucia lười phản bác lại Hạ Mộng Ngư, cô nàng cứ nhìn đồng hồ, sau đó lại ngó vào nhà hàng, cũng không biết đang chờ mong cái gì nữa.

“Nhìn cái gì đấy?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

“Bà không biết à?”, Lucia trợn tròn mắt, “Tất cả đám nữ phục vụ, nữ quản lý, nữ lễ tân, ngày nào cũng chỉ chờ mong mỗi giờ này thôi!”

“Tại sao?”, Hạ Mộng Ngư nghi hoặc hỏi: “Sao tôi lại không biết nhỉ?…”

“Xời, mấy hôm trước, tầng cao nhất của khách sạn đón một vị khách.”, Lucia tỏ vẻ thần bí, “Đúng là ngợp trời mùi vị đàn ông!”

Hạ Mộng Ngư không nén được cảm giác khinh bỉ, đã từng này tuổi rồi mà vẫn còn hám trai như thế, chỉ có bọn con gái mới lớn mới làm ra cái vẻ đó thôi.

Có điều, ở tầng cao nhất của khách sạn thì đều là người có tiền. Nhân viên khách sạn đa phần là người trẻ tuổi, động lòng với những vị khách có tiền cũng không có gì là lạ.

“Bà quên quy định của khách sạn rồi à?”, Hạ Mộng Ngư tốt bụng nhắc nhở Lucia, “Ngày trước đã có người bị đuổi việc rồi đấy, bà cẩn thận. Đàn ông là nhất thời, công việc mới là mãi mãi.”

“Ôi trời, anh chàng đấy không tầm thường đâu, cả đám này chỉ đơn thuần là muốn ngắm anh ta một chút thôi, không có suy nghĩ khác đâu, mà

https://thuviensach.vn

nếu có suy nghĩ khác thật thì cũng không dám hành động.”

“Sao, đẹp trai lắm à?”

“Anh ta tuyệt đối không phải là kiểu mà chỉ có thể dùng một từ đẹp trai để miêu tả đâu, mà phải làmanđiên đảo luôn!”, Lucia nói.

Hạ Mộng Ngư khinh thường cười khẩy, “Phù phiếm.”

“Không nói quá đâu. Anh ta chỉ cần xuất hiện thôi là lập tức có cảm giác uy phong đến nỗi ma quỷ còn phải nhường đường ấy. Thật sự rất khó hình dung… Lát nữa bà nhìn sẽ biết, ngày nào anh ta cũng xuống ăn đúng vào giờ này.”

Nói như vậy thì Hạ Mộng Ngư cũng có chút tò mò thật. Cô không hám trai đẹp, chỉ thích trai manly, từ hồi mười mấy tuổi đã định hình gu thẩm mỹ đó rồi, bao nhiêu năm vẫn không đổi.

“Dáng người thế nào?”, hai mắt Hạ Mộng Ngư sáng rực lên, cô cười hỏi: “Có cơ bắp không?”

Lucia giơ lên hẳn hai ngón cái, còn lắc lư đầu, “Phải gọi là cực kỳ gợi cảm, bằng không sao có thể nói làmanđiên đảo được. Nhìn một cái là đã ướt rồi, được chưa?”

Thế thì kinh quá. Kiếm đâu ra loại người như thế.

“Anh ta làm gì đấy?”

“Không biết, thần bí lắm, hình như là làm đầu tư thì phải.”, Lucia ghé lại gần Hạ Mộng Ngư rồi nhỏ giọng nói: “Có điều, bọn tôi nghi anh ta là thủ lĩnh của một tổ chức tội phạm. Bà biết đấy, khách sạn mình, loại khách nào mà chả có.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư kiềm chế cảm xúc, trí tưởng tượng của cô nàng Lucia này phong phú quá.

“Còn có người nói anh ta là trùm buôn ma túy nữa cơ… Bà đừng có mà không tin, sát khí quanh anh ta nặng lắm, thỉnh thoảng khiến người khác nhìn mà sởn tóc gáy đấy.”

“Thế mà bà còn thích?”

“Con gái mà, thích đàn ông nguy hiểm chứ sao.”, Lucia ngoảnh đầu, bỗng nhiên hai mắt sáng lên. Cô nàng kéo tay Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Đến rồi, đến rồi! Anh ta sắp đến rồi!”

Hạ Mộng Ngư đưa mắt nhìn, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn đi vào theo sau cậu bồi bàn.

Thân hình của người đó đúng là rất đẹp, mặc âu phục mà vẫn không giấu được những đường cong nhô lên, vô cùng gợi cảm. Diện mạo cũng khá đẹp trai, vẻ mặt nghiêm nghị đúng là mang theo vài phần sát khí, chính là kiểu mà người đi đường không dám dây vào. Có điều, còn cách ngưỡngmanđiên đảo rất xa.

Hạ Mộng Ngư cũng có thể hiểu, cao như vậy là đã đủ hấp dẫn người khác rồi, khiến đám nhân viên nữ điên cuồng thì cũng bình thường. Nếu cô không phải người từng trải, e là cũng hưng phấn hệt như họ.

“Đây là anh chàng manly mà bà bảo á, cũng tạm được.”, Hạ Mộng Ngư híp mắt nói: “Nhưng mà diện mạo thì không phải là loại tôi thích, mắt quá to, đẹp trai thì đẹp trai nhưng vẫn thiếu một chút mùi vị.”

“Ôi giời, không phải là anh mắt to kia đâu, đấy chỉ là vệ sĩ của anh chàng kia thôi!”, Lucia nói: “Người đi đằng sau kia kìa!”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, quả nhiên, sau anh chàng mắt to, lại có một người khác đi vào. Là một anh chàng da đen.

“Bà thích mấy anh da đen à?…”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc nói: “Tuy rằng chúng ta không kỳ thị chủng tộc, nhưng không ngờ bà có gu như thế đấy.”

“Không phải, không phải, đấy cũng chỉ là vệ sĩ thôi! Anh ta đi ngay sau kia kìa!”

Một tiếng trống là thêm dũng khí, hai tiếng trống làm tinh thần sa sút, ba tiếng trống là dũng khí khô kiệt. Hạ Mộng Ngư hết còn thấy hứng thú với anh chàng manly kia rồi. Cô nhìn đồng hồ, thời gian bị triệu tập gần đến rồi. Golden bảo cô cút xéo đi một tiếng thì sẽ là một tiếng, không thể nhiều hơn một phút, cũng không thể ít hơn một phút được. Hạ Mộng Ngư uể oải đứng thẳng dậy, “Tôi về bếp đây, bà cứ từ từ ngắm đi…”

“Đừng!”

Lucia tóm lấy Hạ Mộng Ngư, giọng nói đầy vẻ kích động, “Anh ta kia kìa, đến rồi!”

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ đưa mắt nhìn ra cửa…

Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen đi vào. Tuy rằng ăn vận rất tùy ý, nhưng từ anh ta lại toát ra cái uy thế thật sự của một ông chủ. Người đàn ông này cao lớn cường tráng, cường tráng hơn hẳn những người đàn ông bình thường, cả người tản ra nét quyến rũ đầy mê hoặc. Người đó vừa xuất hiện, cả nhà hàng dường như yên lặng hẳn, tất cả mọi người đều bất giác nhỏ tiếng lại, bởi người đàn ông đó không cần làm gì cũng vẫn có thể thu hút mọi sự chú ý.

Ánh mắt của Hạ Mộng Ngư bị hút vào cánh tay của anh ta trước tiên. Có lẽ do trời nóng, anh ta xắn tay áo lên tận khuỷu tay, để lộ ra hình xăm

https://thuviensach.vn

bên cánh tay phải.

Hạ Mộng Ngư nhận ra nhân vật trên hình xăm đó. Thần Pan* xấu xí, sừng dê đuôi cá, diện mạo xấu xí dữ tợn. Phía sau Pan là hồ nước tối om, trông như một cái động âm u hun hút có thể hút trọn mọi sinh mệnh, giữa hai cái sừng dê là một con mắt hung ác. Chỉ riêng hình xăm này thôi đã toát lên vẻ tà ác rồi, cũng khó trách Lucia nghi ngờ anh ta là trùm buôn thuốc phiện…

Hạ Mộng Ngư thu ánh mắt khỏi hình xăm, trong lòng bắt đầu tò mò về người này, thế nên mới ngẩng lên đánh giá anh ta. Có điều, lúc nhìn thấy khuôn mặt đó, cô hoàn toàn kinh hãi… Anh ta có một gương mặt không chút biểu cảm, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

“Đệt mợ.”, Hạ Mộng Ngư trợn mắt nói.

“Tôi không nói sai đấy chứ, không nói quá tí nào đúng không?”, thấy Hạ Mộng Ngư không chớp nổi mắt, Lucia kích động nói: “Có phải làmanđiên đảo không nào?”

“Fuck…”, Hạ Mộng Ngư tiếp tục chửi.

“Anh ta tên là gì?”, Hạ Mộng Ngư ngơ ngác hỏi.

Lucia cảm thấy chắc là Hạ Mộng Ngư đã bị chinh phục rồi, “Không biết, chỉ biết là họ Từ, mọi người đều gọi là anh Từ.”

“Anh ta là bạn trai tôi đấy!”, Hạ Mộng Ngư nói: “Chính là bạn trai tôi kể với bà ấy!”

Lucia nhếch mép. Đừng nhìn hiện giờ Hạ Mộng Ngư mặc đồng phục đầu bếp, nếu cô mà thay quần áo thì cũng là một cô nàng yêu tinh đấy, thế nên bình thường có rất nhiều người theo đuổi. Có điều, cô vẫn luôn lấy người bạn trai yêu nhau mười năm ra để từ chối người khác. Nhưng nói

https://thuviensach.vn

thật, tất cả mọi người đều không tin, vì chưa bao giờ họ thấy Hạ Mộng Ngư gọi điện cho anh bạn trai kìa, thậm chí là gửi tin nhắn. Có người hỏi Hạ Mộng Ngư, cô liền nói, cô và bạn trai đã mười năm rồi không liên lạc.

"Thế mà còn gọi là bạn trai?"

"Tuy không liên lạc, nhưng lúc trước bọn tôi chưa từng nói chia tay."

"Một tuần không liên lạc là auto chia tay được chưa?"

"Bọn tôi không thế."

Tất cả mọi người đều cảm thấy Hạ Mộng Ngư đẹp thì đẹp thật, nhưng chỉ số thông minh thì quá thấp… Đúng là một cô bé đáng thương.

Lucia nhất thời không còn lời nào để nói, cô nàng cười lạnh hai tiếng rồi châm chọc: "Anh ta là bạn trai bà? Thế thì anh ta là chồng tôi đấy…"

***

P/s: Xin lỗi mọi người, ngay từ đầu mình không tra cứu kĩ, giờ mới phát hiện ra mình sai. Ở ngay chương 2 đã có chi tiết, Từ Tử Sung lấy tên là Mục Thần Phan Ân. Nhưng thật ra phải là thần Pan, một vị thần trong thần thoại Hy Lạp. Chương hôm nay mình đã sửa rồi nhé. Mình sẽ tìm lại các chương trước để sửa.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Mệt mỏi cả ngày, ai cũng bị Golden chửi, đến khi ra khỏi bếp thì ai cũng lử đử, mặt mũi phờ phạc.

“Cô sao thế? Cả ngày hôm nay cứ như người mất hồn.”, Lộ Sâm hỏi Hạ Mộng Ngư.

Nhất là hôm nay, từ sau khi trở lại bếp, Hạ Mộng Ngư không ngừng phạm sai lần, khiến lão Golden phạt đi rửa bát, còn bị lão chửi không biết bao nhiêu lần “fuck”.

“Không sao, tôi lên nghỉ trước đây.”, Hạ Mộng Ngư nói.

“Ôi, có tiền thích thật đấy, ở luôn khách sạn, hết ca là lên tầng nghỉ, hâm mộ ghê cơ…”

Lộ Sâm cũng không biết Hạ Mộng Ngư kiếm đâu ra lắm tiền thế, phòng ở khách sạn này không phải rẻ, vậy mà cô ở gần nửa năm nay rồi. Ở đây ai cũng từng mở nhà hàng, cho nên Lộ Sâm cũng biết mở nhà hàng kiếm được bao nhiêu, nhưng chẳng ai sinh nông nỗi đi ở khách sạn cả nửa năm như thế.

“Cô nói xem, cô có phải là con cháu nhà tài phiệt không?”

“Đâu có, chỉ là hồi trước làm đầu tư nên có chút lãi thôi…”, Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ nói: “Ôi trời, anh về nhanh đi, ở xa như thế cơ mà, mai còn phải đến sớm đấy, về đi.”. Cô cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào thang máy, dường như không muốn nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Lộ Sâm vẫn cảm thấy hôm nay Hạ Mộng Ngư cứ là lạ, nhưng lạ thế nào thì không nói rõ được. Ngày hôm nay, Hạ Mộng Ngư như bị rút mất hồn phách vậy. Bình thường, lúc anh ta hỏi Hạ Mộng Ngư tại sao cô lại có nhiều tiền như vậy, cô liền nói mình là con riêng của nữ hoàng Anh. Có một lần cô còn nói, mình là hậu duệ đời thứ bảy mươi tư của Tần Thủy Hoàng, trong tay đang giữ kho báu được truyền lại. Hôm nay Hạ Mộng Ngư bỗng nhiên không nói phét, Lộ Sâm thấy không quen.

Có vấn đề…

Hạ Mộng Ngư trở lại phòng khách sạn, nặng nề thả mình xuống giường.

Mỗi tối mang một thân mệt mỏi trở về, trong đầu cô chỉ có duy nhất một câu cảm thán: Haiz, có tiền thật thích.

Cô bật dậy, mở tủ lạnh lấy một chai nước khoáng, sau đó cởi quần áo rồi ngồi vào bồn tắm lớn.

Có đôi khi cô nghĩ, tất cả những gì cô có được ngày hôm nay, tuy rằng nhờ không ít công sức mình bỏ ra, nhưng cũng là nhờ có Từ Tử Sung giúp. Nhớ đến anh, Hạ Mộng Ngư liền nhớ lại cả quãng thời gian vừa ngọt ngào vừa đau lòng, cho dù đã mười năm qua đi, nhưng lồng ngực cô vẫn nhói lên như trước.

…

Còn nhớ ngày Từ Tử Sung đi, cả lớp đều ra tiễn cậu, trừ Hạ Mộng Ngư.

Hồi ấy, Từ Tử Sung phải đến một trại huấn luyện quyền anh ở Siberia, tiền đồ chưa biết ra sao, còn Hạ Mộng Ngư thì lạnh lùng ở nhà làm bài tập. Ai cũng nói Hạ Mộng Ngư vừa giả tạo vừa vô tình, căn bản là không biết Từ Tử Sung yêu cô đến nhường nào.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau đến trường, mỗi khi có một bạn đi ngang qua chỗ ngồi của Hạ Mộng Ngư, họ đều ném ánh mắt khinh thường cho cô. Mọi người bàn tán phía sau cô, cố ý dùng âm lượng đủ để cô nghe thấy.

“Haiz, lần này Sung ca đi không biết bao giờ mới về.”

“Ừ, đúng đấy, hôm qua tao khóc gần chết, tao vốn đa cảm thế mà, không giống như ai đấy. Chậc chậc, ích kỷ, vô tình quá đi.”

“Đúng, vừa bị phát hiện yêu sớm đã đổ hết lên đầu Sung ca.”

“Nếu Sung ca không đưa nó về thì sao lại bị bọn du côn đánh cho phải nằm viện nửa tháng chứ, thế mà giờ nó còn chẳng thèm liếc nhìn cậu ấy lấy một cái.”

“Ôi, người ta là học thần, còn phải thi Thanh Hoa, làm sao mà có thời gian rảnh quản đến sự sống còn của cái đám tép riu bọn mình chứ.”

“Sung ca ra nước ngoài chắc là đau lòng lắm.”

Hạ Mộng Ngư vẫn bình tĩnh ngồi làm bài. Hiện giờ cô chỉ có một việc quan trọng nhất, đó là thi vào đại học, mà phải đạt được điểm thật cao nữa. Những chuyện khác cô không muốn nghĩ đến, cũng không có tư cách để nghĩ đến nữa.

Chứng minh thư và di động đều đã bị bố mẹ tịch thu.

Tuy rằng cô vẫn thường xóa bỏ tin nhắn trong điện thoại, nhưng cuộc trò chuyện cuối cùng đó, trong lúc hoảng hốt, cô quên chưa xóa. Cả ảnh chụp trong di động nữa, tất cả đều bị mẹ nhìn thấy được. Sau khi xem được cuộc trò chuyện và đống ảnh, bố mẹ đã lục tung phòng Hạ Mộng Ngư lên, ngay cả chiếc điện thoại thứ hai và tấm thẻ ngân hàng cô trộm làm cũng đều bị bố mẹ phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư còn nhớ rất rõ những lời mẹ chửi cô hôm ấy, có lẽ đó là những lời cay nghiệt nhất mà cả đời này cô nghe thấy.

“Mày ra ngoài làm cái chuyện hổ thẹn gì mà kiếm được từng này tiền?…Sao mày lại mặc cái loại quần áo này hả? Không biết nhục!… Lên tivi làm cái chuyện kia, đúng là khiến tao không ngóc đầu lên nổi. Sao tao lại đẻ ra cái loại con gái hư đốn như may cơ chứ?… Mới tí tuổi đầu mà đã yêu đương trai gái rồi. Rồi người ta sẽ nói mày thế nào, nói tao thế nào hả? Mày nói xem, mày có còn là gái trinh không? Mày đã làm cái chuyện vô liêm sỉ đấy chưa?”

Khi đó, Hạ Mộng Ngư cũng rất giận, thế nên đã đánh mất đi vẻ bình tĩnh hằng ngày. Cô lạnh lùng nhìn mẹ, khinh miệt nói: “Mẹ đừng làm ra vẻ đạo đức nữa đi, mẹ nghĩ là con không biết suy nghĩ của mẹ à? Thật ra là mẹ đố kỵ, bởi vì cả đời mẹ vừa xấu vừa bình thường, bố cưới mẹ không phải vì yêu mẹ, mà chẳng qua vì ông ngoại là sếp của bố thôi. Mẹ tự ti, cho nên mẹ cũng mong con gái mẹ mất cân bằng tâm lý như mẹ. Mẹ thấy con giỏi thì sợ, bởi vì mẹ biết, những thứ cả đời này mẹ không có được, thì con lại có. Con xinh đẹp hơn mẹ, thông minh hơn mẹ. Con có người yêu, mẹ thì không…”

Mẹ nặng nề giáng cho Hạ Mộng Ngư một phát tát, sau đó nhốt cô trong nhà, cả một kỳ nghỉ đông không cho cô ra khỏi nhà nửa bước. Lúc đầu Hạ Mộng Ngư còn muốn cầu cứu, nhưng cô nhanh chóng ý thức được rằng, trên mảnh đất này, con gái không có tự do. Sinh mệnh của cô thuộc về bố mẹ, cô không nghe lời bố mẹ là bất hiếu, là không có lương tâm. Cho dù cô có gửi tín hiệu cầu cứu ra ngoài thì sao chứ? Đây là chuyện trong nhà, cảnh sát cũng chẳng quản. Giáo dục con cái, là quyền lợi của bố mẹ. Vì thế, sau khi bị giam trong nhà một tuần, rốt cuộc thì Hạ Mộng Ngư cũng nghĩ thông suốt.

Cô khóc lóc quỳ dưới đất xin mẹ tha thứ, cô nói tại Từ Tử Sung quyến rũ cô, hại cô, cô vô cùng hận Từ Tử Sung. Cô hứa nhất định sẽ đoạn tuyệt

https://thuviensach.vn

quan hệ với cậu, tuyệt đối không gặp cậu nữa. Bây giờ sắp bắt đầu kỳ học mới rồi, cô muốn đến trường, ôn thi vào Thanh Hoa.

Mẹ bắt cô viết một tờ giấy cam đoan, còn gửi tờ giấy ấy cho Từ Tử Sung, sau đó đưa điện thoại cho Hạ Mộng Ngư, buộc cô gửi một tin nhắn lên nhóm của cả lớp.

Kỳ nghỉ đông chấm dứt, Hạ Mộng Ngư được trở lại trường tiếp tục học, còn Từ Tử Sung thì đã đi tham dự đại hội thể thao.

Hạ Mộng Ngư nghĩ, nếu cố gắng, họ có thể gặp lại nhau ở Thanh Hoa. Thế nhưng, ở đại hội thể thao, Từ Tử Sung mới thi vòng đầu tiên đã bị loại. Cả lớp đều trách Hạ Mộng Ngư, trách cô hại Từ Tử Sung đánh mất phong độ.

Bị trục xuất khỏi WBC, lại thất bại thảm hại ở đại hội thể thao, tiền đồ của Từ Tử Sung rơi vào một khoảng tăm tối.

Hạ Mộng Ngư cũng muốn liên lạc với Từ Tử Sung, có điều, ngày nào bố mẹ cũng thay nhau đưa đón cô. Lúc đó, mẹ cô xin nghỉ phép hẳn nửa năm, ngày nào cũng theo dõi cô chằm chằm như theo dõi tội phạm. Ngay cả giờ nghỉ giữa trưa, mẹ cũng đến trường ăn cơm với cô, không cho cô tiếp xúc với người khác. Ngay cả buổi họp lớp vào ngày cuối cùng trước khi Từ Tử Sung đi, mẹ cũng không cho cô tham gia.

Cứ như vậy, Hạ Mộng Ngư gần như bị cách ly tới tận ngày thi đại học.

Hạ Mộng Ngư đỗ thủ khoa như ý nguyện. Rốt cuộc bố mẹ cũng có ngày hãnh diện. Con gái lầm đường lạc lối biết ăn năn trở lại, còn đỗ thủ khoa nữa, coi như cũng giúp họ nguôi bớt cơn giận. Hơn nữa, suốt nửa năm, Hạ Mộng Ngư tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, coi như trước đây có chút phản nghịch của tuổi mới lớn, rốt cuộc thì đứa con gái ngoan của họ cũng trở lại rồi.

https://thuviensach.vn

Ngày điền nguyện vọng, Hạ Mộng Ngư một mình ngồi ở cuối phòng.

Mọi người vô cùng huyên náo, đi đi lại lại trong phòng, ôm nhau hò hét điên cuồng. Bởi vì họ biết, có lẽ đây là lần cuối cùng trong đời họ còn gặp nhau, sau này mỗi đứa một ngả, sợ rằng để tụ tập đông đủ được cả lớp thì rất khó.

Ngoài Phạm Tiểu Kiều ra, chẳng ai để ý đến Hạ Mộng Ngư. Có lẽ cô là thủ khoa cô đơn nhất trên thế giới này, cả lớp chẳng ai chúc mừng cô hết. Có điều, Hạ Mộng Ngư không cần. Cho đến bây giờ, cô chưa bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì về mình, người duy nhất cô để ý thì đã không còn gặp được nữa rồi.

Mọi người ngồi xuống điền nguyện vọng.

Hạ Mộng Ngư đã nghĩ ra trường mình muốn điền rồi. Cô không chọn Thanh Hoa. Cô muốn trả thù bố mẹ, cô thà hủy đi tiền đồ của mình cũng nhất định phải giáng cho họ một đòn đả kích nặng nề này.

Linh Hoa bảo mọi người kiểm tra cẩn thận, đừng điền sai, sau đó đi đến từng bàn kiểm tra.

Hạ Mộng Ngư căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Cô nghĩ, nếu Linh Hoa nhìn thấy nguyện vọng của cô rồi lại bắt cô phải sửa thì sao, nhỡ Linh Hoa gọi điện mách bố mẹ thì sao? Thế nhưng, lúc đi qua máy tính của Hạ Mộng Ngư, Linh Hoa chỉ nhìn thoáng qua, không nói một câu. Cô vỗ nhẹ bả vai Hạ Mộng Ngư rồi nhỏ giọng nói: “Sau này cố gắng lên!”. Lần đầu tiên trong nửa năm qua, cô cảm giác được dòng lệ nóng đang ngân ngấn trong mắt.

Cô cúi đầu ấn nút xác nhận, rốt cuộc cũng hoàn tất cú báo thù tàn nhẫn với bố mẹ.

https://thuviensach.vn

Điền nguyện vọng xong, cả lớp cùng hẹn nhau đi tụ tập, nhưng không ai mời Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư đứng dậy, đang định đi thì bị Phạm Tiểu Kiều gọi lại.

“Có thứ này cho mày này.”, Phạm Tiểu Kiều đi đến cạnh Hạ Mộng Ngư, đưa cho cô một cái hộp to màu đen rồi nói: “Trước khi đi, Sung ca nhờ tao đưa cho mày, còn dặn tao, nhất định phải đưa cho mày sau ngày điền nguyện vọng… Mày yên tâm, tao chưa xem đâu!”, Phạm Tiểu Kiều cam đoan, “Tuy tao cực kỳ tò mò, nhưng dù sao đây cũng là tín vật của hai đứa mày.”

“Tao cảm ơn.”

“Tao đi KTV hát karaoke với bọn nó đây. Mày đừng suy nghĩ nhiều nhé…”

“Ừ, tao có muốn cũng không đi được, bố mẹ tao đang chờ ở ngoài. Đi đi.”

Hạ Mộng Ngư ngồi ở một góc sáng sủa mở cái hộp ra, nhưng cũng chẳng ai để ý đến cô. Cũng có thể nói, mọi người dùng một cách yên tĩnh nhất để cố ý trừng phạt cô.

Vẫn là cái hộp quen thuộc đó.

Hạ Mộng Ngư mở hộp ra, bên trong là chiếc áo choàng đỏ.

Mo Cuishle…

Tình yêu của anh, máu thịt của anh.

My darling, my love.

https://thuviensach.vn

Trên những chữ thêu trắng thấm màu máu đỏ, là máu của Từ Tử Sung hôm đó sao?

Hạ Mộng Ngư nắm chặt chiếc áo, cố nén nước mắt. Hai tay cô run rẩy lướt khẽ qua tấm áo, lại bất chợt sờ được thứ gì đó cưng cứng phía dưới. Cô nghi hoặc nhấc tấm áo lên, chỉ thấy phía dưới cất hai khối vàng rực rỡ, ngoài ra còn có một mảnh giấy.

Vừa nhìn đã thấy ngay hàng chữ xấu hoắc, chỉ có thể là của Từ Tử Sung:

Tiền mình kiếm mấy năm nay đều ở đây. Cậu đừng cười mình thô tục, tính ra vàng thỏi vẫn dễ mang theo, cậu cũng dễ cất giấu. Chỗ này không thể đủ cho cậu cả đời không phải lo nghĩ, nhưng có thể đổi lấy cho cậu tự do. Bảo bối của mình thông minh như vậy, có chút tiền đó, chắc chắn sẽ tìm được đường ra. Mình nghĩ trong lòng cậu chắc chắn đang có nhiều câu hỏi, tại sao mình bị thương, tại sao lại tham gia đại hội thể thao, tại sao lại thất bại… Một lời khó nói hết, đợi đến khi gặp lại, mình sẽ từ từ kể cho cậu nghe. Trại huấn luyện quyền anh ở Siberia là cơ hội cuối cùng của mình, chỗ đó không cho phép liên lạc với bên ngoài, vậy nên bọn mình giao hẹn, bốn năm sau gặp lại ở Pháp nhé. Mọi lời hẹn đều có hiệu lực, mình sẽ tuân thủ mỗi một câu hứa hẹn với cậu.

Chờ mình.

Từ Tử Sung.

Hạ Mộng Ngư không chút biểu cảm, bình tĩnh nhét hết đồ vào ba lô, ngẩng đầu nhìn, không ai chú ý, cô lập tức đứng dậy đi vào nhà vệ sinh ở cuối dãy.

Cô đọc đi đọc lại tờ giấy Từ Tử Sung viết, cắn chặt răng, không cho mình khóc nấc lên thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Cho dù tất cả mọi người đều trách cô, cho dù cô gửi cho cậu một tin nhắn như vậy, cho dù cô chỉ trích cậu trước cả lớp, nhưng Từ Tử Sung vẫn chưa từng nghi ngờ cô.

Từ Tử Sung vẫn tin cô.

…

Một lúc lâu sau, Hạ Mộng Ngư mới ra khỏi nhà vệ sinh. Cô không có di động, chỉ dựa vào trí nhớ của mình để viết ra địa chỉ của trường nghề bên Pháp, sau đó gói gọn tấm áo choàng lại.

Các bạn trong lớp đều đã về gần hết, Hạ Mộng Ngư tìm mãi, cuối cùng cũng thấy phòng máy để điền nguyện vọng cho lớp của Từ Tang.

Lớp Từ Tang vẫn chưa xong. Nhìn thấy Hạ Mộng Ngư, Từ Tang vội chạy ra. Hạ Mộng Ngư đưa cái hộp cho Từ Tang, sau đó lại đưa tờ giấy ghi địa chỉ cho cô nàng.

“Một năm sau thì gửi qua cho tao… Có thể trong một khoảng thời gian đầu, bố mẹ tao sẽ đến làm phiền đám bạn của tao, tao thấy, lúc đấy mày nên đi đâu du lịch đi, đỡ đau đầu, dù sao thì nhà mày cũng có tiền, mà mày thì đủ cứng cáp rồi… Mày đừng hỏi gì tao cả, cứ tin tao. Một năm sau tao sẽ liên lạc lại với mày.”

Hạ Mộng Ngư bỏ đi. Đó cũng là lần cuối cùng đám học sinh trong trường nhìn thấy cô.

Mùa hè năm đó xảy ra rất nhiều chuyện ly kỳ. Mà chuyện ly kỳ nhất là thủ khoa Hạ Mộng Ngư trúng tuyển vào một trường nghề hạng ba ở một tỉnh nhỏ rìa Tây Bắc. Mãi cho đến nhiều năm về sau, chuyện này vẫn là câu chuyện phản nghịch bất ngờ nhất.

Có một không hai.

https://thuviensach.vn

…

Nước tắm hơi lạnh, Hạ Mộng Ngư hoàn hồn. Cô cảm thấy, năm đó mình hơi sốc nổi. Lúc đó cứ nghĩ mình trưởng thành lắm rồi, giờ nghĩ lại chỉ thấy đúng là mình mắc phải hội chứng tuổi dậy thì giai đoạn cuối. Sau này, rất nhiều sự thật đều đã chứng minh, có nhiều lúc, bạn tốt vẫn vô cùng có ích, dù sao thì đây cũng vẫn là một thế giới đầy dối lừa.

Hạ Mộng Ngư đứng dậy khỏi bồn tắm, càng nghĩ, cô càng cảm thấy mình phải đi tìm Từ Tử Sung. Nhưng trước khi tìm anh, cô cần phải biết rõ sự tình đã, để biết tìm như thế nào, và tìm khi nào.

Mà quan trọng nhất là, cô cần dũng khí.

Ví dụ như, đi uống chút rượu đã.

…

Hạ Mộng Ngư mở minibar tìm rượu, trong đầu vẫn thoáng hiện hình ảnh lúc Từ Tử Sung đi vào nhà hàng…

Thật ra, lúc đó, Hạ Mộng Ngư định xông ra gặp Từ Tử Sung, nhưng người mình thương nhớ đột ngột xuất hiện lại khiến cô hơi chùn bước.

Từ Tử Sung thay đổi quá nhiều, không còn là chàng trai trong kí ức của cô nữa. Giờ anh đã trở thành một người đàn ông thực thụ, thậm chí, cái khí thế đó còn khiến cô hơi sợ nữa. Chính cô cũng thay đổi không ít. Mười năm nay, Hạ Mộng Ngư đi rất nhiều nơi, gặp nhiều người, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện bi thương. Cô không còn là cô gái trong lòng chỉ có tình yêu năm nào.

Thế sự xoay vần, cảnh còn người mất.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư không dám tùy tiện gặp Từ Tử Sung. Cô sợ giấc mộng đẹp đẽ trong lòng sẽ vỡ vụn.

Không thấy rượu, Hạ Mộng Ngư liền thay váy, quyết định lên quán bar trên tầng uống một ly.

Dốc sức trở thành "cô ả khiêu gợi tiêu chuẩn", Hạ Mộng Ngư vừa xuất hiện là lập tức trở thành tâm điểm chú ý của cả quán bar.

Quán bar Louis 13 của khách sạn này rất nổi tiếng, cứ tối đến là có không ít dân lắm tiền tới tán gái. Hạ Mộng Ngư đến trước quầy bar, vừa ngồi xuống không lâu đã có người tới gần.

"Người đẹp, anh có thể mời em một ly được không?"

"Tôi có một ly rồi.", Hạ Mộng Ngư không quay đầu lại mà đáp luôn.

Hôm nay cô không có tâm trạng đong đưa, cô vẫn còn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào với Từ Tử Sung. Nhất định phải cùng lúc gặp nhau, nhưng làm thế nào để nhìn thấy nhau cùng một lúc đây?

"Anh có thể mua cho em một hòn đảo được không?", người đó lại nói.

Những lời này rốt cuộc cũng thu hút được sự chú ý của Hạ Mộng Ngư. Cô cười cười, hất mái tóc dài, cong khóe miệng nở nụ cười khinh miệt, "Đa tạ, nhưng mà… tôi cũng có đảo."

Hai người liếc nhau, đồng thời đều sửng sốt.

Người đàn ông kia bị hấp dẫn bởi cặp mắt long lanh quyến rũ của Hạ Mộng Ngư. Còn Hạ Mộng Ngư thì lại nhận ra anh ta.

Ôi chao, đây không phải là vệ sĩ của Từ Tử Sung sao?

Hạ Mộng Ngư cong môi, để lộ ra một nụ cười không mấy tốt lành gì.

https://thuviensach.vn

“Hay là để tôi mời rượu anh đi.”, Hạ Mộng Ngư gõ gõ mặt bàn, vừa nhìn chằm chằm anh chàng bên cạnh vừa nói với bartender: “Riso, mở cho bọn tôi chai Hennessy XO.”

Anh chàng đẹp trai nhướng mày, vừa nãy thoáng nhìn thì chỉ thấy một thân hình nóng bỏng, không ngờ tính cách cũng cuốn hút đến vậy, vừa bắt đầu đã gọi hẳn một chai.

“Không sợ anh chuốc say em à?”, anh chàng đẹp trai hỏi.

Lúc này, Riso đã mang một chai rượu ra.

Hạ Mộng Ngư vừa cười vừa rót rượu cho anh chàng đẹp trai, giơ ly lên trước mặt anh ta, “Anh không chuốc say nổi tôi đâu, muốn tôi gục, trừ khi bỏ thuốc vào.”

“Ồ?”, anh chàng uống một hơi cạn sạch rồi nói: “Con người anh rất thích khiêu chiến hạng nặng.”

Một tiếng sau, Hạ Mộng Ngư đã nắm được đại khái thông tin về Từ Tử Sung, còn anh chàng đẹp trai thì đã say đến bất tỉnh.

Hạ Mộng Ngư nhét tiền tip xuống đáy ly, sau đó nhờ nhân viên phục vụ đưa anh ta đi, rồi lao ngay về phòng bắt đầu nghiên cứu.

Tuy không có tin gì về Từ Tử Sung, nhưng tài liệu về công ty của anh thì có thể tra ra được.

…

Ngày hôm sau, Hạ Mộng Ngư vác cặp mắt đen thui đến bếp, y như rằng lại bị lão Golden chửi cho một trận.

Lão Golden này ngày nào cũng tìm ra được cách mới để chửi người khác.

https://thuviensach.vn

Có điều, biết Từ Tử Sung mấy năm nay không có người phụ nữ nào bên cạnh, tâm trạng của Hạ Mộng Ngư cũng không tệ, thế nên hôm nay cô phải phát huy thật tốt.

Lão Golden thấy cô có khả năng sáng tạo vô hạn, thế nên sai cô đi làm chiếc bánh sinh nhật được đặt từ sớm hôm nay.

Hạ Mộng Ngư am hiểu nhất là điểm tâm, nhận được mệnh lệnh, cô vui sướng chạy đi làm luôn, chỉ sợ Golden đổi ý.

Cả ngày Hạ Mộng Ngư chỉ tập trung làm chiếc bánh ngọt này, vì chủ nhân có đúng một yêu cầu, phải hoàn mỹ.

Lão Golden ghé vào xem tiến độ của Hạ Mộng Ngư vài lần, phương diện nào cũng vừa lòng, còn bất ngờ khen ngợi cô, nói ý tưởng của cô thật sự là hoàn hảo.

Nghe nói hôm nay thiên kim tiểu thư của ông chủ khách sạn tổ chức sinh nhật cho bạn trai, vô cùng long trọng. Thế nên, trong bếp bận tối mặt tối mũi, ai cũng cắm đầu vào làm đồ ăn.

Mỗi ngày, điều mọi người chú ý nhất là đồ ăn mình làm được khách đánh giá thế nào, món nào được ăn hết, món nào còn thừa. Hạ Mộng Ngư cũng muốn biết bánh ngọt cô làm có được đánh giá tốt hay không. Tuy bánh ngọt không đóng vai trò lớn, nhưng Hạ Mộng Ngư có lòng tin, chiếc bánh của cô làm nhất định sẽ được khách ăn hết sạch.

Thế nhưng, mười lăm phút sau, chiếc bánh bị trả lại nguyên vẹn.

Lần này, đến cả lão Golden cũng không giữ được bình tĩnh.

Gặp tình huống này, bình thường, bếp trưởng sẽ hỏi qua về tình hình ngoài đó, nhân viên phục vụ chỉ nói khách cảm thấy không có hứng thú.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư chủ động xin lão Golden cho đi giết giặc, tỏ vẻ cô nhất định phải hỏi khách xem đã xảy ra chuyện gì. Golden đồng ý luôn, dù sao thì cũng từ bếp của ông ta mà ra, người ta không ăn một miếng nào thật khiến lão bực bội.

Hạ Mộng Ngư hùng hổ cùng người phục vụ mang bánh ra ngoài, cô thật sự muốn nhìn xem là vị khách nào lại không biết thưởng thức như vậy.

“Lucia!”, Hạ Mộng Ngư hỏi: “Bánh này bị bàn nào trả lại? Còn không ăn miếng nào đây này.”

Lucia lừ mắt, “Tôi thấy đầu của cô nàng tiểu thư này có shit rồi.”

“Hả?”

“Sao cô ta lại tặng anh chàng manly món quà sinh nhật như thế chứ? Bánh ngọt á? Điên! Anh chàng manly kia mà là người thích ăn bánh ngọt sao?”

Hạ Mộng Ngư vừa nghe thấy anh chàng manly thì tóc gáy dựng cả lên. Anh là bạn trai của cô thiên kim tiểu thư đó sao?

Cô đưa mắt nhìn, thấy ngay Từ Tử Sung đang ngồi, còn chẳng ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu. Đứng bên cạnh anh là cô nàng tiểu thư con ông chủ khách sạn, chính là người mà mỗi một lần xuất hiện đều có thể chọc tức Hạ Mộng Ngư.

Giỏi, mười năm trước đã định cướp người yêu của cô, mười năm sau vẫn không buông tha.

Hạ Mộng Ngơ vốn còn do dự, nhưng giờ thì cô lại dứt khoát gọi phục vụ mang bánh ra.

…

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung không lên tiếng, Bạch Phi Nhi cũng không dám ngồi xuống đối diện anh.

Tuy là bạn học cũ, nhưng lâu rồi mới gặp lại, cảm giác Từ Tử Sung mang đến cho cô ta không hề giống trước. Hồi đó Từ Tử Sung cũng rất lạnh lùng, nhưng so với hiện tại, chỉ lạnh lùng thôi là chưa đủ. Từ Tử Sung của hiện tại khiến người ta có cảm giác anh không phải là người phàm, giống như một thanh gươm lạnh buốt vô tình, một thanh gươm từng chém giết không biết bao nhiêu người. Nếu không phải trong đầu vẫn luôn ẩn hiện hình ảnh anh và bạn gái bên nhau hồi đó, thì Bạch Phi Nhi còn chẳng dám lại gần người đàn ông này.

Anh có một mặt khác, Bạch Phi Nhi tin chắc, chỉ là cô ta cần phải khai quật ra mà thôi.

“Sao anh phải lạnh lùng với em như thế? Cái bánh ngọt đấy em đặt làm cả ngày, bao nhiêu công sức, anh ăn một miếng thôi cũng được mà.”, Bạch Phi Nhi phụng phịu nói.

Nếu không phải đang hợp tác với bên này, thì Từ Tử Sung đã cho vệ sĩ đá văng Bạch Phi Nhi ra ngoài từ lâu rồi.

“Tôi không mừng sinh nhật.”

Từ Tử Sung cầm ly rượu lên, trầm mặc uống, không nói thừa thêm câu nào với Bạch Phi Nhi.

“Không mừng sinh nhật cũng không ảnh hưởng đến việc anh ăn bánh ngọt mà.”

Một giọng nói ở phía đối diện vang lên.

Tay Từ Tử Sung thoáng run, suýt chút nữa làm rơi ly rượu.

https://thuviensach.vn

Mọi người trong nhà hàng cũng đều dồn sự chú ý về đây.

Họ chỉ thấy một cô nàng mặc đồng phục đầu bếp, dáng vẻ mảnh khảnh, ngồi xuống đối diện anh Từ.

Hành động to gan như vậy quả thật khiến đám vệ sinh của anh đều như hít phải một ngụm khí lạnh. Bao nhiêu năm nay, anh Từ chưa bao giờ cho phép phụ nữ ngồi cùng bàn với mình. Mọi người đều nghĩ anh Từ sẽ nổi giận rồi ra lệnh đuổi cô đi, có điều, sự việc tiếp theo khiến ai nấy đều bất ngờ.

“Bánh ngọt tôi làm cả ngày, rất vinh hạnh được anh nếm thử một miếng.”

Nữ đầu bếp cắt một miếng bánh, đặt vào đĩa rồi đưa cho anh Từ.

Thời điểm mọi người đều cảm thấy cô nàng này đang tự chuốc nhục vào mình, thì anh Từ chỉ thoáng chần chừ một chút, sau đó giơ tay nhận lấy cái đĩa, ăn thử một miếng.

Cái chuyện gì vậy?

“Ngon không?”

“Ừ.”

“Vậy thì bảo đám anh em của anh cùng ăn đi, phải ăn hết đấy nhé!”

Nữ đầu bếp cười tủm tỉm rồi đứng dậy, thong thả đi vào bếp.

Anh Từ nhìn chăm chú theo bóng cô, cho đến khi cô đẩy cửa đi vào thì mới thu tầm mắt lại. Anh liếc đám vệ sĩ đứng cạnh bàn rồi nói: “Không nghe thấy cô ấy nói gì sao?”

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

https://thuviensach.vn

“Ăn hết đi.”

Anh Từ nói xong câu đó liền đứng dậy đi vào bếp.

Mọi người cứ thế nhìn nhau, tuy chẳng hiểu ra sao nhưng vẫn đến chia nhau chiếc bánh ngọt. Họ cũng rất muốn biết, chiếc bánh ngọt này có ngon thật không mà lại khiến anh Từ cũng phải nếm thử.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Mặc dù đã đi theo anh Từ nhiều năm, nhưng trong lòng đám vệ sĩ, anh là một sự tồn tại vô cùng bí ẩn.

Trầm mặc ít nói, lai lịch không rõ.

Không ai biết thân thế anh Từ ra sao, chỉ biết anh từ nước ngoài về, ở nước Mĩ tạo dựng được một thân phận cực hoành tráng, sau đó về nước đầu tư làm ăn. Trẻ như vậy mà đã có tiền. Hình xăm trên cánh tay anh lại càng khiến người ta sợ hãi, thêm cả những vết sẹo kì quái, mọi người đều hoài nghi liệu có phải anh Từ đã làm chuyện gì đó bất hợp pháp ở Mĩ hay không. Có điều, tuy anh Từ chẳng mấy tình cảm với cấp dưới, nhưng tiền lương thì lại hậu hĩnh, hơn nữa, ánh mắt đầu tư của anh rất độc đáo, thế nên mọi người đều kính nể anh, tận tâm tận lực đi theo anh.

Anh Từ là kiểu người không làm gì cũng khiến người ta sợ hãi, đàn ông kính trọng anh, phụ nữ thì khát khao chinh phục được anh. Ngày thường, anh Từ không thích nói chuyện, có nói thì cũng chỉ nói chuyện quan trọng, thích nhằm trúng chỗ hiểm yếu nhất, không thích dài dòng, nghiễm nhiên cũng có yêu cầu như vậy với những người xung quanh. Phần lớn thời gian, mọi người đều cảm thấy anh Từ thiếu mất hơi thở con người, cảm xúc lúc nào cũng phẳng lặng, tựa như một người đã đánh mất buồn vui giận hờn vậy. Với các đối thủ thương nghiệp, anh trấn tĩnh mà cũng ra tay rất ác liệt, nhưng cho dù bao lần giành chiến thắng, tài sản có tăng lên nhiều đến đâu, thì vẫn không thể nhìn ra biểu hiện vui mừng trên mặt anh.

Dường như không có gì có thể khiến anh Từ vui vậy.

https://thuviensach.vn

Thế nên, lúc anh Từ đột nhiên đứng dậy, kích động đuổi theo cô gái kia, thì những người bên cạnh anh đều như nhìn thấy quỷ.

Cô đầu bếp nhỏ đó có quan hệ gì với anh Từ?

“Mà này, cậu có cảm thấy cô đầu bếp đó rất giống người kia không?”, vệ sĩ riêng của Từ Tử Sung thảo luận với trợ lý của anh.

“Đúng là rất giống nhỉ…”

“Không phải chính là cô ấy đấy chứ?”

“Ai cơ?”

Bạch Phi Nhi đang đứng bên cạnh liền hỏi.

Mọi người không nói gì nữa, anh Từ cực kỳ không thích người khác tìm hiểu về đời tư của anh, cho nên chắc chắn họ sẽ không nhiều lời với vị thiên kim tiểu thư này. Mọi người chia nhau chiếc bánh kem, vốn dĩ trong lòng không chờ mong gì nhiều, nhưng sau khi nếm thử một miếng thì đều tấm tắc khen.

“Wow, ngon quá.”

…

Hạ Mộng Ngư đang định kéo cửa bếp ra để vào làm việc tiếp, nhưng vừa mới khẽ kéo ra, thì một bàn tay to lớn đã đè cánh cửa lại.

Bên tai truyền đến tiếng thở nặng nề, Hạ Mộng Ngư nhìn bàn tay ở trước mặt, sau đó ánh mắt chuyển sang cánh tay rắn chắc của anh. Trên hình xăm, Pan xấu xí dữ tợn, biểu cảm hung ác, một đôi sừng cong vút quấn lấy con mắt ma quỷ màu lam, đôi mắt sâu như hồ nước thăm thẳm có thể hút trọn mọi sinh mệnh vào trong đó.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cảm giác thoáng sợ, cô bất giác giơ tay sờ lên hình xăm kia. Sao anh lại xăm cái hình khiến người ta kinh hãi thế này chứ?

“Đi theo anh.”

Hạ Mộng Ngư còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nhét vào thang máy, Từ Tử Sung ấn thẳng lên tầng cao nhất.

Trong thang máy chỉ còn lại hai người. Hạ Mộng Ngư nhìn bóng dáng Từ Tử Sung, cuối cùng cũng có chút căng thẳng. Vừa rồi bị Bạch Phi Nhi kích thích nên mới xông ra ngoài, chứ thật ra trong lòng vẫn hơi do dự. Mười năm không gặp, Từ Tử Sung đã thay đổi quá nhiều, không còn cho cảm giác về một cậu thiếu niên, giờ thì chín chắn như thành một người khác. Ai mà biết anh có còn thích cô không, hay có còn để ý đến cô không?

Từ Tử Sung đưa lưng về phía Hạ Mộng Ngư, Hạ Mộng Ngư quan sát vóc dáng anh. Cơ thể anh còn cao lớn hơn trong trí nhớ của cô, bả vai rộng, cánh tay rắn chắc, vòng eo hẹp, thật khiến người ta muốn ôm anh từ đằng sau.

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, mặt đỏ lên. Thật là, mấy năm nay, tuy rằng cô không yêu đương, nhưng cũng đã từng tiếp xúc với không ít đàn ông, có khi nào lại xấu hổ, hoảng loạn đâu? Vậy mà hiện tại, chỉ ngắm dáng Từ Tử Sung thôi đã đủ khiến cô có cảm giác ngượng không biết trốn vào đâu. Rõ là đã tìm lại được cảm giác thời thiếu nữ.

Cửa thang máy mở, Từ Tử Sung đi ra ngoài.

Hạ Mộng Ngư do dự một chút rồi cũng đi ra theo anh.

Đối diện cửa thang máy là phòng của Từ Tử Sung. Phải có thẻ riêng thì mới có thể lên được tầng này. Hạ Mộng Ngư ở gần nửa năm, nhưng đây là lần đầu tiên cô lên tầng này.

https://thuviensach.vn

Cô tò mò nhìn ngó khắp nơi, cách trang hoàng thì thống nhất, không khác tầng cô ở là mấy, chỉ có điều là tương đối ít phòng.

Từ Tử Sung mở cửa đi vào, quay ra thì thấy Hạ Mộng Ngư vẫn đứng ở ngoài thò đầu vào trong, dường như có vẻ rất hiếu kỳ. Có lẽ vì làm trong bếp, nên Hạ Mộng Ngư không trang điểm, một thân đồng phục bếp, tóc giấu dưới mũ. Gương mặt đó vẫn giống hệt trong kí ức, đôi mắt cười long lanh mà rất dịu dàng, biểu cảm vẫn vậy, lúc nào cũng đầy vẻ tò mò, vô cùng sinh động.

Có lẽ bởi đã để hình ảnh đó lặp đi lặp lại quá nhiều lần trong hồi ức, thế nên mỗi một biểu cảm của cô đều quen thuộc đến vậy. Bất chợt Từ Tử Sung lại có ảo giác như chỉ vừa mới gặp cô mà thôi. Dường như ngày hôm qua mới là cái ngày mùa hè năm đó, cô đứng trên tàu điện ngầm giả vờ ốm để xin thầy cho nghỉ học. Lúc đó anh còn đeo cặp kính viền đen, dựa vào cánh cửa nhìn dáng vẻ khoa trương của cô, nhịn không nổi phải bật cười, tới khi cô ngoảnh ra nhìn thì lập tức thu lại nụ cười, cố tình ra vẻ lạnh nhạt.

Những ngày tháng bên Hạ Mộng Ngư, vừa ngắn ngủi lại vừa rực rỡ.

…

“Vào đi.”, Từ Tử Sung nói.

Lúc này Hạ Mộng Ngư mới hoàn hồn. Cô chần chừ đứng ngoài cửa, “Anh Từ, lần đầu gặp mà đã đưa con gái về phòng à? Tôi thấy anh thuần thục như thế, chắc là quen lắm rồi…”

Miệng lưỡi vẫn sắc bén như thế.

“Bọn mình là lần đầu gặp sao?”, Từ Tử Sung hỏi.

“Có cần anh giúp em nhớ lại chút kí ức không?”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cười gượng hai tiếng rồi quyết định không trêu Từ Tử Sung nữa, bởi hiện tại nhìn anh có cảm giác vô cùng không dễ chọc vào. Cô ngoan ngoãn đi vào phòng của Từ Tử Sung, nhìn ngó khắp nơi rồi nhướng mày nói: “Kinh, anh Từ bây giờ ghê thật đấy, chỗ này một đêm không rẻ nhỉ?”

Từ Tử Sung không nói lời nào, chỉ đưa lưng về phía Hạ Mộng Ngư, rót hai ly rượu rồi đưa một ly cho cô.

Hạ Mộng Ngư đón lấy ly Whiskey rồi cười tủm tỉm: “Vừa vào phòng đã muốn chuốc rượu người ta sao? Điệu bộ này của anh trơn tru như vậy, chắc là trước đây đã từng đưa không ít cô vào nhỉ?

“Em không cần phải căng thẳng thế đâu.”, Từ Tử Sung bất chợt nói.

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, mặt đỏ lên, nghiêng đầu uống rượu, xấu hổ đến mức hận không thể đục tường chui ra. Đúng là cô đang căng thẳng, thế nên mới muốn lải nhải mấy câu ra vẻ mình không quan tâm. Nào đâu ngờ Từ Tử Sung lại cứ thế bóc mẽ cô chứ?

Tim Hạ Mộng Ngư đập như sấm, cô vừa quẫn bách vừa căng thẳng, trong nháy mắt, cô thật sự có cảm giác muốn chạy trốn. Cả đời này cô đã từng quẫn như thế đâu?

Hạ Mộng Ngư đặt ly rượu xuống, hoảng loạn nói: “Tôi về bếp trước đây, anh Từ có việc gì thì lại liên lạc nhé.”

Cô xoay người định đi. Từ Tử Sung dốc ly lên uống một hơi cạn sạch rồi bước tới, giơ tay chặn Hạ Mộng Ngư giữa mình với cánh cửa.

“Gọi anh là anh Từ ư?”, Từ Tử Sung nói từ phía sau Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư cúi đầu không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

“Cố ý trêu anh phải không? Hả?”

Cuối cùng, Hạ Mộng Ngư lấy hết can đảm, cô xoay người, đỏ mặt, đưa mắt nhìn Từ Tử Sung và hỏi: “Người khác đều gọi anh là anh Từ mà phải không? Vậy sao tôi không thể gọi thế?”

Từ Tử Sung đứng thẳng dậy, hơi nhíu mày, “Em giống những người khác sao?”

“Không phải đều giống nhau sao?”, Hạ Mộng Ngư hỏi lại.

“Không phải… Em không giống bất kỳ ai cả.”, Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư chỉ cảm thấy trong lòng mình như vừa thoảng qua một tiếng thở dài, bất chợt, cô cảm thấy có thể tha thứ tất cả rồi. Không phải là tha thứ cho Từ Tử Sung, mà là tha thứ cho cuộc đời chìm nổi này, tha thứ cho những điều quanh co, gập ghềnh.

Hai người chăm chú nhìn nhau. Hạ Mộng Ngư cảm thấy, chỉ trong chớp nhoáng, họ có thể dùng một ánh mắt này để hóa giải mọi điều. Cô biết, cái cảm giác chấn động này, chỉ có Từ Tử Sung mới có thể cho cô mà thôi. Trước đây thế nào cũng được, vào khoảnh khắc này, mọi thứ đều không còn quan trọng nữa, trong mắt, trong lòng, cũng chỉ có người trước mặt đây.

Rốt cuộc, Hạ Mộng Ngư cũng nở một nụ cười nhẹ nhõm.

“Em không gọi anh là anh Từ thì gọi là gì đây?”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

“Thế nào cũng được.”, Từ Tử Sung nói: “Em vui là được.”

Hạ Mộng Ngư cân nhắc một chút rồi nói: “Em cũng không nhớ trước đây gọi anh là gì nữa, lâu quá rồi…Hình như em gọi tên anh thì phải?”

https://thuviensach.vn

“Ừ.”

“Thỉnh thoảng gọi anh là Sung ca, đôi lúc lại gọi là bảo bối…”, Hạ Mộng Ngư lắc đầu, “Không được, gọi như thế, đám nhân viên của anh lại chẳng bị dọa chết đi ấy chứ, ngày nào họ cũng nhìn anh như nhìn Diêm Vương không bằng.”

Nhìn dáng vẻ liên mồm liên miệng của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung lại không khống chế được khóe môi đang cong lên. Đã lâu lắm rồi không có người líu ríu bên tai anh, xung quanh anh, trước nay chỉ toàn một bầu không khí yên tĩnh, trầm mặc. Hiện giờ Hạ Mộng Ngư một lần nữa xuất hiện, bên anh lại như có sức sống rồi.

Hạ Mộng Ngư cau mày nói: “Hay là trước mặt người ngoài, em gọi anh là anh Từ nhé? Lúc khác thì tùy em, được không?”

“Được.”

Hạ Mộng Ngư lại cười, cô nghiêng đầu hỏi: “Anh không kể cho em nghe chuyện của anh gần đây sao?”

“Em muốn biết gì?”

Hạ Mộng Ngư nhún vai, đi đến bên cạnh, cầm ly rượu mình vừa đặt xuống lên nhấp một ngụm, rồi vừa đi vừa nói: “Bây giờ anh đang làm gì?”

“Đầu tư.”

Hạ Mộng Ngư gật đầu, cô cầm lấy quyển sách anh đặt trên bàn lên xem, lại buông lời: “Dạo này đang đọc chòm sao à?”

“Ừ.”

“Anh ở đây bao lâu rồi?”

https://thuviensach.vn

“Một tuần.”

“Còn định ở bao lâu nữa?”

“Xem em thế nào.”

Hạ Mộng Ngư khựng lại, quay đầu nhìn Từ Tử Sung.

Lời này của anh là có ý gì?

Thấy Hạ Mộng Ngư uống hết ly rượu, Từ Tử Sung lại rót thêm cho cô.

“Em cũng chỉ có mấy chuyện này muốn hỏi anh à?”, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, lại nghi hoặc hỏi: “Em nên hỏi cái gì đây?”

“Những câu em hỏi anh ngày trước sáng tạo hơn bây giờ nhiều.”, Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư cau mày nghĩ một một chút rồi hỏi: “Em từng hỏi anh những câu nào?”

“Không nhớ? Cần nhắc nhở chút không?”

Từ Tử Sung cầm ly rượu tiến lại gần Hạ Mộng Ngư. Khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi họ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Anh đưa ly rượu cho Hạ Mộng Ngư rồi mỉm cười, “Ví dụ như…”

“Gì?”

“Lúc tự sướng anh nghĩ đến ai.”

Hạ Mộng Ngư không ngờ, mình lại rơi vào cái hố do chính mình đào từ mười năm trước.

https://thuviensach.vn

Cô nghẹn lời, nâng ly rượu lên uống cạn, đặt ly xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Từ Tử Sung rồi híp mắt hỏi anh: “Thế rốt cuộc là anh nghĩ đến ai?”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Hạ Mộng Ngư cũng không biết rốt cuộc là ai hôn ai trước.

Dù sao thì khi hai người đối diện mà không biết làm sao thì cũng sẽ lao vào hôn nhau thôi… Như hai con thú hoang cắn xé nhau, nếu không phải do miệng đã bị chặn lại, cô thật sự muốn hét lên.

Có lẽ con gái tuổi mười tám và phụ nữ tuổi hai tám thật sự không giống nhau nữa rồi. Hạ Mộng Ngư nghi ngờ, liệu có phải mình đã bước vào cái tuổi như sói đói như hổ vồ hay không, tại sao cứ cảm thấy hôn thôi vẫn chưa đủ, quả thật là hận không thể ghim cả người vào thân mình Từ Tử Sung. Hai tay cô sờ loạn trên người anh, nắn cánh tay rắn chắc của anh, bấu lồng ngực rộng của anh, cào lên thắt lưng anh…Mười năm xa cách nhớ nhung, cả người vẫn cứ rần rần như có điện.

…

Nhớ lại hồi mười tám tuổi, hai người vẫn còn là những đứa trẻ vị thành niên, ngây thơ đến nỗi hôn mà không biết dùng lưỡi thế nào. Đâu giống bây giờ, còn không khống chế được bản thân mình, một tay sờ lung tung, một tay cứ ấn đối phương vào người mình.

Cơ thể Từ Tử Sung vừa rắn chắc vừa nóng rẫy. Còn Hạ Mộng Ngư thì quá mềm mại.

Hạ Mộng Ngư bị hôn đến nghẹn thở, chỉ thiếu điều ngất xỉu, cô vội đẩy Từ Tử Sung ra, hổn hển nói: “Bọn mình như thế này không ổn cho lắm thì phải?”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nhíu mày, giọng nói rầu rĩ: “Có gì không ổn?”

“Bao nhiêu năm không gặp, bọn mình không thể tán gẫu đôi ba câu, ôn chút chuyện cũ sao? Tốt xấu gì thì cũng nên kể chuyện trước đây, giải trừ hiểu lầm, nói xem mười năm qua đã xảy ra những chuyện gì, rồi còn nhìn về tương lai chứ. Vừa gặp lại đã sờ soạng, hôn hít, rõ là xấu hổ.”

Người khác chẳng ai phát triển đến mức như thế này cả. Không nhất thiết cần đến nửa năm mười tháng, nhưng cũng cần phải “anh giải thích, em nghe” độ chục hôm thì mới hòa hợp lại được chứ?

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư mà không biết làm sao, anh nhíu mày, “Nói chuyện thì không xấu hổ chắc?”

Hạ Mộng Ngư không nói nổi một câu chống chế.

Cũng phải, còn có cái gì xấu hổ hơn đoạn hội thoại vừa nãy không?

Rõ ràng hai người đều muốn nhau, lại còn giả đò nói chuyện lịch sự thì mới là xấu hổ.

“Tin anh đi.”, Từ Tử Sung bước đến, ngửi hương thơm trên người Hạ Mộng Ngư, rồi nhẹ nhàng cắn khẽ một cái vào tai cô, “Như thế này cũng là ôn chuyện.”

Đúng, như thế này cũng là ôn chuyện.

Dùng thân thể để ôn chuyện.

Hạ Mộng Ngư chủ động ghé sát lại, hai tay quấn lấy cổ Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung nhấc bổng Hạ Mộng Ngư lên mép bàn, mở hai chân cô ra rồi đứng chen vào giữa, vừa hôn vừa lần sờ lên trên.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư không nhịn được một tiếng “ưm”, đại não gần như cạn oxy.

Ngôn ngữ có khi không trực tiếp bằng thân thể, đại não của chúng ta không thể thể hiểu chúng ta hơn thân thể, ý thức của khát vọng còn gắn kết với linh hồn sâu sắc hơn ý thức thinh thần. Thế cho nên, cứ dùng thân thể để ôn chuyện đi, dùng làn da, dùng mồ hôi, dùng tiếng thở để trao đổi tín hiệu, nói cho đối phương biết, mấy năm qua ta nhớ nhau thế nào.

Rằng ta nhớ nhau biết bao.

Rằng ta muốn nhau biết nhường nào.

Luồng nhiệt vẫn chưa rút đi, ngược lại trở nên như con đập bị chặn cửa, càng tích tụ càng dâng cao, cuối cùng, vào giây phút quyết định cũng trút xuống toàn bộ.

Hai người hôn nhau điên cuồng, bầu không khí trong phòng đột nhiên tăng cao.

Bàn tay to dày của Từ Tử Sung theo cột sống của Hạ Mộng Ngư đi xuống, một bàn tay khác trượt vào đùi trong của cô, chậm rãi di chuyển, đổi lại lấy cơn run rẩy của Hạ Mộng Ngư.

Có điều, so với Hạ Mộng Ngư thì Từ Tử Sung vẫn còn quá lễ độ. Sờ qua một lớp áo thật không thỏa mãn, Hạ Mộng Ngư nhanh tay cởi cúc áo của Từ Tử Sung rồi mò vào trong.

Bàn tay Hạ Mộng Ngư quá lạnh, lạnh đến nỗi khiến Từ Tử Sung phải rên lên một tiếng. Anh trừng mắt nhìn cô một cái, rồi đẩy ngã cô ra bàn, mặc kệ cái áo còn đang cởi dở, cứ thế đè lên…

“Chờ một chút.”

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, Hạ Mộng Ngư đẩy Từ Tử Sung ra rồi ngồi dậy.

Từ Tử Sung chống hai tay lên bàn, ánh mắt thâm trầm, “Còn chờ nữa?”, anh nhíu mày, giọng điệu không tốt cho lắm.

“Anh đã chờ mười năm rồi, hơn cả bốn năm sáu bảy tám chín năm rồi.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng. Cô không ngờ, chỉ một câu nói đùa vui hồi đó thôi mà Từ Tử Sung vẫn nhớ như in. Sau này nói chuyện phải cẩn thận mới được, bởi người đàn ông này không phải dạng thù dai bình thường đâu, một câu nói bừa mà nhớ những mười năm.

“Đợi ba mươi giây, cho em nhìn người anh một cái.”, Hạ Mộng Ngư nói.

Vừa nãy, lúc cởi áo của Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư hình như mơ hồ nhìn thấy vết thương ở cạnh sườn anh. Cô kéo áo anh ra, nhìn một cái…

Cả người Hạ Mộng Ngư như bị dội nguyên một chậu nước lạnh, từ ngoài vào trong đều thấy buốt giá.

Cô run rẩy đưa tay cởi hết áo của Từ Tử Sung xuống. Tuy Từ Tử Sung có chút ngại, có chút không muốn, nhưng lại chẳng có cách nào để từ chối Hạ Mộng Ngư.

Trên cánh tay anh, trên vai, khắp người rải rác đầy những vết sẹo to nhỏ. Hình như là vết thương do dao, có vết vô cùng kỳ quái, rất giống do thú hoang gây nên.

Nhìn thấy biểu cảm khiếp sợ của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung lập tức kéo áo lên.

“Đừng nghĩ nhiều.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung biết Hạ Mộng Ngư luôn có sức tưởng tượng vô cùng phong phú, chỉ sợ là vừa nhìn đã lại suy nghĩ miên man.

“Sao lại thế này?”, Hạ Mộng Ngư run rẩy hỏi: “Là vết thương do lần anh đưa em về phải không?”

Từ Tử Sung bất đắc dĩ thở dài, quả nhiên là lại suy nghĩ lung tung rồi.

“Không phải, vết thương kia ở sau lưng, còn đây là từ đợt huấn luyện ở Siberia.”, Từ Tử Sung kiên nhẫn giải thích.

“Vết trên cánh tay anh là như thế nào? Chỗ đấy có thú hoang à?”

“Ừ.”, Từ Tử Sung liếc nhìn cánh tay mình, đó là vết thương mà anh nhớ nhất, anh nhíu mày nói: “Chỗ này là bị một con sói rất khó đối phó cắn.”

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng không kìm được nước mắt nữa, cô liên tục lau dòng nước mắt đang chảy xuống, “Đấy là cái chỗ quái quỷ gì thế? Sao lại có sói chứ…”, Hạ Mộng Ngư vừa khóc vừa nói đứt quãng, “Anh… Sao anh lại phải chịu nhiều vết thương thế?… Quá đáng sợ… Nhất định là đau lắm rồi!”

Từ Tử Sung lại nhớ đến lần đầu tiên Hạ Mộng Ngư cùng anh đến bệnh viện. Lúc đó, nhìn thấy anh bị tiêm thôi mà cô cũng đã khóc nức nở rồi, như thể người chịu đau là cô vậy. Rõ ràng là không nỡ để cô khóc, nhưng lại cứ khiến cô phải rơi nước mắt.

Hạ Mộng Ngư kéo áo Từ Tử Sung lên lau nước mắt.

Anh không nhịn được liền bật cười. Hạ Mộng Ngư đúng là không hề thay đổi chút nào, lúc khóc, lúc cười, đều hệt như một đứa trẻ con, “Đã là chuyện của nhiều năm trước rồi, không còn đau nữa đâu. Bên đấy huấn luyện hơi nghiêm khắc, không sao cả.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung luôn như vậy, mọi chuyện đau khổ đều chỉ thoáng như mây trôi, không để lộ vết thương của mình, cũng không lấy đau đớn ra để tranh thủ tình cảm. Trước đây, cô cảm thấy Từ Tử Sung như vậy cũng rất ngầu, nhưng giờ lại cảm thấy cứ thế thì cô càng đau hơn.

Trại huấn luyện đó đâu chỉ khá nghiêm khắc, mà phải là đòi mạng người ta.

"Sao anh lại phải chịu nhiều khổ sở thế chứ?", Hạ Mộng Ngư thút thít mãi không thôi, cô cảm thấy trái tim mình như đang vỡ vụn ra vậy.

"Sao anh lại để cơ thể chịu tàn phá như thế hả?…"

Hạ Mộng Ngư càng nghĩ càng đau lòng. Cô ở Pháp học, ngày ngày làm bánh, uống cà phê. Trong lúc đó, Từ Tử Sung lại phải chịu tra tấn ở cái xứ Siberia không dành cho mình. Cô ôm chầm lấy Từ Tử Sung gào khóc, khóc đến mức khiến Từ Tử Sung không còn chút suy nghĩ mờ ám nào nữa.

Anh vỗ vỗ vai cô và nói: "Em vẫn luôn biết phá hỏng bầu không khí như thế."

Từ Tử Sung bế Hạ Mộng Ngư ngồi xuống sô pha, vừa hôn lên tóc cô, vừa vỗ vỗ bờ vai cô.

Hạ Mộng Ngư dựa vào ngực Từ Tử Sung, dường như cô đang xả hết nước mắt trong mười năm qua ra, cho đến khi cảm xúc bình tĩnh lại, cô mới nghẹn ngào hỏi: "Tại sao bốn năm trước anh không đến tìm em? Vì bị thương à?"

Từ Tử sung cười, "Không phải, đó là vết thương từ tám năm trước. Anh chỉ ở Siberia huấn luyện có hai năm thôi."

"Sau đấy anh làm gì?"

https://thuviensach.vn

“Sang Mĩ đánh quyền anh.”

“Em vẫn luôn để ý tin tức trong giới quyền anh, sao chưa bao giờ nghe nói anh thi đấu?”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi.

Vì Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư cũng trở thành một khán giả trung thành của bộ môn quyền anh, bao nhiêu năm rồi mà niềm yêu thích với quyền anh vẫn chưa giảm, hằng năm xem qua rất nhiều trận đấu, đến giờ còn biết khá rõ về thị trường quyền anh của thời điểm hiện tại. Một là vì thật sự thích. Hai là vì, nói không chừng có thể gặp được Từ Tử Sung ở đâu đó, bất kể là trên sàn đấu hay trên khán đài đều được. Cho dù anh có cuộc sống mới cũng không sao, chỉ cần nhìn thấy anh một lần, biết anh vẫn sống tốt là cô đã thỏa mãn rồi.

Thế nhưng, bao nhiêu năm trôi qua, cô chưa từng nghe thấy tin tức về Từ Tử Sung. Có một lần, cô tình cờ gặp được Trần Hoa Thanh, đó là lần anh ta đưa vợ đến nhà hàng kỷ niệm ngày cưới. Hạ Mông Ngư hỏi về Từ Tử Sung, Trần Hoa Thanh cũng nói không biết.

“Bây giờ cậu ấy không tái xuất ở giải chuyên nghiệp đâu, nếu có thì anh đã biết rồi.”

Nghe Trần Hoa Thanh nói vậy, Hạ Mộng Ngư gần như đã từ bỏ hy vọng, cô nghĩ hẳn là mình không thể tìm được Từ Tử Sung rồi. Nếu đến cả môn quyền anh mà anh yêu nhất, anh cũng đã buông bỏ, vậy thì chắc cũng hạ quyết tâm từ bỏ cô rồi.

…

“Anh đấu ở đâu? Tại sao em chưa từng nghe được tin tức gì?”

Dựa vào khả năng của Từ Tử Sung, không thể có chuyện anh không có chút tiếng tăm gì.

https://thuviensach.vn

Có vẻ Từ Tử Sung không mấy hứng thú tiếp tục đề tài này, anh chỉ đáp một cách ngắn gọn: “Ở Mĩ có rất nhiều chỗ để đấu quyền anh, cũng không cần thiết phải đấu giải chuyên nghiệp của liên đoàn.”

“Thế bốn năm trước đã xảy ra chuyện gì, sao anh không đến tìm em, là việc bất đắc dĩ phải không?”

Bỗng Từ Tử Sung im lặng, không trả lời. Ánh mắt anh tối sầm. Bầu không khí bất chợt trở nên rất nặng nề.

Hạ Mộng Ngư có cảm giác, nhắc đến câu chuyện cũ này, trên người Từ Tử Sung như có một bóng ma đè anh đến tức thở. Cô không muốn nhìn thấy Từ Tử Sung khó chịu như vậy.”

“Quên đi, quên đi, chuyện trước kia thế nào cũng được, anh không muốn nhắc lại thì mình đừng nhắc lại nữa.”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, “Em cũng không nhất thiết phải biết, cũng không quan trọng mà.”

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư bằng ánh mắt thâm sâu, “Em không trách anh để em chờ đợi vô ích à?”

“Không trách.”

“Tại sao?”

“Nói cho cùng thì có phải là ngoài chờ anh ra em không có việc gì làm đâu, thế thì em sẽ sống như một cô nàng cằn cỗi mất, cả ngày chỉ ôm ấp chuyện tình cảm. Mấy năm nay, những chuyện em muốn làm, nên làm, em đều đã làm, không sót việc gì. Cứ coi như là, trong khi phải sống thì em chỉ nhân thể đợi anh thôi, không có gì, haha… Em vẫn còn nhớ, anh từng nói, con người em không biết nghĩ đến ngày mai, chỉ sống cho hiện tại. Thế nên anh hẳn phải biết, em sẽ không vì quá khứ mà rối rắm đâu. Cho nên, anh cũng đừng cảm thấy rối làm gì, đều là chuyện đã qua cả rồi, cứ lấn cấn mãi,

https://thuviensach.vn

phí thời gian. Có thời gian để tiếc đi tiếc lại, chẳng thà quý trọng quãng thời gian mình bên nhau.”

Rốt cuộc, vẻ mặt của Từ Tử Sung cũng dịu xuống.

“Em vẫn giống khi đó.”, Từ Tử Sung nói.

Vẫn bình thản, ngay thẳng, khoan dung, dịu dàng mà lại kiên định như thế.

Thời gian đã làm thay đổi rất nhiều chuyện. Mấy năm nay, Từ Tử Sung đã gặp qua bao chuyện biến chất. Sự thật là thế giới kỳ lạ, mỗi chuyện đều có thể hấp dẫn con người, khảo nghiệm con người. Mà lòng người thường không vượt qua được những cơn cám dỗ ấy. Đây là điều mà Từ Tử Sung đã kết luận được.

Ấy thế mà Hạ Mộng Ngư vẫn vậy, vẫn giống như cô nàng mười tám tuổi năm nào, có một trái tim rực rỡ, khiến anh còn có thể tái sinh được một tia chờ mong.

“Ai nói em giống năm mười tám tuổi? Rõ ràng em thay đổi rồi!”, Hạ Mộng Ngư tức giận nói.

“Thay đổi chỗ nào?”

“Tóc dài này!… Ngực cũng to hơn này!”

Từ Tử Sung nở nụ cười, “Ồ?… Chưa sờ bao giờ.”

“Rõ ràng là sờ rồi.”

“Lúc nào?”

“Anh không nhớ rồi, anh đã từng cảm nhận được trái tim đập rộn ràng của em rồi.”

https://thuviensach.vn

“Đấy là chuyện mười năm trước, còn giờ chưa được sờ.”

Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung. Anh vẫn mặc áo, nhưng hàng cúc thì không còn cài cái nào, lồng ngực rắn chắc hiện ra, đúng là mê hoặc chết cô rồi. Cô đưa cặp mắt lúng liếng lên nhìn Từ Tử Sung, nhẹ nhàng cầm lấy tay anh rồi nũng nịu nói: “Thế thì giờ anh cảm nhận lại đi…”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tia lửa điện bắn như pháo hoa.

Nhưng đúng lúc Từ Tử Sung muốn hành động, thì di động của Hạ Mộng Ngư lại đổ chuông…

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tràng “fuck” điên cuồng, đúng là sếp gọi cô về bếp thật rồi.

Nếu nói hai tám tuổi và mười tám tuổi khác nhau chỗ nào, thì chắc chắn là phụ nữ hai tám tuổi luôn ưu tiên cho sự nghiệp hơn. Hạ Mộng Ngư bật dậy khỏi người Từ Tử Sung, nhặt cái mũ rơi dưới đất lên đội vào đầu, vừa sửa sang lại quần áo vừa chạy ra ngoài.

“Em phải về bếp tìm lão Golden đây, anh chờ em tan ca nhé.”

Hạ Mộng Ngư đẩy cửa ra, lại quay đầu liếc Từ Tử Sung một cái: “Nói gì đi chứ? Tối nay anh có rảnh không?”

“Có.”

“Vậy được, mười một giờ gặp ở Louis 13 nhé.”

“Được.”

“Tốt lắm!”

Hạ Mộng Ngư vui vẻ đóng cửa lại.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung ngồi yên trên sô pha, tay xoa trán, vừa cười vừa lắc đầu.

Vẫn là con thỏ tinh, chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Buổi tối tan ca, Hạ Mộng Ngư tắm rửa, rồi vừa đắp mặt nạ vừa ngồi xổm cạnh tủ quần áo chọn đồ lót.

Là một người thích cái đẹp, Hạ Mộng Ngư thuộc kiểu người dù có ăn cơm một mình cũng phải xếp bàn thật lung linh. Thế nên, tuy nhiều năm không có bạn trai, nhưng đồ lót của cô vẫn đủ loại rất đẹp. Có điều, đẹp thì đẹp đấy, nhưng giờ nhìn lại thấy không đủ gợi cảm, chỉ có tác dụng chính, chứ chẳng có khả năng dụ dỗ.

Hạ Mộng Ngư lôi một bộ ra, tuy không có ren, nhưng cũng chỉ có nửa cúp, lộ kha khá. Cô có sẵn vốn liếng, thế nên không cần độn, như vậy là đủ rồi.

Xong phần đồ lót, Hạ Mộng Ngư lại bắt đầu tìm váy.

Thật muốn tìm một cái váy mà chỉ nhìn một cái thôi đã khiến người ta căng thẳng rồi. Cuối cùng, Hạ Mộng Ngư tìm được một bộ váy lụa, chỉ có một quai nhỏ ôm lấy bả vai, đường may bó sát lấy cơ thể, mỗi một bước đi đều để lộ ra những nét mềm mại trên người. Thật sự là một bộ váy mặc mà như không, khiến người ta chỉ muốn lột bỏ mà thôi.

Không sai, chính là bộ này. Làm gái trinh đã hai mươi tám năm, Hạ Mộng Ngư không muốn nhịn nữa.

Chọn xong quần áo váy vóc, Hạ Mộng Ngư chải đầu, uốn cong lọn to gợn sóng bồng bềnh, tô chút son đỏ chót, lại xịt thêm chút nước hoa Gucci Guilty đầy quyến rũ.

https://thuviensach.vn

Chuẩn bị xong xuôi, Hạ Mộng Ngư đứng trước gương chụp ngay một kiểu ảnh rồi gửi cho Lộ Sâm.

Lộ Sâm là người có cái dánggaynhất ở đây, luôn luôn là quân sư số một cho Hạ Mộng Ngư.

Lộ Sâm nhanh chóng trả lời.

Lộ Sâm: 【 Ngón tay cái 】(*Đây là icon nhé!)

Lộ Sâm: Siêu cấp lắng lơ!

Lộ Sâm: Cả người cô bây giờ đều tỏa mùi quyến rũ!

Hạ Mộng Ngư: Ha ha ha 【 Đắc ý 】【 Đắc ý 】【 Đắc ý 】

Hạ Mộng Ngư: Hôm nay tôi nhất định phải làm chuyện đấy, từ ngày mai, anh sẽ không còn chê tôi là gái già còn trinh được nữa!

Lộ Sâm: Cô như thế này mà hắn còn không máu thì chắc chắn là có vấn đề. Đi đi!

Hạ Mộng Ngư: Chờ tin tốt của tôi!

Lộ Sâm: Nhớ đi đôi giày cao chót vót kia nhé! Cái đôi mà có thể đâm thủng người ta ấy!

Hạ Mộng Ngư: Ok!

Hôm nay là thứ Bảy, Louise 13 vô cùng náo nhiệt.

Đàn ông hay phụ nữ, đều ẩn trong bóng đêm tìm kiếm con mồi thuộc về mình. Nơi này không thiếu những đại gia và những người đẹp, ai cũng mang trong lòng mục tiêu tìm kiếm một thứ gì đó.

https://thuviensach.vn

Khó có một hôm Từ Tử Sung xuống đây. Dường như anh đang đợi ai đó, anh nhìn đồng hồ hai lần, uống hết hai ly rượu.

Đám con gái trong quán bar đều bắt đầu sôi nổi quan sát đánh giá anh. Anh có một nét quyến rũ mà dù ở một góc tối hay giữa trung tâm, thì vẫn vô cùng thu hút sự chú ý của người khác, lại có một nét lạnh lùng đáng sợ. Chỉ một ánh mắt đã đủ khiến người khác phải quỳ gối trước anh, nắm lấy ống quần anh cầu xin anh vung roi thỏa sức quật vụt. Bất kể là S hay M*, đứng trước anh thì đều là M, chỉ hận không thể bị anh chà đạp đến tận hừng đông.

*S: Bạo Dâm – Thích gây đau đớn cho người tình; M: Thống dâm – Thích nhận đau đớn từ người tình

Thế nhưng, có mấy cô nàng định đến gần thì đều bị anh sai vệ sĩ đuổi đi. Mọi người chỉ có thể lưởng vưởng cạnh anh, mong được anh chú ý đến mà thôi. Có người kéo trễ áo, để lộ ra bả vai ngọc ngà, ưỡn ngực cầm ly rượu đi ngang qua, dáng vẻ như thể "bổn cung còn sống một ngày thì đừng ai mong làm phi" vậy. Có người duỗi đôi chân dài ra, đong đưa qua lại đầy mời mọc. Lại có người ghé vào quầy bar, hai tay ép chặt vào ngực.

Ở cái chốn phù phiếm này, mỗi người đều có nhu cầu của mình, không khoa trương thì cũng kỳ quái, mà đa phần là phụ nữ đến tìm đại gia. Thật sự chẳng khác gì chốn buôn bán. Đương nhiên, cũng có những vị tiểu thư khuê các làm ra vẻ khinh thường cái đám khoe thân khoe sắc kia.

Đến giờ mà Hạ Mộng Ngư vẫn chưa xuất hiện, Từ Tử Sung nhìn đồng hồ lần thứ ba.

Hiếm khi thấy cảnh tượng như thế này, đám vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, không ngờ cũng có lúc anh Từ sốt ruột, anh vốn luôn không chút biểu cảm cơ mà.

https://thuviensach.vn

Lúc này, có mấy người bạn chốn làm ăn nhìn thấy Từ Tử Sung thì liền đến chào hỏi anh. Từ Tử Sung nâng ly, nói đôi ba câu chuyện phiếm với họ cho qua thời gian.

“Hiếm khi đấy, bình thường hẹn mãi chẳng được.”

“Có cần tôi giới thiệu cho cậu vài cô em không?”

Từ Tử Sung lắc đầu.

Lúc này, bất chợt cả Louis 13 xôn xao, không biết có phải tình cờ không, ngay lúc chuyển nhạc, ở một góc trống, xuất hiện một cô gái mặc bộ váy lụa màu nude.

Cả đàn ông lẫn phụ nữ đều bị cô thu hút ánh nhìn.

Tiếng nhạc lại vang lên, dường như là cố ý chọn cho khoảnh khắc này.

Là “Horny” của CeeLo Green…

Đám đàn ông bắt đầu nháy nhau, đám phụ nữ thì không khống chế nổi cơn ghen tỵ!

Bitch!

Thoáng thấy Hạ Mộng Ngư đi vào, Từ Tử Sung thậm chí còn hơi không dám nhận là người quen, ánh mắt anh sáng lên, sau đó anh cúi đầu nhấp một ngụm rượu, che đi nụ cười nơi khóe miệng.

Hôm nay Hạ Mộng Ngư trang điểm rất thú vị.

Hạ Mộng Ngư đi thẳng đến cạnh quầy bar. Cô khẽ xoay ghế, tựa lưng vào quầy, nghiêng người về phía Từ Tử Sung, nhưng vẫn liếc anh qua khóe mắt…

https://thuviensach.vn

Hai người đàn ông ngồi cạnh Hạ Mộng Ngư đều không nhịn được bèn xông lên. Có người mời rượu, người mời thuốc.

Hạ Mộng Ngư vắt chéo hai chân, nhận lấy ly rượu, sau đó đảo mắt một vòng quanh quán bar, rồi dừng lại ở Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung nói thêm vài câu với bạn làm ăn, gật đầu, sau đó xuyên qua đám đông đi về phía Hạ Mộng Ngư.

Thấy Từ Tử Sung tới, đám đông thức thời tự lui ra, có kẻ không biết điều thì cũng bị ánh mắt của anh ép cho phải nhường đường.

Từ Tử Sung đặt ly rượu lên bàn, ngoắc tay với bartender, sau đó cúi đầu nhìn Hạ Mộng Ngư, nói với cô ở khoảng cách không xa không gần: "Anh có thể mời em một ly rượu được không?"

Hạ Mộng Ngư nhướng mày nói: "Không bằng anh mua cho em một hòn đảo đi."

"Có thể.", Từ Tử Sung dừng một chút rồi nói: "Mua một hòn đảo nhỏ, mặt hướng ra biển rộng, xuân về hoa nở, rải kín cánh hồng trên ga giường trắng, thế nào?"

Hạ Mộng Ngư đột nhiên đỏ mặt, cô đưa mắt nhìn anh.

Cái tên này, lại đi lấy chuyện mười năm trước ra chọc ghẹo cô.

Đám người xung quanh nhìn hai người nổi bật nhất quán bar đang tán tỉnh nhau thì đều không kìm được lòng tò mò. Giữa hai người có một lực từ trường mãnh liệt, có thể ngăn cách với tất cả mọi người xung quanh.

Đang lúc mọi người tò mò không biết có chuyện gì sẽ xảy ra không, thì họ lại chỉ thấy người đàn ông kia bất chợt kéo lấy cô gái, khóe môi treo một nụ cười, cứ thế đưa cô ấy đi trước mắt mọi người.

https://thuviensach.vn

Cứ thế mà đưa đi được?

Dễ dàng vậy sao?

Quả nhiên, trai đẹp muốn tán gái không cần tốn mấy công sức.

Đám con gái vẫn luôn thèm khát Từ Tử Sung thì lại chìm trong đống cảm xúc phức tạp. Thì ra anh ấy vẫn thích con gái, chỉ cần là con gái thì vẫn còn cơ hội đấy nhé.

Vào thang máy, Từ Tử Sung nghiêng mặt, mỉm cười nhìn Hạ Mộng Ngư.

“Anh cười cái gì?”

“Cái váy này em chọn thật sự rất thú vị.”, Từ Tử Sung nói.

“Thú vị thế nào?”, Hạ Mộng Ngư nhướng mày.

“Thì là rất thú vị.”

Cửa thang máy mở ra, Từ Tử Sung đi ra, vừa đi vừa cởi cúc tay áo.

Hạ Mộng Ngư đi theo Từ Tử Sung vào phòng.

Cửa vừa đóng lại, Từ Tử Sung liền đẩy Hạ Mộng Ngư vào tường, thô bạo hôn lên môi cô.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Hạ Mộng Ngư dựa vào tường, nâng chân quắp lấy thắt lưng Từ Tử Sung.

Bàn tay Từ Tử Sung vuốt dọc theo người cô, sau lớp váy mỏng, rõ ràng có thể cảm nhận được sự ấm áp và mềm mại đó. Anh cố gắng dằn nỗi kích động muốn giày vò cô lại, bàn tay nặng nề phát một cái vào mông Hạ Mộng Ngư.

Cô khẽ hít hà một tiếng rồi trừng mắt nhìn.

Đang yên đang lành sao lại đánh người ta? Ngày xưa thì thích cấu véo, giờ thì hay rồi, ra tay đánh thẳng luôn.

Từ Tử Sung cúi đầu nhìn Hạ Mộng Ngư, ánh mắt nóng rẫy, khóe môi nhếch lên một nụ cười không mấy tốt lành gì, “Không tồi, thật là mẩy…”

Mẹ kiếp, Hạ Mộng Ngư không nhịn được bèn thầm chửi trong lòng một tiếng. Rõ ràng là đen tối như thế, lưu manh như thế, hành động đáng xấu hổ như thế, vậy mà sao Từ Tử Sung làm gì cũng gợi cảm chết người? Quả thật là khiến đầu óc cô như muốn nứt ra vậy. Cô ngước mắt lên nhìn Từ Tử Sung, rồi cắn môi, thỏ thẻ nói: “Đã hai mươi tám rồi, anh mà không đến là em héo rũ mất.”

Từ Tử Sung bật cười, bàn tay lại đi xuống…

“Nói vớ nói vẩn, bảo bối nhà mình rõ ràng mơn mởn thế này…”

https://thuviensach.vn

Hai người lại lao vào hôn nhau. Lần này không vội vàng kịch liệt như lần trước, mà lúc thì khẽ chạm, khi thì khẽ mút đầu môi, đầu lưỡi vờn quanh.

Từ Tử Sung tóm lấy hai chân Hạ Mộng Ngư, Hạ Mộng Ngư liền phối hợp chồm cả người lên, hai bàn chân quặp chặt lấy thắt lưng anh. Cô cúi đầu hôn anh, hai bàn tay đan vào mái tóc anh, nhẹ nhàng cào…

Từ Tử Sung bế Hạ Mộng Ngư vào phòng ngủ, quẳng cô xuống giường, sau đó lật người cô lại, tóm eo cô kéo người cô về phía mình, sau đó lại giơ tay phát một cái vào mông Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư xoay người định giãy nhưng lại bị Từ Tử Sung tóm thật chặt. Anh kéo cô lại, ôm cô từ phía sau, bàn tay to dày áp lên bụng cô, ấn người cô vào lòng mình rồi vừa khẽ cắn tai cô vừa nói: “Sao anh lại cứ muốn vò nát em, chỉ hận không thể dạy cho em một bài học thế này nhỉ?”

“Còn có thể vì cái gì nữa? Không nhớ cái lý luận trước đây em đã nói với anh à?”, Hạ Mộng Ngư nhếch khóe miệng, đắc ý cười, “Đương nhiên là vì anh yêu em quá sức chịu đựng, cho nên đại não cần trung hòa cảm giác thôi.”

Từ Tử Sung cười, đúng vậy, yêu đến không chịu nổi.

Cả người Hạ Mộng Ngư tê dại, cô cảm giác bàn tay Từ Tử Sung đang chạy dọc người mình, sau đó nắm trọn lấy bầu ngực mềm mại.

“Không mặc à?”, giọng Từ Tử Sung khàn đặc.

“Mặc chứ.”, Hạ Mộng Ngư mơ màng lên tiếng, “Chỉ là rất mỏng mà thôi.”

“Đệt.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung hận không thể lập tức xé nát chiếc váy của Hạ Mộng Ngư, nhưng vẫn dùng chút lý chí cuối cùng để khống chế mình. Anh ra sức ghì Hạ Mộng Ngư vào người mình, rồi khẽ hỏi bên tai cô: “Mang hộ chiếu không?”

“Hả?”, Hạ Mộng Ngư đang lơ lửng trên mây, tự nhiên bị hỏi một câu kỳ quặc nên chỉ mơ hồ trả lời: “Có, từ sau lúc mười tám tuổi là hộ chiếu không rời người, để ở phòng ấy.”

“Anh cho người đi lấy, bọn mình đi.”

Từ Tử Sung lấy chiếc áo vest bọc Hạ Mộng Ngư lại rồi bế cô lên chuẩn bị ra ngoài.

“Từ từ!”

Từ Tử Sung dừng bước, thoáng nhíu mày.

“Mình đi đâu?”, Hạ Mộng Ngư ngơ ngác hỏi.

“Lên máy bay riêng của anh.”

“Đi đâu?”

“Đảo Bali.”

“Đi làm gì?”

“Đi ăn em.”

Bỗng nhiên, Hạ Mộng Ngư chợt có một cảm giác không biết nói gì luôn.

“Chỉ mấy tiếng bay thôi, nhanh lắm.”

https://thuviensach.vn

“Chẳng phải đã đồng ý với em rồi hay sao? Phải ở chỗ hướng ra biển, xuân về hoa nở. Anh đã gọi khách sạn bên đó chuẩn bị rồi, ba tiếng sau là mình đến nơi… Lên máy bay em cũng đừng có mơi anh, anh không muốn em tơi tả hạ cánh đâu.”

Hạ Mộng Ngư tuyệt đối không ngờ Từ Tử Sung lại để bụng câu nói đùa mười năm trước, lại còn nhất quyết phải thực hiện cho cô nữa. Thật ra cô không câu nệ hình thức đến thế, lăn lộn trên giường thôi mà, đâu cần biến nó trở nên rườm rà như vậy.

“Sáng mai em còn phải đi làm đấy.”, Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ nói, “Em không thể đi Bali được, bằng không lão Golden sẽ giết chết em mất. Mai em có thể đi làm muộn, nhưng mười giờ là phải có mặt ở bếp rồi… Em thấy, bọn mình vẫn nên tranh thủ thời gian là hơn, không cần phải hoa hoét thế làm gì. Em đã từng này tuổi rồi, có còn là gái mười tám nữa đâu, anh có làm trong nhà vệ sinh em cũng không ý kiến cơ, thật đấy.”

Từ Tử Sung sa sầm nét mặt. Đã qua bao nhiêu năm, vậy mà anh vẫn luôn có cảm giác không biết phải làm gì với Hạ Mộng Ngư, bởi lúc nào cô cũng có đủ các món võ để giở ra với anh.

Công việc quan trọng vậy sao? Từ Tử Sung vốn định hỏi, nhưng lại cảm thấy không nên hỏi loại câu hỏi tự rước nhục vào thân này vẫn hơn. Anh đặt Hạ Mộng Ngư xuống rồi nói: “Thế để hôm khác đi, em sắp xếp thời gian, xin hai ngày nghỉ rồi mình đi. Để anh gọi điện hủy lịch trình.”

Lần này đến lượt Hạ Mộng Ngư ngơ ngác.

Excuse me?

Đến nước này rồi mà có thể phanh lại được?

Cô ăn mặc như thế này rồi mà Từ Tử Sung còn bảo cô chờ?

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung ra gọi điện thoại. Hạ Mộng Ngư tức giận cởi phăng cái áo vest, đi nguyên đôi giày cao gót để lên giường, sau đó chống đầu nhìn theo bóng dáng Từ Tử Sung. Nghĩ ngợi một hồi, cô nhìn thoáng qua bả vai mình, sau đó kéo quai váy xuống, xếch tà váy lên, sau đó tạo một dáng nằm khiêu gợi chờ Từ Tử Sung.

Nói chuyện điện thoại xong, Từ Tử Sung vừa quay đầu liền nhìn thấy cảnh tượng như thế này: Trên tấm đệm trắng tinh, cả thân mình Hạ Mộng Ngư chỉ được che bởi mấy tấc vải, cô đi đôi giày cao gót đỏ, hai chân bắt chéo, một chân chậm rãi cọ lên cọ xuống, đôi mắt long lanh nhìn anh đắm đuối, lại khẽ cắn môi đầy quyến rũ.

Đệt mợ.

Từ Tử Sung híp mắt nhìn Hạ Mộng Ngư, sau đó nhặt cái áo vest dưới đất lên đắp cho Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư trợn tròn mắt, cuối cùng không thể nhịn được nữa, cô nhảy dựng lên: “Từ Tử Sung, không phải là anh có vấn đề đấy chứ!”

Từ Tử Sung bắn ánh mắt sắc lẹm qua, giọng nói đầy uy hiếp: “Hạ Mộng Ngư, em đừng có mơi anh.”

“Cứ mơi anh đấy!”, Hạ Mộng Ngư tức đến bốc hỏa, cô chỉ vào mình rồi nói: “Em đã mặc thành ra thế này rồi mà anh còn bảo hãm lại, không phải anh đang sỉ nhục em thì là gì?”

Từ Tử Sung không biết phải làm sao, anh bước đến ôm Hạ Mộng Ngư vào lòng rồi an ủi: “Sao có thể chứ, anh rất tôn trọng em, không muốn tùy tiện làm, chuyện anh đã đồng ý với em, anh chỉ muốn cố hết sức để thực hiện thôi.”

Hạ Mộng Ngư mất kiên nhẫn đẩy Từ Tử Sung ra, “Em không cần!”

https://thuviensach.vn

“Nhưng anh để ý…”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy chắc chắn là không thể giảng đạo lý với Từ Tử Sung rồi.

Từ Tử Sung vỗ đầu Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Ngoan, mặc áo vào, anh rót cho em cốc nước.”

Từ Tử Sung đang định đi thì lại chợt cảm thấy mình được ôm từ phía sau.

“Chuyện cạnh bờ biển, sau này mình bổ sung, cuộc đời phải có chút tiếc nuối mới hay chứ… Nếu cứ muốn đợi đến thời điểm tốt nhất để làm một việc, thì thường là việc đó không bao giờ thành… Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất… Từ Tử Sung, làm đi…”

Từ Tử Sung cúi đầu, nhìn bàn tay đang ôm mình. Trong nháy mắt, toàn bộ lý chí của anh như bị giẫm nát.

“Em muốn thế này sao?”, Từ Tử Sung bất đắc dĩ hỏi.

Hạ Mộng Ngư gật đầu. Cô bước xuống giường, ngồi dưới đất, nắm lấy ống quần Từ Tử Sung, đôi tay chậm rãi lần lên trên, cuối cùng chạm vào đùi trong của anh.

Từ Tử Sung hít mạnh một hơi, chỉ có hít sâu thế này mới khiến anh thoáng trấn định được.

Đồ yêu tinh này thật là đáng chết mà.

Hạ Mộng Ngư vừa sờ soạng vừa mếu máo than thở: “Britney của anh thật là đáng thương, bạn trai không thỏa mãn cô ấy, có khi cô ấy phải về Louis 13 tìm một người có khả năng để bù lấp chỗ trống rồi.”

“Anh xem ai dám.”, Từ Tử Sung để lộ vẻ mặt hung hãn.

https://thuviensach.vn

“Thế anh có để ý đến em hay không đây…”, Hạ Mộng Ngư ngồi xổm, từ từ cởi bỏ thắt lưng của Từ Tử Sung.

“Làm đi… Không phải là anh không thể đấy chứ?”

Từ Tử Sung tóm lấy tay Hạ Mộng Ngư, kéo cô lên, năm ngón tay găm chặt vào mông cô, hận không thể cắm sâu vào da thịt cô, “Hạ Mộng Ngư, là tự em tìm đến đấy nhé… Hôm nay không thể không vần chết em rồi!”

Hạ Mộng Ngư bị ném lên giường. Cô đưa mắt nhìn Từ Tử Sung, còn anh thì lạnh lùng nhìn cô, vừa nhìn vừa cởi cúc áo.

Từ Tử Sung cởi xong áo, trên người anh, đường cong cơ thể như được điêu khắc, hình xăm trên cánh tay để lộ ra vẻ tà ác ma quái. Hạ Mộng Ngư say mê nhìn anh, dáng người anh thật khiến người ta liếc mắt một cái là đã không chịu nổi.

Nhìn ánh mắt Từ Tử Sung thì biết là lần này đến thật rồi.

Từ Tử Sung nhào tới, “roẹt” một tiếng, chiếc váy của Hạ Mộng Ngư đã bị anh xé rách. Hạ Mộng Ngư lập tức trợn tròn mắt nhìn anh.

“Muốn xé lâu lắm rồi… Xé nó trước, sau đó ăn em.”

…

Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung đúng là nói được làm được, quả thật là có thể vần chết cô.

Cũng không biết đã làm mấy lần, cả người Hạ Mộng Ngư ướt đẫm. Mồ hôi của Từ Tử Sung cũng nhỏ tí tách trên người cô. Hai người trao nhau dịch thể, cả căn phòng hăng nồng mùi ẩm ướt.

Bầu không khí tràn ngập tình và dục.

https://thuviensach.vn

Hai người quấn lấy nhau trên tấm ga trắng. Rốt cuộc họ có thể bộc lộ ra một mặt mà không ai biết, không cần giấu giếm, không cần ngại ngùng. Thân thể gắn bó không một khe hở, không chút khoảng cách.

Từ Tử Sung nhìn vào mắt Hạ Mộng Ngư, ánh mắt vừa nóng vừa đầy chấp nhất, sâu sắc như thể chỉ giây tiếp sau thôi anh có thể dâng cả sinh mệnh mình cho cô. Hạ Mộng Ngư bèn giơ tay áp lên má anh rồi hỏi: “Sao anh lại nhìn em như thế?”

Từ Tử Sung cầm lấy tay Hạ Mộng Ngư, đặt bên môi khẽ đặt một nụ hôn dịu dàng đầy trân trọng. Rõ ràng dưới thân đang giao nhau bằng một cách thô bạo nguyên thủy nhất, đầy điên cuồng, hoang dã, nhưng ánh mắt anh nhìn cô lại yếu đuối khiến người ta đau lòng.

“Sẽ không bao giờ nữa.”, Từ Tử Sung nói: “Không gì có thể chia cách chúng ta được nữa.”

Bỗng nhiên, Từ Tử Sung gia tăng tốc độ, chạm đến điểm sâu nhất ở cả thân thể và linh hồn Hạ Mộng Ngư. Cuối cùng, giữa tầng tầng dục tình, họ cùng đạt đến cao trào.

Từ Tử Sung rên lên một tiếng rồi gục xuống người Hạ Mộng Ngư. Hai người đều có một cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

…

Từ Tử Sung lật người, ôm Hạ Mộng Ngư vào lòng thật chặt, như thể chỉ muốn khảm cô vào mình vậy.

Thoải mái.

Anh thỏa mãn đến độ có thể thức trọn đêm, nhưng bỗng nhiên, anh lại nghe thấy người trong lòng kêu lên.

https://thuviensach.vn

“Từ Tử Sung!”

“Hả?”, Từ Tử Sung lầm bầm.

“Vừa nãy có phải anh không dùng bao không?… Có phải hay không?”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Bầu không khí vốn đang tốt đẹp, chỉ vì tiếng rống của Hạ Mộng Ngư mà trở nên sống sượng trong nháy mắt.

Từ Tử Sung thầm cảm thấy may mắn, may mà Hạ Mộng Ngư không rống lên khi anh còn đang ở trong cô, không thì có thể anh sẽ mắc lỗi mất…

“Đúng!”, Từ Tử Sung đáp.

“Đúng cái gì?”

“Đúng là không dùng.”

Hạ Mộng Ngư tức điên lên, nhưng vừa mới xuống giường, đang định bước chân thì lập tức cảm nhận được cơn đau nhức dưới thân. Cô ngã vật ra, may mà được Từ Tử Sung đỡ lấy, bế về giường.

“Em đừng sợ.”

“Đương nhiên là em sợ rồi!”, Hạ Mộng Ngư phì phò nói: “Em còn chưa tốt nghiệp ở chỗ lão Golden đâu, nếu giờ anh với em mà tạo người thành công thì sự nghiệp của em phải làm sao bây giờ? Thế chẳng phải em nhịn nhục trong cái bếp đấy vô ích rồi sao?”

“Còn chưa xảy ra chuyện gì, đừng căng thẳng vội.”, Từ Tử Sung nói: “Đây không phải câu em dạy anh sao?”

Hạ Mộng Ngư thở dài, cũng phải.

https://thuviensach.vn

“Thế phải làm sao bây giờ?”

“Mấy hôm nữa đi xét nghiệm sớm, có kết quả rồi thì tùy em.”

Cũng không có cách nào tốt hơn. Hạ Mộng Ngư lại nằm xuống, sau đó trừng mắt nhìn Từ Tử Sung, “Không phải là anh cố ý đấy chứ? Đã hẹn anh đêm nay gặp lại rồi mà anh cũng không thèm chuẩn bị bao.”

“Tại vì anh không định làm ở đây.”

Hạ Mộng Ngư câm nín. Thế này là lỗi tại cô sao?

“Khát quá.”, Hạ Mộng Ngư giơ chân đá Từ Tử Sung một cái, “Rót cho em cốc nước.”

Từ Tử Sung cười, có lẽ cũng chỉ có Hạ Mộng Ngư mới dám sai bảo anh như vậy, nhưng anh bị sai mà vẫn vô cùng sung sướng. Đã nhiều năm rồi không được cảm nhận cái tính đồng bóng của cô, thật ra có chút nhớ nhung.

Anh xuống giường. Ánh đèn tỏa một vầng sáng mỏng trên anh, tôn lên vóc dáng hoàn mỹ như thiên thần từ trời xuống trần gian.

Hạ Mộng Ngư không kìm được tiếng thở dài, lại vào lúc Từ Tử Sung xoay người, cô mới chú ý đến hình xăm trên lưng anh.

Hình xăm kia…

Từ Tử Sung rót cho Hạ Mộng Ngư một cốc nước, lúc quay lại, anh thấy cô đang dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn mình.

“Sao thế?”

Hạ Mộng Ngư nhận lấy cốc nước rồi đặt sang một bên, sau đó đắc ý nói: “Tốt lắm, em biết anh vẫn luôn coi em là nữ thần mà.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nhíu mày.

“Anh mau xoay người lại cho em xem cái hình xăm sau lưng anh nào.”, Hạ Mộng Ngư nói.

Thế nào mà Từ Tử Sung lại tỏ vẻ ngượng ngùng.

Lần này gặp lại, Hạ Mộng Ngư luôn cảm thấy Từ Tử Sung chững chạc hơn rất nhiều. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy anh của bây giờ có chút liên hệ với anh của ngày trước.

Khi đó, anh cũng như vậy, lúc xấu hổ cứ hay nghiêng đầu.

“Nhìn một cái thôi…”, Hạ Mộng Ngư cười hì hì.

Từ Tử Sung hết cách, đành quay người để Hạ Mộng Ngư nhìn hình xăm sau lưng mình.

Hạ Mộng Ngư ngắm kỹ, quả nhiên, hình xăm sau lưng Từ Tử Sung chính là cô!

Hình xăm trên cánh tay Từ Tử Sung tràn ngập cảm giác tà ác, nhưng hình xăm sau lưng anh thì lại hoàn toàn trái ngược. Đó là một nàng tiên nữ đang chơi đàn hạc, nàng có gương mặt y hệt Hạ Mộng Ngư. Cả bức vẽ dịu dàng, ngọt ngào, mơ mộng như thể không nên có ở trên người Từ Tử Sung vậy.

“Đây là em đúng không?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

“Ừ…”

“Sao anh lại xăm hình em lên người?”

Từ Tử Sung trầm mặc không nói. Câu hỏi này, anh phải trả lời thế nào đây?

https://thuviensach.vn

“Giống thật đấy, chỉ liếc mắt một cái thôi đã biết là em rồi, đúng là rất sống động.”

“Ừ.”, Từ Tử Sung thoáng dừng rồi nói tiếp: “Thợ xăm giỏi.”

Hạ Mộng bật cười, gương mặt lộ vẻ đắc ý, cô cố ý trêu anh: “Tốt lắm… Anh không đặt em vào lòng mà lại bê em lên người!”

Từ Tử Sung bị trêu mãi, cuối cùng hờn giận ấn cô xuống giường, gằn giọng nói: “Anh không chỉ muốn bê em lên người, mà còn muốn đặt em dưới thân nữa cơ!”

Thấy Từ Tử Sung lại định nhào đến, Hạ Mộng Ngư vội vàng xin tha.

“Đừng, đừng, đừng, chịu không nổi, em không chịu được thật, đau quá đi!”, Hạ Mộng Ngư mếu máo nói.

Từ Tử Sung nén giận, chẳng biết làm gì với cô nên chỉ đành hôn cô một cái thật kêu, “Đỡ rồi thì sẽ xử lý tiếp, em đúng là ngứa đòn mà.”

Hạ Mộng Ngư vênh váo đắc ý, ôm lấy cổ Từ Tử Sung rồi nói: “Tại sao anh lại xăm em thành tiên nữ? Có phải em là tiên nữ của anh không?”

“Phải!”

Thấy Từ Tử Sung đáp dõng dạc như vậy, Hạ Mộng Ngư lại có chút không hài lòng, “Chắc chắn còn có nguyên nhân khác, nói mau.”

Từ Tử Sung bó tay với Hạ Mộng Ngư, anh vùi đầu vào tóc cô, rầu rĩ nói: “Em nghe chuyện thần thoại về Pan chưa?”

“Gì cơ?”

“Chuyện của Pan với tiên nữ Nymph.”

https://thuviensach.vn

Pan là một vị thần rất giỏi thổi sáo, tiếng sáo của chàng réo rắt lay động lòng người. Nhưng vì bộ dạng chàng quá xấu xí, lại ngại ngùng tự ti, thế nên chẳng có tiếng tăm gì. Pan vẫn luôn ái mộ một nàng tiên chơi đàn hạc trên đỉnh Olympus, có điều, chàng vẫn biết mình dung mạo thô kệch, thế nên không dám bộc lộ tình cảm của mình với nàng. Chàng chỉ có thể ngày ngày ngồi bên một bờ hồ bị nguyền rủa, một mình tấu nhạc. Hồ nước này có một truyền thuyết, rằng chỉ cần đầm mình vào trong đó là sẽ hóa thành cá, thế nên không có vị thần hay loài vật nào dám đặt chân đến đây. Chỉ có Pan vẫn cứ ngồi bên hàng cỏ sậy thổi khúc nhạc dìu dặt, hy vọng nàng tiên nữ mình yêu sẽ có ngày nghe thấy.

Có một ngày, các thần tập trung dự tiệc. Bỗng một con quái thú trăm đầu lao vào đại sảnh. Tất cả các vị thần đều không thể khống chế được con quái thú, chỉ có thể tránh đi. Nhưng chính trong lúc nàng tiên nữ kia hoảng sợ, chỉ biết đứng yên nhìn con quái thú đùa cợt mình, thì chàng Pan vốn luôn rụt rè lại xông ra, ôm lấy nàng tiên rồi bỏ chạy.

Con quái thú đuổi theo, Pan biết mình chạy không nổi, liền liều mình nhảy xuống dòng nước bị nguyền rủa kia. Pan nâng cao nàng tiên lên, còn mình thì đứng giữa hồ nước. Con quái thú không dám nhảy vào nước nên đành phải bỏ đi.

Khi con quái thú đi khuất, Pan mới cẩn thận đặt nàng tiên nữ lên bờ. Nàng cảm kích muốn kéo Pan lên, nhưng nửa dưới của chàng đã biến thành cá.

Đây chính là câu chuyện thần thoại về Pan.(*Na ná thần thoại về chòm sao Ma Kết)

Chàng đầm mình vào dòng nước, chỉ vì muốn bảo vệ người con gái yếu ớt kia. Với cặp sừng dê và gương mặt xấu xí, chàng là vị thần Pan thô kệch nhất, rồi lại vì con hồ bị nguyền rủa đó, chàng trở thành sinh vật u sầu nhất chốn nước sâu.

https://thuviensach.vn

Giống như hồ nước là tận cùng của thiên hà, tích đọng bao đau khổ của tháng năm, tình cảm chôn giấu trong lòng, lại hệt như con thủy quái ẩn mình dưới đáy nước.

Thời khắc lấp lánh nhất đời chàng, có lẽ chính là giây phút chàng nâng nàng tiên lên, làm người anh hùng của nàng.

Đây chính là lai lịch của hình xăm trên người Từ Tử Sung.

Con quái vật đầu dê mình cá trên cánh tay là anh, còn nàng tiên xinh đẹp sau lưng chính là Hạ Mộng Ngư.

Anh vẫn luôn nghĩ như vậy, mong dùng bàn tay của mình để gánh lấy tương lai của Hạ Mộng Ngư.

Để làm anh hùng của cô cả đời.

…

Người trong lòng anh khẽ run rẩy.

Từ Tử Sung cúi xuống nhìn Hạ Mộng Ngư, cô đang khóc.

“Khóc cái gì chứ?”, Từ Tử Sung đau lòng hỏi.

Hạ Mộng Ngư lắc đầu, cô không nói gì, chỉ vừa thút thít vừa chùi nước mắt.

Từ lúc quen nhau, Từ Tử Sung đã nhận mình là Pan, ai lại ngờ được đó là lời tiên đoán cho cuộc đời của họ như vậy.

Từ Tử Sung đứng trong hồ nước bị nguyền rủa, hai tay nâng cô lên. Anh cho cô tự do, để cô không bị quái thú nuốt chửng, để cô có thể sống cuộc đời thuộc về mình. Nhưng anh lại không kịp cứu chính mình, cứ thế

https://thuviensach.vn

rơi vào hồ nước tăm tối, hóa thành con thủy quái đáng sợ. Mỗi một vết thương trên người anh, đều là vì cô mà có.

“Anh có hối hận không?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

Dù Hạ Mộng Ngư vẫn chưa nói hết lời, nhưng Từ Tử Sung hiểu cô đang nghĩ gì.

“Sao có thể chứ? Đừng nói mấy câu khờ như vậy.”

“Tại sao?”

“Vì sau này, Pan từ một vị thần bình thường đã biến thành một chòm sao trên trời.”

Nàng tiên nữ ấy khiến Pan trở thành con quái vật bị nguyền rủa, nhưng chàng vẫn yêu nàng một cách vô điều kiện. Vì tình yêu này, Pan có đủ dũng cảm để đối kháng với vận mệnh, dám chiến đấu với con quái thú hung dữ, vì thế, tinh thần mạnh mẽ của chàng mới khiến các thần cảm động, và rồi chàng được hóa thành chòm sao sáng trên trời cao.

Tình yêu khiến một chàng Pan tự ti, nhát gan không bao giờ hư mất.

Hạ Mộng Ngư ôm lấy Từ Tử Sung rồi nói: “Nhất định là mấy năm qua anh đã chịu nhiều khổ cực rồi.”

Từ Tử Sung có vẻ không mấy để ý, anh điềm tĩnh nói: “Không có.”

“Mà kể cả có thì cũng bình thường thôi, ai mà không bị thương chứ, bị thương đối với đàn ông mà nói đâu phải chuyện xấu… Với lại, vết thương trông gớm ghiếc thế thôi, chứ anh không đau.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn lời, quả nhiên, không thể nói mấy lời lãng mạn với loại đàn ông như Từ Tử Sung. Cô nhẹ nhàng tựa vào ngực Từ Tử Sung rồi khẽ thở dài.

https://thuviensach.vn

Có điều, cô bỗng nhiên nghĩ ra một việc.

“Từ từ đã, anh xăm hình này, là vì thần thoại anh vừa kể đúng không?”

“Ừ.”

“Anh thích truyện thần thoại đấy à?”

“Ừ.”

“Nhưng mà từ năm lớp Mười, anh đã biết đến Pan, còn dùng tên đấy làm nghệ danh mà, đúng không?”

“Ừ.”

Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu, cô híp mắt nhìn Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung hơi nhíu mày, không biết trong đầu con thỏ tinh này lại đang nghĩ đủ thứ chuyện lung tung gì nữa.

“Chắc chắn trong lòng anh phải có cảm xúc gì đấy thì mới thích cái truyện thần thoại kia.”

“Phải.”, Từ Tử Sung vẫn không biết rốt cuộc Hạ Mộng Ngư muốn hỏi gì.

“Sến quá đi, Từ Tử Sung, không phải là từ năm lớp Mười, anh đã thích em rồi đấy chứ?”

Từ Tử Sung sửng sốt, lại bất giác nghiêng đầu, ngượng ngùng hắng giọng.

Đầu óc con thỏ tinh này xoay chuyển nhanh thật đấy, không ngờ, tâm tư anh giấu kín bao nhiêu năm nay, cuối cùng lại bại lộ vì một câu chuyện

https://thuviensach.vn

thần thoại.

“Anh nói đi, có phải từ năm lớp Mười đã yêu thầm em không?… Trả lời em mau!”

“Phải!”, Từ Tử Sung chỉ có thể thừa nhận.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Hạ Mộng Ngư đắc ý đến phát điên lên, cô nói bằng cái giọng rộn ràng nhịp điệu: “Wow, quá là tuyệt vời!”

Từ Tử Sung cũng chỉ còn biết cười.

“Cười anh hả?”

Từ Tử Sung bắn ánh mắt uy hiếp về phía Hạ Mộng Ngư, sau đó chộp lấy Hạ Mộng Ngư, đè dưới người.

“Không dám, không dám!”

Hạ Mộng Ngư không dám trêu chọc Từ Tử Sung nữa, người cô vẫn rất đau đấy nhé.

Lúc này, Từ Tử Sung mới lật người nằm xuống, rồi lại ôm Hạ Mộng Ngư vào lòng.

Hạ Mộng Ngư dựa vào Từ Tử Sung, cô hỏi: “Không phải ngay từ hồi lớp Mười anh đã biết truyện thần thoại kia, rồi coi em là nữ thần, tự coi mình là Pan, thế nên mới lấy cái tên Pan làm nghệ danh đấy chứ?”

“Ừ.”

“Chắc chắn anh nói điêu!”, Hạ Mộng Ngư lẩm bẩm: “Pan xấu xí gớm ghiếc mới tự ti, còn anh thì tự ti cái gì? Anh đẹp trai ngời ngời thế này, vóc dáng xuất sắc thế này, lại còn thông minh, manly, lại mạnh mẽ, tỏa sáng còn chưa hết nữa là.”

https://thuviensach.vn

Cái miệng nhỏ xinh này của Hạ Mộng Ngư đúng là qua mười năm lại càng ngọt hơn, khen người ta đến phổng cả mũi.

Từ Tử Sung khẽ cười, vẻ mặt như thể không biết phải nói sao.

Có lẽ, bản thân Hạ Mộng Ngư không hề biết, hồi trước, cô rạng ngời đến mức nào. Cô tỏa sáng đến mức khiến anh cảm thấy, cả đời này mình cũng không thể có bất kỳ quan hệ gì với người con gái ấy. Trong trường, có không ít những đứa con gái hơn cô cả về gia thế lẫn diện mạo, nhưng lại không có một ai khiến người ta cảm thấy xa cách đến mức không đuổi kịp như cô. Lúc mọi người còn đang mơ mơ hồ hồ, thì cô đã biết mình muốn sống một cuộc đời như thế nào. Thuở thiếu thời, trong khi ai ai cũng đang mong được mọi người hiểu mình, thì cô đã có thể nhìn thấu người khác. Dù cô còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn có một luồng ma lực khiến người khác có cảm giác cứ thấy cô là thấy bình thản. Chính lúc ấy, Từ Tử Sung đã biết, nội tâm người con gái này đầy kiên định và mạnh mẽ.

Hạ Mộng Ngư khiến anh biết hy vọng, rằng mình có thể nắm chắc được sức mạnh trong tay, lại không kìm lòng được phải phấn đấu để trở thành người đàn ông xứng đôi với cô.

“Cụ thể là anh thích em từ khi nào?”, Hạ Mộng Ngư lại hỏi.

Thật ra lúc đó, Từ Tử Sung cũng không tránh khỏi phút ngây thơ. Ngay từ đầu, anh cũng không biết thế nào là thích. Chỉ có lúc phát hiện ra mình cứ hay nhìn trộm cô, lúc quan sát nhất cử nhất động của cô, anh mới ý thức được, thì ra là thích.

“Tự dưng lại muốn anh kể. Có thể là hôm khai giảng năm lớp Mười.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng. Ngay ngày đầu tiên khai giảng, Từ Tử Sung đã thích cô?

https://thuviensach.vn

Đùa cái gì thế? Ngày đầu tiên, hai người họ đã có vẻ không vừa mắt nhau rồi đấy!

…

“Bạn này, bạn học lớp nào đấy?”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

Chàng trai cao lớn quay đầu lại nhìn Hạ Mộng Ngư, hơi nheo mắt do đứng ngược ánh nắng.

“A14.”

“Mình cũng A14, trùng hợp ghê! Cậu có biết đi lấy quần áo quân sự ở đâu không?”

“Có.”

“Đi thế nào?”

“Hả?”

“Đường đến chỗ lấy quần áo, đi thế nào?”, Hạ Mộng Ngư chán nản hỏi. Cô cảm thấy sao mà tên này có vẻ hơi ngốc.

“À. Chỗ kia…”

“Cám ơn nhé!”

Hạ Mộng Ngư đi về phía đó, nhưng đi được hai bước thì dừng lại, quay đầu thì thấy tên ngốc đó vẫn đứng yên nên lại bước trở lại.

“Gì vậy?”, tên ngốc nhíu mày.

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ thở dài một hơi, rồi kiễng mũi chân, giơ tay chỉnh lại cổ áo cho cậu. Vừa nãy nhìn thấy cái cổ áo không ngay ngắn của

https://thuviensach.vn

cậu ta, cô lập tức ngứa mắt. Cau mày chỉnh lại cái cổ áo xong, Hạ Mộng Ngư vỗ vai cậu rồi nói: “Anh bạn à, phải chỉn chu một chút.”

Hạ Mộng Ngư xoay người bỏ đi.

Từ Tử Sung đứng yên tại chỗ mãi một lúc mới lấy lại tinh thần được. Gương mặt cậu thoáng đỏ, nghe thấy tiếng chuông, cậu mới định thần rồi chạy về lớp.

Lấy xong quần áo, lúc về lớp, Hạ Mộng Ngư chỉ còn nhìn thấy đúng một chỗ trống. Không phải là cạnh cái tên ngốc đó sao? Cô cười với cậu ta một cái, cậu ta lại lạnh lùng quay mặt đi, không thèm nhìn cô.

Hạ Mộng Ngư vừa ngồi xuống thì cô chủ nhiệm vào.

Dặn dò xong lịch hoạt động trong một tuần tới xong, cô chủ nhiệm nói tiếp: “Tạm thời tôi không xếp chỗ ngồi, cứ ngồi như thế này cũng được. Có ai có yêu cầu đặc biệt, muốn đổi chỗ thì có thể nói với tôi, nếu không có ý kiến gì thì tôi sẽ không đổi.”

Bình thường, vào tình huống như thế này, sẽ chẳng ai có ý kiến cả. Dù sao cũng mới khai giảng, mọi người không quen nhau, chẳng ghét cũng chẳng thích ai, giơ tay xin đổi chỗ thì thà cứ ngồi yên đấy cho xong.

Có điều, không thể ngờ, tên ngốc đó lại giơ tay.

“Em là…”, Linh Hoa hỏi: “Từ Tử Sung phải không? Em có ý kiến gì?”

“Đổi chỗ ạ.”

Hạ Mộng Ngư không biến sắc, nhưng trong lòng thì thật sự muốn bóp chết Từ Tử Sung.

“Tại sao?”

https://thuviensach.vn

“Em không nhìn rõ, thị lực kém ạ.”

Hạ Mộng Ngư không nhịn được, liếc mắt nhìn cậu. Thị lực không tốt? Kính của cậu đâu?

“Được rồi.”, Linh Hoa liếc quanh lớp một vòng rồi nói: “Phạm Tiểu Kiều, em đổi chỗ với Từ Tử Sung đi.”

…

Nhắc lại chuyện cũ, bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư mới ngộ ra.

“Không phải đấy chứ, từ lúc đấy anh đã thích em rồi á?”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi: “Anh đòi đổi chỗ, chắc không phải vì xấu hổ đấy chứ?”

“Ừ.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn lời, bỗng nhiên có cảm giác không biết nên nói gì.

“Từ Tử Sung, anh có thể cua được em, đúng là kỳ tích.”

“Trời thương.”

Người như vậy nên độc thân cả đời mới phải chứ?

Từ Tử Sung cười, anh hôn lên tóc Hạ Mộng Ngư.

…

Hạ Mộng Ngư không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Sáng hôm sau tỉnh lại, cô mơ màng sờ sang chỗ bên cạnh, xác định mình vẫn đang nằm trong lòng Từ Tử Sung thì mới thỏa mãn mở mắt ra, lại thấy ngay Từ Tử Sung đang đeo kính, tựa vào đầu giường đọc sách.

https://thuviensach.vn

“Dáng vẻ lúc anh đeo kính, thật ra cũng làm người ta nhớ nhung lắm đấy.”

Từ Tử Sung cười, anh đặt sách xuống rồi hỏi Hạ Mộng Ngư: “Còn chưa đến sáu giờ, có muốn ngủ thêm một lát không?”

Hạ Mộng Ngư lắc đầu.

“Nghỉ đủ rồi?”, Từ Tử Sung lại hỏi.

“Ừ.”

Từ Tử Sung tháo kính xuống, trong nháy mắt, anh xoay người đè Hạ Mộng Ngư dưới thân.

“Vậy thì tốt, chờ lâu quá rồi.”

Hạ Mộng Ngư lại bị Từ Tử Sung vần vò một lúc lâu. Vốn dĩ sẽ là một buổi sáng nhẹ nhàng khoan khoái, cuối cùng lại thành ra nhớp nháp khó chịu.

Cô muốn tắm một cái, nhưng vật dụng hằng ngày đều ở phòng tầng dưới. Cô muốn dậy mặc quần áo, nhưng còn đâu quần áo mà mặc?

Từ Tử Sung không nhịn được cười, anh mặc lại bộ đồ lót cho Hạ Mộng Ngư, rồi vớ lấy cái áo vest của mình bọc người cô lại.

“Anh xuống với em.”

Hạ Mộng Ngư nhớ lại căn phòng của mình, hôm qua, vì muốn tìm quần áo nên cô đã lộn tung hết cả lên, chắc giờ này nhân viên buồng phòng vẫn chưa đến dọn. Cô cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn cảm thấy mình còn đang mang gánh nặng của nữ thần.

https://thuviensach.vn

“Thôi, đừng lãng phí thời gian nữa, bọn mình tự tắm rửa sau đó gặp nhau ở nhà hàng nhé. Em cảm thấy buffet sáng ở đây khá được đấy.”

Tuy Từ Tử Sung chưa bao giờ xuống lầu ăn sáng, nhưng Hạ Mộng Ngư nghĩ cũng không phải là không thể.

“Được, thế để anh bảo họ đưa em đi.”

“Họ?”, Hạ Mộng Ngư ngơ ngác, “Ai?”

Từ Tử Sung gọi một cú điện thoại, lập tức có người tiến vào, mà không chỉ là một người. Hạ Mộng Ngư đếm, hẳn bốn người.

Hạ Mộng Ngư ngệt mặt, “Không phải cả đêm qua họ đều ở ngoài đấy chứ?”

“Ừ.”

Hạ Mộng Ngư thật sự hoài nghi liệu Từ Tử Sung có phải là người hiện đại hay không. Anh nghĩ mình là vua à, còn cô là phi tần đến thị tẩm có phải không, ngoài cửa lại còn cả đống thái giám với nha hoàn đứng canh nữa?

“Anh đúng là sống cuộc sống của chủ nghĩa đế quốc quá lâu rồi.”, Hạ Mộng Ngư trừng mắt nhìn Từ Tử Sung rồi nhỏ giọng nói: “Chuẩn tác phong của bọn tư sản.”

Từ Tử Sung chỉ cười chứ không nói gì thêm.

Lúc nhìn về phía nhân viên, anh thu lại nụ cười, lại là cái dáng vẻ của “anh Từ”. Anh dặn họ đưa Hạ Mộng Ngư về phòng an toàn, rồi lại đưa cô đến nhà hàng.

“Em cần bao lâu?”, Từ Tử Sung hỏi Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

“Chắc một tiếng.”

Dù sao cũng phải tẩy trang, tắm táp, đắp mặt nạ, rồi lại trang điểm lại.

“Không thì nửa tiếng thôi.”

“Ừ, tám rưỡi gặp lại ở nhà hàng.”

Từ Tử Sung sai hai người vệ sĩ đưa Hạ Mộng Ngư xuống. Lúc này, hai người đó mới đưa mắt nhìn Hạ Mộng Ngư, trong đó có một người là anh chàng điển trai bị cô hạ gục ở Louis 13 hôm nào.

“Cô…”

Anh chàng đó suýt nữa thốt ra, nhưng cảm giác ánh mắt sắc lẹm của Từ Tử Sung nên lập tức nuốt trở lại.

Nhưng vẫn bị Từ Tử Sung phát hiện ra.

“Ồ, quen sao?”, Từ Tử Sung hỏi Hạ Mộng Ngư.

“Ừ, hôm trước ở quán bar mời em uống rượu, muốn chuốc say em, kết quả là bị em chuốc ngược trở lại.”, Hạ Mộng Ngư đắc ý kể với Từ Tử Sung, như thể đang khoe chiến tích.

Anh chàng điển trai đang thầm muốn đi chết.

Quả nhiên, Từ Tử Sung quắc mắt nhìn anh ta một cái rồi nói: “Hai anh ở lại, để hai người họ đưa cô Hạ xuống.”

Anh chàng điển trai thật đáng thương, còn Hạ Mộng Ngư thì cực kỳ sung sướng nhìn người khác gặp họa. Giờ thì cô đã hiểu vì sao nhiều sủng phi thời cổ đại lại đểu như vậy rồi, bởi vì cảm giác này rất sảng khoái. Cô nháy mắt mấy cái với anh chàng điển trai đó, rồi mới cùng hai anh chàng vệ sĩ khác xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Tắm rửa xong, Hạ Mộng Ngư nằm trên sô pha đắp mặt nạ, sau đó lại gọi hai anh chàng vệ sĩ vào hỏi: “Bình thường, sếp Từ nhà các anh hay ăn sáng ở đâu, sao tôi ở đây cả nửa tháng mà cũng không gặp anh ấy?”

“Bình thường anh Từ đều ăn sáng trong phòng.”

“Cũng phải…”

Loại yêu tinh như Từ Tử Sung tốt nhất là không nên xuất đầu lộ diện, đỡ cho người khác thèm muốn.

“Thế bình thường mỗi ngày sếp Từ nhà các anh hay làm gì?”

“Sáu giờ sáng dậy, bảy giờ đi bơi ở bể bơi trên tầng…”

Lời nói còn chưa hết, Hạ Mộng Ngư đã bật dậy, làm cho cái mặt nạ rơi luôn xuống.

“Anh ấy bơi ở trên tầng sao?”

Anh chàng vệ sĩ không hiểu vì sao Hạ Mộng Ngư lại kích động như vậy nhưng vẫn gật đầu.

“Tôi cũng muốn đi, mau dẫn tôi đi đi!”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Tầng trên cùng của khách sạn có một bể bơi ngoài trời rất lớn, có thể quan sát toàn thành phố.

Sáng sớm, người đến bể bơi không nhiều lắm, nhưng vẫn tính là có người. Người thì vầy nước ở khu nước nông, người thì tắm nắng, có người thì lại cứ đi đi lại lại trên bờ, ngó đầu sang khu nước sâu.

Gần khu nước sâu có hai người đang đứng, một người điển trai, một người da đen. Hai người đều trong tư thế sẵn sàng đón địch, người bình thường chớ có lại gần, có vẻ khá đáng sợ.

Tuy nhiên, người đem đến cảm giác đáng sợ hơn chính là vị khách duy nhất đang bơi ở khu nước sâu.

Trên người anh ta có rất nhiều vết sẹo, sau lưng và cánh tay kín đặc hình xăm, đặc biệt là hình xăm trên cánh tay, một con quái vật đầu dê đuôi cá, con mắt đen ngòm trên trán, tỏa ra luồng khí ma mị, hắc ám.

Mọi người không đoán nổi lai lịch của người này, chỉ cảm thấy đây có lẽ là một nhân vật tuyệt đối không thể trêu đùa, thế nên chỉ dám lởn vởn gần đó chứ không dám xuống nước.

Vị khách này vừa xuất hiện là lập tức như tỏa ra một luồng thuốc kích thích ra xung quanh, đặc biệt là những cô gái trẻ, ánh mắt không ngừng dõi theo từng hành động của bên đó. Có người thì thầm hỏi thì lập tức có cô nàng kích động trả lời, đó là “anh Từ”, một nhà đầu tư thần bí, sáng nào cũng đến đây bơi, không ít khách đến đây chỉ là để ngắm anh.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung vừa bơi xong một vòng, đang dừng lại thư giãn. Anh tựa vào thành bể bơi, hai tay tùy ý giang sang hai bên, hấp dẫn hơn cả hình xăm trên người anh chính là cái dáng người quyến rũ dễ dàng khiến người ta suy nghĩ bậy bạ của anh.

Nắng sớm dìu dịu, làn da màu mạch nha của anh lấp loáng bọt nước, dưới ánh mặt trời, từng đường cong cơ thể của anh như được phủ một lớp sa mỏng, hấp dẫn mọi ánh mắt của khách ở bể bơi.

Lúc Hạ Mộng Ngư được vệ sĩ của Từ Tử Sung dẫn vào bể bơi, trước mắt cô xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Sắc mặt Từ Tử Sung vẫn lạnh lùng như thế, anh trầm mặc tựa vào thành bể bơi, dù dáng vẻ ấy khiến người ta sợ không dám đến gần nhưng vẫn không cưỡng nổi lực hấp dẫn.

Hạ Mộng Ngư híp mắt nhìn quanh bể bơi, quả nhiên, ngoài một gia đình ba người ở góc ra, thì số còn lại phần lớn là những cô gái trẻ.

Biết ngay là sẽ thế mà!

Vừa nghe anh chàng vệ sĩ nói sáng nào Từ Tử Sung cũng lên đây bơi, cô đã biết sẽ có chuyện bất ổn rồi. Từ Tử Sung quyến rũ như thế, mấy cô nàng kia biết thói quen sinh hoạt của anh, chẳng lẽ không nảy sinh lòng tham sao? Cũng hết cách, nói cho cùng thì con gái đều háo sắc như nhau, vừa đẹp trai vừa manly như thế, ai mà không thích?

Thế nào gọi là không sợ trộm cướp của chỉ sợ trộm thầm nhớ thương, chính là thế này đây!

Cũng may là cô tính toán xa, muốn lên xem một cái, nhân thể tuyên bố chủ quyền, để cái đống tiểu yêu kia thôi hi vọng. Biết Từ Tử Sung đã bị cô ăn sạch sành sanh, ai còn dám cướp khỏi miệng cô.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư đứng lại bên ngoài quan sát một chút. Cái đám con gái kia đang phô diễn sắc đẹp, người thì duỗi chân ra bôi kem chống nắng, lúc cúi người còn cố nín thở để không bị phèo mỡ bụng ra; có người tựa vào ghế nhâm nhi champagne, vừa uống vừa chậm rãi vuốt từ đáy ly lên, động tác đầy ám chỉ; lại có người bạo gan bơi qua bơi lại trước mặt Từ Tử Sung, sau đó trèo lên ngồi trên bờ, vung vẩy chân dưới nước, dáng dấp như siêu mẫu quốc tế. Hạ Mộng Ngư hừ lạnh một tiếng, cái đám tiểu yêu này, bổn cung chưa chết đâu mà dám ở đấy tưởng bở.

Cô quét ánh mắt sắc bén quanh bể bơi một vòng, giơ tay ý bao hai anh chàng vệ sĩ đứng lại, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực hiên ngang đi vào…

Hạ Mộng Ngư uốn éo bước vào, ánh mắt đầy tự tin, khí thế như thể cô là trung tâm của cả vũ trụ vậy. Cô vừa bước vào là đã khiến mọi người đều phải chú ý.

Suy cho cùng thì đều là con gái, mấy cô nàng kia cực kỳ mẫn cảm với những sinh vật giống cái khác, cái loại lẳng lơ này, nhìn là biết đến đây để gây chuyện!

Tất cả đều dồn ánh mắt về phía Hạ Mộng Ngư, chằm chằm nhìn cô bước tới cạnh bể bơi. Thật sự giống như siêu mẫu ở đâu mới đến, có người còn nhỏ giọng hỏi, cô có phải là ngôi sao mới nổi hay không.

Hạ Mộng Ngư liếc đám đối thủ của cô, sau đó kiêu kỳ cởi áo choàng ra, khẽ nhếch khóe miệng, tự tin khoe thân hình không chút mỡ thừa của mình. Cô vốn dĩ không phải là loại gầy nhom như cò hương, dáng người của cô vô cùng cân đối, đường cong mềm mại, vòng eo thon gọn như thể chỉ một tay là ôm hết. Lúc cô mặc áo choàng đã có thể nhìn ra, từ bả vai xuống đến đùi là một đường cong cực kỳ duyên dáng, cái mông vừa tròn vừa đầy đặn như trái đào căng mọng. Thế mà giờ cô lại mặc một bộ bikini, chiếc áo quây không dây đeo, chỉ có đúng hai cúp ôm trọn bầu ngực tròn đầy, giữa khe khoét rỗng, có thể mơ hồ nhìn thấy khe sâu ở trong.

https://thuviensach.vn

Bitch!

Không có tiền mua áo hay sao mà lại mặc thiếu vải thế này đến đây?

Cả đám thầm chửi rủa Hạ Mộng Ngư.

Quả nhiên, đám yêu tinh càng ngày càng lẳng lơ!

Ngay lúc Hạ Mộng Ngư bước vào, Từ Tử Sung đã chú ý đến cô rồi. Ánh mắt anh vẫn bám chặt theo Hạ Mộng Ngư, bắt gặp dáng vẻ này của cô, anh không kiềm chế được phải nghiêng đầu, âm thầm nhếch môi cười.

Con thỏ tinh này…

Đám con gái kia thấy một con yêu tinh mới xuất hiện thì nhanh chóng quay ra nhìn Từ Tử Sung xem anh có phản ứng gì. Có điều, Từ Tử Sung đã kịp thu lại nụ cười, lúc anh quay ra thì vẫn là vẻ mặt lạnh lùng và dáng vẻ người sống chớ có lại gần như mọi khi, thế nên hội kia mới yên tâm tiếp tục xem con yêu tinh này diễn trò gì nữa.

…

Sau khi thành công thu hút sự chú ý của mọi người, Hạ Mộng Ngư mới ý thức được một vấn đề nan giải khác.

Cô không thể đứng trên bờ mãi được, cô đến tìm Từ Tử Sung, nhưng lúc cô chuẩn bị có hành động tiếp theo thì lại nhớ ra một việc. Cô cố tình ăn mặc khiêu gợi nhưng lại quên mất là mình không biết bơi, hơn nữa còn hơi sợ nước…

Thế này thì quá xấu hổ rồi!

Hạ Mộng Ngư ảo tưởng, mình sẽ như một nàng tiên cá lao xuống bể bơi, sau đó yêu kiều ngoi lên khỏi mặt nước như phù dung xuất thủy trước

https://thuviensach.vn

mặt Từ Tử Sung. Nhưng hiện thực tàn khốc, tuy chỗ này có khu nước cạn nhưng cô vẫn không dám xuống.

Có điều, mọi người đều đang chú ý tới cô, Hạ Mộng Ngư cảm thấy, cô không được phép nao núng.

Mất mặt thì mất mặt thôi!

Hạ Mộng Ngư bám vào lan can, cẩn thận duỗi chân thò vào làn nước, sau đó lom khom bò xuống bậc thang. Được hai bước, cô lại sợ hãi quay về, tóm chặt lấy lan can không dám động đậy.

"Xì…"

Có người phụt cười thành tiếng, còn mọi người thì đều tặng Hạ Mộng Ngư ánh nhìn vô cùng trào phúng. Chẳng phải vừa rồi làm ra vẻ nữ vương giá lâm đấy sao? Thế nào mà lại không biết bơi, xuống nước thôi mà cũng lom lom đến dị như vậy cơ chứ. Chắc chắn là thị uy rồi, còn tưởng sẽ nhảy xuống nước như một nàng tiên cá, rốt cuộc thì cái dáng vẻ hoàn mỹ kia đã bị cái dáng lồm cồm phủi sạch không thấy bóng.

Mẹ kiếp!

Hạ Mộng Ngư thầm chửi, chỗ này không phải sân nhà của cô, vẫn là nên đi về thôi, bằng không nhỡ bị sặc nước lại càng mất mặt hơn…

Đúng lúc Hạ Mộng Ngư định đứng dậy thì Từ Tử Sung nhìn cô rồi lắc đầu, ý bảo cô đừng lên.

Hạ Mộng Ngư nghi hoặc nhìn Từ Tử Sung, lại thấy anh bỗng nhiên chìm vào làn nước, nhanh chóng bơi đến chỗ mình.

Động tác của anh vô cùng nhanh, dáng người không chê vào đâu được. Cái gì gọi là như cá gặp nước, cái gì gọi là bọt tung trắng xóa? Hạ

https://thuviensach.vn

Mộng Ngư không nhịn được phải cảm thán, Từ Tử Sung rõ là muốn mê hoặc chết cô mà, từ hồi cấp ba đã thế rồi.

Từ Tử Sung ngoi lên khỏi mặt nước, lắc hết nước trên tóc, bọt nước dưới ánh nắng sớm lấp loáng, như thể anh vừa tự dát vàng lên mình vậy. Hình xăm và những vết sẹo trên người anh đều khiến anh có vẻ nguy hiểm nhưng lại càng quyến rũ khiến người ta muốn ngừng nghiền ngẫm mà không được…

Nếu không phải vì không dám buông tay ra, chắc chắn Hạ Mộng Ngư sẽ ôm chầm lấy bảo bối của mình rồi nói vài câu dí dỏm, đùa giỡn anh vài câu, nhưng cô lại chỉ đành bám chặt lấy lan can mà không dám làm gì khác.

“Không biết bơi à?”, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư xấu hổ gật đầu.

Từ Tử Sung nghiêng mặt che đi nụ cười bên môi, sau đó mới hắng giọng nói: “Tuyệt lắm.”

…

Shit, anh Từ chủ động tiếp cận người ta kìa…

Cô nàng này là thánh nhân phương nào vậy?

Chẳng lẽ anh Từ lại nông cạn như vậy, thích bọn ngực to?

Sớm biết cái kiểu ngồn ngộn thế này có ích thì đã độn lên độn xuống rồi…

…

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng.

https://thuviensach.vn

“Anh dạy em.”

Hạ Mộng Ngư gật đầu.

Từ Tử Sung vỗ mông Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Buông tay ra, bám vào anh.”

Hạ Mộng Ngư thật sự rất sợ nước, nhưng vừa nhìn thấy Từ Tử Sung là cô đã yên tâm hẳn, không chút do dự liền buông tay ra, ngả người tóm lấy cánh tay anh.

Từ Tử Sung duỗi tay ra ôm eo Hạ Mộng Ngư, để cô ngả vào mình.

Bitch!

Rốt cuộc cả hội kia đã hiểu, thì ra là con yêu tinh kia đang giả vờ yếu đuối. Quả nhiên, đàn ông đều thích cái loại “hoa sen trắng” cần bảo bọc như thế này!

Trước tiên, Từ Tử Sung dạy Hạ Mộng Ngư cách nổi trên mặt nước, tỉ mỉ chỉ cho cô bí quyết.

Hạ Mộng Ngư vẫn không dám chìm người xuống, Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói: “Anh ở đây mà, sao lại để em bị gì được?”

Cũng phải…

Hạ Mộng Ngư quyết định tin tưởng Từ Tử Sung, cô lấy hết can đảm, dựa theo điểm mấu chốt anh nói, từ từ chìm người xuống nước.

Quả nhiên cô nổi được lên, sau đó lại dựa theo lời anh chỉ dẫn, thắt chặt cơ bụng, thu chân lại.

“Wow, em làm được này!”

https://thuviensach.vn

“Giờ anh buông tay, em thử tự nổi đi.”

Tuy Hạ Mộng Ngư hơi căng thẳng, nhưng cứ ngẩng đầu nhìn Từ Tử Sung là lại thấy yên tâm, không chút do dự, cô lại một lần nữa chìm xuống nước.

Hạ Mộng Ngư ngụp trong nước một lúc, đến lúc không nhịn thở được thì ngoi lên, không đến năm phút đã học được cách nổi.

“Wow.”, Hạ Mộng Ngư hưng phấn nói: “Em biết nín thở đấy.”

“Ừ.”, Từ Tử Sung dịu dàng xoa đầu Hạ Mộng Ngư, “Rất thông minh.”

Hạ Mộng Ngư được Từ Tử Sung khen liền đắc ý, như thể học sinh tiểu học được thầy giáo khen vậy.

Từ Tử Sung nhìn thấy dáng vẻ này của Hạ Mộng Ngư thì liền cười, nụ cười vô cùng dịu dàng.

Ánh mặt trời phía sau còn không rực rỡ bằng ánh mắt anh. Ánh mắt anh nhìn cô, lúc nào cũng rực rỡ như thế.

Lúc này mọi người mới biết, thì ra anh Từ không chỉ biết chủ động bắt chuyện với người khác, mà còn biết cười nữa. Trước đây, mọi người đều hoài nghi, liệu có phải gương mặt anh Từ bị khuyết mất dây thần kinh nào đó nên không cười được hay không.

Hai người cười nói như thể cả thế giới chỉ có họ vậy. Hình ảnh đó thu vào mắt người khác, khiến họ chỉ có thể buông một tiếng thở dài.

Người sáng suốt nhìn dáng vẻ của hai người kia là đủ hiểu, làm gì còn chỗ cho người khác chen vào.

Mẹ kiếp, trên đời này đúng là có tình yêu đích thực đấy.

https://thuviensach.vn

Mẹ nó chứ, trông chẳng giả tạo chút nào…

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Hạ Mộng Ngư học được cách nổi trên mặt nước thì cực kỳ vui sướng, cô đắc ý hỏi Từ Tử Sung: “Anh nói xem em có phải thiên tài không? Vừa học đã biết rồi.”

“Phải.”, Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư bằng ánh mắt đầy dịu dàng, anh nói: “Em vẫn luôn thông minh, luôn là học sinh giỏi mà.”

Hạ Mộng Ngư càng thêm đắc ý. Mấy năm nay mải làm đầu bếp, suýt chút nữa quên mất mình đã từng là học thần nổi danh.

“Mau, dạy em động tác tiếp theo đi!”, Hạ Mộng Ngư bày ra vẻ mặt chờ mong, “Hôm nay trong vòng nửa tiếng, em phải biết bơi.”

Từ Tử Sung nhìn thoáng qua hai anh chàng vệ sĩ, thấy họ ra dấu, anh biết đã đến giờ rồi. Từ Tử Sung nói: “Mai lại học, hôm nay không còn sớm nữa, em còn phải đi làm, mình về đi.”

“Chẳng phải có mười phút em đã học nổi được rồi sao? Gì thì gì cứ học nửa tiếng nữa đi, vẫn còn sớm mà, hai tiếng nữa em mới phải đi làm.”

Hạ Mộng Ngư kéo tay Từ Tử Sung, gương mặt bày ra vẻ tha thiết khẩn cầu. Cô vừa mới học được chút chút, vẫn chưa muốn lên bờ.

“Anh còn có việc phải làm.”, Từ Tử Sung nói.

Hiếm có khi nào Từ Tử Sung từ chối Hạ Mộng Ngư, thế nên cô hiểu, chắc chắn là anh có việc quan trọng thật.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên là công việc quan trọng hơn rồi.

Hạ Mộng Ngư gật đầu: “Thế thì mai lại học vậy.”

“Ngoan.”

Từ Tử Sung tóm lấy eo Hạ Mộng Ngư, dễ dàng nhấc cô lên bờ. Đám con gái xung quanh nhìn thấy cảnh này thì lại thở dài, haiz, cánh tay rắn chắc thế kia, giá mà người được nhấc lên là mình thì tốt.

Hai người lên bờ, vệ sĩ lập tức mang khăn đến. Từ Tử Sung không lau cho mình trước mà lấy khăn bọc lấy Hạ Mộng Ngư, lau tóc rồi lau người cho cô.

Vừa nãy anh đầm mình trong nước nên không nhìn rõ, giờ lên bờ rồi, mọi người mới có thể ngắm anh thật kĩ. Anh đưa lưng về phía họ, lau tóc cho Hạ Mộng Ngư một cách vô cùng chuyên chú.

Haiz, thật không thể tưởng tượng nổi, người đàn ông như vậy mà cũng có lúc dịu dàng thế kia. Tuy biết mình không có cơ hội, nhưng được nhìn thôi cũng tốt rồi.

Ánh mắt của cả đám vẫn không thoát khỏi sức hút của Từ Tử Sung, nhưng vốn định nhìn cặp mông của anh thì lại bất giác phải chú ý đến hình xăm sau lưng anh. Thật ra hình xăm trên cánh tay anh trông đáng sợ hơn, thế nên càng hấp dẫn ánh nhìn của hội con gái, còn hình xăm sau lưng, nhìn thế nào cũng thấy thiếu đặc biệt. Nhưng hiện giờ Từ Tử Sung đưa lưng về phía họ, sau lưng là hình xăm, bên cạnh là Hạ Mộng Ngư, lúc này, mọi người mới cảm thấy có gì đó không bình thường.

Không phải là quá giống đi chứ, nhất là ở góc độ này, quả thật là như đúc.

Mọi người chợt hiểu ra. Mẹ kiếp, hóa ra là đã thua ngay từ lúc bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Vốn chỉ cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng giờ nhìn ra điều này thì quả thật là nản lòng vô cùng, thậm chí còn có chút tức giận. Từ Tử Sung rõ ràng là hoa đã có chủ, còn cô gái kia thỉnh thoảng cũng xuất hiện ở khách sạn, vậy mà đến giờ hai người mới chịu công khai, đúng là làm cho cả đám này phí phạm tình cảm, sớm biết có phải tốt không!

Sớm biết thì đã thôi, đi tìm người khác rồi.

Đám con gái lòng sẵn bực bội, chẳng còn hơi đâu mà đứng nhìn người ta ân ái, thế nên đều bỏ đi hết. Cả bể bơi bớt hẳn bóng người, gia đình ba người kia cũng đi ăn sáng, cuối cùng chỉ còn lại Từ Tử Sung và Hạ Mộng Ngư.

Từ Tử Sung liếc một anh chàng vệ sĩ, ra hiệu bằng tay, mấy người kia lập tức biết điều lui ra bên ngoài, canh ở cửa bể bơi không cho ai vào. Hơn nữa, anh chàng vệ sĩ người nước ngoài còn đi vọt lên phía trước, động tác nhanh nhẹn vô cùng…

Hạ Mộng Ngư tự lau tóc, không ý thức được chuyện gì đã xảy ra, còn đang định mặc lại chiếc áo choàng thì bị Từ Tử Sung ngăn lại.

“Hay là bơi thêm một lúc, anh dạy em.”

“Chẳng phải vừa nãy anh nói có việc cần làm sao?”

“Không sao, học thêm hai mươi phút nữa… Bốn mươi phút đi.”

Từ Tử Sung kéo Hạ Mộng Ngư xuống nước. Cô nàng ngoan ngoãn đi theo, tuy không biết vì sao Từ Tử Sung thay đổi chủ ý, nhưng vì có thể tiếp tục học bơi nên cực kỳ vui vẻ.

Nhưng mới học được mấy động tác, Hạ Mộng Ngư đã cảm thấy có điểm bất ổn.

https://thuviensach.vn

“Từ Tử Sung.”

Từ Tử Sung vừa cọ vào ngực Hạ Mộng Ngư, vừa thò tay đi xuống.

“Hả?”

Giọng nói của anh khàn khàn, vừa nghe đã biết là không bình thường rồi.

“Đây là chuyện anh phải làm à?”

Từ Tử Sung cười hai tiếng rồi hôn lên xương quai xanh của Hạ Mộng Ngư, một tay khác nắm lấy ngực cô.

“Đúng, làm thịt em.”

Từ Tử Sung quyết giở trò với Hạ Mộng Ngư, tư thế như thể sẵn sàng xử lý cô ngay tại đây.

“Ơ này, anh làm gì đấy, đây là chỗ công cộng nhé.”, Hạ Mộng Ngư giãy giụa.

“Anh làm gì á?”, Từ Tử Sung nhướng mày cười.

Hạ Mộng Ngư bỗng cảm nhận được nụ cười của anh đậm vị gian manh.

“Đương nhiên là làm thịt em rồi.”

Bể bơi này có một thành bằng kính, loại bể bơi vô cực này tạo một cảm giác phiêu diêu giữa không trung, như thể đang đạp lên cả thành phố vậy.

Từ Tử Sung lật người Hạ Mộng Ngư lại, cho cô nhìn cả thành phố, sau đó nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Không chỉ ở nơi công cộng làm thịt em, mà

https://thuviensach.vn

còn phải làm trước mặt cả thành phố nữa.”

Rõ ràng Từ Tử Sung nói những lời cực thô bỉ, nhưng Hạ Mộng Ngư nghe vào tai mà hai chân nhũn ra, ý thức mơ hồ như bị điện giật, cô nhắm mắt lại theo bản năng.

Người ta vẫn nói đàn ông yêu bằng mắt, phụ nữ yêu bằng tai. Gần như chỉ trong nháy mắt, Hạ Mộng Ngư đã bị Từ Tử Sung thu phục. Cô đưa tay ra sau ôm lấy đầu Từ Tử Sung, muốn anh hôn lâu thêm một chút, sâu thêm một chút… Ngay bên rìa bể bơi, Hạ Mộng Ngư có một loại cảm giác như thể đã đến ngày tận thế, chỉ còn hai người họ là mầm sống duy nhất trên đời này.

Bỗng nhiên, miệng Hạ Mộng Ngư bị nhét thứ gì đó.

“Xé ra.”, Từ Tử Sung gằn giọng.

Hạ Mộng Ngư tuân lệnh Từ Tử Sung như trong vô thức, cô cắn xé, thế rồi mới phát hiện bên trong là một cái “áo mưa”.

Hạ Mộng Ngư hờn dỗi lườm Từ Tử Sung, “Chẳng phải là anh đã chuẩn bị sẵn rồi hay sao, không thật thà gì cả.”

Từ Tử Sung cười, lột chiếc áo bơi của Hạ Mộng Ngư xuống.

“Là ai không thật thà? Hả?… Em mặc thế này lên đây, chẳng lẽ còn mong anh lịch thiệp à?… Thế chẳng phải là sỉ nhục em sao?”

Hạ Mộng Ngư nghẹn cứng họng, lời cô nói đêm qua, thế mà Từ Tử Sung lại nhớ cực kỳ rõ ràng. Cô tức giận nói: “Anh lại lấy lời em nói ra để bịt miệng em à?”

Từ Tử Sung đè Hạ Mộng Ngư lại, rồi bất thình lình kéo quần của cô xuống.

https://thuviensach.vn

“Em yên tâm, lần sau, anh nhất định sẽ lấy thứ khác bịt miệng em.”

“Lưu manh… Ưm…”

Hạ Mộng Ngư không kìm được tiếng rên.

Từ Tử Sung tiến vào cơ thể cô rồi.

…

Lúc này, Hạ Mộng Ngư chắc chắn, Từ Tử Sung xót cô đêm qua mới làm lần đầu nên khá dịu dàng, cũng vì thế mà hôm nay mới không ép khô cô ở bể bơi. Nhưng không thể không nói, trước cả thành phố mà làm cái chuyện này, thật sự là siêu kích thích.

Hạ Mộng Ngư tắm rửa, sấy tóc, thay quần áo xong, lúc đi ra, Từ Tử Sung cũng đã đứng chờ cô trước cửa rồi.

Anh mặc âu phục, dáng vẻ cực kỳ nhã nhặn thanh lịch, ai mà ngờ được vừa rồi anh như một con thú hoang cơ chứ.

Animal!

Từ Tử Sung nắm tay Hạ Mộng Ngư, dắt cô xuống nhà hàng.

Hạ Mộng Ngư đỏ mặt, không hiểu vì sao, rõ ràng là chuyện xấu hổ nhất cũng đã làm rồi, nhưng chỉ cầm tay thôi lại khiến cô ngượng chín mặt.

Mấy anh chàng vệ sĩ vẫn đi theo sau, Hạ Mộng Ngư nhỏ giọng hỏi: “Sao anh đi đâu cũng phải có vệ sĩ theo thế?”

“An toàn.”

“Ai còn làm anh bị thương được chứ?”

Từ Tử Sung thoáng dừng lại, sau đó mới đáp: “Đề phòng ngộ nhỡ.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư không hỏi tiếp nữa, cô nghĩ, có lẽ lần bị thương hồi cấp ba để lại bóng ma tâm lý trong anh, cô muốn hỏi, nhưng bên cạnh còn có người khác nên đành đợi đến tối vậy.

Hai người vừa đến nhà hàng đã thu hút được vô số sự chú ý, nhất là cô nàng Lucia, tròng mắt như muốn rụng cả xuống. Cô nàng trộm giơ ngón cái với Hạ Mộng Ngư, sau đó đi đến trước mắt hai người, nở một nụ cười chuyên nghiệp: “Xin chào, hai người phải không ạ, mời đi bên này.”

Hạ Mộng Ngư nhìn Lucia, có nhất thiết phải lễ phép như vậy không?

Lucia đưa thực đơn cho hai người rồi hỏi: “Cà phê hay trà ạ?”

Tuy bình thường Hạ Mộng Ngư vẫn hay đến nhà hàng ăn buffet, nhưng Lucia vẫn luôn rất thoải mái với cô, không giống như hôm nay. Chắc hẳn vì có gương mặt hung thần của Từ Tử Sung ở đây, nên cô nàng mới không dám lơ là.

“Cà phê.”, Hạ Mộng Ngư không đợi Từ Tử Sung lên tiếng đã gọi đồ giúp anh, “Cho tôi bánh waffle, còn cho anh ấy omelet là được rồi.”

Hạ Mộng Ngư trả thực đơn lại cho Lucia. Lucia cứ nhìn Từ Tử Sung, hình như không dám đi thẳng.

“Không sao đâu, tôi order thay anh ấy được rồi.”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

Từ Tử Sung gật đầu với Lucia, lúc này cô nàng mới bước đi trong sự kinh ngạc tột cùng.

Trời ơi, anh Từ bị Hạ Mộng Ngư ăn sạch sành sanh rồi.

Hạ Mộng Ngư vô cùng vui vẻ ra quầy buffet lấy đồ ăn. Hai anh chàng vệ sĩ kè kè theo sau cô, đến khi quay về bàn, trên tay ba người đều đầy chén

https://thuviensach.vn

đĩa, nhất là Hạ Mộng Ngư, bưng bê như diễn viên xiếc.

Từ Tử Sung không nhịn được cười.

Vẫn là như vậy, có lúc cực kỳ đặt nặng vấn đề hình tượng, nhưng khi làm việc mình thích thì dễ dàng quên béng cái gì gọi là hình tượng.

Vẫn đáng yêu như vậy.

Hạ Mộng Ngư ăn khá nhiều, Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư ăn mà cũng vui lây, thế nên phá lệ ăn thêm một chút.

Hai người vẫn giống trước đây, tốc độ ăn không chênh nhau là bao.

Ăn xong bữa sáng là khoảng chín rưỡi, Hạ Mộng Ngư chuẩn bị về bếp bắt đầu làm việc.

Từ Tử Sung vội giữ cô lại rồi hỏi: “Trưa có rảnh không?”

“Đương nhiên là không.”

“Còn tối?”

“Đương nhiên là cũng không.”

Từ Tử Sung thở dài, trước đây thì thích học, giờ thì thích làm, thật là một chút cũng không thay đổi.

“Thế thì anh đợi em ở nhà hàng vậy.”

“Đừng, em cũng không rảnh mà ra đâu, anh chờ em cũng không nhìn thấy em được.”

“Không sao, chỗ này gần em.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư bỗng nhớ ra, trước đây Từ Tử Sung từng nói, anh cực kỳ bám người, không ngờ, sau mười năm mà vẫn không có chút thay đổi nào, thậm chí còn bám chặt hơn…

“Được rồi, thế để em tranh thủ thời gian ra gặp anh.”

Hạ Mộng Ngư đứng dậy, đi được vài bước lại chạy về, hôn một cái lên môi Từ Tử Sung rồi mới chạy đi nhanh như chớp.

Từ Tử Sung bất giác nhớ lại những ngày trước đây. Khi đó con thỏ tinh cũng như vậy, đi được vài bước rồi mới nhớ đến anh, chạy về hôn một cái rồi bỏ trốn. Anh sờ môi, khóe miệng cong lên.

Tâm trạng của đám nữ phục vụ vốn luôn mê mẩn Từ Tử Sung bỗng trở nên vô cùng phức tạp. Anh chàng manly lúc dịu dàng, sao lại hấp dẫn hơn cả lúc lạnh lùng băng giá cơ chứ?

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Hai giờ trưa kết thúc công việc trong bếp, còn một lúc lâu nữa mới bắt đầu ca chiều, vì đêm qua ngủ ít mà sáng lại bận bịu nên Hạ Mộng Ngư quyết định về phòng nghỉ ngơi.

Từ Tử Sung là một tên cực bám người, cứ nhất quyết đòi về cùng Hạ Mộng Ngư, kết quả là anh đem hết việc xuống phòng Hạ Mộng Ngư làm.

Hạ Mộng Ngư thay áo ngủ xong, hẹn đồng hồ, lấy cái bịt mắt, đang định đóng cửa phòng như mọi khi, nhưng nhìn Từ Tử Sung đang tập trung làm việc thì mới ý thức mình không còn một mình nữa.

…

Còn nhớ hồi vừa đến Paris, lạ nước lạ cái, tuy kết quả thi tiếng Pháp không tồi nhưng đến nơi rồi thì lại không thể giao tiếp trôi chảy được với người bản địa.

Cô bị móc trộm ví tiền trên máy bay, dù đã tìm đến đại sứ quán xin hỗ trợ nhưng thời gian đầu vẫn cực kỳ khó khăn, mỗi ngày đều trôi qua trong cảm giác sợ hãi. Lúc còn ở trong nước thì mong được đến Paris sống, sang tới Paris rồi thì lại phát hiện ra mọi thứ chẳng hề tốt đẹp như mình tưởng tượng.

Đằng sau khối kiến trúc hoàn mỹ và nền văn hóa đầy tinh hoa, lại là những cuộc đời chẳng có gì khác biệt. Sống ở một nơi khác, nhưng thật ra thì ở đâu cũng thế, đời vẫn đầy những khó khăn.

https://thuviensach.vn

Năm đó cô mười tám tuổi, vì chuyện chọn nguyện vọng vào trường mà gần như cô đã cắt đứt quan hệ với bố mẹ, dù là bố mẹ hay cô thì cũng đều xả hết những lời khó nghe ra.

Ở đây, cô không có người nhà, không có bạn bè, nhưng cô không thể quay đầu lại được. Cũng không phải không có lúc thấy bất lực, không phải không khi nào hoài nghi chính mình, không phải không có những thời điểm muốn từ bỏ, nhưng mỗi lần nghĩ đến Từ Tử Sung, lòng cô lại tràn đầy sức mạnh.

Người kia đã dùng cả tương lai của mình để đổi lấy tự do cho cô, sao cô có thể từ bỏ dễ dàng?

Có điều, bắt đầu từ lúc sống ở Paris, giấc ngủ của Hạ Mộng Ngư đều không sâu. Cô rất dễ tỉnh, lúc ngủ, chỉ cần có một chút ánh sáng hoặc một làn gió thổi qua thôi là sẽ giật mình thức giấc. Thế nên, mỗi khi ngủ trưa, cô sẽ buông hết rèm xuống, đóng cửa lại, đeo thêm chiếc bịt mắt rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Bây giờ, nhìn thấy Từ Tử Sung ở bên cạnh, cô bỗng nhiên cảm thấy những việc đó không cần thiết nữa, không cần đóng cửa, không cần bịt mắt, cứ thế chui vào chăn nằm ngắm anh.

Từ Tử Sung đeo kính, đôi mày nhíu lại, tập trung đọc tài liệu rồi ký tên. Hạ Mộng Ngư cứ nhìn anh như thế rồi bất giác thiếp đi từ lúc nào không biết.

Cho đến khi Từ Tử Sung đánh thức, Hạ Mộng Ngư mới mơ màng mở mắt ra, duỗi eo rồi ngồi dậy.

“Mấy giờ rồi? Em ngủ lâu lắm rồi thì phải.”

“Một giờ.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ, gần đến lúc phải xuống bếp rồi.

Cô lại hỏi Từ Tử Sung: “Anh vẫn làm việc suốt à?”

“Ừ.”

“Không ngủ tí nào sao?”

“Không buồn ngủ.”

Nếu Hạ Mộng Ngư nhớ không lầm thì đêm qua Từ Tử Sung ngủ muộn hơn cô rất nhiều, vậy mà hôm nay, lúc tỉnh dậy, cô cũng thấy Từ Tử Sung đang đọc sách, chắc chỉ ngủ được khoảng bốn tiếng.

“Cái con người này, phải yêu quý thân thể mình một chút chứ, có còn là thanh niên mười bảy mười tám tuổi nữa đâu, đã sắp ba mươi rồi, phải chú ý nghỉ ngơi cho lại sức chứ.”

“Lát nữa em xuống bếp làm việc thì anh sẽ về phòng ngủ.”

“Cứ ngủ ở đây đi.”, Hạ Mộng Ngư thuận miệng nói.

Không ngờ Từ Tử Sung lại do dự, vẻ mặt anh có vẻ gì đó là lạ, anh nói: “Anh vẫn nên về phòng ngủ thì hơn.”

Không biết vì sao, Hạ Mộng Ngư cứ cảm thấy Từ Tử Sung có điều gì đó không muốn nói với cô, rất kỳ lạ, nhưng lại không hiểu là lạ chỗ nào.

“Anh chê phòng em nhỏ à?”

“Đâu có.”

“Hay là chê chỗ này không an toàn?”

“Không phải.”

https://thuviensach.vn

“Thế tại sao lại không ngủ ở phòng em?”

“Ở đây có mùi của em, anh không ngủ nổi.”, Từ Tử Sung nhoài tới ôm Hạ Mộng Ngư, nhắm mắt hít mùi hương của cô, “Ngửi thấy mùi của em là anh lại không chịu nổi, lại muốn làm gì đó.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, tuy rằng lời này của Từ Tử Sung rất ngọt ngào, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ cho cô biết, đây không phải là nguyên nhân thật sự. Mắt thấy Từ Tử Sung lại định giở trò, Hạ Mộng Ngư vội đẩy anh ra, “Đang ban ngày ban mặt, anh kiềm chế một tí đi, lát nữa em còn phải đi làm đấy.”

Cô không muốn đi làm với cảm giác nhơm nhớp một chút nào.

Từ Tử Sung không biết phải làm sao với Hạ Mộng Ngư, “Thôi được rồi… Anh đưa em xuống bếp rồi sẽ về phòng, tối mình lại gặp nhau.”

Hạ Mộng Ngư lập tức đứng dậy chạy vào phòng để quần áo, không ngờ Từ Tử Sung cũng vào theo.

“Em thay quần áo anh cũng muốn đi theo à?”

“Ừ.”

“Anh nghĩ mình là cún cưng của em sao?”

“Nếu là em, anh có thể.”

Hạ Mộng Ngư tuyệt đối không ngờ Từ Tử Sung lại không biết xấu hổ đến mức này.

Có còn ý thức mình là sếp tổng đầy uy nghiêm hay không?

Từ Tử Sung dựa vào tường, khoanh tay mỉm cười nhìn Hạ Mộng Ngư, dáng vẻ rõ ràng là nhất quyết không đi.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư hết cách, đành phải cởi áo.

“Vừa nãy định hỏi em.”, Từ Tử Sung nói.

“Gì?”

“Em sống một mình, nhưng mà ngày nào cũng mặc váy ngủ thế này à?”

“Đúng!”, Hạ Mộng Ngư đắc ý khoe đống váy áo của mình cho Từ Tử Sung, đôi mắt chớp chớp, “Đẹp không?”

Từ Tử Sung bất đắc dĩ gật đầu, “Đẹp.”

Nụ cười bên môi Hạ Mộng Ngư càng đậm hơn, cô bắt đầu mặc quần áo.

Phong cách váy ngủ của cô đều rất phóng khoáng, chiếc này còn hở hơn chiếc kia, hơn nữa, tất cả đều là hàng lụa. Tuy Hạ Mộng Ngư vẫn sống một mình, nhưng cô tin chắc, một người đối đãi với mình thế nào mới là quan trọng nhất, vậy nên càng những lúc người khác không để ý thì cô lại càng phải chỉn chu.

Từ Tử Sung bước đến, nhấc một chiếc váy ngủ màu đen ra, cổ khoét chữ V, tà phải cắt xẻ đến tận đùi. Anh híp mắt nói: “Tối nay mặc cái này đi.”

Từ Tử Sung lại lật giở một hồi, rồi lôi ra bộ váy ngủ cắt sâu đến tận xương cụt, “Mai mặc cái này.”

Sau đó lại đảo một loạt rồi nói: “Ngày kia mặc cái này.”

Hạ Mộng Ngư không giấu nổi vẻ khinh bỉ: “Từ Tử Sung, anh tưởng anh đang gọi món ở nhà hàng em đấy à?”

https://thuviensach.vn

“Ừ… Không được sao?”, Từ Tử Sung nhướng mày.

“Được…”

Từ Tử Sung tiếp tục lục tủ quần áo của Hạ Mộng Ngư, một lúc sau bất ngờ phát hiện ra một cái hộp rất đẹp. Nhìn thấy cái hộp, Hạ Mộng Ngư cũng nghẹn họng, vừa căng thẳng lại vừa ngượng ngùng, không biết nói gì.

Từ Tử Sung mở chiếc hộp ra, bên trong là chiếc áo choàng đỏ, ở trên còn thêu một dòng chữ trắng bằng tiếng Ireland.

Mo Cuishle.

Là chiếc áo choàng năm đó Từ Tử Sung tặng cho cô.

Mười năm qua đi, chiếc áo vẫn như mới, đủ để thấy chủ nhân yêu quý nó đến nhường nào. Lớp vải lụa vẫn sáng bóng như cũ, Từ Tử Sung lướt nhẹ tay, thậm chí trong nháy mắt còn cảm thấy run rẩy.

Hạ Mộng Ngư ngại ngùng cúi đầu. Cũng chính vì chiếc áo này mà cô bắt đầu thích sắm đủ loại váy ngủ bằng lụa.

Thấy Từ Tử Sung cứ nhìn chiếc áo đến ngây ngốc, Hạ Mộng Ngư liền chạy đến định cầm nắp hộp đậy lại.

Từ Tử Sung tóm lấy tay Hạ Mộng Ngư, miệng cười mà như không, “Em còn nhớ chuyện đã đồng ý với anh không?”

“Gì cơ?”

Từ Tử Sung nhướng mày nói: “Mặc cho anh ngắm.”

Nói thật, Từ Tử Sung có muốn cô mặc bộ đồ lót siêu gợi cảm thì cô cũng không thấy ngại, nhưng nghĩ đến chuyện mặc chiếc áo choàng này là cô lại xấu hổ cực kỳ.

https://thuviensach.vn

“Em…Em…Thế thì không ổn cho lắm.”

“Có gì mà không ổn?”

“Kỉ niệm ngây thơ như thế, bọn mình không nên biến nó trở nên ướt át, vấy bẩn thanh xuân của bọn mình.”

“Thế ư?”, Từ Tử Sung lại nhướng mày, “Thanh xuân của bọn mình mà ngây thơ sao?… Chẳng phải lúc đưa cho em, em đã hứa là sẽ mặc rồi sao? … Mà còn là không mặc gì, chỉ mặc mỗi đồ lót thôi đấy… Thanh xuân của bọn mình giống nhau phải không nhỉ?… Sao anh không nhớ là mình đã từng ngây thơ trong sáng nhỉ?”

Hạ Mộng Ngư không còn gì để nói, đúng, tuổi trẻ của họ đã từng nồng nhiệt, từng đau, từng yêu, nhưng chưa từng có ngây thơ trong sáng!

“Thế thì hôm nay không được!”

Từ Tử Sung cười, anh đóng hộp lại, “Anh không vội, đợi đến một hôm nào đấy đặc biệt thì em mặc cho anh xem.”

“Anh rất chờ mong đấy.”, Từ Tử Sung lại cường điệu nói.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy mình lại bị anh cho vào tròng.

“Ôi trời, em phải xuống bếp đây.”

Hạ Mộng Ngư vội vàng chỉnh nốt quần áo rồi chạy ra ngoài. Từ Tử Sung cười cười, đi theo cô ra ngoài. Mấy anh chàng vệ sĩ cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

Nói thật, Hạ Mộng Ngư hoàn toàn không quen có người đi theo canh chừng, cô trộm liếc nhìn Từ Tử Sung, cảm thấy vấn đề này phải từ từ thảo luận với anh mới được.

https://thuviensach.vn

…

Khoảng chín giờ tối, Hạ Mộng Ngư đã gần xong hết việc. Lộ Sâm biết cô sốt ruột đi tìm bạn trai nên tốt bụng làm nốt, bảo cô cứ về trước.

Hạ Mộng Ngư lại được vệ sĩ hộ tống về phòng thay quần áo.

“Các anh theo sếp của các anh được bao lâu rồi?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

“Tôi bốn năm.”

“Tôi năm năm.”

“Sếp Từ của các anh lúc nào cũng có vệ sĩ đi theo sao?”

“Phải, có ba tổ cắt lượt nhau.”

Hạ Mộng Ngư cân nhắc rồi lại hỏi: “Mấy năm nay có gặp chuyện gì nguy hiểm không?”

“Vẫn ổn mà, không tính là có chuyện gì nguy hiểm cả.”

“Ừm, so với lúc bọn tôi đi làm lính đánh thuê thì ngày tháng ở đây nhẹ nhàng vô cùng.”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy có lẽ cũng không thể hỏi ra được điều gì từ đám vệ sĩ này, nhưng chắc chắn sự việc không hề đơn giản. Từ Tử Sung tuyệt đối không phải là người dễ nao núng, một chút chuyện nhỏ chẳng thể dọa nổi anh. Anh cũng không phải dạng người thích ra oai, từ nhỏ anh chỉ làm những việc cần thiết, vậy nên chuyện thuê vệ sĩ chắc chắn không phải để phô trương.

Cô trở lại phòng thay bộ váy đen hôm nay Từ Tử Sung chọn, bên ngoài mặc một chiếc áo choàng dài, sau đó mới theo vệ sĩ lên tầng trên.

https://thuviensach.vn

“Anh Từ đang nghỉ ngơi ở trong, từ trước đến nay, lúc anh ấy ngủ luôn không cho phép người khác vào quấy rầy.”, anh chàng vệ sĩ canh ngoài cửa nói.

Hạ Mộng Ngư buột miệng nói: “Tôi là người bình thường sao?”

“Nhưng anh Từ luôn không cho phép người khác đến gần lúc anh ấy ngủ.”

Cái tên Từ Tử Sung này, lúc còn đi học đã là thánh ngủ, giờ vẫn thế, chỉ ngủ một giấc thôi mà cũng không cho người ta đến gần, đúng là càng ngày càng làm cao.

“Bọn tôi hẹn trước rồi, yên tâm, tôi sẽ không làm ồn đến anh ấy đâu.”

Hai anh chàng vệ sĩ canh ngoài cửa liếc nhau, đặc biệt là anh chàng điển trai, anh ta biết Hạ Mộng Ngư quan trọng với Từ Tử Sung thế nào, vậy nên liền gật đầu với người đồng nghiệp, cả hai liền tránh ra cho Hạ Mộng Ngư vào.

Cửa đóng lại, căn phòng tối đen như mực.

Thì ra thói quen lúc ngủ của Từ Tử Sung giống hệt cô.

Cô nhẹ chân bước qua phòng khách, qua phòng làm việc, rồi tới phòng ngủ của Từ Tử Sung. Căn phòng im ắng, có thể nghe rõ được tiếng hít thở của anh. Hạ Mộng Ngư bật đèn ngủ lên, mỉm cười nhìn ngắm dáng vẻ lúc say giấc của anh, lại cảm thấy như được về với thời còn đi học.

Khi đó, anh cũng ngủ bên cạnh cô như thế này.

Hạ Mộng Ngư không nỡ đánh thức Từ Tử Sung, cô ngồi lên giường, định chui vào chăn ngủ cùng anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này, Từ Tử Sung bỗng mở trừng mắt, ánh mắt anh hệt như ánh mắt của một con sói đói, lạnh buốt, dữ dằn.

“Từ…”

Hạ Mộng Ngư còn chưa kịp nói xong thì cả người đã bị Từ Tử Sung đè xuống, anh ngồi trên người cô, hai tay bóp chặt cổ cô.

Hạ Mộng Ngư giãy giụa xô đổ cả bình hoa ở đầu giường. Chuông cảnh báo réo ầm ĩ, mấy người vệ sĩ vội vàng lao vào kéo Từ Tử Sung ra, lúc này, Hạ Mộng Ngư mới thở được.

Đáy mắt Từ Tử Sung như cất giấu một ngọn lửa nóng rát, không giống như một con người, mà giống một con thú hoang không cảm xúc hơn.

Cuối cùng thì anh cũng tỉnh táo lại, nhìn Hạ Mộng Ngư ngồi ở đầu giường, trên cổ là dấu tay đỏ bừng, lúc này, anh mới đau khổ nhận ra mình vừa làm gì…

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Vệ sĩ đỡ Hạ Mộng Ngư ngồi xuống sô pha, lúc này, cô mới hít thở bình thường lại được.

Từ Tử Sung lao tới muốn xem vết thương của cô thế nào, nhưng Hạ Mộng Ngư lập tức rụt lại một cách vô thức, như thể vẫn sợ anh sẽ làm gì mình. Bóng ma vẫn chưa tiêu tán hết, Hạ Mộng Ngư cứ nhớ lại ánh mắt vừa rồi của Từ Tử Sung là lại sợ, thậm chí, trong một khoảnh khắc, cô thật sự nghĩ mình sẽ bị Từ Tử Sung bóp chết.

Có điều, khi Hạ Mộng Ngư nhìn thấy gương mặt tái nhợt và đôi tay run rẩy của Từ Tử Sung thì lập tức tỉnh táo lại. Đây không phải người xa lạ, mà là Từ Tử Sung, trên đời này, so với bất kỳ ai, anh chính là người không muốn làm tổn thương cô nhất. Hạ Mộng Ngư biết hành động tránh né vừa rồi của mình nhất định sẽ càng khiến Từ Tử Sung áy náy, thế nên cô vội cười: “Em không sao. Anh cũng không sao chứ? Vừa nãy dọa em sợ hú vía.”

Hạ Mộng Ngư giơ tay định chạm vào Từ Tử Sung, nhưng lần này lại đến lượt Từ Tử Sung né tránh. Nhưng Hạ Mộng Ngư không giống Từ Tử Sung, cô sẽ không vì sự tránh né của Từ Tử Sung mà thu tay lại, cô tóm thật chặt lấy tay anh, nhất quyết không chịu buông, “Em không sao thật mà.”

Hạ Mộng Ngư nhìn đám vệ sĩ và nói: “Giờ chúng tôi không sao rồi, các anh có thể ra ngoài một lát được không?”

https://thuviensach.vn

Vệ sĩ nhìn Từ Tử Sung, anh không nói gì, dáng vẻ vẫn như người mất hồn, không hề lên tiếng sai bảo gì họ.

“Nghe tôi, ra ngoài hết đi.”

Đám vệ sĩ nhìn nhau, cảm thấy hẳn là Hạ Mộng Ngư đã nắm được tình hình nên lẳng lặng rút ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung.

“Em không sao mà, anh xem, chẳng phải em vẫn đang nói chuyện với anh bình thường đây sao?”

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng ngẩng đầu lên, anh nhìn Hạ Mộng Ngư, vẻ mặt đầy xót xa.

“Suýt chút nữa anh giết em rồi.”, Từ Tử Sung đau khổ nói.

“Em biết.”

“Đáng ra em phải sợ anh chứ không nên an ủi anh.”

Nói không sợ là giả, nhưng Hạ Mộng Ngư biết, chẳng có mối quan hệ nào lại không có chút khó khăn, lấy đâu ra nhiều người may mắn như thế, có thể cả đời bình an, không trải qua bất cứ sóng gió nào.

“Em biết anh không cố ý làm như vậy, không sao.”

Thấy Từ Tử Sung vẫn trầm mặc không nói, vẻ mặt như đang tự trách mình, Hạ Mộng Ngư liền cười, nụ cười vừa ngọt ngào vừa rạng rỡ.

“Không phải em đã từng nói đến đại ái vô cương sao? Chút chuyện cỏn con này để ý làm gì?… Anh mà còn định lải nhải dài dòng là em giận đấy nhé.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung muốn nói lại thôi.

Hạ Mộng Ngư chẳng buồn để ý, cô nói: “Trời ơi, nhìn bộ dạng của anh mà xem, anh không phải sốt ruột giải thích với em đâu, khi nào anh sẵn sàng thì nói với em cũng được mà.”

Từ Tử Sung không biết có thể nói gì với Hạ Mộng Ngư nữa, cô khiến anh còn chẳng nói nổi một lời xin lỗi. Cô quá tốt, chỉ một câu xin lỗi thì quá qua loa. Có một khoảnh khắc, Từ Tử Sung hoài nghi, rốt cuộc mình dựa vào đâu mà có thể được một người như Hạ Mộng Ngư yêu…

Từ Tử Sung đứng dậy, cầm áo khoác choàng vào người Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Mình đến bệnh viện trước đã.”

“Thật sự không sao mà.”, tuy cổ vẫn nhâm nhẩm đau, nhưng Hạ Mộng Ngư không muốn làm quá lên như vậy.

“Đi bệnh viện.”

Hạ Mộng Ngư hết cách, đành phải tìm một chiếc khăn quấn tạm vào cổ rồi đến bệnh viện ở gần đó.

Trực phòng cấp cứu là một nữ bác sĩ không nhiều tuổi lắm, vừa thấy cảnh tượng này liền căng thẳng. Tối muộn, một cô gái đến cùng một đám đàn ông trông như xã hội đen, nhìn thế nào cũng thấy bất thường.

Gần đêm, phòng cấp cứu không nhiều người lắm, Hạ Mộng Ngư có chút do dự, sau vẫn gỡ chiếc khăn lụa trên cổ xuống.

Vừa nhìn thấy dấu vết trên cổ Hạ Mộng Ngư, biểu cảm của vị bác sĩ rõ ràng cứng lại. Chị liếc thoáng qua Từ Tử Sung vẫn trầm mặc đứng cạnh Hạ Mộng Ngư. Từ trên xuống dưới người đàn ông này đều tản ra luồng khí nguy hiểm, nhìn qua đã biết là người không dễ dây vào. Chị không dám nói gì, cúi đầu viết chỉ định cho Hạ Mộng Ngư đi làm các khâu kiểm tra.

https://thuviensach.vn

Sau hàng loạt các xét nghiệm và các khâu kiểm tra, bác sĩ nhìn người đàn ông vẫn luôn đi theo Hạ Mộng Ngư và đám vệ sĩ ở phía sau rồi nghiêm túc nói: “Có thể để tôi và bệnh nhân nói chuyện riêng một lát không? Trong phòng có thêm người sẽ ảnh hưởng đến việc điều trị của tôi.”

Hạ Mộng Ngư gật đầu với Từ Tử Sung, anh đi ra nhưng vẫn có vẻ không yên tâm.

“Anh ở ngay ngoài cửa, có gì gọi anh.”

Chờ Từ Tử Sung đi ra ngoài, Hạ Mộng Ngư mới lo lắng hỏi: “Em có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề gì to tát cả.”

Hạ Mộng Ngư thở phào một hơi, nhưng vị nữ bác sĩ lại nghiêm túc hỏi Hạ Mộng Ngư: “Em gái à, em có cần chị giúp gì không?”

“Dạ?”

Bác sĩ cau mày, lo lắng nói: “Nếu em cần giúp đỡ thì nhất định phải nói cho chị biết, chị có thể giúp em sắp xếp một phòng bệnh, thông báo cho bảo vệ ngăn không cho ai lại gần em, sau đó em có thể liên lạc với cảnh sát hoặc người nhà.”

Hạ Mộng Ngư hiểu ra, chắc chắn là vị bác sĩ này đang hiểu lầm, “Không phải như chị nghĩ đâu, chỉ là sự cố thôi ạ.”

Có điều, vị bác sĩ trực ban này hình như không tin cô lắm, chị nhìn thoáng qua Từ Tử Sung và đám vệ sĩ đang chờ ngoài cửa phòng cấp cứu, sau đó kéo rèm lại rồi nhỏ giọng nói: “Có phải em bị ai uy hiếp không? Nếu không thì vết thương này sao lại là sự cố được?”

https://thuviensach.vn

Tâm trạng của Hạ Mộng Ngư vô cùng phức tạp, một mặt, cô rất cảm ơn thiện ý và lòng dũng cảm của vị bác sĩ này, nhưng mặt khác lại cảm thấy không biết phải làm sao. Dấu vết trên cổ quá đáng sợ, Từ Tử Sung lại mang dáng vẻ không phải người hiền lành, đi theo sau còn có mấy tay vệ sĩ thân thể vạm vỡ, quả thật cô rất giống một người yếu đuối bị quản thúc chặt.

“Thật sự là vô ý thôi, cảm ơn bác sĩ.”

Hạ Mộng Ngư vội lấy khăn quàng lên cổ rồi đi ra ngoài, sau đó nắm tay Từ Tử Sung quay về.

Lên xe, Hạ Mộng Ngư mới thoải mái nói: “Đã bảo không sao rồi mà, trông anh căng thẳng chưa kìa.”

Từ Tử Sung không nói gì.

Hạ Mộng Ngư biết chắc Từ Tử Sung vẫn đang tự trách mình, cô kéo tay anh, “Haiz, anh đâu có cố ý, bọn mình đừng vì chuyện này mà mất vui có được không?”

“Những lời vừa nãy bác sĩ nói với em, anh nghe thấy hết.”, Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư nghẹn lời, thậm chí có chút xấu hổ, cô cười gượng hai tiếng: “Tai anh thính quá đấy.”

“Ừ.”

“Không phải là em không muốn giải thích với chị ấy, em chỉ cảm thấy không thể giải thích rõ trong chốc lát được, với lại vừa mới gặp nhau, không biết bắt đầu từ đâu…”

“Hạ Mộng Ngư…”

Từ Tử Sung chặn lời Hạ Mộng Ngư, lẳng lặng nhìn cô.

https://thuviensach.vn

“Là anh làm tổn thương em, sao em vẫn an ủi anh?”, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, mơ hồ nhìn Từ Tử Sung. Đương nhiên là vì trông anh còn khổ sở hơn anh, thế nên cô phải an ủi anh rồi…

“Phải rồi, là anh bóp cổ em, em không khó chịu thì thôi, anh khó chịu cái gì?”

“Bởi vì đây không phải chuyện nhỏ, thái độ của em lại quá thoải mái.”

“Thế anh muốn em phải như thế nào?”

“Mắng anh, đánh anh, trách anh, trừng phạt anh, đều được.”

Hạ Mộng Ngư thở dài một hơi rồi nói: “Nhưng mà em không nỡ… Anh không nói thì em cũng biết, chắc chắn mấy năm nay anh có rất nhiều nỗi khổ khó giải thích, một người bình thường sẽ không vô cớ phòng bị với thế giới như vậy. Sao em có thể nhẫn tâm trách anh được… Vết thương trên cổ nhiều lắm là hai tuần sẽ hết thôi. Em biết anh yêu em, cho nên vết thương này không thể nào tạo thành bóng ma gì trong lòng em cả. Còn anh thì sao?”

“Anh lo em bị tổn thương trong lòng.”

“Em không sợ tổn thương, em chỉ sợ anh đau thôi.”

Trong xe yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở của hai người, hai người vệ sĩ ngồi phía trước đều im lặng không nói.

“Dừng xe.”, Từ Tử Sung nói.

Xe dừng lại, hai người vệ sĩ xuống xe rồi đi ra một chỗ xa.

Từ Tử Sung trầm mặc rất lâu, Hạ Mộng Ngư không giục anh, chỉ nhích lại gần anh, cẩn thận chạm vào tay anh, thấy anh không né tránh mới

https://thuviensach.vn

nắm lấy tay anh.

Từ Tử Sung kéo cà vạt, cởi bỏ một cúc áo, dường như phải làm thế thì anh mới hít thở được.

“Đây là tật xấu từ lúc anh huấn luyện ở Siberia.”, cuối cùng, Từ Tử Sung cũng lên tiếng.

Anh cúi đầu, khiến Hạ Mộng Ngư không thấy rõ ánh mắt anh. Nhưng Hạ Mộng Ngư vẫn có thể cảm nhận được áp lực và nỗi đau khổ trong giọng nói của anh.

“Chỗ đó đáng sợ lắm sao?”

“Ừ, huấn luyện rất tàn khốc, ngày nào cũng có người chết.”

“Huấn luyện cái gì mà lại chết người được?”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi.

“Chỗ đó cung cấp rất nhiều quyền thủ cho chợ đen ở Mĩ, vì mục tiêu tàn nhẫn đánh gục đối thủ, cho nên trong trại huấn luyện đấy chỉ cần một loại quyền thủ.”

“Quyền thủ như thế nào?”

“Quyền thủ có thể chịu được tuyệt vọng.”

Hạ Mộng Ngư nghe xong mà kinh hãi, thậm chí còn không muốn tin rằng trên đời này lại có một nơi đáng sợ như vậy. Từ trước đến nay, cô luôn cho rằng, những nơi như thế chỉ tồn tại trong phim hoặc tiểu thuyết, nhưng lại không thể ngờ rằng, suy nghĩ đó của mình mới là sai lầm…

Thật ra, mỗi người chúng ta đều biết trên đời này có những nơi tối tăm, chỉ là chúng ta không muốn nghĩ xa. Chúng ta đều biết, môi giây mỗi phút trôi qua, đều có người bị bắt cóc, bị bán, bị giết hại. Có điều, chỉ cần

https://thuviensach.vn

chuyện đó không xảy ra với mình, thì chúng ta vẫn có thể coi đó là chuyện trong tiểu thuyết, rằng chuyện đó không hề tồn tại. Bởi nếu thừa nhận chuyện này thì đời người quá nặng nề. Vậy nên chúng ta cứ làm như không tin vào những chuyện máu me, đen tối, cứ tin rằng thế giới này như một vườn hoa tươi đẹp, có thế thì chúng ta mới có thể yên ổn sống cuộc sống tạm bợ này, để bản thân không vì mình được may mắn mà cảm thấy áy náy.

Nhưng hiện tại, Hạ Mộng Ngư chỉ có thể trách mình tại sao không hỏi Từ Tử Sung sớm một chút, lại cứ điềm nhiên cho anh không gian để anh một mình vật lộn với đống kí ức tăm tối.

“Chỗ đó nguy hiểm như vậy, sao anh không bỏ sớm đi? Có cái gì quan trọng hơn sự sống chứ?”

Cô không cần anh phải công thành danh toại, cô chỉ cần anh vẫn sống tốt là được rồi.

“Chỗ đó không có khái niệm từ bỏ.”, Từ Tử Sung lại nói.

“Không cho người ta từ bỏ sao?”

“Ừ, vì họ tin là nếu có đường lui thì không thể kích thích được tiềm năng trong một con người, cho nên chỉ có hai lựa chọn, hoặc là bị thú hoang, bạn bè hoặc huấn luyện viên giết chết, hoặc là sống sót.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 86

"Trong lúc huấn luyện đương nhiên sẽ có người chết, chỉ cần một phần ba số người sống sót là đủ rồi… Tự nhiên vẫn luôn thế, chỉ có xã hội loài người mới khác… Thích ứng thì sống sót, không thích ứng thì bị đào thải… Làm bất cứ chuyện gì thì quan trọng nhất là phải có tính tích cực. Không có tính tích cực thì không thể trở thành người giỏi nhất. Mà cái gì mới có tính tích cực nhất? Chính là khát vọng được sống…"

"Những cuộc đấu ở bên ngoài quá buồn cười. Quyền thủ có quy tắc, trọng tài và huấn luyện viên bảo vệ, nếu không trụ được thì hoàn toàn có thể từ bỏ, một quyền thủ như vậy làm sao có thể tập trung vào chiến đấu và huấn luyện được?…Một con báo hoang không thể biết được liệu ngày mai nó có con mồi hay không. Nếu không có, nó sẽ đói, thậm chí là chết. Chỉ như vậy, nó mới có thể có được tinh lực cao nhất. Quyền thủ cũng thế, chỉ khi bị cái chết đe dọa thì mới phát huy được tiềm lực lớn nhất… Đương nhiên, trong số đó, sẽ có người đánh mất tinh thần, nhưng cũng có người có thể sống sót, một khi đã sống sót, những người ở thế giới hoàn toàn không thể đánh bại được người đó."

…

"Đừng coi thường khả năng tiềm ẩn của con người. Con người có thể sinh tồn trong cùng môi trường với sói dữ, rắn độc; trong cơn động đất, có người đẩy được cả tảng đá to. Vì sao? Vì gần như trong cảnh tuyệt vọng, con người mới có thể bộc phát ra khả năng tiềm ẩn, thế nên hoàn toàn có thể làm được những việc đó."

https://thuviensach.vn

Trong trại huấn luyện, mỗi ngày trôi qua đều có người chết.

Quyền thủ tài năng thật sự sẽ không đến nơi này. Người đến đây đều đã rơi vào cảnh đường cùng, có quyền thủ, có người luyện võ, có cả những tên chuyên đánh đấm nơi đầu đường xó chợ. Nơi này như một hi vọng cuối cùng cho những con người ấy. Nhưng đến đây rồi thì lại cảm nhận được nỗi tuyệt vọng còn khốn cùng hơn.

Mọi phương tiện liên lạc với bên ngoài đều bị tịch thu, ngày ngày phải trải qua những bài huấn luyện thể chất vượt quá sức chịu đựng của con người. Xung quanh trại huấn luyện có hàng rào điện, địa lôi, còn có bảo vệ được trang bị súng luôn trong trạng thái đã lên nòng, khiến người ở trong muốn trốn mà không được, chỉ có thể vật lộn cùng đám chó săn đói khát.

Người chết hoặc người bị thương đến mức khó có thể chữa khỏi đều được đem đi chôn một cách qua loa, dù sao những người đã vào đây rồi đều không còn ý nghĩa gì với thế giới bên ngoài, sẽ chẳng có ai đi tìm họ cả.

Mọi người đều cho rằng, ánh sáng của nhân tính có thể đánh tan được sự tối tăm, nhưng trên thực tế, trong cảnh tuyệt vọng, nhân tính hoàn toàn vô dụng, nó chỉ biết cách nhanh chóng đánh sập bạn.

Bởi thú hoang chỉ biết được cảm giác đau đớn, chứ không hiểu được nỗi đau khổ. Còn bạn có nhân tính, bạn biết thế nào là đau khổ, thế nên, bạn sẽ bị nỗi đau khổ tra tấn đêm ngày, và khi ấy, nỗi tuyệt vọng sẽ nhân lúc ý chí của bạn yếu đuối nhất xông vào cắn nuốt bạn, hủy diệt bạn.

Có người chết, có người vì sống sót mà từ bỏ nhân tính, hoàn toàn hóa thân thành một con thú hoang không cảm xúc.

Cũng có nhiều lúc Từ Tử Sung muốn từ bỏ chút nhân tính kia, trong cái thế giới chỉ toàn kẻ điên này, dường như chỉ trở nên điên cuồng mới có thể may mắn tồn tại.

https://thuviensach.vn

Những lúc ấy, anh đều lấy một tấm ảnh dưới gối ra xem. Trong ảnh là một cô gái với mái tóc ngắn ngủn, đôi môi nở nụ cười đáng yêu. Rõ ràng là giả vờ cười nhưng vẫn sống động, dễ thương, hệt như một con thú cưng của đám trẻ.

Sinh động, tràn đầy sức sống.

Kiên định mà lại dịu dàng.

Như một tia sáng le lói hắt ra từ tảng đá, tia sáng ấy cứu vớt Từ Tử Sung khỏi lạc trong cơn tuyệt vọng. Nghĩ đến một lúc nào đó trong đời này còn có thể gặp được cô, anh lại buộc mình không được thay đổi.

Tuy anh đã không còn là anh trọn vẹn, nhưng Từ Tử Sung vẫn hi vọng có thể vì cô mà giữ lại một phần con người mình.

…

“Cậu muốn trở thành người như thế nào?”

Mười tám tuổi, Từ Tử Sung hỏi Hạ Mộng Ngư.

Ánh mắt của cô rất sáng, cô tủm tỉm cười,“Mình ấy à… Mình muốn là chính mình.”

Trở thành chính con người mình, một kết quả của vô số những chọn lựa chồng chéo nhau do sự xoay vần của vận mệnh.

Cô nói cô muốn làm một người có thể nắm chắc vận mệnh của chính mình, làm một người dám chọn lựa, cũng dám chấp nhận kết quả.

…

“Từ Tử Sung, cậu có biết trên đời này có gì đau khổ hơn không được thấu hiểu không?… Chính là cậu không hiểu chính mình.”

https://thuviensach.vn

Cô vẫn ở tương lai chờ anh, cuộc đời của cô đã bắt đầu, cô đang trở thành người như cô muốn. Sao anh có thể ở đây và nhanh chóng đánh mất chính mình như thế?

Ở cái xứ lạnh lẽo Siberia, Hạ Mộng Ngư vẫn luôn là ánh sáng chiếu rọi cuộc đời Từ Tử Sung. Vậy nên, khi đám quyền thủ xăm mình, Từ Tử Sung đã lấy hình của Hạ Mộng Ngư xăm lên lưng.

Năm thứ hai ở trại huấn luyện, anh có một cái tên mới, không còn là Từ Tử Sung, không phải Pan, mà là thủy quái Makara*.

*Một sinh vật trong văn hóa Hindu

…

Từ Tử Sung được đánh giá là một quyền thủ thiên bẩm, nhưng không vì thế huấn luyện viên khoan dung với anh, mà ngược lại là càng tàn nhẫn hơn.

Huấn luyện viên hay nhốt anh vào lồng sắt với một con hổ, yêu cầu trong ba mươi phút không được bị thương; hoặc thả một con thú hoang vào phòng anh mà không báo trước, chỉ vì để anh nâng cao khả năng cảnh giác, để anh có thể tung ra phản ứng nhanh nhất dù chỉ có một làn gió nhẹ thổi qua.

Những quyền thủ phạm phải sai lầm ở đây chỉ có hai sự lựa chọn, một là bị giam trong lồng sắt với gấu đen một tiếng đồng hồ, hai là tập kích "Makara".

Ngay từ đầu, những người đó đều chọn sẽ ra tay với Từ Tử Sung, nhân lúc khuya khoắt lẻn vào phòng anh để giết anh.

Sẽ chẳng có ai nương tay với Từ Tử Sung, vì mặc dù hiện giờ là bạn học, nhưng về sau không biết có gặp nhau trên sàn đấu của giới chợ đen

https://thuviensach.vn

hay không, một đối thủ như vậy, chết sớm một chút cũng tốt.

Chính trong hoàn cảnh đó, Từ Tử Sung đã rèn được khả năng phản ứng cực kỳ nhạy bén, chỉ một làn gió thổi qua cũng có thể khiến anh bừng tỉnh.

…

“Nói cho cùng thì vẫn phải cảm ơn bố anh.”, ánh mắt Từ Tử Sung tối lại, anh nhếch khóe miệng, để lộ một nụ cười đầy châm chọc, rồi anh nói với Hạ Mộng Ngư: “Hồi còn nhỏ, ông ấy thường xuyên về nhà trong tình trạng say khướt, tâm trạng không tốt là sẽ rút thắt lưng đánh người. Sau này anh rèn được một khả năng, hễ nghe thấy tiếng khóa cửa là sẽ tỉnh ngay lập tức, sau đó nhanh chóng chạy trốn, vậy mới có thể thoát được một kiếp nạn.”

Hạ Mộng Ngư nhớ hồi còn học cấp Ba, mặc dù Từ Tử Sung ngủ rất say, nhưng chỉ cần một động tác nhỏ của cô cũng làm anh tỉnh giấc. Khi ấy cô vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, tại sao anh lại phản ứng nhanh đến vậy, tại sao mỗi lần anh tỉnh dậy thì đều không giống người khác, không phải là vẻ mặt mơ màng, mà là một vẻ cảnh giác đầy sắc bén.

“Không ngờ khả năng trốn bố hồi bé lại cứu anh rất nhiều lần.”

Giọng nói của Từ Tử Sung rất bình tĩnh, nhưng khi lọt vào tai Hạ Mộng Ngư thì lại như tiếng sét, rạch toang một đường trong lòng cô.

…

Sau này, không còn ai dám chọn đi tập kích Từ Tử Sung nữa, mọi người đều chọn vào chiến đấu với gấu đen.

Hai năm sau, những quyền thủ còn sống sót đều bị đưa đến những thị trường đen tối của thế giới quyền anh. Quyền thủ của trại huấn luyện

https://thuviensach.vn

Siberia, bất kể là đi đâu thì cũng đều khiến người ta sợ mất mật.

Từ Tử Sung là quyền thủ ưu tú nhất nên được đến Mĩ.

Ở đó, anh phải thi đấu cho trại huấn luyện hai năm, tiền thưởng phân chia năm mươi – năm mươi.

Tuy rằng số tiền thưởng lúc thi đấu chuyên nghiệp đã khá nhiều, đủ để một người bình thường phải suýt xoa, nhưng nếu so với thị trường đen tối kia thì vẫn thua xa. Cũng giống như một tảng băng trôi, phần nhìn thấy được chỉ là một phần rất nhỏ, còn phần chôn giấu dưới mặt nước biển mới khổng lồ đến đáng sợ. Đặc biệt là ở Mĩ, khi mà những khoản tiền thưởng cao nhất của thế giới ngầm đều từ đây mà ra.

Trong những cuộc cá độ ngầm, lợi nhuận đều cao ngất ngưởng.

Ở đây không có quy tắc, không có trọng tài, cũng không có chỗ thoát thân.

Chỉ có một sàn đấu là một lồng sắt quây kín năm mặt.

Không có lối thoát, quyền thủ chỉ có một suy nghĩ là nhanh chóng đánh gục đối phương.

Mọi người đều có thể xả hết những phần tàn bạo giấu sâu trong lòng mình ở nơi này, bất kể là người xem hay quyền thủ, đều là những kẻ điên khát máu, kẻ muốn được xem cảnh chiến đấu tàn bạo, kẻ muốn được thắng cuộc.

Tuy rằng kiếm được khoản tiền thưởng mà người bình thường khó có được, nhưng những quyền thủ đã vào đây rồi thì khó mà có cái kết yên ổn. Giống như những con bạc đầy máu ăn thua, thua thì muốn gỡ, thắng lại cảm thấy chắc chắn mình có thể thắng tiếp. Nếu không phải vì muốn kiếm tiền, thì chỉ có thể là những kẻ đơn thuần muốn hưởng thụ niềm vui giết

https://thuviensach.vn

chóc. Chỉ có một bộ phận cực nhỏ là có thể thu tay đúng lúc, tự tạo cho mình một cái kết yên ổn.

Tuyệt đại đa số quyền thủ đến cuối cùng đều vĩnh viễn nằm gục trên sàn đấu.

Ở đây, Từ Tử Sung một lần nữa trở thành quyền vương. "Thủy quái Makara" trở thành một cái tên khiến mọi quyền thủ đều run sợ.

Bình tĩnh âm trầm, một đòn mất mạng.

Anh cực giỏi quan sát, vô cùng mẫn cảm với những thay đổi cảm xúc dù cực nhỏ của đối phương. Thế nên, trên sàn đấu, anh luôn có thể đoán trước được hướng di chuyển của đối phương. Hơn nữa, anh giỏi che giấu cảm xúc, vì thế chẳng có đối thủ nào có thể đoán được hướng đi của anh, lần nào cũng như đang đấu với một đối thủ xa lạ.

Hai năm sau, "Thủy quái Makara" để lại một huyền thoại bất bại trong thế giới quyền anh ngầm, rồi bỗng một ngày, huyền thoại ấy bất ngờ rút lui. Có người khuyên Từ Tử Sung tiếp tục, hai năm thi đấu được chia một nửa số tiền, tuy rằng chỗ tiền đó đã đủ để sống xa hoa cả đời, nhưng chẳng ai lại thỏa mãn với tiền bạc cả. Suy cho cùng thì dục vọng và tham vọng lúc nào cũng là vô biên.

Có người khuyên anh đánh thêm một năm nữa, tiền thưởng của cả một năm này đều sẽ thuộc về anh. Nhưng Từ Tử Sung không hề bị dụ dỗ, anh từ chối không chút do dự.

Trại huấn luyện vốn chỉ ký hợp đồng hai năm với anh. Đối với họ, lúc này anh rời đi cũng không phải chuyện xấu, ngược lại, để cho những quyền thủ mới có nhiều cơ hội hơn, thế nên họ không giữ Từ Tử Sung nữa. Có điều, ông chủ đứng đằng sau trại huấn luyện vẫn cảm thấy nuối tiếc vì Từ Tử Sung từ giã sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, vì thế cố hẹn anh đến nói chuyện một lần.

https://thuviensach.vn

“Tôi phải đi tìm một người.”, Từ Tử Sung nói: “Cô ấy đã đợi tôi bốn năm rồi.”

“Cậu phải biết rằng, người như chúng ta không thể sống cuộc sống bình thường… Vợ ư?”, ông ta gật gù nói: “Người nhà vẫn mãi là quan trọng nhất, người không chăm sóc người nhà, căn bản không được coi là đàn ông.”

Cuối cùng, vì chuyện này mà Từ Tử Sung lại trở thành bạn với ông chủ lớn đứng sau trại huấn luyện. Cho đến bây giờ, hai người vẫn duy trì mối quan hệ tốt đẹp.

Suốt bốn năm qua đi, rốt cuộc Từ Tử Sung cũng có thể đến Pháp tìm Hạ Mộng Ngư.

…

“Nhưng tại sao anh không đến tìm em?”, Hạ Mộng Ngư nghi hoặc nói: “Em đợi năm năm mà vẫn không thấy anh đâu.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Thế giới này quá rộng lớn, lớn đến mức chỉ bất cẩn một chút là lạc mất nhau. Bạn học cũ, bạn cũ, nếu không cố giữ liên lạc, e là cả đời khó mà gặp lại được.

Thế giới này rất nhỏ, nhỏ đến mức không ai không lưu lại dấu vết của mình, chỉ cần thật lòng muốn tìm là sẽ tìm thấy.

Thế nên, khi Từ Tử Sung đến Pháp, gần như không tốn mấy sức lực là đã tìm thấy Hạ Mộng Ngư. Khi đó, Hạ Mộng Ngư đã tốt nghiệp trường nghề ở Pháp, đang phụ bếp trong một nhà hàng.

Thời điểm Từ Tử Sung tìm thấy Hạ Mộng Ngư đúng vào mùa xuân. Đó là một buổi sáng ngập nắng, Hạ Mộng Ngư lái chiếc xe ba bánh đi đến khu chợ bán đồ ăn. Cô dừng lại ở một quán trái cây, hết sức chăm chú chọn từng trái việt quất. Cô vừa chọn vừa lẩm bẩm một mình, biểu cảm hết sức sống động, dường như vẫn là cô bé mười tám tuổi năm nào.

Mái tóc ngắn của Hạ Mộng Ngư giờ đã chấm eo, cô sợ lọn tóc quết phải quả việt quất nên cởi cái chun ở cổ tay ra, tóm gọn mái tóc lên, để lộ ra gương mặt và vành tai đáng yêu.

Từ Tử Sung cứ thế đứng đối diện quầy hàng nhìn Hạ Mộng Ngư, như vẫn còn đang trong mộng.

Anh đi đến một quán hoa ở gần đó mua một bó hoa, định tặng cho Hạ Mộng Ngư, nhưng khi quay lại tìm thì lại thấy cô đạp chiếc xe ba bánh phóng đi nhanh như chớp.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung buồn cười, nhiều năm qua đi mà Hạ Mộng Ngư vẫn giữ dáng vẻ đó, vẫn là con thỏ giỏi trốn thoát, nói ở là ở, mà chỉ không chú ý một cái là lặn mất tăm.

Con thỏ tinh.

Nhưng Từ Tử Sung không sốt ruột, anh cầm bó hoa chậm rãi đi về phía trước men theo khu chợ sớm. Hạ Mộng Ngư dừng lại, anh cũng dừng lại, Hạ Mộng Ngư đi, anh cũng đi. Những quầy hàng cô dừng lại, anh đều ngó vào xem, những món cô ăn, anh đều nếm thử. Anh cứ thong dong đi như thế, cảm giác hệt như được về với lúc học cấp Ba.

Khi đó, thỉnh thoảng những lúc không tập luyện, Từ Tử Sung sẽ đưa Hạ Mộng Ngư về nhà, cũng duy trì khoảng cách như vậy, ngắm phong cảnh cô từng ngắm, ăn đồ ăn cô thích ăn.

Cho đến giờ phút này, Từ Tử Sung mới hiểu vì sao trước đây mình lại yêu Hạ Mộng Ngư. Có lẽ khi ấy, anh muốn được giống như Hạ Mộng Ngư, vui vẻ, tự do. Bất kể cuộc đời có bao nhiêu đau khổ muộn phiền, thì dường như chỉ cần nhìn thấy cô là Từ Tử Sung có thể vui trở lại.

Đối với Từ Tử Sung mà nói, Hạ Mộng Ngư như một hòn đảo nhỏ, rời xa thế gian, là hòn đảo thiên đường cách biệt với con người.

Từ Tử Sung cứ đi theo Hạ Mộng Ngư như vậy, rất nhiều lần muốn tiến lên, nhưng không hiểu sao cứ như có thứ gì đó ngáng chân. Anh vốn tưởng, vừa nhìn thấy Hạ Mộng Ngư, mình sẽ vồn vã chạy về phía cô. Cảnh tượng ấy cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí anh vô số lần. Nhưng tới lúc gặp được Hạ Mộng Ngư rồi thì anh lại chùn bước.

Mãi cho đến khi Hạ Mộng Ngư về tới nhà hàng rồi mà bó hoa trong tay Từ Tử Sung vẫn không thể trao đi được.

https://thuviensach.vn

Anh cười sự rụt rè của mình, cứ vậy theo Hạ Mộng Ngư vào nhà hàng, vừa đọc sách, vừa chờ.

Ở Mĩ hai năm, Từ Tử Sung vẫn luôn chuẩn bị cho cuộc sống ở Pháp nên vấn đề giao tiếp cơ bản bằng tiếng Pháp không có gì khó khăn. Anh giở thực đơn, chọn một món có vẻ Hạ Mộng Ngư sẽ thích ăn.

Lúc đồ ăn được bưng lên, nhìn thấy mấy trái việt quất, Từ Tử Sung liền khẳng định đây là món Hạ Mộng Ngư làm.

Xong bữa trưa, Từ Tử Sung nhìn bó hoa trên bàn, định nhờ nhân viên phục vụ gọi đầu bếp ra để anh tự mình cảm ơn người đã làm ra món ăn tuyệt vời như thế này.

Nhưng người phục vụ còn chưa kịp đi thì cánh cửa bếp đã mở ra, một cô gái mặc bộ đồng phục bếp Trung Quốc hùng hổ xông ra, kéo cái mũ trắng xuống, lao về phía một bàn ăn, bắt đầu tranh cãi với một vị khách cực kỳ cao lớn.

Đó là một người đàn ông thoạt nhìn có vẻ rất khó tính, ông ta nói trong đồ ăn có tóc.

Hạ Mộng Ngư chỉ vào đầu mình, cô nói mình là người châu Á, tóc đen, sao có thể để rơi một sợi tóc vàng vào được.

Rõ ràng cô rất nhỏ bé, đối phương thì cao lớn, vậy mà khí thế của cô không thua kém người ta một chút nào.

Gã đàn ông kia thấy không nói lại được Hạ Mộng Ngư thì định đánh người. Tuy rằng khách hàng không đúng, nhưng nhà hàng kinh doanh ngành dịch vụ, không thể đánh khách được, thế nên mọi người chỉ có thể ra can ngăn. Trong lúc giằng co, Hạ Mộng Ngư bị thương một chút.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, gã đàn ông kia vẫn không chịu trả tiền, hùng hổ rời khỏi nhà hàng. Còn Hạ Mộng Ngư được mọi người đỡ vào bếp, vẻ mặt vẫn vô cùng ấm ức.

Từ Tử Sung ném tiền lại, sau đó đi theo gã đàn ông ra ngoài.

…

Hạ Mộng Ngư rất có ấn tượng với gã đàn ông đó, vóc dáng cao lớn, lúc đứng lên trông sừng sững như núi, khi ấy cô bị đẩy một cái, chân còn tím bầm.

Sau đó, một anh chàng phục vụ vào nói có một khách nam ăn món của cô xong muốn cảm ơn, nhưng không hiểu sao chẳng thấy đâu nữa, chỉ để lại một bó hoa ở trên bàn.

Đó là một bó hồng đỏ.

Từ trước đến nay, Hạ Mộng Ngư không thích mấy loại hoa thanh mát như bách hợp hay cúc họa mi, cô chỉ yêu hồng đỏ, càng đỏ càng thích.

Tâm trạng vốn không tốt của Hạ Mộng Ngư được chữa lành ngay trong tích tắc.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ, người tặng hoa lại là Từ Tử Sung.

“Tại sao anh không xuất hiện?”, Hạ Mộng Ngư lo lắng hỏi: “Tên khốn kia đánh anh bị thương à?”

“Sao có thể chứ.”

Hạ Mộng Ngư câm nín, cũng phải, anh là Từ Tử Sung, một con gấu cũng chưa chắc đã làm anh bị thương được.

“Thế sao anh không đến tìm em?”

https://thuviensach.vn

“Tại vì suýt chút nữa anh đánh chết gã đó.”

…

Nếu không phải mấy viên cảnh sát vây lấy Từ Tử Sung thì chắc anh đã thật sự giết chết gã đàn ông đó rồi.

Tuy rằng chuyện này được bạn bè của anh giải quyết, không gây ảnh hưởng lớn đến cuộc sống của anh, nhưng Từ Tử Sung cứ nghĩ mà thấy sợ.

Không phải sợ vì anh suýt giết người, mà là sợ chính con người anh vào khoảnh khắc đó.

Bởi vì Từ Tử Sung phát hiện ra, bản thân mình rất thích cảm giác ấy.

Anh thích bị máu tươi vẩy đầy trên mặt, thích đối phương bị anh nghiền nát tôn nghiêm mà phải quỳ gối xin tha, thích cái cảm giác được nắm trong tay sinh mệnh của người khác. Anh hận không thể cứ thể đập vụn xương cốt của tên đó, muốn nhìn thấy máu thịt của hắn tung tóe khắp nơi.

Lúc tên kia xin tha, Từ Tử Sung hoàn toàn không dao động. Máu tươi trên mặt không thể lay chuyển anh, tiếng khóc bi thảm chỉ làm anh càng thêm hưng phấn, nỗi thống khổ không thể khiến anh rủ chút lòng xót thương. Anh không hề động chút lòng trắc ẩn, mặc dù người đó không đáng tội chết.

Trong đầu Từ Tử Sung chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là phải làm thế nào để giết hắn ta một cách tàn nhẫn hơn, làm thế nào để hắn càng thêm sợ hãi, thậm chí, lúc tra tấn hắn, anh còn cảm nhận được sự hưng phấn đã lâu không có, như thể được quay lại phút giây trên quyền đài.

Ở đó không có quy tắc, không có trọng tài, không nơi trốn thoát, chỉ có thể dựa vào nắm đấm và phương thức tàn khốc nhất để giành lấy thắng

https://thuviensach.vn

lợi.

Hoặc là thắng, hoặc là chết.

Từ Tử Sung vẫn luôn cho rằng anh chán ghét tất cả, nhưng lúc đó anh lại phát hiện ra, mình vô cùng hoài niệm ngày tháng cũ.

…

Cảnh sát Pháp nhắm họng súng vào một người đàn ông Trung Quốc, nhưng không ai dám bóp cò, vì cả người anh ta tản ra một cảm giác khiến người ta rét lạnh.

Như Tử thần, như ma quỷ, như con thú hoang dữ dằn nhất chốn rừng sâu.

Anh sắc lạnh như một gã thợ săn, mà người khác thì như con mồi chỉ biết chờ anh đến giết.

Từ Tử Sung giơ hai tay lên, gương mặt và chiếc áo sơ mi trắng đều đẫm máu của gã đàn ông Pháp đang nằm dưới đất.

Những vệt máu giờ đây lại như những hoa văn kinh dị, khiến nụ cười nhạt trên mặt Từ Tử Sung càng thêm vẻ tà ác, lạnh lùng.

Một lúc lâu mà vẫn không có người dám tiến lên, tất cả đều bị biểu cảm trên mặt người đàn ông này khiến cho run sợ. Cho đến khi Từ Tử Sung hờ hững giơ tay ra phía họ thì mới có một viên cảnh sát dám còng lấy tay anh.

Ngồi trên xe cảnh sát, Từ Tử Sung ngoái lại nhìn gã đàn ông đang nằm thoi thóp. Rốt cuộc, anh cũng hiểu vì sao trước lúc anh rời khỏi nước Mĩ, ông chủ kia lại nói với anh câu đó.

https://thuviensach.vn

“Cậu phải biết rằng, người như chúng ta không thể sống cuộc sống bình thường.”

…

Hiện giờ, Từ Tử Sung đã rời khỏi thế giới ngầm kia, đã bước dưới ánh sáng mặt trời, đi vào thế giới của những người bình thường, nhưng anh lại phát hiện ra, nội tâm của anh đã trở nên vặn vẹo đến mất kiểm soát rồi.

Bất kể anh trở thành một người lịch thiệp, vận âu phục, đeo đồng hồ IWC, nhưng tính bạo lực, khát vọng điên cuồng, tính hiếu chiến và tàn khốc thì vẫn luôn tồn tại, chưa từng biến mất.

Thế nên, ngày hôm sau, khi Từ Tử Sung được bạn đưa ra khỏi sở cảnh sát, anh quyết định đến nhìn Hạ Mộng Ngư một lần cuối cùng.

Hình như Hạ Mộng Ngư vừa đi mua đồ xong, chiếc xe ba bánh chất đầy rau củ quả tươi ngon, cô dừng lại trước một quán đầu chợ mua một phần bánh crepe. Hạ Mộng Ngư tựa vào xe, ngẩng đầu đón ánh mặt trời, há miệng cắn một miếng thật to, miệng bị nhét đến căng phồng, sau đó thỏa mãn nheo mắt lại rồi nở một nụ cười.

Nụ cười ấy như một vầng sáng, lại như một gai.

Từ Tử Sung xoay người đi lẫn vào đám đông, không quay đầu lại.

…

Hạ Mộng Ngư nghe xong câu chuyện của Từ Tử Sung thì trầm mặc một hồi lâu.

Lúc trước cô đã nghĩ đến rất nhiều nguyên nhân khiến Từ Tử Sung không đến tìm cô, ví dụ như anh bị tai nạn, bị một tổ chức hắc ám khống chế, bị bệnh nan y không muốn đến làm phiền cô… Nhưng cô tuyệt đối

https://thuviensach.vn

không ngờ rốt cuộc lại là vì một nguyên nhân khiến người ta không thể nào trách anh nổi.

Nguyên nhân này chỉ khiến Hạ Mộng Ngư hận không thể đấm Từ Tử Sung một cái, lại hận không thể ôm anh thật chặt và hôn anh nồng nàn.

Hạ Mộng Ngư vẫn chọn vế sau, cô ôm chầm lấy Từ Tử Sung.

“Cái đồ ngốc này.”, Hạ Mộng Ngư nghẹn ngào nói.

“Em thấy anh có nhiều vệ sĩ như thế, còn tưởng là anh có kẻ thù nên mới không đến tìm em… Không ngờ lại là nguyên nhân này, anh đúng là muốn làm em tức chết mà.”

Từ Tử Sung ngập ngừng một lát rồi nói: “Vệ sĩ của anh không phải để bảo vệ anh, là để bảo vệ người khác.”

Hạ Mộng Ngư không còn lời gì để nói, có điều, nghĩ như vậy thì cô chợt hiểu ra vì sao ngày hôm nay đám vệ sĩ đó lại phản ứng nhanh như vậy.

Có lẽ đây không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện như thế này.

Đây là lần đầu tiên cô nghe nói có người thuê vệ sĩ để bảo vệ người khác.

“Anh sợ không khống chế được cảm xúc rồi sẽ làm người khác bị thương à?”

“Ừ.”

“Nếu không gặp lại em, chẳng lẽ anh định cả đời này không tìm em?”

“Ừ.”

“Nhìn trộm một cái cũng không sao?”

https://thuviensach.vn

“Ừ.”

Bởi vì Từ Tử Sung biết, nếu anh lại nhìn thấy Hạ Mộng Ngư, anh nhất định sẽ đi về phía cô. Vì cô là khát vọng anh chôn giấu ở nơi sâu nhất trong linh hồn. Chỉ có Hạ Mộng Ngư, chỉ khi nhìn thấy cô, anh sẽ tước vũ khí đầu hàng.

Cả đời này, lựa chọn khó khăn nhất của anh, chính là khoảnh khắc xoay người bỏ đi đó…

Khi còn nhỏ, Hạ Mộng Ngư luôn hỏi Từ Tử Sung có tin vào số mệnh hay không, anh vẫn nói không tin. Nhưng sau này trưởng thành, anh mới hiểu, tuổi trẻ quá ngông cuồng, không biết số mệnh có sức mạnh đến đâu, thế nên mới có thể buông câu nhân định thắng thiên.

Số mệnh mạnh đến nỗi khiến con người ta không thể nào xoay chuyển nổi, bạn có thể không phục, nhưng vĩnh viễn không thể thay đổi.

Số mệnh như rất quỷ quyệt, bạn càng muốn đối chọi thì lại càng đầu rơi máu chảy, bởi nó sẽ khiến bạn và người bạn yêu cùng chằng chịt vết thương.

Thế nên, lần đầu tiên trong đời, Từ Tử Sung quyết định giao phó hết thảy cho số mệnh.

Một ngày kia, giữa khu chợ Marché des Enfants Rouges ở thủ đô Paris, Từ Tử Sung xoay người rời đi, quyết định buông tay để Hạ Mộng Ngư tự do, để cô cả đời sống vui vẻ, bình an.

Với cô mà nói, sự tồn tại của anh như một cái gông, thậm chí là một cơn ác mộng cả đời khó thoát.

Anh không biết, từ khi nào mà mình lại không thể khống chế được bản thân như vậy.

https://thuviensach.vn

Cô là ánh mặt trời rạng rỡ, còn anh là bóng đêm tăm tối mịt mùng.

Từ Tử Sung chỉ hy vọng Hạ Mộng Ngư có thể sống một cuộc sống tự do tự tại, không có bóng ma, không phải vật lộn với u tối.

Khi còn nhỏ, Từ Tử Sung luôn cảm thấy yêu là phải chiếm hữu. Khi đó, anh không hiểu "đại ái vô cương" mà Hạ Mộng Ngư nói là thứ gì. Anh chỉ biết, yêu một người là phải ở bên cô ấy, là tương lai của mình cũng có cô ấy. Nhưng giờ phút này, anh mới hiểu được chân lý tình yêu mà Hạ Mộng Ngư nói khi đó.

Có lẽ con gái luôn trưởng thành sớm hơn con trai. Có những đạo lý mà thật lâu sau này con trai mới hiểu được.

Giờ thì anh đã hiểu.

Anh chỉ hi vọng Hạ Mộng Ngư có được cuộc sống thuần khiết không chút bận tâm. Anh hi vọng Hạ Mộng Ngư được hạnh phúc, mặc dù hạnh phúc ấy không có anh, anh cũng không bận lòng.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 88

“Anh có từng nghe truyện cổ tích không?”, Hạ Mộng Ngư đột ngột hỏi.

Từ Tử Sung đã sớm quen với kiểu tư duy nhảy cóc của Hạ Mộng Ngư thế nên chẳng lạ gì với việc thay đổi đề tài đột ngột của cô.

“Không.”, Từ Tử Sung dứt khoát trả lời, không cần phải suy nghĩ.

Truyện cổ tích, bài hát ru, thậm chí được mẹ ôm hôn, những chuyện đó chưa từng tồn tại trong những ngày thơ ấu của Từ Tử Sung. Bố độc đoán dữ dằn, mẹ lạnh nhạt thờ ơ, đó là tất cả những gì anh nhớ về gia đình mình. Thế nên sau khi mẹ đổ bệnh, với bà, anh chỉ còn trách nhiệm, rất khó để có được thứ tình cảm mẹ con thân thiết.

Hạ Mộng Ngư nghẹn lời, cô lại hỏi: “Thế có từng đọc không?”

“Sao?”, Từ Tử Sung nhướng mày hỏi: “Truyện nào?”

“Thôi, cái này không quan trọng, sau này lúc em kể chuyện cho con nghe, anh ngồi cạnh nghe cùng là được rồi.”

Từ Tử Sung sửng sốt, anh nghiêng đầu cười với cô, “Em nghĩ xa xôi quá nhỉ.”

“Đúng đấy, từ hồi cấp Ba là em đã bắt đầu suy nghĩ về cuộc sống sau này của bọn mình rồi, tổ chức lễ cưới ở đâu này, sinh mấy đứa con này,

https://thuviensach.vn

sáng dậy em làm cơm cho anh mang đi làm, tối về cả nhà mình cùng ăn một bữa đầm ấm…”

Rõ ràng Hạ Mộng Ngư miêu tả một cách rất bâng quơ, nhưng lại khiến Từ Tử Sung phải suy nghĩ. Nếu không lãng phí năm năm đó, nếu không có nhiều chuyện ngoài ý muốn đến thế, thì liệu có phải đến giờ họ đã được sống cuộc sống như những cặp vợ chồng bình thường khác hay không?

“Trời ơi, anh đừng có dùng ánh mắt buồn bã đấy nhìn em!”, Hạ Mộng Ngư giơ tay che mắt Từ Tử Sung lại, “Anh mà còn nhìn em như thế là em khóc đấy.”

Hạ Mộng Ngư thật sự hối hận, trước đây cô chỉ nghĩ Từ Tử Sung là một người giấu nhiều tâm sự, nhưng cô lại không phát hiện ra, đằng sau vẻ bạo lực dữ dằn, anh lại đa sầu đa cảm đến thế.

Cứ như sao Hỏa gặp sao Hải Vương vậy…

Sớm biết thì tốt rồi.

Sớm biết anh là người như thế, cô sẽ yêu anh nhiều hơn một chút, quan tâm anh nhiều hơn một chút.

Nghĩ đến đây, Hạ Mộng Ngư lại thấy áy náy.

Hạ Mộng Ngư lấy tay che kín đối mắt Từ Tử Sung rồi nói tiếp: “Trong lòng anh, hắn đây sẽ là truyệnNgười kéo Edward, còn trong lòng em thì là truyệnNgười đẹp và Quái vật.”

Từ Tử Sung cảm thấy anh không thể ôm cô, ôm cô sẽ gây tổn thương cho cô, thế nên chỉ nghĩ đến việc từ bỏ.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hạ Mộng Ngư lại cảm thấy đây là một câu chuyện về sự cứu rỗi.

Từ Tử Sung không nói gì, để yên cho Hạ Mộng Ngư che mắt mình.

“Thật ra, lúc nghe thấy anh bảo anh lựa chọn rời đi, em hơi tức giận đấy… Không, là cực kỳ giận luôn, tại vì em cảm thấy anh không tin em. Em thấy em không có yếu ớt đến mức không chấp nhận được một mặt đen tối kia. Nếu anh vì nguyên nhân này mà rời bỏ em, vậy thì sau này sẽ còn bao nhiêu lý do khác khiến anh xa em nữa? Có phải cứ gặp một vấn đề anh không thể giải quyết, hễ anh cảm thấy anh sẽ làm tổn thương em, là mình lại chia tay một lần?”

“Anh không có ý này…”

“Anh đừng nói vội!”, Hạ Mộng Ngư chặn lời Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung chỉ có thể ngậm miệng ngay lập tức.

Cũng chỉ có Hạ Mộng Ngư mới dám lớn tiếng nói chuyện với anh như vậy, mà còn khiến anh cun cút nghe lời, bảo im là im.

Hạ Mộng Ngư nói tiếp: “Em vốn rất giận, nhưng vừa rồi em nghĩ lại, đứng ở góc độ của anh để cân nhắc thì em lại không giận nữa. Bởi vì em hiểu là, thật ra anh không bỏ đi vì không tin em, mà là vì không tin chính anh. Từ Tử Sung, con người anh không phải là quá tự ti rồi hay sao?… Không phải, nên nói là trọng trách của thần tượng quá nặng nề đi!… Từ Tử Sung, sâu trong lòng anh, anh không tin em sẽ yêu con người chân thật của anh, thế nên cứ một hai phải thật hoàn mĩ, đến lúc đấy mới dám tới trước mặt em. Em không biết là anh quá coi trọng em, hay là quá xem thường bản thân mình nữa. Nói đơn giản một chút, chính là màu mè!”

Trên đời này, có lẽ cũng chỉ có Hạ Mộng Ngư mới dám nói Từ Tử Sung như thế.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung không biết phải làm sao, vừa rồi Hạ Mộng Ngư bảo anh đừng nói, thế nên anh cũng không dám mở miệng.

Thật ra, vừa rồi Hạ Mộng Ngư mới hoàn toàn ý thức được rằng, Từ Tử Sung cũng không phải là một người hoàn hảo. Trước đây, cho dù cô từng có cảm giác, nhưng vẫn bị vẻ bề ngoài đẹp đẽ của anh mê hoặc, cô luôn cảm thấy không gì có thể đánh bại Từ Tử Sung, rằng anh có thể bảo vệ cô bất cứ lúc nào, rằng không khi nào anh trở nên yếu đuối. Hiện tại thì cô đã hiểu, con người chân thật của Từ Tử Sung giống hệt như hình xăm trên cánh tay anh, là một Pan nhút nhát, tự ti, có gan đối chọi với quái vật, nhưng lại xấu hổ trước người con gái mình yêu.

Nhưng điều này không khiến Hạ Mộng Ngư bớt yêu anh, cô thích Từ Tử Sung có nhược điểm, vì phải có chút nhược điểm mới trở nên đáng yêu.

Một người không có một nỗi sợ nào, thì cũng không có tình yêu.

Nắm đấm của Từ Tử Sung có thể bảo vệ cho cô khỏi bị thương, có thể đánh bại đối thủ mạnh nhất, có thể vật lộn với con sói đang đói khát. Nhưng nội tâm anh lại có khuyết điểm, không kiên cường, không tự tin, không dũng cảm. Không sao, phần yếu đuối đó, để cô bảo vệ là được rồi.

“Từ Tử Sung, anh phải nhớ kỹ, em yêu anh, yêu luôn cả khuyết điểm, cả mặt tối của anh. Có vấn đề gì thì khắc phục, có bệnh thì chữa. Chia cách rất dễ dàng, ở bên nhau mới khó. Anh cho rằng những đôi khác đều không có vấn đề gì sao? Chỉ cần còn sống là sẽ xảy ra đủ loại chuyện. Em không sợ điều đó, điều duy nhất em sợ là anh sẽ từ bỏ. Em không cần một người hoàn hảo, em cần một người chân thật… Thế nên, trước mặt em, anh chỉ cần là chính anh là được rồi.”

Từ Tử Sung vẫn không nói gì. Hạ Mộng Ngư bực bội nói: “Em thổ lộ với anh cả buổi, ít ra thì anh cũng phải có một tí phản ứng chứ, anh muốn em tức chết có phải không?”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói: “Chẳng phải vừa nãy em không cho anh nói đấy sao?”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, sao Từ Tử Sung lại nghe lời thế cơ chứ!

Cô lẩm bẩm: “Giờ anh nói được rồi.”

“Anh có thể cầm tay em xuống trước được không?”

“Được.”

Từ Tử Sung cầm bàn tay đang che mắt mình của Hạ Mộng Ngư xuống, khẽ đưa lên môi hôn. Ánh mắt anh không còn vẻ đau thương nữa, mà là vẻ dịu dàng nhưng lại rất nóng bỏng.

“Người đẹp và quái vật sao? Hả?”, Từ Tử Sung nhếch môi cười.

“Em là người đẹp!”, Hạ Mộng Ngư nói một cách rất hợp tình hợp lý.

“Anh là quái vật sao?”

“Đúng.”, Hạ Mộng Ngư đáp không chút do dự, “Nhưng vẫn là con quái vật đứng đầu chuỗi thức ăn, vô cùng gợi cảm!”

Từ Tử Sung lại cười, Hạ Mộng Ngư luôn biết cách đổi đề tài một cách rất uyển chuyển.

“Từ Tử Sung.”, Hạ Mộng Ngư bỗng trở nên nghiêm túc.

“Ừ?”, trên mặt Từ Tử Sung vẫn là ý cười nhàn nhạt.

“Anh nhớ cho rõ, bất kể anh cần bao nhiêu tình cảm, em đều sẽ cho anh… Nếu trong lòng anh có một lỗ thủng, không sao, em sẽ vá lại cho. Chỉ cần em còn sống, em sẽ không ngừng yêu anh. Kể cả anh có biến thành

https://thuviensach.vn

một con thú hoang, bị nhốt trong một nơi bụi gai bao phủ, thì em cũng đồng ý sống trong lâu đài cùng anh.”

Ánh mắt Từ Tử Sung tối đi, anh nhìn về phía trước, nhẹ giọng hỏi: “Nếu lâu đài của anh cách xa thế giới loài người thì sao?… Nếu ở cùng anh, em phải từ bỏ thế giới tươi đẹp ngoài kia thì sao?”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, cô nắm lấy tay Từ Tử Sung rồi hỏi: “Thế giới ngoài kia tươi đẹp sao?… Thiên nhiên đúng là rất đẹp, còn xã hội loài người thì đẹp cái gì chứ? Hồi cấp Ba anh không giỏi Sử mà, tuy sách Sử có hơi văn hoa một tẹo, nhưng những chi tiết quan trọng thì vẫn phản ánh đúng. Nhìn tổng quát lịch sử loài người sẽ thấy, thế giới này chính là một cái lò sát sinh khổng lồ, chỉ có chiến tranh, nạn đói, dịch bệnh. Như thế thì có gì mà tốt đẹp?”

Từ Tử Sung vốn đang mang tâm trạng nặng nề, nhưng bị lời nói của Hạ Mộng Ngư chọc cười trong tích tắc.

Không thể không nói, tuy rằng lời Hạ Mộng Ngư nói nghe ra thật buồn cười nhưng lại rất có lý.

Hạ Mộng Ngư lừ mắt khinh khỉnh, “Thứ tốt đẹp không phải là thế giới, mà là em đấy, được chưa? Thế nên anh vừa nhìn thấy em là liền cảm thấy thế giới tốt đẹp, trên thực tế, chỉ cần là nơi có em thì đều tốt đẹp, bởi vì em đẹp, bởi vì em là nàng tiên nữ đáng yêu nhu mì nhất thế gian!”

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng không nhịn nổi màn chọc cười của Hạ Mộng Ngư, anh lắc đầu, cô đúng là bảo bối của anh mà.

“Lời em nói có vấn đề gì sao?”, Hạ Mộng Ngư hỏi với vẻ rất mất hứng, “Anh lắc đầu cái gì?”

“Không có gì.”, Từ Tử Sung vội vàng đáp.

https://thuviensach.vn

“Thế anh có cảm thấy em là nàng tiên đáng yêu nhu mì nhất không?

“Có.”

Hạ Mộng Ngư lại vui trở lại, cô giơ tay về phía Từ Tử Sung, “Thế thì nàng tiên nữ của anh muốn được ôm ấp hôn hít này.”

Nhìn nụ cười rạng ngời của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung ôm chầm lấy cô, ôm rất chặt.

“Có đôi lúc, anh cảm thấy mình không xứng đáng để có được em.”

Hạ Mộng Ngư vỗ vai Từ Tử Sung, “Xứng hay không xứng thì cũng đã là của anh rồi, đừng có nghĩ mấy chuyện vô dụng đấy, tranh thủ mà vui đi.”

Từ Tử Sung lại không nhịn cười nổi. Hạ Mộng Ngư có một thứ ma lực khiến anh có thể vui vẻ, làm cho lý trí luôn căng cứng của anh có cảm giác muốn chìm đắm trong đó.

“Được.”

Anh cứ thầm vui như vậy, làm một người được số mệnh ưu ái.

Hạ Mộng Ngư cảm nhận được Từ Tử Sung đã thả lỏng, cô nhẹ nhàng vỗ vai anh.

Hết cách, bao nhiêu năm qua đi, anh vẫn là “Từ ỏn ẻn” của cô…

“Hạ Mộng Ngư.”

Bỗng Từ Tử Sung gọi tên cô một cách rất nghiêm túc.

Hạ Mộng Ngư nhíu mày, cô cảm thấy, Từ Tử Sung đột nhiên gọi tên cô thế này thì chắc chắn là có vấn đề.

Ông tướng này lại có chuyện gì không vui sao?

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung gọi Hạ Mộng Ngư một tiếng rồi lại im lặng.

“Sao vậy? Nói đi chứ.”, Hạ Mộng Ngư sốt ruột hỏi.

“Hạ Mộng Ngư.”

“Gì?”

“Mình kết hôn đi.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Hạ Mộng Ngư cứng đờ người.

“Hả?”

Cô cần phải xác định mình có nghe nhầm hay không. Không phải là vui quá nên lỗ tai xuất hiện ảo giác đấy chứ?

“Anh nói lại lần nữa xem!”

“Mình kết hôn đi.”

Giọng điệu của Từ Tử Sung hoàn toàn nghiêm túc, không hề có ý trêu đùa.

Hạ Mộng Ngư ngây ngốc.

Thế này không phải là quá hấp tấp hay sao? Cô bấm tay tính toán, họ mới trùng phùng được chưa đầy hai ngày thì phải. Thế mà đã lăn lộn trên giường rồi! Xa cách mười năm, còn bao nhiêu điều chưa nói hết, vậy mà anh đã cầu hôn cô?

Hình như tiến triển hơi nhanh rồi nhỉ?

“Ơ…”

“Kết hôn với anh.”, Từ Tử Sung lặp lại một lần nữa: “Lấy anh nhé?”

https://thuviensach.vn

Đầu óc Hạ Mộng Ngư lúc này hoàn toàn mơ hồ, cô chỉ dựa vào bản năng để trả lời: “À… Được…”

Lần này đến lượt Từ Tử Sung ngây người. Có lẽ anh không ngờ Hạ Mộng Ngư lại chấp nhận lời cầu hôn của anh một cách dễ dàng như vậy.

Từ Tử Sung buông Hạ Mộng Ngư ra, nắm hai vai cô, nhìn cô chăm chú bằng ánh mắt đầy vẻ kích động.

“Thật sao?”, giọng Từ Tử Sung còn thoáng run rẩy.

Hạ Mộng Ngư thì vẫn ngây ngẩn.

“Anh có thể cưới được em sao?”, Từ Tử Sung cứ xác nhận đi xác nhận lại: “Em muốn lấy anh, muốn làm vợ anh thật ư?”

Dường như Hạ Mộng Ngư vừa mới định thần lại được, rốt cuộc cô cũng ý thức được mình đang trải qua chuyện gì.

Vừa rồi, Từ Tử Sung cầu hôn cô, và cô cũng nhận lời rồi.

Thế nên, cô thật sự chuẩn bị cưới Từ Tử Sung.

Kết hôn, bước vào một giai đoạn mới của cuộc đời.

Trời ơi, Từ Tử Sung thật sự cầu hôn cô rồi!

Sau khi ý thức được điều này, Hạ Mộng Ngư bỗng nheo mắt, nở một nụ cười.

“Đúng! Em muốn cưới anh!… Đồng ý, đồng ý, đồng ý!”

Hạ Mộng Ngư như một đứa trẻ, vừa cười thật tươi vừa gật đầu thật mạnh.

Từ Tử Sung cũng bị dáng vẻ của Hạ Mộng Ngư chọc cười.

https://thuviensach.vn

Hai người nhìn nhau, một người cười đến dịu dàng, một người cười đến rạng rỡ. Họ giống như hai kẻ ngốc nghếch nhất thế gian, ngoài niềm vui sướng ra thì không thể cảm nhận được bất kỳ điều gì khác.

…

“Mai em xin nghỉ có được không?”, Từ Tử Sung bỗng nói, “Anh muốn đưa em sang Mĩ một chuyến.”

Hạ Mộng Ngư sờ cổ, chắc là với thương tích hiện giờ thì xin nghỉ được. Cho lão Golden xem kết quả khám của mình, hẳn là lão sẽ mở lòng từ bi. Tuy lão Golden là một tên ma quỷ trong bếp, nhưng ngoài đời thường thì vẫn khá biết lý lẽ.

Hạ Mộng Ngư gật đầu rồi nói: “Chắc là không thành vấn đề.”

“Một tuần được chứ?”

Lòng tham không đáy, Hạ Mộng Ngư nhăn mặt, cô bấm tay tính toán: “Một tuần thì không được, quá lâu. Gộp ngày nghỉ thì nhiều lắm là bốn ngày thôi, sau mấy ngày nghỉ này là liền một tháng em không có ngày nghỉ đấy.”

Từ Tử Sung không biết phải làm sao, anh có rất nhiều chuyện muốn làm cùng Hạ Mộng Ngư, nhưng lại chỉ có bốn ngày.

Hạ Mộng Ngư chăm chỉ làm việc, thật ra Từ Tử Sung cũng yêu điểm này ở cô. Nhưng có đôi lúc anh mong Hạ Mộng Ngư có thể giảm bớt nhiệt huyết đi một chút, có thể giống những cô gái khác, ngày ngày dính lấy anh, ồn ào bên tai anh, quấn quýt lấy anh không rời. Nhưng nhìn cái dáng vẻ này của Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung biết là cảnh tượng đó chỉ có thể tồn tại trong tưởng tượng của anh.

https://thuviensach.vn

“Thế thì bốn ngày vậy. Giờ mình về thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát sang Mĩ.”

“Sang đấy cưới à?”

“Không.”, Từ Tử Sung dứt khoát đáp, “Cưới sao có thể hấp tấp thế được, mình sang lấy nhẫn đính hôn trước đã.”

Hạ Mộng Ngư nghiền ngẫm lời Từ Tử Sung nói rồi nghi hoặc hỏi: “Không phải mình mới gặp lại nhau sao, thế nào mà anh đã chuẩn bị xong nhẫn đính hôn rồi?”

Từ Tử Sung hạ cửa kính xe xuống, gật đầu với một anh chàng vệ sĩ đang ngó nghiêng thăm dò, sau đó bâng quơ nói với Hạ Mộng Ngư: “Từ trước đến nay, anh đều chuẩn bị đầy đủ cho mọi tình huống.”

“Thế nên anh đã chuẩn bị nhẫn đính hôn từ lâu rồi, dù anh đã định cả đời không tìm em?”

“Đúng.”

Hạ Mộng Ngư không còn lời gì để nói. Cô cảm thấy mình lại mới hiểu thêm về con người này một chút.

…

Tuy chỉ đi có bốn ngày, nhưng Hạ Mộng Ngư vẫn sắp xếp đồ đạc vào cả một cái va li to đùng. Hết cách, cô là người có thể thay ba bộ quần áo một ngày, đi đến đâu là phải ăn mặc phù hợp với chỗ đó.

Lúc Từ Tử Sung đến tìm, Hạ Mộng Ngư vẫn đang chui trong phòng nhét đồ vào va li. Nhìn cô hí húi gấp quần áo, Từ Tử Sung liền tóm lấy tay cô: “Mang những cái này đi làm gì, chọn vài bộ đồ lót là được, quần áo khác để sang đấy rồi mua.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung, không biết nên văng tục thế nào mới ổn.

“Hội có tiền bọn anh đều thế à?”, Hạ Mộng Ngư khinh khỉnh nói: “Tiền ấy à, lúc nên tiêu là phải tiêu, lúc không cần thiết phải tiêu thì cũng đừng nên phô trương lãng phí.”

Hạ Mộng Ngư tiếp tục chọn quần áo.

Từ Tử Sung lại ngăn cô, “Không phải là phô trương, là vì anh muốn mua cho em… Lúc anh thắng trận đầu tiên, bọn họ cứ bảo anh ra ngoài tiêu xài cho thoải mái đi, nhưng lúc đấy anh lại chẳng muốn làm gì cả. Anh cứ nghĩ, nếu em ở cạnh anh thì tốt rồi, anh có thể đưa em đi mua đồ, mua những thứ mà con gái thích, mua những thứ tốt nhất, để tất cả mọi người phải hâm mộ em thì thôi. Anh chỉ muốn làm một việc này thôi, nhưng mà đợi bao nhiêu năm vẫn chưa làm được.”

Trước đây Hạ Mộng Ngư không cảm thấy, nhưng giờ mới phát hiện ra, Từ Tử Sung cũng quá là bị bệnh sĩ của đàn ông đi. Nghe anh nói bằng cái giọng đáng thương như vậy, cô liền mềm lòng, vậy nên đành bỏ hết đống quần áo vừa gấp vào tủ.

“Được, thế thì anh dẫn em đi dạo phố nhé? Em sẽ giống như đám nữ chính trong phim thần tượng, cái này, cái này không cần, còn lại đều đóng gói hết. Có được không?”

“Được.”, Từ Tử Sung hài lòng nói.

Hạ Mộng Ngư bất đắc dĩ cười. Người ta muốn làm một tên hôn quân, cô không thể không phối hợp với diễn xuất của anh, đành làm một ả gian phi vậy.

Từ Tử Sung gật đầu với vệ sĩ, sau đó dắt Hạ Mộng Ngư ra ngoài. Tuy vẫn là dáng vẻ lạnh lùng như trước, nhưng bước chân thoăn thoắt lại làm

https://thuviensach.vn

bại lộ nội tâm điên cuồng và kích động của anh.

Hạ Mộng Ngư đi phía sau anh mà không nhịn được cười.

Hiện giờ, Từ Tử Sung chẳng khác nào một cậu bé to xác cả.

Thấy hai người rời đi, đám vệ sĩ cũng vội vàng đóng va li của Hạ Mộng Ngư lại rồi xách ra ngoài.

…

Đến sân bay, visa mới làm với tốc độ chóng mặt cũng được đưa tới kịp lúc, một lần nữa khiến Hạ Mộng Ngư cảm nhận được sự đáng sợ của giới tư sản. Hồi trước cô đi Mĩ, vì là một đứa con gái độc thân không nghề nghiệp, thế nên khổ lắm mới làm được visa, như thể bên ấy sợ cô sẽ nối nghiệp các chị em sang đó lấy thân xác làm cần câu cơm không bằng. Đâu có giống bây giờ, vài tiếng là xong.

Vừa lên máy bay đã có phục vụ mang điểm tâm và champagne cho hai người. Tuy Hạ Mộng Ngư cũng coi là có chút của, nhưng thật sự là không mua nổi máy bay riêng, thế nên đây là lần đầu tiên trong đời cô được hưởng thụ đãi ngộ như thế này.

Bình thường cảm thấy thời gian đi lại quá vất vả, mỗi lần đến một nơi mới là y rằng sẽ mệt lử đử. Giờ được ngồi trên chiếc chuyên cơ thế này mới thấy, đi đường xa cũng không hề mệt mỏi, chỉ cần có tiền, làm gì cũng không mệt!

Thế nên, vẫn cần phải kiếm thật nhiều tiền, khi nào về là phải lao vào làm việc ngay!

…

https://thuviensach.vn

Thời gian của chuyến bay này khá dài, thế nên Từ Tử Sung để Hạ Mộng Ngư ngủ một giấc trước.

Nói thật, ngày hôm qua không được ngủ mấy, làm việc cả một ngày, đến tối lại xảy ra chuyện đáng sợ đó, rồi lại nghe Từ Tử Sung kể chuyện trước đây, giờ phút này, Hạ Mộng Ngư cảm thấy cả người uể oải, chỉ muốn nằm vật ra ngủ. Nhưng nghĩ đến Từ Tử Sung là cô lại có chút bất an.

“Còn anh?”

Từ Tử Sung cho rằng Hạ Mộng Ngư đang sợ anh ngủ rồi sẽ có phản ứng kích động nên dịu dàng cười, “Em yên tâm, anh không ngủ, ngồi nhìn em thôi được rồi.”

“Thế sao được, anh cũng mệt mà, cùng ngủ đi.”

“Không sao, lúc ở trại huấn luyện, anh đã từng không nghỉ ngơi trong 72 tiếng, không sao hết.”

Hạ Mộng Ngư nghe thế lại thêm bực, cô nói: “Anh có thể yêu quý thân thể mình một chút hơn không? Chuyện 72 tiếng không ngủ mà anh còn không biết xấu hổ đi kể ra à. Có còn là trẻ trâu nữa đâu mà thức đêm, từng này tuổi rồi. Anh mau đi ngủ cho em nhờ.”

Từ Tử Sung lắc đầu, thái độ rất kiên quyết.

Hạ Mộng Ngư biết, Từ Tử Sung sợ ngủ rồi sẽ làm cô bị thương.

“Sáng nay lúc mới dậy, em thấy anh ngồi trên giường đọc sách…”, Hạ Mộng Ngư do dự hỏi: “Không phải là anh cả đêm không ngủ, cứ thế đọc sách đấy chứ?”

Từ Tử Sung không trả lời, nhưng nhìn vẻ mặt của anh, Hạ Mộng Ngư biết là đúng rồi.

https://thuviensach.vn

“Có phải sau này em mà ở cạnh anh là anh đều không ngủ được không?”

“Anh có thể ngủ vào lúc em đi làm.”

Hạ Mộng Ngư không biết phải làm sao, vấn đề ngủ nghỉ của Từ Tử Sung, sớm muộn gì họ cũng phải giải quyết. Cô kéo Từ Tử Sung lại, ấn anh nằm vào chỗ của mình, sau đó nằm đè lên anh, rồi lôi chăn phủ kín hai người lại.

“Cùng nhau ngủ.”, Hạ Mộng Ngư kiên quyết nói.

Từ Tử Sung bất đắc dĩ vỗ vai Hạ Mộng Ngư, “Được, anh ôm em ngủ.”

“Anh nhắm mắt vào trước, anh ngủ rồi em mới ngủ.”

Hạ Mộng Ngư vẫn không chịu từ bỏ.

Từ Tử Sung khẽ thở dài, “Anh biết em nghĩ gì, nhưng có những chuyện, không phải chỉ cần anh yêu em là có thể giải quyết được. Bọn mình cứ từ từ có được không? Anh có thể tiếp tục đến bác sĩ, từ từ xử lý vấn đề của anh. Nhưng em đừng bắt mình phải mạo hiểm.”

“Em biết, chắc chắn là vẫn phải đến bác sĩ, cũng phải xử lý vấn đề, nhưng em tin anh.”, Hạ Mộng Ngư nói: “Em tin bản năng của anh là bảo vệ em chứ không phải làm tổn thương em… Bây giờ không phải là anh ngủ rồi em mới lại gần anh, mà là anh ôm em ngủ, em nằm trong lòng anh, sao anh có thể làm em bị thương được? Em tin là anh sẽ không buông tay, bàn tay của anh là để bảo vệ em, không có thừa tay nào đi làm tổn thương người khác nữa…”

Hạ Mộng Ngư hôn lên má Từ Tử Sung, lại hôn lên trán, lên mắt, lên mũi, cằm, cuối cùng là môi anh. Cô dịu dàng nói: “Nhắm mắt lại đi, ngủ thật ngon vào.”

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng không lay chuyển được Hạ Mộng Ngư, anh nhắm mắt lại.

Hạ Mộng Ngư tiếp tục khẽ khàng hôn anh, dịu dàng nói với anh những chuyện vụn vặt, cho đến khi bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Từ Tử Sung ngủ rồi.

Đám vệ sĩ nhìn thấy cảnh này thì vô cùng kinh ngạc, quả nhiên vẫn là cô Hạ có cách.

Hạ Mộng Ngư gật đầu với họ, họ lập tức tránh đi, tự mình tìm chỗ nghỉ ngơi. Người tiếp viên cũng tắt đèn, rời khỏi cabin.

Hạ Mộng Ngư hơi cựa mình, muốn tìm một vị trí thoải mái. Bỗng nhiên, cô cảm giác người nằm bên dưới cũng động đậy theo, nhưng anh không tỉnh lại, chỉ thu gọn cánh tay, ôm chặt lấy cô theo bản năng. Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới yên lòng, cô ôm cổ Từ Tử Sung, dựa vào ngực anh và nhắm mắt lại.

Ở độ cao một vạn thước Anh*, lần đầu tiên trong mười năm qua, Từ Tử Sung có được một giấc ngủ ngon.

*Tương đương với 9140m

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Lúc Từ Tử Sung tỉnh lại, cả cabin vừa tối vừa yên tĩnh.

Trong lúc mơ hồ, Từ Tử Sung cảm giác một cơ thể nhỏ nhắn mềm mại nằm sấp trên người mình, hơi thở nhẹ nhàng khe khẽ như một con thú cưng nhỏ.

Đó là Hạ Mộng Ngư.

Nửa tỉnh nửa mê, Từ Tử Sung mơ hồ có cảm giác đánh mất mà tìm lại được, trong phút chốc, đúng là bao thứ cảm xúc lẫn lộn. Tới khi tỉnh hẳn, anh cúi đầu nhìn người đang nằm trong lòng mình.

Giữa không gian mờ tối, Hạ Mộng Ngư trông có vẻ nhỏ bé hơn, hệt như một cô bé con.

Từ Tử Sung không dám cựa quậy, anh chậm rãi giơ tay kéo lại chăn cho cô…

Trong lúc say ngủ, bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư duỗi căng chân, hơi ngọ nguậy, cô nhíu chặt mày, vẻ mặt như đang gặp ác mộng.

Từ Tử Sung khẽ vỗ vai cô, nhỏ giọng gọi tên cô, “Mộng Ngư… Bảo bối.”

Rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng mơ màng mở mắt, ánh mắt cô mơ hồ như thể vẫn đang trong cơn mê.

“Gặp ác mộng à?”

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

Hạ Mộng Ngư lật người xuống, co chân lại. Từ Tử Sung ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô rồi vỗ về cô.

“Mơ thấy cái gì vậy?”

“Mơ thấy chuyện hồi cấp Ba.”

Trong mơ, Hạ Mộng Ngư nhìn thấy những ngày tháng chuẩn bị thi Đại học. Mỗi ngày trôi qua, cô như một kẻ tù tội, không có tự do, rõ ràng sống giữa thế giới nhưng lại chẳng cảm nhận được ánh mặt trời, âm thanh vui tai, hoa cỏ thơm ngát, chẳng có chút liên quan nào đến cô. Sắc trời lúc nào cũng âm u nặng nề, đặc một màu xám xịt. Bố mẹ canh chừng cô như một tên phạm nhân, cô chẳng còn chút tự tôn nào của một con người bình thường.

“Lạ thật đấy, đây là lần đầu tiên em mơ thấy chuyện cũ.”

Bình thường Hạ Mộng Ngư không phải kiểu người thích nhớ lại quá khứ, cũng không thích chìm đắm vào những cảm xúc buồn thương, cô luôn nhìn về phía trước, không bao giờ quay đầu. Cô thở dài một hơi, rồi cất giọng khàn khàn: “Sao hôm nay lại thế nhỉ, lạ quá. Rõ ràng là đang rất vui vẻ, tự dưng lại mơ thấy chuyện không vui.”

Từ Tử Sung trầm mặc một lát rồi mới dè dặt hỏi: “Em có hận họ không?”

Trong cabin tối om, Hạ Mộng Ngư hướng mắt ra ngoài cửa sổ, mãi lâu sau vẫn không nói gì.

Một lúc sau cô mới lên tiếng. Giọng nói của cô rất khẽ, nhưng giọng điệu lại đầy nặng nề, “Lúc đấy đúng là rất hận, hận đến nỗi như thể mí mắt bị xuyên thủng, không nhìn thấy gì hết, ngoại trừ nỗi hận với họ. Trong đầu

https://thuviensach.vn

em lúc ấy chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là em phải trả thù họ, em muốn họ còn đau khổ hơn em… Sau khi em có điểm thi, họ vui lắm, em là thủ khoa mà. Nhìn họ mang điểm của em đi khoe khoang, như thể đấy là thành công của họ, em lại càng hận… Em nhân lúc tâm trạng họ đang cực tốt, dụ họ cho em sang Pháp du lịch, đang vui nên họ đồng ý luôn. Đáng tiếc, họ chẳng hiểu gì về mấy thứ giấy tờ như visa, lúc em xin visa, họ nghĩ là visa du lịch, thật ra là visa du học… Em thu thập hết những thứ cần thiết, lấy danh nghĩa đi du lịch, chỉ chờ ngày xuất phát… Ngày giấy báo trúng tuyển được gửi về là trước hôm em đi Pháp một ngày. Chắc chắn anh không thể tưởng tượng được phản ứng của bố mẹ em khi đó đâu, phấn khích lắm… Bố em hôn mê bất tỉnh, phải gọi xe cấp cứu đưa đi bệnh viện. Mẹ em thì cứ khóc, vừa khóc vừa đánh em. Em để yên cho bà ấy đánh, không phải vì em áy náy, mà vì em cực kỳ tận hưởng dáng vẻ đau khổ của bà ấy… Họ muốn em học lại, nhưng trong tay em có hộ chiếu, có vé máy bay, có tiền, họ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn em đi.”

Rõ ràng là đang kể về chuyện xả hận, rõ ràng là đã hoàn thành màn trả thù cay đắng nhất với họ, nhưng Hạ Mộng Ngư lại phát hiện ra, lúc nhớ lại đoạn hồi ức này, cô chẳng có chút vui vẻ nào cả.

“Em có hối hận không?”, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư nở nụ cười khổ, cô nói: “Có một chút, cũng không dám nghĩ lại. Giờ ngẫm lại thì thấy chẳng đáng gì cả, em muốn tự hủy hoại mình để trả thù họ, nhưng thật ra, có bao nhiêu phần trăm họ để ý đến em chứ?… Sau này em có dò hỏi tin tức của họ, một năm sau khi em đi, mẹ em cố sinh được một thằng con trai. Nói thẳng ra, tình yêu hay hận thù của em chỉ liên quan đến mình em, thật lãng phí. Thế nên bây giờ em chẳng còn hận họ nữa.”

“Tại sao?”

https://thuviensach.vn

“Vì nếu một người con gái phải hận bố mẹ mình, thì đời cô ấy rất đáng thương.”

Hai người không nói nữa, cứ lẳng lặng ôm nhau. Họ gặp lại nhau quá vội, thật sự còn nhiều điều chưa kịp nói, có lúc rất muốn kể hết những chuyện xảy ra trong mười năm qua cho nhau nghe, nhưng lại có lúc cảm thấy, cứ trầm mặc như thế này cũng tốt.

Vì mình hiểu sự trầm mặc của nhau.

“Anh có còn liên lạc với họ không?”, đột nhiên Hạ Mộng Ngư hỏi.

“Ai?”

“Hội lớp mình này, cô chủ nhiệm này… Cả người nhà của anh nữa.”

“Không.”

“Sao không?”

Từ Tử Sung im lặng một chút rồi nói: “Anh vốn không phải là người sống tình cảm. Về phần mẹ anh, anh đã ân đoạn nghĩa tuyệt rồi.”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, cô hỏi: “Bà ấy còn sống không?”

“Có lẽ còn sống, có lẽ đã chết.”

Hai người đều im lặng một lát, rồi Từ Tử Sung hỏi: “Em có cảm thấy anh tàn nhẫn không? Với một người mẹ bị chứng tăng ure máu nhiều năm mà anh lại tuyệt tình như thế, bao nhiêu năm chẳng quan tâm, năm đó, chẳng màng đến sống chết của bà ấy, cứ thế bỏ đi.”

“Chắc chắn anh có lý do của mình, trên đời này làm gì có sự tàn nhẫn nào là vô duyên vô cớ.”, Hạ Mộng Ngư ngừng một lát rồi lại khẽ hỏi: “Tử Sung, anh có muốn nói nguyên nhân cho em nghe không? Anh với mẹ…”

https://thuviensach.vn

“Giờ anh không muốn nói đến chuyện không vui đấy.”, Từ Tử Sung hôn lên tóc Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Anh không muốn nhớ lại. Hiện tại, điều quan trọng nhất đối với anh chính là cuộc sống với em.”

Ngay cả quá khứ tàn khốc ở trại huấn luyện Siberia và những ngày tháng thi đấu ở Mĩ mà Từ Tử Sung vẫn có thể thong dong kể lại, vậy mà kí ức về ngày thơ bé, về bố mẹ, anh lại muốn giữ kín chứ không chịu nói ra.

Nghĩ đến đây, Hạ Mộng Ngư liền cảm thấy tim mình như thắt lại. Cô không hận bố mẹ, vì cô cảm thấy nếu một người phải hận bố mẹ thì người ấy quá đáng thương, cô quyết tâm nghĩ thế nên không còn hận nữa. Cũng vì thế, ngẫm ra thì Từ Tử Sung của cô thật sự rất đáng thương.

Từ Tử Sung đổi đề tài, anh hỏi: “Còn em, có liên lạc với họ không?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Không muốn quay đầu lại.”

Từ Tử Sung im lặng một lát rồi thở dài, “Thế thì đừng quay đầu lại.”

…

Máy bay tới Mĩ, trong lúc hạ cánh, Hạ Mộng Ngư khoan khoái hẳn. Dường như chỉ trong nháy mắt, cô có thể quên đi những chuyện không vui vừa rồi. Cô rút di động ra, cho Từ Tử Sung xem danh sách mình đã liệt kê.

“Trong mấy ngày ở đây, mình phải thử ăn ở tất cả những nhà hàng này!”

Từ Tử Sung cười, anh khẽ xoa đầu cô rồi nói: “Được, em muốn đi đâu anh đều đưa em đi.”

https://thuviensach.vn

“Tốt!”

Hạ Mộng Ngư cực kỳ phấn khích, như thể cô chưa hề lớn lên, như những ngày tháng Tư, chốc mưa, chốc tạnh, bất kể thế nào cũng vẫn đáng yêu.

“Nhưng trước khi đi ăn, mình phải đi xem nhẫn đã.”

Suýt chút nữa Hạ Mộng Ngư quên mất, lần này họ đến đây để thử nhẫn, thế nên lập tức gật đầu như gà mổ thóc.

Giờ mới có sáu giờ sáng, phải một lúc nữa cửa hàng trang sức mới mở cửa, nhưng có lẽ vì Từ Tử Sung là khách VIP nên đã có nhân viên đứng chờ sẵn ở ngoài.

Cả cửa hàng cũng chỉ có hai người họ là khách.

Hạ Mộng Ngư không hề kinh hãi, cô thoải mái bước vào, đi dạo một vòng.

“Nhẫn anh chọn cho em đâu?”, Hạ Mộng Ngư cúi đầu nhìn vào tủ kính, cô tò mò hỏi: “Có ở trong này không?”

“Có, nó là tuyệt tác của bậc thầy ở đây, nên anh đồng ý để họ trưng bày trong tủ.”

“Anh đừng nói, để em đoán!”

Hạ Mộng Ngư hào hứng nhìn một lượt cả tủ. Căn cứ vào sự hiểu biết của cô với Từ Tử Sung, tuy anh là người đàn ông khá trầm mặc, nhưng từ nhỏ đã thích tỏ ra cool ngầu như thế thì chắc chắn nhẫn anh đặt không thể mộc mạc được.

Phải từ ba cara đổ lên.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư chăm chú tìm kim cương. Cô nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương hồng, thiết kế tinh tế, khiến người đeo cảm giác mình như nàng tiên nữ.

“Cái này đúng không?”

Từ Tử Sung lắc đầu.

Hạ Mộng Ngư tỏ vẻ thất vọng. Nhìn thấy dáng vẻ này của cô, Từ Tử Sung liền cười rồi quay sang nói với người quản lý đi theo nãy giờ: “I’ll take this one.”

Người quản lý lập tức gọi nhân viên lấy chiếc nhẫn kim cương hồng ra.

Hạ Mộng Ngư trợn mắt nhìn anh, cô hỏi: “Anh giai à, không phải em đoán là cái nào thì anh sẽ mua cái đấy chứ?”

“Ừ.”

“Anh tiết kiệm chút tiền để dưỡng già có được không?”

“Anh có tiền dưỡng già rồi. Anh thích mua cho em, chỉ cần là thứ em thích, anh sẽ mua cho em. Em quên em đã đồng ý với anh rồi à? Để anh thực hiện nguyện vọng này đi.”

Hạ Mộng Ngư không biết nói gì nữa, cô muốn mua quần áo, cùng lắm là mấy cái túi xách, chứ không nghĩ đến việc mua kim cương.

“Nhưng em không có nói là em thích.”

“Em đoán là nó nghĩa là em hi vọng là nó, đương nhiên là thích rồi.”

Hạ Mộng Ngư câm nín, suýt chút nữa quên mất trước đây Từ Tử Sung là học bá, mấy môn tự nhiên được điểm rất cao.

https://thuviensach.vn

“Thế thì em không đoán nữa.”

“Thế thì anh cứ mua thôi.”

“Em đoán!”

Hạ Mộng Ngư đành phải tiếp tục tìm nhẫn đính hôn của mình.

Đảo qua một vòng, tầm mắt cô dừng lại ở một chiếc nhẫn kim cương vàng. Chiếc nhẫn kim cương này được chạm như một chiếc vương miện nhỏ, tràn ngập cảm giác hoàng gia phương Đông.

“Cái này?”

Từ Tử Sung cười, gật đầu với người quản lý đứng đằng sau.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ đó, Hạ Mộng Ngư biết mình lại đoán sai. Cô cảm thấy thật mệt, nếu còn đoán nữa, cô sợ Từ Tử Sung sẽ phá sản mất, thế thì cô hoàn thành vai gian phi một cách xuất sắc rồi.

Hết cách, cô đành ngẩng đầu lên. Bỗng nhiên, ánh mắt cô rơi vào một quầy trưng bày cách đó không xa. Trong tủ bày một chiếc nhẫn với viên rubi rất to, vừa nãy không nhìn kĩ, Hạ Mộng Ngư còn tưởng là vòng cổ.

Hạ Mộng Ngư chợt có một dự cảm không ổn chút nào.

“Không phải là cái kia đấy chứ?”, Hạ Mộng Ngư run rẩy hỏi.

Từ Tử Sung cười rõ tươi, “Đoán đúng rồi.”

Biểu cảm của Hạ Mộng Ngư trông rất phức tạp. Gu thẩm mĩ của tên này, thật sự là không cứu nổi.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Người quản lý của tiệm trang sức cẩn thận mở quầy trưng bày, sau đó đeo đôi găng tay trắng vào rồi lấy chiếc nhẫn ra, dáng vẻ trông vừa căng thẳng vừa kích động.

Nhìn chuỗi hành động đầy trang trọng của viên quản lý, tâm trạng Hạ Mộng Ngư cực kỳ phức tạp.

Không phải chỉ là một viên đá thôi ư, vì sao lại khiến mọi người trên đời này đều phát điên vì nó, cũng đâu ăn được… Nhưng, lý trí lại nói với Hạ Mộng Ngư, đây là một màn cực lãng mạn, cô nên giống như những cô gái khác, nên cảm thấy mình được thần may mắn ghé mắt ưu ái, vì thế phải tỏ ra hưng phấn một chút.

Có điều, gu thưởng thức của Hạ Mộng Ngư lại khiến cô không vui nổi, vì cô cảm thấy chiếc nhẫn này xấu đến tệ hại. Tuy rằng viên rubi rất lớn, những viên kim cương nhỏ gắn xung quanh cũng rất lấp lánh, nhưng kết hợp với nhau lại quá là xấu. Nhẫn thì nên có hình dạng giống nhẫn, ai lại đi làm ra cái nhẫn to như viên mạt chược thế này.

“Anh mua cái nhẫn này từ khi nào đấy?”, Hạ Mộng Ngư giả vờ bâng quơ hỏi.

“Năm đầu tiên đến Mĩ.”

Chẳng trách…

https://thuviensach.vn

Có lẽ lúc đó Từ Tử Sung vừa mới có tiền, bình thường không tiếp xúc nhiều với mấy thứ này nên chỉ biết mua thứ đắt nhất. Hạ Mộng Ngư nhớ đến chuyện hồi trước Từ Tử Sung tặng cô vàng thỏi, bất chợt, cô lại thấy bình thường, việc này hẳn là nên lường trước được.

Từ Tử Sung vốn là người chân chất như vậy đấy.

Bao nhiêu lời chửi thề định bay ra khỏi miệng lại bị Hạ Mộng Ngư nuốt trở về. Tuyệt đối không thể nói, không thể phá vỡ tính tích cực từ món quà Từ Tử Sung tặng được…

Hai người muốn ở bên nhau cả đời, đôi khi không nên quá thẳng thắn.

“Wow!”, nhìn chiếc nhẫn được đưa đến trước mặt mình, Hạ Mộng Ngư liền chắp hai tay lại và nói bằng giọng rất khoa trương: “Viên ngọc to thật đấy!”

Hạ Mộng Ngư vốn định khen đẹp, sau đó sẽ tìm một chi tiết của cái nhẫn để khen, nhưng thật sự không thể khen nổi, chỉ có thể nói nó to.

“Đây là viên rubi to nhất mà em từng thấy đấy!… Xung quanh cũng nhiều kim cương này!… Anh xem, kim cương mài nét không!”

Hạ Mộng Ngư đã cố hết sức để khen cái nhẫn này rồi, dù sao mình cũng là bạn gái của người ta, làm Từ Tử Sung vui là nghĩa vụ của cô.

Khen nhẫn xong, Hạ Mộng Ngư lại cười thật tươi rồi nói với Từ Tử Sung: “Anh mau đeo cho em đi.”

Từ Tử Sung mỉm cười nhận lấy chiếc nhẫn từ tay viên quản lý rồi đeo cho Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy bàn tay mình trĩu xuống, nếu đây mà là một bức tranh châm biếm, thì chắc chắn là cô đã bị cái nhẫn này đè cho ngã dúi

https://thuviensach.vn

dụi rồi… Cái nhẫn nặng thế này, đúng là chỉ có cái đám mệnh phụ phu nhân mới đeo, vì bình thường chẳng phải làm gì, đeo vào coi như rèn luyện thân thể.

“Cảm ơn anh, em rất thích.”, Hạ Mộng Ngư cười nói.

Từ Tử Sung cảm ơn viên quản lý rồi nắm tay Hạ Mộng Ngư đi ra xe.

Lên xe, Hạ Mộng Ngư vẫn ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay, quả thật là không thể dời mắt được.

Đúng là quá thô kệch! Khảm cái đống kim cương này lên, như thể thừa tiền nên cứ tống hết cả lên vậy, hoàn toàn không thèm quan tâm đến tỉ lệ hay kết cấu gì hết…

Có lẽ người đàn ông đích thực này có hiểu lầm gì đó với nàng tiên nữ rồi.

“Em thích cái nhẫn này à?”, Từ Tử Sung hỏi trêu Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư cười gượng hai tiếng, “Ha ha, đúng, thích, thích vô cùng.”

“Ừ, thế thì ngày nào cũng phải đeo đấy.”

Hạ Mộng Ngư không cười nổi nữa. Ngày nào cũng đeo? Thế thì cô đi đường cũng không yên tâm đấy được chưa? Nghe thấy tiếng cười của Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư quay đầu, bắt gặp ngay vẻ buồn cười nhưng phải nhịn của anh.

“Anh cười cái gì?”

Hai mắt Từ Tử Sung ngập tràn ý cười, anh dịu dàng nhìn Hạ Mộng Ngư, “Em không thích cái nhẫn này cũng không sao, đừng miễn cưỡng đeo nó.”

https://thuviensach.vn

“Em thích mà!”, Hạ Mộng Ngư cao giọng nói.

Hạ Mộng Ngư bồn chồn, chẳng lẽ cử chỉ của cô tệ đến thế sao? Cô vội vàng bổ sung: “Em thích thật mà, anh đừng đa nghi, thứ anh tặng sao em lại không thích được chứ.”

“Không sao, anh không để ý thật mà.”, Từ Tử Sung nắm tay Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Em thích hay không, chẳng lẽ anh không nhìn ra? Chuyện nhỏ như thế này, em không cần phải nói dối anh.”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, cô dè dặt hỏi: “Anh không để ý thật à?”

“Không để ý thật.”

Hạ Mộng Ngư như vừa được xá tội, cô thở phào một hơi, “Ôi chao, chủ yếu là tại cái nhẫn này to quá, em đeo vào làm cái gì cũng bất tiện. Anh xem, ngày thường em còn phải vào bếp, đeo cái nhẫn kim cương to thế này thì nấu ăn kiểu gì được, dùng dao còn khó ấy…”

Từ Từ Tử Sung nâng tay Hạ Mộng Ngư lên, tháo chiếc nhẫn ra cho vào hộp rồi giao cho vệ sĩ, sau đó lấy chiếc nhẫn kim cương vàng ra đeo cho Hạ Mộng Ngư, anh hỏi: “Cái này thì được chứ?”

Hạ Mộng Ngư gật đầu, “Được, được!”

Cái này ổn hơn nhiều, thiết kế tinh tế, tao nhã, lại không vướng víu!

“Thế cái nhẫn anh mua làm thế nào bây giờ?”

Hạ Mộng Ngư vẫn hơi ngại, dù sao đó cũng là món quà mà Từ Tử Sung đã tỉ mỉ chọn cho mình, lại còn cất giữ bao nhiêu năm nữa.

“Anh đổi thành món trang sức khác cho em.”

https://thuviensach.vn

“Được đấy!”, rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng thấy vui vẻ, cô cảm thấy mình vừa thoát khỏi một mối phiền toái đáng sợ, thế nên cô thoải mái hỏi Từ Tử Sung: “Giờ mình đi đâu?”

“Đói không?”

“Hơi đói.”

Hạ Mộng Ngư nhìn đồng hồ, vẫn sớm thế này, chưa nhà hàng nào mở cửa cả. Bỗng nhiên cô nghĩ ra nên lập tức hỏi Từ Tử Sung: “Không phải là anh chưa được ăn cơm em nấu sao?”

“Chưa.”, Từ Tử Sung đáp không chút do dự.

“Vừa khéo, hôm nay em sẽ nấu cho anh ăn. Anh có thể mượn một gian bếp không? Em làm bữa sáng cho anh!”

Từ Tử Sung nhíu mày, như cười như không, sau đó anh ngó ra phía trước nói với lái xe: “Về biệt thự.”

…

Xe chạy đến khu nhà của những người giàu có tiếng, Từ Tử Sung cũng có một khối bất động sản ở đây.

Chỉ trong hai mươi tư giờ này, Hạ Mộng Ngư xem như đã hoàn toàn cảm nhận được sự chênh lệch giữa giai cấp vô sản và tư sản.

“Rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền vậy?”, Hạ Mộng Ngư tò mò hỏi: “Đi đấu quyền anh kiếm được thế sao?”

“Cũng được.”, Từ Tử Sung điềm tĩnh đáp.

Hạ Mộng Ngư bĩu môi khinh bỉ, có tiền là có tiền, “cũng được”, lại còn giả bộ.

https://thuviensach.vn

Căn biệt thự rất đẹp. Nói thật, gu thưởng thức nhà của Từ Tử Sung tốt hơn nhiều so với gu thưởng thức nhẫn.

Hai người đi vào biệt thự. Theo thói quen, mỗi lần đến một căn nhà, Hạ Mộng Ngư luôn vào xem phòng bếp đầu tiên.

Vốn dĩ Hạ Mộng Ngư cảm thấy mắt nhìn nhà của Từ Tử Sung rất khá, nhưng chỉ trong nháy mắt nhìn thấy căn bếp, cô cảm thấy mình thật sự lại yêu anh thêm một lần nữa! Căn bếp này quả thật là một căn bếp mà tất cả các bà nội trợ đều mơ ước, ngay cả một đầu bếp như Hạ Mộng Ngư mà còn cảm thấy căn bếp ở nhà mình không đầy đủ bằng.

Ánh mặt trời rọi vào qua ô cửa sổ sát đất chiếu lên quầy bếp. Các loại lò nướng lớn nhỏ vô cùng chuyên nghiệp. Đồ làm bếp đủ kích cỡ, đủ chủng loại, làm cơm Tàu hay đồ Tây đều được, có thể nói, chỉ cần là thứ Hạ Mộng Ngư nghĩ đến thì đều có. Dụng cụ cắt gọt cũng là hàng chuyên dụng của Đức, Hạ Mộng Ngư lấy ra xem, sắc bén vô cùng.

Cô lại mở tủ bếp ra, bên trong đầy đủ các loại hương liệu. Đống bột và hoa quả khô trên giá thừa sức để mở nhà hàng.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy mình như con chuột được ném vào chĩnh gạo, đúng là không thể thỏa mãn hơn được nữa. Cô quay đầu nhìn Từ Tử Sung, “Căn bếp này của anh đủ để mở bảo tàng đấy anh biết không?”

“Anh không hiểu chuyện trong bếp, em thích là tốt rồi.”

“Sao anh lại biết mua những thứ này?”, Hạ Mộng Ngư cầm một con dao lên rồi kích động nói: “Đây đúng là tuyệt phẩm!”

Từ Tử Sung chỉ cười chứ không nói gì. Anh không biết đồ làm bếp nào tốt thế nên cứ mua thứ đắt nhất. Hiện giờ thấy Hạ Mộng Ngư vui như vậy thì anh biết là mình không mua sai.

https://thuviensach.vn

“Từ Tử Sung, anh đúng là người bạn đồng hành hiểu em nhất!”, Hạ Mộng Ngư hưng phấn nói: “Đây là căn bếp hoàn hảo nhất mà em từng thấy đấy!”

“Em thích là được rồi.”

Lúc trang hoàng căn nhà này, anh chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là căn bếp phải thật rộng.

Thật ra Từ Tử Sung không ăn cơm ở nhà, cũng không vào bếp, thế nên căn bản là không cần đến bếp. Nhưng dường như trong tiềm thức, anh luôn muốn được sống cùng Hạ Mộng Ngư cả đời, vậy nên anh làm theo ước mơ của cô, tạo ra một căn bếp có cửa sổ sát đất và quầy bếp thật lớn.

Phải ngập ánh nắng.

Phải có cửa sổ sát đất.

Phải có một cánh cửa hướng ra vườn hoa.

Phải có đủ các nguyên liệu, có bột và các sản phẩm từ sữa.

Mỗi lần về nhà, đi ngang qua căn bếp, Từ Tử Sung lại như nhìn thấy Hạ Mộng Ngư đang bận rộn ở trong. Mà giờ phút này, Hạ Mộng Ngư đang đứng trong căn bếp của anh, hệt như giấc mộng đã trở thành sự thật.

Từ Tử Sung nhìn về phía Hạ Mộng Ngư, cô đang ôm một cái nồi, ngồi xếp bằng trên quầy bếp đến ngẩn người, không nói một lời, như người mất hồn. Anh nhíu mày nghi hoặc, có gì không đúng sao?

“Em làm sao thế?’, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư mơ hồ lắc đầu, rồi cô ngơ ngác hỏi: “Từ Tử Sung, anh nói xem… bây giờ em đang ở thiên đường à?… Nhất định là ở thiên đường rồi, đây đúng là căn bếp thiên đường…”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung không biết phải làm sao. Người ta vẫn nói, kim cương là bạn tốt nhất của phụ nữ, nhưng vừa rồi ở cửa hàng trang sức, Hạ Mộng Ngư vẫn rất bình tĩnh, kể cả lúc chiếc nhẫn rubi to đùng xuất hiện, cô vẫn bình thường, thậm chí còn có vẻ ghét bỏ. Ngược lại, giờ thì kích động như một đứa trẻ con.

“Em vui là được rồi.”, Từ Tử Sung mỉm cười.

“Vui chứ!”, Hạ Mộng Ngư nhảy xuống khỏi quầy bếp rồi kích động nói với Từ Tử Sung: “Nhìn thấy căn bếp này, em hận không thể lập tức bán mình cho anh, chỉ cần anh để em ngày nào cũng được nấu ăn trong này là được.”

Từ Tử Sung buồn cười, “Nói linh tinh cái gì thế, chẳng phải em sắp làm đám cưới với anh sao?”

“Ừ nhỉ!”

Hạ Mộng Ngư sung sướng đến nỗi hận không thể lăn lộn trên quầy bếp.

Lúc này, đám vệ sĩ đã mang hành lý lên tầng, sau đó đều rời đi theo chỉ đạo của Từ Tử Sung.

Hạ Mộng Ngư không chú ý đến chuyện đó, chỉ mải mở tủ lạnh ra kiểm tra xem bên trong có những nguyên liệu gì để cô trổ tài. Tuy nhiên, chỉ có sữa với trứng, ngoài ra thì chẳng có thứ nguyên liệu tươi nào… Nhìn là biết bình thường Từ Tử Sung không nấu cơm.

“Căn bếp tốt thế này mà không dùng, đúng là phí của giời!”

Hạ Mộng Ngư lấy sữa và trứng ra, lại lôi thêm bột và đường từ trong tủ bếp. Xem ra, bữa sáng hôm nay chỉ có thể làm muffin.”

https://thuviensach.vn

“Không có tí thịt hay rau dưa gì à?”, Hạ Mộng Ngư oán thán.

“Để anh bảo họ đi mua, một tiếng nữa là có.”

“Được đấy!”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

Hạ Mộng Ngư đổ bột ra, vừa đánh trứng vừa than thở: “Em làm trước một ít muffin cho anh lót dạ vậy, đợi có nguyên liệu rồi em trổ tài tiếp… Em nói cho anh biết, muffin em làm ngon số một đấy!”

Từ Tử Sung không nói câu nào, chỉ lẳng lặng lại gần Hạ Mộng Ngư rồi ôm cô từ phía sau.

“À, có cần em lên danh sách không? Họ biết mua cái gì đâu.”

“Không cần.”, giọng Từ Tử Sung có chút khang khác, anh thấp giọng nói: “Họ biết phải mua gì.”

Hạ Mộng Ngư đang đánh lòng trắng trứng, nhưng từ phía sau, Từ Tử Sung đột ngột thò tay vào váy cô.

“Từ Tử Sung…”

“Hả?”

“Anh đang làm gì đấy?”

Từ Tử Sung khẽ cười một tiếng, bàn tay to không ngừng du ngoạn trên người Hạ Mộng Ngư, còn đôi môi thì đặt vô vàn nụ hôn lên làn da cô.

“Em làm đồ ăn của em, đừng có xen vào việc của anh.”, Từ Tử Sung nói: “Tự anh làm được rồi.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Hạ Mộng Ngư đang muốn cắt túi bột mì, trong tay vẫn còn cầm kéo, lại bị Từ Tử Sung giở trò nên bất đắc dĩ nói: “Ơ này, anh đừng có nghịch, em đang cầm kéo đấy, nguy hiểm.”

Nghe Hạ Mộng Ngư nói vậy, quả nhiên Từ Tử Sung buông tay ngay lập tức.

Hạ Mộng Ngư cho rằng Từ Tử Sung sẽ thôi, nhưng không ngờ, cô vừa cắt xong gói bột, vừa cắm kéo trở lại hộp thì anh lại nhào đến.

Đúng là không biết điểm dừng mà…

Hạ Mộng Ngư đang định giáo huấn Từ Tử Sung vài câu thì bỗng cảm thấy có thứ gì đó chọc vào mình…

Sao lại thành ra thế này? Cô đã làm gì mà khiến Từ Tử Sung kích động như vậy?

“Anh đừng có dọa người như vậy chứ…”, Hạ Mộng Ngư đỏ mặt lẩm bẩm.

“Cứ nhìn thấy em là không chịu nổi.”, Từ Tử Sung nói.

Tiếng nói vừa dứt, Từ Tử Sung liền giơ tay kéo cô vào sát người mình. Cơ thể nóng rực hun đốt Hạ Mộng Ngư, anh liếm tai cô, bàn tay kéo cao vạt váy của cô lên rồi vuốt ve làn da trơn mịn của cô, tiếng hít thở ngày càng nặng nề.

https://thuviensach.vn

“Này, đừng nghịch nữa.”

Hạ Mộng Ngư thử ngăn Từ Tử Sung lại, cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn không làm xong bữa sáng mất.

“Nói thật đấy, mau thả em ra, tối lại nói chuyện được không?”

Từ Tử Sung buông cô ra thật, anh lui về sau một bước. Hạ Mộng Ngư đang cảm thấy lạ, sao lần này Từ Tử Sung lại dễ nói chuyện thế này, thì bất chợt cảm thấy thân dưới lành lạnh. Quần lót của cô bị lột xuống, cảm giác ma sát rất nhỏ khiến Hạ Mộng Ngư run lên. Cô nhắm hai mắt, phải chống cả hai tay vào quầy bếp mới đứng vững được.

“Anh dừng lại ngay.”, Hạ Mộng Ngư cắn răng, tiếng thở nặng nề, “Anh còn thế này thì em làm cơm thế nào được?”

Hạ Mộng Ngư nghe thấy tiếng khóa kéo từ phía sau.

“Cứ thế này mà làm.”

Thân dưới của Hạ Mộng Ngư bất thình lình bị lấp đầy, vừa thỏa mãn vừa khát khao, cô không kìm được tiếng rên khe khẽ.

“Không phải muốn làm cơm sao?”, Từ Tử Sung thủ thỉ bên tai Hạ Mộng Ngư, “Làm đi.”

Từ Tử Sung bắt đầu chậm rãi chuyển động. Giọng nói của anh rất trầm, nhưng giọng điệu lại cực kỳ lưu manh.

“Em tiếp tục đi, không cần phải xen vào việc của anh… Ăn em xong, vừa hay có thể ăn bữa sáng em làm.”

Hạ Mộng Ngư muốn thử tiếp tục, nhưng cô vừa đổ bột vào âu thì Từ Tử Sung bỗng húc vào một cú nặng nề, khiến cô thét lên một tiếng, làm đổ nguyên âu bột ra bàn.

https://thuviensach.vn

Chắc chắn là anh cố ý.

Shit!

Thế này thì còn nấu với nướng cái rắm gì nữa.

Trong lòng Hạ Mộng Ngư ngùn ngụt lửa, lửa giận và lửa dục đan xen khiến cô hận không thể điên cuồng một lần với Từ Tử Sung. Cô đẩy hết nguyên liệu trước mặt ra, hai tay chống lên quầy bếp, nhắm mắt đón nhận Từ Tử Sung.

Bữa sáng này, cô không làm nữa.

“Hả? Sao lại không làm nữa?”, Từ Tử Sung hỏi.

Nghe thấy cái giọng cợt nhả đó của Từ Tử Sung, Hạ Mộng Ngư liền điên lên. Cô nghiến răng nghiến lợi nói: “Không làm, ai thích làm thì đi mà làm.”

“Thế thì không bằng để anh làm cho.”, Từ Tử Sung nói.

“Anh biết làm đồ ăn?”

“Không biết.”, Từ Tử Sung cúi xuống, hôn bả vai Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Nhưng anh biết làm thịt em.”

Từ Tử Sung xoay Hạ Mộng Ngư lại, nhẹ nhàng bế cô đặt lên quầy bếp. Anh mở hai chân cô ra, đứng ở giữa rồi lại một lần nữa đi vào cơ thể cô.

Theo động tác của Từ Tử Sung, bụng dưới của Hạ Mộng Ngư không ngừng phập phồng run rẩy. Ánh mắt cô mơ màng, làn da trắng nõn đỏ hồng lên. Cô nhấc mông phối hợp với Từ Tử Sung, dường như để hòa làm một với anh sâu hơn nữa.

https://thuviensach.vn

“Muốn nữa không?”, Từ Tử Sung hỏi bằng giọng nghèn nghẹt.

“Muốn.”

Từ Tử Sung gia tốc, động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh. Những ngón tay anh bấu sâu vào da thịt cô, hệt như một con thú hoang bị bỏ đói nửa tháng nắm chặt lấy thức ăn của mình, như thể chỉ muốn hung hăng nghiền nát cô, để có thể nuốt trọn vào bụng.

Trong cơn điên cuồng, Hạ Mộng Ngư hoàn toàn quên hết mọi sự, cô duỗi tay ra, không cẩn thận làm đổ túi bột đang để bên cạnh. Trong nháy mắt, thứ bột trắng xóa văng ra tung tóe, dưới ánh mặt trời xuyên vào căn bếp, những mạt bụi bay lên như những đốm tro tàn ngày tận thế.

Buổi sáng tĩnh lặng, trong căn bếp chỉ còn tiếng thân thể va chạm.

Thân thể kết hợp, giao hòa theo cách vừa ướt át vừa dấp dính.

Bột mì dính lên tóc, lên lông mày, lên da của hai người, bụi trắng tung bay như một làn sương mù giăng kín không gian, khiến cảnh tượng hoan ái của họ trở nên mông lung, mơ hồ đến lạ.

Cái cảm giác si mê này khiến họ chìm đắm, không cách nào kiềm chế được.

Cả người Hạ Mộng Ngư như bị hút cạn sức, cô nằm rạp trên quầy bếp. Theo từng động tác của Từ Tử Sung, mồ hôi của anh nhỏ xuống người cô, hòa lẫn với đám bột mì, khiến cơ thể họ càng trở nên nhớp nháp.

Động tác của Từ Tử Sung thoáng chậm lại. Hạ Mộng Ngư còn tưởng có thể lấy lại nhịp thở, ai dè anh cúi đầu, hôn ghì lấy môi cô.

Nụ hôn của Từ Tử Sung triền miên, mạnh mẽ, khiến Hạ Mộng Ngư hụt hơi, nhưng rời khỏi bờ môi anh, cô lại càng cảm thấy khó thở. Hạ

https://thuviensach.vn

Mộng Ngư vươn tay, choàng lấy cổ anh để nụ hôn thêm sâu.

Từ Tử Sung tóm lấy hai chân Hạ Mộng Ngư, bỗng nhiên ôm cô dậy.

“Mình đi.”, Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư ôm cổ Từ Tử Sung, vừa thở hổn hển vừa nhìn anh, “Đi đâu?”

Thân dưới còn đang kết hợp, cảm giác mãnh liệt như thế này, đúng là trước nay chưa từng có.

“Lên nhà tắm trên tầng.”, Từ Tử Sung nói.

Vào đến nhà tắm, Hạ Mộng Ngư gần như kiệt sức. Cô dựa vào góc tường, say mê nhìn Từ Tử Sung.

Quần áo đều bị nước dội ướt, rốt cuộc Từ Tử Sung cũng cởi nốt đống quần áo dư thừa, cởi bỏ đồng hồ quăng ra ngoài, sau đó đóng sầm cánh cửa thủy tinh trong phòng tắm lại. Anh đứng nhìn cô, hệt như vị chúa tể của sinh mệnh cô vậy.

Đôi mắt long lanh của Hạ Mộng Ngư nhìn vào ánh mắt sắc bén của Từ Tử Sung, nhìn sống mũi cao, bả vai rộng lớn, cơ bụng săn chắc, cặp mông căng tròn, chỉ cảm thấy cả cơ thể này hoàn mỹ không một chút khuyết điểm. Dường như đây là hình tượng hoàn hảo mà Thượng đế đã tạo ra, gợi cảm, hoang dã, chỉ nhìn một cái thôi đã khiến người ta bị giày vò bởi dục cảm.

“Anh đến đây, mau.”, Hạ Mộng Ngư cắn môi nói.

Từ Tử Sung cong khóe miệng, nụ cười đến gian tà.

“Sốt ruột à?”, bỗng Từ Tử Sung quỳ gối xuống đất, tách hai chân Hạ Mộng Ngư ra rồi nói: “Đến ngay đây.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư mơ màng nhìn Từ Tử Sung quỳ gối dưới chân mình, cuối cùng cô đã biết vì sao nhiều người đàn ông lại thích phụ nữ làm như vậy cho họ rồi. Cái cảm giác toàn tâm toàn ý bái phục đan xen cùng cảm giác kích thích khiến tinh thần và dục vọng đồng thời được thỏa mãn cực kỳ.

Một Từ Tử Sung vĩ đại như vậy, giờ lại quỳ gối trước cô. Cởi bỏ hết những lớp ngụy trang, cởi bỏ một thân âu phục và đồng hồ cao cấp, cởi bỏ cả sự tôn nghiêm, chỉ vì để cho cô toàn bộ tình yêu mãnh liệt của anh.

…

Vòi hoa sen xối nước trên hai người, rửa trôi đi cái nhớp nháp ban nãy. Hơi nước bốc lên, xuyên qua tấm cửa kính bám đầy sương mù, chỉ thấy mơ hồ hai cơ thể đang kết hợp một cách mãnh liệt. Một đôi bàn tay trắng nõn chống lên tấm kính, ngay sau đó, một đôi bàn tay khác cũng lao tới, cùng bàn tay kia mười ngón đan xen. Thân thể mềm mại của người con gái bị ấn vào tấm kính, sau đó, cô bị lật lại, hai chân bị nâng lên, tiếp tục màn va chạm kịch liệt.

Rất lâu sau đó, khi tiếng rên trầm khàn cùng tiếng thét cao vút đồng thời vang lên, hai người mới kết thúc trận chiến đầy si mê này…

Lúc họ xuống lầu, những người ra ngoài mua đồ khi nãy đều đã về. Căn bếp bị họ bầy bừa ra cũng đã được người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ. Hạ Mộng Ngư liếc Từ Tử Sung một cái, xấu hổ cúi đầu, chỉ còn biết giả vờ điềm tĩnh đi vào, kiểm tra đống nguyên liệu họ vừa mua về.

Mọi người đều đã trưởng thành, mấy người từ ngoài về nhìn thấy cảnh tượng căn bếp chắc chắn đều biết đã xảy ra chuyện gì. Hạ Mộng Ngư cảm thấy, chỉ là mọi người giả vờ không biết mà thôi.

Không hổ là cấp dưới của Từ Tử Sung, ai nấy đều biết diễn.

https://thuviensach.vn

..

Có lẽ vì mới sáng sớm đã được thỏa mãn, Từ Tử Sung trông rất khoan khoái, vừa ngồi uống cà phê vừa xem báo cáo của hôm nay.

Nguyên liệu đã có, Hạ Mộng Ngư liền bắt đầu làm bữa sáng. Có điều, lúc cắt một gói bột mì, cô lại bất giác nghĩ đến cảnh tượng ban nãy. Cô đỏ mặt liếc trộm Từ Tử Sung, vừa hay Từ Tử Sung cũng đang nhìn cô.

Từ Tử Sung nhếch khóe miệng, sau đó tươi cười tiếp tục đọc báo cáo.

Cảnh tượng này lọt vào mắt trợ lý và thư ký của anh. Hai người đàn ông liếc nhau, cùng nhướng mày, trao đổi ánh mắt. Sao anh Từ lại bỗng trở nên dịu dàng như vậy? Hơn nữa không làm gì cũng cười, quả thật là thay đổi hoàn toàn. Đi theo anh năm sáu năm nay, tính tổng số nụ cười của anh thì chưa chắc đã nhiều bằng số lần anh cười trong mấy ngày vừa qua.

Hạ Mộng Ngư làm xong bữa sáng liền gọi mọi người cùng ăn.

Đám cấp dưới nhìn về phía Từ Tử Sung, như thể đang đợi anh hạ lệnh. Lẽ ra họ nên từ chối thẳng, dù sao thì cũng là cấp trên với cấp dưới, không thích hợp để cùng ăn. Nhưng lúc Hạ Mộng Ngư nấu ăn, cái mùi thơm đó khiến mọi người đều không thể nhịn nổi, thế nên đúng là họ muốn ở lại thật.

“Các anh nhìn anh ấy làm gì? Là tôi mời các anh ăn. Kệ anh ấy đi, sang đây ngồi này…”, Hạ Mộng Ngư xếp đồ ăn lên bàn, sau đó lại nói với mấy người đang đứng đực ra, “Tôi làm đồ ăn cho mười người đấy, ăn không hết được, lại đây cùng ăn đi.”

Mọi người vẫn không dám ngồi, vì anh Từ là người không ưa náo nhiệt, không thích ăn cùng người khác, ngay cả những lần xã giao cũng đều chỉ là những bữa ăn nhỏ, chắc chắn anh không muốn cùng ăn. Hơn nữa, tuy mọi người biết anh Từ rất chiều chuộng cô Hạ, nhưng suy cho cùng thì họ

https://thuviensach.vn

mới tiếp xúc được vài ngày, mọi người vẫn chưa nghiên cứu được sự bao dung của anh Từ với cô ấy đã đạt đến độ nào rồi. Liệu có thể đến mức, cô Hạ nói gì thì là thế ấy, không cần chờ anh Từ chỉ thị?

"Ngây ra làm gì?", Từ Tử Sung lạnh lùng nói: "Không nghe thấy cô Hạ nói gì sao?"

Mọi người giật mình, đồng loạt ngồi xuống.

Quả nhiên vẫn là cô Hạ quyết định…

Ăn xong bữa brunch* này, mọi người đều khen tay nghề của Hạ Mộng Ngư không dứt.

*Bữa lửng giữa bữa sáng và bữa trưa

Không có gì khiến Hạ Mộng Ngư cảm thấy thỏa mãn hơn việc nấu ăn xong được mọi người khen ngợi. Cô đứng dậy, đang định thu dọn bát đĩa thì bị Từ Tử Sung ngăn lại.

"Không cần, em nghỉ một lát đi, để giúp việc dọn được rồi.", Từ Tử Sung nhìn đồng hồ rồi nói: "Cũng gần đến giờ anh hẹn, chắc là người kia cũng đến rồi."

"Hẹn gì? Ai cơ?"

Từ Tử Sung chỉ cười chứ không nói gì, sau đó lái xe đưa Hạ Mộng Ngư vào nội thành.

…

Một lát sau, Hạ Mộng Ngư đã có mặt trước cửa một tiệm áo cưới nổi tiếng thế giới.

https://thuviensach.vn

Nếu một người con gái mơ mộng đến lễ cưới của mình, thì nhất định trong mơ, cô ấy phải mặc áo cưới của nhà thiết kế này.

“Biết trước thế này thì sáng em đã không ăn nhiều như vậy!”

Nhà thiết kế này tuyệt đối không chạy theo cô dâu, mà yêu cầu cô dâu phải theo mình, thế nên béo lên một chút cũng không được.

“Nhà thiết kế sắp đến rồi, em có thể nói suy nghĩ của em với cô ấy, anh sẽ không vào cùng em đâu. Không phải người ta hay bảo, chú rể mà nhìn thấy cô dâu mặc áo cưới trước hôn lễ thì không may mắn sao!”

Hạ Mộng Ngư nhíu mày hỏi: “Anh trở nên mê tín từ khi nào đấy?”

“Từ sau khi quen em.”

Hạ Mộng Ngư câm nín, đúng là cô rất mê tín.

“Thế em một mình chọn à?”

“Đương nhiên là có người chọn cùng em rồi.”

“Ai?”

“Em cứ vào sẽ biết.”

Hạ Mộng Ngư đành căng thẳng đi vào tiệm áo cưới, sau đó, theo nhân viên của tiệm đi lên tầng hai.

Căn phòng này rất lớn, có một bậc cao để thử áo cưới, ba mặt xung quanh đều là gương. Bên cạnh đã treo sẵn mấy chục bộ áo cưới.

Trên sô pha, một cô gái với đôi chân dài miên man đang ngồi nghịch điện thoại giết thời gian, vừa nghịch vừa nhâm nhi ly champagne, có điều, cô ấy cúi đầu nên không nhìn rõ gương mặt.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nhíu mày, ai đây nhỉ, ăn diện đâu ra đấy, phong cách rất giống cô.

Cô đi vào, nghe thấy tiếng bước chân, cô gái kia ngẩng đầu lên.

Hai cô nàng nhìn nhau, cả căn phòng tĩnh lặng trong ba giây, sau đó lập tức vang lên tiếng hét ầm ĩ của cả hai.

“A a a, Hạ Mộng Ngư!”

“Từ Tang!”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Từ Tang mặc một chiếc áo khoác da đen, bên dưới là chiếc quần đùi để lộ ra cả đôi chân dài, giống hệt hồi mười bảy mười tám tuổi, vẫn là con bé không khoe chân thì không chịu nổi ấy, trên chân là đôi bốt ngắn, cổ đeo một chiếc máy ảnh.

Vừa nhìn thấy Hạ Mộng Ngư, Từ Tang liền nhảy cẫng lên, “Hạ Mộng Ngư, mày thay đổi nhiều quá!”

“Từ Tang, mày cũng thay đổi nhiều. Sao lại ngầu thế này, còn đâu cái vẻ õng ẹo ngày xưa nữa!”

Cả người Từ Tang toát lên một vẻ cực ngầu, tuy vẫn là gương mặt xinh đẹp đó, nhưng trông chín chắn lại phóng khoáng vô cùng. Trước đây cô nàng hay tỏ vẻ nũng nịu, giờ thì lại khác hẳn.

“Mày thay đổi mới nhiều đây này! Vừa nãy suýt nữa tao không nhận ra đấy. Ha ha, cũng may là ánh mắt mày không thay đổi.”, Từ Tang nói.

Hai người nhìn nhau, sau đó lại bắt đầu phấn khích hò hét. Rõ ràng đều đã gần ba mươi rồi, vậy mà vừa gặp lại nhau là lại nhảy nhót như mấy đứa con gái thời kỳ nổi loạn. Đến khi nhân viên của cửa tiệm đi vào, hai người mới nghiêm túc trở lại, ngồi xuống với dáng vẻ của những “lady” trưởng thành, nhưng vẫn không thôi trộm nháy mắt với nhau.

Đợi đám nhân viên đi, Hạ Mộng Ngư và Từ Tang lại bắt đầu chuyện trò rôm rả.

https://thuviensach.vn

“Từ Tử Sung này cũng thật là…”, Hạ Mộng Ngư nén giận, “Sao anh ấy không nói trước với tao một tiếng, hẹn mày đến tiệm áo cưới trước làm cái gì? Báo hại bọn mình chẳng được nói chuyện thoải mái.”

“Từ Tử Sung á?”, Từ Tang trợn tròn mắt, kinh ngạc hỏi: “Chồng sắp cưới của mày là Từ Tử Sung ư?”

“Mày không biết à?”

Từ Tang lắc đầu, “Hai đứa mày tài thật đấy, mười năm rồi mà vẫn ở bên nhau. Haiz, tao còn đang tưởng chồng mày là thằng trọc phú nào cơ. Wow, anh họ tao làm ăn phát đạt thật đấy… Không hổ là học thần với học bá, đời nở hoa đến độ này cơ.”

“Mày không biết là Từ Tử Sung tìm mày, thế sao mày lại đến đây?”

Nhắc đến chuyện này, Từ Tang liền tỏ ra khinh khỉnh, “Thật sự là một lời khó nói hết. Lúc đấy tao đang ở nhà chỉnh ảnh, không biết thế nào lại có mấy gã mặc áo đen như một đám xã hội đen trong phim xuất hiện trước cửa nhà tao, sau đó mời tao sang Mĩ chụp ảnh.”

Hạ Mộng Ngư cũng kinh ngạc hệt như Từ Tang. Sao Từ Tử Sung vẫn thích màu mè như thế, trước mặt bạn cũ mà cũng không bớt bớt đi chút nào.

“À này, đợi đã…”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi: “Chụp ảnh, ảnh gì cơ? Giờ mày là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp à?”

Lúc nãy, nhìn thấy chiếc máy ảnh đeo trên cổ Từ Tang, Hạ Mộng Ngư đã thấy ngờ ngợ rồi.

“Ừ.”

“Uôi, siêu thế! Cho tao xem ảnh mày chụp cái nào!”

https://thuviensach.vn

Từ Tang lập tức cho Hạ Mộng Ngư xem những tác phẩm của mình lưu trong điện thoại, vừa chuyển ảnh vừa giải thích.

“Tao chuyên chụp người, nhưng mảng này không mấy phát triển trong nước, cũng không kiếm được nhiều, thế nên đành chuyển sang chụp cho các ngôi sao, hì, hết cách, phải kiếm tiền nuôi thân mà. Có điều, nếu có cơ hội, tao muốn đi một vòng Trung Quốc, chụp cảnh sinh hoạt của mọi người.”

Tuy Hạ Mộng Ngư không hiểu về nhiếp ảnh, nhưng cô cảm thấy gu thưởng thức của mình lại rất tốt, thật lòng, cô thấy ảnh Từ Tang chụp rất tốt. Mỗi bức đều tràn ngập sự vui vẻ. Dù chụp một người bán cá rong bên lề đường thì cũng toát lên vẻ hạnh phúc, giống như con người cô ấy, lạc quan như không có gì phải bận tâm.

Hạ Mộng Ngư chuyển sang xem những tấm hình cô nàng chụp cho các minh tinh, xem xong, cô không khỏi ngỡ ngàng, “Đây chẳng phải là mấy sao nữ đang nổi ư?”

Từ Tang tỏ vẻ đắc ý, “Mày yên tâm, lễ cưới của mày với anh họ, tao cam đoan sẽ chụp cho mày đẹp hơn cả đám minh tinh đấy.”

Hạ Mộng Ngư thầm cảm thán trong lòng, trước đây lúc thấy Từ Tang chụp ảnh đã thấy không giống người bình thường rồi, nhưng cô không ngờ Từ Tang lại trở thành nhiếp ảnh gia thật.

“Có phải hiện giờ mày là nhiếp ảnh gia rất siêu không?”, Hạ Mộng Ngư hỏi.

“Hi hi, cũng được.”, Từ Tang hất tóc, “Chỉ trong top ba của cả nước thôi.”

“Wow, siêu quá!”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, “Mày siêu như thế, sao Từ Tử Sung vừa mời một cái là mày đã đi rồi?”

https://thuviensach.vn

“Tao vốn không muốn đi đâu, muốn hẹn tao là phải xếp số đấy. Nhưng mày có biết hắn làm thế nào không?”, Từ Tang lắc đầu, “Đúng là quá đáng, làm tao không thể từ chối nổi.”

“Làm như thế nào?”

“Cho tao một vali tiền!… Ha ha, con người tao phú quý năng dâm*, thế nên tao đi ngay lập tức. Không ngờ lại gặp được mày. Haiz, vui quá đi mất.”

*Nói ngược với câu của Khổng Tử: “Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất” – “Giàu sang không thể cám dỗ, nghèo đói không thể lay chuyển, quyền uy không thể khuất phục”

Hạ Mộng Ngư cười, “Nhà mày mà lại thiếu chút tiền ấy sao?”

Trong trí nhớ của cô, Từ Tang là một nàng tiểu thư, nhà cô nàng không thiếu tiền, sao cô nàng lại có thể bị lung lay vì tiền chứ.

“Thiếu chứ! Giờ không giống trước nữa rồi, tao phải một tay nuôi cả nhà.”, giọng của Từ Tang thoáng nhỏ lại, “Mấy năm trước bố mẹ tao phá sản, giờ cả nhà tao đều dựa vào tao hết. Haiz, đúng là không biết vất vả vì ai nữa, bận bịu cả đời, cuối cùng lại thành công dã tràng.”

Từ Tang kể chuyện của cô trong mấy năm qua cho Hạ Mộng Ngư nghe.

Sau kì thi Đại học, Từ Tang sang Anh du học, cô nàng lêu lổng với đám bạn xấu ở đó hai năm ròng, không học hành tử tế, đến một câu tiếng Anh cũng nói lộn xộn, cả ngày chỉ mải chơi. Cô nàng định bụng chạy được cái bằng vớ vẩn rồi về nước cưới một thằng con nhà môn đăng hộ đối, sau đó cứ thế sống hết đời. Không ngờ chuyện kinh doanh của bố mẹ cô gặp trục trặc, đầu tư thất bại, sau đó phá sản. Tuy con lạc đà gầy vẫn hơn một con ngựa béo, gia đình cô vẫn ổn hơn nhiều gia đình bình thường khác,

https://thuviensach.vn

nhưng đám bạn trong giới có tiền không chơi cùng Từ Tang nữa, chuyện cưới xin với một thằng "phú nhị đại" là không còn khả năng. Để nuôi bản thân, Từ Tang đành phải đi làm. Không ngờ sau nhiều năm ăn chơi xa xỉ, cô đã luyện ra được cảm giác vô cùng mẫn tuệ, hơn nữa cô lại được trời ban cho khả năng chụp ảnh, lơ ngơ thế nào lại làm một nhiếp ảnh gia.

Lăn lộn mấy năm, từ vô danh tiểu tốt, cô dần có được chút danh tiếng trong nước. Sau này, nhờ lọt vào mắt thưởng thức của chủ biên một tạp chí kia, cô dần bộc lộ tài năng, bắt đầu chụp ảnh bìa cho tạp chí, cũng có rất nhiều ngôi sao nhờ cô chụp cho. Có thể nói, khoảng hai năm trở lại đây, Từ Tang trở thành một nhiếp ảnh gia nổi tiếng trong nước.

"Thời gian bố mẹ tao mới phá sản, tao cảm giác mọi thứ cực kỳ mờ mịt, thậm chí tao còn nghĩ cứ cưới quách cái ông già theo đuổi tao đi cho xong. Nhưng cuối cùng, tao lại nhớ đến lời mày nói với tao hồi cấp Ba."

"Tao nói gì cơ?"

Hồi cấp Ba, Hạ Mộng Ngư nói rất nhiều câu vớ vẩn, giờ chẳng nhớ nổi mình đã từng nói gì nữa.

"Mày nói, không nhất định phải sống như những người khác, phải sống là chính mình. Mày còn nói, chắc chắn tao sẽ trở thành một người cực kỳ lấp lánh. Lúc đấy tao nghĩ, hắn là Hạ Mộng Ngư đang nỗ lực để trở thành người mà nó muốn, nếu một ngày nào đó hai đứa gặp lại nhau trên đường, mình sẽ thế nào? Sẽ thoải mái chạy đến ôm mày một cái, hay xấu hổ xoay người bỏ đi? Tao không muốn lúc gặp lại mày mà không có mặt mũi nào để nói chuyện, thế nên tao nhất định phải sống tốt."

"Dừng, dừng, dừng.", Hạ Mộng Ngư ngăn Từ Tang lại, "Mày đừng nói nữa, nói nữa tao khóc mất."

Từ Tang cũng nhìn Hạ Mộng Ngư, hai người đều nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng của nhau, lại không nhịn được cười xì một tiếng.

https://thuviensach.vn

Còn nhớ mùa hè mười năm trước, mấy cô nàng cùng nhau nằm trên sân thượng ngắm sao. Khi đó, nỗi muộn phiền duy nhất của họ là người mình thích không thích mình, nỗi quẫn bách lớn nhất chỉ là bị mất thể diện trước mặt người khác, chuyện để tâm nhất là người khác thấy mình thế nào. Khi đó, không son phấn điểm trang, chỉ mặc bộ đồng phục lếch thếch. Khi đó, khóe mắt của mấy cô nàng vẫn chưa hằn dấu vết tháng năm, giấc mộng còn chưa tan biến, tình yêu còn chưa bị phụ bạc, và vẫn đong đầy niềm tin vào một tương lai tươi đẹp. Niềm vui và nỗi buồn chỉ đơn giản, thậm chí là nông cạn đến vậy.

Thoải mái yêu ghét, dám yêu dám hận.

Mười năm sau, rốt cuộc họ đã hiểu về thế giới bên ngoài, đã hiểu một mặt chân thực của cuộc sống, đã trải qua nỗi đau tan nát cõi lòng. Họ từng khóc thầm suốt cả đêm dài, từng ngẩn ngơ đứng giữa con phố lạnh buốt, từng một mình uống rượu, từng hoài nghi liệu con người trước kia của mình có phải đã biến mất rồi không.

Nhưng giờ phút này, khi gặp lại nhau, hình ảnh những cô gái ấy chưa bao giờ rời xa. Trái tim nóng hổi của những cô gái khi ấy không cần có nữa, nhưng cũng chưa từng biến mất, mà đã được cất giữ cho nhau mãi mãi.

Hai người lau nước mắt rồi đều cười vì sự ngốc nghếch của nhau.

“Thôi, đừng nói nữa.”, Hạ Mộng Ngư ghé lại gần Từ Tang rồi nhỏ giọng hỏi: “Mày có biết lúc làm ở khách sạn tao gặp được ai không?”

“Ai?”

“Bạch Phi Nhi.”

Vừa nhắc đến mấy chuyện thị phi là đám con gái lập tức nổi tính bà tám.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, hai mắt Từ Tang sáng lên, “Trời ơi, là con bitch kia á? Tao biết nó! Nó cũng sang Anh du học. Hình như bố nó kinh doanh càng ngày càng phát đạt. Cái khách sạn bảy sao đấy, bố nó cũng tham gia đầu tư đấy.”. Nói xong, Từ Tang lại tỏ ra khinh thường, “Chịu không nổi con bé đấy. Đi ra ngoài, nó cứ làm như nó là thiên kim tiểu thư của cái khách sạn đấy không bằng, nhưng căn bản là không phải, chẳng qua bố nó có được một ít cổ phần lẻ thôi ấy.”

Không gì có thể giúp tăng tình cảm giữa đám con gái bằng việc ngồi nói xấu người khác. Hai cô nàng tán gẫu về Bạch Phi Nhi mãi không thôi.

Hạ Mộng Ngư và Từ Tang nói hết chuyện về Bạch Phi Nhi rồi lại đến đám bạn học cũ, vừa uống champagne cửa tiệm cung cấp vừa tán phét vui quên trời đất. Cho đến khi nhân viên của cửa tiệm vào nhắc nhở, hỏi có muốn chọn áo cưới không thì hai người mới dừng lại.

“Chọn chứ!”, Từ Tang uống một hơi hết ly champagne rồi đứng dậy, “Nhất định phải chọn được một chiếc đẹp nhất.”

Lúc hai người đi ra khỏi tiệm áo cưới, xe do Từ Tử Sung gọi đến đã chờ sẵn ở cửa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Hạ Mộng Ngư hỏi vệ sĩ, anh ta liền nói Từ Tử Sung đang đợi cô ở chỗ khác. Vốn dĩ Hạ Mộng Ngư muốn ăn cơm cùng Từ Tang, nhưng trước mặt có hai chiếc xe, rõ ràng là Từ Tử Sung không định cho cô tiếp tục ôn chuyện với Từ Tang mà muốn hai cô mỗi người một ngả.

“Thôi, bọn mình buôn đến tận trưa thế này là được rồi, tao không thể chiếm mày mãi được. Hẹn ngày mai nhé?”, Từ Tang cũng rất biết điều.

“Được, trưa mai ba bọn mình cùng ăn cơm.”

“Wow, háo hức quá, không biết anh họ giờ trông như thế nào…”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư câm nín, có lẽ Từ Tử Sung của hiện tại sẽ tặng cho Từ Tang một bất ngờ cực lớn, hơn nữa còn là bất ngờ một lời không nói hết. Có điều, cô không nói gì cả, cô quyết định để Từ Tang tự đánh giá.

Hai người lên hai xe. Lúc này, Hạ Mộng Ngư mới hỏi Từ Tử Sung đi đâu, tại sao không đến đón cô.

“Anh Từ đi tập boxing, lát nữa anh ấy sẽ đến nhà hàng gặp cô.”

“Tập boxing?”, Hạ Mộng Ngư vội vàng hỏi: “Hiện giờ anh ấy vẫn đi đấu quyền anh sao?”

“Tuy anh Từ không còn thi đấu nữa nhưng tuần nào cũng vẫn rút ra chút thời gian để tập. Cả ở đây lẫn trong nước đều có trung tâm quyền anh do anh ấy mở.”

Hạ Mộng Ngư hiểu ra, lại chợt nghĩ đến một chuyện.

“Anh đưa tôi về biệt thự trước đã.”, Hạ Mộng Ngư nói.

“Nhưng anh Từ đã đặt bàn lúc bảy giờ rồi…”

“Anh ấy quyết định hay tôi?, Hạ Mộng Ngư cau mày nói, “Mau quay lại đi, tôi lấy một thứ này sau đó anh đưa tôi đến chỗ sếp Từ của anh tập. Mau, mau, mau.”

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Năm huấn luyện viên của trung tâm đều bị Từ Tử Sung hạ gục. Tuy đều là những cựu quyền thủ nhưng tất cả đều không trụ được quá một hiệp, gần như bị đánh bại chỉ trong tích tắc.

Từ Tử Sung nhìn đồng hồ, đấu hết cả một lượt mấy người mà chưa đến ba phút.

Điều buồn nhất sau khi rời khỏi quyền đài chính là không tìm được đối thủ ngang cơ với mình, không thú vị, còn chẳng bằng một mình đấm bao cát.

Lúc này, người trợ lý cầm điện thoại đến, nhỏ giọng nói với Từ Tử Sung: “Cô Hạ nói cô ấy sẽ đến thẳng đây tìm anh.”

Đầu tiên, Từ Tử Sung hơi nhíu mày, sau đó chợt hiểu ra. Anh lắc đầu, hờ hững giơ tay ra hiệu cho mấy người huấn luyện viên kia giải tán.

Mọi người đều cảm thấy lạ, rồi người trợ lý lại hỏi: “Anh Từ, có cần gọi thêm những huấn luyện viên khác đến không ạ?”

“Không cần.”

Từ Tử Sung vừa cởi bỏ găng tay vừa đi về phía khu dụng cụ. Anh chàng vệ sĩ đi bên cạnh lập tức nhanh chân ra định giúp anh lấy tạ, nhưng đúng lúc này, đèn trong trung tâm bỗng phụt tắt.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều căng thẳng hẳn lên, mấy người vệ sĩ nhanh chóng để tay ra sau chuẩn bị rút súng, lại nghe thấy anh Từ cười khẽ một tiếng. Ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nghi hoặc nhìn về phía anh Từ.

“Mấy cậu đợi tôi ở ngoài.”

“Dạ.”

Tuy rằng tình huống có chút bất thường, nhưng anh Từ đã hạ lệnh thì chẳng ai dám cãi, thế nên họ đều lập tức rời khỏi trung tâm.

Lúc này, trong trung tâm chỉ còn một mình Từ Tử Sung. Anh ngồi ở khu dụng cụ, chậm rãi cởi bỏ găng tay, khóe miệng khẽ cong lên. Dường như nghĩ đến chuyện gì đó thú vị, anh lắc đầu, nở một nụ cười khoái trá.

Con thỏ tinh…

Bỗng nhiên, đèn trong trung tâm lại sáng lên, nhưng chỉ là bóng điện trên quyền đài. Trong bóng tối, một giọng nói kèm theo hơi thở hổn hển vọng đến, hình như người đó đang gọi điện thoại, còn quát lên với người ở đầu dây bên kia: “Sao anh lại bật đèn!… Có làm được không đấy?… Tôi đã bảo là mười lăm phút rồi, bảo năm phút khi nào?… Thôi được rồi, đừng lôi thôi nữa, bật thì bật… Năm phút nữa nhớ báo cho sếp Từ nhà các anh nhé, cái này không được sai nữa đâu đấy… Ai bảo anh báo bây giờ? Năm phút sau hẵng báo, anh ấy chạy qua đây không quá mười phút mà… Tức chết tôi rồi, sao anh dốt thế nhở, Từ Tử Sung quá dễ dãi với anh rồi đấy… Được, được, được, nhanh lên!”

Từ Tử Sung ngồi ở khu dụng cụ tối om, nín cười nhìn theo từng hành động của Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư đứng cạnh quyền đài, lườm một cái đầy bực bội rồi cúp điện thoại, sau đó thả điện thoại vào túi xách. Cô quan sát quyền đài một lát rồi cau mày, dường như có chút rầu rĩ.

https://thuviensach.vn

Cô với hai tay lên quyền đài, thử nhảy lên mà mãi không được.

“Định mệnh…”

Hạ Mộng Ngư xoa hai tay, sau đó lùi lại vài bước, chạy đà rồi với hai tay lên quyền đài, nhưng vẫn không nhảy lên được.

Cô không biết phải làm sao, nhìn xung quanh, biết chỗ này chỉ có một mình mình, cô liền với tay lên rồi dạng chân trèo lên trên trong bộ dạng cực kỳ chật vật. Hì hục một lúc, cuối cùng cũng trèo lên được.

“Làm cao thế này làm gì, đáng ghét.”

Hạ Mộng Ngư vừa lẩm bẩm vừa đứng lên.

Từ Tử Sung đứng dậy, lúc đang định bước tới thì thấy Hạ Mộng Ngư cởi bỏ chiếc áo khoác dài, để lộ ra chiếc áo choàng ở bên trong… Anh dừng bước, rồi lại ngồi xuống, sau đó nhìn Hạ Mộng Ngư bằng ánh mắt thích thú.

Hạ Mộng Ngư lấy di động ra bật camera trước, chỉnh lại tóc tai, tô thêm chút son, sau đó lại bỏ điện thoại vào túi. Cô quẳng cái áo khoác xuống đất, sau đó mở vạt áo choàng ra, để lộ nguyên bộ đồ lót ở bên trong.

Từ Tử Sung nhíu mày, có chút kinh ngạc, sau đó lại nhếch miệng nở một nụ cười cực kỳ hài lòng.

Bên trong chiếc áo choàng đỏ là bộ đồ lót kiểu cổ điển màu đen. Chiếc áo lót ren mỏng manh, thiết kế nửa ngực, bên dưới là chiếc quần lót kết hợp cùng đôi tất chân có đai đeo.

Hạ Mộng Ngư hất tóc, mở rộng vạt áo choàng, tạo một cái dáng thật gợi cảm. Từ Tử Sung lại đứng dậy, đang định đi đến thì thấy Hạ Mộng Ngư lại kéo vạt áo vào. Anh dừng bước, tiếp tục quan sát Hạ Mộng Ngư, chợt

https://thuviensach.vn

thấy cô nằm xuống, hất hất tóc, hơi kéo rộng cổ áo ra, nằm nghiêng hướng về phía cửa.

Suýt chút nữa Từ Tử Sung phì cười, nhưng anh vẫn nhịn được, anh quyết định chờ xem Hạ Mộng Ngư còn có thể mang đến cho anh bất ngờ gì.

Quả nhiên, Hạ Mộng Ngư lại ngồi dậy, thay đổi sang tư thế nằm sấp, hai cẳng chân giơ lên, đong đưa đôi bàn chân với đôi giày cao gót đỏ, một tay chống cằm, một tay cuốn lấy lọn tóc, cắn môi, tiếp tục nhìn ra cửa. Nhưng tư thế này không duy trì được lâu thì cô lại đổi. Cô cởi bỏ áo choàng, từ từ chạy ra lấy hai cái găng rồi lại thất thểu chạy về. Cô đeo găng vào, lắc đầu hất bỏ lọn tóc rơi xuống má, sau đó khua tay múa chân bắt chước mấy tư thế trong quyền anh, một tay đưa lên miệng, khẽ cắn cái găng, thay đổi liên tục mấy vẻ mặt khiêu gợi.

Từ Tử Sung cảm thấy Hạ Mộng Ngư quả thật là bảo bối của anh. Cuối cùng, anh không nhịn được nữa phải bật cười.

Tiếng cười này khiến Hạ Mộng Ngư giật mình, hoảng sợ nhìn về phía truyền đến âm thanh. Chỉ thấy một cái bóng đen lừ lừ đi ra từ khu dụng cụ, là Từ Tử Sung…

Hạ Mộng Ngư kinh hãi trợn tròn mắt, bình thường vốn luôn nhanh mồm nhanh miệng, lần này cô còn không nói rõ ràng được, “Anh, anh, anh… Sao anh lại ở đây?”

“Anh vẫn ở đây.”

Hạ Mộng Ngư chỉ ra cửa, lại chỉ vào Từ Tử Sung và nói: “Không phải anh ra ngoài với vệ sĩ sao? Tên mắt to bảo em thế!”

“Anh bảo vệ sĩ đi rồi, anh biết em sắp đến, thế nên chờ em ở đây.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư như bị sét đánh, chỉ trong nháy mắt, cô cảm thấy đầu óc trống rỗng, tim phổi gần như nhào lộn đến nát luôn.

“Anh…ở đây bao lâu rồi?”, cô hỏi với ánh mắt trống rỗng.

“Ở đây suốt.”

“Từ lúc em vào là anh đã ở đây rồi?”

“Ừ.”

“Thế là anh thấy tất rồi?”

“Ừ.”, Từ Tử Sung nhịn cười, nhưng vẫn không nhịn được phải trêu cô, “Quá tuyệt.”

Hạ Mộng Ngư không ngờ lại nghe được cái câu “Quá tuyệt!” trong hoàn cảnh này, quả thật là xấu hổ đến mức chỉ muốn treo cổ tự vẫn ngay trên quyền đài. Cô ôm mặt định chạy ra lấy áo khoác, nhưng lúc này, Từ Tử Sung đã nhảy tót một cái lên quyền đài, ngăn Hạ Mộng Ngư lại.

“Em đi đâu đấy?”, Từ Tử Sung cố nhịn cười để hỏi.

“Anh đừng có nhìn em nữa.”, Hạ Mộng Ngư ngồi xổm xuống đất, bụm mặt, giọng như đang nức nở, “Kinh quá đi mất…”

Từ Tử Sung mỉm cười, “Ai nói là kinh chứ, vớ vẩn, rõ ràng là quá đáng yêu.”

Hạ Mộng Ngư đấm Từ Tử Sung một cái, mà Từ Tử Sung chỉ mỉm cười đón lấy, nụ cười càng đậm hơn, dáng vẻ khoái trá vô cùng.

“Còn cười nữa! Sao anh đểu thế chứ!”, Hạ Mộng Ngư phì phò nói: “Anh đứng đấy xem tuồng à? Coi em là con khỉ chứ gì?”

https://thuviensach.vn

“Sao lại là con khỉ được?”, Từ Tử Sung ôm lấy Hạ Mộng Ngư, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô, “Rõ ràng là một con mèo hoang.”

Đáng tiếc, giờ này Hạ Mộng Ngư hoàn toàn không có tâm trạng chửi nhau, trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh ban nãy mình ưỡn ẹo tạo dáng.

Quá đáng sợ, thật sự là không có cách nào đối mặt với Từ Tử Sung được.

“Bọn mình đừng gặp lại nhau nữa.”

Hạ Mộng Ngư đỏ mặt xoay người định tìm áo khoác, lại bị Từ Tử Sung tóm eo lôi trở lại.

“Đi đâu?”, Từ Tử Sung tét một cái vào mông Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Nói linh tinh cái gì đấy, không được phép nói những câu như thế nữa.”

“Anh chỉ biết bắt nạt em thôi…”

Hạ Mộng Ngư ức đến phát khóc. Từ Tử Sung ôm cô, cố nhịn cười, “Anh còn chưa bắt đầu bắt nạt em đâu, giờ bắt đầu được không?”

Từ Tử Sung sán lại định hôn Hạ Mộng Ngư, nhưng lại bị cô đẩy ra.

“Không muốn.”, Hạ Mộng Ngư hờn dỗi nói.

“Em mặc thế này chạy đến đây, không phải là vì muốn tặng cho anh một món quà sao?”, Từ Tử Sung thu cánh tay lại rồi áp vào sát cô hơn, “Ngoan, đừng làm ầm lên nữa.”

Hạ Mộng Ngư cảm nhận được Từ Tử Sung đang bắt đầu hưng phấn rồi, nhưng hiện giờ cô hoàn toàn không có suy nghĩ đó.

“Em đã nói rồi, không muốn.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư mà chẳng biết phải làm sao, bỗng nhiên anh cực kỳ hối hận. Vừa nãy đáng ra không nên trêu cô, để con thỏ tinh tức giận, giờ thành ra thịt đến mồm rồi còn không ăn được.

“Bảo bối nhà mình đáng yêu thế này, không đáng sợ chút nào, thích còn không kịp nữa là.”, Từ Tử Sung tiếp tục dỗ Hạ Mộng Ngư, nhẹ nhàng hôn lên làn da nhạy cảm của cô, “Thế này không phải càng đặc biệt hơn sao? Vui lắm… Ngoan…”

“Cơ mà, thế này không giống với những gì em nghĩ!”, Hạ Mộng Ngư gào lên: “Không nên giống thế này.”

“Thế thì phải thế nào?”

“Đáng lẽ ra anh phải nghĩ là em gặp nguy hiểm xong lao đến đây, sau đấy em mặc cái áo choàng anh tặng, dùng tư thế gợi cảm đứng giữa quyền đài đợi anh!… Sau đấy nữa, em sẽ nói với anh,“Bảo bối à, thích bất ngờ em tặng cho anh không?”… Đáng ra phải như thế mới đúng!”

Từ Tử Sung nghiêng đầu, thầm muốn cười nhưng lại không dám cười ra tiếng, chỉ sợ đến lúc ấy Britney của anh sẽ lại gây phiền toái cho anh. Anh nghiêm mặt, nhìn Hạ Mộng Ngư rồi bất đắc dĩ hỏi: “Thế thì để anh đi ra cửa, bọn mình làm lại một lần nữa, được không?”

“Không được! Anh cảm thấy em là đứa trẻ con sao? Làm lại lần nữa, mệt cho anh nghĩ ra cách đấy, cảnh tượng khó như thế mà anh có thể nhập vai được à?”

Từ Tử Sung lại không nhịn được phải phì cười.

Hạ Mộng Ngư đấm anh một cái rồi nói: “Không cho phép!”

Từ Tử Sung lập tức ngoan ngoãn thu lại nụ cười, không thể để bảo bối tức giận được, tức giận là miếng thịt thỏ đến miệng sẽ rơi mất.

https://thuviensach.vn

“Thế em muốn anh phối hợp với em như thế nào mới được đây?”, Từ Tử Sung tiếp tục dỗ dành Hạ Mộng Ngư.

Bỗng nhiên, Hạ Mộng Ngư có cảm giác vô cùng mệt óc. Cô cũng không biết phải thế nào nữa… Tại sao không ngoan ngoãn đến nhà hàng, tự dưng lại làm cái bất ngờ gì không biết? Là tại đồ ăn không ngon hay phong cảnh trên đường không đẹp nên mới chạy đến cái trung tâm này làm cái trò con bò này?

Từ Tử Sung thì đang sung huyết, dồn sức chờ thời cơ hoạt động. Hạ Mộng Ngư nhìn ra cái bộ dạng thèm đến nghiêm trọng của Từ Tử Sung thì chỉ có thể thở dài, “Haiz, tùy anh muốn thế nào cũng được.”

Anh vui là được rồi.

Từ Tử Sung biến sắc, anh bế bổng Hạ Mộng Ngư lên, sau đó đặt cô lên sợi dây thừng vây quanh quyền đài.

Hạ Mộng Ngư vội vàng tóm lấy sợi dây, thân mình chòng chành, cô cuống quýt giơ chân quắp lấy thắt lưng Từ Tử Sung, chỉ sợ bị ngã xuống. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Từ Tử Sung, cô biết chuyện mình nên sợ không phải là bị ngã hay không nữa. Bởi vì lúc này Từ Tử Sung hệt như một con sói đói, quả thật là đang chực chờ nuốt cô vào bụng. Tuy mỗi lần Từ Tử Sung đều có vẻ như chưa được thỏa mãn ham muốn, nhưng biểu hiện lần này còn rõ ràng hơn. Ánh mắt hoang dại một cách trắng trợn, khiến người ta có cảm giác chỉ một giây tiếp theo thôi là anh sẽ đánh mất lý trí.

“Bảo bối, em thật sự vô cùng gợi cảm.”, Từ Tử Sung nói bằng giọng khàn khàn.

Hạ Mộng Ngư nhướng mày, rốt cuộc đến hôm nay mới có cảm giác thành tựu.

https://thuviensach.vn

“Thật à?”

“Ừ.”

“Thích không?”

“Thích.”

Hai mắt Từ Tử Sung đỏ au, cả người khô nóng. Hai bàn tay đang tóm lấy chân Hạ Mộng Ngư nóng như bàn ủi, thiêu rụi cô.

Hạ Mộng Ngư mân môi, một tay tóm lấy sợi dây thừng, một tay nâng mặt Từ Tử Sung lên. Cô ghé sát vào tai Từ Tử Sung, nhẹ nhàng thổi một hơi, rồi cất giọng đầy khiêu khích.

“Gọi tên em!”

“Hạ Mộng Ngư.”

“Gì nữa?”

“Con thỏ tinh của anh…”

Giọng Từ Tử Sung ngày càng trầm, ngày càng khàn.

“Bảo bối của anh…. Mo Cuishle.”

Tình yêu của anh, máu thịt của anh.

…

Từ trong trung tâm truyền ra tiếng rên trầm thấp cùng tiếng thét lanh lảnh. Đám vệ sĩ đứng canh ngoài cửa liếc nhau một cái, sau đó lấy thuốc lá ra chia nhau rồi yên lặng đi ra xa.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Một chiếc xe hơi màu đen đỗ trước cửa nhà hàng số một thành phố.

Hạ Mộng Ngư còn đang ngồi lì ở trong dặm lại phấn, tô lại son, vừa làm vừa trách Từ Tử Sung: “Em đã bảo là không kịp rồi mà anh lại cứ cố thêm lần nữa.”

“Thế mà tính là một lần à?”

“Muộn mất nửa tiếng rồi, trong xe anh lại còn lằng nhằng thêm một lúc, son của em cũng bị anh ăn hết sạch rồi…”

“Yên tâm, vẫn còn chỗ cho mình mà.”

Từ Tử Sung mỉm cười nhìn Hạ Mộng Ngư trang điểm, lại cảm thấy cái dáng vẻ này của cô đúng là đáng yêu không chịu được, thế nên lại kéo cô vào lòng vuốt ve một lúc. Đến khi Từ Tử Sung buông Hạ Mộng Ngư ra thì son của cô lại trôi đi hết.

“Anh nhìn anh đi, người khác còn đang đứng ngoài chờ kia kìa.”, Hạ Mộng Ngư đỏ mặt than thở.

Từ Tử Sung hạ cửa kính xe xuống, khẽ gật đầu với anh chàng doorman đứng bên ngoài rồi rút ít tiền trong ví ra coi như xin lỗi, sau đó lại kéo cửa kính lên, tiếp tục nhìn Hạ Mộng Ngư trang điểm.

Cuối cùng thì Hạ Mộng Ngư cũng tô son xong, cô gảy gảy lọn tóc, rồi quay đầu hỏi Từ Tử Sung: “Xinh không?”

https://thuviensach.vn

“Xinh.”

“Đẹp không?”

“Đẹp.”

“Hi hi.”, lúc này Hạ Mộng Ngư mới hài lòng, lại hạ vai một cái để chiếc áo khoác lông khẽ rơi xuống, làm lộ ra bả vai, sau đó mới nhìn Từ Tử Sung: “Giờ mình xuống xe được rồi.”

Từ Tử Sung nghiêng đầu cười, sau đó cúi đầu, nhấc chân xuống xe.

…

Những khách hàng đang ở ngoài chờ chỗ ngồi đều nhìn theo hướng chiếc xe màu đen kia. Họ thấy một người đàn ông châu Á thả đôi chân dài xuống, dù trời đang lạnh nhưng anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, tóc hơi ngắn, cả người toát lên vẻ mạnh mẽ khác hẳn với phần lớn đàn ông châu Á. Anh xắn tay áo lên, để lộ ra hình xăm đáng sợ, tay trái đeo chiếc đồng hồ xa xỉ, bàn tay rất lớn. Hướng lên trên là đôi mắt trầm tĩnh đầy vẻ thần bí lại có phần dữ dằn, khiến cho những người xung quanh bất giác hạ thấp giọng bàn tán.

Người đàn ông phương Đông thần bí này vừa xuống xe liền giơ tay hướng vào trong. Lập tức một cánh tay thon dài trắng nõn chìa ra, móng tay sơn đỏ, ngón giữa đeo chiếc nhẫn kim cương vàng lấp lánh. Ngay sau đó, đôi chân thon dài bước xuống, nàng mĩ nữ phương Đông cũng xuất hiện. Cô mặc bộ váy ngắn đến bắp đùi, bên ngoài khoác chiếc áo lông sang trọng, tư thái kiêu kỳ nhưng không khiến người khác ghen ghét, mà chỉ cảm thấy dáng vẻ của cô vô cùng sánh đôi với khí chất ngang tàng của người kia.

Nàng mĩ nhân phương Đông khoác tay người đàn ông thần bí kia, khóe môi khẽ cong lên, nét mặt đầy vẻ tự tin và kiêu sa. Còn người đàn ông

https://thuviensach.vn

đi bên cạnh, chẳng hiểu vì sao, lúc xuất hiện một mình thì thấy đáng sợ, nhưng sau khi người đẹp kia xuống xe, dường như anh lại biến thành phông nền. Có lẽ vì anh vốn lạnh lùng, nhưng khi nhìn người đẹp thì lại tự động trở nên dịu dàng.

Đến khi hai người đi vào nhà hàng, những người bên ngoài mới thả lỏng rồi bắt đầu bàn tán, không biết hai người kia đến từ nước nào, cân nhắc một hồi, họ đều cảm thấy hẳn là người Trung Quốc. Dạo gần đây xuất hiện thật lắm người giàu đến từ Trung Quốc.

…

Hạ Mộng Ngư đã mong được ăn ở nhà hàng này lâu lắm rồi. Từ hồi còn ở trong nước, nghe danh tiếng của nhà hàng là cô đã muốn đến ăn thử.

Lúc người phục vụ vận đồng phục trắng bắt đầu mang đồ ăn ra, Hạ Mộng Ngư lập tức cởi bỏ chiếc áo khoác đắt tiền, cầm dao dĩa lên, hai mắt lấp lánh nhìn đĩa đồ ăn, trông hệt như đứa trẻ con thèm kẹo.

“Wow!”

Hạ Mộng Ngư nhìn thấy miếng bít tết mà hưng phấn khua chân múa tay, dáng vẻ cầm dao dĩa lắc lư thật khiến người ta buồn cười. Từ Tử Sung cúi đầu cười, sao lại đáng yêu thế cơ chứ!

Cô vội vàng xắt một miếng bít tết bỏ vào miệng, nước thịt chảy ra ngay trong miệng, tuyệt hảo đến mức khiến cô phải híp mắt lại.

“Nguyên liệu làm miếng bít tết này tốt quá đi, không hổ là miếng bít tết phải xếp hàng cả tháng mới được ăn!”, Hạ Mộng Ngư nói với vẻ mặt đầy thỏa mãn, “Đây đúng là thời gian đẹp nhất của em trong ngày hôm nay, vui quá đi!”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư chỉ cảm thán vì vui sướng, nhưng lại phát hiện ra người ngồi đối diện có gì đó là lạ.

“Anh thấy không ngon à?”, Hạ Mộng Ngư hỏi Từ Tử Sung.

Từ Tử Sung hờ hững đáp: “Cũng được.”

“Sao lại chỉ cũng được?”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, “Con người anh sao lại không dễ dàng thỏa mãn thế hả? Thế thì không dễ vui được đâu.”

“Anh rất thỏa mãn.”, Từ Tử Sung chẳng thèm ngước mắt lên, vừa cắt bít tết trên đĩa vừa nói: “Chỉ có em là chưa thôi.”

“Hả?”

Hạ Mộng Ngư ngơ ngác, rõ ràng cô cảm thấy đây là lúc cô vui vẻ nhất trong ngày hôm nay, sao lại là cô chưa thỏa mãn?

“Đây là thời gian đẹp nhất của em trong ngày hôm nay?”, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư bị hỏi mà vẫn ngỡ ngàng, cô vô thức gật đầu.

Có vấn đề gì sao?

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng ngước mắt lên nhìn Hạ Mộng Ngư, anh dùng khăn ăn lau miệng rồi cười lạnh một tiếng, ánh mắt khiến Hạ Mộng Ngư bất giác run lên.

“Em cứ chờ đấy cho anh… Tối nay đừng hòng ngủ… Anh sẽ cho em biết cái gì mới gọi là thời gian đẹp nhất.”

Hạ Mộng Ngư trợn tròn mắt, chẳng thể ngờ Từ Tử Sung lại giận dỗi vì câu nói vu vơ của cô, mà lại còn dỗi đến mức độ này nữa cơ. Một ông chủ

https://thuviensach.vn

cao ngạo mà lại gây chuyện với một miếng bít tết.

“Anh ghen với miếng bít tết đấy hả?”, Hạ Mộng Ngư hỏi mà không thể tin nổi.

“Ừ.”, Từ Tử Sung đáp không chút do dự.

“Hai chuyện này giống nhau được à?”

“Được.”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung lại đang có xu hướng biến thành “Từ ỏn ẻn” rồi.

“Anh biết là em không có ý đó mà. Anh tuyệt vô cùng!”

Hạ Mộng Ngư quyết định dỗ dành Từ Tử Sung, dù sao thì lòng tự trọng của đàn ông ở phương diện đó không thể bị tổn thương được. Vì thế, cô cười với Từ Tử Sung: “Miếng bít tết này là đủ để thỏa mãn nhất trong những lúc ăn, không giống như lúc bọn mình ở trong trung tâm, tại vì mỗi giây mỗi phút bên anh đều là thời gian đẹp nhất trong đời em! Anh tuyệt đối đừng vì câu nói đấy của em mà làm ảnh hưởng đến sự tự tin của anh.”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy biểu cảm của Từ Tử Sung không những không dịu đi mà còn khó coi hơn.

Từ Tử Sung cười lạnh một tiếng, tiếp tục cắt bít tết. Hạ Mộng Ngư cảm thấy trước đây Từ Tử Sung rất dễ dỗ dành, đúng là càng có tuổi càng quái đản.

“Tuyệt thế nào?”, Từ Tử Sung hỏi.

Hạ Mộng Ngư ngây người, “Thì là… cực kỳ cực kỳ tuyệt.”

“Thế hả?”, Từ Tử Sung hỏi.

https://thuviensach.vn

“Phải… Đúng!”

“Thế thì phải đợi biểu hiện của em tối nay rồi.”

Từ Tử Sung vừa nói vừa dùng ánh mắt của thú hoang nhìn con mồi để nhìn Hạ Mộng Ngư, sau đó nhai ngấu nghiến miếng bít tết.

Da đầu Hạ Mộng Ngư run lên, cô cười gượng hai tiếng, “Được… Được thôi…”

Về đến biệt thự, Hạ Mộng Ngư còn chưa kịp cởi giầy đã bị Từ Tử Sung khiêng lên tầng.

“Ơ này, anh thả em xuống! Vội cái gì chứ? Em nhận điện thoại đã!”

Di động của Hạ Mộng Ngư đổ chuông, nhưng bị Từ Tử Sung khiêng trên vai nên cô không mở túi xách được.

Từ Tử Sung vỗ một cái thật mạnh vào mông Hạ Mộng Ngư rồi nghiêm khắc nói: “Đừng có giãy nữa.”

Hạ Mộng Ngư đành bất động, ngoan ngoãn để Từ Tử Sung khiêng vào phòng.

Từ Tử Sung quẳng Hạ Mộng Ngư xuống giường, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười xấu xa, anh nhìn Hạ Mộng Ngư với ánh mắt nóng bỏng rồi cứ thế đứng cạnh giường cởi từng cúc áo một.

Càng là thái độ thong dong như thế lại càng làm tim người ta nhộn nhạo.

Điện thoại trong túi vẫn đổ chuông, Hạ Mộng Ngư quyết định nhanh chóng nhận điện thoại, phải đuổi người ở đầu dây bên kia để còn làm chuyện quan trọng.

https://thuviensach.vn

“Cho anh mười giây, tôi đang bận chuyện quan trọng!”, Hạ Mộng Ngư nói với Lộ Sâm ở đầu bên kia: “Trên đời này chỉ có chuyện này là quan trọng nhất thôi đấy.”

Nghe Hạ Mộng Ngư nói vậy, Từ Tử Sung không nhịn được phải cong môi cười, sau đó đưa tay lật người Hạ Mộng Ngư lại, nâng eo cô lên, để cô nằm rạp xuống giường như chú cún con.

Hạ Mộng Ngư bắt Lộ Sâm nói luôn vào trọng tâm, bên kia nói gì đó, bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư hét lên một tiếng, cả người cứng đờ rồi bật phắt dậy.

Từ Tử Sung nhíu mày, anh còn chưa vào đâu đấy, cô kêu cái gì?

“Thật hay giả vậy?”

Hạ Mộng Ngư lao xuống giường rồi mở tủ quần áo ra. Cô gào lên với Lộ Sâm trong điện thoại: “Tôi về nước ngay đây, mai có mặt! Vị trí này chắc chắn là của tôi rồi, đừng ai hòng cướp của tôi!”

Cô cúp máy, bắt đầu dọn đồ vào va li, vừa dọn vừa nói với Từ Tử Sung: “Em phải về nước ngay lập tức, không thể nghỉ phép được nữa!”

“Xảy ra chuyện gì à?”, Từ Tử Sung nhíu mày. Chuyện có thể khiến Hạ Mộng Ngư kích động không nhiều. Anh lại hỏi: “Anh có thể giúp gì không?”

“Chuyện tốt.”, Hạ Mộng Ngư kích động, vì hưng phấn nên mặt cô hơi đỏ, “Lộ Sâm vừa bảo, lão Golden sắp thanh lý hợp đồng để về nước, trước khi đi, ông ta sẽ tuyển một bếp trưởng quản lý nhà hàng Trung Quốc. Đây là nhà hàng Michelin ba sao duy nhất đấy! Nếu em có thể nắm chắc cơ hội này thì em chính là bếp trưởng Michelin ba sao, một nấc thang mới đấy nhé!”

https://thuviensach.vn

Hễ cứ nói đến công việc là Hạ Mộng Ngư lại rất rạng ngời, cô loanh quanh tới lui trong phòng để thu dọn hành lý. Từ Tử Sung nhìn thấy cái vẻ này của cô thì thở dài, day day mi tâm, bỗng nhiên lại có một cảm giác cực kỳ bất lực.

“Em định cứ thế này mà bỏ anh ở lại đây phải không?”, Từ Tử Sung hỏi.

Động tác của Hạ Mộng Ngư dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn đũng quần căng phồng của Từ Tử Sung, bỗng nhiên cảm thấy mình hơi không phải. Hưng phấn quá lại quên cả chuyện này. Cô cười gượng hai tiếng, đi đến bên cửa sổ, một tay ôm eo Từ Tử Sung, một tay véo anh, “Ôi, tại em hưng phấn quá mà. Ha ha, bọn mình tiếp tục nhé…”

Từ Tử Sung không nói gì.

“Muốn hay không nào? Không muốn là em thu dọn hành lý tiếp đấy.”

Từ Tử Sung kéo Hạ Mộng Ngư vào lòng, véo thắt lưng cô, đúng là bị cô làm cho tức điên lên được mà, “Kiểu gì cũng phải xử lý em.”, Từ Tử Sung dữ dằn nói.

Nhưng lúc Từ Tử Sung định vén váy Hạ Mộng Ngư lên thì lại nghe thấy cô nhỏ giọng than thở: “Nhưng mà anh nhanh một chút nhé, em còn vội về nước đấy.”

“Đệt.”

Từ Tử Sung giáng một phát nặng nề vào mông Hạ Mộng Ngư, sau đó anh nhấc cô lên rồi quẳng xuống giường.

Hôm nay không “giết chết” cô không được.

…

https://thuviensach.vn

Còn chưa ở Mĩ được bốn ngày, hai người đã về nước.

Vì còn nửa tháng nữa là Golden sẽ rời khỏi Trung Quốc nên ông ta phải nhanh chóng tuyển được người thay thế mình. Hạ Mộng Ngư vô cùng muốn có được cơ hội này, thế nên cả nửa tháng nay, gần như ngày nào cô cũng ở lại nhà hàng đến tối muộn, thời gian còn lại cũng dành ra để nghiên cứu những món mới, cô muốn có được sự khẳng định của Golden.

Ai cũng bứt rứt đến khó chịu, cả nửa năm nay học nghề ở chỗ Golden, cả nửa năm phải nín nhịn, không phải để bị đá khỏi đây một cách vô ích. Đối với một đầu bếp mà nói, có thể trở thành bếp trưởng của một nhà hàng Michelin ba sao, dù là dưới danh tiếng của Golden thì vẫn là cơ hội ngàn năm có một.

Nửa tháng nay, gần như ngày nào Hạ Mộng Ngư cũng vừa về phòng là lập tức lăn ra ngủ, có một hai lần còn mệt đến mức không buồn đi tắm, Từ Tử Sung gọi cô dậy mà cô vẫn không tỉnh.

Sáng nào Hạ Mộng Ngư cũng tỉnh dậy trong lòng Từ Tử Sung. Có lúc anh đã tỉnh dậy trước, đeo kính đọc sách. Có đôi khi anh vẫn ngủ, lúc ngủ luôn ôm cô rất chặt, cô chỉ hơi động đậy là anh lập tức siết chặt vòng tay.

Mấy ngày nay, họ giống như những đôi vợ chồng bình thường, ban ngày đi làm, buổi tối cùng nhau ngủ, sáng lại cùng nhau rời giường. Có đôi khi không kịp nói chuyện cũng không cần giải thích nhiều, chỉ một ánh mắt là có thể hiểu.

Từ Tử Sung xót xa Hạ Mộng Ngư phải làm việc vất cả, nhưng anh không đặt ra nhiều yêu cầu với cô, ngoại trừ mỗi sáng thức dậy phải quấn lấy cô thân mật một lúc ra thì những lúc khác vẫn luôn để cô thoải mái làm việc.

Qua nửa tháng, rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng trở thành người nối nghiệp Golden như ý nguyện. Với kết quả này, cả cô và Từ Tử Sung đều

https://thuviensach.vn

không quá bất ngờ.

Vì nửa năm nay Hạ Mộng Ngư đã nỗ lực không ít, thế nên cô cảm thấy vị trí này nên là của mình. Khi có được rồi, chưa nói tới cảm giác hưng phấn, cô cảm thấy áp lực còn nặng nề hơn, thế nên không dám lơi lỏng phút nào.

Từ Tử Sung cũng không ngạc nhiên, là vì cho đến bây giờ, anh vẫn luôn tin vào năng lực của Hạ Mộng Ngư. Từ hồi còn đi học, cô đã là người muốn gì thì phải cố gắng có bằng được. Anh vẫn luôn thích cái tính đó của cô. Cô không có được vị trí này thì còn ai xứng?

Từ Tử Sung vốn tưởng sau khi trở thành bếp trưởng, Hạ Mộng Ngư sẽ đỡ bận rộn hơn dạo trước, không ngờ cái chức danh mới lại khiến cô càng bận hơn.

Hiện tại Golden không có ở đây, mọi chuyện của nhà hàng đều do Hạ Mộng Ngư phụ trách. Bếp trưởng không chỉ phải nấu nướng mà còn phải quản lý việc tuyên truyền của nhà hàng, quản lý hoạt động, nhập thực phẩm. Hơn nữa, khi Golden đi, những người không muốn làm dưới quyền của bếp trưởng Hạ Mộng Ngư và cả đối thủ cạnh tranh trước đây của cô đều bỏ đi, thế nên cô muốn sớm tìm ra được người đáng tin cậy. Cũng bởi thế, suốt một tháng trời, cô gần như không nghỉ, ngày nào cũng làm việc nhiều hơn cả Từ Tử Sung.

Để hai người có nhiều thời gian gặp nhau, Từ Tử Sung đành phải giảm bớt công việc của mình, cố tìm cơ hội ở cạnh cô. Ngày trước, sáng ra hai người còn có thể ôm ấp thân mật một chút, nhưng hiện giờ, ngoài buổi tối về ngủ ra, Từ Tử Sung khó có thể nhìn thấy Hạ Mộng Ngư. Thậm chí vào giờ nghỉ trưa, cô cũng sắp xếp đủ loại họp hành, phỏng vấn, quay chụp các kiểu.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư cứ làm việc liên tục một tháng như vậy, cho đến khi Từ Tử Sung không nhìn nổi nữa, anh lo cô cứ thế sẽ sinh bệnh, lúc ấy cô mới đành nghỉ nửa ngày.

Một buổi sáng này, Từ Tử Sung đưa Hạ Mộng Ngư đến một nhà hàng giữa vườn hoa ăn sáng.

Không khí hôm nay rất trong lành, ánh mặt trời rực rỡ, ngày mùa thu, tiết trời nhẹ nhàng khoan khoái, rất thích hợp để ung dung thư giãn.

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư ăn vội ăn vàng liền không nhịn được phải ra dáng bề trên lải nhải vài câu với cô, “Công việc quan trọng thế cơ à? Anh không phản đối em làm việc, vì nấu ăn là chuyện em thích, nhưng em cũng không nhất thiết phải liều mạng như vậy, quá vất vả. Anh thấy những việc em làm hằng ngày, có nhiều việc chẳng liên quan đến nấu nướng. Những chuyện đấy để người khác làm được rồi, nếu em cần, anh có thể nhường trợ lý của anh cho em, cậu ta rất khá, có thể giúp em đấy.”

“Thế không được!”, Hạ Mộng Ngư kiên quyết từ chối: “Nếu phải tìm trợ lý thì em sẽ tự tìm. Bây giờ em mới tiếp nhận công việc của Golden, lần đầu tiên kinh doanh nhà hàng xịn như thế, không thể qua loa được. Vốn dĩ kinh doanh nhà hàng không chỉ có mỗi việc nấu nướng, còn phải quản lý hoạt động, nhập thực phẩm, đấy đều là trách nhiệm của em.”

Từ Tử Sung biết Hạ Mộng Ngư rất giỏi làm việc, thế nên không khuyên nhiều, chỉ có thể tùy ý cô.

Hạ Mộng Ngư cũng biết là Từ Tử Sung đang quan tâm mình nên vội nói: “Anh yên tâm, thể chất em tốt lắm. Mà cũng không phải là cả đời làm với cường độ như này, chờ thêm một thời gian nữa, những đầu bếp mới đến theo kịp nhịp độ và phương thức làm việc của em thì em sẽ không bận như bây giờ nữa. Em thật sự rất coi trọng công việc này, nó có thể để em bước lên một nấc thang mới. Hiện giờ tuổi em chưa nhiều, còn chưa đến giai

https://thuviensach.vn

đoạn nằm yên hưởng thụ. Hơn nữa, anh giỏi như thế, em không thể thua kém anh được, đúng không?”

Từ Tử Sung sửng sốt, không ngờ nguyên nhân Hạ Mộng Ngư liều mạng làm việc lại từ đây. Anh bất đắc dĩ nói: “Bọn mình là người yêu, lại sắp thành vợ chồng rồi, em so bì với anh làm gì!”

“Em không so bì với anh, em cũng không lấy cái tiêu chuẩn của người ngoài để cân nhắc quan hệ của bọn mình. Nhưng mà thấy anh thành đạt như thế, em lại càng muốn tiến bộ hơn, em muốn trở thành người thành đạt hơn nữa.”, Hạ Mộng Ngư cúi đầu cười, có chút ngượng ngùng: “Có thể anh không biết, cho đến giờ, anh luôn là đại anh hùng trong lòng em. Thế nên, em cũng muốn trở thành niềm kiêu hãnh của anh…”

Ánh mặt trời rọi xuống gương mặt Hạ Mộng Ngư, rõ ràng cô không còn nhỏ nữa, nhưng lại vì lời nói ra mà cảm thấy xấu hổ đến đỏ mặt.

Anh là đại anh hùng của cô, thế nên cô hy vọng có thể trở thành niềm vinh quang của anh.

Từ Tử Sung hơi ngước mắt, dường như có chút kinh ngạc, sau đó anh nghiêng đầu cười khẽ một tiếng, trong lòng trào ra cảm giác ngọt ngào.

“Ngốc.”, Từ Tử Sung nói.

“Hả?”, Hạ Mộng Ngư ngơ ngẩn, vẻ mặt đầy vô tội, “Em ngốc gì cơ?”

Vất vả lắm mới bày tỏ được, thế nào mà lại bị mắng rồi? Hạ Mộng Ngư bĩu môi, lẩm bẩm vài tiếng, hơi u sầu.

Từ Tử Sung giơ tay véo má Hạ Mộng Ngư, anh dịu dàng nói: “Em đã là niềm kiêu hãnh của anh rồi, vẫn luôn là thế.”

https://thuviensach.vn

Từ mùa hè năm đó, mỗi một kỉ niệm với Hạ Mộng Ngư đều in sâu trong tâm trí Từ Tử Sung. Từ Tử Sung còn nhớ, khi đó, Hạ Mộng Ngư là đại diện tiêu biểu cho toàn bộ học sinh, cô đứng trên đài phát biểu, thu hút hàng vạn ánh nhìn, rạng ngời đến vậy. Dáng vẻ khoan thai, tự nhiên của cô không hề giống người bình thường; giọng điệu khi cô nói chuyện, không một ai có thể bắt chước; cách cô dùng từ vừa hàm ý vừa chuẩn xác; nụ cười của cô, dù biết là không xuất phát từ đáy lòng nhưng vẫn khiến người ta vui vẻ. Cô chỉ đứng đó thôi đã khiến người ta tràn trề năng lượng rồi. Cũng chính vì sự lạc quan luôn hướng về phía trước của cô nên Từ Tử Sung mới có được sức mạnh trước nay chưa từng có, đó là sức mạnh để tới gần Hạ Mộng Ngư.

“Em là niềm kiêu hãnh của anh, xưa nay vẫn vậy. Thế nên em chỉ cần làm việc em thích là đủ rồi.”, Từ Tử Sung nói.

Hạ Mộng Ngư nhíu mày suy tư, sau đó lại hỏi: “Việc em thật sự muốn… thật sự thích, chính là làm việc.”

Từ Tử Sung khẽ cười một tiếng rồi nói: “Thế thì em cố gắng làm việc đi, em vui là được rồi.”

“Em vui mà!”

“Tốt.”

Hạ Mộng Ngư ăn rất nhanh, xong xuôi liền lôi giấy bút ra, ngồi khoanh chân trên ghế, bắt đầu vẽ gì đó. Từ Tử Sung hỏi thì cô bảo đang thiết kế món ăn mới.

Ánh mặt trời chiếu lên người cô, dường như cô đang được bao phủ bởi một vầng bạc. Từ Tử Sung uống cà phê, nhìn Hạ Mộng Ngư chăm chú làm việc lại cảm thấy yêu một cô bạn gái ham mê công việc cũng không phải không tốt. Bởi vì dáng vẻ tập trung làm việc của cô, quả thực khiến anh say đắm.

https://thuviensach.vn

…

Lúc trợ lý đến đưa danh sách chuẩn bị cho lễ cưới, Từ Tử Sung xem qua rồi lại nhìn Hạ Mộng Ngư và hỏi: “Lễ cưới của bọn mình, em có ý kiến gì không?”

“Không có.”

Bởi vì biết Hạ Mộng Ngư bận nên chuyện lễ cưới đều do Từ Tử Sung lo. Hiện giờ mọi thứ đã gần như đâu ra đấy rồi, chỉ cần Hạ Mộng Ngư xem qua một cái là được.

“Em không kiểm tra một chút à, ngộ nhỡ có cái gì không hợp ý em thì sao?”

Hạ Mộng Ngư tiếp tục chăm chú vẽ tranh, vẻ mặt rất nghiêm túc, cô nói luôn: “Em tin anh, chỉ cần anh không làm quá phô trương là được.”

Từ Tử Sung im lặng hai giây, sau đó nói: “Ừ, anh sẽ cố khống chế quy mô, sẽ không làm lớn quá.”

“Tốt!”

“Thế em giao hết cho anh lo liệu thật đấy à?”, Từ Tử Sung xác nhận lại, “Không hối hận chứ?”

Hạ Mộng Ngư nghĩ ý Từ Tử Sung là muốn hỏi cô làm cô dâu mà không tham gia vào việc chuẩn bị lễ cưới thì có tiếc không, cô chẳng để tâm nên nói: “Yên tâm đi, không hối hận.”

“Ừ, thế để anh quyết.”

“Không thành vấn đề, đại sự giao cho anh hết đấy.”, Hạ Mộng Ngư nói không chút do dự: “Em thế nào cũng được, trước một tuần, anh cho em biết thời gian làm lễ cưới, lúc đó em xuất hiện là được.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung mỉm cười, nhấp một ngụm Whiskey rồi điềm tĩnh nói: “Được.”

Hai người không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì, nhưng anh chàng trợ lý và đám vệ sĩ bên cạnh thì đều ái ngại. Họ chưa bao giờ thấy một cô dâu hờ hững với đám cưới của mình như vậy. Cái câu “Đến lúc cưới chỉ cần xuất hiện” mà cũng nói ra được, có khi nào là không mấy mặn mà với lễ cưới này? Cũng không biết đến lúc nhìn thấy anh Từ và khung cảnh lễ cưới, cô Hạ sẽ có biểu hiện gì nữa…

“Bọn mình tổ chức ở Mĩ nhé, anh mang quốc tịch Mĩ.”, Từ Tử Sung nói.

“Được.”, Hạ Mộng Ngư tiếp tục vẽ, vẻ mặt nghiêm túc, “Nhưng mà lễ cưới xong xuôi là em phải về nước làm việc tiếp. Em mới tiếp nhận công việc, không thể đi lâu được.”

“Anh không có ý kiến, em xin nghỉ một tuần là đủ rồi.”

“Một tuần không được.”, Hạ Mộng Ngư ngẩng đầu, bấm tay tính toán: “Tính toán chi li thì em chỉ có thể cho anh năm ngày. Tối Chủ nhật bay sang Mĩ, nghỉ ngơi một ngày, tối thứ Ba làm bachelor party*, thứ Tư cưới, thứ Năm đi trăng mật, thứ Sáu về nước, thứ Bảy tiếp tục làm việc.”

*Tiệc chia tay đời độc thân

Đám vệ sĩ và trợ lý lại càng hiểu thêm về độ cuồng công việc của cô Hạ. Đi trăng mật một ngày? Xem ra cô Hạ có hiểu lầm gì đó với cái từ “tuần trăng mật” rồi.

Từ Tử Sung hết cách, đành nói: “Vội thế thì tổ chức trong nước đi, anh vốn muốn sang Mĩ có thể tự tại một chút. Nhưng mà để em chạy tới chạy lui thế thì vất vả quá.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì tốt!”, Hạ Mộng Ngư vui vẻ vừa vẽ vừa nói: “Hì hì, tổ chức trong nước thì em chỉ xin nghỉ được một ngày thôi!”

Ngoài Hạ Mộng Ngư ra, những người còn lại đều dùng ánh mắt nhìn động vật quý hiếm để nhìn cô. Chỉ có cô còn có thể vui vẻ thiết kế món mới của mình.

“Bọn mình vẫn nên tổ chức ở Mĩ thì hơn.”, Từ Tử Sung bất đắc dĩ nói.

“Ừm. Anh phải sang trước để chuẩn bị hả?”

“Ừ, chắc sang trước khoảng một tuần.”

“Được, thế thì đến ngày em sẽ xin nghỉ rồi bay sang.”

Hạ Mộng Ngư thầm đắc ý, tiếp tục vẽ tranh. Trên trang giấy trắng, chiếc bánh ngọt dần thành hình…

Lúc này, Từ Tử Sung lấy danh sách khách mời ra xem, vì nếu tổ chức ở nước ngoài thì sẽ phải sắp xếp vé máy bay và chỗ ở.

“Chừng nào em đưa danh sách khách cho anh?”, Từ Tử Sung hỏi Hạ Mộng Ngư.

“Cũng tùy, để em xem.”, rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng ngẩng đầu lên, cô đắn đo: “Không thể mời người trong bếp được, họ còn phải đi làm, lúc về em tặng quà là được rồi… Em chỉ mời bạn làm ăn, trợ lý, với mấy quản lý cấp cao của công ty thôi… Em cũng chẳng có bạn bè thân thiết gì để mời cả, lâu lắm rồi chẳng liên lạc.”

“Công ty?”, Từ Tử Sung nhíu mày hỏi: “Em có công ty gì?”

“À, em có mấy cái nhà hàng, cả một chuỗi cửa hàng bánh nữa.”

“Tên gì?”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nói tên nhà hàng với tiệm bánh. Mấy anh chàng vệ sĩ đứng cạnh đều sửng sốt, thậm chí đưa mắt nhìn nhau, mấy hôm trước họ còn mua bánh mì ở đó, làm ăn cực kỳ tốt… Lúc trước vẫn nghĩ cô Hạ chỉ là một đầu bếp nhỏ, không ngờ lại hoành tráng thế.

Từ Tử Sung cười hỏi: “Siêu thế, muốn anh giúp em mở rộng hoạt động không, anh có thể đầu tư một ít.”

Hạ Mộng Ngư ngẫm nghĩ, cảm thấy ý kiến này cũng không tệ lắm, gần đây cô có nghĩ đến chuyện mở rộng mặt tiền cửa hàng. Vì thế, Hạ Mộng Ngư rút danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho trợ lý của Từ Tử Sung rồi nói với anh: “Anh nói chuyện với trợ lý của em trước đi, giờ em không rảnh, bọn anh cứ thỏa thuận, sau khi anh ta chỉnh sửa lại kế hoạch hợp tác, em sẽ xem qua rồi mình sắp xếp thời gian nói chuyện sau.”

Giọng điệu giải quyết công việc của Hạ Mộng Ngư khiến Từ Tử Sung buồn cười.

Anh chàng trợ lý đứng bên cạnh e ngại nhìn Từ Tử Sung. Lần đầu tiên có người dám bảo anh Từ đến nói chuyện với trợ lý, còn bao nhiêu người xếp hàng để chờ gặp anh đấy.

Từ Tử Sung mân môi cười khẽ một tiếng, sau đó giơ tay ý bảo anh ta nhận lấy danh thiếp.

Con thỏ tinh của anh, đúng là báu vật.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Hạ Mộng Ngư vẽ xong chiếc bánh kem, cuối cùng cũng thu dọn đồ đạc, thảnh thơi ngồi uống cà phê với Từ Tử Sung.

“Thiết kế xong món mới mà không cho anh xem à?”

Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm lắc đầu, “Bí mật.”

“Bí mật với cả anh ư?”

“Vì là anh nên mới phải giữ bí mật.”

Từ Tử Sung chỉ cười chứ không nói, anh uống một ngụm cà phê.

Hạ Mộng Ngư nhìn Từ Tử Sung rồi lại nhìn đám vệ sĩ, trông cứ như muốn nói gì đó lại thôi. Từ Tử Sung nhận ra Hạ Mộng Ngư không bình thường nên bảo vệ sĩ đứng lui ra xa.

“Có chuyện gì muốn nói à?”, Từ Tử Sung hỏi.

“À thì…”, Hạ Mộng Ngư thử hỏi dò: “Dù sao thì kết hôn cũng là chuyện lớn cả đời, anh… có muốn mời người nhà không? Ví dụ như là… mẹ anh…”

Từ hồi còn đi học, Hạ Mộng Ngư đã phát hiện ra Từ Tử Sung không thích nhắc đến gia đình mình, có đôi lúc chỉ nói một vài câu rất qua loa, ít khi biểu đạt cảm xúc. Khi đó cô cũng đắn đo mãi, không dám nói với Từ Tử Sung, thế nên đến giờ mới dám hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không cần.”, Từ Tử Sung trả lời rất dứt khoát, “Anh cắt đứt quan hệ với mẹ từ lâu rồi.”

Hạ Mộng Ngư không ngờ lại nhận được một câu trả lời như vậy, nhất thời không biết nên nói gì.

“Sao…Sao lại thế?”, cuối cùng Hạ Mộng Ngư vẫn hỏi.

Sau này thành vợ chồng rồi, Hạ Mộng Ngư không muốn Từ Tử Sung có nỗi khổ tâm nào mà không thể chia sẻ với mình. Tuy cô không quá am hiểu lòng người, cũng luôn sợ người khác moi móc tim gan cô, nhưng trái tim của Từ Tử Sung, cô mong có thể tới gần. Mọi thứ của anh, kể cả sự tàn nhẫn và sự yếu đuối của anh, cô đều muốn đón nhận, đều muốn yêu.

“Thật ra cũng chẳng có gì đáng nói cả.”, dường như Từ Tử Sung không muốn nói về đề tài này.

“Em muốn biết.”, Hạ Mộng Ngư nói.

Từ Tử Sung đặt tách cà phê xuống, cụp mắt, giọng điệu hờ hững, “Thật ra để kể thì cũng đơn giản thôi. Hồi trước anh từ chối tham gia thi đấu nên bị đám người đó chỉnh cho một trận. Nhưng anh vẫn không muốn tham gia Đại hội thể thao, thế là họ đến tìm mẹ anh.”

“Mẹ anh ép anh thi Đại hội thể thao à?”

“Ừ.”

Từ Tử Sung hơi nhíu mày, chẳng mấy đau lòng, có điều, nhắc đến là lại thấy phiền.

“Từ nhỏ đến lớn, tình cảm giữa anh với mẹ không sâu sắc lắm. Nhưng anh không thích mang nợ ai cả, sinh mệnh của anh là do bà ấy cho, suy cho cùng thì bà ấy đã nuôi lớn anh, thế nên xuất phát từ ý thức trách nhiệm, anh

https://thuviensach.vn

vẫn chăm sóc bà ấy. Có điều, bà ấy lấy cái chết ra để ép anh, anh cực kỳ phản cảm, cho nên anh đồng ý thi đấu, sau đó coi như anh chẳng còn nợ bà ấy nữa, hai mẹ con anh cắt đứt quan hệ."

"Bà ấy đồng ý ư?"

"Anh không cho bà ấy cơ hội từ chối.", Từ Tử Sung trả lời.

Từ Tử Sung có một người cha ngang ngược, một người mẹ lạnh lùng, có lẽ chính vì thế mới nuôi thành tính cách trầm tĩnh từ khi còn nhỏ của anh. Cũng giống như Hạ Mộng Ngư đã từng đoán, anh là một người không nặng tình cảm.

"Thật ra ngoài miệng thì mẹ anh nói toàn những thứ đạo lý rất to tát, rằng anh nên làm rạng danh đất nước, nhưng mà anh biết, bà ấy bị động lòng vì điều kiện bên kia đề ra, họ hứa cho bà ấy khoản trợ cấp về già, cho bà ấy bảo hiểm y tế.", Từ Tử Sung cười lạnh: "Em nói xem, có phải bà ấy quá thiển cận không? Có lẽ mỗi lần anh chỉ cho bà ấy số tiền đủ để dùng, thế nên bà ấy cảm thấy anh thi quyền anh chuyên nghiệp chẳng kiếm được bao nhiêu, vẫn nên đấu trong Đại hội thể thao thì ổn định hơn."

"Anh không giải thích với bà ấy à?"

"Anh không muốn giải thích với bà ấy, đặc biệt là lúc bà ấy ép anh tham gia thi đấu, trong lòng anh chỉ còn cảm giác chán ghét.", Từ Tử Sung nhếch khóe miệng thành nụ cười trào phúng, "Nói thật, lúc ấy anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm, vì rốt cuộc đã có được cơ hội để thoát khỏi bà ấy. Trận đấu năm đó anh cố ý thua đấy. Anh không muốn trở thành quân cờ của kẻ khác. Cách của họ, chính là cho anh một trái táo ngọt, họ cảm thấy như vậy là có thể thuần phục được anh. Nhưng không!"

"Sau khi anh thua, họ có quan tâm đến mẹ anh nữa không?", Hạ Mộng Ngư hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không biết nữa.”, Từ Tử Sung hờ hững nói: “Đã cố làm rồi thì trách sao được nữa, chỉ đành phải nhận xui xẻo thôi.”

Hạ Mộng Ngư thầm thở dài.

“Có phải anh là đứa con rất đáng sợ không? Lạnh nhạt với mẹ như vậy, gần như chẳng có tình cảm.”

“Không đâu! Người khác có lẽ sẽ cảm thấy vậy, nhưng em sao lại thế chứ.”, Hạ Mộng Ngư nói không chút do dự: “Đây không phải là lỗi của anh, không ai vô duyên vô cớ hận, cũng chẳng ai vô duyên vô cớ yêu cả.”

Ánh mắt Từ Tử Sung trầm xuống, đúng vậy, chẳng ai vô duyên vô cớ hận, cũng chẳng ai vô duyên vô cớ yêu. Trong kí ức, mẹ anh luôn không thôi oán hận, oán hận thế giới này không bằng với bà, oán hận vì bị chồng vứt bỏ, oán hận con trai thờ ơ lạnh nhạt với bà. Hồi còn nhỏ, mỗi lần bố lên cơn giận muốn đánh anh, nếu mẹ có thể đứng ra bảo vệ anh, che chở anh khỏi đòn roi, thì anh đã chẳng oán giận bà như vậy. Nhưng một lần cũng không, bà luôn ngồi chết lặng ở một bên, như một cái xác không hồn, lạnh nhạt, vô cảm.

Giọng Từ Tử Sung trầm xuống, anh tự giễu: “Có lẽ về bản chất, anh với bố mẹ anh giống nhau. Hai người họ, một người bạo lực, một người lạnh lùng, thật ra anh cũng thế.”

Khoác lớp da người, nhưng bên trong lại là một con quái vật máu lạnh, không có linh hồn.

Hạ Mộng Ngư lắc đầu, giọng điệu nhẹ nhàng, chậm rãi, mà lại rất kiên định: “Anh không bạo lực, không lạnh lùng, chỉ là anh chưa từng được yêu thương thôi. Anh không giống họ.”

Từ Tử Sung khẽ cười một tiếng, anh không nêu ý kiến, chỉ yên lặng cầm tách cà phê lên, dường như không muốn tiếp tục đề tài này.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung càng như vậy, Hạ Mộng Ngư lại càng đau lòng. Từ trước anh đã luôn như thế rồi, lúc nào cũng đánh giá mình quá thấp. Có lẽ vì từ nhỏ đã bị bạo hành, thế nên sâu trong linh hồn Từ Tử Sung vẫn còn chứa nỗi tự ti, thế nên anh mới cảm thấy mình là Pan xấu xí, bởi anh cảm thấy, con người chân thật của mình sẽ không được người ta yêu.

Hình như Hạ Mộng Ngư ngày càng hiểu Từ Tử Sung hơn, vì sao lúc trước anh lại chọn quay người bỏ đi, hẳn là vì tận sâu trong đáy lòng, anh vẫn không thật sự tin rằng cô yêu anh. Vì không dám xác định, nên không biểu đạt, và cũng không thanh minh, chỉ như vị thần Pan xấu xí trong câu chuyện thần thoại, vẫn thầm lặng chịu đựng.

Hiện tại, Hạ Mộng Ngư nghĩ, lúc cấp Ba anh cũng như thế. Anh làm rất nhiều chuyện, thoạt nhìn thì như chỉ phải chịu một, nhưng thật ra lại là chịu mười, chuyện trông có vẻ chẳng hề to tát, nhưng thật ra anh đã nỗ lực hết mình, vượt qua rất nhiều khó khăn.

Ví dụ như anh thi đấu trong câu lạc bộ ngầm để chữa bệnh cho mẹ.

Ví dụ như để cô được tự do, anh giữ lại cho cô chút vàng thỏi.

Ví dụ như vì lần trùng phùng này, anh đã một mình giãy giụa suốt mười năm.

Từ Tử Sung không hiểu chính anh. Nhưng Hạ Mộng Ngư hiểu.

Thật ra Từ Tử Sung hay nói mấy lời ngả ngớn, có đôi khi trông rất lợi hại, nhưng trong tình yêu, anh lại rất hay ngượng ngùng. Anh cần cực nhiều cảm giác an toàn, xác định rồi mới dám trả giá. Lúc vừa gặp, người khác sẽ nghĩ anh rất trầm tĩnh, lạnh lùng, nhưng trong tình yêu, anh lại rất cuồng nhiệt, rất trung thành, hoặc là không yêu, hoặc là đánh đổi một trăm phần trăm, không giữ lại gì cho mình.

https://thuviensach.vn

“Từ Tử Sung.”, Hạ Mộng Ngư nghiêm túc nói với anh: “Sau này, cả nửa đời sau này của anh, em sẽ yêu anh.”

Từ Tử Sung sửng sốt, ngước mắt lên nhìn Hạ Mộng Ngư.

“Tự nhiên em nói câu này là đang tỏ tình với anh đấy à?”

“Đúng đấy!… Anh có một mặt âm u đen tối, em chấp nhận hết!”

“Nếu là một tên cuồng sát, em cũng yêu sao?”, Từ Tử Sung ra vẻ bâng quơ.

“Đúng, anh có là tên cuồng sát thì em vẫn yêu anh.”, Hạ Mộng Ngư đáp không chút do dự, “Em không biết lúc anh ở Mĩ đã xảy ra những chuyện gì, đã làm những việc gì, có lẽ còn đáng sợ hơn cả tưởng tượng của em. Người khác có thể phê phán anh, mắng anh, thậm chí mạt sát anh, nhưng không ai có thể ngăn cản em yêu anh… Em không cần tìm một lý lẽ đạo đức gì cả, cũng không cần giải thích gì hộ anh, bởi vì theo như suy nghĩ của em, em yêu anh như một người mẹ yêu con trai mình, như đứa con gái yêu bố mình, nghĩa là rất tự nhiên, không ai có thể nói em yêu anh là sai, cả anh cũng không thể.”

Thần sắc Từ Tử Sung thoáng thay đổi, anh đang định nói gì đó thì Hạ Mộng Ngư lại nói tiếp.

“Bất kể anh biến thành cái dạng gì thì em vẫn yêu anh, anh tốt em cũng yêu, xấu em cũng yêu. Anh lạnh lùng, tàn nhẫn, ích kỷ, đều không sao hết. Anh có là tên biến thái, cuồng xác chết, có thành tên tâm thần, em vẫn sẽ yêu anh.”

Từ Tử Sung vốn rất cảm động, nhưng nghe đến đoạn cuối này thì lại bất đắc dĩ ôm trán.

“Bảo bối, quá rồi đấy.”, Từ Tử Sung buồn cười.

https://thuviensach.vn

“Em muốn cho anh tình yêu vô tư nhất, không giữ lại cái gì, cũng không mong được hồi đáp.”, Hạ Mộng Ngư giang hai tay ra, nói bằng giọng rất khoa trương: “Đại ái vô cương!”

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng bị Hạ Mộng Ngư trêu cho bật cười sang sảng.

Lúc đi học, Hạ Mộng Ngư cũng từng nói những câu tương tự với anh.

Đại ái vô cương.

Khi đó anh không tin vào loại tình yêu đó, anh cảm thấy như vậy thì quá xem nhẹ tình yêu, không suy xét cho hiện thực và tương lai. Nhưng năm tháng qua đi, anh mới dần hiểu, người có thể yêu như vậy chắc chắn là người có được tình yêu sâu đậm, một linh hồn bình thường vĩnh viễn không thể yêu một người bất chấp như vậy. Người bình thường sẽ tính toán khi yêu, lên kế hoạch yêu, vì linh hồn họ không đủ sức sáng tạo. Chỉ có Hạ Mộng Ngư mới có thể nói ra những lời “đại ái vô cương” như vậy. Vì linh hồn của cô luôn tràn trề năng lượng, không khi nào khô kiệt.

Trước giờ Từ Tử Sung không phải người thích chơi trò may rủi, thế nên làm gì cũng phải tính toán, phải quan sát, phải đề phòng bất trắc, phải xác định có kết quả mới dám hành động.

Nhớ lại lúc trước, vì sao anh lại sợ Hạ Mộng Ngư, vì sao lại cảm thấy cô là một nhân vật nguy hiểm? Thật ra là sợ sẽ yêu cô, sợ không khống chế được tình cảm của mình. Nhưng hiện giờ ngẫm ra, có gì đáng sợ đâu! Chẳng phải chỉ là yêu một người thôi sao? Không đáng sợ chút nào.

Từ Tử Sung cảm thấy bản chất mình là một người bình thường nhút nhát, nhưng tình yêu của Hạ Mộng Ngư lại khiến anh trở nên không hề bình thường.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư ngồi đối diện Từ Tử Sung, còn làm đủ vẻ mặt đáng yêu, khua tay múa chân, vừa cười vừa lẩm bẩm: “Đại ái vô cương, em yêu anh! Yêu anh, yêu anh, yêu anh!… Từ Tử Sung đẹp trai nhất, Từ Tử Sung ngầu nhất, Từ Tử Sung fighting!”

Từ Tử Sung nghiêng đầu sung sướng nở nụ cười, “Tuyệt vời.”

Anh thu lại nụ cười, nhìn Hạ Mộng Ngư, ánh mắt trầm xuống, anh hỏi: “Còn em? Có chắc là không mời bố mẹ không?”

“Không mời.”, Hạ Mộng Ngư dứt khoát nói: “Sao phải tự khiến mình khó chịu chứ.”

Từ Tử Sung thở dài một hơi rồi nói: “Em đi thảm đỏ một mình à?”

“Đúng!”, Hạ Mộng Ngư đáp nhẹ tênh: “Có sao đâu, sao phải để người khác dẫn em vào trao cho anh chứ, em tự đi về phía anh không được à?”

“Những cô gái khác có, anh cũng mong em có.”

Trong lòng Từ Tử Sung luôn không nỡ để Hạ Mộng Ngư chịu thiệt thòi.

“Sợ cái gì chứ, những thứ đứa con gái khác không có, em đều có!”, Hạ Mộng Ngư nghiêng đầu nhìn Từ Tử Sung, “Em có một anh bạn trai tuyệt vời nhất thế giới!”

“Còn gọi là bạn trai ư?”, Từ Tử Sung nhướng mày hỏi: “Định khi nào sửa miệng gọi ông xã?”

“Hì hì, cưới xong rồi sửa cách gọi cũng được mà.”, Hạ Mộng Ngư xấu hổ đáp.

“Cũng được.”, thần sắc Từ Tử Sung thoáng đổi, anh mỉm cười: “Gọi cả đêm.”

https://thuviensach.vn

Con người này thật là, cái gì cũng liên hệ đến chuyện đấy được…

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Vì Từ Tử Sung rất để tâm đến lễ cưới, thế nên toàn bộ các khâu đều tự anh giám sát. Anh sang Mĩ trước nửa tháng để chuẩn bị, còn Hạ Mộng Ngư thì ba ngày trước hôm đó mới bay sang.

Tuy nhiên, Từ Tử Sung đi chưa được mấy hôm, Hạ Mộng Ngư đã bắt đầu bàn giao công việc cho Lộ Sâm, sắp xếp trước những việc phải làm trong suốt hai tuần tiếp theo.

“Cô làm gì vậy?”, Lộ Sâm kinh ngạc hỏi: “Hôm nay cô định đi à?”

“Phí lời, hôm nay tôi không đi thì bàn giao công việc cho anh làm gì?”

“Chẳng phải ba ngày trước lễ cưới cô mới sang đó sao?”

Hạ Mộng Ngư lườm một cái, “Tôi có điên hơn cũng không đến nỗi ba ngày trước lễ cưới mới bay sang. Múi giờ đảo lộn, làm sao mà làm cô dâu xinh đẹp được?”

Nói xong, Hạ Mộng Ngư lại mở quyển sổ vẽ ra, đưa cho Lộ Sâm xem.

“Hi hi, dạo gần đây tôi vẫn bận bịu với cái này này, giờ phải sang đó trước, cũng là vì nó đấy.”

Khoảng thời gian này, đúng là Lộ Sâm luôn thấy Hạ Mộng Ngư cúi đầu vẽ gì đó, cô nói là thiết kế món mới, nhưng vẫn luôn không cho ai xem.

“Vãi chưởng!”

https://thuviensach.vn

Thứ Hạ Mộng Ngư vẽ chính là một chiếc bánh cưới vô cùng lung linh.

“Thiết kế đỉnh quá, vãi chưởng thật! Cái này làm lâu lắm đấy!”

“Một tháng trước tôi đã nhờ người bên Mĩ chuẩn bị chi tiết cho cái bánh này rồi, giờ tôi sang trước là để làm nó. Bánh ngọt là sở trường của tôi, bánh cưới của tôi sao có thể tầm thường được, đương nhiên là phải thật hoành tráng, cũng coi như món quà tôi tặng cho Từ Tử Sung đi.”

Lộ Sâm giở quyển sổ vẽ của Hạ Mộng Ngư, trang đầu tiên là tổng thể chiếc bánh, những trang sau là chi tiết, bao gồm cả những hình làm bằng bột đường. Lộ Sâm đánh giá, rất nhiều khuôn phải đặt làm trước mới có thể có được.

“Chị gái à…”

“Hả?”

“Cái bánh này đúng là hoành tráng thật đấy, nhưng cô xác định là chồng tương lai của cô thích món quà này ư? Tốt xấu gì cô cũng nên tặng đồng hồ hoặc tặng một con xe chứ…”

Hạ Mộng Ngư nghĩ, so với đồng hồ và xe hơi, đúng là bánh kem không hợp để tặng chồng tương lai làm quà cưới thật.

“Đồng hồ với xe hơi, anh ấy không thiếu.”, Hạ Mộng Ngư nhìn cuốn sổ, “Đây là kiệt tác để đời tôi dành cho anh ấy, đâu giống nhau được?”

Lộ Sâm bĩu môi, “Nếu là tôi, chắc chắn là vẫn muốn đồng hồ với xe hơi.”

“Anh không hiểu đâu!”, Hạ Mộng Ngư đắc ý nói: “Tôi để tâm đến cái đám cưới này mới là món quà anh ấy thích nhất! Niềm vui của tôi chính là món quà tốt nhất!”

https://thuviensach.vn

Lộ Sâm không còn gì để nói.

Gần sát ngày Hạ Mộng Ngư mới đặt vé, cũng không nói cho Từ Tử Sung biết. Vì muốn cho anh một bất ngờ, nên cô chỉ mua vé khoang phổ thông.

Lúc đến sân bay check in, có nhân viên hỏi Hạ Mộng Ngư một câu: “Cô có chỗ nào không khỏe không?”

“Hả? Không…”

Hạ Mộng Ngư bị hỏi mà ngơ ngác, từ lúc nào mà thái độ phục vụ của nhân viên sân bay lại được cải thiện đáng kể như thế, còn chủ động quan tâm đến sức khỏe của khách hàng.

“Có đang mang thai không?”, người nhân viên lại hỏi.

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, chỉ cảm thấy chột dạ. Nói thật là cô cũng hơi lo, tuy trên cơ bản đều có dùng bao, nhưng cũng có mấy lần hai người kích động quá không kịp dùng, thế nên tháng nào cô cũng lo ngay ngáy, chỉ sợ trúng số.

“Đương nhiên là không có rồi.”, Hạ Mộng Ngư kích động nói.

Người nhân viên thì lại chẳng kích động như cô, cô ấy cúi đầu xuất vé cho Hạ Mộng Ngư, sau đó đưa vé và một tấm thẻ màu vàng cho cô. Trên mặt tấm thẻ viết:Những điều cần biết khi ngồi chỗ cạnh cửa thoát hiểm.

Chẳng trách hỏi cô có mang thai không, hóa ra cô bị xếp ngồi vào chỗ cạnh cửa thoát hiểm. Cũng được, chỗ cạnh cửa thoát hiểm cho rộng.

Thời gian bay dài, Hạ Mộng Ngư vừa lên máy bay một lúc là chuẩn bị ngủ luôn.

https://thuviensach.vn

Dạo gần đây, để nhanh chóng đi, ngày nào cô cũng bận sấp mặt. Thế nên vừa đeo cái bịt mắt vào là cô đã ngủ rồi, à không, là ngất luôn rồi.

Giấc ngủ này của Hạ Mộng Ngư rất sâu, cô còn mơ nữa. Cô mơ thấy núi lửa phun trào, cát bay mù mịt, mặt đất không ngừng rung chuyển, tất cả mọi người đều tuyệt vọng la hét.

Lạ thật, gần đây cô cũng không gặp áp lực gì lớn, sao lại mơ kiểu này?

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, Hạ Mộng Ngư có cảm giác cơn rung chuyển ngày càng lớn.

Rốt cuộc cô cũng bị lắc cho tỉnh lại, gỡ bỏ bịt mắt, nhìn xung quanh, mọi người trên máy bay đều tỉnh, trông ai cũng sợ hãi, còn chiếc máy bay thì không ngừng rung lắc.

Bỗng nhiên, chiếc mặt nạ rơi từ trên đỉnh đầu xuống. Hạ Mộng Ngư lập tức mặc áo cứu hộ, đeo mặt nạ, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Shit…

Một bên động cơ máy bay đang cháy!

Hạ Mộng Ngư cảm thấy mình thật đen đủi, sắp cưới rồi mà lại gặp tai nạn trên không! Giờ này, cô vô cùng hi vọng rằng mình đang nằm mơ.

Chiếc máy bay rung lắc không ngừng, toàn bộ hành khách đều kêu la trong sợ hãi, cả cabin bị bao phủ trong bầu không khí tuyệt vọng.

Loa trong cabin được bật lên, cơ trưởng dùng giọng nói trầm tĩnh thông báo với mọi người, một đàn chim trên đường di trú đâm phải nên khiến một bên động cơ bị cháy, hiện tại đang khẩn cấp khắc phục, mong mọi người thắt chặt dây an toàn và tin vào các thành viên của phi hành đoàn.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư ngồi ở gần cửa thoát hiểm, nhìn thấy động cơ đang cháy, cô hoàn toàn tuyệt vọng. Như thế này mà còn đòi người ta tin vào phi hành đoàn? Động cơ cũng cháy rồi, còn cứu chữa gì nữa? Hạ Mộng Ngư vô cùng bái phục vị cơ trưởng kia, đã đến nước này rồi mà giọng nói vẫn bình tĩnh được như thế.

Máy bay càng rung lắc dữ dội hơn, mà động cơ bị cháy cũng không có vẻ dịu đi. Hạ Mộng Ngư chỉ sợ chiếc máy bay không thể đợi đến lúc hạ cánh khẩn cấp mà sẽ phát nổ. Lần đầu tiên Hạ Mộng Ngư cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng. Lúc trước cô chưa bao giờ nghĩ đến cái chết, càng không nghĩ đến việc mình còn trẻ mà đã phải chết trong tai nạn hàng không.

Cưới luôn trong nước có phải tốt hơn không!

Nếu còn có thể gặp lại Từ Tử Sung, nhất định cô sẽ đấm anh một trận, nhất quyết đòi sang Mĩ làm cho hoành tráng vào, giờ thì hay rồi, đến mạng của vợ anh cũng không còn nữa.

Đừng là hôm nay, đừng vào lúc này, Hạ Mộng Ngư khẩn cầu. Từ Tử Sung còn đang ở Mĩ chờ cô, khó khăn lắm họ mới gặp lại nhau, cô không thể chết được.

Nếu cô chết, Từ Tử Sung phải làm sao bây giờ?

Từ Tử Sung đang ở Mĩ chuẩn bị cho lễ cưới của họ, khoảng thời gian vui vẻ này, lòng tràn đầy chờ mong, chờ mong một cuộc sống hạnh phúc đang bắt đầu. Nếu anh biết tin cô gặp nạn, anh sẽ tuyệt vọng đến mức nào?

Hạ Mộng Ngư không sợ chết, mỗi ngày còn sống, cô đều cố gắng hết mình, cô không để bản thân chịu thiệt thòi, không có gì phải nuối tiếc hay hối hận, cô không thẹn với lòng mình, bất kể thời gian nào phải rời khỏi thế gian này, cô đều có thể chấp nhận. Nhưng Hạ Mộng Ngư lại rất sợ cái chết,

https://thuviensach.vn

vì nghĩ đến Từ Tử Sung còn phải một mình sống trên đời, cô không thể chết được.

Cô không thể bỏ lại anh một mình.

Hạ Mộng Ngư nghiêng đầu nhìn xuống, đã có thể thấy khu thương nghiệp phồn hoa.

Cô gần như tuyệt vọng nhắm mắt lại, nếu bên cạnh là một con đường trống thì còn may ra có cơ hội sống, nhưng hàng nghìn tòa nhà và dòng người đông đúc kia thì…

“Thưa quý khách!”, loa trên máy bay lại một lần nữa có tiếng nói: “Tôi là cơ trưởng. Hiện nay động cơ của máy bay đang trục trặc, không thể tiếp tục bay, chúng tôi quyết định hạ cánh khẩn cấp xuống nước. Chúng tôi đã liên lạc được với đơn vị cứu hộ. Hiện tại, mong mọi người nghe theo chỉ huy của các tiếp viên hàng không, ngồi yên tại vị trí, thắt chặt dây an toàn. Khi hạ cánh, tôi sẽ thông báo cho mọi người, tôi cũng sẽ thông báo bằng tin hiệu đèn “Thắt chặt dây an toàn”. Trước khi máy bay chưa hoàn toàn hạ cánh, mong mọi người bám chắc.”

Hạ Mộng Ngư lại càng thêm tuyệt vọng, vậy là sẽ hạ cánh xuống nước.

Hạ cánh xuống nước còn khó hơn hạ cánh xuống mặt đất.

Xung quanh có người khóc, có người nhắm mắt cầu nguyện.

Hạ Mộng Ngư lấy di động ra, soạn cho Từ Tử Sung một tin nhắn cuối cùng… Lúc cô chuẩn bị ấn nút gửi, máy bay bỗng nhiên lắc mạnh một hồi, cả người cô run lên, chiếc di động bắn luôn ra ngoài.

Loa phát thanh vang lên lần thứ ba, “Máy bay đã hạ cánh.”

https://thuviensach.vn

Chiếc máy bay lướt qua khu thương nghiệp, sau đó khẩn cấp đáp xuống một con sông ở gần đó.

Đầu tiên là tiến vào khoảng không phía trên con sông, sau đó trượt đi rồi dần hạ xuống. Sau khi máy bay vừa chạm nước, cơ trưởng dùng cách hạ cánh bằng bụng, làm cho máy bay trượt trên mặt sông. Động cơ bị cháy phía bên ngoài dần bung ra trong quá trình trượt nước, cuối cùng chìm xuống đáy sông.

Hạ Mộng Ngư nhìn động cơ rơi dần xuống nước, cả người căng cứng không dám thả lỏng.

Rốt cuộc chiếc may bay cũng ngừng trượt, vững vàng dừng lại ở vị trí cách bờ sông không xa, vậy mà gần như chiếc máy bay vẫn nguyên dạng.

Cả cabin im lặng một vài giây, sau đó bỗng nhiên òa lên những tiếng hoan hô. Có người khóc, có người reo hò, ai nấy đều cảm tạ Thượng đế vì đã được sống sót sau tai nạn kinh hoàng này.

Lúc này, tiếp viên hàng không nhắc những khách ngồi gần cửa thoát hiểm giúp mọi người rút ra ngoài. Hạ Mộng Ngư lập tức cởi bỏ dây an toàn rồi nhảy ra mở cửa thoát hiểm.

Cũng may bình thường có tập luyện, thế nên cánh cửa 15kg không tính là gì với Hạ Mộng Ngư. Cô rất bình tĩnh, sau khi mở cửa ra, cô không hề sốt ruột chạy trước, mà đứng ở một bên hỗ trợ mọi người thoát ra ngoài, rồi khi không còn ai thì cô mới đi.

Chiếc xe cứu hộ đưa hết phi hành đoàn và hành khách lên bờ, rồi chuyển họ về sân bay gần đó.

Hạ Mộng Ngư trông khá tàn tạ, hành lý đều ở lại trên máy bay, di động cũng chẳng thấy đâu nữa, trong lúc nhất thời, cô không biết liên lạc với ai, chỉ có thể quấn khăn lông chờ nhân viên sân bay đến.

https://thuviensach.vn

Lúc này, có một cô tiếp viên hàng không đến bắt chuyện với cô, còn cảm ơn cô đã trợ giúp, đặc biệt là cơ trưởng cũng muốn đến cảm ơn cô và mấy vị khách nhiệt tình khác.

“Đâu có, chúng tôi phải cảm ơn cơ trưởng mới đúng chứ, trong tình huống như vừa rồi mà có thể hạ cánh thành công, đúng là quá giỏi.”, Hạ Mộng Ngư tán thưởng thật lòng, “Cơ trưởng của các cô hẳn là có rất nhiều năm kinh nghiệm nhỉ?”

“Không đâu, cơ trưởng của chúng tôi rất trẻ, mới có năm năm kinh nghiệm, anh ấy rất xuất sắc, vô cùng thông minh. Có khi cơ trưởng ưu tú nhất của chúng tôi cũng chưa chắc đã xử lý tốt hơn anh ấy.”

Lúc nói chuyện, vẻ mặt cô tiếp viên hàng không hiện rõ sự sùng bái và yêu thích đối với vị cơ trưởng kia.

“A, cơ trưởng đến.”, cô tiếp viên hàng không cao giọng.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy ánh mắt cô tiếp viên hàng không nhìn cơ trưởng vô cùng lấp lánh, chậc chậc, chắc chắn là mê anh chàng cơ trưởng này rồi…

Biết ân nhân cứu mạng xuất hiện, Hạ Mộng Ngư lập tức đứng dậy, xoay người lại. Trong lòng cô cũng rất tò mò, vị cơ trưởng xuất sắc này có dáng vẻ thế nào.

Trong tích tắc, cô nhìn thấy một người đàn ông mặc đồng phục phi công, đi về phía cô với tư thế oai hùng. Anh sải bước rất rộng, đôi chân dài thẳng tắp, mà vừa nhìn thấy gương mặt kia, cô đã biết vì sao đám tiếp viên hàng không cứ nhắc đến cơ trưởng của họ là lại đầy vẻ xốn xang như thế.

Đó là một gương mặt vô cùng tuấn tú, quả thật là như nam chính bước ra từ phim thần tượng. Thần thái anh đầy tự tin, đó là vẻ kiêu hãnh bẩm

https://thuviensach.vn

sinh, dường như anh là trung tâm của cả thế giới, là bậc quân vương trên mọi người, ai nấy đều yêu quý anh.

Người kia là Hạ Dạ Dương.

Tiểu tổ tông của cô.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Ánh mắt Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương chạm nhau, hai người đều sửng sốt, sau đó cùng nở nụ cười.

Khi còn nhỏ chẳng ăn ý gì, đến lúc lớn gặp lại nhau, giữa hai người có một sự hiểu ý bất ngờ.

“Hạ Mộng Ngư.”

“Hạ Dạ Dương.”

Đêm qua mộng chi dương.

Hai người cùng gọi tên nhau, trong giọng nói tràn đầy ý vị, vừa ngỡ ngàng lại vừa cảm động.

Ai có thể ngờ, sau mười năm, họ lại trùng phùng bằng một cách kịch tính như vậy? Quả thực như đã được định từ trước vậy…

Là duyên phận sâu đậm đến đâu, là trùng hợp đến cỡ nào, mới có thể gặp lại nhau như vậy?

Hạ Dạ Dương mỉm cười nhìn Hạ Mộng Ngư, ánh mắt anh sáng ngời, hệt như vì sao đêm. Tuy Hạ Dạ Dương đã mất đi cái vẻ ngây ngô thuở thiếu niên, thần thái hoàn toàn biến thành một người đàn ông chững chạc, nhưng cặp mắt đen láy thì vẫn như trước. Tháng năm đã mài giũa cho anh có thêm sự tự tin, mà vẻ cao ngạo ngày xưa thì vẫn còn đó, không hề thay đổi. Thế nên, lúc động cơ máy bay bốc cháy, anh vẫn điềm nhiên như vậy, cực kỳ

https://thuviensach.vn

chắc chắn mình có thể bảo đảm an toàn cho hành khách, vì anh tự tin mình là đứa con cưng của ông trời.

Thật tốt, Hạ Mộng Ngư nghĩ.

Cô nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Hạ Dạ Dương, nhìn nụ cười tưởng đường hoàng lại pha chút lưu manh, nhìn thần thái kiêu ngạo không ai bì nổi mà trước đây cô cực kỳ ghét, lại thầm cảm thán trong lòng.

Mùa đông mười năm trước, vận mệnh ma quỷ đã khiến cuộc đời Hạ Dạ Dương thay đổi hoàn toàn. Đêm đó, họ đứng sóng vai cạnh bức tường vây cao, dưới ánh trăng bàng bạc, Hạ Dạ Dương vỗ đầu cô rồi nói với cô: "Hi vọng lúc còn sống, chúng ta có cơ hội gặp lại nhau."

Ngày đó, Hạ Dạ Dương xoay người rời đi, dáng vẻ vẫy tay chào tạm biệt cô như gần ngay trước mắt. Hiện giờ đã mười năm qua đi, xuyên qua sự tàn phá của thời gian, anh vẫn còn giữ được ánh mắt khi ấy, chưa từng thay đổi.

Hạ Mộng Ngư xoa khóe mắt, cố gắng ngăn dòng lệ đang tuôn trào.

Lúc còn nhỏ không biết quý trọng, ngần ấy năm một mình lang bạt ở ngoài mới hiểu ra, tình cảm thanh mai trúc mã khi ấy thật khó có được, cũng có lẽ, tình cảm thuở thiếu thời hay quái đản, nhưng lại rất chân thành.

Trước đây Hạ Mộng Ngư vẫn cứ nghĩ mình chẳng coi Hạ Dạ Dương ra gì, nhưng hôm nay gặp lại, cô mới phát hiện ra, thật sự thì mình rất nhớ anh ấy, nhớ người quen lâu nhất, nhớ người bạn đã cùng lớn lên từ bé.

"Khóc cái gì, lại đây.", Hạ Dạ Dương giang tay ra với Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư mếu máo, nước mắt không ngừng được, cô chạy tới ôm chầm lấy Hạ Dạ Dương.

https://thuviensach.vn

Cô nàng tiếp viên hàng không đứng bên cạnh ngây người, chuyện gì thế này, hai người quen nhau sao?

Hạ Mộng Ngư buông Hạ Dạ Dương ra rồi đấm anh một cái, lại không kìm được câu trách cứ: “Cái đồ khốn nhà cậu, xuất hiện thôi có cần phong cách thế không hả? Bao nhiêu năm rồi mà vẫn cứ thích làm màu.”

“Ha ha.”, Hạ Dạ Dương sang sảng cười, “Thế nào, có phải là cực kỳ ngầu không?”

Hạ Mộng Ngư gật đầu.

Cô tiếp viên hàng không tò mò nhìn hai người, cô ấy hỏi: “Hai người quen nhau ạ?”

Hạ Dạ Dương ôm vai Hạ Mộng Ngư rồi nói: “Bạn từ nhỏ của anh, mười năm không gặp.”

“Wow, có duyên thế ạ.”

Hạ Dạ Dương nhìn Hạ Mộng Ngư, thấy quần áo cô đều ướt thì nói với cô tiếp viên: “Hành lý của mọi người vẫn đang ở dưới nước chưa vớt lên được, em có tiện thì tìm cho cô ấy một bộ quần áo thay tạm nhé?”

“Không thành vấn đề! Chuyện cơ trưởng nhờ, nhất định em sẽ hoàn thành!”

Cô bé tiếp viên này đúng là mê mệt Hạ Dạ Dương rồi, đôi chân mang giày cao gót bước đi nhanh thoăn thoắt.

Hạ Mộng Ngư đánh giá Hạ Dạ Dương, cô ngẩng đầu, nói bằng giọng đầy thâm ý: “Không tồi nhỉ, nhân duyên với mấy em gái vẫn tốt như thế, chắc không ít fan hâm mộ đi?”

https://thuviensach.vn

“Cũng được.”, Hạ Dạ Dương nhếch môi, “Không phải tôi luôn được con gái thích sao? Ngoài cậu ra, có ai mà tôi không trị được?”

Hạ Mộng Ngư cười, đôi mắt chớp chớp, “Cái đấy cần thiết, vẫn nên chừa cho đời cậu có một chút cảm giác bị khiêu chiến.”

Hai người nhìn nhau cười. Hạ Dạ Dương nhìn Hạ Mộng Ngư từ trên xuống dưới, càng nhìn vẻ mặt càng dịu dàng, không giấu nổi lời tán thưởng: “Cô bé con giờ đã lớn thế này rồi.”

“Đừng điêu, từ hồi cấp Ba tôi đã cao thế này rồi.”

“Khí chất không giống, giờ thành phụ nữ rồi.”

Hạ Mộng Ngư cười hi hi hai tiếng, mặt lộ vẻ đắc ý, cô hỏi: “Thế nào, có phải rất có phong vị phụ nữ, rất gợi cảm không?”

Hạ Dạ Dương gật đầu, híp híp mắt rồi lại hỏi: “Giờ cậu làm gì? Ngày xưa tôi nghe mẹ tôi nói, cậu đỗ thủ khoa xong lại đăng ký vào trường nghề, làm cho bố mẹ cậu tức hộc máu.”

“Máu không?”, Hạ Mộng Ngư nhướng mày, sau đó giải thích: “Sau đó tôi sang Pháp học nấu ăn, giờ đang kinh doanh nhà hàng. Nhưng mà cậu ấy, thật sự không ngờ cậu lại làm phi công.”

“Một lời khó nói hết được, đợi lát nữa cậu thay quần áo xong, bọn mình tìm chỗ nào ăn cơm rồi từ từ nói chuyện.”

Hạ Mộng Ngư gật đầu.

“À phải rồi, lần này cậu sang Mĩ làm gì? Đi du lịch à?”

“Lấy chồng.”

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương sửng sốt, biểu cảm cứng lại, anh trầm mặc vài giây rồi cúi đầu cười tự giễu.

“Thế chẳng phải là tôi lại đến chậm sao? Lái máy bay mà còn không đuổi kịp…”, Hạ Dạ Dương nói đùa: “Tôi không còn cơ hội nữa phải không?”

Nghe thấy câu của Hạ Dạ Dương, Hạ Mộng Ngư biết anh không thật sự bận tâm. Vốn dĩ cũng đúng thôi, mười năm trôi qua, cảm giác thích từ hồi thiếu niên đã dần phai nhạt rồi. Hiện giờ cô có một cảm giác, đó là tình cảm giữa họ giống như tình thân, dịu dàng, thắm thiết, thế nên Hạ Mộng Ngư cũng không giống như khi mười mấy tuổi, phải e dè khi nói chuyện cảm tình với Hạ Dạ Dương.

“Ha ha, không còn cơ hội, lần sau nhanh chân còn kịp.”

Hạ Dạ Dương cũng cười rồi hỏi trêu: “Thế khi nào hai người định ly hôn thì báo tôi một tiếng, để tôi bố trí một đội luôn.”

“Phỉ phui cái mồm, còn chưa cưới đâu đấy, trù ẻo tôi à!”, Hạ Mộng Ngư trợn mắt nói: “Không ly hôn đâu, đời này cậu hết cơ hội rồi!”

“Kiên định thế cơ?”

“Đương nhiên!”

“Ồ. Thế thì tôi chỉ còn kiếp sau thôi.”

“Ha ha, được, được, được, để kiếp sau. Nhưng mà tôi xinh đẹp thế này, bao nhiêu người theo đuổi, khả năng kiếp sau cậu phải lái phi thuyền vũ trụ mới đuổi theo kịp mất.”

Hạ Dạ Dương lắc đầu cười, vẻ mặt như thể không biết phải làm sao, anh lại hỏi tiếp: “Nếu sang đấy cưới thì sao chỉ có mình cậu được? Chồng

https://thuviensach.vn

cậu là người Mĩ à?”

“Không phải, anh ấy là người Trung Quốc, nhưng quốc tịch Mĩ. Tôi muốn cho anh ấy một bất ngờ, ai dè lại xảy ra tai nạn thế này…”, Hạ Mộng Ngư vừa nghĩ đến đã thấy sợ, cô thở dài một hơi: “May mà không nói trước cho anh ấy biết, không thì dọa chết anh ấy rồi.”

“Cậu vẫn chưa liên lạc với anh ta à?”

“Chưa, anh ấy mà biết có khi sẽ lao đến ngay ấy. Dù sao thì bây giờ tôi đã không sao rồi, đợi đến lúc sang Mĩ thì nói với anh ấy sau.”

“Ây, yêu anh ta thế cơ đấy.”, Hạ Dạ Dương trêu ghẹo cô, “Tôi phải gặp ông em rể này mới được, xem có xứng để em gái tôi yêu như vậy không.”

“Tôi thành em gái của cậu từ khi nào thế?”

Hạ Dạ Dương giơ tay xoa đầu Hạ Mộng Ngư và nói: “Chúng ta cùng sinh ra trong một bệnh viện, lớn lên trong cùng một khu nhà, cậu không phải em gái tôi thì là gì?”

Hạ Mộng Ngư nở nụ cười ngọt ngào, cứ cho là thế đi.

“Em rể cậu, cậu từng gặp rồi đấy.”

Hạ Dạ Dương chau mày, trong lòng dâng lên một dự cảm khiến anh không thật sự thoải mái.

“Ai cơ? Không phải là Từ Tử Sung đấy chứ?…”

“Đúng đấy!”, Hạ Mộng Ngư kích động nói: “Chính là anh ấy!”

Ánh mắt Hạ Dạ Dương tối lại, anh cau mày nói: “Là Từ Tử Sung thật ư? Bao nhiêu năm rồi mà cậu vẫn không chán à? Sao không thử đổi kiểu

https://thuviensach.vn

khác xem?”

Nhắc đến Từ Tử Sung, gương mặt Hạ Mộng Ngư lại đầy vẻ ngọt ngào, cô cúi đầu ngại ngùng cười nói: “Bởi vì anh ấy là tốt nhất.”

Nhìn thấy cái vẻ này của Hạ Mộng Ngư, Hạ Dạ Dương biết Từ Tử Sung đối xử với cô rất tốt, tuy trong lòng không mấy ưa cái tên tự phụ kia, nhưng anh cũng không càm ràm thêm.

“Thấy cậu hạnh phúc thế này là tốt rồi, có điều…”, Hạ Dạ Dương cốc đầu Hạ Mộng Ngư, giọng điệu đầy nghiêm khắc: “Cậu bị làm sao đấy, cưới mà cũng không mời tôi? Sao, Từ Tử Sung sợ tôi đến cướp dâu à?”

“Tôi chẳng mời ai cả…”, Hạ Mộng Ngư giải thích: “Chuyện khách mời đều do Từ Tử Sung phụ trách, tôi đoán là anh ấy không liên lạc được với cậu thôi.”

Hạ Dạ Dương cười lạnh một tiếng rồi nói bằng giọng khinh miệt: “Cứ cho là cậu ta độ lượng, nếu liên lạc được với tôi, cậu ta sẽ mời chắc?”

Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương đều im lặng trong chốc lát, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này. Sau đó hai người đồng thanh nói cùng một lúc: “Sẽ.”

“Chắc là sẽ mời.”

Vì nếu nghĩ kĩ thì sẽ thấy, con người Từ Tử Sung tuy rất cố chấp, nhưng thật ra lại rất thích khoe khoang.

Lúc này, cô nàng tiếp viên xinh đẹp ôm một bộ quần áo sạch sẽ đến, đưa cho Hạ Dạ Dương như đang dâng quà quý: “Em tìm được quần áo cho bạn anh rồi, nhưng mà là đồng phục của mình, được không ạ? Em còn đi mua cho chị ấy một bộ đồ trong nữa.”

https://thuviensach.vn

“Ừ, cảm ơn em!”, Hạ Dạ Dương nhận lấy bộ đồng phục rồi đưa cho Hạ Mộng Ngư: “Cậu đi thay trước đi, thay xong tôi đưa cậu đi ăn, lúc ăn mình sẽ nói chuyện tiếp.”

Hạ Mộng Ngư chạy ngay đi thay quần áo. Cô bé tiếp viên kia còn nhiệt tình mang cho Hạ Mộng Ngư một đôi giầy, nói là giày dự phòng cô ấy, rất thoải mái, đi nhiều cũng không đau chân. Sự nhiệt tình và chu đáo của cô nàng khiến Hạ Mộng Ngư ngài ngại.

“Em với Hạ Dạ Dương có quan hệ gì vậy?”, Hạ Mộng Ngư không khống chế được cái tính tò mò: “Chị thấy em rất để tâm đến việc của cậu ấy, hai người…?”

Cô bé đỏ mặt, vội vàng xua tay, “Không đâu! Cơ trưởng xuất sắc như thế, em xứng làm sao được… Ôi chao, em… còn có việc phải đi đây.”

Cô bé tiếp viên hàng không chạy nhanh như bay. Hạ Mộng Ngư lắc đầu, Hạ Dạ Dương này, đúng là sát gái mà.

Thay quần áo xong, Hạ Mộng Ngư rời khỏi toilet, lại nhìn thấy Hạ Dạ Dương đứng ở ngoài hút thuốc.

Nhìn cái kiểu hút này còn thuần thục hơn ngày xưa, chắc chắn là một tên nghiện thuốc rồi.

Thấy Hạ Mộng Ngư đi ra, Hạ Dạ Dương liền rụi điếu thuốc rồi cười trêu Hạ Mộng Ngư: “Ấy, hợp ra phết. Có muốn đến chỗ tôi làm tiếp viên không?”

“Xí, đôi tay này của tôi mà để ngày ngày phát cơm trên máy bay thì quá là phí phạm, tay tôi là để làm Mãn Hán toàn tịch*.”, Hạ Mộng Ngư đắc ý hất tóc, lại không nhịn được phải khoe: “Với lại, tôi là bếp trưởng Michelin ba sao đấy, các cậu có mời nổi không?”

https://thuviensach.vn

*Tiệc triều đình Hán Thanh, là bữa tiệc lớn nhất được ghi lại trong lịch sử Trung Hoa

“Kinh, giỏi đấy.”, Hạ Dạ Dương cười, “Thế thì tôi phải thử tay nghề của cậu rồi.”

“Không thành vấn đề.”

“Đi, đi ăn cơm.”

Hai người vừa nói vừa cười, đang định đi ra ngoài thì nhìn thấy mấy tên áo đen xuất hiện trong sảnh với dáng vẻ rất hùng hổ, thu hút sự chú ý của không ít người.

Những người kia rất cường tráng, hai người châu Á, một người da đen nhẻm, một người da trắng, đều vô cùng vạm vỡ…

Có điều, những người đó không tính là quá đáng sợ. Còn người đàn ông cao lớn đi ở giữa mới thật sự đáng phải dè chừng, cả người anh ta tản ra vẻ lạnh lùng khiến người khác không dám đến gần, vẻ mặt âm trầm, như thể đến sân bay để giết người vậy.

Ai kia?

Hạ Mộng Ngư nghi hoặc nhìn Từ Tử Sung ở cách đó không xa, trong lòng thoáng bồn chồn.

Từ Tử Sung chạy đến đây làm gì? Không phải giờ này anh đang ở New York sao?

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Vệ sĩ của Từ Tử Sung bắt đầu tìm kiếm khắp sảnh chờ của sân bay.

Những người đứng trong sảnh chờ này đều là hành khách của chuyến bay gặp nạn. Ngoài những người bị thương đang được đưa đi bệnh viện, những người còn lại đều ở đây, đợi hãng hàng không sắp xếp.

Từ Tử Sung đứng yên tại chỗ, ánh mắt không ngừng tìm Hạ Mộng Ngư trong đám đông. Trước khi đến đây, anh đã nắm được đại khái tình hình. Tai nạn lần này không có người chết, chỉ có mấy người bị thương nhẹ, ngoài ra còn có một người đàn ông lớn tuổi bị lên cơn đau tim, trong danh sách người bị thương không có tên Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư và Hạ Dạ Dương đứng ở góc khuất gần khu nhà vệ sinh, thế nên không dễ nhìn thấy được.

Vừa thấy Từ Tử Sung xuất hiện, Hạ Mộng Ngư đã định chạy đến, nhưng lại bị Hạ Dạ Dương giữ chặt.

“Trốn ra sau đi.”

“Trốn ra sau làm gì?”, Hạ Mộng Ngư khó hiểu, “Tôi phải ra chỗ Từ Tử Sung, anh ấy đang tìm tôi kia kìa.”

“Thế mới muốn cậu trốn đi chứ.”

Hạ Mộng Ngư cảm thấy Hạ Dạ Dương đúng là nhàn quá không có việc gì làm, đang định mặc xác anh để chạy đi thì lại nghe thấy anh uy

https://thuviensach.vn

hiếp: “Cậu mà không tránh đi, tôi sẽ nói cho Từ Tử Sung biết vừa nãy cậu ôm tôi.”

Shit!

“Hạ Dạ Dương, tôi cảnh cáo cậu, đừng có mà làm thế đấy!”, Hạ Mộng Ngư căng thẳng nói.

Vừa rồi gặp lại sau bao năm xa cách nên mới kích động đến ôm bạn, vốn dĩ không có gì, nhưng Hạ Mộng Ngư cảm thấy Từ Tử Sung sẽ chẳng thèm quan tâm đến cái tình cảm bạn bè gì sất, chắc chắn sẽ ghen.

“Cậu yên tâm, tôi chỉ nói vài câu với Từ Tử Sung thôi, ôn chuyện cũ ấy mà, nhân thể giúp cậu kiểm tra xem cậu ta có chân thành với cậu hay không.”

“Kiểm tra chân thành cái khỉ gì, cậu ấu trĩ quá đấy, tôi không…”

Hạ Mộng Ngư còn chưa nói xong đã bị Hạ Dạ Dương đẩy một phát vào góc tường. Cô vừa bị đẩy vào đến nơi thì Từ Tử Sung cũng lia tầm mắt tới, vừa lúc chạm phải ánh mắt Hạ Dạ Dương.

Vốn dĩ Hạ Mộng Ngư muốn chạy ra, nhưng Hạ Dạ Dương lại thong dong tựa vào tường, rõ là muốn che cô đi, lại còn thò tay ra sau ra ám hiệu bảo cô đừng sốt ruột nữa. Hạ Mộng Ngư ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng quyết định không đi ra. Tuy không biết Hạ Dạ Dương định nói gì với Từ Tử Sung, nhưng có cô đứng phía sau, chắc Hạ Dạ Dương cũng không dám nói linh tinh, dù gì thì cô cũng có thể xông ra ngăn cản bất cứ lúc nào. Với lại, cô cũng có lòng hiếu kỳ muốn xem trò vui, còn rất muốn biết Từ Tử Sung sẽ nói với Hạ Dạ Dương những gì sau lưng cô nữa.

Vì khi điều tra thông tin chuyến bay, Từ Tử Sung đã biết cơ trưởng là ai, thế nên lúc này nhìn thấy Hạ Dạ Dương, anh cũng không mấy kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Hai người liếc nhau, Từ Tử Sung đứng thẳng, tư thế đĩnh đạc, trầm ổn, còn Hạ Dạ Dương lại ung dung dựa vào tường, dáng vẻ vô cùng thoải mái.

Họ cùng đánh giá nhau một lượt.

Hạ Dạ Dương nhướng mày cười cười, còn Từ Tử Sung thì vẫn giữ nguyên vẻ mặt vô cảm, nhanh chóng đi về phía Hạ Dạ Dương.

Hạ Mộng Ngư nghe thấy tiếng bước chân của Từ Tử Sung, tim nhảy nhót không ngừng, muốn lao ra với anh, nhưng lại tò mò không biết hai người sẽ nói gì…

“Đã lâu không gặp.”, Hạ Dạ Dương vẫn nói bằng cái giọng thoải mái.

“Ừ.”, Từ Tử Sung ngừng lại một chút rồi nói: “Phải đến năm năm rồi nhỉ?”

“Chắc thế, gần năm năm rồi.”

Hả? Hạ Mộng Ngư giật mình, năm năm trước, hai người này đã gặp nhau rồi sao? Có duyên thế…

“Từ đó tới giờ tôi vẫn chưa có cơ hội cảm ơn cậu.”, Hạ Dạ Dương lại nói.

Cảm ơn? Từ Tử Sung từng giúp Hạ Dạ Dương việc gì sao? Hạ Mộng Ngư quả thật không thể kìm nén được lòng tò mò, lại càng muốn nghe xem hai người nói gì hơn. Có điều, Hạ Dạ Dương lại đổi đề tài.

“Sao lại chạy đến cái chỗ khỉ ho cò gáy này?”, Hạ Dạ Dương hỏi: “Nhìn dáng vẻ này của cậu thì chắc là tìm người rồi.”

“Tìm vợ.”, Từ Tử Sung nói.

Hạ Dạ Dương cười, biết rõ còn cố hỏi: “Ấy, đã lấy vợ rồi cơ à?”

https://thuviensach.vn

“Vẫn chưa, sắp.”

Từ Tử Sung nói chuyện vẫn ngắn gọn như vậy, dường như anh không muốn nói gì thêm với Hạ Dạ Dương, ánh mắt cứ nhìn đi chỗ khác.

Hạ Dạ Dương thấy Từ Tử Sung vẫn đang tìm Hạ Mộng Ngư thì xấu bụng nói: “Vợ chưa cưới ở trên máy bay của tôi à? Chậc chậc, máy bay gặp nạn, thập tử nhất sinh, sao chẳng thấy cậu sốt ruột mà lại bình tĩnh thế này? Có vẻ tình cảm không sâu đậm lắm nhỉ?”

Hạ Mộng Ngư trộm véo Hạ Dạ Dương một cái.

Dám châm ngòi ly gián!

Hạ Dạ Dương đau đến nhíu mày, nhưng vẫn nhịn không kêu, anh cố giữ bình tĩnh, có điều thay đổi nhỏ của anh vẫn bị Từ Tử Sung nhìn ra. Tuy che chắn kín bưng, nhưng Từ Tử Sung nhạy bén nhận thấy phía sau Hạ Dạ Dương còn có một người nữa.

Hạ Dạ Dương cố tình nói tiếp: “Tôi thấy người khác đến tìm người thân đều khóc la om sòm như là trời sập đến nơi ấy. Kể cả cậu không đến nỗi thất hồn lạc phách, nhưng lúc cậu đến đây, tôi thấy dáng vẻ thong thả lắm, hình như là không mấy lo lắng cho vợ thì phải.”

Hạ Mộng Ngư trợn mắt. Tên Hạ Dạ Dương này đáng ghét thật, Từ Tử Sung trời sinh tính bình tĩnh đã được chưa? Sống lý trí là ưu điểm của anh, hoảng sợ chạy đến mới không giống anh.

“Tôi không sốt ruột, có cái gì mà phải sốt ruột chứ.”, trong giọng nói của Từ Tử Sung pha chút vẻ trào phúng.

Tim Hạ Mộng Ngư thót lại, cô hơi hụt hẫng. Tuy cô không sao, nhưng ít ra cũng phải sốt ruột một chút coi như nể mặt cô chứ! Bỗng nhiên Hạ

https://thuviensach.vn

Mộng Ngư cảm thấy chẳng thú vị chút nào, không muốn trốn nữa, cô đang định bước ra thì lại nghe thấy Từ Tử Sung cất giọng trầm trầm.

Từ Tử Sung nói với vẻ không mấy vui, “Hiện giờ tôi không sốt ruột, mà là đang tức giận.”

“Hả?”, Hạ Dạ Dương nhướng mày, hơi liếc mắt sang bên cạnh rồi lại hỏi: “Giận cái gì?”

“Giận vợ tôi mà lại trốn sau lưng thằng đàn ông khác.”

Bỗng nhiên, Hạ Mộng Ngư cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng hết lên. Xong rồi… Cô sẽ không có kết cục tốt rồi.

“Còn không ra đi.”, Từ Tử Sung nghiêm khắc nói.

Hạ Mộng Ngư rụt đầu lại, lập tức ngoan ngoãn thò cổ ra, cười hi hi hai tiếng với Từ Tử Sung rồi hỏi: “Ôi cha, định cho anh bất ngờ… Hi hi, sao anh biết em trốn ở đây? Giỏi quá!”

Hình như Từ Tử Sung không muốn đùa với Hạ Mộng Ngư, anh gằn giọng nói: “Lại đây.”

“Được rồi!”

Hạ Mộng Ngư biết tâm trạng ông tướng này đang không tốt, thế nên cuống quýt chạy sang, ngoan ngoãn đứng cạnh Từ Tử Sung, miệng cười cười ra chiều lấy lòng.

“Đứng đằng sau anh.”, Từ Tử Sung lại nói.

Hạ Mộng Ngư lập tức đứng ra sau Từ Tử Sung như cô vợ nhỏ.

Ôi chao, Từ Tử Sung này mà giận là ghê lắm đấy.

https://thuviensach.vn

“Ồ, quản nghiêm thế cơ.”, Hạ Dạ Dương trêu.

Từ Tử Sung không đáp câu này, anh chỉ nhìn Hạ Dạ Dương, khẽ gật đầu rồi nói bằng giọng nghiêm túc: “Nếu không nhờ có cậu làm cơ trưởng, khó có thể tưởng tượng được hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì. Cậu cứu vợ tôi, ân tình này tôi sẽ ghi nhớ.”

“Bảo đảm an toàn cho hành khách trên chuyến bay là trách nhiệm của tôi, không có gì phải cảm ơn cả.”, Hạ Dạ Dương thoải mái cười, rồi lại nói bằng cái giọng không mấy đứng đắn: “Mà cậu cũng đâu có ở trên máy bay, có cảm ơn cũng không phải là cậu cảm ơn.”

“Đúng là tôi không ở trên máy bay, nhưng mạng tôi lại ở trên đó.”, Từ Tử Sung nói mà mặt không lộ cảm xúc.

Lúc nói câu này, Từ Tử Sung không hề đỏ mặt. Rõ ràng là một câu nói ngọt ngào đầy chân tình như thế, nhưng lại bị anh nói thành ra một câu giao tiếp hết sức bình thường. Nhưng càng như vậy lại càng khiến trái tim Hạ Mộng Ngư ê ẩm.

Bầu không khí có vài giây im lặng, ba người mang ba tâm trạng khác nhau.

Hạ Mộng Ngư ngọt ngào cười, thò đầu ra từ phía sau Từ Tử Sung rồi nhe nhở với Hạ Dạ Dương, lại chỉ vào mình và nói: “Ha ha, anh ấy nói tôi đấy! Tôi là mạng của anh ấy! Anh ấy là mạng của tôi!”

Hạ Dạ Dương nhìn thấy cái vẻ trẻ con này của Hạ Mộng Ngư mà không nhịn được cười. Bỗng dưng anh cảm thấy có chút nghèn nghẹn, thật không biết vì sao lại phải ở đây nhìn hai người tỏ vẻ hạnh phúc nữa.

“Đứng trở lại.”, Từ Tử Sung liếc Hạ Mộng Ngư.

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung rất ít khi nghiêm khắc với Hạ Mộng Ngư như vậy, mà Hạ Mộng Ngư trước giờ luôn biết điều, thế nên vội ngậm miệng rồi ngoan ngoãn đứng lại chỗ cũ.

Hiện giờ không thể trêu tức Từ Tử Sung được, nếu không là toi.

“Tôi có ân tất sẽ báo.”, Từ Tử Sung nói: “Sau này bất kể có phiền toái gì, cứ đến tìm tôi.”

Hạ Dạ Dương cười cười rồi nói: “Tôi cũng là người có ân tất báo, nếu cậu cảm thấy đây là ơn cứu mạng, vậy thì ân tình giữa hai chúng ta coi như xong.”

“Cũng được.”, Từ Tử Sung đáp không chút do dự: “Coi như chúng ta hòa.”

Lỗ tai Hạ Mộng Ngư dựng lên, haiz, giữa hai người này chắc chắn có chuyện.

“Ngày trước hai người có chuyện gì vậy?”, Hạ Mộng Ngư tò mò hỏi.

Hạ Dạ Dương im lặng, dường như không muốn nói.

Từ Tử Sung cũng hờ hững nói: “Không liên quan đến em.”

Hạ Mộng Ngư bị Từ Tử Sung dỗi mà sửng sốt, hôm nay dỗi hơi nghiêm trọng thì phải? Có cần phải nhỏ mọn thế không, chẳng phải cô chỉ trốn có một lúc thôi sao?

“Đi thôi.”

Từ Tử Sung nắm tay Hạ Mộng Ngư rồi xoay người rời đi.

Hạ Mộng Ngư lảo đảo hai bước mới theo kịp Từ Tử Sung, còn không quên ngoái đầu lại vẫy tay với Hạ Dạ Dương, cười tủm tỉm nói tạm biệt.

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương lắc đầu cười, lòng tràn đầy cảm giác bất đắc dĩ, hai người này, đúng là dính không gỡ được mà. Nghĩ đến mình còn cô đơn, người khác lại có đôi có cặp, Hạ Dạ Dương liền không thoải mái, thế nên anh giở trò đùa dai, lớn tiếng nói với Hạ Mộng Ngư: “Bọn mình hẹn rồi đấy nhé, đừng quên những lời cậu vừa nói lúc ôm tôi.”

Rõ ràng Hạ Mộng Ngư cảm nhận được bước chân Từ Tử Sung thoáng dừng lại, sắc mặt càng tối hơn.

Shit!

Cái đồ con bò Hạ Dạ Dương này, nói lời không giữ lời!

Đã bảo cô tránh đi thì sẽ không nói cơ mà?

…

Từ Tử Sung kéo Hạ Mộng Ngư đến thẳng lối đi VIP của sân bay. Hạ Mộng Ngư không hiểu bèn hỏi: “Mình đi đâu đây?”

“Lên máy bay.”

“Bọn mình về luôn sao? Hộ chiếu của em còn chưa làm lại kìa.”

“Mai mới đi. Sẽ có người làm cho em.”

Từ Tử Sung không nói nữa, chỉ kéo tay Hạ Mộng Ngư lẳng lặng đi về phía trước.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy hôm nay Từ Tử Sung cứ là lạ, cô sốt ruột nói: “Này, anh đi chậm một chút nào, em không theo kịp, em… em đau chân.”

Tuy Từ Tử Sung vẫn giữ nguyên vẻ mặt tối thui đó, nhưng bước chân thì đã chậm lại.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư biết Từ Tử Sung vẫn xót mình, thế nên liền hỏi vài câu để làm dịu bầu không khí: “Năm năm trước anh với Hạ Dạ Dương gặp nhau à? Sao anh không nói chuyện này với em?”

“Tại sao anh phải nói?”, Từ Tử Sung hừ lạnh: “Thời gian anh ở cùng em còn chưa đủ ít à mà anh còn phải lãng phí để nói về mấy tên râu ria?”

Hạ Mộng Ngư bị dỗi mà không nói được câu nào.

Cẩn thận nghĩ thì đã lâu lắm rồi cô không nghe thấy kiểu nói chuyển quái đản này của Từ Tử Sung, lần cuối cùng có lẽ là từ mười năm trước… Xong rồi, quả này là giận rất nghiêm trọng, đoán chắc là cực kỳ khó dỗ.

Hạ Mộng Ngư vội ngậm miệng, ngoan ngoãn trở lại. Giờ cô không dám chọc đến Từ Tử Sung nữa, còn trêu anh là sẽ xảy ra án mạng mất.

Đợi anh hết giận đã.

Hạ Mộng Ngư trầm mặc theo Từ Tử Sung lên máy bay.

Từ Tử Sung dặn anh chàng mắt to ở lại trông Hạ Mộng Ngư, sau đó xoay người rời đi.

“Này, anh đi đâu đấy?”, Hạ Mộng Ngư gọi anh.

“Đi làm hộ chiếu cho em.”

Nói xong, Từ Tử Sung còn chẳng liếc Hạ Mộng Ngư lấy một cái. Ra đến cửa cabin, anh dừng lại nhưng vẫn không quay đầu nhìn cô, chỉ nói với anh chàng vệ sĩ mắt to: “Khoảng hai tiếng nữa tôi sẽ quay lại, ở đây trông chừng cô ấy cẩn thận.”

“Dạ.”

“Nếu cô ấy bị thương, bị đói, khát, bị lạnh, tôi sẽ tìm cậu.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nghe được một câu cực vô nghĩa. Cô đang ở đây, quan tâm cô có bị thương không, có đói, có khát không, có lạnh không, vì sao không hỏi thẳng? Giận cô đến mức không muốn nói chuyện với cô sao?

Từ Tử Sung đi rồi, Hạ Mộng Ngư cũng dỗi luôn.

Vì không có hộ chiếu nên cô chẳng đi đâu được, nhưng Từ Tử Sung cũng không nhất thiết phải đích thân đi làm cho cô, chắc chắn là anh không muốn nhìn thấy cô rồi.

Hạ Mộng Ngư cũng ấm ức đấy nhé.

Cô liếc anh chàng mắt to rồi lẩm bẩm: “Chuyện này mà sếp Từ của các anh phải tự đi làm sao? Tôi cảm thấy là anh ấy cố tình bỏ tôi lại đây thì đúng hơn… Tại sao anh ấy phải giận tôi thế chứ? Cũng đâu phải tôi muốn bị tai nạn đâu, chẳng qua là tôi muốn cho anh ấy một bất ngờ nên mới sang Mĩ sớm thôi mà. Nhìn thấy tôi là nổi giận, còn chẳng thèm hỏi tôi có sợ hay không.”

Hạ Mộng Ngư càng nghĩ càng buồn, càng nghĩ càng ấm ức, lại nghĩ đến cảnh lúc nãy Hạ Dạ Dương bảo Từ Tử Sung bình tĩnh, trong lòng cô càng không vui. Tuy cô vẫn tỏ ra vui vẻ nhưng không có nghĩa là cô không sợ, chỉ nghĩ đến thôi là đã sợ mất mật rồi, chẳng qua là cô chỉ có một mình nên mới cố tỏ ra mạnh mẽ mà thôi. Cô muốn làm nũng với Từ Tử Sung, kể cho anh nghe cảm giác sợ hãi khi máy bay xảy ra sự cố, vậy mà anh lại lạnh nhạt, thờ ơ.

“Cô Hạ, cô cũng đừng trách anh Từ thờ ơ… Trong lòng anh ấy rất lo cho cô, anh ấy vừa nhận được tin nhắn là bay qua đây ngay đấy.”

“Bay qua là để quẳng lại tôi một mình thế này à?”, Hạ Mộng Ngư giận dỗi nói: “Nếu anh ấy không muốn nhìn thấy tôi thì cũng không nhất thiết phải bay sang đây, hà cớ gì phải tỏ ra quái gở như thế.”

https://thuviensach.vn

Anh chàng kia thở dài một hơi, lại chẳng biết phải làm sao, làm vệ sĩ mà còn phải lo giải quyết vấn đề giữa vợ chồng nhà người ta?!

“Cô Hạ, không phải như cô nghĩ đâu…”, anh ta chột dạ nhìn ra cửa cabin, xác định không có ai rồi mới nhỏ giọng nói với Hạ Mộng Ngư: “Cô Hạ, cô tuyệt đối đừng nói với anh Từ là tôi lắm lời sau lưng anh ấy nhé, anh ấy không cho chúng tôi nói…”

“Sao vậy? Anh muốn nói gì? Anh ấy làm sao?”, Hạ Mộng Ngư chợt lo cho Từ Tử Sung, cô kích động nói: “Có phải anh ấy đã xảy ra chuyện gì không, anh nói cho tôi biết, tôi đảm bảo không kể gì cả!”

“Không, không, không, cô đừng nghĩ nhiều. Chỉ là anh Từ không cho chúng tôi kể cô nghe chuyện lúc chiều thôi.”

“Chuyện gì lúc chiều?”

“Haiz, cô Hạ, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh Từ lúc nhận được tin nhắn của cô chứ, thật sự, tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng đáng sợ đó của anh ấy, hai mắt đỏ au au. Bên New York hôm nay mưa bão lớn, không chuyến bay nào được khởi hành, kể cả máy bay tư nhân cũng không được phê duyệt cho cất cánh, suýt chút nữa anh ấy giết người ở sân bay…”

Tim Hạ Mộng Ngư thót lại.

“Tin nhắn của tôi gửi đi được ư?”, Hạ Mộng Ngư khóc không ra nước mắt, cô hối hận vô cùng, “Tôi cứ tưởng không gửi đi được!”

“Gửi được, anh Từ nhận được… Ôi trời, tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ đó của anh Từ bao giờ, thật đấy.”, anh ta không khỏi cảm thán, “Trước đây tôi vẫn luôn cho rằng anh Từ là người không có tình cảm, từ lúc ở cạnh cô mới có chút thay đổi, nhưng tôi thật sự không ngờ anh ấy lại kích động đến mức đấy… Lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ sợ hãi của anh ấy… Bộ dạng đó của anh ấy còn khiến bọn tôi sợ hơn đấy, thật sự là không thể tưởng

https://thuviensach.vn

tượng được. Cô Hạ à, nếu cô nhìn thấy anh ấy lúc đó, nhất định cô sẽ tha thứ cho biểu hiện của anh ấy bây giờ.”

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, trong lòng đầy cảm giác áy náy. Cô không ngờ Từ Tử Sung lại nhận được tin nhắn đó, nếu biết chuyện này, chắc chắn cô sẽ nhanh chóng tìm cách liên lạc với anh, chứ đâu còn tâm trạng mà vô tư ôn chuyện cũ với Hạ Dạ Dương nữa.

Từ lúc tin nhắn của cô được gửi đi, đến khi toàn bộ hành khách vào đến sân bay một cách an toàn, ít nhất phải đến mấy tiếng. Trong khoảng thời gian này, không có tin tức gì, có trời mới biết Từ Tử Sung vượt qua mấy giờ đồng hồ đó như thế nào.

Hạ Mộng Ngư nào còn bực vì Từ Tử Sung giận cô nữa! Cô chỉ hận không thể lập tức quỳ gối nhận lỗi với anh.

“Cô cũng đừng buồn, anh Từ nghĩ thông rồi là ổn thôi. Chắc anh ấy cũng đang cố chịu chứ làm sao mà giận cô mãi được.”

“Tôi biết…”

“Cô nói vài câu mềm dẻo là anh ấy sẽ ổn thôi.”

Hạ Mộng Ngư muốn dỗ Từ Tử Sung, tuy phải xin lỗi, nhưng cũng cần Từ Tử Sung chịu nói chuyện hẳn hoi với cô mới được. Cô hỏi anh chàng vệ sĩ: “Bao lâu nữa thì máy bay cất cánh?”

“Ở bên này phải xin bay trước một ngày, kiểu gì cũng phải mai mới bay được.”

Hạ Mộng Ngư suy nghĩ một lát rồi chắp hai tay lại, ra chiều cầu xin: “Thế thì anh giúp tôi một việc nhé, tôi phải dỗ dành sếp Từ của các anh.”

https://thuviensach.vn

“Chuyện này… Anh Từ nói, cô chỉ được ở trong cabin, không được làm gì khác.”

“Tôi không đi đâu cả, chỉ ở đây thôi. Nhưng tôi cần anh giúp một chuyện, anh xem, các anh vui vẻ thì bọn tôi mới thoải mái được. Nếu cả chặng đường này anh ấy vẫn cứ lầm lì như thế thì mọi người đều khổ.”

Anh chàng vệ sĩ do dự một lát, cuối cùng vẫn nhận lời Hạ Mộng Ngư.

…

Từ Tử Sung cố ý để Hạ Mộng Ngư chờ một mình trên máy bay.

Một là vì cô không có hộ chiếu, không ra khỏi sân bay được, hai là vì anh thật sự giận cô. Anh sợ nhìn thấy Hạ Mộng Ngư rồi mình lại không kiềm chế được mà nặng lời với cô, thế nên quyết định để mình bình tĩnh lại rồi mới quay về. Bao nhiêu năm trôi qua, Từ Tử Sung chưa bao giờ có lắm cảm xúc xáo trộn như hôm nay, nhưng cuối cùng anh vẫn tự tiêu hóa hết một bụng lửa giận, xong xuôi, khi tâm trạng anh bình ổn trở lại, anh còn tiện đường mua cho Hạ Mộng Ngư loại rượu và những món ăn cô thích. So với giận Hạ Mộng Ngư, Từ Tử Sung vẫn không nỡ để cô một mình hơn. Anh nghĩ, lát nữa quay về, thái độ của mình phải tốt một chút, hỏi xem cô có sợ không, có bị đau ở đâu không.

Tuy nhiên, lúc lên máy bay, Từ Tử Sung lại không thấy bóng dáng Hạ Mộng Ngư trong cabin. Sắc mặt anh trầm xuống, ngọn lửa giận lại bùng lên. Thế này là muốn anh từ nay về sau phải buộc một sợi xích trên người cô mới được đúng không? Bằng không thì thật sự là chẳng thể quản nổi nữa rồi.

“Cô Hạ đâu?”

Từ Tử Sung đặt rượu và đồ ăn xuống. Đang lúc anh định bảo đám vệ sĩ đi tìm Hạ Mộng Ngư thì mấy người đó lại bỗng dưng lui ra ngoài, không

https://thuviensach.vn

những thế còn đóng cửa cabin lại.

Anh nhíu mày, đương nhiên anh sẽ không nghi ngờ vệ sĩ phản bội mình, dùng đầu ngón chân mà nghĩ thì anh cũng biết chắc chắn con thỏ tinh lại giở trò rồi.

Quả nhiên, anh nhìn thấy một cô nàng tiếp viên hàng không vén rèm bước ra, cô nở nụ cười đầy chuyên nghiệp với anh: “Chào anh Từ, chào mừng anh đến với chuyến bay ngày hôm nay, tôi là Hạ Mộng Ngư, tiếp viên của chuyến bay này, rất hân hạnh được phục vụ anh.”

Từ Tử Sung trầm mặc nhìn Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư vẫn mỉm cười, hơi cúi người và chìa tay ra với Từ Tử Sung: “Mời anh ngồi, tôi sẽ phục vụ cho anh.”

Từ Tử Sung đánh giá Hạ Mộng Ngư, ánh mắt đó khiến cô suýt nữa không trụ nổi.

Không phải chứ, sao lại nghiêm túc như vậy? Không lẽ Từ Tử Sung giận đến nỗi không muốn diễn trò với cô ư? Chẳng phải đàn ông đều thích sự quyến rũ của đồng phục sao? Kinh nghiệm của những người đi trước đều là giả à?

Đang lúc Hạ Mộng Ngư định từ bỏ trò vui, ngoan ngoan xin lỗi mong anh tha thứ, thì Từ Tử Sung lại nhếch khóe miệng. Nụ cười của anh mang theo sự nguy hiểm, khiến Hạ Mộng Ngư nổi đầy da gà.

“Được.”, Từ Tử Sung nói: “Vậy thì chờ em phục vụ.”

Từ Tử Sung dùng ánh mắt như con thú hoang nhìn con mồi để nhìn Hạ Mộng Ngư, sau đó anh xoay người đi vào cabin và ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Đậu má, không hiểu sao Hạ Mộng Ngư lại có cảm giác chuyện bất thành rồi.

Không lẽ cô lại tự đào hố chôn mình?

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Sức hấp dẫn của bộ đồng phục này không giống như Hạ Mộng Ngư tưởng tượng…

Ban đầu, Hạ Mộng Ngư định là sẽ dùng sắc đẹp để mê hoặc Từ Tử Sung, làm cho phía dưới của anh sung huyết, sau đó thông qua vận động không ngừng nghỉ để hóa giải cơn giận trong lòng anh, rồi cô sẽ thành khẩn nhận lỗi, cuối cùng có thể vui vẻ đến Mĩ làm đám cưới.

Có điều, Hạ Mộng Ngư cảm thấy mình vẫn chưa đủ hiểu Từ Tử Sung. Con người anh tuyệt đối không bao giờ để cái đầu bị sung huyết, bởi vì anh vốn dĩ là một tên máu lạnh!

Hạ Mộng Ngư đẩy xe đồ ăn đi đi lại lại trong cabin đến mấy lượt mà hình như Từ Tử Sung thật sự coi cô là một người tiếp viên viên bình thường vậy, chỉ ra yêu cầu, không hề làm gì cản trở cô cả. Có điều, pha cocktail thôi mà Hạ Mộng Ngư phải làm những năm lần, mãi đến ly thứ năm mới được Từ Tử Sung chấp nhận, nhưng anh chỉ nhấp một ngụm rồi lại chê bai mùi vị, cuối cùng bảo cô lấy một cốc Whiskey có đá, đến kích cỡ của viên đá mà cũng có yêu cầu.

Sao trước giờ Hạ Mộng Ngư không biết Từ Tử Sung là người đáng sợ như thế này nhỉ?

Cô nhịn, đi rót rượu cho Từ Tử Sung. Nhưng uống rượu xong, Từ Tử Sung lại kêu đói, còn không muốn ăn đồ ăn sẵn mà phải là đồ ăn do Hạ Mộng Ngư làm mới chịu. Đã thế lại còn cực kỳ làm nũng, ngồi yên mà ăn thì không chịu, cứ khăng khăng đòi Hạ Mộng Ngư phải xắt đồ ăn cho anh

https://thuviensach.vn

mới được, mà không được xắt ở khu chế biến đồ ăn, phải ngồi bên cạnh anh cơ…

Đây đâu phải là làm tiếp viên hàng không, mà phải là vú em mới đúng.

Đổi là người khác, còn lâu Hạ Mộng Ngư mới hầu hạ, nhưng nghĩ đến việc Từ Tử Sung bị mình làm cho hoảng hốt thì cô lại nhịn, đành phải chiều theo ý anh.

Anh không thể giận mãi được đúng không? Dù sao cũng phải nguôi giận chứ?

Hạ Mộng Ngư vừa xắt bít tết vừa trộm quan sát Từ Tử Sung, trong lòng vẫn có chút thất vọng. Tuy cô có thể hiểu cho việc anh giận cô, nhưng đúng là giận quá lâu mà. Trước đây Từ Tử Sung chưa bao giờ tức cô lâu như thế này, chỉ cần dỗ một chút thôi là ổn liền…

Từ Tử Sung tập trung làm việc, mắt luôn nhìn thẳng chứ không thèm liếc Hạ Mộng Ngư lấy một cái, dường như cô thật sự chỉ là một tiếp viên hàng không vậy. Sau khi sai Hạ Mộng Ngư làm cái này làm cái kia xong, anh chỉ lạnh nhạt nói cảm ơn rồi lại đeo kính lên, chăm chú nhìn vào tài liệu trong Ipad. Thái độ đó lạnh lùng y như cái cách anh đối xử với những người phụ nữ khác vậy.

Hạ Mộng Ngư ngồi bên cạnh thở ngắn than dài. Xong rồi, xong rồi, thế này thì còn cưới xin gì nữa, anh cũng đã tỏ thái độ thế này với cô rồi. Quả nhiên hôn nhân chính là phần mộ của tình yêu, chắc chắn là Từ Tử Sung đã mất hứng thú với cô rồi. Cô đã mặc bộ đồng phục quyến rũ thế này mà anh vẫn chẳng hề dao động, còn có thể tập trung đọc tài liệu, làm như cô không tồn tại.

Quả nhiên, tình cảm mãnh liệt của đàn ông chỉ là nhất thời.

https://thuviensach.vn

“Haiz…”

“Haiz!”

Tiếng thở dài đầy phô trương của Hạ Mộng Ngư cuối cùng cũng khiến Từ Tử Sung chú ý đến, nhưng anh cũng chỉ nhướng mày, còn đôi mắt thì vẫn nhìn thẳng, anh hỏi bằng giọng hờ hững: “Thở dài cái gì? Thái độ phục vụ của hãng hàng không này là như thế sao?”

“Em có phải tiếp viên hàng không thật đâu.”, Hạ Mộng Ngư lẩm bẩm, muốn tranh thủ sự thông cảm của Từ Tử Sung.

“Hả? Vừa nãy ai nói sẽ phục vụ anh?”

Hạ Mộng Ngư tức muốn hộc máu, trừng mắt nhìn Từ Tử Sung mà hai mắt đều như bốc hỏa đến nơi. Con người này thật là, không cho cô một lối thoát gì cả, sao lại hư thế chứ?

“Anh thế này có thú vị không? Rõ ràng anh biết em làm thế là vì cái gì. Em đang muốn làm anh vui đấy, thật sự coi em là tiếp viên phục vụ anh cơ.”

“Ồ?”, Từ Tử Sung nhướng mày, cuối cùng cũng nhìn Hạ Mộng Ngư rồi hỏi bằng giọng không mấy tử tế: “Thế em không muốn phục vụ anh thì muốn như nào?”

Hạ Mộng Ngư không nói lời nào.

“Em hi vọng anh làm gì em sao?”

Hạ Mộng Ngư trừng mắt nhìn Từ Tử Sung một lúc lâu, cuối cùng vẫn không nói gì, cô tức tối giậm chân, phồng mang trợn má tiếp tục cắt bít tết cho anh.

Chắc chắn là anh cố ý!

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy dáng vẻ vừa tức điên vừa ấm ức của Hạ Mộng Ngư, rốt cuộc Từ Tử Sung cũng không nhịn được cười. Anh đặt Ipad xuống, nhìn Hạ Mộng Ngư, giọng điệu nhu hòa hẳn, "Được rồi, đừng cắt nữa, cái đĩa sắp bị em cắt cho nứt rồi đây này."

Hạ Mộng Ngư nặng nề ném con dao xuống, cô tức tối nói: "Ăn đi, cắt xong hết rồi."

Từ Tử Sung cười, duỗi tay ra định lấy đồ ăn, nhưng Hạ Mộng Ngư lại ngay lập tức ngăn anh lại.

"Ấy, cái này bị em cắt nát rồi, em làm cho anh miếng khác.", Hạ Mộng Ngư lẩm bẩm.

Cho dù Từ Tử Sung hờ hững, lạnh nhạt, Hạ Mộng Ngư vẫn không khống chế được suy nghĩ muốn chăm sóc anh, miếng bít tết này nguội ngắt rồi, sao có thể để anh ăn chứ.

"Không cần, thế này được rồi."

Hạ Mộng Ngư thuận theo Từ Tử Sung, cô lại hỏi: "Thế anh có còn chuyện gì muốn em làm không? Không có thì em đi nghỉ đây, mệt quá rồi."

"Không có, em đi nghỉ đi."

Thật sự để cô đi nghỉ ư?!

Hạ Mộng Ngư tức nghẹn họng, cô oán thán Từ Tử Sung: "Anh chỉ cần em cắt bít tết cho anh là đủ rồi đúng không?

"Phải."

Hạ Mộng Ngư hít sâu một hơi, tự nhủ phải thật bình tĩnh, không được cãi vã.

https://thuviensach.vn

Giữa những cặp đôi thì không thể lúc nào cũng yêu đương nồng nhiệt được, cô cũng không làm được, cô tức lắm rồi đây!

Hạ Mộng Ngư nghẹn một bụng tức, lúc đang chuẩn bị đứng dậy rời đi thì lại thấy Từ Tử Sung nghiêng đầu cười khẽ một tiếng.

“Anh cười cái gì?”, Hạ Mộng Ngư bực mình nói: “Có phải anh đang cố ý trêu em đúng không?”

“Đồ ngốc…”, Từ Tử Sung tháo kính xuống, nắm lấy tay Hạ Mộng Ngư rồi chợt dịu dàng nói: “Hạ Mộng Ngư, đấy đều là những chuyện anh muốn làm cùng với em.”

Hả?

Hạ Mộng Ngư tức tối nói: “Thế nào, anh vẫn luôn muốn biến em thành a hoàn cho anh sai bảo chứ gì?”

Từ Tử Sung lắc đầu.

“Là sống. Anh muốn sống cùng em.”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt, nhất thời không biết nói gì.

Từ Tử Sung nói: “Những chuyện anh muốn làm với em đều là những chuyện rất bình thường. Anh không cần cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn, không cần quá nhiều cảm xúc mãnh liệt, thậm chí càng không cần đến thứ tình yêu nóng bỏng, nồng nhiệt. Anh chỉ cần cùng em làm một đôi vợ chồng bình thường, làm những chuyện đời thường mà thôi… Giống như lúc nãy ấy… Anh đọc sách, em ở cạnh nấu cơm cho anh, anh không cần ngẩng đầu cũng biết em đang ở bên cạnh anh. Đây là điều anh muốn, chỉ là chuyện đơn giản như vậy thôi.”

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư nghe Từ Tử Sung nói vậy thì chóp mũi lập tức cảm thấy cay cay.

Từ Tử Sung này đáng ghét thật, anh chỉ biết làm cô khóc thôi!

Hạ Mộng Ngư lại ngồi xuống, cúi đầu lẳng lặng khóc.

“Sao lại khóc?”

Từ Tử Sung giơ tay lau nước mắt cho Hạ Mộng Ngư.

Hạ Mộng Ngư lắc đầu, nghẹn ngào nói không ra lời.

Thoạt nhìn thì Từ Tử Sung như một người có mọi thứ, tiền tài, địa vị, được người khác tôn trọng, nhưng thứ anh khao khát nhất lại là cuộc sống bình dị, giản đơn. Dường như từ lúc bắt đầu đã như vậy, Hạ Mộng Ngư luôn nghĩ đến tình yêu mãnh liệt, bao la, và cuộc sống tự do thoải mái, còn Từ Tử Sung lại luôn nghĩ đến hiện thực yên ổn, nghĩ đến cuộc sống sau này của họ.

“Chắc anh sợ lắm?”, rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng có thể nói ra lời. Cô nắm lấy tay Từ Tử Sung, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay anh.

“Chắc chắn em làm anh sợ, làm anh đau rồi.”

Bàn tay Từ Tử Sung rất to, có thể bao trọn tay cô. Nhưng lòng bàn tay anh đầy vết chai, đều là dấu vết bị mài giũa, nó nói cho cô biết con đường anh đi có bao nhiêu gian khổ.

Hạ Mộng Ngư cúi đầu, nước mắt theo sợi mi của cô nhỏ xuống. Cô không khống chế được cảm giác ngọt ngào nhưng cũng chua xót này, chỉ muốn khóc vì Từ Tử Sung một trận cho thỏa.

“Em đúng là cô bạn gái chẳng ra làm sao…”, Hạ Mộng Ngư thút thít, “Em xin lỗi, em không biết anh lại nhận được cái tin nhắn đấy, em cứ nghĩ

https://thuviensach.vn

là không thể nào gửi đi được… Nếu em biết anh nhận được, chắc chắn em sẽ ngay lập tức liên lạc với anh. Nghĩ đến tâm trạng của anh lúc đó, em lại giận bản thân mình, tự dưng lại khiến anh uổng công lo lắng, khiến anh đau lòng… Em xin lỗi…”

“Em không cần xin lỗi anh.”, Từ Tử Sung nắm tay Hạ Mộng Ngư, lại giơ một bàn tay khác lên vén lọn tóc của cô ra sau tai, rồi anh trầm giọng nói: “Hiện giờ anh cảm thấy một câu đúng nhất là sự bóng sợ gió.”

Đúng vậy, sợ bóng sợ gió.

Vốn dĩ cứ cho rằng đã mất đi, rốt cuộc lại quay về bên cạnh mình?

Có bao nhiêu người cứ sợ hãi đâu đâu mà lại được may mắn?

Lại có cái gì có thể khiến người ta biết trân trọng hơn nỗi sợ hãi đâu đâu ấy.

“Sau này em không thèm làm bất ngờ gì nữa, bọn mình cứ thẳng thắn mà sống trong mái ấm của mình đi.”, Hạ Mộng Ngư nói.

Ánh mắt Từ Tử Sung rất dịu dàng, anh đáp: “Được.”

Hạ Mộng Ngư lau nước mắt rồi lại nhoẻn miệng cười với Từ Tử Sung.

“Vậy giờ anh có giận em nữa không?”

Từ Tử Sung lắc đầu.

“Vui quá!”, Hạ Mộng Ngư đắc ý rung đùi.

Từ Tử Sung cảm thấy Hạ Mộng Ngư hệt như một đứa trẻ, tính tình thất thường lúc mưa lúc nắng.

https://thuviensach.vn

“Chắc em cũng sợ lắm?”, Từ Tử Sung hỏi: “Có một cái tin ngắn thôi mà em viết lộn xộn, không giống với câu cú chuẩn chỉnh của em, nhất định là sợ lắm rồi.”

Thật ra Hạ Mộng Ngư không còn nhớ rõ mình đã viết những gì nữa, chỉ là lúc đó cô thật sự sợ đến mức hồn lìa khỏi xác.

“Không sao, em bị cái bệnh hay quên cũng hơi trầm trọng, giờ quên mất lúc đấy sợ thế nào rồi.”

Hạ Mộng Ngư lấy lại đĩa bít tết đã cắt, sau đó lấy dĩa chọc một miếng đưa đến miệng Từ Tử Sung, “Nào, em đút cho anh ăn, a…”

Ngày trước, mỗi lần nhìn thấy những cặp đôi đút cho nhau ăn trong nhà hàng, Hạ Mộng Ngư lại bĩu môi:Không có tay sao?Đâu phải người tàn tật, ăn một bữa cơm mà còn phải đút!Nhưng giờ đến lượt mình yêu đương thì cô mới hiểu, khi yêu một người, bản thân mình sẽ không khống chế được mà làm mấy chuyện buồn nôn. Muốn thay anh ấy làm hết mọi việc trên đời, cảm thấy người ấy là đáng yêu nhất thế gian, ai cũng không sánh bằng.

Từ Tử Sung không chần chừ, há miệng ăn miếng bít tết Hạ Mộng Ngư đút cho.

Chuyện này mà để người khác nhìn thấy thì uy nghiêm của anh coi như bỏ đi rồi.

“Anh không cần bận tâm đến em.”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm, “Em ở đây, không đi đâu cả.”

Chẳng phải anh vẫn muốn một cuộc sống như vậy sao? Thế thì để cô cùng anh sống cuộc sống đó.

Từ Tử Sung lại đeo kính lên, tiếp tục xem tài liệu.

https://thuviensach.vn

Hạ Mộng Ngư vừa cười vừa quan sát anh. Sao anh lại đẹp trai thế chứ? Không đeo kính thì trông đến lạnh lùng, đeo kính lên thì lại nhã nhặn, lịch thiệp.

Ấy…

Hạ Mộng Ngư quan sát Từ Tử Sung, bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện.

Tại sao Từ Tử Sung đeo kính?

"Từ Tử Sung…", Hạ Mộng Ngư hỏi: "Em nhớ là anh vốn đeo kính không số mà nhỉ?"

"Ừ."

"Tại sao bây giờ trông anh không giống như đeo kính không số gì cả. Có phải anh bị cận rồi không?"

Từ Tử Sung không nói gì, hàng mi khẽ chớp, anh không trả lời mà chỉ tập trung đọc tài liệu, dường như không muốn nói về chủ đề này.

Hạ Mộng Ngư cảm thấy là lạ, cô ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nhớ ra Từ Tử Sung chỉ đeo kính lúc đọc sách, xem tài liệu, còn những lúc nhìn xa thì không cần đến kính. Cô nhướng mày, hình như cô đã phát hiện ra một vấn đề không hề đơn giản…

"Từ Tử Sung… Không phải là anh bị lão thị đấy chứ?"

Từ Tử Sung có vẻ hơi xấu hổ, anh hắng giọng, "Ừ… Có một chút."

Không phải đấy chứ, bị lão thật sao? Giờ mới có bao nhiêu tuổi mà đã bị lão thị rồi?

Hạ Mộng Ngư lo lắng nhìn Từ Tử Sung, "Anh vẫn chưa đến ba mươi cơ mà? Sao lại bị lão? Hằng năm anh có đi kiểm tra sức khỏe không đấy?"

https://thuviensach.vn

“Có.”

“Anh không có vấn đề gì đấy chứ?”

Tuy Từ Tử Sung rất không thích cách hỏi này của Hạ Mộng Ngư nhưng anh vẫn trả lời: “Anh không có vấn đề gì, em yên tâm.”

“Em lo mà. Có khi nào các cơ quan khác trong người anh cũng bị thoái hóa nhanh không? Thế thì sẽ bị già sớm ư?”, Hạ Mộng Ngư lại lo lắng hỏi: “Đây là chưa già đã yếu à? Bác sĩ nói thế nào?”

Dù sao thì lão thị cũng là bệnh của người già, còn người trẻ thì chỉ bị cận thị. Có khi nào vì những buồn khổ bao năm mà Từ Tử Sung mới mau già như vậy? Hạ Mộng Ngư thật sự lo lắng cho sức khỏe của anh, có lẽ bao nhiêu năm đi thi đấu đã để lại không ít ảnh hưởng đến thân thể anh…

Mặt Từ Tử Sung tối sầm, anh đặt Ipad trong tay xuống, gỡ kính, rồi quay đầu nhìn Hạ Mộng Ngư bằng ánh mắt cực kỳ đáng sợ.

“Thoái hóa? Hả?”, Từ Tử Sung trầm giọng hỏi.

Hạ Mộng Ngư câm nín, khóe môi giật giật, cô nói: “Em… Em không có ý đó. Anh đừng nghĩ nhiều.”

Bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư ý thức được chuyện mình vừa nói mà không nghĩ, cô hối hận vô cùng.

Từ Tử Sung cười lạnh một tiếng rồi lại nói: “Chưa già đã yếu ư?”

Hạ Mộng Ngư xấu hổ cười, cô bất giác ngồi lùi lại. Toi rồi, ông tướng này lại lên cơn rồi.

“Ôi dào, anh đừng có mẫn cảm thế chứ, em chỉ lo cho sức khỏe của anh thôi mà.”

https://thuviensach.vn

Nhưng giải thích thế nào cũng đều vô ích.

Từ Tử Sung nhấc Hạ Mộng Ngư ngồi lên đùi mình, anh giơ tay phát một cái vào mông cô, hình như chưa đã, anh lại vén váy của cô lên rồi phát thêm cái nữa.

“Hôm nay không xử lý em không được.”

Tại đây, Từ Tử Sung đã chứng minh cho Hạ Mộng Ngư thấy mình có bị “chưa già đã yếu” hay không, hơn thế còn dùng đủ loại tư thế phức tạp để chứng tỏ anh thật sự rất khỏe mạnh…

Hạ Mộng Ngư coi như đã được như ý nguyện, cầu gì được nấy. Chỉ có điều là hơi lòng vòng, cô tận tâm chu đáo cắt bít tết cả buổi, cuối cùng vẫn là diễn trò với bộ đồng phục.

Cô nhìn đống quần áo dưới sàn mà phát bực, “Anh nhìn anh xem… Cúc áo đứt hết cả rồi, trả cho người ta thế nào được nữa?”

Từ Tử Sung đang đứng mặc quần áo lại, chỉ hờ hững nói: “Đền cho người ta mười bộ mới là được chứ gì?”

Hạ Mộng Ngư lừ mắt xem thường, Từ Tử Sung vẫn không bỏ được cái tác phong của hội có của, cư xử y như một tên địa chủ, thật là hết chịu nổi…

Cúc áo đều bị đứt hết, không mặc lại được nữa, Hạ Mộng Ngư đành phải lật hành lý của Từ Tử Sung tìm một cái áo sơ mi mặc vào, sau đó đeo thắt lưng, coi như mặc váy.

“Sao áo anh rộng thế nhỉ?”, Hạ Mộng Ngư than thở: “Xem ra sau này phải để sẵn một vali quần áo trên máy bay của anh rồi, bằng không, anh bạo lực thế này, cứ khí huyết sôi trào lại xé quần áo của em thì em lấy đâu ra quần áo mà mặc.”

https://thuviensach.vn

Từ Tử Sung nhìn Hạ Mộng Ngư như bị chìm trong cái áo sơmi của mình mà buồn cười.

“Quên mất em vốn nhỏ bé mà.”, Từ Tử Sung nói.

“Em không bé nhé, em cao 1m62 rưỡi, bốn bỏ năm lên, tính là 1m63!”

“Hả? Thế không là bé à?”

Hạ Mộng Ngư nghẹn họng, nhất thời không biết nói lại câu gì. Cũng phải, trước mặt người cao lớn như Từ Tử Sung, đúng là cô rất nhỏ bé, nhất là mấy năm nay anh ở Mĩ, đại đa số những người phụ nữ anh nhìn thấy chắc cũng đều rất cao. Haiz, người mẫu trên khắp thế giới đều muốn được sống ở Manhattan của New York mà. Nghĩ đến chuyện mấy năm sống ở Mĩ, Từ Tử Sung đã nhìn thấy bao nhiêu người đẹp chân dài, trong lòng Hạ Mộng Ngư lại thoáng mất vui. Cô không phục, bĩu môi nói: “Em làm sao mà so được với mấy cô châu Âu anh gặp. Chẳng qua là hai bọn mình kẻ tám lạng người nửa cân thôi, cái đồ lão thị nhà anh mà dám chê em thấp bé.”

Từ Tử Sung dở khóc dở cười, con thỏ tinh này thật nhỏ mọn.

“Hạ Mộng Ngư, anh thấy em vẫn còn sức để đấu võ mồm, xem ra vừa nãy anh làm quá nhẹ nhàng thì phải… Không sao, bọn mình làm lại.”

…

Vì phải chờ được lệnh duyệt bay cho chuyến bay riêng, nên họ phải ở lại một ngày.

Thật ra Hạ Mộng Ngư muốn nhanh chóng đến New York, dù sao thì cô cũng phải đến nơi làm bánh. Vốn dĩ đã tính ngày cẩn thận rồi, nhưng lần này phải dừng chân ở đây, e là đến lúc đó sẽ rất gấp.

https://thuviensach.vn

Hãng hàng không bên kia nhanh chóng sắp xếp được hành trình tiếp theo cho hành khách. Thật ra Hạ Mộng Ngư không hề bị ám ảnh bởi vụ tai nạn máy bay đó, cô không muốn đợi cùng Từ Tử Sung mà muốn đi chuyến bay của hãng, nhưng cuối cùng Từ Tử Sung không cho.

Tuy Hạ Mộng Ngư không sợ, nhưng trải qua chuyện đó, Từ Tử Sung cứ nghĩ lại sợ, anh nói sau này cô có bay đi đâu thì cũng phải dùng chuyên cơ của anh.

"Chẳng phải đều là máy bay sao, máy bay to, máy bay bé, máy bay tư nhân, máy bay dân dụng, ngồi máy bay nào chả giống nhau. Chẳng lẽ cứ ngồi máy bay của anh là em chắc chắn không xảy ra chuyện gì à?"

"Đương nhiên là không giống rồi, bởi vì sau này bất kể em đi đâu thì anh cũng đều đi với em."

Khóe miệng Hạ Mộng Ngư giật giật, không ngờ Từ Tử Sung lại quấn người như vậy.

"Đừng nhé. Giả sử có xảy ra tai nạn thật, anh đi cùng em hay không thì chẳng phải vẫn có chuyện sao. Đừng cứng nhắc quá, anh không thấy phiền lòng à…", Hạ Mộng Ngư nhỏ giọng làu bàu: "Rõ ràng người gặp tai nạn là em, sao em lại cảm thấy anh còn bị ám ảnh hơn cả em thế nhỉ…"

Từ Tử Sung liếc Hạ Mộng Ngư một cái, anh nói: "Là ai khiến anh bị ám ảnh?"

Hạ Mộng Ngư không đáp, đành chịu thôi, cô đuối lý mà.

Từ Tử Sung lấy điện thoại ra, đưa cho Hạ Mộng Ngư rồi nói: "Đây, đọc cái tin nhắn cuối cùng em gửi cho anh đi."

Hạ Mộng Ngư lúng túng, cô không đọc tin nhắn đó, trả điện thoại lại cho anh rồi xấu hổ cười, "Ôi trời, em sai rồi, được chưa? Về sau nếu em mà

https://thuviensach.vn

không ngồi máy bay của anh thì anh đừng để ý đến em nữa là được…”

“Được.”, Từ Tử Sung cất điện thoại đi.

Hạ Mộng Ngư thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải vì anh bị ám ảnh nên mới ra quyết định đó.”, Từ Tử Sung dứt khoát nói: “Em nhớ cho kĩ, đây là quyết tâm của anh.”

“Quyết tâm gì?”

“Có chết cũng phải chết cùng em.”

Trong nháy mắt, Hạ Mộng Ngư có cảm giác lạnh hết sống lưng. Từ Tử Sung quá yêu cô, quả thật là yêu đến mức khiến người khác phải rợn gáy. Lời thề có chết cũng phải chết cùng nhau này hình như hơi nặng nề thì phải… Bỗng nhiên Hạ Mộng Ngư cảm thấy mình vẫn chưa hiểu hết về ông chồng tương lai của mình. Ít ra thì Từ Tử Sung không phải là người nói được làm được như cô vẫn nghĩ. Rõ ràng anh vừa mới nói không cần tình cảm nồng nhiệt, chỉ cần cuộc sống bình dị là được. Nhưng với những lời nói và hành động của anh thì làm sao mà bình dị được? E là Từ Tử Sung hiểu sai định nghĩa cuộc sống bình dị rồi…

Vì còn phải đợi một ngày nữa nên Hạ Mộng Ngư hẹn Hạ Dạ Dương đi ăn.

Dù sao thì cô và Hạ Dạ Dương đều là người bận rộn, nên lần gặp gỡ này là một cơ hội hiếm có. Ai mà biết được đến khi nào hai người họ mới gặp lại nhau? Tranh thủ phía hãng hàng không chưa hoàn tất thủ tục, cả chuyến bay của Từ Tử Sung cũng chưa được duyệt, hai người quyết định gặp nhau ôn lại chuyện cũ.

Từ Tử Sung vốn định đi cùng Hạ Mộng Ngư nhưng cô không chịu, tuy nhiên, do Từ Tử Sung cương quyết nên cô cho anh đưa cô đến chỗ hẹn,

https://thuviensach.vn

cũng cho anh đến đón cô về.

“Con người anh có thể đừng nhỏ nhen như thế có được không? Em với Hạ Dạ Dương thì có thể có cái gì chứ?”, Hạ Mộng Ngư ngồi trên xe mà không ngừng giận dỗi nói: “Em có câu này, có thể hơi khó nghe nhưng mà là thật lòng… Anh ngẫm lại xem, em với Hạ Dạ Dương lớn lên cùng nhau, bố mẹ hai bên đều coi bọn em là thanh mai trúc mã, nếu bọn em thật sự có thể yêu nhau thì đã yêu nhau từ lâu rồi, còn có chuyện của anh sao?”

Từ Tử Sung nghiêng đầu liếc Hạ Mộng Ngư một cái khiến cô nổi da gà, “Em cho là hai người yêu nhau rồi thì không còn chuyện của anh sao?”

Hạ Mộng Ngư không đáp được gì. Cô nhận ra ông tướng này lại mất hứng rồi, vậy nên đành phải nịnh anh: “Ôi trời, nhìn anh này… Có, có, có, đương nhiên là có chuyện của anh rồi, em sống là người của anh, chết là ma của anh, cho dù em là Tôn Ngộ Không thì cũng không thoát nổi lòng bàn tay Phật Tổ là anh, được chưa?”

Lúc này, vẻ mặt Từ Tử Sung mới dịu lại một chút, “Được rồi.”

…

Thấy Từ Tử Sung như vậy, Hạ Mộng Ngư than thở: “Sao em cứ cảm thấy từ sau lúc em gặp lại Hạ Dạ Dương là anh cứ là lạ ấy. Cứ như đứa trẻ con.”

Trước đó, không phải là Hạ Mộng Ngư chưa từng đi ăn với người khác giới, Từ Tử Sung vẫn rất bình thường, chưa từng sốt ruột như thế này. Hơn nữa, bạn bè cô quen có người còn thành đạt hơn nhiều Hạ Dạ Dương. Dù sao thì ở thời đại này, người có khả năng dựa vào năng lực để khẳng định mình thì đều có một câu chuyện của riêng mình. Với những bạn bè khác giới, hoặc bạn làm ăn, Hạ Mộng Ngư đều rất khâm phục họ, không khi nào tiết kiệm lời khen. Với những người đó, Từ Tử Sung đều rất bình tĩnh, rất lý trí, không ghen tuông vô cớ, mà với Hạ Dạ Dương, thì anh lại

https://thuviensach.vn

như quay về cái hồi mười bảy mười tám tuổi, làm những chuyện mà chỉ khi đó mới làm.

Ngây thơ…

Hạ Mộng Ngư híp mắt nhìn Từ Tử Sung, rồi lại không nhịn được mà phải hỏi: “Từ Tử Sung, tại sao anh lại để ý đến Hạ Dạ Dương như vậy?”

Từ Tử Sung không nói gì.

“Từ Tử Sung, anh có biết anh như vậy rất đáng sợ không?”

“Đáng sợ thế nào?”, Từ Tử Sung hơi nhíu mày.

“Anh từ chối giao tiếp, như vậy rất đáng sợ.”

Rốt cuộc Từ Tử Sung cũng hiểu, anh liếc Hạ Mộng Ngư một cái rồi bất đắc dĩ nói: “Lấy câu anh nói em để khoặc lại anh phải không?”

“Đúng đấy.”, Hạ Mộng Ngư biết Từ Tử Sung không thể làm gì mình nên cợt nhả nói: “Thế nên anh mà không nói thật thì bọn mình không thể giải khúc mắc được.”

Từ Tử Sung trầm mặc một lát, sau đó nói bằng giọng không mấy thoải mái: “Đêm qua mộng Ngư Dương.”

“Gì cơ?”, Hạ Mộng Ngư kinh ngạc hỏi: “Anh để ý đến chuyện tên em và tên cậu ta có liên quan sao?”

Thế thì chẳng phải đến cái họ Hạ trùng nhau, anh cũng để bụng sao?

“Không phải.”

“Thế thì là gì?”

https://thuviensach.vn

“Hạ Mộng Ngư, bọn mình là hai kiểu người khác nhau, nếu không có nhiều sự trùng hợp đến vậy thì có khi mình chẳng xuất hiện trong đời nhau. Mà có xuất hiện thì việc bọn mình ở bên nhau cũng đầy rẫy trở ngại. Thật ra, trong đời, mình vẫn có thể có những lựa chọn thích hợp hơn.”

Hạ Mộng Ngư càng nghe càng mất tự nhiên, “Anh có ý gì vậy?”

“Hạ Mộng Ngư, em chọn anh, là vì tình yêu của em rất vô tư. Anh thì không, anh chọn em, là vì anh ích kỷ.”

Hạ Mộng Ngư nghiền ngẫm câu nói của Từ Tử Sung mà vẫn cái hiểu cái không.

“Có rất nhiều lúc anh nghĩ, em ở bên người khác, có khi nào cuộc đời em sẽ êm trôi hơn không.”, Từ Tử Sung nói thêm.

Cuối cùng Hạ Mộng Ngư cũng hiểu Từ Tử Sung để tâm chuyện gì.

Con người vốn là như vậy, cả đời đều cố gắng đấu tranh vì mình. Mặc dù hiện tại Từ Tử Sung có những thứ mà rất nhiều người có phấn đấu cả đời cũng không có được, nhưng sâu trong lòng anh thì vẫn đầy những khúc mắc như trước đây, vẫn bận lòng vì những khó khăn trong cuộc sống, nhiều khi bế tắc, bất lực với chính mình.

Có đôi khi, thứ mình khổ sở theo đuổi, người khác lại dễ dàng có được ngay từ khi sinh ra.

Hạ Mộng Ngư không nói nhiều, cô chỉ làm như bâng quơ: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, trên đời này làm gì có ai sống một đời êm trôi chứ.”

Từ Tử Sung không nói gì, lại bỗng nhiên dịu dàng nhìn Hạ Mộng Ngư, đến nỗi khiến Hạ Mộng Ngư nổi đầy da gà.

“Anh nhìn em như thế làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Cảm thấy anh thật may mắn.”

Hạ Mộng Ngư đắc ý cười, “Con người anh đúng là lắm suy tư. Thật ra điều anh nói cũng có lý, em với Hạ Dạ Dương mà ra đường thì chắc chắn là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, trai tài gái sắc, lại còn là thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối, chỉ số thông minh lại cực xứng đôi. Nhưng em ở bên anh không phải vì xứng đôi, mà là vì để cho anh một thứ của em mà người khác không thể có được.”

“Gì?”, Tử Tử Sung nhướng mày.

“Tình yêu.”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

Từ Tử Sung nghiêng đầu, không giấu nổi nụ cười, “Tuyệt vời.”

…

Xe tiếp tục đi đến chỗ hẹn. Trong lòng Từ Tử Sung không còn khúc mắc nữa nên anh bắt đầu kể cho Hạ Mộng Ngư nghe chuyện của Hạ Dạ Dương.

“Hồi ở Mĩ, có một lần anh gặp Hạ Dạ Dương bị bọn xã hội đen đòi nợ, suýt chút nữa bị chém chết.”

Hạ Mộng Ngư trợn tròn mắt, tính tò mò lại trỗi dậy.

“Wow, kích thích thế.”

“Ừ.”

Từ Tử Sung không kể tỉ mỉ, anh không muốn hạ thấp Hạ Dạ Dương trước mặt Hạ Mộng Ngư, thế nên chỉ thuật lại một cách sơ lược.

Anh nhớ lại lúc đó, có một hình ảnh khiến anh khắc sâu.

https://thuviensach.vn

“Lúc đó anh hỏi Hạ Dạ Dương, “Sao cậu lại thảm đến mức này?”… Em có biết Hạ Dạ Dương trả lời anh thế nào không?”

Hạ Mộng Ngư lắc đầu.

“Nếu là em, em sẽ trả lời thế nào?”

Hạ Mộng Ngư nghĩ một lúc rồi đáp: “Chắc là em sẽ hỏi lại anh:Tôi thảm đến mức nào?”

Từ Tử Sung cười rồi nói: “Cậu ta không trả lời như vậy, nhưng ý thì cũng không khác lắm. Hình như cậu ta chẳng quan tâm, bị đánh gục dưới đất đến gần chết mà vẫn đeo cái vẻ mặt cao ngạo đấy… Cậu ta hỏi lại anh,Tôi làm sao? Chẳng phải chỉ là nợ tiền người ta à, sau này trả là được rồi.”

Hạ Mộng Ngư ngẫm nghĩ một lát, đúng là lời của Hạ Dạ Dương rồi. Giống như vị hoàng đế cải trang vi hành mà không mang theo bạc, trong lòng luôn cảm thấy mình không có bạc thì có sao, dù gì thì mình vẫn là hoàng đế.

“Cái ở Hạ Dạ Dương khiến anh ghét chính là vẻ cao ngạo đó của cậu ta. Trên quyền đài, anh không thích nhất là kiểu đối thủ như vậy, bởi vì cho dù có K.O hắn thì cũng vô vị. Mục tiêu của quyền anh là cướp đi tôn nghiêm của đối thủ, nhưng một kẻ tự tin đến mù quáng thì không thể nào bị K.O một cách thật sự.”, Từ Tử Sung cười lạnh một tiếng rồi trào phúng nói: “Cái thái độ chẳng sao cả của cậu ta, thật ra lại làm anh có một chút hâm mộ, không hiểu cậu ta lấy đâu ra lắm tự tin như thế.”

Hạ Mộng Ngư nhận ra sự trào phúng của Từ Tử Sung với Hạ Dạ Dương, nhưng cô không ép anh phải có cảm tình tốt với Hạ Dạ Dương, dù sao thì hai người này không đánh nhau là cô vui rồi.

https://thuviensach.vn

“Mấy năm nay, thỉnh thoảng anh cũng tò mò, không biết rốt cuộc cậu ta biến thành cái dạng gì, không ngờ còn xuất sắc hơn anh nghĩ…”, Từ Tử Sung dừng một chút rồi nói tiếp: “Có lẽ người tự tin sẽ có thể có được tất cả.”

“Chẳng lẽ anh không có được tất cả à?”, Hạ Mộng Ngư không bỏ qua cơ hội khen Từ Tử Sung, mỗi ngày, cô đều cố đưa anh lên đến tận mây, “Bây giờ anh xuất sắc thế này cơ mà, xuất sắc nhất thế giới luôn!”

“Thứ anh dựa vào không phải là sự tự tin.”, dường như Từ Tử Sung được Hạ Mộng Ngư khen nên tâm trạng không tệ, anh cười, ôm Hạ Mộng Ngư vào lòng, cụp mắt nhìn cô rồi thấp giọng nói bên tai cô: “Thứ anh dựa vào là sự phẫn nộ.”

Hạ Mộng Ngư sửng sốt.

Phẫn nộ ư?

Đúng lúc xe đến cửa nhà hàng. Từ Tử Sung mở cửa xe cho Hạ Mộng Ngư, sau đó híp mắt nhìn cô, giọng nói thoang thoáng mùi uy hiếp: “Đi gặp thanh mai trúc mã của em đi, tối về hai bọn mình thong thả nói chuyện sau.”

“Nói chuyện… Nói chuyện gì?”, Hạ Mộng Ngư có một chút dự cảm không lành.

“Nói chuyện xem một bụng lửa giận của anh phải giải tỏa thế nào lên người em.”

Hạ Mộng Ngư xuống xe, đi được vài bước lại quay đầu nhìn Từ Tử Sung rồi nói: “Em cứ nghĩ con người anh rất bình tĩnh, chẳng mấy khi thấy anh nổi giận…”

https://thuviensach.vn

Cẩn thận suy nghĩ thì đúng là từ sau khi cô gặp tai nạn máy bay, Từ Tử Sung mới giận cô, ngoài ra thì chẳng nhớ nổi là có khi nào anh đối xử với cô như vậy. Cho dù năm đó bị ông chủ của câu lạc bộ hãm hại, gặp phải chuyện bất bình, Từ Tử Sung cũng không nổi trận lôi đình như thế.

“Anh vẫn luôn phẫn nộ, ví dụ như bây giờ chẳng hạn.”

Hạ Mộng Ngư câm nín. Cô cảm thấy tối nay mình không được yên thân rồi…

Từ Tử Sung cười, đóng cửa xe lại, tài xế lập tức đánh xe đi.

Hạ Mộng Ngư đứng bên đường một lát, trong lòng thầm cảm thán, quả nhiên, có những chuyện phải đến lúc kết hôn rồi mới dần hiểu ra. Từ Tử Sung này, đúng là giấu quá kĩ…

…

Hạ Dạ Dương hẹn Hạ Mộng Ngư ở một nhà hàng.

Hạ Dạ Dương và Từ Tử Sung mang hai phong cách hoàn toàn khác nhau. Từ Tử Sung thì thích những chỗ xa hoa mà phải riêng tư, còn Hạ Dạ Dương lại thích những chỗ huyên náo, có thể rủ bạn bè đến tụ tập được.

Cô nhân viên phục vụ mặc váy ngắn bưng bia và hamburger đi xuyên qua nhà hàng, lại không nhịn được phải bắn ánh mắt đong đưa với Hạ Dạ Dương.

Hạ Mộng Ngư thấy Hạ Dạ Dương gọi những món này thì không giấu được vẻ mặt thương hại. Cô chọc chọc miếng khoai mềm oặt và nói bằng vẻ chán ghét: “Cậu nói xem những ngày qua cậu sống thế nào hả? Bảo là đưa tôi đi ăn một bữa thật ngon, thế mà hóa ra lại là mấy món bèo nhèo này?”

https://thuviensach.vn

Hạ Dạ Dương chẳng bận tâm, anh cắn một miếng hamburger, trông có vẻ rất hài lòng.

“Cậu ăn thử đi, toàn là thịt, ngon lắm!”

Hạ Mộng Ngư bật cười, Hạ Dạ Dương đúng là đứa trẻ to xác, có một miếng thịt thôi mà đã thỏa mãn rồi. Cô hết cách, đành phải cùng Hạ Dạ Dương ăn hết bữa này.

…

Có lẽ người trưởng thành đều thích tán gẫu những chuyện trong quá khứ. Hai người nói đi nói lại những chuyện trước kia, chuyện mà vốn dĩ khi ấy rất bận lòng thì giờ lại hóa thành một câu chuyện hài hước.

“Hồi trước cậu đúng là có bệnh công tử đấy.”

Hạ Dạ Dương xòe hai tay, hơi nghiêng đầu, cười hỏi Hạ Mộng Ngư: “Chẳng lẽ bây giờ thì không à?”

Hạ Mộng Ngư bị Hạ Dạ Dương làm cho cứng họng, chỉ có thể bật cười.

“Đúng, giờ cậu là công tử lái máy bay. Nói, cậu đào tạo được bao nhiêu em rồi?”

“Thế có mà nói đến sáng mai. Chỉ sợ là tên Từ Tử Sung nhà cậu không cho cậu ở cạnh tôi đến muộn như thế thôi.”

Vừa nhắc đến Từ Tử Sung thì điện thoại Hạ Mộng Ngư liền đổ chuông, lại còn là Từ Tử Sung gọi tới. Anh nói không còn sớm nữa, xe của anh đang chờ ở ngoài, cô phải về đi ngủ sớm.

Hạ Dạ Dương liếc màn hình di động của Hạ Mộng Ngư rồi trêu: “Cuộc gọi truy hồn! Cậu phải về sao?”

https://thuviensach.vn

“Hết cách, haiz, khó dỗ lắm.”, Hạ Mộng Ngư tỏ vẻ bất đắc dĩ. Cô rút tấm thiệp mời từ trong túi ra rồi đưa cho Hạ Dạ Dương và nói: “Hôm tôi cưới cậu phải đến đấy nhé. Tôi không mời bất cứ người bạn nào, chỉ mời mỗi một mình cậu thôi, nhất định phải đến đấy!”

Tuy Từ Tang là người sẽ chụp ảnh cho cô, nhưng Từ Tang được tính là do Từ Tử Sung mời, hơn nữa còn coi như đến để làm việc. Hạ Mộng Ngư quyết định không nói với Hạ Dạ Dương, để cho anh một bất ngờ.

“Coi như cậu là phía nhà gái đi.”, Hạ Mộng Ngư cười tủm tỉm.

Hạ Dạ Dương mở tấm thiệp ra, hình thức rất đơn giản.

“Được, nhất định tôi sẽ đến.”

“Được rồi, tôi đi đây.”

Xe của Từ Tử Sung đang đợi ở ngoài, Hạ Mộng Ngư nhanh chóng cầm túi xách lên, đang định đi thì bị Hạ Dạ Dương gọi lại.

“Hạ Mộng Ngư.”

“Hả?”

“Hỏi cậu một câu cuối cùng… Câu này tôi muốn hỏi từ lâu rồi.”

“Cậu hỏi đi.”, Hạ Mộng Ngư mơ hồ nói: “Giữa hai bọn mình còn có gì không thể nói ra?”

Hạ Dạ Dương do dự một lát rồi hỏi: “Nếu ngày xưa tôi ý thức chuyện tôi thích cậu sớm một chút, nếu hồi đó tôi không ngang ngược như vậy, nếu tôi đối xử với cậu tốt hơn… Cậu nói xem, người kết hôn với cậu có phải là tôi không?”

https://thuviensach.vn

Gần như Hạ Mộng Ngư không do dự lấy một giây, cô dứt khoát trả lời Hạ Dạ Dương: “Trên đời này không có nếu như, người anh em à, phóng khoáng một chút đi.”

Hạ Mộng Ngư xoay người rời đi, đưa lưng về phía anh, tay vẫy vẫy, giống hệt như cái cách anh tạm biệt cô năm đó.

Hạ Dạ Dương cúi đầu cười, uống một hơi cạn sạch cốc bia. Anh nhìn quanh một vòng, sau đó đứng dậy bước tới chỗ quầy bar, sau đó đi cùng cô gái cứ nhìn anh nãy giờ.

Đúng, đời này không có nếu như, vẫn là nên phóng khoáng một chút.

Vẫn nên giữ lại một chút tiếc nuối, để sau này mới thấy được một đời này đáng giá thế nào.

https://thuviensach.vn

EM CHỈ CÓ THỂ THÍCH ANH

Cố Từ Vi

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ngoại Truyện

Trận đấu tạm biệt khán giả của thủy quái Makara cho tới giờ vẫn là trận đấu kinh điển nhất trong lịch sử giới quyền anh ngầm ở Mĩ.

Hai quyền thủ đối đầu là "Thủy quái" đến từ Trung Quốc và "Voi điên" đến từ Ấn Độ.

"Thủy quái" Makara có kĩ thuật khá toàn diện, gần như là quyền thủ có kĩ thuật và chiến thuật hoàn mĩ nhất trong lịch sử. Trận đấu chia tay khán giả này là trận thứ ba trăm của anh. Có điều, trong số gần ba trăm trận trước đó, anh chỉ đánh gục đối thủ ở 147 trận. Còn đối thủ của anh, "Voi điên" đến từ Ấn Độ, tuy chỉ đánh 236 trận, nhưng có đến 218 trận hạ gục đối thủ, có thể nói là hoàn toàn xứng đáng với danh xưng "cỗ máy giết người". Hơn nữa, "Voi điên" cũng là quyền thủ có kĩ thuật rất đặc sắc, biết khống chế tiết tấu, gian xảo, hung dữ, luôn bất ngờ dụ đối thủ vào bẫy, rồi khiến họ gục ngã chỉ sau một cú đá.

Hai quyền thủ này đều xứng đáng trở thành quyền vương của giới quyền anh ngầm. Người nào cũng đều tham gia cả trăm trận đấu, thành tích khó đánh bại, nhưng không hiểu là trùng hợp hay cố ý, mà hai người này chưa từng gặp nhau trên sàn đấu. Cho đến khi Makara tuyên bố giải nghệ, thì ê kíp của "Voi điên" mới bắt đầu tích cực liên hệ, cuối cùng cũng sắp xếp được trận đấu thế kỷ này.

Bất kể là trận đấu cuối cùng của "Thủy quái" Makara, hay là trận chiến giữa hai vị quyền vương, thì trận đấu này cũng đều có sức hút vô

https://thuviensach.vn

cùng lớn. Thế nên, khi tin tức vừa được tung ra, thì tiền cược đã vọt lên con số kỉ lục chưa từng có trong lịch sử giới quyền anh ngầm.

Một người là con hổ Trung Quốc, một người là con voi Ấn Độ.

Cả hai đều là người châu Á, đều đi ra từ trại huấn luyện Siberia. Họ có thể trạng tương đương, đều là những quyền thủ có chiến thuật sắc sảo, đến cả sự phòng thủ cũng kín kẽ không chút sơ hở. Thế nên, còn chưa đến một giây cuối cùng thì chẳng bên nào nắm chắc được thắng lợi.

Từ tỉ lệ đặt cược thì có thể thấy, hình như mọi người xem trọng "Voi điên" hơn một chút. Tuy số trận đấu của "Voi điên" kém "Thủy quái" 64 trận, nhưng số lần đánh gục đối thủ thì lại nhiều hơn. Mà thứ giới quyền anh ngầm chú ý hơn vẫn là những màn hạ gục đầy chết chóc. Bất kể bạn hạ lưu, đê tiện, tàn nhẫn đến đâu, chỉ cần bạn cống hiến cho khán giả một màn giết chóc đầm đìa máu tanh, thì bạn chính là đứa con cưng của họ.

Thế giới này tràn ngập sắc màu, đèn giăng sáng khắp lối thành phố, hệ thống điện như con quái vật bao trùm cả thành phố, đủ để thắp sáng mọi ngả suốt hai tư giờ. Nhưng càng là nơi rực rỡ ánh sáng, thì lại càng nhiều bóng ma. Càng là nơi lung linh hào quang, thì bóng ma nơi ấy lại càng dày đặc.

Ở quốc gia ngợp trong vàng son này, giữa màn đêm u tối, tiền tài, bạo lực, dục vọng, tất cả đều vần xoay quanh quyền đài. Vô số ánh mắt ẩn mình trong căn phòng tối om, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, chờ đợi một bữa tiệc thịnh soạn nhơ nhớp máu tanh. Có người vì trận đấu ấy mà phải phơi thây nơi đầu đường, có người khuynh gia bại sản, lại có người phất lên chỉ sau một đêm.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, chờ tới thời điểm kết thúc trận đấu. Rốt cuộc thì ai sẽ nằm gục trên quyền đài? Trận đấu này rốt cuộc sẽ là

https://thuviensach.vn

màn tạm biệt khán giả của Makara hay là trận đấu kết thúc sinh mệnh anh?…

Vì khoản tiền đặt cọc quá cao, nên trước trận đấu, cả hai quyền thủ đều được bảo vệ nghiêm ngặt, đề phòng có bất trắc gì sẽ xảy ra. Từ Tử Sung và ê kíp của anh được cách ly trên một đảo nhỏ ở Hawaii để tập luyện.

Huấn luyện viên của Từ Tử Sung là bạn chiến đấu với anh nhiều năm, có thể nói là người hiểu kĩ thuật và chiến thuật của anh nhất.

“Cậu biết không? Cậu gần như là một quyền thủ hoàn hảo, mà nếu phải nói ra nhược điểm của cậu, thì chính là cậu quá lương thiện.”

Tuy rằng trước nay Từ Tử Sung vẫn luôn có quyết định của mình, không cần đến những đề xuất của huấn luyện viên, nhưng lúc này, anh ta vẫn không nhịn được mà phải nói đôi ba câu. Vì anh ta đã từng làm việc với rất nhiều quyền thủ, trong số đó, những người may mắn yên ổn đến cùng rất hiếm, tuyệt đại đa số đều chết trên quyền đài. Nguyên nhân rất đơn giản, dục vọng của con người là vô cùng vô tận, rất ít người biết điểm dừng, mãi mãi không thấy đủ. Từ Tử Sung là một trong số ít những người biết đủ, cũng là một trong số ít những người mà dù đứng trước ngưỡng cửa sống chết thì vẫn giữ được nhân tính. Đây chính là lý do mà tỉ lệ hạ gục đối thủ của anh thấp hơn, không phải vì anh không thể, mà là anh chọn không làm như vậy.

“Cũng chỉ có anh mới cảm thấy một quyền thủ trong giới ngầm này còn được cái gọi là lương thiện.”, Từ Tử Sung nói.

“Vì đúng là cậu có, thứ mà lúc nào cũng là dư thừa trên quyền đài.”

Huấn luyện viên biết, trong lòng Từ Tử Sung còn sót lại nhân tính. Đây vốn là thứ mà một quyền thủ trong trị trường ngầm không nên có, vì đối thủ của bạn không còn chút nhân tính nào, họ muốn dùng cách nhanh

https://thuviensach.vn

nhất, tàn nhẫn nhất để giết bạn. Cho dù là tiền bạc, thì chỉ trong nháy mắt đã không còn quan trọng nữa, thứ quan trọng là cảm giác giết chóc, là ham muốn hủy diệt đối thủ, là dục vọng muốn giẫm đạp lên tôn nghiêm và sinh mệnh của đối phương, đó mới là thứ khiến quyền thủ muốn ngừng mà không được, chứ không phải khoản tiền thưởng khổng lồ, tiền bạc suy cho cùng chỉ là con số mà thôi. Nhưng Từ Tử Sung không như vậy, anh chưa bao giờ mất đi nhân tính trong mình, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, anh tuyệt đối sẽ không hạ gục đối thủ một cách tàn nhẫn nhất. Phương thức này đối với những quyền thủ khác không là vấn đề gì, nhưng đối với một cỗ máy giết người thì lại khiến người khác phải lo lắng.

“Cậu phải biết rằng, cuộc sống này không xuất hiện kỳ tích chỉ vì lòng lương thiện của cậu.”, huấn luyện viên nói.

“Anh với tôi còn sống đã là kỳ tích rồi.”, Từ Tử Sung đáp: “Tôi không lương thiện, tôi chỉ dựa vào sự lương thiện của người khác mà may mắn sống sót thôi…”

“Lúc này cậu cần phải toàn lực ứng phó, chỉ cần có cơ hội là Voi Điên sẽ giết chết cậu.”

“Thế thì không thể cho hắn cơ hội này rồi.”

Từ Tử Sung vung một đấm vào bao cát khiến nó vỡ tung, cát bên trong rơi ra ào ạt.

Cả người anh đẫm mồ hôi, dưới ánh mặt trời, hình xăm nàng tiên nữ như đang tỏa sáng.

Lương thiện sao? Từ Tử Sung cảm thấy mình không hề lương thiện, người lương thiện chính là người trong lòng anh kìa. Anh dựa vào sự thiện lương của Hạ Mộng Ngư mới may mắn thoát khỏi khó khăn, nếu trên đời này thật sự có kỳ tích, vậy thì đây chính là kỳ tích của anh.

https://thuviensach.vn

“Tôi phải sống để gặp lại cô ấy, thế nên tôi không thua đâu.”

Kết quả của trận đấu này không ngoài sự dự đoán của mọi người, rồi lại khiến người ta phải bất ngờ.

Khi trận đấu mới bắt đầu, hai bên chuyển đổi tấn công và phòng thủ rất nhanh, thậm chí mắt thường khó có thể bắt kịp tiết tấu của trận đấu. Ý đồ của “Voi điên” vẫn giống như những trận đấu khác, hắn muốn khống chế nhịp độ của trận đấu, dụ dỗ Từ Tử Sung rơi vào cái bẫy của mình. Có điều, Từ Tử Sung không chỉ có động tác linh hoạt, mà tốc độ suy nghĩ còn nhanh hơn, thêm sự bình tĩnh, không bị khiêu khích, cũng không vì chiếm thế thượng phong mà để lộ vẻ vui mừng, căn bản là anh không hề bị dẫn vào cái bẫy do “Voi điên” tỉ mỉ giăng ra.

Cuối cùng, trong nhịp tấn công, “Thủy quái” Makara càng thêm thận trọng, dùng một cú đá tưởng như tùy ý, đánh bại “Voi điên”, kết thúc trận đấu chỉ trong ba phút.

Dư âm của trận đấu này rất lớn, thậm chí, có dân cờ bạc vì thua cá độ mà dẫn đến bắn nhau.

Còn người chiến thắng, Từ Tử Sung, thì lại dứt khoát rời khỏi trường đấu, thậm chí còn không phát biểu một câu cảm nghĩ nào, cứ như vậy từ giã quyền đài, thần bí biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Nhưng những người theo dõi trận đấu ngày hôm đó đều không thể nào quên được vẻ mặt lạnh lùng như thần chết của anh.

Thủy quái Makara đã đi đâu? Anh còn sống hay đã chết? Cuộc sống của anh giờ thế nào, là con cháu đầy đàn, hay vẫn cô đơn lẻ bóng? Không ai biết.

Anh như một truyền kỳ, chỉ để lại một bí ẩn không hồi giải đáp mặc cho mọi người phỏng đoán.

https://thuviensach.vn

…

Hai đứa trẻ sinh đôi lên tới cấp Hai là không còn bám bố mẹ nữa, thậm chí còn có dấu hiệu của thời kỳ phản nghịch.

Nhân dịp nghỉ hè, Từ Tử Sung đưa cả hai đứa con trai đến một trại hè huấn luyện quyền anh. Nói văn vẻ thì là để chúng rèn luyện khả năng tự lập, tôi luyện thể chất và tinh thần, nhưng thật ra là muốn cùng tận hưởng thế giới hai người khó có được với Hạ Mộng Ngư. Vừa tiễn con đi, anh liền dẫn bà xã bay luôn sang một nơi tận bên kia địa cầu.

Ở biệt thự quấn quýt mấy ngày, cuối cùng vẫn là Hạ Mộng Ngư không chịu được, thế nên phải kéo Từ Tử Sung vào nội thành đi dạo phố.

Hai người thong dong dạo khắp các con phố của nước Mĩ, thoạt nhìn chẳng khác những đôi tình nhân hơn hai mươi tuổi là mấy. Hạ Mộng Ngư cầm cây kem Magnum socola vỏ giòn, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ giống hệt năm mười tám tuổi, nhưng nếu nhìn kĩ thì đã có thể thấy những vết hằn của năm tháng trên khóe mắt cô. Có điều, chuyện đó đâu có sao, năm tháng dễ dàng mài mòn vẻ ngoài của một người, nhưng trong mắt anh, cô vẫn tỏa sáng ánh ngọc như lần đầu gặp gỡ.

Từ Tử Sung đưa tay lau vệt kem trên khóe miệng Hạ Mộng Ngư, trong lòng tràn ngập cảm giác ngọt ngào.

“Hay là về nhà đi?”

Hạ Mộng Ngư nhíu mày. Từ Tử Sung này, cả đống tuổi rồi mà vẫn nhì nhèo không dứt.

“Đang ban ngày ban mặt, đi shopping tiếp.”

Hạ Mộng Ngư kéo Từ Tử Sung đến chỗ đông người, vừa hay gặp một trung tâm quyền anh mới mở đang có trận khiêu chiến. Người thắng có thể

https://thuviensach.vn

được tặng một vé tập miễn phí trong một năm, còn có thêm tiền thưởng nữa.

“Anh lên thử đi!”, Hạ Mộng Ngư sốt sắng muốn Từ Tử Sung lên quyền đài. “Tiền thắng cho em mua kem.”

Từ Tử Sung không muốn, anh đánh giá quyền thủ vạm vỡ trên quyền đài rồi nhíu mày nói: “Không được, không đánh nhẹ được.”

“Lâu lắm không nhìn thấy anh đánh rồi…”, Hạ Mộng Ngư phụng phịu nói.

“Về nhà đánh cho em xem.”

“Em chỉ muốn nhìn anh đánh người khác thôi…”

…

Hai người đứng bên dưới cứ dùng dằng mãi. Đứng trên sàn đấu là một quyền thủ da trắng cường tráng, tuy không hiểu họ nói gì, nhưng vẫn có thể đoán là người phụ nữ đang muốn người đàn ông lên, mà người đàn ông thì không chịu. Anh ta nghĩ mình gặp phải một tên yếu xìu nên cố ý khiêu khích, mời Từ Tử Sung lên đấu một ván.

Từ Tử Sung lắc đầu.

“I might kill you.”, Từ Tử Sung nói.

Từ Tử Sung cảm thấy mình đang nói thật, nhưng người khác nghe được thì lại chỉ coi đây là một lời ngạo mạn, ai nấy đều xì xào bảo anh lên bộc lộ tài năng, không thì chỉ là chém gió mà thôi.

Nghe mọi người ồn ào như vậy, Hạ Mộng Ngư không phục. Cô không quan tâm người khác nói mình thế nào, nhưng lại không lọt tai những lời

https://thuviensach.vn

nói xấu Từ Tử Sung, cô lập tức quay sang nói với Từ Tử Sung: “Anh mau đi lên cho em! Anh mà không lên thì tối nay ngủ sô pha!”

Trước giờ Từ Tử Sung đều phải đầu hàng trước những yêu cầu của Hạ Mộng Ngư, huống chi cô lấy chuyện ngủ ra để uy hiếp anh. Thế nên anh chỉ có thể bất đắc dĩ cởi áo khoác, xắn ống tay áo rồi nhảy lên quyền đài.

Đúng là chẳng có bất ngờ nào xảy ra. Tuy Từ Tử Sung đã nhiều năm không đấu với người khác trên quyền đài, nhưng một quyền thủ ven đường thế này đâu thể là đối thủ của anh! Chỉ khoảng ba giây, Từ Tử Sung đã có thể dùng một cước rất đơn giản để đánh bại đối thủ.

Người của trung tâm quyền anh kia chạy lên xem tình hình quyền thủ của mình thế nào. Từ Tử Sung chẳng buồn liếc mắt, anh nhảy xuống khỏi quyền đài, nhận lấy áo Hạ Mộng Ngư đưa rồi mặc vào, trong lúc mọi người đang chưa kịp phản ứng thì đã dắt Hạ Mộng Ngư rời khỏi “hiện trường gây án”.

Đến lúc họ đi đã khá xa rồi, thì có một người thở hồng hộc đuổi tới. Vốn tưởng là người đến để gây phiền toán, nhưng khi nhìn lại thì chỉ là một chàng trai châu Á tầm hai mươi tuổi, vẻ mặt vẫn còn ngây thơ, vừa mở miệng đã dùng tiếng Trung hỏi: “Xin hỏi anh có phải là Thủy quái Makara không?”

Từ Tử Sung không ngờ mình lại bị nhận ra, anh quyết đoán trả lời: “Không phải.”

“Đúng là anh rồi.”, chàng trai nhìn Hạ Mộng Ngư đứng cạnh anh thì càng thêm kích động, “Chị ấy chính là hình xăm sau lưng anh, anh chính là quyền vương của giới quyền anh ngầm! Thủy quái Makara! Em là fan của anh, không nhận sai đâu.”

Từ trước đến nay đều là Hạ Mộng Ngư bị fan của “Căn bếp nhỏ của tôi” nhận ra, hai người ở cạnh nhau bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên có

https://thuviensach.vn

người nhận ra Từ Tử Sung.

Thật ra, Hạ Mộng Ngư vẫn rất hiếu kỳ về chuyện chơi quyền anh của Từ Tử Sung ở Mĩ, nhưng anh nhất quyết không chịu nói, hôm nay có người nhận là fan của anh, đương nhiên phải hỏi thăm một chút về chuyện của Từ Tử Sung rồi.

“Anh ấy chính là Thủy quái mà cậu nói đây! Sao cậu biết anh ấy?”

“Em là sinh viên khoa Khoa học Thể thao, cực kỳ mê quyền anh. Gần đây, em có viết một bài luận văn về tay đấm quyền anh, thế nên nghiên cứu khá kĩ về các quyền thủ Trung Quốc, mà nhân vật truyền kỳ nhất chính là Thủy quái Makara!”. Chàng trai trẻ đẩy gọng kính rồi kích động nói với Từ Tử Sung: “Em thích nhất trận anh đấu với Voi Điên, em xem đi xem lại không dưới một trăm lần, còn xem quay chậm nữa để nghiên cứu chiến thuật của anh. Phán đoán và phản ứng của anh chỉ cần tới một giây, quả thật anh đúng là một cỗ máy giết người chuẩn xác!”

Nghe một cậu thanh niên hình dung về mình như vậy, Từ Tử Sung cũng không muốn nhiều lời với cậu ta. Anh nhíu mày, kéo Hạ Mộng Ngư đi, chỉ chốc lát sau đã hòa vào biển người, biến mất khỏi tầm mắt của chàng trai đó.

“Anh làm gì mà lạnh lùng với người ta như thế, tốt xấu gì cũng là fan của anh…”, Hạ Mộng Ngư nói.

Từ Tử Sung trầm mặc đi về phía trước, dường như không mấy vui vẻ.

Hạ Mộng Ngư sán lại gần rồi hỏi: “Sao thế?”

“Người thích quyền anh ngầm, có thể là người hiền lành tử tế gì chứ?”

Từ Tử Sung bỏ lại mấy lời ấy rồi đi thẳng đến tiệm bánh ở gần đó, mua cho Hạ Mộng Ngư chiếc bánh mì mới ra lò. Hạ Mộng Ngư sửng sốt

https://thuviensach.vn

một lúc lâu rồi mới định thần lại mà đuổi theo anh.

Hai ngày sau đó, Từ Tử Sung không hề có biểu hiện gì khác thường, nhưng Hạ Mộng Ngư vẫn cứ cảm thấy trong lòng anh có tâm sự. Có lẽ sự xuất hiện của chàng trai kia đã gợi lên trong anh những hồi ức không mấy tốt đẹp.

Tuổi càng lớn, Hạ Mộng Ngư càng hiểu, giữa hai vợ chồng vẫn cần một khoảng không riêng. Thế nên cô không gặng hỏi nhiều, chuyện Từ Tử Sung không muốn nói thì cô sẽ không hỏi. Hai người cứ như vậy cùng nhau trải qua những ngày còn lại của kỳ nghỉ, cho đến tận khi đón hai đứa con về nước cũng vẫn không nhắc lại chuyện này.

Nửa năm sau, Hạ Dạ Dương về nước thăm hai người. Nhân cơ hội này, họ hẹn cả đám bạn cũ tụ tập một bữa. Càng lớn tuổi càng dong dài, mọi người tán gẫu tới tận gần nửa đêm, cả đám đều say khướt.

Tất cả đều đã có gia đình, chỉ có hai người đàn ông độc thân là Hạ Dạ Dương và Mạnh Huy cần người đưa về. Hạ Mộng Ngư và Từ Tử Sung làm chủ, đương nhiên phải phụ trách đưa người say về nhà.

Mạnh Huy mới ly hôn, lắm tâm sự, cứ nằng nặc đòi đi với Từ Tử Sung. Hết cách, Từ Tử Sung đành phải để Hạ Mộng Ngư đưa Hạ Dạ Dương về khách sạn với thái độ không hề vui lòng.

Hạ Dạ Dương ngồi ở vị trí phó lái, vốn còn khật khừ như đang buồn ngủ, nhưng xe vừa chạy được một đoạn thì anh lập tức tỉnh táo. Liếc mắt một cái đã hiểu, Hạ Mộng Ngư biết ngay là anh giả vờ.

“Cậu bụng dạ khó lường thật, giả vờ say cơ đấy?”

“Tôi nói chuyện riêng với em gái tôi thì sao nào? Đã hơn chục năm rồi mà cái vại giấm Từ Tử Sung vẫn nhỏ nhen như thế hả?”, Hạ Dạ Dương châm một điếu thuốc, “Tôi với hắn là bạn cùng chung hoạn nạn, chẳng lẽ

https://thuviensach.vn

không tin tôi chút nào sao? Không nghĩ xem là năm đấy ai dắt cậu đi thảm đỏ rồi trao vào tay hắn à?”

Có lẽ Hạ Dạ Dương cũng hơi say, thế nên nói nhiều hẳn.

Hạ Mộng Ngư buồn bực, “Hai người thành bạn cùng chung hoạn nạn từ khi nào thế? Sao tôi không biết?”

Hạ Dạ Dương có chút kinh ngạc, anh hỏi: “Cậu ta không kể với cậu à?”

Năm đó Hạ Dạ Dương còn nhỏ, không chịu nổi sự thay đổi đột ngột trong đời, quả thật đánh mất lý trí, nợ tiền dân xã hội đen, suýt nữa chết giữa đường phố Mĩ. Là Từ Tử Sung đã cứu anh một mạng. Anh không muốn nợ ân tình của Từ Tử Sung, thế nên Từ Tử Sung đã gọi anh đến trung tâm của thị trường quyền anh ngầm kia.

“Dùng tất cả tiền cậu có, cược tôi thắng.”

Trận đấu đó, đến giờ vẫn còn như mới mẻ trong kí ức của Hạ Dạ Dương.

Lần đầu tiên anh biết, trên đời này lại có những thứ tàn nhẫn như thế.

Một đêm có tổng cộng mười trận đấu, trận nào cũng đầm đìa máu tươi. Anh chưa bao giờ nhìn thấy nhiều cặp mắt đỏ au đến vậy, điên cuồng cướp đi sinh mạng người khác. Từ Tử Sung xuất hiện trong sự chờ mong của khán giả, đáng sợ như một con thú hoang, tựa ác quỷ bước ra từ địa ngục. Trận đó Từ Tử Sung thắng, Hạ Dạ Dương thắng cược, trả lại tiền cho anh. Sau này, hai người không gặp lại nhau nữa.

“Nói thật, cảnh tượng đấy khiến ai nhìn thấy đều cả đời khó quên. Thế nên lúc gặp lại Từ Tử Sung, tôi có chút kinh ngạc. Có thể sống trường kỳ

https://thuviensach.vn

trong thế giới như vậy, mà lại còn có thể trở lại thế giới bình thường, đúng là rất khó.”

Từ Tử Sung gọi điện thoại đến giục Hạ Mộng Ngư về. Hạ Dạ Dương nhìn lướt qua ba chữ “Từ ỏn ẻn” trên màn hình mà lắc đầu, vỗ vai Hạ Mộng Ngư rồi xuống xe, tự bắt taxi về khách sạn.

Hạ Mộng Ngư nhận điện thoại, bên kia lập tức truyền đến giọng nói bất mãn của Từ Tử Sung.

“Vẫn chưa về?”

“Về ngay đây, chờ em.”

Về đến nhà, Hạ Mộng Ngư nhìn thấy Từ Tử Sung đang ngồi trên sô pha đợi mình, vẻ mặt rõ ràng là không vui. Đã mấy chục tuổi rồi mà vẫn cứ thích ghen vớ ghen vẩn.

Hạ Mộng Ngư bước đến, ôm cổ anh làm nũng.

“Có nhiều chuyện muốn nói với hắn thế cơ à?”, Từ Tử Sung không nhìn Hạ Mộng Ngư, nghiêm mặt nói: “Bình thường nhắn tin, gọi điện là đủ rồi, sao cứ phải gặp mặt?”

Bình thường nhắn tin hay gọi điện thì nhiều nhất cũng chỉ là mấy tuần được có một lần, hơn nữa còn muốn gặp hai đứa con nuôi.

“Vì đang nói chuyện của anh đấy, thế nên mới nói lâu một chút.”

“Nói chuyện gì của anh? Hắn thì có thể nói lời hay ho gì về anh chứ?”, Từ Tử Sung vẫn giận lẫy.

Hạ Mộng Ngư do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: “Cậu ấy nói đến chuyện anh đánh quyền ở Mĩ.”

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Từ Tử Sung cứng lại, anh không nói gì.

“Anh chưa bao giờ kể chi tiết cho em nghe về chuyện của anh. Anh sợ cái gì?”, Hạ Mộng Ngư dừng một lát rồi nói tiếp: “Sợ em biết môi trường sống của anh không lành mạnh thì em không yêu anh sao? Đã là vợ chồng già rồi, thế mà anh vẫn không tin em à?”

“Môi trường sống không lành mạnh? Em nói thì nhẹ nhàng bâng quơ thế thôi.”

Từ Tử sung đứng dậy, trở về phòng.

Tối hôm sau, Hạ Mộng Ngư phải ra nước ngoài công tác một tuần. Lần đầu tiên Từ Tử Sung không đưa cô ra sân bay. Trong khoảng thời gian đó, anh chỉ gửi hai tin nhắn xác định cô đến nơi an toàn, thậm chí còn chẳng gọi một cú điện thoại nào cho Hạ Mộng Ngư.

Kết thúc công việc, còn hai ngày cho mọi người hoạt động tự do. Bình thường, Hạ Mộng Ngư sẽ nhanh chóng quay về, lần này hơi giận hờn nên không mọi người đi ăn mà một mình ở lại trong khách sạn.

Buổi chiều, Hạ Mộng Ngư nhận được một kiện hàng, mở ra mới biết là Từ Tử Sung gửi tới.

Đó là băng ghi hình trận đấu của Từ Tử Sung.

Hạ Mộng Ngư mất một buổi chiều để xem hết trận đấu đó. Từ khiếp sợ, hoảng hốt, đến cuối cùng chỉ còn lại cảm giác đau đớn, xót xa.

Cô đi cả đêm để về nhà, cả chặng đường dài đầy mệt mỏi. Về đến nhà là cuối giờ chiều, Từ Tử Sung đang tỉa cỏ, nhìn thấy Hạ Mộng Ngư bất ngờ xuất hiện ở cửa thì có chút kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Anh đặt cái kéo cắt cỏ xuống, xoa xoa tay định đến giúp Hạ Mộng Ngư xách hành lý, nhưng vừa đến trước mặt cô thì cô lập tức nhào vào lòng anh, bật khóc nức nở.

Không ai nói gì, cứ vậy lẳng lặng ôm nhau, cho đến khi Hạ Mộng Ngư ngừng khóc, hai người mới nắm tay nhau đi vào nhà.

Mãi sau này, Từ Tử Sung mới hỏi Hạ Mộng Ngư, tại sao sau khi cô xem băng ghi hình xong lại không hỏi anh câu nào.

Ánh nắng cuối chiều ấm áp, rốt cuộc Hạ Mộng Ngư cũng lên tiếng: "Vì bất kể em hỏi cái gì cũng đều rất nhẹ nhàng bâng quơ."

"Không.", Từ Tử Sung hôn lên tóc cô, "Từ khoảnh khắc ấy, những chuyện này đều không quan trọng nữa."

Anh từng là ai, đã làm gì, tên là chi, đều không quan trọng. Quan trọng là, anh có cô, và họ yêu nhau.

Hạ Mộng Ngư đọc cho Từ Tử Sung nghe một bài thơ.

Em khát vọng có người đến chết vẫn điên cuồng yêu em

Hiểu được là yêu và chết đều mãnh liệt như thế

Lại vĩnh viễn đến cạnh em săn sóc

Em khát vọng có người hủy diệt em

Và người ấy cũng bị em hủy diệt

Tình yêu trên thế gian sao mà nhiều vô kể

Có người bỏ cả đời chung sống mà lại chẳng biết nổi tên nhau

https://thuviensach.vn

Để ta bỏ cả cuộc đời, không hỏi quá khứ, không hỏi bước đường tương lai.

***

Chính thức hoàn nhé cả nhà!

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92

https://thuviensach.vn

Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101: Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn